DAĞLARIN
SÖZLERİ VE YÜZLERİ IV

ÊZİDİ KATLİAMI NASIL ÖNLENDİ?

ŞENGAL GÜNLÜĞÜ (2014-2017 Arası)

Egid Civyan

Şengal Êzidisiz, Kürdistan Şengalsiz Kalmasın!...

"Bütün Kürdistan güzel bir bahçe ise, Êzidiler de bu bahçenin güzel çiçekleridir!"....
Réber APO

Önsöz

"Şimdiye kadar onlarca fermana uğradık ve her seferinde de ülkemizi bırakıp kaçtık. Çoğu atamızın ve ölümüzün kemikleri Müslümanların ya da Hıristiyanların topraklarında kaldı ve halen oradalar. Bu sefer öyle yapmayacağız. Burada belki ölebiliriz ama kemiklerimiz bize ait bu topraklarda kalacak" dedi, 65 yaşındaki nur yüzlü bir ana. Bu ananın etrafında da yine yaşları bu civarda olan onlarca yaşlı, Gabara köyündeki kubbede kalmış ve bu topraklarını terk etmektense burada kalarak, en azından kendi kutsal topraklarında ölmeyi tercih ediyorlardı. Öbür taraftan da DAİŞ, daha Şengal'e gelmeden önce ölümün rengini ve korkusunu göndermişti tüm alana. Kendisi geldiğinde ise hiç kimse karşısında durmaya cesaret edememişti. Sadece sivil halk Siba ve Gırzerık'te birkaç saat çatışmıştı, o da sadece ailelerini kurtarmaya yetecek kadar zaman bulmak içindi. On binlerce Êzidi ya evlerinde-köylerinde kalacak ve dinlerinden vazgeçerek Müslüman olmayı kabul edeceklerdi, ya yerlerinde kalarak gönüllü olarak ölmeyi seçeceklerdi ya da evlerini-yurtlarını terk ederek kaçmaya ve kendilerini kurtarmaya çalışacaklardı. Fakat kaçmak için bile ne fazla zamanları vardı, ne de dağ dışında gidebilecekleri bir yerleri.... Çünkü ölüm, ateşten bir çember olmuştu ve Şengal dağını dört taraftan kuşatmıştı. On binlerce insan dağa sığınmıştı. Yaşlısıyla, genciyle, hastasıyla, çocuğuyla. Herkes sırtına alabildiği kadar eşyasını, veya yiyeceğini-içeceğini kaldırmıştı. Yaşlısı ve hastası olanlar bunu bile yapamamışlardı. Çünkü sırtına yaşlı anne-babasını ya da çocuğunu evladını almıştı. Kocaman dağ bile artık bu kadar insanı kaldırmayacak kadar küçülmüştü sanki. DAİŞ, bu ateşten çember ve ölüm perdesiyle dağı bile örtmek istiyordu. Şengal dağına sığınan ve sayıları yüzbinleri aşan, aç ve susuz

insan idam sehpasında irmiği boynuna geçirilmiş bir ölüm mahkumu gibi beklemekteydi. Ve cellat, bütün hışmıyla sandalyeye son tekmeyi atmak için idam sehpasına doğru yürürken, Özgürlük Savaşçıları Şengal dağına bir nefes borusu açarak kendini dağa ulaştırdı ve idam sehpasında bekleyen bu mahkumu oradan indirdi, nefes verdi, can verdi, ruh verdi.

3 Ağustos 2014'te DAİŞ'in Şengal'e saldırması ve Şengal'de bulunan savunma güçlerinin halkı savunmasız bırakarak kaçması, büyük bir katliam ve trajedinin yaşanmasının önünü açmıştı. Özgürlük savaşçılarının Rojava'dan Şengal dağına koridor açarak, müdahale etmesi bu katliamın önünü aldı. Bir Ermeni Soykırımı gibi, bir Yahudi soykırımı gibi yıllardır insanlığın hafızasından silinmemiş yeni bir Êzidi soykırımının önünü aldı. Tabi arkadaşlar müdahale edinceye kadar yeterince acı yaşanmıştı. Binlerce insan esir alınmış, yüzlerce insan katledilmişti. Onlarca insanın ya kurşuna dizilmiş, bedenleri ya açılıktan, susuzluktan ya da korkudan ölmüş bedenlerini toplayarak toprağa vermiştik belki ama, bu müdahale olmasaydı on binlerce insan daha katledilecekti. Bu müdahaleyle bunun önü alındı. Ve o günden bugüne kıyasıya bir mücadele devam etti. Bu mücadelenin askeri yönü artık bitmiş olabilir ya da bitmek üzeredir. Fakat bu inancın, bu toplumun özgür yaşam ve kendi geleceğini belirleme sorunu halen devam ediyor.

Üç yıla yakın kaldığım Şengal'de yaşananları az da olsa yazmaya çalıştım. Bir gerilla olarak genelde, gerilla yaşamımızı, coğrafyayı, eylemleri ve şehit arkadaşları elimden geldiğince yazıyorum. Aslında bunu yaparken ileriye dönük her hangi bir hesabım yoktur. Sadece gerilla yaşamının ve mücadelesinin kutsal olduğunu, bu mücadelede şehit düşen yoldaşları az da olsa yazmanın bir görev olduğunu düşündüğüm için yazıyorum. Fakat Şengal'de yazacağım yazıların bir günlükten öteye anlamı olacağını hissettiğim için, ilk günden itibaren, olayları, tarihi ve sorunu kısa da olsa yazmaya çalıştım. Bunun çok yetersiz olduğunu biliyorum. Ama yine de elimden geldiğince yazdım. Yazdıklarım, yaşadıklarımın, yaşadıklarımızın çok az bir kısmıdır. Yaşadığımız zorlukları yazıyla tarif etmek zordu. Halkın çektiği acıları yazmaya kelimeler yetmezdi. Verilen direnişin, yapılan kahramanlıkların hangisini hakkıyla yazabilirsin? Kökünden bağı koparılmak istenen bir yaşamın ızdırabını yazmak kolay mıdır? Her bir çocuğun yaşadığı bilinmezliği, her bir kızın yaşadığı işgal, esaret ve bekaret korkusunu yazmak kolay mıydı? Binyılların süzgecinden gelmiş bir inancın, kendini sadece kubbelerle ifade ettiği ve her bir kubbe havaya uçurulurken, kaybolup giden umutlarını yazmak, elbette imkansızdı. Ve ben ayrıca bu alanın komutanıydım. Her günümü ve her saatimi dolu dolu yaşadığım böylesi bir ortamda bunu hakkıyla yazabilir miydim? Hayır!... Ama yazmamak da olmazdı. Çocukların gözyaşlarını, her bir kadının korkusunu, geçmişinin içinde kalıp, bedenleriyle ve de kemikleriyle huzur bulmak isteyen ihtiyarların ve de bu fermanı özgür bir yaşama ve mücadeleye gerekçe yapan ve bu amaçla direniş saflarına atılan gençleri az da olsa yazmak gerekirdi. Kör bir coğrafyaya, çöllerin sıcağına ve ölüm çemberinin içine koşan, ellerinde sadece ferdi silahları olan ama yüreklerinde büyük bir cesaretle ölüm çemberinin içine giren, on binlerce insana nefes aldıran ve bakışlarında şimşek çakan o yiğitleri yazmamak nankörlük olurdu. Şengal'de şehit düşen arkadaşlarımızın ortak özelliği; hep nitelikli, işinde istekli, yoldaşlığında dürüst, düşmanlarına karşı öfkeli ve de hep en önde olan arkadaşlardı. Hepimizden daha iyi oldukları için hep en öndeydiler. En önde oldukları için de herkesten önce şehit düştüler. Az da olsa, sadece isimleri itibariyle bile olsa yazmam gerekiyordu. Ama sonra dönüp baktığımda çoğu arkadaşı yazamadığımı, yazdıklarımı ise hakkıyla yazmadığımı gördüm.

Yazdığım olaylar yaşadıklarımızın çok azıdır, yazamadığım çatışmalar belki yaşadıklarımızdan daha fazladır. KDP ile aramızda çıkan krizler yazdıklarımdan çok daha fazladır. Hatta baştan sona Şengal bu anlamda bir kriz pratiğidir. Ama yazdıklarım az da olsa genel tabloyu izah etmek için yeterli olacaktır. Örgütsel sorunlarımızı, yönetim sorunlarımızı biraz yazmaya çalıştım ama yazmadıklarım, yazdıklarımın on katıdır. Gerilla yaşamında zorlandığım pek çok zaman olmuştur. En fazla üzüldüğüm, en fazla acı çektiğim, en kahırlı zaman budur dediğim olmuştur. Fakat Şengal'de geçirdiğim zaman, tüm devrimciliğimin en yoğun, en karışık, en yorucu zamanı oldu. Halkın sorunlarından, diplomasi faaliyetlerine kadar, basın işlerinden savaşı örgütlemeye ve koordine etmeye kadar her şey içiçeydi. Ama bütün bu zorlukların yanında, tüm devrimciliğimin de en onurlu ve tarihi bir görev dönemiydi benim için. Bana verilen görevin tarihi bir sorumluluğu olduğunu da biliyordum. Böylesi tarihi bir dönemin içinde olmak başlı başına bir onurdu.

Önderliğimizin ve Partimizin Şengal için Êzidi halkımız için söylediği görevlerin büyük bir kısmı halen önümüzde durmaktadır. Üç yıla yakın bir süre içerisinde verilen direnişten sonra artık, Êzidi toplumunun kendi, inanç, kültür ve gelenekleriyle özgürce yaşayabileceği, kendi iradesi ile kendi kendini idare ve savunabileceği özerk demokratik bir sistemin oluşması gerekmektedir. Şengal şuan parçalı bir konumda bulunmaktadır. Şengal'de bulunan güçlerin her biri bir proje ile çözüm olmak istemektedir ve herkes de kendi çözümünün en uygun ve gerçekçi olduğunu söylemektedir. Fakat projelerin varlığı, parçalanmışlığı

ortadan kaldırmıyor. Hem Irak devletinin hem de Federe Hükümetin projelerine bakıldığında sorunun kökten ve özü itibariyle ele alınmadığı görülmektedir. En gerçekçi çözümün Önderlik paradigmasının bakış açısıyla ele alınıp, sorunun toplumdan ve tabandan ele alınıp çözülmesi projesidir. Bu konuda bizim de yetersizliklerimiz var ve tüm Êzidileri bu temelde birleştiremedik. Toplumsal yapıya ve gerçekliğe bakıldığında bunu kısa süre içinde başarmak da biraz zor görüyor. Ondan dolayı belki de en mantıklı çözüm, Şengal'de bulunan güçlerin, yani bizim, Federe Hükümetin ve Irak'ın ortak bazı paydalarda buluşarak, Êzidilerin inanç, kültür ve gelenek farklarını ve özgünlüklerini de tanıyarak ve onlara kendi geleceklerini ve kaderini tayin edecekleri bir şans tanımaktır. Bu direnişle oluşan özgürlük bilincinin tohumları toprağa gömülecek ve bahara kadar toprağa gebe olacaklardır. Êzidilerce kutsal sayılan Güneş ışınlarının ilk vuruşuyla bu tohumlar, baharla birlikte filize, tomurcuğa ve çiçeğe duracaktır. Yeryüzü cennetimizin o güzel bahçesinde Êzidiler de bir çiçek olarak hür ve özgürce yaşayacaklardır.

Ve daha önceden Önderliğimizin söylediği gibi; "Eğer bütün Kürdistan güzel bir bahçe ise, Êzidiler de bu bahçenin güzel çiçekleridir!".... felsefesi temelinde Ortadoğu'nun zengin tarihinde, Êzidiler de hak ettiği yerlerini alacaklardır.

7 Ağustos 2014

Fermanlar Ülkesine Doğru Gidiyoruz

Bugün 6 Ağustos ve Dicle suyunu geçiyoruz, adını nice nice türküde ve hikayede duyduğumuz Dicle'yi. Üstümüzde on dördünde bir dolunay var. Bir ülkeden bir başka ülkeye geçiyormuşuz gibi bir psikolojiyi yaşıyoruz kendi ülkemizde. Sémalka' ya yakın bir yerden geçiyoruz. Bu sınır! bir süre önce tüm Kürtlerin gündemini işgal eden sınır oluyor. KDP, Rojava sınırına "ihanet hendeklerini" kazarak kapatmak istemişti ve halkımız arasında büyük tepkilere neden olmuştu. Şimdilerde bu gerginlik azalmış ve geliş gidişlerimizi görmezden geliyorlar. Fakat 100 metre ötemizde köprü olmasına rağmen oradan geçişe izin vermiyorlar ve bundan dolayı da suyu botla geçiyoruz.

Nereye mi gidiyoruz?.... Şengal'e!..... Bir bilinmeyen ülkeye, bir destan ülkesine, fermanların en fazla yaşandığı ülkeye, sevdalarıyla dillere destan olan, Edulé ve Dervéş'é Ewdi'nin ülkesine. Hiç tanımadığımız bir coğrafyaya ve hakkında çok az şey bildiğimiz bir toplumun içine. İçimde ise merak, heyecan ve ne yapabileceğimizin bilinmezliğini içeren duygular var. Ayın 3'ünde DAİŞ çeteleri Şengal'e saldırıp tüm bölgeyi işgal etmişti. DAİŞ, Haziran ayının başlarında da Musul'u ele geçirerek önce Telafer'i, sonra da Şengal ve ondan sonra da başlamışlardı Irak'ın diğer şehirlerini işgal etmeye. Hem Musul'da, hem de Şengal'de ne Irak ne de KDP, DAİŞ'e karşı bir direniş göstermeyerek şehirleri teslim etmişlerdi. 2003'ten beri yani Saddam rejiminin yıkılmasında sonra Şengal'i savunma görevini üslenmiş olan KDP, on binlerce sivil savunmasız insanı bu canavarların insafına bırakarak tüm askeri güçlerini geri çekip kaçmıştı. Yüzlerce insan katledilmiş ve binlercesi de esir alınıp kaçırılmıştı. DAİŞ'li canavarlar tarafından çevrilmiş bir çemberin içinde açlığa, susuzluğa ve ölüme terkedildiler. Tüm dünyanın gözleri önünde katliama terkedilmiş bu Êzidi toplumunun yardımına hiç kimse koşmadı. Sadece yerin üstündeki silahlı güçler ve iktidar sahipleri onları terk etmemişti, tüm ilahi güçler de sanki Êzidilere sırt çevirmişti. Êzidilerde her kelimenin başı ve sonu "héviya xwudé" ile başlıyormuş. Ama göründüğü kadarıyla bu sefer Xwudé bile onları ölüme terk etmişti. Fakat bu terk ediliş kısa sürmüştü. Çünkü Özgürlük savaşçıları DAİŞ'in kuşatmaya alınmış olan çemberi yararak bir koridor açmışlardı ve kendilerini Şengal'e ulaştırmışlardı. Her zaman halkı için kendini feda etmeye hazır olan özgürlük savaşçıları, bir kez daha tüm Zebanilere ve işgalcilere karşı durmak için yiğitçe ortaya çıkmışlardı.

Ayın 4'ünde YPG müdahale ederek Şengal ile Rojava (Cez'a) arasında açtığı koridor tam da boğulmak üzere olan birisine yapılan teneffüs gibi olmuştu. Açılan bu koridor sayesinde büyük bir katliamın önü alınmış ve on binlerce insan Roajava'ya geçirildi.

Şimdi ise HPG olarak Şengal'e müdahale ediyoruz. Birkaç gün önce iki taburluk bir güç gönderilmişti ama bu sayı azdı. Bir alay olarak gittiğimizi açıkladık ama benim yanımdaki grup 9 arkadaş, diğer güçler arkamızdan gelecek.

Birkaç gündür tüm örgütün ve dünyanın gündeminde DAİŞ'in Şengal'e yaptığı saldırı ve KDP'nin onları nasıl bırakıp kaçtıkları var. PKK'nin, Şengal'e koridor açarak yaptığı müdahale büyük bir katliamın önünü aldı. Dünyanın gözü önünde gerçekleşen bu katliam girişimine karşı tüm dünya ise sessiz kalmıştı, adeta ne yapacağını bilmeyen bir dünya vardı karşımızda. Bundan dolayı da yapılan müdahale bütün dünya kamuoyunda büyük bir taktir yarattı.

Hem Rojava'da El-Nusra ve DAİŞ'in saldırılarından, hem de Şengal'de yaşanan gelişmelerden sonra, ihtiyaç duyulması halinde oraya gitmeye hazır olduğumu Örgüt'e söylemiştim. Nasıl olsa kuzeyde ateşkes ve

farklı bir süreç var. Dün sabah saat 10'da arkadaşlar büyük cihazla şifre vererek çantamı alıp merkez karargaha gelmemi söylediler. Metina'dan da yanıma bir tabur arkadaşı da alacaktım. Yolculuğun bu tarafa olacağını direk anladım ama Şengal olduğunu Cemal arkadaş söyledikten sonra öğrendim. Metina'dan çıkarken çantamı bile almadım. Yanıma Ciger ve Şahin arkadaşları alarak karargahtaki arkadaşlar ve Sabri arkadaşla vedalaştım. Hazırladığımız taburu da alarak öğleyin kendimizi Amediyé boğazından bırakıp Sergelé'ye geldik, oradan da merkez karargaha gittik. Maxmur yönetimi de (Mazlum ve Tekoşer arkadaşlar. Tekoşer arkadaş da Maxmur için Zağros'tan çağrılmıştı ve o da oraya gidiyordu) ordaydı akşamleyin de çeteler aşağı Maxmur'a saldırmıştı ve kamp tahliye edildi.

Cemal arkadaş Şengal üzerine yapılan müdahaleye ilişkin ve orada neler yapacağımız üzerine genişçe konuştu. Yani hem neler yapmamız gerektiğine ilişkin hem de Êzidilere yaklaşım konusunda nasıl yaklaşılması konusunda konuştu. Verilen perspektif kısaca şöyleydi; ilk önce YPG'nin açtığı koridordan halk güvenli bir şekilde Rojava'ya geçirilmeliydi, fakat tüm halkı geçirmenin sakıncalı olabileceğini de söyledi. Çünkü Şengal'de eğer halk kalmasaydı direniş örgütlenemezdi ve tümden DAİŞ'in eline geçebilirdi. Onun için daha çok yaşlılar, hastalar, çocuklar ve geçmek isteyenler Rojava'ya geçirilmeli, savaşabilecek olanlar da dağda bırakılmalı ve direniş için örgütlendirilmeliydi. Çetelerin halka saldırma ihtimali olan yerlerde tedbirler alınmalıydı, ve güçlü bir mevzilendirme yapılmalıydı. Daha sonra da gelişmelere bakılarak DAİŞ'in işgal ettiği yerler parça parça özgürleştirilmeliydi. Ezidi toplumuna ilişkin de birkaç şey söyledi; toplumda inanç yönünün güçlü olduğunu, Şéxlerin etkili olduğunu, halkı örgütlemenin en iyi yollarından birinin Şéxleri örgütlemekten geçtiğini söyledi. Bir de kesinlikle Ş.... kelimesini kullanmamızı tembih etti. Hiç bilmediğimiz bir coğrafya, ve hiç tanımadığımız bir toplumu yeni baştan örgütlemek ve onları direnişe çekmek için verilen perspektifin özü buydu işte.

Akşama doğru karargahtan aldığım iki arkadaş arkadaş (Kedkar, Dılgeş ark) ve özel kuvvetten bir tim arkadaşla (Pirdoğan, Newrez, Ruken, Viyan arkadaşlar) birlikte yola koyulduk. Şimdi ise Karaçox'tayız. Öğleden sonra Şengal'e doğru yola çıkacağız, o katliamlar ülkesine, fermanlar ülkesine doğru.... umarım Önderliğin Şengal ve Êzidiler için her zaman dile getirdiği beklentilerini karşılar ve bu savaşta başarılı oluruz.....

8 Ağustos '14

Şengal'deyiz!..

Dün sabaha doğru Karaçox'taki YPG karargahına ulaştık. Karaçox, Dérik mıntıkasının en yüksek tepesi oluyor. Bu dümdüz ovada böylesine bir yükselti olduğu için bu tepeye dağ ismi verilmiş ve buraya Karaçox dağı diyorlar. Öğleden sonra yönetimdeki arkadaşlar (Bahoz, Şahin, Gulistan, Tolin arkadaşlar) çağırdılar ve onların yanına gittim. Merkez karargahın bana söylediği hususları onlara aktardım, neler yapılacağı konusunda tartışmalarımız oldu, yine Rojava ile iletişimimizi nasıl sağlayacağımız konularını genişçe tartıştık ve öğleden sonra Şengal'e doğru yola koyulacaktık. Fakat yönetimdeki arkadaşlar, çalışmalara daha fazla hakim olmam ve daha sağlıklı koordine edebilmem için direk Şengal'e gitme yerine bir süre Cez'a tarafında kalarak oradan koordine etmemin daha iyi olacağını söylediler. Fakat Cemal arkadaş direk Şengal'e geçmemi söylemişti ve ondan dolayı direk oraya geçmek istediğimi söyledim onlar da olur deyince yola düştük. Cez'a'ya kadar Gülistan arkadaş da bizimle geldi. Tabi oraya ulaşıncaya kadar da bir şehrin ve pekçok köyün içinden geçtik. İçinden geçtiğimiz şehrin ismi Rémılan'mış. Burası iki yıl öncesine kadar Suriye rejimine bağlı bürokratların kaldığı bir yermiş. Şimdi ise özgürleştirilmiş bir parça vatan gibi duruyor. Şehir içindeki direklere asılmış olan şehit arkadaşların resimleri insanı yürekten kucaklayan bir tebessüm gibi duruyordu. Ve her ne kadar uzun yıllardır şehirlerden uzak yaşamış olsak da bu şehirlerin de bize ait olduğunun havasını veriyordu. Şehrin içinden geçerken tanıdık tanımadık herkese selam vermek istiyorduk. Belki de aidiyet duygusunun bir yansımasıydı. Cez'aya ulaştığımızda bazı eski arkadaşlar da vardı, (Cımşit Gever, Mahir Karababa ve Şoreş Xınıs arkadaşlar) akşama kadar orda kaldık, akşama doğru da oradan ayrıldık.

Cez'a'ya doğru gündüz arabayla giderken yol boyunca Şengal'den kaçıp gelen insanlarla karşılaştık. İki gündü arkadaşların açtığı koridordan gelen araçlar ya da arkadaşlar tarafından getirilen insanlarla. Araçlarla ya da yürüyerek gelen insanları görmeden önce, taa uzaklardan bir hat biçiminde yükselen toz bulutları görülüyordu. Onlara yaklaştıkça tozların içinden önce arabaların gölgeleri beliriyordu, sonra insanların tozdan oluşan silüetleri... Sonra da o mahşerden kaçan o insanları. Arabaların arkaları bile tıka basa doluydu. Bazıları da arabaların kenarlarına-kasalarına tutunmuştu. Arkadaşlar Rojava'da ne kadar otobüs, minibüs ve otomobil bulmuşlarsa hepsini oraya göndermişlerdi. Fakat kimse araçların gidip Rojava'da yüklerini boşaltıp geri gelmelerini beklememişti sanki. Çünkü araç bulamayanlar da yürüyerek Rojava'ya doğru geliyorlardı. Herkesin elinde, sırtında ya da kucağında bir şeyler vardı. Bazıları eline öteberi birkaç parça eşya almıştı, bazıları ise yürüyemeyenler insanları, hastaları ya da yaşlıları sırtlamıştı.

Tabi bugün ikinci gündü koridor açılmış ve bu iki gün içinde binlerce insan geçmeye başlamıştı. Bu iki günde ne araçlardan oluşan konvoy ne de yürüyen insanlardan oluşan uzun kafileler durmamıştı. Cehennemden çıkıp da tekrar hayata dönen insanların simalarındaki sevinç vardı hepsinde. Toz toprak içinde sadece gözlerinin beyazlığı görünen o tozlu insanların simalarında. Arabaların tekerlekleri her döndüğünde öylesine bir toz bulutu yükseliyordu ki hem araçların üstünde hem de insanların yüzünde tozdan bir tabaka oluşmuştu. Çünkü kimse asfalt yoları kullanamıyordu. Göz alabildiğince uzayan ovaların her yeri birer yoldu. Fakat Ağustos'un sıcaklarıyla çöle dönmüş bu ovalar tozdan oluşan toprak yığınlarına dönüşmüştü. Bu tozların havaya kalkması için küçük bir temas yeterliydi. Yol boyunca yüzlerce insanla karşılaştık, yaşlısıyla, genciyle, çocuğuyla.... sedyelerde taşınan yaşlı ve hasta insanlar, sırta bindirilen baygın ve susuz insanlar, dizinde takat kalmadığı için birisinin elinden ya da eteğinden tutunarak sürüklenen çocuklar, annesi-babası ya da çocuğu için bir şeyleri toplayıp sırtlamış genç erkekler....

Bunaltıcı çöl sıcaklığının altında aç, susuz ve kavrulmuş bu simalardaki tebessümü tarif etmek zordu tabi. Her şeyden önce, hepsinin simasında korku ve panik vardı. Ölüm korkusunun insan simasında nasıl bir renk yarattığını en net biçimiyle burada görmek mümkündü. Söze ve tarife gerek kalmadan toplu bir katliam korkusunun bireylere ininceye kadar nasıl da param parça bir ruh yarattığını görüyorduk. Bunun dışında her tarafı ateşle çevrilmiş bir çemberin içinden çıkmış olmanın yarattığı sevinç ve gözyaşını da gördük. Bu gözyaşları hem yaşadıkları şokun, hem çektikleri acının, hem de bu ölüm diyarından kurtulabilmiş olmanın sevinç gözyaşlarıydı. Acı ve sevincin gözyaşları yan yana ve aynı anda bir simada akıyordu.

Bir de umut, güven ve şaşkınlık vardı hepsinin simasında... şaşkınlık lal olmuş, ağızlarda kilitlenmiş gibiydi. Söz ile kimse bize karşı güvensizliği ve şaşkınlığı dile getirmedi belki, ama bazı ifadelerin ne anlama geldiğini bilmek için söze gerek yoktur. Bazı bakışlarda, "acaba bunlar deli midir, bizim kaçtığımız bu cehenneme bunlar hangi cesaretle gidiyorlar. Belki de gidip o canavarları gördüğünüzde siz de bizim gibi kaçmak zorunda kalacaksınız" ifadesini çok net olarak görüyorduk. Ama güven, umut duygusu çok daha güçlüydü. Hiç tanımadıkları, görmedikleri, duymadıkları insanlara, PKK'lilere, Apoculara duydukları güven vardı. Kimse adımızı bilmiyordu, Şengal'e ne için geldiğimizi, ne yapabileceğimizi bilmiyordu, sadece kimliğimizi biliyorlardı. Fakat hepsinde de, kendilerini bu cehennemden kurtaran bu kimliğe, bu insanlara

duydukları minnet vardı. Sadece birkaç günlük bir tanımaydı. Ama bir gün tekrardan Şengal'e geri dönmenin, arkalarını dönerek, işgal altında bıraktıkları topraklarına geri dönmenin, orada tekrar özgürce yaşamanın ve en önemlisi de yaşanmış katliamın hesabının sorulacağına dair UMUT vardı!... yaşlısıyla, genciyle, kadını ve erkeğiyle, bir topluma umut oluyoruz. Toz, kir, göz yaşı ve ter içinde kalmış bir çocuğun gözlerinde bu umudu görmek büyük bir güç ve moral kaynağı oldu bize. Kendini her zaman kem gözlerden korumuş bir Êzidi kızının gözünde umut oluyoruz. Bize bir de bu umutla bakıyorlardı işte. O çocukların umutlarına, parıldayan gözlerindeki umutlarına cevap olmamız gerekecek. Ve bunu başarmak için HPG olarak Şengal'e gidiyorduk.

Cez'a'dan çıkıncaya kadar epey zaman geçti ve hava kararmıştı. Karşı taraftan Dılşér arkadaşa (12 süvarilerin sorumlusu) randevu verdik, bizi karşılamaya gelecekti. Tabi hiçbir yeri bilmediğimiz ve tanımadığımız için Şoreş Xınıs arkadaş randevu yerini ayarladı ve yanındaki bir araçla bizi gönderdi. Ovanın ortasında bir yere kadar geldikten sonra bizi getiren yerel YPG'li şoför arkadaş biraz paniklemiş olacaktı ki yolu şaşırdı ve bizi ovanın ortasında dolaştırmaya başladı. Bilmediğimiz bir yer ve yakın yerlerde de DAİŞ çeteleri var. Bir koridor açılmış ama YPG'nin tuttuğu noktalar arasında belli bir mesafe de vardı ve ondan dolayı da akşam fazla güvenlikli değildi. Biraz gittikten sonra bundan sonrasını bilmediğini ve buraya kadar gelmemiş olması gerektiğini ve geri döneceğini söyledi. Hayran kurbanla zar-zor bizi Dılşer arkadaşa ulaştırdı ve orda onu geri göndermek zorunda kaldık. Tabi yolu şaşırmış olduğunu söyleyince Dılşer arkadaşın şoförünü de ona vererek öyle geri gönderdik. Mecburen ben direksiyona geçtim ve dağa doğru devam ettik. Uzun yıllardan beriydi araba sürmemiştim ama birkaç dakika içerisinde ayağım pedallara, ellerim ise direksiyona ve firene alıştı. Arkadaşlarda acaba ben araba sürmesini biliyor muyum tereddüdünü fark ettim ama iyi bir şoför olduğumu görünce iltifatlar almaya başladım. Kersé'de vadisinin girişinde (burası Şengal dağının girişi oluyordu) yol üstündeki noktaya ulaşınca gerilla denetimindeki alanımıza ulaştığımızı anladık. Hepimizde de gözle görülür bir sevinç ve morala sebep oldu. Ne de olsa Şengal'deydik artık.....

9 Ağustos 2014

Görünen Köy Ve On İki Süvari

"Görünen köy kılavuz istemez" diye bir söz vardır. Yani her şeyin ulu orta yerde olduğu ve açık beyan olduğu durumlarda kimsenin kılavuzluğuna, rehberliğine gerek yoktur anlamında kullanılır. Fakat bazen, köy göründüğü halde kılavuza da ihtiyaç olabiliyor. Şengal'de yaşanan durum aslında biraz bunu ifade ediyor. Çünkü herkesin gözü önünde DAİŞ gelip Şengal'i aldı ve onca acıya, trajediye sebep oldu ve olacak gibi de görülüyor. Şimdilik biz PKK olarak, Şengal'e müdahale etmekle ve Şengal ile Rojava arasında "insanlık koridoru" açarak büyük bir katliamın önünü almış bulunmaktayız, fakat halen büyük bir tehlike var ve olacakları kestirmek biraz zor. Peki nasıl oldu bu durum ve neden bu halk savunulmadı, sorusuna az da olsa cevap bulmak için biraz gerilere gitmek gerekiyor.

Êzidiler Kürt toplumunun en eski parçası, hem de en orjinal bir parçası. Fakat inanç bakımından genel Kürtlerden biraz farklıdır. Kürtlerin büyük bir kısmı Müslümanlığı kabul etmişken, Êzidiler Müslümanlığı kabul etmeyerek kendi orjinal dinlerinde kalmışlar. Bundan dolayı sürekli olarak hem Müslüman toplumu tarafından hem de Müslüman Kürt toplumu tarafından küçük görülmüş, hatta sapkın bir din olarak değerlendirilmiştir. Êzidilerin inanç farklılığı, beraberinde içe kapanmayı ve farklı kültürel ve sosyolojik bir yapıyı da beraberinde getirmiş. Bu durum çoğu zaman civardaki İslam toplumu tarafında yadırganmış, hor görülmüş ve katledilmelerine sebebiyet yaratmıştır. Bu anlamda Êzidilerin tarihi Fermanlar, katliamlar ve sürgünler tarihidir. Bu makus tarihin en acı tarafı ise Êzidi toplumun bu trajedik tarihi bir kader gibi ele almaları ve kendilerini savunmak amacıyla ciddi bir çaba sarf etmemiş olmaları ve bütün bunlara rağmen halen de bir ciğerin kediye teslim edilmesi gibi onlar da savunmalarını hep başkalarına bırakmışlardır. Bunun son faturası da bir hafta önce gerçekleşen işgal, yüzlerce ölü ve binlerce kişinin esir düşmesiydi.

Başkan APO, uzun bir süreden beridir, Êzidi halkımızın özgünlüğüne ve bu özgünlüğün korunması gerektiğine ilişkin görüşlerini sürekli söylüyordu. Biz genel örgüt olarak en çok da Berivan (Bınevş Agal) arkadaşın 90'ların başından sonraki şehadetinden sonra Êzidiliği biraz daha tanıdık. Önderlik her zaman bir arkadaşın şehadetine farklı bir anlam yükleyerek, o şehadete layık olmanın gereği olarak farklı bir görevi herkesin önüne koyardı. Bu anlamda Berivan arkadaşın şehadetine layık olmanın, Êzidi toplumunu savunmak ve özgürleştirmekten geçtiğini söyledi ve söylüyor. Bu söylemi pratikleştirmek için de örgütün önüne somut görevler verdi. Fakat Şengal'in Güney Kürdistan'ın en güneyi olması, Irak'ın ve Federe hükümetinin yaklaşımları bu istemin önünde engeldi. Bilindiği gibi 2003 yılında Saddam rejiminin devrilmesinden sonra Irak anayasasında 140. Madde olarak adlandırılan tartışmalı bölgelerin çoğu fiili olarak Federe hükümetin kontrolüne girmişti. BAAS rejiminden sonra Şengal'in Kürt yönetiminin kontrolüne geçmesi belki yeni bir sürecin başlamasına yol açabilirdi. Ve bu anlamda bizim örgütümüz Önderliğin bu istemi çerçevesinde Êzidi halkımızın öz savunmasına yönelik olarak birşeyler yapmak istedi. Fakat bu sefer de Federe hükümet "nasıl olsa orada biz varız ve halkımızı savunabiliriz, sizin böyle bir istemi bizden istemeye ve yapmaya hakkı yok, gereği yok" diyerek kabul etmediler. Ve 2003'ten 2014'e kadar bu alan Federe güney hükümetine özellikle de KDP' ye bağlı bir alan oldu. Örgütümüzün yıllarca Êzidi halkımızın savunulması ve korunması için yapmak istediği işler bu güçler tarafından hep görmezden gelindi ve buna fırsat verilmedi. Ta ki DAİŞ'in ortaya çıkmasıyla ve Şengal'i savunma görevini üslenen bu güçlerin tüm halkı savunmasız bırakarak kaçmalarına kadar devam etti.

Bilindiği üzere DAİŞ, bu yılın başından beridir bir fetih rüzgarı gibi tüm bölgeyi silip süpürüyor. Suriye ve Irak'ta pekçok şehri ele geçirdi. Bu yılın Haziran sonlarında ise önce Musul'u sonra da Telafer'i ele geçirerek adım adım Şengal'e doğru ilerledi. Tabi Musul'un düşmesi herkesi şok etti. Önderlik direk olarak Şengal'in tedbirinin alınması gerektiğinin acil bir görev olarak yeniden önümüze koydu. Örgütümüz tekrardan federe hükümeti bu konuda uyardı ve gerilla güçlerinin de peşmerge ile birlikte Şengal'i ve Êzidi halkımızı savunmaya hazır olduğunu söyleyerek birlik çağrısı yaptı. Onlar yine kendi bildiklerini söyleyerek örgütümüzün bu samimi çağrısını görmezden geldiler. Tabi bu sefer durumun ciddi olduğu belliydi ve aylar öncesinden yaklaşmakta olan katliamın ayak seslerine Önderliğimiz dikkat çekmişti ve mutlaka bir şeylerin yapılması gerekiyordu.

Bunun için Örgütümüz gizliden bir grup arkadaşımızı Şengal'e gönderdi. Bu arkadaşlar Şengal'e geçerek yaklaşmakta olan tehlike hakkında halkı bilinçlendirecek, bir direnişi örgütleyecek, gençleri eğitecek ve silahlandıracaktı. Musul'dan sonra Merkez Karargahtaki arkadaşlar bizden de bir grup arkadaş istemişti. O zaman ben de Kuzey Sevk İdare komutanlığındaydım. Arkadaşlar bizden 6 arkadaş istemişti. Eğer mümkünse Êzidi arkadaşlar olsaydı daha iyi olacaktı deniliyordu. Fakat Haftanin ve Metina'da Êzidi arkadaş yoktu. Ondan dolayı da bu iş için uygun olan 6 arkadaşı tespit ederek gönderdik. Memo, Serxwebun, Zağros, Ferzat, Roni ve Savaş arkadaştan oluşan bu altı arkadaşla ben konuşarak hangi amaçla bizden istendiklerini kendilerine söyledim ve kendilerini merkez karargaha gönderdik. Bu gruptan 45 gün sonra kendim de gideceğimi nerden bilecektim? Bu arkadaşların dışında 6 arkadaş da Medya Savunma alanlarından ayarlanmıştı. Bu gruba Merkez karargahta da Dılşér, Canpolat, Harun, Xebat, Yılmaz, Zerdeşt arkadaşlar da eklenmişti. Savaş arkadaş Rojava'da kalınca gruba Hedar arkadaş dahil olmuştu.

İşte bu grup belki de tesadüfen 12 arkadaş olmuştu. Bu arkadaşların gittiği yer Êzidilerin kutsal yurdu Şengal olunca doğal olarak Derwêşé Ewdi ve arkadaşlarını hatırlatmıştı bundan dolayı da Cemal arkadaş bu gruba "12 Süvari" adını vermişti. Gerçi bu rakamın tarihsel bir anlamı da var. yılın 12 ayı, havarilerin 12 olması, 12 imam vb sebeplerden 12 rakamı biraz da bir gizemdir. Bu arkadaşlar Şengal'in düşmesinden 45 gün önce buraya gelmişlerdi ve çalışmalara başlamışlardı. Yapabilecekleri işleri yavaş yavaş yapmaya başlamışlardı. Bir grup genci eğitime almışlardı ve işgal sırasında da halkın kendini dağa vurmasına öncülük etmişlerdi. Fakat tuhaf ve de bir o kadar da acı olan bir gerçek de yaşanmıştı ki kabullenmek mümkün değildi. Hem birliğe gelmeyen hem de arkadaşlarımızın serbest bir biçimde Şengal'e geçerek halkımızı savunmaya izin vermeyen KDP yönetimi, gizliden buraya gelen bu grubun varlığından haberdar olmuştu ve fermandan birkaç gün önce halkı savunmak ve örgütlemek için gelmiş olan bu arkadaşlarımızdan 3 tanesini tutuklayıp zindana atmıştı. Artık bunun ismini varın siz koyun. Bu grubun bizden önce buraya gelmiş olması bizim için iyi bir avantaj oldu, en azından dağda nereye yerleşebileceğimiz konusunda bize epey katkısı oldu. fakat onlar da çalışmalarını daha çok ovada yürüttükleri için onlar da halk gibi sadece birkaç gündü dağı tanımaya başlamışlardı. Fakat genel anlamıyla "12 Süvari"nin harcadığı emekler bize yaradı. Ve de Önderliğimizin öngörüsünün ne kadar da yerinde olduğunu ispatladı. Buraya geldiğimiz bu birkaç gündür Dılşér arkadaş hep yanımda ve bize biraz etrafı tanıtıyor.

10 Ağustos 2014

İlk Gözlem

Üç gündür buradayız, yaşananları anlamaya ve işlerimizi nasıl örgütleyeceğimizi planlamaya çalışıyoruz. Ayın 5'inde koridor açılınca dağ kısmına da iki taburluk bir güç gelmişti. Bu taburlardan bir tanesi Avaşin'den gelen Serhat Efrin arkadaşın taburu, diğeri ise Rojava'da alelacele toplanıp direk gönderilen bir tabur. (Cuma, Doğan, Kawa, Hamza, Gulbahar arkadaşlar)Bu güçlerle birlikte Azat Çelé ve Nesrin arkadaş da buraya gelmişler. Arkadaşlar bu iki taburu 6 takım biçiminde örgütleyip dağın eteklerinde bazı noktalarda mevzilendirmiş.

Bu taburların dışında bir de Dılşér arkadaş ve onunla gelen arkadaşlar var. Dılşér arkadaş ve yanındaki 11 arkadaş Musul'un alınmasından sonra, Şengal'e yönelik gelişebilecek bir DAİŞ saldırısına karşı halkı örgütlemek için bir buçuk ay önce gönderilmişlerdi. Tabi o zaman ben de Kuzey sevk-idaredeydim ve bizden de altı arkadaşı isteyince Memo ve Serxwebun arkadaşları göndermiştik. Altı arkadaş da Merkez karargahtan ayarlanıp gönderilmişti. Tabi bu grubun sayısı 12 ve gittikleri yer de Êzidilerin mekanı olunca Cemal arkadaş, bu grubu Derwéşé Ewdi ve arkadaşlarına yani 12 süvariye benzetmiş. Bu arkadaşlardan üç tanesini (Harun Jirki, Xebat Efrin ve Zerdeşt Tori ark) KDP, fermandan üç gün önce tutuklamış ve şimdi KDP'nin elindeler.

Bu arkadaşlar bu zaman içinde belli bazı örgütlemeler yapmış. 40'a yakın Êzidi gencini bir devrede eğitiyorlar. Şimdi Şırık tarafında (Rojava'da) Êzidi gençlerinden oluşan bir eğitim devresi var. Ve arkadaşlar Êzidi gençlerinden oluşan bir örgütü (Yékineyén Berxwedana Şengalé- YBŞ) bir süre önce ilan ettiler. Dılşér arkadaş ve yanındaki arkadaşlar bu örgütün çalışmalarında yer alıyor. Bu arkadaşlar ferman günü rol oynamışlardı. Özellikle halkı dağa yönlendirme konusunda rol oynamışlardı. Aslında göz göre göre bu ferman gelişmişti ve tedbir alması gerekenler tedbir almamışlardı. Burada hem KDP'nin 10 binden fazla peşmergesi vardı, bunların içinde az sayıda YNK'li peşmergeler de vardı. Bir de Irak merkezi hükümetine bağlı polis güçleri vardı. Yani Şengal gibi bir yeri savunmak ve DAİŞ'e teslim etmemek için yeterliydi de fazlaydı. Aslında halkın kendisi de ciddi anlamda tedbirinin almamıştı. Çünkü Musul'dan sonra DAİŞ Telafer'i de almıştı. Sırayla Şengal'in güneyindeki Baac kasabası ve batısına düşen Mediban'ı da almıştı. Telafer'den 50 bine yakın Şii Türkmen kaçıp Şengal'e sığınmıştı. Yani her yönüyle işgal, katliam ve ferman geliyorum demişti. İşte bu psikoloji altında DAİŞ, Şengal şehir merkezine ve köylerine saldırmaya başladığında, savaşmak bir yana kaçmak bile bir sorun olmuştu. Çünkü dört taraftan saldırmışlardı. Bir de panik ve ölüm havası bir yere hakim oldu mu insanların birbirini ezmemesi bile işten sayılıyor.

Bu panik sırasında elinde silah olan herkes kaçarken, tüm bir kitle de nasıl sağlam bir biçimde bu ateş çemberinden çıkacağının hesabını yapmıştı. Çember kapanmadan önce dağın kuzey kesiminde kalan köyler, peşmergenin hemen arkasında kaçıp kurtulmuşlardı. Özellikle şehir merkezindekiler ve güneyde kalan köyler ise çemberin içinde kalmışlardı. Kalan sayı tüm nüfusun yarısından çok daha fazlaydı. İşte böylesi bir yerde arkadaşlar dağın yolunu bu insanlara göstermişti. DAİŞ, ovada sağladığı hakimiyeti ve hızı aynı biçimde dağda yapamazdı. Ve bu anlamda "gelin dağa sığının" demek bile çok büyük bir öncülüktü. Ve bunu da toplam sayısı 10'u geçmeyen o grup yapmıştı.

Tabi halkın dağa kaçtığını ve dağa sığındığını gören DAİŞ çeteleri dağa da girmek istemişlerdi. Onların bir arabası halkın kaçtığı dağın zirvesine kadar çıkmaya cesaret etmişti ve kimse de arkasına bakarak bu araca vurmaya cesaret etmemişti. Memo ve Roni arkadaşla yanlarındaki birkaç genç dağın tam zirvesinde bu aracın önüne çıkarak bu aracı vurmuşlardı içinde iki çetenin olduğu arabayı imha etmişlerdi ve onların silahlarını almışlardı. İşte bu olay bile halkta arkadaşlara karşı büyük bir güven yaratmıştı. İki çeteyi vurmak ve bir arabayı imha etmek, yılardır TC devletine karşı amansızca savaşan gerilla için küçük bir eylemdi belki, ama ölümün hakim olduğu bu topraklarda bu zulme karşı mermi sıkma cesaretini göstermek büyük bir olaydı. Tabi Musul gibi büyük bir kısmı ovalık olan bu coğrafyada Şengal dağı gibi bir dağın varlığı belki de büyük şans olmuştu. Kürtlerin tarihinde her zaman dost olan, işgale karşı direnenlerin yurdu olan dağlarımız bir kez daha hem evlatlarını savunmuştu, hem de zalime karşı savaşma cesaretini gösteren yiğitlere güçlü bir mevzi olmuştu.

Burada bir de TEV-DA (Tevgera Demokrasi û Azadiyé ya Êzidiyan) diye bir örgütümüz var. Bu örgütün varlığını buraya geldiğimde öğrendim. Bu örgüt 2005'te kurulmuş ve bir dernek biçiminde çalışmalarını yürütmüş. Bu örgütün başında Sait Hesen adında bir dost var. Tabi dağa gelip örgütü bilen tanıyan biri. Fakat arkadaşlardan Munzur ve Netewi arkadaşlar bu örgütün çalışmalarını yürütüyor. Daha çok halkın ihtiyaçlarını karşılama işlerini yürütüyorlar. Birkaç gündür yoğun bir şekilde arkadaşlar buraya erzak çekiyor ve bu erzakları geldiği gibi halka dağıtıyorlar . Tabi Rojava'daki arkadaşlara ilk başta acilen sadece un göndermelerinin şimdilik yeterli olacağını söylemiştik. Çünkü binlerce koyun terkedilmişti ya getirip dağa bırakılmıştı ya da arkadaşlara teslim etmişlerdi. Yani bazı aileler hayvanlarını dağa çıkarmışlardı ama başka

bir yere götüremeyecekleri için bunları arkadaşlara vermişlerdi. Bu kızıl kıyamette arkadaşların koyunlara bakmaları imkansızdı. Ondan dolayı biz de dağda kalacak olan bazı ailelere teslim etmiştik. Ve ihtiyacı olan, aç kalan insanlara vermelerini söylemiştik. Bu kadar koyunun olduğu bir yerde de sadece unun olması yeterliydi. Bu biçimiyle açlıkla gelecek ölümlerin önü alınabilirdi. Daha sonra diğer erzaklar da gelebilirdi. Kamyonlar dolusu erzağı getirip Kolka'da, Serdeşté'de ve Çılméra'da dağıtıyor bizim arkadaşlar. Erzak kamyonları geldiğinde çoluk-çocuk herkes erzakın dağıtılacağı yerlere koşuyor. Bir parça erzak almak için yüzlerce insan kuyruğa giriyor. Bazen erken almak için nerdeyse birbirlerine basıyorlar. Dün Çılméra'da arkadaşlar erzak dağıtınca oraya gitmiştim ama orda gördüğüm manzara yüreğimi dağıttı.
Aşırı kalabalık olunca ve herkes de biran önce erzak almak isteyince arkadaşlar da nasıl dağıtacaklarını şaşırmışlardı. İnsanları sıraya koyarak dağıtmak istiyorlardı ama yine düzensizlik çıkıyordu. Fakat insanları erzak için sıraya koymak çok tuhafıma gittiği için erzak dağıtan Kawa arkadaşı yanıma çağırıp, "halkı kuyruğa sokmayın, bize yakışmıyor, farklı bir yöntem kullanın" dedim. O da bana herkes birden erzağa saldırınca böyle yapmak zorunda kalıyoruz, diyerek bunu yapmak zorunda olduklarını söyledi.

Birkaç gündür Kargo uçaklarıyla da dağın değişik yerlerine erzak ve su paketlerini bırakıyorlar. Bazı yardım kuruluşlarının Güney'deki temsilcileri telefonla bizi arayarak kargo uçaklarıyla eşya bırakacaklarını söylüyor. Dün Kersé'nın aşağılarında bir yere ve Dola Qéraniya denilen bir yere erzak ve su paketlerini attılar. Kersé'ye atılanları aldık ama Dola Qéraniya'ya ulaşamadık. Fakat yukardan paraşütle atarken görebiliyorduk. Atılan malzemeler genelde kuru gıda maddeleri, hazır yiyecekler ve bol miktarda sudur. Bugün de kendisini Beşir olarak tanıtan birisi bizi arayarak kargo uçaklarıyla malzeme atacaklarını söyledi. Ve bugün öğleden sonra Serdeşté mıntıkasına attılar. Uçakların malzeme attığı yer halkın çadırlarını açtığı bir yer. Bundan dolayı herkes biranda paketlerin atıldığı yere koştu. Yerdeki erzakları almak için sıraya girenler, havadan atılan erzakları almak için de kafaları yukarda paketlerin atıldıkları koşuyorlardı. Fakat bu düzensizlik bugün bir ölüme neden oldu. Bırakılan paketlerden bir tanesi bir kadının üzerine düştü ve ağır yaralandı. Yaralı bir kadın olduğu bilgisi bize gelince hemen doktor arkadaşı gönderdik ama arkadaşlar gidinceye kadar kadın ölmüştü. Kadının iki aylık bir çocuğu da varmış. Kendi çocukları için erzak almak isterken, kendi canından olmuştu.

Beş gündür durmaksızın dağa sığınmış olan halk Rojava'ya götürülüyor fakat halen binlercesi burada kalmış. Her ağacın altında, gölgeliklerde ve yollarda adeta insan kaynıyor. Dağın eteklerinde halen yüzlerce insan var. Günün hangi saatinde baksan dağın zirvesinden Serdeşté'ye ya da oradan vadinin ağzına inmek için yollarda yürüyen onlarca insanı görüyorsun. Bu bunaltıcı sıcaklara aldırmadan kafalarının üstüne bıraktıkları bir havlu parçası ya da çantasını gölge yaparak yürüyor. Vadinin ağzına inip oradan da araçlara binerek Rojava'ya geçiyorlar.

Yönetimdeki arkadaşlarla (Azat, Dılşér, Nesrin, Adar ark.lar) tartışıp planlamamızı yapıyoruz. Halkın Rojava'ya aktarılması işi zaten devam ediyor. Bunun dışında daha önemli olan işler de var. Aşağı köylere yönelik (dağın içindeki köyler) DAİŞ'in yönelimleri var, kritik yerlere arkadaşlar mevzilenmiş fakat daha kalıcı şekilde mevzilenme yapmamız gerekiyor. Yine Şengal'de kalmak isteyen ve kalacak olan insanların erzak vb. ihtiyaçlarını karşılamamız gerekiyor. Aşağı köylerde onlarca insan ölüsünün olduğu ve uluorta çürüdükleri söyleniyor. Bunları kontrol etmek ve imkan varsa defnetmek için arkadaşları örgütleyeceğiz.

Şengal dağının doğusu, güneyi ve batısı tümden, kuzeyi ise sadece koridor kısmı hariç her tarafı DAİŞ'in elindedir şimdi. Kuzey tarafında ise sadece koridor kısmı ile Şerfedin arası elimizdedir. Şerfedin, Êzidilerce Kutsal sayılan bir yer. Buraya gelirken Cemal arkadaş buradan çok bahsetmişti ve burayı korumamız gerektiğini söylemişti. Burada Kasım Şeşo denilen Êzidilerin bir büyüğü (aynı zamanda bir KDP'li) ve ona bağlı adamları var. Fakat arkadaşlar buraya ilk geldiklerinde oraya da bir grup göndermişler.

Üç günlük ilk gözlem.... tek kelimeyle burada bir trajedi yaşanmış ve yaşanıyor. Arkadaşlar bu trajedinin katliam yönünün önünü almış, fakat insani yönü bas bas bağırıyor!....

Bu arada, Serahat Efrin arkadaşla da aramızda anı değeri taşıyacak bir sohbet de meydana geldi. Kendisini ilk gördüğümde "Heval, Şengal'in sorumlusu kimdir" diye sordum. Tabi sorumlunun kim olduğunu biliyordum, ama daha tanışmamıştık ve beni tanımıyordu. "Şengal'in sorumlusu benim " deyince, bir yanlışın olamasın, dedim. Benim kararlı tavrımı görünce "heval senin adın nedir" diye sordu ve ben de " Egid Civyan" deyince bir pot kırdığını anladı ve hemen şaka yaptığını söyleyerek biraz güldü. Serhat arkadaş benden bir buçuk gün önce ulaştığı için kıdemli görüyordu kendini ama, kendini saha komutanı olarak görmesi, kendini halka Şengal'in komutanı olarak söylemesinden kaynaklanıyordu. Çünkü arkadaşlar bana Serhat arkadaşın kendini Şengal komutanı olarak halka tanıttığını söylemişti. Ben de, gerçekten öyle bir şey var mı yok mu, diye netleştirmek istedim. Tabi biraz şakayla karışık sordum ama buradaki amacım, bir de eleştirmekti.

Çünkü buradaki halk, bizi PKK olarak tanıdı, kişi olarak bizim ismimiz ve rütbemiz önemli değil. Kaldı ki, PKK'nin ismi ve üzerimizdeki gerilla elbeisesi olmazsa, kim bizi takar ki!... Halkla aşırı derecede haşir neşir olan arkadaşlar bazen böyle rütbelere ihtiyaç duyarlar….

11 Ağustos 2014

Direniş Cephesi Açılıyor

Bir haftadan fazladır halkın Rojava'ya aktarımı devam ediyor. Tabi ilk günkü yoğunluk yok. Dağın eteklerindeki köylerde ve suların olduğu vadilerde kalan insanlar yavaş yavaş kendilerini dağın zirvesine doğru veriyordu ve şimdilerde gidenler daha çok onlar oluyor. Halkın büyük bir kısmı hiç arkasına bakmadan bu ateş çemberinin içinden çıkıp gitmek istiyor. Benim bu kutsal yurdum ne olacak sorusunu sormadan sadece ve sadece bu cendereden çıkmak istiyor. Tabi bu kısa zaman diliminde arkadaşları tanıyan ve büyük bir güven insanlar da ne yapalım diye gelip soruyorlar. Tabi biz herkesin gitmesini istemiyoruz. Çünkü Şengal bir Êzidi yurdu ve herkesin gitmesi bir bitkinin köklerinden kopması gibi birşey olacak. İşte bundan dolayı hem arkadaşların bu telkinlerine inanarak kalanlar var hem de topraklarını terk etmek istemeyenler kalıyor. Kalan halk dağın neresinde kalabilirim diye arkadaşların görüşlerini alıyorlar. Çünkü dağda kalacak insanların güvenliğinden artık PKK olarak bizler sorumluyduk ve halk da bu bilinçle gelip nerde kalınması gerektiğini bize soruyor.

Kersé vadisinin ağzında adını vadiye vermiş olan Kersé diye bir köy var. Bu köyde birkaç ev var, burada akrabaları olanlar akrabalarının yanında kalıyor, kimsesi olmayanları da arkadaşlar nerde boş ev görüyorsa onları oraya yerleştiriyor. Onun dışında Serdeşté denilen düzlüklerde de birkaç tane ev ve birkaç tane kuyu var. dağda kalacak olan ailelerin büyük kısmını ise işte buraya konumlandıracağız. Burası hem yerleşmeye müsait, hem suyu var, hem de dağın ortası olduğu için savunmaya da uygun. Şimdiden çadırlar kurmaya başladık.. Bu baharın birileri bu düzlüklerde birkaç tarlada da sebze ekmiş. Bu kıyametin ortasındaki bu bahçeler, çölün ortasındaki vahalar gibi sevinç yarattı herkese. Bu bahçenin sahibinin ismi, Qolo Feqir. Gelen giden herkese bir iki parça birşeyler dağıttı. Bu fermanda bir domates yemek bile bir insanın susuzluğunu gideriyordu. Ya da günlerce birşey yememiş insanlara yemeğin tadını hatırlatıyordu. Qolo, her akşam birkaç kasa domatesi karargaha da getirip arkadaşlara veriyor. Dün sebze getirirken yanıma çağırdım. Biraz sohbet ettik. Yaptığı işi biraz taktir ettim, ama bize getirmesine gerek olmadığını söyledim. Çünkü bizden daha muhtaç olanlar vardı ve gelip giden insanlara dağıtmasını söyledim.

İşte bu Serdeşté mıntıkasında da kalmak isteyen insanları arkadaşlar uygun yerlere yerleştiriyor. Tabi doğru dürüst birşey yok. Her taşın gölgesi, her ağacın altı bir barınak olarak kullanılacak. Bazı aileler sadece bir bez parçasını üzerine gölge yaparak altında kalıyor. Kalmak dediğim şey ise sadece gölgede

oturmak. Çoğu insanın zaten hiçbir şeyi yok. Acilen çadır istedik. Gelenleri parça parça arkadaşlar halka dağıtıyor. Çadırları olmayanlar ya bir ağacın gölgesini kendine ev yapmış, ya da birkaç tane battaniye parçasından kendisine gölgelik yapıp altında oturuyor. Serdeşté'nin hemen bitişiğinde bir de Kolka diye bir köy var. Bu köyde yüze yakın ev var. Bu köy Feqirlerin köyüdür. Bu köy de dolup taşmış. Bizim TEVDA'ki arkadaşlar bu köyü merkez olarak kullanıyorlar. Rojava'dan gelen erzak ve yardımları buraya boşaltıyoruz ve buradan halka dağıtıyoruz. Köyün okulunu depo olarak kullanıyoruz. Halka dağıtılan erzaklar da burada olduğu için bu köyün her bir evine hemen hemen iki-üç hane yerleşmiş. Halkın kaldığı diğer yer de Çılméra'dır. Burası dağın zirvesi ve burada Amerikalılar tarafından yapılmış barakalar var. 2003'ten sonra Amerika burayı bir ara üs olarak kullanmış ve o zaman buraya 30'a yakın prefabrik ev yapmış. İlk günden buraya da arkadaşlar yerleşmiş ve halkı da yerleştirmiş. Fakat burada su sorunu olduğu için sayı kalabalık değil. Su tankerle çekiliyor.

Kalmak için kararını vermiş olan halkın sayısı şimdilik 7-8 bin dolayındadır. Ama bu sayı biraz daha artabilir. Bazıları da gidip ailesini bir yere yerleştirdikten sonra, silahını alarak tekrar buraya geleceğini ve arkadaşlarla birlikte savaşa katılacağını söylüyor. Tabi halkın burada kalması önemlidir. Çünkü bu halkın burada kalması da direnişin bir parçası olacak. Êzidilerin kutsal bir yeri olan bu dağda Êzidilerin kalmaması direnişin verilmesini de anlamsız kılacak. Sonuçta biz de bu halk için buraya gelmişiz. Halkın olmadığı bir yerde halkı koruma adına ya da Êzidilerin yeri olan bir yeri savunmanın bir anlamı olamazdı. Her halde içinde insan olamayan dağı-taşı savunmanın da anlamı kalmazdı. Ondan dolayı az bir sayı da olsa bu halkın burada kalması direnişi örgütlememiz için bize destek sunacak. Şimdilik kalanların çoğu bunun farkında olmayabilir, hatta bazıları gidip kalmak arasında net olarak kararını vermemiş olabilir, fakat kalmak için karar verenler kıyasıya bir yaşam savaşını da vermek zorunda kalacaklarını biliyorlar. Bu kavurucu sıcakların altında aç ve susuz kalmak bile bir direniş demektir. Bunun da açıkça farkında olan ve ölümlerini de göze alarak, dışardan gelmiş ve hiç tanımadıkları ama kendileri için ölüme koşmuş olan bu gerillanın yanında kalmaya kararlı olanların sayısı da hiç de az değil. Ve gün gelecek burada kalan insanlar da bu kararlarıyla verilen direnişte büyük katkıları olacağını göreceklerdir.

Tabi Şengal direnişini bir de eline silahını alarak gelip bizimle savaş cephesinde yer alacak gençlerle örgütlemek istiyoruz. Gençlerin silahlanıp direniş mevzilerine gelmesi bizim direniş örgütleyebilmemiz için büyük bir destek olacaktır. Çünkü bu mücadelenin büyük bir kısmı da silahlı mücadele olacak. Êzidi gençlerinin bu mücadelede mutlaka aktif olarak yer alması gerekecek. Bizden önce gelen arkadaşlar, Fermandan önce 40'a yakın arkadaşı bir eğitim devresine almışlardı. Koridor ilk açıldığında bu arkadaşlar da silahlanıp dağa gelmişlerdi. Ondan sonra da arkadaşlar bir grubu daha toplamıştı ve dün bize o grubu da gönderdiler. Rojava tarafına geçenlerin içinde arkadaşlar örgütleme yapıyor. İşgal altındaki kutsal toprakları için, DAİŞ'in eline esir düşmüş insanlarını kurtarmak için savaşmak isteyenleri arkadaşlar toplayıp kısa bir eğitime tabi tutup göndermişler. Tabi bu kısa sürede kimsenin eğitim görme şansı olamaz. Sadece birkaç günlük silah eğitimini arkadaşlar verip göndermişler. Dün akşam 39 Şengal'li gençten oluşan grup geldi, 15 tanesi de yarın gelecek. Yani böylece 100'e yakın Şengal'li genç kendi toprağının ve halkının özgürleştirilmesi için Özgürlük Gerillasıyla birlikte direnişe katılıyor olacak. Ve bu sayı her gün katlanarak büyüyecek, çünkü bu direnişi örgütlemek ve bu savaşı vermekten başka şansımız yok. Böyle olmazsa Êzidi halkımızın tarihindeki en büyük ferman başarıya ulaşmış olacak.

Bu sabah öğlene kadar ben ve Dılşér arkadaş bu gelen arkadaşlarla birlikteydik, biraz sohbet ettik sonra da toplantı yaptık ve daha sonra da gençlerin düzenlemesini yapıp mevzilendiğimiz alanlardaki güçlerimizin yanlarına gönderdik. Tabi basit bir durum değildi. Koskoca PKK, silahlı mücadeleyi başlatabilmek için yıllarca propaganda yapmıştı, bu düşmana neden silahlı mücadele verilmesi gerektiğini anlatmıştı ve ondan sonra Kürt gençleri ellerine silah alıp savaş meydanına inmişlerdi. Oysa şimdi sadece bir haftalık bir zaman geçmiş ve şimdiye kadar savunmalarını hep başkalarına bırakmış olan Êzidi gençleri intikam için, özgürlükleri için gerillayla birlikte direniş mevzisine iniyordu. Ve bu durum çok büyük bir olaydı.

Gençlerle önce biraz sohbet ettik. İsimlerini sorduk, hangi köyden olduklarını, yaşlarını silah tecrübeleri olup olmadığını sorduk. Tabi bu arada yanıma da kaydediyordum. En genci 18 yaşındaydı. Fakat ismi Hamit olan bir genç ondan da küçük görünüyordu. Yaşını sordum, Hamit yaşının 21 olduğunu söyledi. Sakalı olmadığı için daha küçük görünüyordu. En yaşlısı da 52 yaşındaydı. Fakat ortalama yaşları 25- 30 arasıydı. Çoğu silah kullanmayı biliyordu. Çünkü çoğu askerlik yapmıştı. Savaş tecrübeleri olup olmadığını sordum. İçlerinde biri sınırda kaçakçılık yaptığını ve sınırdan geçerken bazen Arap askerleriyle çatışmak zorunda kaldıklarını söyledi. "Peki içinizde adam öldüren var mı, ya da adam öldürmekten korkan var mı? diye sordum. Doğal olarak kimse korkacağını söylemez tabi. Ama birisi elini kaldırarak adam öldürdüğünü

söyledi. “Kaç tane vurmuşsun? dediğimde de, 8 diye cevap verdi. Gülerek, nerede bu kadar adamı vurduğunu sorduğumda da “Amerikalılarla birlikte teröristlere karşı savaştım” dedi. Artık Amerika kimi terörist olarak belirlemişti ve nerde savaşmıştı, onu sormadım.

Biraz sohbetten sonra bu sefer toplantıya geçtik. Fakat toplantının ne olduğunu da söyledim ve toplantılarımızı yapmadan önce de mücadele içerisinde şehit düşen arkadaşlarımızın anısına ve de bu katliamdan katledilenlerin anısına saygı duruşunu yapacağımızı da söyledik ve öyle başladık. Toplantıdan önce Cemal arkadaşın selamını söyledim gençlere, hepsi bir ağızdan “aleykümselam” dedi.

“Bizim tüm gerilla gücümüzün komutanı ve partimizin de üst yönetiminde yer alan Cemal arkadaşın bütün Êzidi gençlerine selamları vardı. Özellikle eline silahını alıp direnişe katılan bütün gençleri selamlıyordu.” deyince hepsi bir ağızdan yine hepsi bir ağızdan “serçawa” dediler, sonra da toplantıya geçtik. Toplantıda 1 saate yakın konuştum. Bu fermanın nerden çıktığına, ne için geldiğimize ve neler yapmamız gerektiğine dair küçük bir konuşma yaptım ve söylediklerimden aklımda kalanları yazıyorum;

“Çoğunuz bizi tanımıyorsunuz. Çoğunuz ilk defa bizim adımızı duyuyorsunuz. Kendimizi fazla tanıtma gereği duymuyoruz, çünkü biz daha çok bu halk için yapacağımız hizmetle, mücadeleyle kim olduğumuzu hepinize göstereceğiz. Bizim yaşamımıza bakarak bizi tanıyacaksınız. Bizim birbirimize karşı gösterdiğimiz saygıya bakarak tanıyacaksınız. Kadına karşı yaklaşımımızı kendi gözlerinizle görerek bizi tanıyacaksınız. Bizler Kürdistan’ın dağlarından, kuzeyin dağlarından, doğu Kürdistan’ın dağlarından geliyoruz. Oralardaki tüm çalışmalarımızı bırakıp bu topraklar ve bu halka hizmet için ve bu katliamın hesabını sormak için geldik.

Musul haziran ayının başında DAİŞ’’in eline geçince Önderliğimiz Şengal’in tehlikede olduğunu ve acilen müdahale edilmesi gerektiğini söyledi. Bunun üzerine bizim partimiz resmi olarak Güney hükümetine çağrı yaparak Şengal’i savunmak için buraya gerilla güçlerini gönderebileceğini söyledi fakat kabul etmediler. Dediler ki bizim binlerce peşmergemiz var ve Şengal’i savunacağız dediler. Onlar gerilla güçlerimizin gelmesine izin vermeyince bu sefer örgütümüz gizliden 12 arkadaşı buraya gönderdi. Şu an yanımda gördüğünüz Dılşér arkadaş, yanına 11 arkadaş alarak buraya geldi ve sizin gibi duyarlı gençleri gizli bir biçimde örgütlemeye ve olası bir fermana karşı silahlandırmaya başladı. Fakat KDP bunu duyduğu anda, bu gruptan üç arkadaşımızı fermandan birkaç gün önce Sınuné’de yakaladı. Kalan arkadaşlar da fermanda halkı dağa yönlendirdiler ve rollerini oynadılar. Biz yine de sorun yapmıyoruz. Kim ki bu halk için bir şey yapmak istiyorsa buyursun gelsin birlikte yapalım.

Bölgeci, parçacı ve aşiretçi zihniyetleri olan ve ülkemize ve halkımıza bu gözle bakanlar bizi sevmezler. Çünkü biz daha ulusalcı, daha demokratik, her inanca daha fazla saygı gösteriyoruz ve bu da bazılarının hoşuna gitmiyor. Fakat biz onların da görüşüne saygı gösteriyoruz. Onları da Kürt halkımızın bir parçası olarak görüyoruz. Onlara her hangi bir düşmanlığımız yok ama burayı savunmakla görevli olan güçler bu görevlerini yerine getirmediler. Halkımızı büyük bir tehlike ile karşı karşıya bıraktılar. Burayı DAİŞ’e bırakıp kaçtılar. Binlerce insanımız DAİŞ’e esir düştü, yüzlercesi katledildi. Elbette bunu unutmayacağız ve günü geldiğinde bunlardan da hesap soracağız. Ama eğer gerçekten samimi iseler ve DAİŞ karşısında savaşmak istiyorlarsa şimdi tekrar bizimle birlikte düşmana karşı savaşabilirler. Buraya savaşmak için gelecek her Kürt örgütü ve partisiyle düşmana karşı savaşmaya hazırız. Ama kimse gelmezse de biz sonuna kadar tekbir arkadaşımız kalıncaya kadar bu düşmana karşı savaşacağız.

Tabi bu işi sizlerle birlikte yapacağız. Sizler bugün bir katliam yaşamış olabilirsiniz, çoğunuzun savaş tecrübesi olamayabilir ama bu işi hep birlikte yapacağız. Sizin bilmediğiniz şeyleri biz size öğreteceğiz. Bizim bilmediğimiz alanları ve insanları da siz bize tanıtacaksınız. Biz buranın yabancıyız bilmiyoruz ve tanımıyoruz. Kim iyi kim kötü, kim dost kim düşman sizler bizden daha iyi tanıyorsunuz ve bu konuda da birbirimize yardımcı olacağız. Bu düşmanı bu topraklardan atıp, esir kızlarımızı-kadınlarımızı düşmanın elinden kurtarıncaya kadar savaşacağız.

Kürtlerin bütün tarihinde sürekli olarak acılar olmuş ve ülkemiz çoğu zaman başkaları tarafından işgal edilmiştir. Fakat bütün Kürdistan halkı içinde en fazla zulme uğrayan, en fazla katliamlardan geçirilen, yerinden yurtlarından sürgün edilenler Ezidi halkımız oldu. Çünkü sizler halkımızın orijinal kültürünü ve değerlerini temsil ediyorsunuz. İnanç bakımından da ilk günden bugüne hep kendi inancınızı korudunuz. Ama diğer Kürtler öyle yapmadık. Herkese karşı boyumuzu büktük. Bize ait olmayan bir dini kılıç korkusuyla kabul ettik. Arap’a boyun eğdik, Türk’e boyun eğdik, Pers’e boyun eğdik. Fakat Ezidi halkımız teslim olmadı. Teslim olmayan Ezidilik tarih boyunca direnen Êzidilik oldu. Sizler teslim olmayan Kürt’ü temsil ediyorsunuz. Onun için bugün sizin için kutsal olan bütün değerler bizim için de kutsaldır. Laleş sizin için ne kadar kutsalsa bizim için de o kadar kutsaldır. Şerfedin, Şengal ve baştan sona bu topraklar sizin için ne kadar kutsalsa bütün Kürtler için de, özellikle de PKK için kutsaldır. Bugün burada vereceğimiz savaş sadece DAİŞ’in eline

geçmiş topraklarımızı tekrar geri almak için vereceğimiz bir savaş da olmayacak. Vereceğimiz bu savaş tüm Ezidi halkımızı ve kutsal Ezidxan topraklarını artık kendi iradesi ile kendini yönetecek biçimde özgürleştirmek amacıyla olacaktır. Başkan APO bütün Kürtlerden önce Ezidi halkımızın özgürleştirilmesi gerektiğinden bahsetti ve şimdi de bahsediyor. Çünkü eğer bir halk özgür yaşamak istiyorsa önce en orijinal olan kültürünü ve inancını özgürleştirerek onu ortaya çıkararak başarabilir.

Sizler bu toprakların tekrardan özgürleştirilmesi için eline silahını alıp gelen ilk gençlersiniz. Yarın özgürleşecek olan Êzidxan toprakları sizin emeklerinizle özgürleşmiş olacaktır. Esir düşen her bir insanımız sizinle gurur duyacak, katledilmiş insanlarımızın intikamı sizin bu mücadelenizle alınmış olacak, şuan buradan kaçanlar bile sizi kıskanacak. Belki de yarın öbür gün bu topraklar özgürleştirildiğinde buradan kaçıp gidenler ucuz bir biçimde gelip sizin emekleriniz üzerinde oturacaklar. Diyecekler ki bizler de savaşmışız. İşte o zaman siz sadece gülüp geçeceksiniz. Bu direnişte sizin emekleriniz belirleyici olacaktır." Diyerek toplantımızı bitirdik. Toplantımızı bitirdikten sonra basıncı Xeyri arkadaş da tek tek bu arkadaşların kısa görüntü ve sicillerini kamerayla aldı. Sonra da gençlerin düzenlemesini yaptık. Bundan önce gelen grubu da öyle düzenlemişiz. Bu gençleri daha çok bildikleri taraflara göndermek istiyoruz. Fakat çoğu araziyi bilmiyor. Çünkü 70'lerden sonra Saddam dağ yaşamını yasaklamış ve bu yaştaki gençlerin çoğu ovada büyüdükleri için dağ kısmını fazla bilmiyorlardı. Fakat biz yine de düzenlemeleri yaparken kimin hangi köyden olduğuna dikkat ederek o tarafa düzenledik. Bazıları da birbirinin akrabasıydı ve beraber kalmak istiyorlardı. Onların bu isteklerini de göz önüne getirdik. Zaten düzenleme yapmadan önce "sizi dağıtacağız, hepinizin yan yana kalmanız mümkün değil. Çünkü sizin savaş tecrübeniz yok. Gerilla arkadaşlarımızla birlikte öğreneceksiniz. Fakat düzenlemeleri yapmadan önce sizin de görüşlerinizi alacağız, nerede faydalı olacaksanız sizi oraya düzenleriz. Olmazsa da arkadaşlarla birlikte katılacaksınız" dedim. Çoğu sesini çıkarmadı ve biran önce savaşa girmek istediklerini söylediler.

Çoğunun yüzünde halen yaşanan fermanın şoku vardı. Simalara sinmiş olan o katliam şoku halen kaybolmamıştı. Ama bazıları da bir an önce savaşa gidip intikam almak istiyordu. Onun heyecanı da hemen belli oluyordu.

12 Ağustos '14

KDP'nin Yanlış Siyaseti

2003'te Amerika'nın Irak'a müdahalesinden sonra Şengal'in savunmasını ve idaresini KDP üslenmiş durumda. Ve başka güçlerin bu görevi üslenmesine hiç izin vermedi. Hele hele PKK'nin gelip Êzidiler için böyle bir şey yapmasını hayatta kabul etmedi. Yıllardan beridir Önder Apo Ezidi halkının savunulması gerektiğini, öz savunmasının örgütlendirilmesi gerektiğini ve bunun için KDP'den izin almaya gerek olmadığını defalarca söyledi. Ancak bu yönlü çok ciddi bir adım atılmadı ya da zayıf oldu.
İşte yıllardan beridir KDP'nin sözde savunması altında bulunan bu coğrafya ve toplum bir anda savunmasız bırakıldı ve DAİŞ'in insafına terk edildi. Büyük ihtimalle bir anlaşma sonucu Şengal DAİŞ'e bırakıldı ve binlerce insanın katliamdan geçirilmesine ve binlercesinin kaçırılmasına onay verildi. Musul'un DAİŞ'in eline geçmesinden hemen sonra Güney Kürdistan için bağımsızlık referandumuna gidileceği söylemleri boşa görünmüyor. Yoksa her türlü teknik ve silaha sahip olan ve on bine yakın peşmergesiyle burada savunma yapan bir gücün bir anda tek mermi sıkmadan burayı DAİŞ'e bırakması mümkün olamazdı.

İşte şimdi YPG tarafından koridor açıldıktan ve HPG güçlerinin Şengal'e gelmesinden sonra onlar da utanmadan tekrar gelmişlerdi. Koridorun açıldığı ilk gün, Cez'a'da bekleyen peşmergelerden bir grup YPG ile birlikte gelip Dıguré'ye konumlanmıştı. İkinci gün ise dağın zirvesinde Çılméra denilen yere helikopterle 30 peşmerge indirilmişti. Yani biz Şengal'e müdahale edip geldiğimiz için onlar da geri gelmişti. Fakat dağın zirvesine indirilen peşmergeler halkın saldırısına uğramıştı. "Bizi DAİŞ'e satıp kaçtınız, şimdi hangi yüzle buraya geliyorsunuz" diyerek onlara saldırmışlardı. Gerçekten de KDP, Êzidileri bir şeylerin karşılığında satmıştı. Kendileri savaşmadığı gibi savaşmak isteyen halkı bile öldürmüşlerdi. Peşmergeler geri çekilmeye başlayınca Guhbel köyünde halk bunların önünü kesmişti. Önce durdurmak istemişlerdi. Fakat peşmergelerin kaçmakta ısrarlı olduklarını görünce bu sefer hiç olmazsa onların silahlarına el koyarak onların silahlarıyla savaşmak istemişlerdi. Halk peşmergenin elindeki silahlara el koymak isteyince peşmergeler de silahlarını vermemişlerdi ve halkın üzerine ateş açmışlardı. Bu ateşin sonucunda iki tane Êzidiyi öldürmüş, iki

tanesini de yaralamışlardı. Hem ölüleri hem de yaralıları da bırakarak arkalarına bile bakmadan kaçmışlardı. Şimdi de utanmadan geri geliyorlardı. İşte bundan dolayı halk tepki gösteriyordu ve kabul etmiyordu.

O zaman orada bulunan arkadaşlar araya girerek onları halkın elinden kurtarmış, getirip karargahta iki gün misafir etmişlerdi. Daha sonra Kasım Dırbo denilen KDP'li Muhtarın yanına gitmişlerdi. Ayın 7'sinde ben ilk geldiğimde halk tarafından taşlanmış olan ve saldırıya uğrayan peşmergeleri bizim karargahta gördüm. Bu gruptan iki gün sonra onların yönetimlerinden (Aşti Koçer, Sımé Boseyi) bazıları geldi. Ben, Azat ve Dılşér arkadaş onlarla tartıştık. Onlarla ayak üstü sert bazı tartışmalarımız oldu. Bu tartışmamış şimdiki Korek şebekesinin olduğu yerde hemen yol üstünde oldu. Çünkü onlar birkaç araba şeklinde gelince arkadaşlar onları durdurmuştu ve bizden önce, onları durduran arkadaşlarla da gerginlik yaşamışlardı. KDP, tekrardan gelip dağda üslenmek istiyordu, biz ise bunu istemiyorduk. Çünkü onlar en dar zamanda bu halkı bırakıp gitmişlerdi ve tekrardan buraya gelmelerini istemiyorduk. Ayrıca daha düne kadar bile bu halkı örgütlemek için gelmiş üç arkadaşımızı tutuklayıp zindana atmışlardı.

Bunu biraz politik dille onlara söyledik. "halk size karşı tepki almış ve sizi burada kabul etmiyor ve gördüğünüz gibi size saldırdılar" dedik. Fakat onlar Şengal'de kalmak için üstten talimat aldıklarını ve ne olursa olsun kalacaklarını söylediler. "Helikopter indiği zaman birkaç tane çocuk bir-iki tane taş atmış. Onu da sizin arkadaşlarınız orda olduğu için buna cesaret etmişler, Êzidi'lerden yana kaygınız olmasın, biz bunları sizden daha iyi tanıyoruz, belki şimdi size yanaşıyor olabilirler fakat kısa zamanda sizi de bırakırlar, yarın bir Irak'lı subay gelse bu sefer de onların yanına giderler" diyerek, hem Êzidilere ne kadar basit yaklaştıklarını gösterdiler hem de asıl niyetlerini belli etmiş oldular. KDP'nin tekrardan geri gelmesinin sebebi Şengal'i DAİŞ'ten almak için değil. Bizim buraya gelmemiz en çok KDP'nin zoruna gitmiş gibi görünüyor ve bizi etkisizleştirip hiçbir şey olmamış gibi göstermek istiyorlar. Tabi durumu YPG komutanlığına ve Merkez karargaha bildirdik. KDP'ye tekrar izin verelim mi vermeyelim mi noktasında arkadaşlara durumu bildirdik. Merkez karargah, halkın içinde değil de bizim denetimiz altında bir yeri onlara vermemizi söyledi. Ertesi gün Aşti Koçer ve Sımé adındaki sorumlularını çağırarak, bulunduğumuz yerin hemen 50-60 metre altında bulunan Asiacell şebekesine ait yeri onlara verdik. Tabi onlar böyle bizim denetimimizde ve bize yakın bir yerde kalmak istemiyorlardı. Onlar Serdeşté tarafında (kampların içinde) yer istediler. Ben de onlara "daha birkaç gün önce size saldırdılar, siz oraya giderseniz halk sizi kabul etmez ve sizi vurur" dedim. O da bana "sen hele bize orda yer ver, gerisini merak etme. Biz bunları iyi tanıyoruz, bize hiçbir şey yapmazlar" dedi. Ama bunu kabul etmedik ve onları oraya göndermedik. Eğer cephede bir yerde savaşmak için yer isteselerdi belki onları oraya gönderebilirdik. Ama görüldüğü kadarıyla bunların hiç de cepheye gitme gibi bir dertleri olmayacak.

Ferman öncesine kadar üç arkadaşımızı tutuklayıp hapse atan KDP'liler şimdi süt dökmüş kediye dönmüş durumdalar. En dar günde on binlerce Êzidiyi katliamla baş başa bırakıp ve utanmadan kaçanlar şimdi hiç yüzleri kızarmadan tekrar Şengal'e dönüyorlar. Yaptıkları rezaleti ve utancı sadece peşmerge sorumlusuna yükleyerek ayıplarını gizlemek istiyorlar. Serbest Bapir adındaki sorumlularını tutuklayıp hapse attıklarını söylüyorlar. Ve on bine yakın peşmergenin burayı bırakıp gitmesini bir "askeri kırılma ve mecburi geri çekilme" olarak ifade ediyorlar. Ancak bu kadar peşmergenin tek bir talimatla Şengal'den geri çekilmesi sadece bir sorumlunun inisiyatifiyle gerçekleşecek bir olay değil. Merkezi bir karar gerektiren bir durumdur. Bunu herkes de bilir.

Aslında YPG'nin açtığı koridor ve bizim yaptığımız müdahale en fazla KDP'nin işine yaradı. Eğer bu koridor açılmasaydı belki de DAİŞ kuşatmasında kalan 400 bine yakın insan katliamdan geçirilebilirdi ve bunun da tek sorumlusu KDP olurdu. Ve tarih boyunca da bu lekeyi alnından sökemezdi ve bunun sorumluluğu altında biterdi. Çünkü burası onun koruması altındaydı. Ondan dolayı koridorun açılması bu anlamda KDP'nin de yükünü hafifletti. Ve bu anlamda KDP'nin de hareketimize bir minnet borcu var.

13 Ağustos ’14

Helikopter düştü

Buranın geleni gideni çok fazla oluyor. Herkes bu fermanlar ülkesini gelip görmek istiyor. Tabi en dar zamanda kimse sahip çıkmadı ama şimdilerde herkesin gündeminde. Direniş cephesi açıldığı için şimdi herkes Şengal direnişinden ve Êzidilerden bahsediyor, tüm dünyanın gündemine girdi ve herkes buranın üzerinde bir şeyler söylüyor, yazıyor, çiziyor.

Irak parlamentosunda Viyan Dexil adında Ezidi bir kadın milletvekili var, parlamentoda kameraların önünde ağlayarak Şengal’de yaşanan trajediye dikkat çekmek isteyen kadın! Epey de kamuoyunda gündem oldu. İşte o Viyan Dexil üç gündür Şengal dağındaymış ve bizim haberimiz yoktu. Yani temsilcisi olduğu Êzidileri katliamdan kurtaran insanların kim olduğunu soramayan bu parlamenter, üç gündür KDP karargahında sözde buradaki Ezidilerin durumunu öğrenmek için kalmış. Bunu da helikopter düştükten sonra öğrendik.

Dün burada bir helikopter düştü. Hepimiz de helikopter kalkarken izliyorduk, düşerken de. O sırada karargahımızın önünde oturup yemek yiyorduk. Öğlene doğru iki helikopter gelip indi. Bu helikopterler Irak merkezi hükümetine bağlı fakat bunun koordinesini KDP’liler yapıyor. Helikopter bizim karargahın yanından geçen asfalt yolun üzerine iniş yapıyor. Helikopter inmeden önce yolu kapatıyorlar, ondan sonra iniyor. Ondan dolayı helikopter geldiğinde ve kalktığında herkes zaten onu takip ediyor. Önce bir Helikopter indi, içinden birkaç kişi dışarı çıktı. Sonra da helikoptere binmesi gerekenler yavaş yavaş helikoptere doğru yürüdü. Bu helikopterlerin yolcu kapasitesi 25-30 civarındaymış, fakat helikoptere binenler sanki bu rakamın biraz üzerinde gibi görünüyordu. Bizim oturduğumuz yer biraz yukarda olduğu için bu hareketleri rahat görebiliyorduk. Helikopterin kapısı kapatıldığında kuyrukta hale pekçok kişi vardı, belli ki onlar da binmek istiyordu, fakat dolduğu için onlar binememişti. Ve helikopter havalandı. Tahminen 70-80 metre havalandıktan sonra burun üzeri inmeye başladığını sonra da yere çakıldığını gördük. Fakat düştüğü yer hafif bir dol olduğu için tam olarak yere çakıldığı yeri görmedik. Herkes bir ağızdan “helikopter düştü, helikopter düştü” diye bağırdı. Hemen yemeğimizi bırakıp arkadaşlarla birlikte hızla onlara doğru gittik. Bu arada peşmergeler de geldi. Helikopterin enkazı üzerine gittiğimizde birkaç tanesini bizden önce gidenler çıkarıyordu. En fazla 30 kişinin binmesi gereken helikoptere 53 kişi binmişti. İçinde pek çok çocuk ve yaşlı kadın da vardı. helikopter yere tersten ve burun üstü çakılmıştı. Helikopterin kapısını açmışlardı ama insanlar adeta erzak torbaları gibi üst üste yığılmıştı. Böylesi bir durumda en altta kalanların sağ kalmış olmaları zor görünüyordu. Ciddi bir darbe almamışlarsa bile havasızlıktan ölmeleri mümkün görünüyordu. Neyse kan revan içinde ve nefessiz kalmış bu insanları teker teker çıkarmaya başladık. Helikopterden çıkarılan yaralıları arkadaşlar, peşmergeler ve yardıma koşanlar alıp yukarıya asfaltın üzerine taşıyorlardı. Yolcuların bindiği yerdeki tüm yaralılar dışarı çıkarıldı. İçlerinde birkaç tanesi hariç hemen hemen herkes yaralanmıştı. Tabi helikopterin fazla havalanmadan düşmesi bir katliamın yaşanmasını önlemişti. Eğer biraz daha yüksekten düşseydi belki de kimse kurtulamazdı.

Helikopterin en fazla darbe yiyen yeri burun kısmı olduğu için Arap olan pilot ölmüştü. Fakat onu dışarı çıkarıncaya kadar çok zorlandık, çünkü sıkışmıştı. Bu kazada sadece bu pilot ölmüştü. Fakat yaralıları çıkarırken iki çocuğun cansız bedenini çıkardık ve öldüklerini düşünmüştük, Allahtan ki ölmemişlerdi, sadece havasızlıktan bayılmışlardı. Helikopterden çıkardığımız yaşlı ve kilolu bir anayı kenara bırakmıştık. O esnada kenardan yukarıya doğru giden orta yaşlarda birinin yanında bir eşek vardı ve bir peşmerge genç adama

seslenip eşeğini getirmesini söyledi. Bir eliyle eşeğinin ipini çeken genç adam diğer eliyle de ters bir işaret yaparak yoluna devam etti. Tam o anda ben hem o peşmergenin seslenişini hem de o adamın "bana ne ulan, ben mi helikopteri düşürmüşüm" der gibi elinin tersiyle yaptığı hareketi gördüm. Çok tuhafıma gitti. Acaba o adam peşmergeye mi kızmıştı, yoksa dünyaya mı küsmüştü, anlamadım. Fakat insanlıktan nasibini almamış birisi olduğu belli oluyordu. Neyse yaşlı anayı da sırtlayıp yolun üzerine taşıdık. Ve yaralıları diğer helikoptere bindirip gönderdik, fakat bir helikopter az olduğu için bir tane daha istemişlerdi ve bir helikopter daha gelmişti.

Yaralıların içinde bir de Viyan ve beraberinde getirdiği basıncılar ve bazı bürokrat çocukları vardı. Büyük ihtimalle "Şengal'den kurtardığı" çocuk ve kadınları basına vererek, Irak parlamentosunda döktüğü sahte gözyaşlarına bir de "kurtarıcılığını" ekleyecekti. Bu kadının üç gündür burada olduğunu bu biçimde öğrenmiş olduk. Normalde hepsinin durumu acınacak bir durumdu ve onun da ayağı kırılmıştı ama onun Viyan Dexil olduğunu ve üç gündür bu dağda olmasına rağmen tek bir arkadaşı görmemiş ve ziyaret etmemiş olmasından dolayı oxx dedim. Sözde kendisi Ezidi bir kadın ve bu halkın bir temsilcisi, hiç mi aklına gelmedi en dar zamanda koridor açarak bu fedakarlığı yapan insanlara bir teşekkür etmek! Yani gerillanın dağda olduğunu, bu gerillanın günlerdir bu halk için her türlü fedakarlığı yaptığını bilmiyor muydu? Hadi bilmiyordu diyelim, KDP karargahının hemen üstünde dalgalanan HPG bayrağının hangi güce veya hangi devlete ait bir bayrak olduğunu hiç mi merak edip sormamıştı?. Neyse boş verin, ölmemesi tabi ki iyi oldu, sonuçta bir insan. Ama ayağının kırılmasına da fazla üzülmediğimi tekrar söyleyeyim. İlahi güçler bile PKK'nin yaptığı bu fedakarlığa minnet duyuyor!..

15 Ağustos '14

Amerikalılarla Görüşme ve Yürüyüş

Buradaki peşmerge sorumlusu (Aşti Koçer) telefonla beni arayarak akşamleyin bir grup Amerikalının buraya geleceğini, mümkünse Kersé'deki asayiş güçlerimizin onları durdurmamasını hatta mümkünse yol üzerinde durmayarak görünmezlerse daha iyi olacağını söyledi. Ne de olsa Amerikalı'ların gözünde biz terörist bir örgütüz yaa, ve sanki şimdi dağın savunmasını KDP yapıyormuş da görünmezsek iyi olacakmış! Ben de ona dedim ki biz HPG olarak buraya resmi bir biçimde kendi kimliğimizle gelmişiz. Dağın ve Ezidi'lerin savunmasını nasıl yapıyorsak, peşmergelerin savunmasını nasıl yapıyorsak Amerikalıların da savunmasını yaparız ama onlar Amerikalı bile olsa ancak bizim onayımızla buraya gelebilirler. Çünkü burası bir askeri alan ve bu alanın savunmasını resmi olarak üslenmiş durumdayız dedim, fakat mademki sen sordun sorun değil gelebilirler fakat kendi programları hakkında bize bilgi versinler, dedim. Bir de nereden geleceklerini

sordum. O da bana karayoluyla geleceklerini söyledi. Tabi bir terslik çıkmaması için bizim asayişe haber gönderdim; geldiklerinde kim olduklarını sormalarını ama durdurmamalarını ve de saygılı yaklaşmalarını söyledim. Tabi bu yaklaşımı herkese gösteriyor arkadaşalar fakat yine de uyarmakta yarar vardı. Bir de yolun üzerinde bayraklarımız vardı ve onun altından geçeceklerdi.

Fakat akşam karayoluyla değil de helikopterle Çılméra'ya indiler. Bizim orda da üç bayan arkadaştan oluşan bir halk birimimiz vardı. Helikopter inince hemen gidip helikopterin etrafını sarmışlardı ve Amerikalı askerleri durdurmuşlardı. Aşti Koçer'in etekleri tutuşmuştu sanki, hemen beni aradı, daha önceden haber verdiklerini ve arkadaşların gelip onları durdurmasının doğru olmadığını söyledi. Ben de ona, o zaman neden doğru bilgi vermediğini sordum. Çünkü bize karayoluyla geleceklerini söylemişti. Bir de bunlar bizi kendileri gibi görüyorlar ya, nasıl olur da birisi Amerikalı askerleri tutabilirdi. Tabi durumun gerginleşmesini ben de istemiyordum, ama Amerikalıların da bizim PKK'li olduğumuzu ve KDP'den farkımız olduğunu anlamaları gerekiyordu. Hemen Bahar arkadaşla bağlantı kurdum ve Amerikalı askerlerin yanına gitmesini söyledim, sesimin onlara gitmesini istiyordum, ona dedim ki ; onlara söyle biz onları aşağıdan bekliyorduk onlar yukardan geldiler, bir yanlışlık da çıkabilirdi. Böyle olmaması için bize haber verebilirlerdi. Bu dağın savunmasını biz yapıyoruz, bir yanlışlığın yaşanmaması için geliş gidişlerden haberimizin olması gerekir. Fakat mademki haber vermişlerdi, sorun değil bırakın onları", dedim. Ve arkadaşlar da onları bıraktılar.

Sabahleyin kendi programları hakkında Aşti'nin yoluyla bize haber gönderdiler. Gidip halkın durumunu kendi gözleriyle görmek istiyorlarmış, ondan sonra bizimle de bir görüşme yapmak istiyorlarmış. Yirmi kişilik bir askeri heyetti yanlarında da bir insani yardım kuruluşundan birisi vardı ve kendi gözlemlerini rapor yapıp üstlerine vereceklermiş. Öğlene doğru araçlarına binerek halkın içine gittiler. Kersé, Kolka ve Serdeşté'deki kamplara gittiler. Saidgilin kampına gittiklerinde onların yanında bulunan peşmerge sorumlusuyla (Azat) halk arasında gerginlik yaşanmıştı. En dar günde peşmergenin kendilerini sattığını söyleyerek onları burada istemediklerini Amerikalıların yanında onların yüzüne vurmuşlardı. Gerginlik büyüyünce hemen araçlarına binerek yukarı geldiler ve beni çağırdılar. Tabi onlar daha yoldayken Sait arkadaş beni arayarak yaşanan gerginlik hakkında bana bilgi verdi, Azat adındaki Parastın sorumlunun Amerikalıların yanında ona hakaret ettiğini ve onun da silah çektiğini, bunu gören halkın hemen orada toplandığını ve şuan amuda doğru (telefon şebeke direklerinin bulunduğu zirveye) yürüyüş başladığını ve gelip peşmergeleri oradan kovacaklarını söyledi.

Karargahlarımız arası mesafe çok kısa, ortada görüştük. Onların durumuna baktığımda durumun onlar açısından iyi olmadığını onların yüzünden ve yaşadıkları panikten anladım. Hemen utanmadan "Heval Egid, Sait ile Azad arasında bir gerginlik yaşandı ve halk buraya doğru geliyor. Amerikalıların yanında kendilerine karşı gösteri yapılmasının Kürt davası için iyi olmayacağını ifade ederek, halk seni tanıyor ve seni dinler" diyerek yardım etmemi istediler. Azat adındaki sorumluları zaten bize bir düşman gibi bakıyordu, bunu fırsat bilerek ona bir kaç laf yapıştırdım ve onun ortamı provake ettiğini, bu halkın tepkisinin önüne geçmemin mümkün olmadığını, halkın peşmergeye karşı ikinci protestosu olduğunu, ondan dolayı bu sefer bize karşı da tutum alabileceklerini, ama her halükarda olayları yatıştırmak için yardımcı olacağımızı ama peşmergenin ortalıkta görünmemesi gerektiğini söyledim. Bir de baktık ki gerçekten de yüzlerce insan yola düşmüş sloganlar atarak yukarı geliyor. Bir grup arkadaşı alarak önlerine gitmek istedik, fakat Amerikalıların da görebileceği bir yere gelmelerini bekledim. Arada kısa bir mesafe kala onları durdurmak istedik ama bu sefer de kimse dinlemiyor. Küfredenler , onları dövmek isteyenler, Amerikalılarla görüşme yapmak isteyenler vb.

Uzun bir süre onları yatıştırmak için çaba gösterdik, gerçekten de protestoya kalkmış kitleleri durdurmak zor. Tam yatıştılar dediğinin anda yan tarafta biri bağırıp slogan atıyor, tekrar bağırma çağırma ve her kafadan bir ses. En son yatıştırdık ve onlardan bir heyet çıkararak gelip ne istediklerini sakince söylemelerinin daha iyi olacağını söyledim, bunu Amerikalılara da söyledim onlar da uygun gördüler ve onların içindeki sivil adamla birkaç asker gelerek onlarla konuşmak istedi. Amerikalılar yardım etmek için geldiklerini söyledi ama daha lafını bitirmeden tekrardan gürültü başladı. Her kafadan bir ses çıkınca ne Amerikalı adam konuşabildi ne de onlardan bir şey anladı. Tabi bunlar Amerikalı! Bizim gibi naza gelmezler, baktılar iş yürümeyecek, çekildiler ve konuşmadılar. Tabi mecburen onlar da zor bela ikna edilerek geri döndüler. Ama biz araya girip yatıştırmasaydık büyük ihtimalle olaylar biraz büyüyebilirdi.
Biraz demokratik bir yürüyüş oldu tabi ama böyle olması da iyi oldu. Geçmişin yüzsüzlüğünü onların yüzüne vurmaları iyi oldu.

Öğleden sonra Amerikalılar görüşmek istediklerini söyleyince bizim yerimiz ile KDP'nin yeri arasında bir yerde görüştük. İzbandot gibi iri-yarı bir asker ve sivil bir adam geldi, ayakta yarım saat konuştuk. Onların arkasında birkaç Amerikan askeri ile birkaç peşmerge ellerinde silahlarıyla bekliyorlardı. Benim yanımda da

birkaç metre geride 3-4 arkadaş vardı ama biz daha rahattık. Önce bizi tanımak istediler. Tuhaf birşey tabi, gerçekten Amerikalılar PKK'li olduğumuzu ve 10 gündür burada olduğumuzu bilmiyorlar mıydı? Belki de KDP bizi farklı bir örgüt olarak tanıtmıştı, hatta belki de bizi peşmergenin bir kolu olarak tanıtmış olabilirlerdi.

Yoksa bu davranışlarıyla bizi muhatap almak istemediklerini mi söylemek istiyorlardı? Neyse, ben ona, HPG, yani PKK'nin askeri kolu olduğumuzu (o anda tam direğin zirvesinde bulunan bayrağı gösterdim) ilk günden itibaren bu halkı savunmak için buraya geldiğimizi söyledim. "Yani siz PKK misiniz" diye sorunca, " Evet biz PKK'liyiz" dedim. Gerçekten tuhaf bir soruydu, yani o görüşme anına kadar bilmiyorlardı.

Sayımızı, mevzilenmemizi sordular, kısa kısa bazı cevaplarla cevap verdim. Daha sonra da kendilerinden bir isteğimizin olup olmadığını sordular. Ben de onlara; sizden iki konuda yardım istiyoruz; Birincisi, burada 15 bine yakın sivil insanın bulunduğunu ve bu insanların giyecek, yiyecek ve barınma ihtiyaçlarının karşılanması noktasında yardıma ihtiyaçları olduğunu, ikincisi ise, DAİŞ'in başta Amerika olmak üzere bütün dünya için büyük bir tehlike olduğunu, bir süredir bu çetelere karşı savaş yürüttüğümüzü bundan sonra da yürütmek istediğimizi, fakat bu konuda kendilerinden de askeri yardım almak istediğimizi ve ortak mücadele etmek istediğimizi söyledim. Tabi sivil adam hiç konuşmadı, sadece rütbesi Albay ve adı Tony olan asker konuştu. Sivil halka yardım konusunda ellerinden geleni yapacaklarını, fakat bize askeri ihtiyaçların karşılanması konusunda yardım etmeyeceklerini ve aynı cepheden DAİŞ'e karşı savaşmayacaklarını fakat hava saldırılarıyla çetelere karşı mücadele edeceklerini ve bu konuda yardımcı olacaklarını söyledi. Ve yarım saatlik görüşmemizi de bu şekilde bitirdik, bu görüşmeden, dolayısıyla tanışmaktan memnun olduğumuzu önce o söyledi sonra da ben söyledim. Onlar tekrar KDP karargahına döndüler, biz de yerimize çıktık.

16 Ağustos '14

Koço Köyünde Katliam

Dün Koço köyünde bir katliam yaşandı. Fermanın başından beri bu köy, çetelerin işgalinde olan bir yer ve Şengal'in en güneyine düşen bir köy. DAİŞ, buraları işgal ettiğinde bu köy kendi muhtarlarının bir şey olmaz telkinine kanmışlar ve DAİŞ'le anlaşabileceği noktasında muhtara güvenmişler ve köylerinde kalmışlar. Şengal'de muhtarlar etkili ve yetkili sayılırlar. Çünkü buranın köyleri öyle bizim kuzeyde bildiğimiz, 200-300 hanelik köylere benzemiyor. Binleri geçen evlerden ve on bini geçen nüfustan oluşan köyler var. 1975'ten sonra BAAS rejimi dağa yerleşmeyi yasaklamış ve büyük köyleri ovanın ortasında oluşturmuştu. Bundan dolayı da bu köylerin muhtarları da söz sahibi sayılırlarmış. Bu muhtarlardan bir tanesi de Koço köyünün muhtarıymış. Fakat çeteler bu muhtarın sözünü dinlememiş olacaklar ki önce muhtarın kafasını kesmişler, sonra köylüleri katletmişler. Yüzlerce insanın katledildiği söyleniyor. Kızlar ve kadınların ise esir alınıp götürüldüğü söyleniyor. Bu bilgileri dün oradan telefon ile arkadaşları arayan birisi söyledi. Bu sabah ise o köyden 3 yaralı bize ulaştı, kendi imkanlarıyla kendilerini arkadaşlara ulaştırmışlar.

Anlattıkları şeyler insanın tüylerini diken diken ediyor. Tam bir vahşet. İnsan dinlemeye bile tahammül edemiyor. Öylesine insanlık dışı muamele yapılmış ki "ya rabbim bunu yapanlar insan mı" diye insan şüpheye düşüyor. Önce köy meydanına toplamışlar bütün köyü. "Müslüman olursanız size birşey yapmayız" demişler. Kadın ve kızlara ise kendileriyle gönüllü evlenmeyi kabul etmeleri halinde öldürmeyeceklerini söylemişler. Aslında Selefi inancını taşıyan DAİŞ'lilerin Êzidilere "Müslüman olursanız sizi öldürmeyiz" demeleri ve onları teslimiyete zorlamaları sadece alay etmekti. Çünkü onlara göre Êzidilik zaten sapkın bir din ve Müslüman olmayı da hak etmezlerdi. Yani o an ölme sırasını bekleyenler Müslümanlığı kabul etseler yine de öldürüleceklerdi. Özellikle erkekler kesinlikle sağ bırakılmayacaktı. Kadınları zaten insan olarak görmüyorlardı ve onları sadece ganimet ve köle olarak görüyorlardı. Ama Koço köyünde ölüm sırasını bekleyen o insanlar, o insafsızların yüzüne bakarak ne Müslüman olmayı kabul etmişlerdi, ne de onlarla gönüllü evlenmeyi. Onlar da başlamışlar tavuk keser gibi köy ortasında insanların kafasını kesmeye. İnsan kafasını kese kese yorulmuş olacaklardı ki bu sefer de daha kolay bir öldürme biçimine geçmişlerdi, yani insanları karşıya koyarak kurşuna dizmişlerdi. Öldürülen insanları da öyle ortalıklarda bırakamazlardı, çünkü onlar bu köylerde kalacaklardı ve ceset kokusundan kurtulmak için de onları gömmeleri gerekecekti. Tabi en kolay gömme biçimi de toplu olarak gömmek olacaktı. Onlar da öyle yapmaya başlamışlardı ve otuzar kişilik gruplar halinde insanları kazdıkları çukurlara atıp üzerlerini toprakla kapatmışlardı. Bu biçimiyle 600'e yakın insanı katlettiklerini söylüyorlardı ama sayı daha fazla da olabilir. Yaralı olarak kendini kurtaran üç erkek ise kendini akşama kadar cenazelerin altında saklamışlar, akşam olunca da çıkıp yönlerini dağa verip gelmişlerdi. Yani yaralı olanlar da duvarın dibine sıralanan erkeklerdendi. Yani kurşuna dizilenlerdi, fakat şansları varmış ki, yaralandıkları gibi ölü taklidini yapmışlardı ve üst üste yığılan cesetlerin arasında hareketsiz kalarak ölü

taklidini yapmışlardı. Akşam olunca tekrardan canlanıp yavaş yavaş sürünerek oradan uzaklaşmaya başlamışlardı. Kolay mıdır ölmemek için, ölülerin içinde saklanmak ve ölü gibi davranmak. Ancak yaşayan bilirdi u korkuyu ve bu kurtulma sevincini.

Şimdiye kadar pek çok yerde insanların öldürüldüğü söyleniyor ama herhalde bu katliam Şengal'deki en büyük toplu katliam. Onun dışında da pek çok yerde onlarca cenaze gördük. Solax tarafında Kızıl kent tarafında pek çok vadide arkadaşlar onlarca insan ölüsüne rastladı. Açlıktan, susuzluktan, yorgunluktan, korkudan, panikten ölmüş onlarca cenaze gördük. Bazı yerler adeta ölüm tarlası gibi olmuş. Ve hunharca katledilerek su kuyularına ve erzak depolarının içine, kafalarına kurşun sıkılarak taşların altına atılmış onlarca insan bedeni gördük. Günlerce yakıcı güneşin altında şişmiş, kokuşmuş, mosmor kesilmiş, vücutlarına kurt girmiş, çakallar, kurtlar ve köpekler tarafından parçalanmış pek çok insan bedenini gördük. Öylesine bir kokuyorlar ki yaklaşmak bile çok zor. Belki de dünyadaki en berbat kokulardan bir tanesi de ölmüş insan bedenidir. Bir de Ağustosun bu sıcağında bir gün bile kokuşmadan kalmaları mümkün değildi. Bunların çoğu ilk günden beri ölmüş ya da öldürülmüş insanlar oluyordu. Ve ondan dolayı da kokular her tarafa dağılmıştı. Yani bu yurtta, bu vadilerde rüzgar estiğinde sadece ölüm kokusunu taşıyor sadece insan cesetlerinin kokusunu taşıyor. İşte böylesine bir trajediye tanıklık etmenin zor olan pek çok yanı var. İnsanın dayanamadığı, bakamadığı, elleyemediği anlar oldu ama her şeye rağmen insan olmanın ve ölüye karşı yerine getirilmesi gereken görevler karşısında tüm bu zorluklara göğüs geriyoruz. Elimizden geldiğince bu cenazeleri toprağa vermeye çalışıyoruz fakat bizim ulaşamadığımız onlarca beden daha vardı. Toplu katliamların yapıldığı yerler var, insanların toplu olarak kurşuna dizildiği yerler var, ve maalesef pek çok yere ulaşma imkanımız yok, bizim ulaşabildiklerimiz sadece dağ ve dağın yamacındaki köylerdekilerdir. DAİŞ'in denetimindeki yerlerde ne kadar insanın öldürüldüğünü tahmin etmek ise imkansız!...

18 Ağustos ‘14

Çöllerin Tozu

Her coğrafya, her iklim ve her toprak kendi insanını yaratır. Kendi özelliklerine göre bir duygu, bir kişilik, bir şekillenme yaratır. Bu çöller de yarata yarata DAİŞ gibi canileri yaratmış. Çölün kiri, pası, molozu DAİŞ gibi canileri yaratmış. Tabi bu tespiti genellemek doğru olmaz çünkü bu topraklardan, bu çöllerden pek çok direnişçi de çıkmış. Fakat bu barbarların yaptıkları, diğerlerinin yaptıkları tüm iyilikleri de gölgeliyor sanki.

Bu çöllerde, bu sıcakta, bu susuzlukta insanların yaşaması gerçekten de çok zor. Çöllerde yaşayanların neden yanık tenli olduğu merakını yaşardık bazen, işte cevabımızı şimdi daha rahat buluyoruz. Burada insan resmen kavruluyor. Bugün güne Arap çöllerinin tozu ve DAİŞ’in kiriyle başladık. İnsanı sarhoş eden bir rüzgar esiyor bugün. En ufak bir kımıldamada havaya kalkmak için sebep arayan bu toz, esen bu rüzgarla adeta halaya tutmuş. Bugün oksijen yerine toz soluyoruz resmen. Bu beter güne bir de çetelerin Cez’a saldırısı da eklenince tam bunaltıcı oluyor. Bu sabahtan itibaren Cez’a’ya yönelik kapsamlı bir saldırı başladı ve yoğun çatışmalar yaşanıyor şimdi, arkadaşların durumunu da cihazlardan takip ediyoruz.

Daha önce gerillacılık yaptığımız yerlerde böylesine bunaltıcı sıcaklıkları görmemiştim. İşte bugünkü sıcaklar ve çöllerin tozu bizi tekrardan zozan ülkesine götürdü. O güzelim havasına, suyuna, yeşilliğine.... gerçekten de zozanları özledim. Ne güzel bir deryadır o zozanlar. Uçsuz bucaksız ve göz alabildiğince uzayıp giden o yeşillik deryası. Bu çöller DAİŞ gibi çeteleri yaratmışsa, o güzelim zozanlar da, o heybetli ve görkemli Kürdistan dağları da Apocular gibi yiğit insanları yaratmış. Her toprak kendisine benzeyen insanları yaratmış. İnsan buralara geldiğinde bir kez daha dağların kıymetini ve kutsallığını daha iyi anlıyor ve insan hemen de o dağların hasretini çekiyor. Öylesine bunaltıcı bir hava var ki, insan kendinden bile sıkılıyor. Ama iyi ki burada da Şengal dağı var. Tabi Şengal dağı dendiği zaman bir Çarçela veya bir Kato aklınıza gelmesin. Kuzey dağlarının yanında Şengal dağı bir çömez sayılır ama bu çöllerin tozunu kirini ve sıcaklarını hesapladığında ise büyük bir nimet sayılır. Aynı zamanda serince bir havası da var. Özellikle akşamları serin bir havası var. bu serin hava dağın zirvesinde var. biraz aşağıya inildiğinde hava bunaltıcı oluyor, ovada zaten resmen kavruluyorsun. Dağın kuzey tarafı çıplak bir zozanlık. Yani bitki örtüsü yok, kupkuru bir yer. Öğrendiğimiz kadarıyla sadece yılın bu zamanında böyle değil, baharda bile doğru dürüst bitki çıkmıyor. Yenilecek bitki zaten hiç yok. Sadece Kumi denilen “yer altı mantarı” varmış. Ormanlık da çok az. Fakat dağın güney tarafı biraz daha ormanlık. Sanırım bu Şengal’de DAİŞ’ten çok, bizi zorlayacak şey, bu sıcaklar ve bu arazi yapısı olacak.

On günü geçti buradayız, Şengal’in en güzel yanı akşamlarıdır. Cudi’nin zirvelerindeki akşamlara biraz benziyor, fakat Cudi’nin zirvesinden görünen araziden daha fazlası burada görülüyor. Çünkü Cudi’nin yakın etrafındaki dağlardan dolayı her dört tarafı göremiyorsun. Fakat Şengal öyle değil, dağın dört tarafı dümdüz ova ve göz alabildiğince uzuyor. Dağ, denizin ortasındaki bir ada gibi görünüyor. Bu adadan bakıldığında ise ova bir deniz gibi görünüyor. Kirden ve tozdan oluşan bir deniz. Tabi bu manzara gündüzün manzarasıdır. Geceleri ise farklıdır, kir ve tozdan oluşan deniz bu sefer bir ışık deryasına dönüşüyor. Göz alabildiğince uzuyor bu derya. Semadaki yıldızlar ise uakta sanki yerin üstündeymiş gibi görünüyor. Ufukta yıldızlar ve ışıklar sanki birleşmiş gibi duruyorlar. Esen serin hava ise insanı saatlerce oturmaya davet ediyor, gündüzün tozu, kiri, sisi insanı hemen akşamlarına götürüyor. O serin ve yalnız gecelerine.....

Mevzilenmemiz

Bizim Şengal’e müdahalemizdeki ilk refleksimiz tabi ki öncelikle ölüm tehdidi altındaki on binlerce insanımızı sağlıklı bir biçimde güvenli alanlara aktarmaktı. Bu görevimizi büyük oranda başarıyla tamamladık ve yapmaya devam ediyoruz. Fakat bunun dışında yapmamız gereken diğer acil bir görevimiz de düşmanın

dağa saldırı yapabileceği ya da kendini halka ulaştırabileceği yerlere karşı tedbir almak silahlı güçlerimizi ona göre mevzilendirmekti. Kısmi olarak bunu yapmışız ama dağ çok geniş ve şimdiki sayımız tümden her tarafı tutmaya yetmiyor, fakat bize takviye gelen arkadaşlarla ve silah almış Êzidi gençleriyle bunu tamamlıyoruz.

Bizden iki gün önce dağa ulaşan arkadaşlar hemen bir mevzilenmeye gitmişlerdi. 6 takımdan oluşan taburu 6 farklı alana mevzilendirmişlerdi. Yapılan ilk mevzilenme dağın savunması ve halkın korunmasına yönelikti. İlk geldiğimizde Azat, Dılşer, Nesrin ve Adar arkadaşla mevzilenme üzerine tartışmalarımız oldu. Yapılan ilk mevzilenme zaten yerinde bir mevzilenmeydi, yeni gelen bir taburluk gücü de boş olan bazı alanları dolduracak biçimde düzenledik.

Her şeyiyle yeni bir alan. Geçmiş süreçlerde arkadaşlar Şengal'de ve Êzidi toplumu içinde kalmışlar ve çalışmalar yürütmüşler. Fakat gerilla olarak ilk defa geldiğimiz bir alan. İlk günlerde biraz zorlandık ama kısa bir süre olmasına rağmen arkadaşlar erken alıştı. Bu kısa süre içinde ilk birkaç günü saymazsak ben de hemen her tarafa gidip görmek istedim. Çünkü kendi gözlerimle görmediğim müddetçe sağlıklı ve objektif bir mevzilenme ve konumlanmayı yapamazdım. İnsan alanı tanıdığı oranda daha gerçekçi kararlar alabilir. Özellikle yönetim düzeyinde olan arkadaşların, yani karar verecek insanların, karar alacakları konularda bilgi sahibi olmaları ve tanımaları gerekir. Burası hem arazisi bakımından hem de halkı bakımından yabancısı olduğumuz bir yer. Tabi bunlar bizim için bir dezavantajdı ama bizim avantajlarımız da çok. En büyük avantajımız herkesin direnişten kaçtığı bir alana biz direnmek ve savaşmak için gelmişiz. Direnen ve savaşan bir güce düşmanları bile saygı gösterir. Diğer avantajımız ise biz Êzidi toplumunun kültürel ve inanç yapısına yabancı da olsak en dar günde onlara sahip çıkarak samimi olduğumuzu, zor günün dostu olduğumuzu onlara göstermiştik. Bu avantajlarımız bize mevzilenmede de kolaylık sağlıyor. Tanımadığımız bazı yerlerde bize öncülük ediyorlar. Otuz yıllık gerilla tecrübesi olan bir hareket olarak gerçekten de erken alıştık. Öyle erken tanıdık ki onlar bile hayret ettiler. Onların tanımadığı pek çok yeri artık arkadaşlar onlara gösteriyor.

Şerfedin'den Baré-Şılo hattına kadar hemen her yere birim yerleştirdik. Bazı yerlerde şimdilik sayı sorunlarımız var ama küçük de olsa bazı birimlerimizi yerleştirdik. Arkadaşlarla beraber direnmek isteyen bazı sivil insanlar ve cemaatler de bir iki tane bile olsa arkadaşlardan büyük bir cesaret ve moral alarak arkadaşların etrafında toplanıyorlar. Şimdilik yirmiye yakın farklı yerde mevzi tutmuş durumdayız. Dağın zirvesinde yine en hakim yerleri almışız. 2003'te Amerikan askerlerinin gelip tutmuş olduğu Çılméra'ya arkadaşları yerleştirmişiz ve Saddam'ın askerlerine ait olan yere karargahımızı kurmuşuz. Tabi karargah diyoruz ama şimdilik buradaki pekçok işimizi oradan örgütlüyoruz. Yine vadinin girişine güvenlik noktası ve asayişimizi kurmuşuz. Koridor hattını da YPG tutuyor. Dıguré'den bu tarafa düşen alanı, yani bir bütünen Şengal dağını ve köylerini HPG olarak biz almışız. Buraya gelen güçlerimiz zaten resmi olarak HPG kimliğiyle var ve bunu da açıkça ilan ettik.

Şengal dağının rakımı1370 metre civarı. Kuzey'deki dağlara göre fazla yüksek sayılmaz fakat silsilesi uzun sayılır. 72 km uzunluğu ve 15 km de genişliği olan bir dağ. Kuru ve susuz bir dağ ama arazi yapısı savaş için uygundur. Özellikle güney tarafı daha elverişli. Derin dolları var ve kayalıklı bir yer. Kuzey, doğu ve batı tarafları bizim denetimimizde olduğu için arkadaşlar genelde araç kullanıyor, ama güney tarafı çetelerin hakimiyetinde olduğu için araç kullanamıyoruz. Aslında gerillacılığımıza uygun hareket tarzı da biraz bu tarafta oluyor.

Artık bir kuzey alanı gibi alıştık buralara ve hakim oluyoruz. Gerçekten de erken adapte oldu arkadaşlar. Artık burası sanki bir Botan, bir Zağros gibi olmuş bizim için. Tabi mevzilenmemizi daha da sağlamlaştırmak ve ileriye taşımak için de biraz daha takviyeye ve desteğe ihtiyacımız olacak, bu konuda örgüt de gereken desteği sunuyor. Çetelerin saldırı yapabileceği taraflara daha fazla ağırlık vermişiz. Yani ağırlıklı konumlanmamız daha çok bu saldırıları boşa çıkarmaya, halkı ve dağı savunmaya yöneliktir.

20 Ağustos ‘14

Uzakta Olmak Güzelmiş!

“Ayrılıklarda her zaman giden taraf olmak daha güzeldir” diye güzel bir sözü vardı Mervan Reşo arkadaşın. Giden tarafın önünde yeni yerler, yeni olaylar, yeni simalar, yeni meraklar var çünkü. Belki de insanın ne geride kalanları ne de kendisini fazla düşünme ve merak etme zamanı kalıyor. Hele bu gidiş Şengal gibi yabancısı olduğumuz ve tanımadığımız bir yer ise, hele hele insanın önünde böylesine büyük bir görev varken gitmesi, daha fazla bir yalnızlık duygusunu ve maneviyat hissiyatını veriyor. Ondan dolayı kendimizi çok uzaklarda hissettiğimiz bu uzak diyara uzaklardan gelen her selam, her paylaşım ve her telefon zili insanı çok sevindiriyor. Arkadaşlarımızın gözünün burada olduğunu ve hatırında olduğumuzu bilmemiz, unutulmadığımızı bilmemiz bize güç veriyor. O bakımdan yalnız olmadığımızı hissediyoruz, çünkü pek çok arkadaş arayıp soruyor. Tabi arkadaşlarımız bizi sorarken aslında buradaki zorluklarımıza ve çekilen acılara ortak olmak istiyorlar. Bunu yapacakları yöntem ise bir telefon, bir selam gibi manevi duygularla ortak olmaktır. Tüm arkadaşlarımızda ortak olan bazı duygularımız vardır. Zorun olduğu yere, acının olduğu yere, düşman işgalinin olduğu yere yüreklerimiz ve beyinlerimiz kayar. Burada olmayan arkadaşlarımız bizi arayıp sorarken aslında bu konuda bize ortak olmak ve yanımızda olduklarını söylemek istiyorlar. Sebep ne olursa olsun bu durum bize güç veriyor. Şengal şuanda, tüm dünyanın, tüm Kürtlerin ve tüm arkadaşların gündeminde....

Ve şimdi pek çok arkadaş arayıp soruyor, gerçekten de moral verici bir şey. KCK yönetiminden, bu baharın beraber çalıştığımız arkadaşlara kadar, eskiden Çarçela'da beraber kaldığımız arkadaşlardan tanıdığımız sivil dostlara kadar pek çok kişi arıyor. Pek çok gözün ve yüreğin Şengal'de olması bize güç veriyor. Pek çok arkadaşın araması, sorması ve burada bizimle olmak istediklerini söylemeleri bize moral veriyor. Meğerse uzaklarda olmak, zorlu pratiklerin ve görevlerin olduğu yerde olmak daha güzelmiş! Birbirimize yakın olsaydık acaba yine bu havayı yaşar mıydık tam bilemiyorum ama Şengal'de olduğumuz için yoldaşlarımızı kendimize daha yakın hissediyoruz.

Bugün ilk defa berrak bir hava görüyoruz. Tabi hava temiz olunca çok uzak yerleri de görmüş olduk. Bugün uzaklardan bir dağ gördük ve sevinç veren bir duyguyu da yaşadık. Dağı görünce sanki çoktandı görmediğimiz bir arkadaşımızı görmüş gibi sevindik. Uçsuz bucaksız ovaların içinde dağları görmek her şeyden önce güven veriyor insana. Fakat sevincimizin esas sebebi bu değil. Gerçekten de bir dostu görmüş gibi olduk. Tabi bu dağın neresi olduğunu merak ettik. Dılşér arkadaş, bu görünen dağın Bagok ve devamındakinin de Cudi dağı olduğunu söyleyince sevincimiz bir kat daha arttı. Çünkü kuzeye ait dağları görüyorduk ve bu kadar yakın olduğumuzu da tahmin etmiyordum. Duygu ve düşüncemizde çok uzak gibi görünen bu topraklar, yüreklerimizin saklı olduğu yerlere o kadar da uzak değilmiş. Hemen yanı başımızda duruyordu. Bir göz mesafesinde, bir bakış mesafesinde. Hava biraz serin olduğu için, havadaki toz, sis ve duman yerini ayaza bırakmıştı ve uzakları görmüştük. Hava sıcak olduğunda uzaklar görünmüyor.

Bugün Dıgure'ye gittik, tabi yanlış bir yere. Eve giderken zaten çeteler arabamıza ateş açtı ama mermiler araca değmedi fakat başka bir tehlike yaşadık. İçine girdiğimiz ev arkadaşlar tarafından çetelere karşı mayınlanmıştı ve bunu bilmiyorduk. Her an havaya uçabilirdik, neyse ki arkadaşlara hemen telefonla haber vererek yanımıza çağırdık ve Devrim arkadaş yanımıza geldi. Ucuz ama tehlikeli bir patlamadan da kurtulmuş olduk.

Bu kocaman şehrin (tabi burada buna köy diyorlar) sokaklarında kimseler yok. Köpek ve kedilerden ise geçilmiyor. Şehrin tüm sokakları boş. Şehrin yedi ayrı noktasına konumlanmış arkadaşlar var, bir de kıyıda köşede boşalan evlerde ve dükkanlarda para, silah ve altın arayan üç kağıtçılar. Burası Sınuné'ye bitişik bir köy, ve ön mevzilerde çetelerle aramızdaki mesafe sadece kléş mesafesi. Her iki tarafta da kafasını kaldırana direk mermi sıkılıyor.

21 Ağustos 2014

Basının Yoğun İlgisi Var

Şuan karargahımızın bulunduğu yer dağın zirvesindeki en hakim ve kullanışlı yer. Etrafı 1metreye yakın kalınlık ve 3 metreye yakın yükseklikteki duvarla örülmüş geniş bir yer. Tam içinde 200 metreden daha yüksek olan yüksek bir direk (Amud) var. Buna bağlanmış bazı çanaklar ve telsiz antenleri var. Askeri amaçla kullanılmış bir yer. Fakat şimdi bu sistem çalışmıyor ve bozuk. Karargahın içinde 5-6 tane de yapı var, yani kullanışlı bir yer. Bizim arkadaşlar her yanıyla Şengal gündeminin ortasında olduğu için, bizim bu karargahımız da geleni-gideninin en fazla olduğu bir yer. Lojistik işleri ve kurum çalışmalarımızı da burada yürütüyoruz , ayrıca misafirleri de yine burada ağırlıyor ve karşılıyoruz. Fakat yönetim işlerimizi daha rahat yürütmek için ise Korek şebekesinin olduğu yeri kullanıyoruz daha çok. Ayrıca Xeyri ve Botan arkadaş da burada basın çalışmalarını yürütüyorlar. Çünkü telefon şebekesinin çalışması için günün belli saatlerinde çalıştırılan büyük bir jeneratör var ve arkadaşların elektrik işlerini de karşılıyor. İlk günlerde burada kalan bir bekçi vardı ama biz yerleşince jeneratöre bizim arkadaşlar baktı ve bekçiyi de ailesinin yanına gönderdik. Bizim bu yer genel karargahımız gibi geniş ve etrafı kapalı değil ama oradan biraz daha yüksek ve KDP karargahının biraz üstüne düşüyor. Etrafı açık olduğu için tabi doğal olarak biraz daha serin ve havadar.

Fakat bizim bu yerimiz tam bir balkon gibi. Hem uçsuz-bucaksız araziyi en iyi burada görebiliyoruz, hem de gelen gidenleri en iyi takip ettiğimiz yer. Yollarda eski yoğunluk yok ama yine hergün asfalttan yürüyüp giden ve bazen sayıları onları bulan insanlar halen var. Dağın değişik yerlerine yerleşmiş olanlar da yine dağın zirvesine her gün gelip gidiyor. Bulunduğumuz alan dağın merkezi konumunda. Hem bizim hem de KDP'nin karargahları burada. Halkın değişik ihtiyaçları oluyor ve yanımıza geldiklerinde karşılıyoruz. Bazen bir sigara almak için, bazen bir su içmek, bazen telefonunu şarz etmek için, bazen sohbet etmek için. Çoğunlukla da "ne olacağız, bize ne olacak" merakı içinde olup da gelip bu konularda bizim sohbet etmek isteyenler. Yani burada oturduğumuz zaman bir dakika bile boş kalmıyoruz. Bazen de gelip gidenleri takip ediyoruz. Önümüzden geçtiklerinde bize selam veriyorlar ama peşmergelerin önünden geçtiklerinde selam vermiyorlar. Bazen tek tük selam veren çıksa da, bizim onu görmememiz için adeta selamını bizden

saklayarak veriyor. Sanki bizim gözümüz önünde peşmergeye selam vermek işlenmiş bir suça ortak olmuş gibi olacaklar. Bazen de ortak misafirlerimiz oluyor. Buraya etrafında sürekli bir-iki tane silahlı adamıyla dolaşan cemaat büyükleri de gelir. Bunlar eğer önce yanımıza gelmişse, yanımızdan gittikten sonra KDP'nin de yanına gidiyor. İlk başta onların yanına gitmişse, oradan çıkınca bu sefer bizim yanımıza geliyor. Bu da bir biçim denge politikası olmalı.

Burası tüm dünya basınının da gündemi durumunda. Aslında özellikle Şengal'in Musul'dan daha fazla dünya basının gündemine girmiş olmasının sebebi sadece Êzidilerin bir katliamla baş başa kalmış olması değil. Daha önce de Êzidiler fermanlardan geçmiş. Bu kadar gündem olmasının temel bir sebebi de burada direnişin gelişmiş olmasıdır. Yani birilerinin bırakıp gittiği yere, birilerinin gelip savaşma cesaretini göstermiş olmasıdır. Basın bunu da merak ediyor. Bizim basın bu konuda biraz rol oynadı. Özellikle Berfin arkadaşın Rabia'da çektiği birkaç dakikalık görüntüler, hem KDP'yi suç üstü yakalayan bir görüntü oldu hem de tüm halkımızın duygularını kabartmıştı. Burada Berfin arkadaşın "hûn kûda dıçın, kûda dıçın" sorusuna peşmergeler "em dıçın Zaxo, dıçın Zaxo" diyerek cevap vermişlerdi. Yine Berfin'in "çıma Zaxo, çıma Zaxo" sorusuna da, onlar "em neşen (nıkarın) bıaxıvın, neşen bıaxıvın" diye kaçamak cevaplar vermişlerdi ve kamyonların arka kasalarına atlatarak panikle uzaklaşıp gitmişlerdi. İşte o birkaç dakikalık görüntüler olmasaydı, belki de KDP, Şengal'den peşmergesini çektiğini bile kabul etmeyecekti. Demek ki bu basın gerçekten de sandığımızdan da önemliymiş.

Hergün mutlaka bir-iki yabancı basın grubu geliyor, bazen de daha fazla. Dünyanın yeni bir kıtası keşfedilmiş gibi herkes Êzidileri yazıyor. Tabi basının ilk uğradığı yer genelde bizim arkadaşlar oluyor. Gerçi gelen basın gruplarının çoğu daha Şengal'e gelmeden önce ya Avrupa'da, ya Türkiye'de ya da Güney'de bizim arkadaşlarla ya da çevreyle ilişki kurarak geliyor. Çünkü KDP, basının buraya gelmesini fazla istemiyor. Onların getirdiği basın ise genelde sadece onları yazan, peşmergenin tekrar Şengal'i koruduğunu yazan ve bizden hiç bahsetmeyen basın oluyor. Fakat biz onlar gibi yapmıyoruz. Gelen basına bizi çekin ama onları çekmeyin demiyoruz. Fakat gelen basın eğer ilk önce onların yanına gitmişse bizim yanımıza gelmelerini genelde engellemek istiyorlar. Hatta bazen bizim arkadaşları bile peşmerge gibi gösteriyorlar. Çünkü bizim PKK'li olduğumuzu söyleseler onlar gelip bizimle de görüşecekler. Bunun olmaması için "onlar da peşmerge" diyerek yanımıza gelmelerine gerek olmadığını onlara söylüyorlar.

Ama genel basın, bütün dünya nasıl ki Êzidileri yeni keşfetmiş gibi görünüyorsa, sanki PKK'yi de yeni duymuş, yeni görmüş gibi tanımak ve yazmak istiyorlar tabi. Yani hem Êzidleri ve Şengal'i hem de PKK'yi tanımak istiyorlar. Bunun için önce arkadaşları görüyorlar sonra da halkın içine gidiyorlar. Bu işlerini bitirdikten sonra KDP'ye ve Şerfedin'e de uğramayı ihmal etmiyorlar. Avrupa basını ve KDP yanlısı basın, Kasım Şeşo'yu, DAİŞ karşısında savaşan "Êzidi General" olarak tanıtıyor. Yani bununla direnenlerin sadece PKK olmadığını söylemek istiyorlar. Oysa burada onun yaptığı ne bir kahramanlık ne de öyle bir algı var, ama demek dışarda öyle görülüyormuş.

22 Ağustos ’14

Dün Şengal’de İlk Şehidimizi Verdik

Dün Şengal’de ilk şehidimizi verdik. YBŞ’den bir genç şehit düştü. Êzdin İbrahim Bışar adındaki Êzidi arkadaş şehit düştü, bu aynı zamanda bu örgütün de ilk şehidi oluyor. Dün Solax’ta arkadaşların attığı pusuda 14 çete öldürülmüştü. O arkadaş da çatışma sırasın kafasından aldığı kurşunla şehit düşmüştü.

Gerilla tarzı eylemlerimiz tüm hızıyla devam ediyor. Dün Solax’taki pusudan sonra bu akşam üzeri de Şengal’in çıkışında arkadaşlar 3 koldan çeteleri vurdu. 18 çete öldürüldü. 2 araç imha edildi, 3 araç da darbelendi. Bu akşam üzeri de Cudalé’de arkadaşların üzerine gelen 4 çete öldürüldü. Gerilla tarzıyla çetelere karşı savaşmanın avantajı fazla. Onların alışık olmadığı bir tarz. DAİŞ, daha çok düz ovada savaşmaya alışmış. Hem ağı silahların eşliğinde hem de büyük güçlerle hedeflerinin üzerine gidiyorlar. Dağ savaşında bizim kadar tecrübeli değiller. Aslında dağlar, halkımızın kimliğidir gerçekten. Bunu sadece laf olsun söylemiyoruz. Halk olarak pekçok dezavantajımız var ama Kürdistan dağları sağlam bir beşiğimiz ve dostumuzdur. Özellikle dağlar bir direniş yurdudur. Ama her savaşmak isteyeni kucağına basmaz. Yüreğini dağın yüreğiyle bir yapmazsan dağlar seni korumaz. Gerilla işte bu duyguyu dağlara yansıtıyor ve dağlar da gerillaya kucak açıyor. Gerilla olarak bizim dağlarda iyi savaşmamız ve dağa iyi hakim olmamız sadece cesaretimizden ve fedakarlığımızdan kaynaklanmıyor. Bizler belki de dağın dilini en iyi bilen ve onunla konuşabilen insanlarız. Yani DAİŞ’in dağa yabancı olması belki de dağların onları sevmemelerinden kaynaklanıyor. Bu anlamda onlar dağ savaşında kesinlikle bizi zorlayamazlar. Bir yılların gerilla tecrübesi var. bu tecrübelere dayanarak arkadaşlarımız etkili eylemler yapıyor ve onları dağın eteklerinde zorluyor. Bir de DAİŞ, şimdiye kadar karşılarında savaşma cesaretini gösterenleri görmemiş. Onlar karşılarında ya kaçan insanları beklerler ya da büyük güçlerle onların karşısında durup cephe savaşına giren güçleri beklerler. Biz ikisini de yapmıyoruz. Ne onlardan kaçıyoruz, ne de büyük güçlerle onların karşısında cephe savaşına giriyoruz. Aslında şimdiye kadar gelip saldıranlar genelde onlar. Halkın dağa sığındığı yerler ya da arkadaşların mevzilendiği yerlere girmek istiyorlar. Biz bu saldırıları kırıp darbeliyoruz ve onlar da mecburen tekrar geri çekilmek zorunda kalıyorlar. Tabi bir de sırtımız dağlara dönük olduğu için avantajlıyız ve hakimiz, bizi kim tutabilir ki? Boğazları kesilen insanların, kaçırılarak kirletilmek istenilen kızlarımızın, susuzluktan ve açlıktan ölüme terk edilen yüzlerce çoluk-çocuğun, ihtiyarın hesabını sormak bizim boynumuzun borcu. Bu eylemler halkta da büyük bir moral yaratıyor. Ve yüzlerce insan gelip bizimle birlikte cepheye girmek istiyor. Gerçi bu istekleri genelde duygusal ve tereddütlü oluyor. Yani ne kadar da savaşmaya ve direnmeye hazır oldukları noktasında insanın bir sürü kaygısı oluyor. Çünkü büyük bir korku ve kırılma yaşamışlar ve gerçekten de tekrardan, ben de bir savaşçı olarak çetelere karşı savaşabilirim, noktasında kendilerine güvenmiyorlar. Zaten bu konuda maşallah bizi de gaza getirmek için her şeyi yapıyorlar. “heval hûn intiharin e” deyip sanki bizim ölmekten başka bir şey bilmediğimizi her fırsatta söylüyorlar. Yani sanki biz sadece ölmek için gelmişiz Şengal’e. Halbuki biz yaşamı ve direnişi de örgütlemek için gelmişiz. Bir amaç uğruna tereddüt etmeden ölmeyi bildiğimiz gibi, en güzel yaşamasını, en anlamlı yaşamasını da yine biz biliriz!...

24 Ağustos ‘14

Hacalya Bayramı

Şerfedin’deydik bugün. Burası Laleş’ten sonra Ezidilerin ikinci kutsal mekanı sayılıyor. Buraya bayram için geldik, Hacalya adında mübarek bir bayram. Bu bayram Hacca gitmek gibi bir şey, yani bugün hacı olduk. Tabi böylesi bir günde Ezidilerin içinde bir pot kırmamak için elden geldiğince dikkat etmek istedik. Çünkü bugün ulusal bir bayram, insanların hacı olduğu bir gün ve yüzlerce insanın gelip kubbeleri ziyaret ettikleri bir gün oluyor. Bugün burada ayin yapıldı. Her dini ayinin nasıl özgün kuralları varsa Êzidilerin de ayinlerinde farklı özgünlükler var. tabi bir ayinde bir yanlış yapmak ayıp olurdu. Bir de her arkadaştan farklı olan durumum, benim burada bir örgütü temsil etmiş olmamdı. Burada yapacağım bir yanlış ya da kıracağım bir pot tüm PKK’ye mal olurdo. Hele bir de bu inançtaki bazı kabul edilemez olan kelimeleri ve davranışları yapmak büyük bir sorun olacaktı. Ondan dolayı yanıma Şex Davut’u aldım ve önceden beni hep uyarıyordu. Bir de kendisini takip etmemi istedi. O ne yaptıysa ben de onu yaptım. Dışarda ayakkabılarımızı çıkarıp çoraplarımızla içeri girdik. Duvarı öpüp içeriye geçtik sonra çömelerek kapı eşiğini de öptük ve içeri girdik. Renkli bezlerden birisine düğüm attık. Tabi düğüm atmadan önce, daha önce atılmış bir düğümü açıyorsun. Ve açarken de Allah’tan “xwedé tû gırékeké jı péşiya mın rake” diyerek önündeki bir engelin ya da zorluğun ortadan kalkması için dua ediyorsun. Ondan sonra yeni bir düğüm atıyorsun. Düğümden önce dilek tutuluyormuş ve bu tutulan dilekler de gerçekleşiyormuş, ben de doğal olarak Şengal’in ve Önderliğin özgürlüğü için dilek tuttum.

Avluda yaşlılarla biraz sohbet ettik, adetten sayılan lokmayı yedik. Lokma ise ateşin üzerinde pişen kavurma oluyor. Bu arada adet sayılan kuru incirlerden de yedik. Sonra bir kenara çekilip “Peri”nin gelmesini bekledik. “Peri” kutsal renkleri taşıyan kortej oluyor. İlahiler söyleyen grup Peri’yi getirince ayağa kalkıp önlerine gittik. Yeşil bezi öpüp alnımıza koyduk. Ardından yürüyüp tekrar türbeye kadar geldik. Bu arada kadınlar “hol hola Melek-é Tavus e” deyince herkeste heyecanlı bir bağırma ve kıpırdanış oldu. Bunu merak ederek sebebini sordum Davut’a “bu bizim en güçlü sloganımız, Müslümanlarda tekbir, sizde Biji Serok Apo neyse bizde de bu odur” dedi.

Sonra Şerfedin türbesini ziyaret ettik. Burası en kutsal yerlerdendir. İçeri girmeden yine ayakkabılarımızı çıkardık. Odanın içi dolu, rengarenk bezler vardı duvarlarda. Bir de tam orta yerde dikdörtgen biçiminde bir metreyi aşan bir sütun vardı. “Sıtûna Mırazan” adındaki bu sütunun da bir anlamı vardı. Önüne oturup ellerinle sarılıyorsun eğer ellerin birbirine kavuşursa yine dileklerin gerçekleşiyormuş. Önüne oturduk ve ellerimi birbirine kavuşturmak istedim de mümkün değil. Bir de sadece benim değil şimdiye kadar kimsenin ellerinin kavuştuğunu zannetmiyorum. Çünkü iki metrelik ele sahip olmak lazım. Anladım ki Ezidiler dileklere umutlarını çok bağlıyorlar. Aslında belki de ezilen insanların, özgür olmayan insanların çok ucuzca ve mücadele etme ihtiyacı ve kendini yorma ihtiyacı duymadan kendi durumlarından kurtulmayı ifade eden bir yaklaşımdan kaynaklanıyor. Geçenlerde çetelerin buraya bir saldırısı olmuştu ve bir doçka mermisi kubbeye isabet etmiş. Bunlar da bir havan atmışlar ve havan güllesi gidip hemır aracın üzerindeki doçkaya isabet etmiş ve silahı uçurmuş. Köylüler bunu Şerfedin’in gazabına yormuşlar. Şimdi de o aracı direnişin sembolü olarak getirip bir köşeye bırakmışlar. Sonra bir bilgi aldık ki aslında bu hemır daha önceden bozukmuş ve öyle bir senaryoyla buraya getirmişler. Kim bilir belki de böyle mitolojilere bazen ihtiyaç duyuluyor.

Burada Şex Davut ve Haydar’la birlikte basına da bir açıklama yaptık ve Ezidilerin Hacalya bayramını kutladık. Bu bayramın özgürlüğe vesile olmasını diledik.

Bu sabah Şerfedin’e gittiğimizde yol üzerinde Kasım Şeşo’yu da gördüm. Hem basında, hem de halkın ağzında çokça adı geçen Kasım Şeşo’yu. Şéx Davut getirip tanıştırdı. Ayaküstü merhabalaştık. Bir yeri ziyaret edeceğini söyleyerek izin istedi ve gitti. Yerime geldiğimde Azat arkadaş, “öğlene doğru Kasım Şeşo, KDP karargahına geldi. Ben de o sırada dışarda oturmuştum. Onu tanımamam için kafasına kefye bağlamıştı” deyince ziyaret etmek için acele ettiği yerin neresi olduğunu anladım. Gerçi bu adam KDP’li olduğunu saklamıyor. Ama bizi de kandırmak istiyor.

29 ağustos ‘14

Cûdalé’de Katliam!

Ayın 24’ünde DAİŞ, Cûdalé köyüne saldırmıştı. Sabah saat 5’ten öğlene kadar çatışmalar yoğun bir şekilde devam etmişti. Arkadaşlar da biraz ucuz kurtulmuşlardı, çünkü köyde baskın yemişlerdi. Daha onlar köydeyken çeteler zırhlı araçlarla gelip onları geçmişlerdi. Sadece 3 arkadaş ve 1 yerel arkadaş çatışmıştı, onlar da tepede oldukları için çatışabilme fırsatını bulmuşlardı diğer grup evlerde olduğu için ve baskın yedikleri için çatışmak bir yana ancak kendilerini çemberden çıkarmışlardı. Çatışmada Şemo adındaki yerel arkadaş şehit düşmüştü, arkadaşlarda ise her hangi bir olumsuzluk yoktu. Arkadaşlar 9 çeteyi vurmuştu ve 1 hemır aracı da darbeleyip durdurmuşlardı. Aslında biraz daha atik olsalardı aracı ele geçirebilirlerdi fakat çeteler darbe almış aracın elimize geçmemesi için ateşe vermişlerdi.

Şimdiye kadar yazdığım yazılarda DAİŞ'e karşı nasıl savaşabildiğimizi yazmadım. Aslında çok önemli bir meseledir bu. Nasıl oldu da bizler PKK olarak DAİŞ'e karşı durabildik, dayanabildik, savaşabildik. Çünkü basit bir konu değil. DAİŞ, bir fırtına gibi esti ve esiyor. Koca devletleri yerle bir etti. binlerin aşan sayıdaki askeri güçlerin içine daldılar ve de onları bozguna uğrattılar. Kimse karşı çıkmaya cesaret edemedi. Ve onlar da bunu görüyorlardı ve bu güçlerinin yenilmez olduğunu düşünüyorlar. Peki PKK olarak bizim Irak'tan, Suriye'den veya peşmergeden ne farkımız vardı ki, çıkıp DAİŞ'in karşısında savaşma cesaretini gösterebildik. Bunu cevabı belki ilerde daha fazla ortaya çıkar. Ama sanırım temel sebebi, kendimizi halkın ve hakkın davasına hesapsız ve kaygısızca katmamızdır. Önderliğimizin ve örgütümüz halk için ve özgürlük için var olduğumuzu söylüyor. Ve bu inançla mücadeleye amansızca, fedakarca, cesurca ve kahramanca katılan bir PKK yapısı var. ilerde belki zaman bizi daha fazla haklı çıkaracaktır ama eğer PKK olarak biz bu DAİŞ'in karşısına çıkabilecek cesareti göstermeseydik halk olarak, halklar olarak ve bütünen insanlık olarak çok şey kaybedecektik. Bu anlamda halkımız, bölgemiz ve dünya PKK'ye çok şey borçlu.

Tabi yıllardır TC devletine ve askerine karşı savaşan arkadaşlarımız DAİŞ'in nasıl bir örgüt olduğunu merak ediyordu. Halkın içinde DAİŞ'e ilişkin bazı hurafeler ve mitler oluşmuştu. Bunlara kurşun işlemez, bunlar ölmez, bunlara karşı savaşılmaz biçiminde efsaneler oluşmuştu. Ondan dolayı bizler de ilk başta biraz merakımız vardı. yani kesinlikle hiçbir arkadaşımızda bunlara karşı bir korku yoktu ama bir merak vardı. hem ova savaşına hem de DAİŞ'e yabancıydık. Bundan dolayı acaba ovada savaşabilir miyiz ve DAİŞ'leri öldürebilir miyiz merakı vardı. Fakat arkadaşlarımız her ikisine de erken alışıyor. Özellikle çetelere kurşun değdiğinde kanlarının aktığını, kanlarının kırmızı olduğunu gördük ve de gerilla karşısında mevzilerini bırakıp kaçtıklarını da gördük.

İşte dün hem oraları tanımak hem de arkadaşları ziyaret etmek için oraya gittik. Alana YJA-Star yönetimi olarak yeni gelen (Nesrin arkadaşın yerine) Nujin arkadaş da geldi ve Bırco adındaki kuryemizin öncülüğüyle gittik. Ezidilerde insanın tipine bakarak ad koyma kültürü var sanki. Cırdo, Mışko, Kêço, Piso gibi tuhaf isimler kullanıyorlar. Acaba neden bu isimleri kullanıyorlar ilerde öğreneceğim.

Cûdalé'de gördüklerimiz karşısında hayrete düştük. Özellikle Şéx Mend türbesinde yaşananlar tam bir vahşetti. Türbeyi zaten havaya uçurmuşlar, fakat uçurmadan önce insanları da getirip orda katletmişler. 5 tane yaşlı kadını orda hunharca katletmişlerdi. Şimdiye kadar insanların kafasını kesmek suretiyle uçuruyorlardı, her halde artık o zahmete de katlanmamak için kafalarına patlayıcı bağlayarak uçurmuşlar. Kadınları kubbenin içine koymuşlardı, kubbenin köşelerine de onlarca kilo patlayıcı yerleştirmişlerdi. Ve bu patlayıcıları patlatarak hem kubbeyi, hem de içindeki suçsuz, silahsız, masum insanları havaya uçurmuşlardı. Bedenleri de kubbenin duvarları gibi parçalanmıştı. Bazılarında ayaklar, bazılarında kollar gitmiş. Bazılarının da kafası… cehennem gibi sıcakların altında sanki aylarca kalmış gibi morarıp şişmişlerdi. Bedenlerine kurtlar girmişti. Buradaki 5 kadının dışında 10 kişiyi daha katletmişlerdi. Onlar da köyün içinde, etrafında, artık nerede görülmüşlerse orada katledilmişlerdi. Şişmiş ve morarmış bu cenazeleri saklamaları için arkadaşları ayarladık ama yanaşmak bile imkansızdı. Hepsi davul gibi şişmiş ve yaklaşılmayacak derecede kokuyorlardı. Arkadaşlar burun deliklerine pamuk koyarak yaklaşmak istediler ama dayanılacak gibi değildi.

Tüm bu çirkin manzaraların içinde daha farklı bir durum vardı ki, bize daha fazla dokundu. 70 yaşındaki bir kadın, 4 tane hayırsız oğlu tarafından köyde bırakılıp terkedilmiş. Köy baskını sırasında çeteler yaşlı kadının yanına kadar da gelmişler ama her ne hikmetse onu öldürmemişler. Çetelerden sonra şimdi biz kadının yanındayız ve yaşananları soğukkanlılıkla bize anlatmak istiyor; "çeteler beni niye diğer kadınlar gibi öldürmedi ben de anlamadım, bana bizimle gel dediler, ben de onlara oğullarım gelip beni alacaklar, onları bekliyorum dedim, sonra da çekip gittiler" dedi. "Ama oğullarım gelmedi siz geldiniz" diye devam etti. Halbuki oğullarının gelecekleri de yoktu. Zaten onu ölüme terk edip gitmişler. Yaşlı ananın yanında oğullarının telefonu vardı ve "telefonla onlarla konuş gelip seni alsınlar, onlar Kersé'ye kadar gelsinler biz de seni oraya ulaştırırız" dedim ve oğullarını aradı. Kelimenin tam anlamıyla hayırsız ve rezil evlatlardı, "imkanlarımız yok gelip seni alamayız, sonra fırsatımız olursa geliriz" dediler. Bu tablo beni diğer tablodan daha fazla olumsuz etkiledi. Ben olsam annem beni cehenneme bile çağırsa giderdim. Ama maalesef bu hayırsız evlatlar bu yaşlı kadını katil sürüsünün ellerinde bırakacak kadar vicdansız olmuşlardı. Yaşlı kadını ilk gördüğümüzde yaşanan diyaloğumuz daha ilginçti,

Bize dedi ki;

- hûn heval ın? siz arkadaş mısınız? (tabi Kürtçe konuştu)

-Dayé raste em hevalın, dedik.

-Mın 4 kûr hene, lé hemû ji bé şerefın. Her çar ji revin çûn Dıhoké. Keç û kûrén mın hûn ın, diyerek Nujin arkadaşı kucaklayıp sarıldı. O anda hepimizin yüzünde tarif edilmez bir gurur vardı. Belki insan olmanın, belki

en dar zamanda bir insana yardım edebilmiş olmanın duygusuydu, belki de herkesin kaçtığı bir yere korkusuzca gitmenin okşayıcı bir ifadesiydi. Ama O an hepimizin yaşadığı ortak bir duygu vardı; Apocu olmanın hepimize verdiği onur ve gurur!.... ve bunun paylaşılmaz tebessümü... Yaşlı kadını bir eşeğe bindirip YBŞ'li bir arkadaşla (Casım) ile birlikte Kersé'ye gönderdik. Orada bulunan arkadaşlara da bir not yazdım. Bu anaya kalacak bir yer ve tüm ihtiyaçları verilecekti. İlerde ailesini tekrar arar yanlarına gönderecektik. Biz de alandaki arkadaşlarla biraz sohbet ettik ve bir toplantı da yaparak tekrar karargaha geldik.

Fakat gelişimiz gidişimiz kadar moralli değildi. Bu sefer öncülüğümüzü Bahoz arkadaşa verdik. O da keyfiyet damarı tutmuş bizi yakın yerden götürecekmiş adı altında arabaya bindirmek istedi. Sıkiniye ile Gabara köyleri arasında yüzlerce araba bırakılmış. Herkes arabalarıyla dağın dibine kadar gelip arabasını burada bırakmış ve yürüyerek kendini dağa vurmuş. İlk günlerde bu arabaların yüzlercesini çeteler gelip götürdüler. Arkadaşlar bu taraflarda mevzilenmeye başladıktan ve gelen çeteler de birkaç sefer vurulduktan sonra artık gelmiyorlar. Fakat kalan arabaların çoğu artık çalışmayacak durumda olanlar. Bazı köylüler gelip burada arabalarının yanında kalıyorlarmış, fakat çoğu sahipsiz. Meğerse bizim arkadaşlar da bu bir saatlik yolu bazen böyle arabalara binerek gelip gidiyorlarmış. Arabaya binmek için zaten bir saat yürüdük, randevu yerine gittiğimizde bizi karşılamaya gelen Çekdar arkadaş da bir köylünün arabasıyla kaza yapmıştı. Ona bir şey olmamıştı ama bir suç işlemişti. İlk defa görüşüyorduk bu arkadaşla, özeleştirisini vereceği yerde kızmaya başlayınca onu eleştirdim ve köylü arabasını kullandığı ve de kaza yaptığı için biraz üzerine gittim. Her ne kadar buradaki arabalar terkedilmişlerse de yine de halkın malını korumak gerekirdi. Yarın- öbür gün bu insanlar tekrar yerlerine yurtlarına döneceklerdi. Bir de araçların terkedildiği bu iki köyde (Gabara ve Kızılkent) halen bazı insanlar vardı. Bunlar da Êzidilerce çok kutsal sayılan kubbeleri savunmak için kalan bazı erkekler ve yürüyemeyecek durumda olan ve yurtlarını terk etmek istemeyen, ve "eğer bir ölümümüz olacaksa da kendi toprağımızda olsun" diyen bazı yaşlılar vardı.

Tekrardan araç ayarlamak istedilerse de "devrimci bir tavır" alarak araca binmedik ve rast gele araziye vurarak 6 saat boyunca yürüdük. Gerçekten de mahvolduk. Deyim yerindeyse tüm bedenimiz kurudu adeta. Yani pek çok yol yürüyüşünde susuz kalmıştık, hatta bazen günlerce doğru dürüst su içmediğimiz olmuştu, ya da sadece ağzımızı ıslatırdık. Ama burada yaşadığımız susuzluk, damarlarının içindeki, iliklerin ve bir bütünen bedenin içindeki tüm sıvının çekilmesi kuruması gibi bir şeydi. Bir süngeri nasıl da sıktığında kupkuru oluyorsa biz de öyle kuruduk. Yanımızda su vardı ve mataralarımızdaki suyu da içtik fakat yine de kuruyan boğazlarımızı ve bedenlerimizi ıslatamadı. Hele boğazlarımız öyle bir kurudu ki yutkunurken bile sanki boğazımızın içinden kuru bir bez parçasını geçiriyorduk. Boğazımıza boşalttığımız su, sanki kızgın bir sacın üzerinden geçiyormuş gibi bir cızzz yapıyordu. Ağzımızın nemiyle yutkuna yutkuna biraz ıslak zemin yarattık. Susuz Şengal dağı tüm bedenimizi de kurutmuştu. Gündüz 40 derecenin üzerinde bir sıcaklık vardı ve akşam da bu sıcaklık halen devam ediyordu. Normalde en fazla iki saatlik bir yoldu ama her 10 dakikada bir mola vermek zorunda kaldığımız için ancak 6 saat yolla yetişebildik. İlk geldiğimizde kargo uçakları neden sadece su atıyorlar diye merak ediyordum da cevabımı da bugün neredeyse susuzluktan bayılarak öğrendim.

Bir de buradaki dağ ile şimdiye kadar gerillacılık yaptığımız dağlar arasında dağlar kadar fark var. Kuzey dağları, ya da medya savunma alanlarındaki dağlar biraz daha yüksek ve daha yüksek ve zorluydu ama serindi, suluydu, gölgelikti. Ama Şengal dağı bu anlamda çok kuru, susuz ve sıcak bir yer. Hepimiz ilk günden bugüne kadar çok zorlandık ama sanırım bizim bu seferki zorluğumuz hepsini de aştı.

Nujin, Ciger ve Agır arkadaşlar bir daha böyle "devrimci tavır alma" diyerek eleştirilerini yaptı, ve doğru eleştirilerdi. Çünkü hepimiz düştük. Ben bugün hastayım ve yerdeyim, bedenim kurumuş, fakat burada bir gün bile yerde kalmak bir sürü işin aksamasına neden oluyor, ondan dolayı hemen kalkacağım....

30 Ağustos 2014

Gabara'daki Yaşlılar

Şengal dağının hemen önünde hafif bir dağ silsilesi var. Burası fazla yüksek değil. Dağın batı tarafından başlayıp dağın tüm güneyine paralel devam eden ve doğu ucuna kadar uzanan bir silsiledir. Şengal dağı ile bu silsile arasında bazı küçük köyler var. Bu köyler fazla büyük değil ve fazla kullanılmıyor. Fakat bu köylerin hepsinde Êzidilerce kutsal sayılan kubbeler var. Dağa yerleşen köylüler bu kubbeleri savunmak için sırayla gelip nöbet tutuyorlar şimdi. Fakat DAİŞ de kutsal sayılan bu yerleri patlatarak, Êzidilere ait kutsal sembolleri yok etmek istiyor. Cûdalé'deki katliam da Şéx Mend kubbesinin patlatılması sırasında olmuştu. Ve bundan sonra da DAİŞ'in bu kubbeleri patlatmak için bu saldırılarını devam etme ihtimali var.

Dün Cudalé köyünden gelirken Gabara köyüne uğramıştık. Bu sıcakta hem yolumuzun biraz uzaması hem de Çekdar arkadaşın bir köylü aracıyla kaza yapması bizi biraz kızdırmıştı fakat orada gördüğümüz insanların manzarası da hepimizin yüreğini dağıttı. Gabara köyündeki kubbede yaşı 60'ın üzerinde olan 30'a yakın yaşlı insan vardı. Yarısı erkek yarısı kadın olan bu yaşlıların içinde yatalak durumunda olan, bir deri bir kemik kalmış olanlar da vardı. Hepsinin üzerinde beyaz elbiseler vardı. Zaten Êzidilerde beyaz elbise kutsal sayılıyor. Erkeği de kadını da mutlaka beyaz elbise giyerler. Tabi bir süredir kendilerini yıkama fırsatı bulamadıkları için elbiselerin renkleri artık koyulaşmıştı. Bunların yanında bunlara bakacak kimseler de yoktu. Sadece kubbenin güvenliğini sağlamak amacıyla Serdeşté'den gelen bazı silahlı insanlar vardı. Çetelerin buralara bir saldırısı olması halinde, buradaki silahlı birkaç kişinin bu yaşlıları ne kadar savunacağı net değildi. Sözde Cudalé tarafında da birkaç tane silahlı kişi vardı fakat çeteler saldırınca hem arkadaşların arkasını bırakmışlardı hem de kubbedeki kadınları sahipsiz bırakmışlardı. Bundan dolayı bizim bu insanları oradan almamız gerekiyordu.

Dün kubbeye uğradığımızda onların yanında biraz oturarak sohbet etmek istedik. Çoğu Tılezér ve Gırzerık köyündendi. Fakat o kadar takatsiz ve bitkin görünüyorlardı ki neyi konuşacağımızı bile anlayamadık. Öylesi bir ortamda konuşulacak tek şey onların neden kaldıklarını öğrenmekti. Doğal olarak sohbetimizin konusu belli olmuştu. Bu yaşlılardan çoğu kendi kutsal topraklarını terk etmek istemeyenlerdi. Yaşı 65 olan nur yüzlü bir ana "gidip gurbetlerde, el alemin kapısında öleceğimize burada, bu kutsal kubbelerimizde ve topraklarımızda ölmek daha şereflicedir" dedi. Diğerleri de çoğunlukla bu anaya katılıyordu. Aynı yaşlı ana "şimdiye kadar onlarca fermana uğradık ve her seferinde ülkemizi bırakıp kaçtık. Ve çoğu atamızın, ölümüzün kemikleri Müslümanların ya da Hıristiyanların topraklarında kaldı ve halen ordalar. Bu sefer biz böyle yapmayacağız. Burada belki ölebiliriz ama kemiklerimiz bize ait bu topraklarda kalacak" deyince "ağzına sağlık ana, keşke bütün Êzidiler de senin gibi düşünseydi" dedik. Gerçekten de saygı gösterilecek bir tutum ve davranış. Belki de bu kadar katliama ve fermana rağmen Êzidiliğin halen bitmemiş olması ve kendini koruyabilmiş olmasının sebebi bu direniş damarıdır. Fakat ne yazık ki, herkes böyle düşünmemiş.

Tabi bu kubbede kalanların hepsi bundan dolayı kalmamış. Birkaç tanesinin çocukları "siz burada kalın, biz gidip başımızı sokacak bir yer bulduktan sonra gelip sizi alacağız" diyerek anne-babalarını bırakıp gitmişler. Ve aradan bir aya yakın bir zamandır geçmesine rağmen halen gelmemişler. Bir evladın anne babasını ölümün çemberinde bırakarak kaçması ve kendi derdine düşmesi, Şengal'de yaşanan korkuyu ve işgalin etkisini anlatmaya yetiyor. Bazıları da gerçekten ölüme terk edilmişler. Kürdistan'da yaşlılara yaklaşım konusunda farklı yörelerin değişik hikayeleri vardır. Guyilerin yaptığı bunların içinde belki de en ilgi çekici olanıdır. Bahsedildiğine göre Kéla Memé'nin eteklerinde yüksek bir uçurum varmış. Guyiler, artık ölme yaşına gelmiş ihtiyarlarını sırtlayarak bu uçuruma getirirlermiş ve buradan atarak hem kendilerini hem de bu ihtiyarları bir azaptan kurtardıklarını söylermiş. Bunu yaparken elbette kendilerince bir izah yapıyorlardı. Fakat bu gelenek yakın tarihe kadar da devam ediyormuş. Sözde biraz gelişmiş toplumlarda ise yaşlıları

Huzur evlerinde toplayarak ölünceye kadar onlara orada bakarlar. İşte dün gördüğümüz bu tablo bize bunu da hatırlattı. Bunların yaptıkları da, bu yaşlılara "gidip başımızı sokacak bir yer bulduktan sonra gelip sizi alacağız" diyecek kadar vicdansız olanlara benzemiyor muydu? Çünkü aynı tabloyu Cûdaléde de gördük.

Fakat bu savunmasız ve yardıma muhtaç insanlarımızın burada kalma ve bırakılma sebebi ne olursa olsun bunları buradan almamız gerekiyordu. Ondan dolayı yerimize ulaştığımız gibi Memo arkadaşa haber gönderip yanıma çağırdım ve bu sabah Memo arkadaşla konuştum. O insanları oradan alacağız. Ulaşabildiklerimizi, ailelerine teslim edeceğiz, gitmek istemeyip burada kalmak isteyenlere de çadır veya bir yer ayarlayarak yerleştireceğiz. Memo arkadaş, tartışmamızdan sonra hemen gidip birkaç köylü ayarladı ve birkaç arkadaşı da gönderdi, onları yukarıya getirecekler. Geldiklerinde de öyle ayarlayacağız.

Gördüğümüz ve yaşadığımız tablo tam bir trajedi ve söylenecek tekbir kelime yok. Ama yine de içimizden tüm ilahi güçlere bir dua yapabiliriz; "Ey bütün ilahi güçler! Ya bize de, o nur yüzlü ana gibi sarsılmaz bir ülke sevgisi ve inanç ver, ya da en ufak bir zorluk karşısında ülkesini, halkını ve ana-babasını terk edip kaçacak evlatlardan koru!"

1 Eylül '14

Örgütsel Sorunlarımız

Örgütsel sorunlarımız maalesef her yerde aynıdır. Biz birbirimize benziyoruz her yerde. Zaman ve mekan farkı olsa da sorunlarımız yine aynıdır. İyisiyle de kötüsüyle de biz birbirimize benzeriz. Şengal'de olmamız da bunu değiştirmiyor. Bazen sorunlarımızın adı belki değişiyor ya da rengi değişiyor ama özü ve anlayışı aynıdır. Kendine görelikler, keyfiyet, disiplinsizlik vb. sorunlar. Bazen işin içine imkan- olanaklar ve maddiyat da girdi mi sıradanlaşmaya müsait olan arkadaşlarımız var maalesef. Belki bu tür davranışlar da eğitim ve gelişme sorunlarıdır. Yapımızın büyük bir kısmı genç ve yeni arkadaşlar. Yani çoğu sadece belki yeni savaşçı eğitimini görmüşler. Toplumun değişik kesimlerinden partiye katılan gençlerin bir anda militanlaşması zordur, böylesi bir şeyi erkenden beklemek de yanlış olabilir ama yine de dağ yaşamını, onun zorluğunu, yaratılan değerlerin hangi zorluklarla yaratıldığını fazla bilmeyen ya da bilip de erken unutan arkadaşlarımız ve yanlarımız var. Şimdi burada bunun pek çok örneğini yaşıyoruz. Bir rahatlama var. Fermanın önünün alınması nasıl ki halkta bir rahatlama yaratmışsa bizim arkadaşlarda da rahatlamanın farklı biçimleri ortaya

çıkmış. Halen önümüzde büyük görevlerin olduğunu bilmeyen ve bu görevin ağırlığında ve öneminde olmayan arkadaşlarımız var. Alışık olduğumuz sorunlara yeni bazı sorunlar da eklenmiş. Burada yeni gündemimize giren bir sorun da araba sahibi olma ve araba sürme hastalığı. Dağda birkaç günlük bir yolu birkaç saat araçla geçmek için tanrılara nice nice dualar döktüğümüz o zorlu , yokuşlu günleri hiç yaşamamışız gibi şimdi birkaç adımlık yolu bile yürüyerek gitmek istemeyen, hatta araç olmadığında küsen, daralan ya da işini erteleyen pek çok arkadaşımız var. İkinci hastalık da telefon sahibi olma hastalığı. Burada telefon da kullanıldığı için artık nerdeyse her arkadaşımız cebine bir telefon koymak istiyor. Tabi telefon kullanmak çok tuhaf bir durum değil, herkes sivildeyken, evindeyken telefon kullanmıştır. Ve sivil bir toplumda telefon kullanmanın bir mantığı ve izahı vardır. Fakat devrimci bir toplulukta ya da askeri bir güçte telefon kullanmanın da farklı bir mantığı vardır. Bu yaşamımız kolektiftir yani ortak bir yaşamdır. İçimizde hiç kimsenin alışagelmiş toplumsal anlamda bireysel bir yaşamı yoktur. Düşüncemizle, yüreğimizle, zevkimizle, sefamızla ortağız. Hatta Şeyh Bedreddin'in deyimiyle "yârin yanağından gayrı her şeyimiz ortaktır". Tabi biz de yar kavramı biraz daha farklı olduğu için aslında yar da ortaktır. Çünkü bir kadını değil, bütün kadınları seviyoruz ve onların özgür geleceği için mücadele ediyoruz. Yani demek ki başından sonuna ortak bir yaşamımız varken, kullanacağımız telefon da sadece genele yarayacak ve genelin işini yapacak telefonlar olmalı. Yani başka bir deyimle sorumlu bazı arkadaşlarda ya da işlerimizi yapan bazı kurumlarda telefon olması yeterlidir. Hatta eğer farklı bir iletişim aracımız olsaydı bunu bile kullanmamak en doğrusudur. Çünkü telefonlar sürekli dinleniyor. İnsan kendi yaptığı işi kendi ağzıyla hasımlarına söylüyor. Fakat bazı arkadaşlarımız madem falan arkadaş telefon kullanıyor ben niye kullanmıyorum diyerek bireyci basit davranışların içine girebiliyor. Ondan dolayı belli bir sınırlandırma koymuşuz ama izinsiz kullananlar bazen çıkıyor. Telefon resmen insanın kendini ihbar etmesi gibi bir şeydir. Hiçbir sır ve gizlilik de bırakmıyor. Ahbap-çavuşluk, gayrı resmiyet, hızlı dedikodu, ayarlama- tavlama vb. Pekçok hastalık bu telefondan çıkıyor. Dağda sürekli aşina olduğumuz sorun literatürümüze işte iki başlık daha eklenmiş durumda.... sonu hayır ola....

Tabi buranın yoğunluğundan dolayı da biraz zorlandığımı söyleyebilirim. Gerilla yaşamında zorlandığım pek çok zaman olmuştur. En fazla üzüldüğüm, en fazla acı çektiğim, en kahırlı zaman budur dediğim olmuştur. Fakat Şengal'de geçirdiğim bu kısa zaman içinde tüm devrimciliğimin en yoğun, en karışık, en yorucu zamanı oldu ve bu yoğunluk halen devam ediyor. Halkın sorunları bir yana, diğer yandan diplomasi faaliyetleri, basın işleri, halkın küçük ihtiyaçlarından temel sorunlara kadar her şey iç içe. Buna bir de bahsettiğim zorlayıcı ve keyfi yaklaşımlar da eklenince beyin artık çökme noktasına geliyor. Üst üste toplanan yönetim işleri de buna eklenince artık işler oldukça zorlaşmıştır ve sana ancak "kolay gelsin" denilecektir.

2 Eylül 2014

Baré Köyü

Şengal'in köylerinde fazla yeşillik, meyve ve su yok. Tabi hepsini göremedik çünkü çoğu çetelerin denetiminde. Ama bizim denetimimizde olan birkaç tane köy güzeldir. Bunlardan birkaç tanesi köyün içinde kalıyor bir tanesi de Baré köyü oluyor. Baré köyünün özellikle suyu ve incirleri meşhurdur. İncirleri zamanında çokmuş, daha sonra susuzluktan dolayı tükenmişler. Ama Baré köyündekiler halen de meşhur gibi görünüyor. Bazı köylerde ve bahçelerde tek tük incir ağaçları var ama buradakiler daha güzel ve daha fazla. Türkülere bile konu olmuş Baré'nin incirleri. Buradaki incir bahçeleri, çöllerin ortasında vaha gibi görünüyor. Buradaki incirler ayrıca bir de kurutuluyor. Hacalya bayramı için Şerfedin'e gittiğimizde getirip önümüze bırakmışlardır ve bu kuru incirlerin böylesi bayramlarda lokma olarak dağıtıldığını söylediler.

Bu köyün bir de suyu bol, sanki Şengal'in en güzel köyü. Belki tüm köyleri dolaşma imkanımız olmadı daha ama gördüklerimiz içinde en güzel köy. Ovanın bittiği ve dağın başladığı bir vadinin ağzında duruyor. Daha doğrusu dağın içinde duruyor. Ayrıca Xanesor hattından gelip Şılo ve Şengal'e giden karayolunun üzerindedir. Şılo vadisinin girişi olduğu için önemli bir yerde duruyor. Bu yolun denetimimizde olması çetelerin yolunu çok daha uzatıyor. Gidip taa Rojava sınırından Sınuné'ye dönüyorlar. Ondan dolayı burayı ele geçirmek için 2-3 seferdir saldırıyorlar. Ama köy savaşmak için de elverişli olduğu için her seferinde arkalarında birkaç tane cenazelerini bırakarak geri çekilmek zorunda kalıyorlar.

Buradaki susuzluğa karşı Baré köyünde akıp giden suyu gördüğünde, insan kendini sanki Avaşin'in kenarındaymış gibi hissediyor ve öyle bir duygu yaşıyoruz. Gürül gürül akıp geçen Avaşin suyu yok elbet ama bu susuz çölün ve dağın içinde gürül gürül akan bir çeşme var. Sol tarafında yemyeşil ve genişçe bir bahçe var. Çöllerin ortasındaki bir vaha gibi. İncir, nar ve armutlardan oluşan güzel bir bahçe. Tabi bu köyün aşağısında da, ovaya düşen iki tane Baré köyü var ama onlar burası gibi güzel değil. Bu köyün güzelliğine biraz da tarih yüklemek için şakayla karışık bu köyün Derwéşé Ewdi'nin köyü olduğunu söylüyorum arkadaşlara. Hatta aşağıda kalan bir ağacı da göstererek "bu ağaç da onun köye gelirken atını bağladığı

ağaçtır” diyerek olaya biraz daha gerçeklik katıyorum. Oysa Derwéşé Ewdi’nin bu köyü görmediğine adım gibi eminim fakat bu tür şakalar bazen takılmak ve motivasyon için olumlu etki yapabiliyor.

Bare köyünde dün güzel bir eylem oldu, arkadaşlar köye saldırmak isteyen çetelerden 8 tanesini öldürdü. Kendisini arkadaşlarda patlatmak isteyen intihar eylemcisi de vuruldu ve cenazesi ele geçirildi. Arkadaşların tuttuğu tepeye yürüyerek gelip saldırmak istemiş, arkadaşlar da alnından vurarak daha erkenden cennete gitmesine yardımcı oldular. Bunlar gerçekten de erkenden cennete gitmek için kendilerini iyi motive etmişler. Çünkü öldürülen bu çetenin boynunda uzun bir tespihe bağlanmış bir anahtarı da arkadaşlar kaldırmışlardı. Büyük ihtimalle cennette kendisine ayrılmış odanın anahtarıydı. Tabi bu inancı taşımak önemlidir. Yani bize göre inandırıcı veya geri bir şey gibi gelebilir ama onun için bir inanç konusudur. Ve ona inandıkları için de ölümüne savaşıyorlar. Adamın üzerinden 1 kleş ve intihar rahtı da alındı. 1 araçlarında mayın patlatılarak imha edildi, havancıları ve doçkacıları da suikastla vuruldu. Yerel bir arkadaş elinden hafif yaralandı. Bir süredir eylemlerin kameraya alınmasını ısrarla vurguluyoruz. Karargahtaki arkadaşlar da ısrarla bizden görüntülü eylem istiyorlar. Çünkü çoğu insan bizim burada bu kadar eylem yaptığımızı bilmiyor hatta savaşmadığımızı düşünenler bile var. Arkadaşların yaptığı pek çok eylemi buradaki cemaatler ve KDP kendileri yapmış gibi sosyal medyada üstleniyor. Bunun için kamera en somut kanıt oluyor. İlk geldiğimde yanımda 10 tane kamera getirmiştim ve alanlara dağıtmıştım. Fakat bu konuda bir duyarsızlık var. bizim genel yapımızda tuhaf bir durum var. Bizde savaşalım da kim ne diyorsa desin mantığı çok hakimdir. Düşmanlarımız bizim onlar karşısında savaştığımızı biliyorlar bu yeterlidir diyoruz. Oysa yetmiyor. Hele hele sanal alemin bu kadar etkili ve güçlü olduğu bir yerde bundan yararlanmamak insanın kendi emeğini boşa akıtması gibi bir durumdur. Kimsenin eylemini üslenmemize gerek yok. Yaptığımız eylemlerin çeyreğini bile versek bizim için yeter de artar. Bu konuda DAİŞ, basını, sosyal medyayı bizden çok daha etkili kullanıyor. Hatta onlar yayınladıkları görüntülerle bu dünyayı sallıyorlar. İçlerinde vahşet görüntülerini de vermekten hiç çekinmiyorlar ama farklı şeyleri de veriyorlar. İşte bundan dolayı eylem yapan arkadaşlarımızı görüntü almaları için biraz zorluyoruz. Burada patlayan mayını arkadaşlar çekmişler ama küçük bir bölümünü. Neyse ki sallayarak da olsa biraz almışlar...

3 Eylül ‘14

Sempatik Bir Yoldaş; Rodi Serhat

Günlerdir Cez’a’da süren yoğun çatışmalarda şehit düştü Rodi arkadaş. Kuşatmada kalan arkadaşlarına yardım etmek için talimat beklemeden çatışmanın ortasına girmişti ve bir daha çıkamamıştı, orada şehit düşmüştü.

2011 Haziran’ında 10 kişilik bir arkadaş grubu olarak Van’dan gelip katılmışlardı. Onların grubunu Sixurpaşa’da (Çatak- Beytüşebap arası) görmüştüm. Kağızman’lıydı ama Van’da gençlik faaliyetleri yürütüyordu. Katıldığı günden bu baharın tekrardan Botan’a gidinceye kadar genelde beraberdik. 2013’te geri çekilme grubuyla Metina’ya gelmeden önce yanımda Cudi’ye de götürmüştüm. Ondan sonra da beraber güneye gelmiştik. Hoş , sevimli, sempatik bir arkadaştı. Kendinden razıydı biraz, biraz havalı, biraz kendine göre, biraz da inatçıydı. Ama becerikliydi, cesur ve de gözü karaydı. Oldukça sempatikti, beraber kaldığımız zamanlarda hep dikkat çeken bir arkadaş oldu. Atik ve yerine durmayan bir yapısı vardı.

2012 yılında Beytüşebap baskını sırasında onu saldırı grubunun içine koyduğumuzda adeta uçmuştu. Kaymakamın evine giden grubun içinde yer alıyordu. Erken gelişecek bir yapıya sahipti. Bu baharın tekrardan Botan gruplarıyla kuzeye geçmişti. Rojava’ya takviye amacıyla gelen güçlerin (Rubar Kamışlo arkadaşla gelen) içinde gelmişti ve Kamışlo hatlarında kalıyorlardı. Cez’a’da çeteler saldırı yapınca bir tabur olarak takviyeye gelmişlerdi ve yoğun süren çatışmalarda şehit düşmüştü. Benim de Şengal’e geldiğimi duyunca birkaç sefer selam göndermişti ama konuşma imkanımız olmadı. Şehit düştüğünü de duyunca çok üzüldüm. Ama arkadaşlarını çemberden kurtarmak için gösterdiği cesaret, şehadeti karşısında saygıyla durulmayı gerektiriyor. Belki de Rodi arkadaşın şehadetinde insanı teselli eden şey bu fedakarlığı ve cesaretidir ki, o da bir Apocu militanın temel özelliğidir. Şehit düşmeden de bunu pek çok sefer gösterdi, şehit düşerken de.

Sizin yolunuz yolumuzu aydınlatan sonsuz bir meşaledir. Ruhun şad olsun sempatik yoldaş!.....

4 Eylül 2014

Cemaatler’e Birlik Toplantısı Yaptık

Dün Serdeşt’in aşağısında bulunan Piraxa kubbesinde (Şéx Adi’nin Şengal dağına geldiğinde uğradığı ilk yer olduğu söyleniyor) bir halk toplantısı yaptık. Bu toplantıyı bir hafta önce tartışıp planlamıştık. Kimleri çağıracağımızı Munzur, Netewi, Dılşér ve Sait arkadaşlarla kararlaştırmıştık. Siyasi partileri, cemaatleri, tanınan şahsiyetleri çağırmıştık. Bu toplantıyla direnişi biraz daha güçlü kılmak için birlik oluşturmak istiyorduk. Bir de var olan parçalanmışlığı gidermek istiyorduk. Her ne kadar PKK olarak buradaki direnişin öncülüğünü yapıyorsak ve kendimizi bundan sorumlu görüyorsak da KDP de, YNK de (Heyder Şeşo ve ona bağlı olanlar üzerinden bunu söylüyor) ve burada bulunan her bir cemaat de en az bizim kadar kendini bu direnişin sahibi ve ortağı görüyor. Tabi bu ortaklı fiiliyatta yok, sadece lafta var. burada yaşayan herkesin kendini direnişin sahibi görmesi kötü bir durum değil fakat parçalılık durumu var yine bundan bir ay önce bir

işgal yaşanmış ve bunun sorumluları kendini farklı gösteriyor ve örgütümüzün yaptığı fedakarlığa ortak olmak istiyor. Hatta bize karşı şimdiden farklı örgütlemeler gelişiyor. Yani cemaatlerin bize yanaşmasını istemiyorlar.

Toplantıya resmi olarak KDP'yi davet etmedik. Çünkü halk bize tepki gösterebilirdi ve gelmeyeceklerini de biliyordum. Fakat KDP'nin sonra bu durumu bize karşı kullanmaması için (yani en azından siz birlik toplantısı yapıyorsunuz fakat bizi çağırmıyorsunuz dememeleri için) dün toplantıya gitmeden önce telefonla Aşti Koçer'i arayarak, bir halk toplantısı yapacağımızı ve istiyorlarsa kendilerinin de gelip katılabileceğini söyledim. O, her zamanki üsteleyici üslubuyla "benim haberim var, işimiz var, siz gidin Êzidileri birleştirin de bizim gelmemize gerek yok" diyerek cevap verdi. Fakat onlar bu toplantıyı biliyordu ve Kasım Şeşo'yu davet etmemize rağmen gelmemişti. Daha doğrusu toplantıya gelmesine KDP izin vermemişti. KDP resmi olarak gelmemişti ama çağırdıklarımızın çoğu, fermandan önce peşmerge olan ve KDP'ye çalışanlardı ve bunlardan bazıları halen KDP'li olduğunu söylüyor.

Toplantıya ; Mam Bapir, Mam Xıdır ve Hebabi aşiretinden pekçok kişi gelmişti. (bu aşiret Sait arkadaşın aşiretiydi ve arkadaşları çok seviyorlar) Ayrıca Kasım Dırbo (Fermandan önce Qendil köyünün Muhtarı ve şimdi de KDP'li olduğunu söylüyor), Mam Bedel (Zero aşiretinin önde gelenlerindendir, aynı zamanda fermandan önce KDP'nin tabur komutanıydı), Mervan İlyas (babasının Irak ve KDP istihbaratı tarafından öldürüldüğü söyleniyor fakat kendisi ondan sonra da KDP'ye çalışmış. Aynı zamanda bir tüccar), Xelef Qasım Mılko (fermandan önce KDP'nin asayiş sorumlusu), Xelef Murat (TEV-DA yeni açıldığında arkadaşlarla çalışan biri ve şimdi yanımızda bulunan Raid'in babası. Geçenlerde yanıma gelerek bir araba ve silah istedi. Silahın sorun olmayacağını ama şimdilik araba için imkanımızın olmadığını söyleyince "eğer sen vermezsen gidip Aşti'den isteyeceğim" deyince beynime kan sıçradı nerdeyse. O da Hebabi aşiretinden sayılıyor ama Sait arkadaş onun kişiliksiz biri olduğunu söylüyor.), Şéx Davut (Musul meclisinin üyesi ve YNK'lidir. Heyder'ın yardımcısıdır, bu toplantıya geldiğinde Heyder adına geldiğini söyledi), Kasım Şıvan (YNK'lidir ama arkadaşları seven biri), Xıdır Salih (Irak Kominist Partisinin Şengal sorumlusu), Şéx Şamil (KDP'yle çelişkileri olan ve Irak'la ilişkileri iyi olan bir aşiret reisi), Mam Reşo (Êzidilerin bir dini adamı) katıldı. Bunların dışında Nasır, Kıço, Temır, Şéx Xeyri gibi burada tanınan pek çok kişi de katıldı. Toplantıya yüzden fazla kişi gelmişti. Bizden de Dılşér, Netewi, Munzur, Sait, Serhat ve Hedar arkadaşlar katıldı. Toplantının hazırlıklarını TEV-DA'daki arkadaşlar yapmıştı.

Toplantıya başlamadan önce toplantıya katılanları şehitler için saygı duruşuna davet ettim. Tabi burada halk arasında böyle bir kültür var mıydı yok muydu tam bilemiyordum ondan dolayı kime şehit dediğimizi ve şehadetin anlamı üzerine birkaç hususu izah ettim. Yine bu fermanın başından beri kendi halkı, toprağı ve dini için DAİŞ tarafından katledilenlerin de şehit olduğunu söyleyerek saygı duruşuna davet ettim.

Ondan sonra da Mam Reşo'yu bir "Qewıl" okuması için davet ettim (böylesinin daha iyi olacağını Şéx Davut bana söyledi). Mam Reşo, bir din adamı ve Êzidiler'de inanç boyutu güçlü olduğu için onun bir duasıyla başladık. Qewıl denilen kısa beyitler daha çok dini ağırlıklı olan dualardır. Fakat okunması şiirsel bir biçimde oluyor. Tabi, savaşı, direnişi, sevdayı içeren Qewıl'ler de var. Mam Reşo bir kaç tane dua ve Qewıl okudu, "tüm dualarımız bize yardıma gelenlerle olacak" dedi ve bir de birlik çağrısı yaparak oturdu.

Ondan sonra Önderliğin mesajını okuduk. Görüşmelerden toparlanıp bir metin haline getirilmişti. Ezidilere yönelik saldırı ve yapılan ihanete ilişkin görüşlerini içeriyordu. Mesaj Kürtçe okundu fakat Hedar arkadaş, biraz heyecandan biraz da daha önce okumamış olmaktan dolayı iyi okuyamadı, onun için konuşmamda açarak izah ettim.

Toplantıda bir saate yakın konuştum. "Bu toplantıyı yapmamızın amacı bir siyasi partiyi karalamak ve teşhir etmek değil, halkımız ve ülkemiz üzerinde vahşi bir saldırı var ve bu saldırıyı boşa çıkarmamız gerekiyor. Güçlü bir direniş vermemiz gerekiyor ve bu direniş tüm Kürt halkını temsil eden bir direniş olacak. Halkımızın geçmiş tarihine baktığımızda düşmanlarımız karşısında bizi en fazla zorlayan konu parçalanmışlıktır ve birlik olamamaktır. Bu durum Êzidi toplumumuz için de geçerlidir. Ondan dolayı güçlü direnişi en başta güçlü bir birlik duygusuyla yapmamız gerekiyor. Sadece gerilla gücümüzle bunu başaramayız. Biz her şart altında ve ne pahasına olursa olsun buna öncülük yapacağız ama Şengal'de bulunan tüm cemaatler, tüm aşiret ve aileler de eğer bu birliğe gelmezse direniş zayıf kalacaktır ve şu an düşmanımızın elinde bulunan anne- babalarımızı, kardeşlerimizi- kadınlarımızı kurtaramayız ve onlar şuan katlediliyorlar ve her gün pazarlarda satılıyor. Burada yüzden fazla insan, pek çok örgüt ve cemaat var. güçlerimizi birleştirip mücadele etmeliyiz yoksa yüz ses ve yüz parça olursak kesinlikle kazanamayız" dedim.

Yine mevzilenmeye ve örgütlenmeye ilişkin olarak da "herkesin silahlı ve farklı yerlerde mevzilenme içinde olduğunu, birbirimizle bağlantılı olmazsak yanlışlıkların yaşanabileceğini, bunun için birbirimizden

haberdar olmamız gerektiğini, halkın sorun ve ihtiyaçlarının karşılanması için komitelerin yapılması gerektiğini, yine çetelerin havan saldırıları olabileceğini, bunun için de çadırların etrafında sığınaklar yapılması gerektiğini söyledim. En sonda da "Buraya savaşmak için Kuzeyden, Doğudan, Rojava'dan, Rusya'dan, Avrupa'dan pek çok insan gelip mücadeleye katılmış ve bunların pek çoğu gerilla değil. Sadece insani ve yurtseverlik duygularıyla seferberliğe katılıp sizin için ölüme koşuyorlar. Bunu görmeyerek direnişe katılmayanlar yarın kendilerinden utanacaklar" diyerek, " birliğin güçlenmesi için hepimizin Melek-i Tavus üzerine yemin etmemiz gerektiğini" söyledim ve konuşmamı bitirdim. (tabi bu duanın nasıl olduğunu bilmiyordum ama önemli olan niyettir)

Konuşmamı bitirdikten sonra konuşmak isteyenlere söz hakkı verdim, sadece Şéx Davut ayağa kalktı. Yaptığım konuşmaya katıldığını fakat kendilerinin de bunun gibi bir toplantıyı birkaç gün sonra Şerfedin'de yapacaklarını ve halkı bu toplantıya katılmaya davet etti. Bu Şéx Davut aslında dürüst birisine benziyor ve bize de biraz yakındır. Daha önceden de PKK'yi bilen ve tanıyan biri. Arkadaşlarla da ilişkileri varmış. Fakat bir türlü Heyder'in gölgesinden çıkmıyor. Ve hep onun işlerini yapıyor. Bu toplantıda da aslında Heyder adına konuştu. Birkaç gün sonraki toplantıyı da Heyder Şeşo yapmak istiyormuş. Sözde biz birlik toplantısı yaptık ve onlar da destek vermek için gelmiş. Meğerse onlar da bizi taklit ederek farklı bir baş olduğunu ilan etmiş olacak. Bu adam bize yanaşmak isteyen ve kendisini bize yakın gösteren biri fakat onu ilk gördüğüm gün bu adamın oldukça politik, kurnaz hatta sinsi olduğunu anladım. Siyaset yapmayı seven bir tipe benziyor. Ferman'dan sonra o da kendisine bir bayrak yapmış, bu bayrağın Êzidilerin kutsal ve en eski bayrağı olduğunu söylüyor. Hatta biraz daha ileri giderek Êzidxan için savaşanların bu bayrak altında toplanması gerektiğini söylüyor. Burada herkes bir baş ve bazıları da bunun üzerinden kendini örgütlüyor. Davut'un dışında toplantıda kimse konuşmadı, fakat niyetimizi açıkça söylemek ve herkesi daha iyi tanımak açısından bu toplantının olumlu olduğunu söyleyebilirim. Gerçekten herkes gerilla etrafında birleşerek direnişe katılır mı bilemiyorum. Ama Êzidi toplumunda şimdiye kadar kendisine saldıranlara karşı kolektif ve toplu bir isyanın olmamış olması bizim için bir dezavantaj. Böyle bir kültür oluşmamış. Bireysel olarak direnenler olmuştur ama toplu olarak silahlanıp direnen örgütlü bir topluluk ortaya çıkmamıştır. Parçalanmışlık çok hakim. Herkesin kendisini bir örgüt, bir parti ve merkez gördüğü bir yerde aslında örgütsüzlük ve parçalanmışlık olur sadece. Bunlara bir de KDP'nin parçalayan tutumu da eklenince birlik oluşturmak biraz daha zor. Biz birliği güçlendirmek için elimizden geleni yapacağız ve buna öncülük edeceğiz, gerisi onların bileceği bir iştir.

8 Eylül ‘14

Dün Kerké köyünde mayın temizleme ekiplerinin rolünü oynadık. Yolculuğumuz Baré’yeydi. Ancak daha yoldayken Cefriye ve Baré köyünde çatışmaların olduğunu arkadaşlar bize bildirdi. Karargahtaki arkadaşlar yolda çatışmalar olduğunu söylemelerine rağmen nasıl olsa yola düşmüşüz diyerek devam ettik. Cefriye köyündeki cemaatin yanına geldiğimizde onlar da çatışmalar olduğunu ve Kerké köyünde çeteler olduğunu söylediler. Biz zaten hemen köyün üstündeydik ve bulunduğumuz yerden çatışmanın olduğu köy iyi görünüyordu. Köyde bir mayının patladığını, yükselen dumanlarla birlikte hemen gördük ama hareket göremiyorduk. Bare’deki arkadaşlarla telsizle bağlantı kurduk orda çatışma olmadığını söylediler bize. Ondan dolayı yolumuz kontrol ederek devam etmeye karar verdik.

Biz iki araçtık, yanımıza köylülerin doçkasını da alarak kendimizi Kerké köyüne doğru bıraktık. Köye yaklaştığımızda araçlardan inip avcı kolu biçiminde köye doğru yürüdük. Köyün hakim bir yerinde bir savunma grubumuzu bıraktık. Köyün ilk girişinde bir mayınlarını gördük. Hemen yolun kenarına bırakmışlardı. Ne tür bir tuzağa bağlı olduğunu bilmediğimiz için yaklaşmadan patlatmak istedik. Ciger arkadaş kendini bir taşın arkasına saklayarak birkaç kurşun vurduktan sonra patlattı. Büyük bir mayındı, basıncını da yola yönlendirmişlerdi. Yani hangi araçta patlasaydı kurtuluş olmazdı. Ama tuzak şekli çok tuhaftı. İnce bir hortumun bir başını tamamen kapatmışlar diğer ucunu ise bir şırıngaya bağlamışlar. Şırınganın içine de artı eksi biçiminde iki tane kablo bağlamışlardı. Araç hortumun üzerinden geçti mi, hortuma binen ağırlıkla şırıngayı itecek ve artı-eksi birbirine temas edecek ve patlama gerçekleşecek. Akıllıca bir yöntem ama çok açık bir biçimde döşemişlerdi.

Biraz ilerledikten sonra yolun üstüne döşenmiş 2. mayını da gördük ve onu da aynı yöntemle patlattık. Artık köyün ortasına kadar da gelmiştik ve köyde çetelerin olmadığına emin olduk. Biraz daha ilerlediğimizde mayına basmış bir aracı ve hemen kenarında kanlar içerisinde uzanmış bir köylüyü gördük. Bu mayın basmalıydı ve virajlı bir yere koymuşlardı ve araç dönerken arka tarafına denk gelmiş ve patlamıştı. Arka tarafı hemen hemen tümden gitmişti. Ön tarafında patlasaydı adam ölürdü. Arka tarafta patlaması adamı götürmemişti. Bir ayağı kırılmıştı ve vücudunun bazı kesimlerinden ufak tefek parçalar almıştı. Adam soğukkanlı bir tarzda araçtan çıkarak ayağını bağlamıştı. Bizi gördüğünde önce çete zannederek panikledi, yaralı haliyle kendini yukarı çekerek bir taşın arkasına saklanmak istedi ama arkadaş olduğumuzu söyleyince rahatladı, tozlu ve kanlı yüzünde bir gülümse belirdi hemencecik.

Adamda mayın patladıktan sonra başka bir adam da arabasıyla onun arkasından geliyormuş, mayının patladığını görünce aracını da orda bırakıp yürüyerek kaçmıştı. Üstelik orda bir insanda mayın patladığını gördüğü halde ona yardım etmeden kaçmıştı. Orda bıraktığı aracına el koyarak beraberimizde götürdük. Köyün çıkışında bir mayın daha gördük ve onu da aynı yöntemle patlattık. Yani tam mayın temizleme ekibi gibi olmuştuk. Riskli bir iş yapmıştık ama öyle yapmasaydık orda kalacaktık ve yaralanan köylü de ölebilirdi. Yaralan adam 35 yaşlarında biriydi. Ferman sırasında Sıkiniyé tarafında bıraktığı arabasını almak için gelmişti ve dün oraya gidip arabasını çalıştırmış ve bugün getirmişti. Zaten bir süredir halk gelip buradaki araçlarını götürüyordu, tabi daha çok arkadaşların olduğu güvenli yerlerden alıyorlardı. Ayağından yaralanmış bu yaralıya ilk müdahaleyi yaptıktan sonra hemen bir aracımıza koyup bizim doktorun yanına gönderdik, biz de yolumuza devam ettik.

Bir süre önce Ahmet ve Ferhat arkadaşlar Şengal’e gelmişlerdi. Her iki arkadaşı da biraz tanıyordum. Çünkü yönetimdeki arkadaşların yanında kalıyorlardı. Buraya geldiklerinden beri bir süredir yanımda tutuyordum. Her iki arkadaş da bölük komutanı düzeyinde. Birkaç gündür Cûdalé için bölük düzeyinde göndereceğimiz bir arkadaşı tartışıyoruz. Yanımda da bu iki arkadaş olduğu için bunlardan birini göndermem

gerekiyordu. Zaten az çok da alanı biraz tanımışlardı. Ayrıca Şerfedin için de bir arkadaşı gönderecektik. Cûdalé alanı bir zor bir yerdi, biraz uzak ve kopuktu ve hep yürüyerek gidip gelmek gerekiyordu. Ondan dolayı önce Cûdalé'ye gidecek arkadaşı belirlemek istiyordum. Fakat Cûdalé'nin zorluğundan dolayı şu arkadaşa ya da diğer arkadaşa "sen git" demek istemedim. Ondan dolayı bu kararı onlarla ortak almak istedim ve ikisini yanıma çağırıp konuştum. "Cûdalé için bir, Şerfedin için de bir bölük komutanı ihtiyacımız var. İkiniz de artık az çok alanı tanıdınız ve sizi görevlendirmek istiyoruz. Önce Cûdalé için gitmek isteyen arkadaşı belirleyeceğiz. Hanginiz Cûdalé'ye gitmek istiyorsunuz" dedim. İkisi önce sustu, sonra da güldüler. Tekrar sordum, tekrar sustular. Anlaşılan ikisi de kendini Şerfedin'e uygun görüyordu. "Neyse sanki biraz kararsızsınız, yarına kadar size zaman, gidin kendi aranızda konuşup tartışın ve cevabınızı bana verin" dedim. Akşam üzeri onları gördüm ve çağırdım. Cevabınız nedir diye sordum, ilk başta ikisi de sustu, sonra Ahmet arkadaş konuştu; "Heval Egid biz tartıştık ve bir öneri yapmak istiyoruz. İkimiz birlikte Cûdalé'ye gitmek istiyoruz" deyince bu sefer de ben güldüm. "Anlaşılan ikiniz de gitmek istemiyorsunuz" dedim. Artık merkezi biçimde karar vermem gerekiyordu, bazen bu kadar demokratik olmak sonuç almak için yeterli olmuyormuş demek. Yarın yönetimdeki arkadaşların da görüşünü alarak birini Cûdalé'ye, birini Şerfedin'e düzenleyeceğiz.

14 Eylül 2014

Bir Ucuz Kahraman; Kasım Şaşo,

Her ne hikmetse Şengal'in kahramanları! çok fazla ve de çok ünlüdür. Ve yine her ne hikmetse Bu ülkeyi işgal için gelen çetelerin sayısı, bu kahramanların çeyreği kadar bile değilmiş. Şengal şehir merkezini almak için gelen çeteler sadece 7 araçla gelmişler. Sınuné'ye gelen çetelerin sayısı 10'un altındaymış ama bütün bu işgal yaşanırken bu kahramanlar ortalıklarda görünmemişler. Sadece Siba Şéx Xıdır ve Gırzerık'te köylüler çetelere karşı savaşmışlar, onlar da kendi köylerinden çoluk ve çocukları sağlam çıkarıncaya kadar. Tabi adı sanı olan bu kahramanlar zaten bu köylerden değiller.

Ezidi erkekleri dış görünüşleriyle, sakalları ve pala bıyıklarıyla epeyce bir üne sahiptirler. Yani "erkeklik" anlamında ortada kül bırakmazlar. Tabi bunu herkes için söylemek doğru olmaz ama bahsettiğim bu kahramanların! çoğu böylesine pala bıyıklı erkeklerdir. Göğüslerine sağlı- sollu bağladıkları fişeklikler ile birer Dervéş'é Evdi gibi duruyorlar. (Tabi bu arada, Derwéşé Ewdi burada fazla tanınmıyor. Ve bir Müslüman kızını sevdiği, ve onun için savaştığı söylendiği için de fazla sahiplenilmiyor) Arkadaşlar dağı sağlama aldıktan sonra bu yiğitleri ortalıklarda daha fazla görüyoruz. Oysa bütün bu kahramanlar, güçlerini birleştirip düşmanlarına karşı savaşsalardı kesinlikle şimdi Şengal'in durumu böyle olmazdı.

Şengal'in en ünlü kahramanı! da Kasım Şeşo'dur. Ben ona Şeşo demiyorum, Şaşo diyorum. Çünkü Şaştır. Bu adam tanınan birisidir. Eskiden BAAS rejimine (70'lerin ortalarında) ve KDP'ye karşı bazı çıkışlarıyla da tanınan birisiymiş. Uzun bir süredir de koyu bir KDP'li. Fakat KDP, Şengal'i bırakıp çekilince Êzidilerin tepkisine maruz kalmamak için fermanın ilk günlerinde KDP karşıtı kesilmiş. Bizim arkadaşlar da bunun halk içindeki konumundan faydalanmak ve onu da direnişin içinde tutmak amacıyla ilişki geliştirmek istemişler ve bunu Şengal direniş birliklerinin yönetimine almışlardı. Bir portatif M-16 silahını da hediye olarak göndermişlerdi. Tabi arkadaşların yaptığı şey yanlış bir şey değildi. Çünkü tanınan birisi ve onun da içinde olduğu bazı kesimler etrafında direnişi örgütlemek iyi olurdu. Fakat zaman geçtikçe bu adam koyu bir KDP'li olduğunu hemen yansıttı ve onların politikaları doğrultusunda arkadaşların emeğini boşa çıkarmak ve arkadaşları karalamak için her şeyi yapmaya başladı. Ulu orta konuşmaya ve anti-propagandamızı yapmaya başladı. En son koridordaki arkadaşların bazı yanlış yaklaşımlarını bahane ederek Rudaw'da bizi ve DAİŞ'i bir tutarak utanmazca açıklama yaptı. Ve bu da Êzidi toplumunda çok tepki aldı.

Son süreçte hem bu meseleden dolayı hem de bir süre önceki bayrak krizinden dolayı ilişkiler biraz gerginleşmişti. Tabi bu her iki tezgahın altında KDP vardı, belliydi. Şerfedin'e ikinci gidişimiz işte bu sorunları çözme umuduyla gerçekleşti. Görüşmeyi Kasım Şaşo istedi ve bir süredir buraya gelen Zeki arkadaşla birlikte gittik görüşmeye. Zeki arkadaşın da Ezidi olması kimliğinden dolayı farklı bir saygı ve samimiyet havasıyla karşıladılar ama herşeyin şekli ve politik olduğu açıkça görülüyordu. Bizi "Şengal üçgeni" ekibi karşıladı. Kasım Şaşo bu ekibin ruhani lideri, Haydar buranın genel kurmayı, Şéx Davut ise diplomasi sorumlusu. Tabi bu görevlendirme resmi değil ama kendilerine öyle bir misyon vermişler. Biri KDP'li , Haydar ve Davut ise YNK'li, (Haydar aynı zamanda Kasım'ın yeğenidir) ama aynı kafa olmaları önünde engel değil bu farklı parti kimlikleri. Yani iyi kullanıyorlar.

Sohbete başladık ve laf dönüp dolaşıp gerginliğe sebep olan açıklamaya geldi. Kasım, yaptığı açıklamanın yanlış olduğunu söyleyerek "bir ailede bile bazen kardeşler arasında sorunlar olur, bazen insan kendi kardeşine bile kızabilir. Kullandığım söz yanlış anlaşılmış ve televizyonlar bilinçli bir şekilde çarpıtmışlar. Bu yanlışımı kabul ediyorum. Ayrıca halkımız arasında da yanlış anlaşılmış. Toy bazı gençler bana karşı yürüyüşler yapıp internette hakaret etmişler. Halkımız arasında bu tür gerginlikler Ezidilik davasına zarar verir, ondan dolayı ortak bir açıklama yaparak bu havayı değiştirmeliyiz" diyerek bizi çağırmasının sebebini anlattı. Yani kendisine karşı gelişen tepkiyi bizim ağzımızla bitirmek istiyordu. Yani bizden birisi de konuşarak anlaşma olduğunu aslında Kasım'ın iyi, dürüst ve vatansever bir Ezidi olduğunu söylememizi istiyordu.

Bu düşüncesini söyledikten sonra üçlü ekip kendi aralarında da tartışmak için kendilerini bir kenara verdiler. Bu arada ben ve Zeki arkadaş da kendi aramızda biraz konuştuk. Ben Zeki arkadaşa "biz ortak açıklama yapmayalım, bu adamın niyeti temiz değil, bizi kullanarak tepkileri dindirmek istiyor, biz ortak açıklama yapmayalım" dedim. Zeki arkadaş da "doğru, bunların niyeti odur" diyerek beni onayladı. Fakat meğerse kamera dahil herşeyi planlamışlar. Gelip oturunca hemen kameracı gelip çekim yapmaya başladı ve başladı Kasım konuşmaya. Yaptığı açıklamanın yanlış anlaşıldığını, PKK'nin yaptığı iyiliği hiç bir zaman unutmayacaklarını, bazen kardeşler arasında da yanlış anlamaların olabileceğini ve bunun da normal olduğunu vb bazı şeyleri söyledikten sonra direk kamerayı Zeki arkadaşa çevirdi ve Zeki arkadaş da hiç istifini bozmadan aynı çerçevede konuşmaya başladı. Yılların diplomatı Zeki arkadaş gerçekten de oyuna geldi.

Adam bizden almak istediği açıklamayı aldı ve sohbeti kapattı. Kalkarken de “amca-yeğenler” kolkala girerek neşeli bir havayla bizi uğurladılar.

Dış basına kendini Êzidi General olarak tanıtıyor, KDP onu Şengal’deki peşmerge sorumlusu olarak tanıtıyor, biz de onu direnişin yönetimi olarak görevlendirmişiz. O ne büyük kahramanlık ki, kimse onu paylaşamıyor. Adam da gerçekten kendisini kahraman olarak görür tabi. Bu sonda aramızdaki ilişkiler biraz soğumuş. Çünkü ilkesiz bir adam ve ona ilkesiz olduğunu da biraz yansıtıyoruz ve KDP gibi olmadığımızı da ona hissettiriyoruz.

Bu Şengal’in birkaç tane Kasım’ı var ki hepsi de birbirinden beter. Azat Çelé arkadaş “bu kasımlar genelde birbirine benziyor ve hepsi birbirinden berbat” diyordu, gerçekten de öyledirler. Her türlü hakareti yaptıkları KDP’den şimdi silah koparmak için her türlü çirkinliği yapıyorlar. Bunların hepsi de mangalda kül bırakmayan kahramanlar!..... ama ucuz kahramanlar.....

“Ezidi Kahramanı”yla yaşanan bu gerginlik bu biçimiyle yumuşamış oldu. Çünkü akşam televizyonlara çıkacaktı. Biz de arabalarımızın yumuşak koltuklarına binerek Amudun yolunu tuttuk....

19 Eylül ‘14

Dün akşam iki arkadaşımızı şehit verdik. Herdan tarafında keşfe giden arkadaşların pusuya düştükleri ve roket atmak isterken roketin B-7 içinde patladığını ve bundan dolayı arkadaşların şehit düştükleri söyleniyordu. Ama arkadaşların verdiği bilgi tam net değildi, çünkü sorduğum bazı soruların cevabını muğlak verdiler. Yani olayı tarif etme biçimleri fazla kafama yatmadı, bir de gidip olay yerine bakmamışlar. Yanlarında giden köylünün anlatımları sonucu bu bilgileri veriyorlardı. Sabaha kadar yatmadım çünkü hem bahsettikleri biçimde iki arkadaşın şehit düşmesi iyi olmamıştı hem de o arkadaşların cenazelerini orda bırakmışlardı. Nurhak arkadaşa “bari arkadaşların cenazelerini alın” dememe rağmen onlar akşam gidip almamışlardı. Bu arkadaşlar resmi olarak HPG’nin buradaki ilk şehitleri oluyordu.

Sabah Siyabend ve Nujin arkadaşları Şerfedin tarafına gönderdik. Fakat içim rahat olmadığı için onlardan sonra ben de oraya gittim. Şerfedin’e gittiğimizde arkadaşların Piré Evran’a gittiklerini söylediler biz de direk onları takip ederek oraya gittik. Oraya gittiğimizde arkadaşların morallerinin çok bozuk olduğunu gördük. Bazı arkadaşlar da olayın hiç ağırlığında değildi. Sabaha doğru cenazelere bakmak için Ferhat arkadaş olay yerine kadar gitmek istemişti. Olayın gerçekleştiği yere yakın bir yerde arkadaşlara ait kleş ve B-7’yi görünce alıp geri dönmüştü. Onunla giden köylü olayın burada gerçekleştiğini söylemiş ve oradan çevirmişti, daha ileri gitmemişlerdi. Adamla konuştuğumuzda patlamadan sonra arkadaşların üzerine gittiğinde Armanç arkadaştan hiç ses çıkmadığını, Roni arkadaştan ise çok derinden bir iniltinin çıktığını söylüyordu. Adamın söylediğine göre de, arkadaşları getirememiş sadece silahları getirmiş, fakat biraz yorulunca silahları da orda bırakıp gelmiş. Yani Ferhat’ın silahları gördüğü yer olayın gerçekleştiği yerin biraz yukarısıymış.

Bu grubun örgütlenme tarzı zaten kendi başına bir yetersizlik, iki arkadaşla bir köylüyü göndermeleri daha da ters bir şey. Arkadaşlarla bir köylünün keşfe gönderilmesi yanlış değildi ama planlanmadığı belli oluyordu. Köylüyü çağırdım ve onunla konuştum, adam soğukkanlı birisi gibi geldi bana ve hiç de korkmuş birisine benzemiyordu. Ama güvenilmeyecek bir adama benziyordu. İçerisinde roket patladığı söylenen B-7’ye baktım, yeni bir savaşçı bile anlar ki bunun içinde roket patlamamış. Çünkü içinde roket patlayan silah bellidir, bunun sadece nişangah tarafı gitmişti, bir de arka tarafından parça yemişti. Meğerse arkadaşlar

mayına basmışlar, mayının basıncı roketi ve silahın başını uçurmuş ve arkadaşlar da kendi roketleriyle değil, düşmanın mayınıyla şehit düşmüşlerdi. Tabi cenazelerin alınmayıp orda bırakılması şehadetten daha kötü bir durumdu. Hiçbir biçimde arkadaşlarımızın cenazelerini bu barbarların elinde bırakmamalıydık. Özellikle bayan arkadaşlarımızınki kesinlikle onların eline düşmemeli. Çünkü bunlarda cenazeye saygı diye birşey yok. Bunlar da TC askerlerinin 90'larda arkadaşlarımızın cenazelerine yaptıkları vahşeti yapacaklarını biliyorduk. Yani kendi öğretmenlerinden vahşetin derslerini iyi almışlar bunlar.

Hem olayın nasıl olduğunu öğrenmek hem de cenazeleri almak için yanımda kalan arkadaşlardan 3 tanesini ve oranın gücünden de 3 arkadaşı gönderdim. Akşama doğru mayının patladığı yere gittiler. Olayın nasıl gerçekleştiğini tam öğrenmişlerdi, mayının patladığı yere gitmişlerdi fakat çetelerin arkadaşların cenazelerini götürdüğünü de anlamışlardı. Eğer akşamdan müdahale edilseydi belki cenazeleri getirebilirdik.

Armanç arkadaş şehit Zilan taburundan bir arkadaştı, Roni arkadaş da, 2012'de katılan Siirt'li bir arkadaştı, Avaşin taburuyla gelmişti. Her ikisi de oldukça istekli arkadaşlardı. Olaya yüzeysel yaklaşımlarından dolayı alan yönetiminden rapor istedik.

Şerfedin'den dönerken Kaa'ya da uğramak zorunda kaldık, yerel bir arkadaş kendini vurmuştu. Bazı ailevi sorunları varmış, o da kendini mangaya verip kafasına bir tane sıkmıştı ve beynini dağıtmıştı. Tabi olayın farklı bir yöne gitmemesi için ve olayın iç yüzünü öğrenmek için oradaki yerellerle hemen bir toplantı yaptım ve onların görüşlerini aldım. Orada bulunan tüm YBŞ'li arkadaşlar, kendini vuran kişinin sorunlu olduğunu ve böyle bir şeyi yapmasının çok normal olduğunu, hatta bunu beklediklerini söylediler. Hepsinin ortak görüşü de buydu. Durum böyle olunca ailesine de haber verdik ve götürüp defnettiler. Tabi olay öğleden sonra olmuştu, olayı biraz soruşturana kadar ve ailesine haber verene kadar zaman geç olmuştu ve hava kararmıştı. Hava karadığı için de cenazeyi o akşam değil, sabah defnedeceklerdi. Çünkü Êzidilerin inancına göre gökyüzünde güneş olmadı mı, ölüler toprağa verilmez. Yani gündüz gözüyle, güneşin huzurunda bu dünyadan göçüp gidenlere toprağa verilirmiş. Bu da bir inanç ve de güzel bir şeye benziyor. Belki de hem güneşe, hem toprağa hem de ölüye karşı gösterilen en güzel saygı biçimi oluyor.

Bugün her yönüyle çok yorucu bir gün yaşadık, bugünün tek güzel yanı dağdan gelen 20 arkadaşı (Berfin ve Dılgeş arkadaşların grubu) görmek oldu. O güzelim dağlardan gelen arkadaşları.....

----------0----------

Öğleden sonra da Munzur arkadaşla kamp yerlerini yapacağımız yerleri tespit etmek için Serdeşt'e indik. Munzur arkadaş (TEVDA'daki) birkaç gündü "eğer zamanınız varsa beraber kamp yerlerini tespit etseydik iyi olurdu" demişti fakat fırsat bulamadık. Gerçi bugün de epeyce yorulmuştuk ama bu iş de önemliydi ve artık ertelemek olmazdı. Rojava'dan 200'e yakın çadır gelmişti ve kamp yerlerini biz belirleyecektik. Şuan dağda kalan çoğu ailenin başını sokacağı bir gölgeliği bile yok. Çoğu aile ağaçların gölgesinde ya da kendilerine açtıkları bazı bez parçalarının altındaydılar. Ama imkanlarımız çerçevesinde çadır getirip kamp yerlerini yapacağımızı kararlaştırmıştık. Şimdilik 200 tane geldi yakında 500 tane daha gelecek ve halka dağıtacağız.

Kamp yerleri için Sait arkadaşın görüşünü de aldık. Bir kamp yerini zaten onların akrabalarının bulunduğu yerde yapacağız, diğer ikisini de onların biraz aşağısında, dara Qewal ve Xıdır Tehla'nın yakınlarında yapmaya karar verdik. Her üç kampı da Serdeşt'te ve birbirine yakın olacak. Çünkü buralarda su sorunu da olduğu için mecburen Serdeşt'teki Siba (kuyu) yakınlarında yapmamız gerekecek.

Munzur arkadaş çadırları açmaları bir grup ayarlamıştı. Onlar zaten hemen işe başladılar. Çadırları nasıl dağıtacaklarını TEVDA'daki arkadaşlar örgütleyecek.

21 Eylül ’14

Gazino Şemdin

Bir süredir eylemlerimiz devam ediyor, fakat genelde çeteler saldırıyor ve bu saldırılarından bize de eylem yapma fırsatı doğuyor. Bazen pusularla bazen sabotajlarla arkadaşlar hem onlara karşı eylem yapıyor hem de onları püskürtüyor. Artık onlar da bazı yerlerde hareketlerini sınırlandırmaya ve savunma hatlarını oluşturmaya başladılar. Büyük ihtimalle dağın kontrolünü eline geçirmekten çok, artık kendi alanlarını savunmak için tedbirlerini alacaklar.

Şengal şehir merkezinin dağ tarafına gelen çıkışında Şemdin’in Gazinosu denilen üç katlı bir bina var ve çeteler oraya yerleşmişler. Dağ tarafından çetelerin ilk noktası oluyor burası. Bazen o etrafta hareket olduğunda arkadaşlar vuruyor ama genelde o evde kalıyorlar. Orda kalan arkadaşların buraya bir baskın yapma önerileri vardı. Aslında böyle sabit yerlere eylem yapmanın dezavantajları var, arazideki bir hedef olsaydı daha fazla avantajımız olur. Ama öneri gelince yönetim olarak tartıştık ve orda bir eylem yapma kararı aldık. Karargahtan da bir takım arkadaş (13 arkadaş) yanımıza alarak oraya gittik. Alana yönetim olarak gelen Dılgeş Rojhılat arkadaş da hem arkadaşları görmek hem de araziyi tanımak için bizimle geldi.

Daha önceden zaten keşif yapmıştık, arkadaşlar da yakınına kadar gidip gece keşfini de yapmışlardı. Ondan dolayı fazla yapılacak bir şey yoktu. Önce yönetimle bir planlama ve düzenleme toplantısı yaptık, sonra da genel arkadaşlara bir toplantı yaptık.

Bu durum tüm eylemlerimiz için geçerli bir hususdur. Eğer bir yerde eylem planı varsa, önce oranın her boyutuyla keşfedilmesi ve düşmanın hareket ve konumla tarzına bakılarak bilgi sahibi olmak gerekir. Bizim DAİŞ’ten iç istihbarat alma durumumuz henüz yok. Ondan dolayı keşifler önemlidir. Ondan sonra yapılacak eylemin hangi taktikle yapılacağı tartışılır. Yani bu hedefe saldırı mı yapılmalı, kuşatmaya mı alınmalı, pusuyla mı, sabotajla mı eylem yapılmalı durumu netleştirilir. Ondan sonra da o eylemin ihtiyacına göre kaç arkadaşın katılacağı netleştirilir. Gerilla eylemlerinin en büyük avantajı zaten budur. Senin sayın düşmanının sayısından azdır. Sen gizliden, düşmanının içine sızarak hiç beklemediği anda en etkili biçimde vuruyorsun. Sabit bir yerde duran askeri güçlerin en büyük korkusu zaten budur. Yani her an her yerde vurulma korkusudur. İşte gerillanın korkusuz olmasının belki de en büyük sebebi budur, çünkü gerilla her yerde ve hiçbir yerdedir. Eyleme katılacak arkadaşlar belirlendikten sonra da eylemin nasıl yapılacağına dair, yani uygulamaya dair ayrıntılar tartışılır. Bir gerilla eyleminde ve bir bütünen savaşta ayrıntıların önemi çoktur. Önderliğimiz “savaş ayrıntılarda gizlidir” derken buna işaret ediyor. Ayrıntı denilen şey ise, düşmana ait bütün bilgiler, eyleme giden arkadaşların arazi hakimiyetinden silah hakimiyetine kadar ne kadar hakim oldukları, düşmana yaklaşırken onun da pusuda olduğunu hesaplamak, mayınlama yapmış olduğunu hesaplama, eylemin sabote olması durumunda neler yapılacağı, düşmanın üzerine giderken ve geri çekilirken nerden nasıl gelinmesi gerektiği hususları vb. vb bütün bunlar savaşın ayrıntısıdır. Hatta bunu daha da uzatmak mümkün. İşte bütün bunlar yapıldıktan sonra eyleme giden arkadaşlar eyleme gider. Bu gerillacılığımızın temel bir formülü ve başarı anahtarıdır. Bir eylem üzerinde ne kadar ayrıntılı hesap yapılırsa başarı şansı o kadar artar.

Eylem için Solax’tan Memo arkadaşın takımını da (11 arkadaş gelmişti) çağırmıştık. Toplantı yaptıktan sonra arkadaşlar kendi hazırlıklarını yapmaya başladılar. Tabi böylesi eylemlerde her arkadaşımızın içinde olmak istediği tek birgrup var, o da saldırı grubudur. Çünkü saldırı grubu düşmanın içine, onun kalbine giren gruptur. Tabi aynı zamanda en riskli gruptur, başka bir deyişle şehadet durumunun da olabileceği gruplar saldırı gruplarıdır. Bizim arkadaşlarımızdaki fedakarlık ruhu ve cesaret, bir eyleme eğer katılım olacaksa bu

gruba katılarak olmalı durumunu ortaya çıkarıyor. O grubun içinde yer almadı mı sanki eyleme katılmamış gibi sayar kendini. Aslında bu ruh, bu istek çok güzel bir şeydir. Yani bir arkadaşın, diğer bir arkadaşa "hele yoldaş sen dur, en tehlikeli ve en riskli yere ben gideyim" demesi kadar güzel bir şey yoktur. Aynı şeyi her arkadaş söylediği zaman varın siz oradaki yoldaşlığın değerini hesapların. Ama savaş komple bir iş olduğu için de her arkadaşın saldırı grubunda ya da eylem pusu ise pusu grubunda olması mümkün değil. Çünkü saldırı grubu düşmanın üzerine giderken, onu savunacak bir grubun da olması gerekir. Düşmana gelecek takviye yolunu kesmek için bir pusu grubunun da olması gerekir. Yine bir takviye grubunun hatta bir sağlık grubu, bir lojistik grubunun da olması gerekir. Ondan dolayı mutlaka arkadaşlarımızı buna da ikna etmemiz gerekiyor. Bazen bunu kavratmak epey zor ve işin başındaki arkadaşları terleten durumlar bu oluyor. Tabi eyleme gitmek isteyen arkadaşları kırmak da doğru olmayacağına göre kavratmak gerekiyor.

Akşama doğru arkadaşlar yola çıkmaya başladılar. Ev için Botan ve Dılgeş Batman arkadaşların olmak üzere iki saldırı grubu çıkardık. Genel savunmalarına da Cuma arkadaşı verdik. Ayrıca tanker tepesi için de bir taciz grubu ayarladık. Şehirden gelecek takviye için de Ciger arkadaşı bir grup arkadaşla gönderdik. Eylem öncesine kadar muhabere yapmamak için saat 11'de eylem yapma kararı aldık ve herkes ona göre kendi hedefine doğru gitmeye başladı.

Saat 11 olduğunda Botan onlar daha yerini almamışlardı, çünkü giderken mayın görmüşlerdi. Eylem yarım saat gecikmeli başladı. Çetelerin döşediği 5 tane mayını kaldırdılar. Her iki saldırı grubu ve savunmaları gazinoya yaklaştıklarında ayrılıp yerlerine doğru gideceklerine halen beraberdiler. Gazinoya yakın bir yere geldiklerinde çeteler onları fark ettiler ve önce çeteler arkadaşları vurmaya başladı. Tabi bir eylemi kim başlatırsa eylem inisiyatifi onun elinde olur. İlk atışta olumsuz birşey olmadı ve arkadaşları mevzilendirip saldırıya geçirinceye kadar biraz zaman geçti. Biz de bir grup arkadaş olarak (Nujin, Delal, Kedkar, Sinan, İbrahim arkadaşlar) koordine yerindeydik.

Botan arkadaşın grubu gazinoya yakın bir yere kadar gidip bombalarla çeteleri vurdu ama gazinoya giremediler. Dılgeş arkadaşın grubu B-7'lerle binayı vurdu. 10'a yakın roketi binanın içine vurdular. Ciger ve Kani arkadaşların grubu da müdahaleye gelen bir aracı vurdu. Eylemin gidişatına baktığımda hem çetelerin önce eylemi başlatması hem de grupların yerlerini tam olarak almamalarından kaynaklı bir de saldırı grubunun biz içeri gitmekte zorlanıyoruz demelerinden kaynaklı, eylemi durdurduk ve grupları geri çektik.

Arkadaşlarda herhangi bir olumsuzluk yoktu, çetelerden de 10 tane ölü olduğunu söyledi arkadaşlar ama sanki kayıpları o kadar yoktu. Bir haftaydı zamanımızı alan Şemdin efendinin gazinosunun eylemi böyle bitiyordu. İstediğimiz gibi olmamıştı ama en azında saldırı eylemi yapmış olmaktan kaynaklı arkadaşlarda belli bir moral de vardı.

Daha yeni karargahtan gelirken yanımızda Şéx arkadaşı da getirmiştik. Şex ve Çiya arkadaşlar örgütümüzün seferberlik çağrısı üzerine Ségırké'den gelen iki yurtsever gençti. Tabi seferberlik çağrısı üzerine Güneyden, Rojhılattan, Kuzeyden ve hatta Avrupa'dan gelen pek çok gönüllü insan vardı. İşte bu iki arkadaş da DAİŞ'e karşı Ezidi halkımızı kurtarmak için gelmişlerdi, ve bu iki arkadaş yanımızda kalıyordu. Bu eylem için tam yola çıkacakken, Şéx arkadaş yanıma gelerek orijinal Guyi şivesiyle "Heval Egid ben de arkadaşlarla eyleme gitmek istiyorum" deyince buna gerek olmadığını, kendilerinin Şengal'e gelmiş olmalarının bile büyük bir değeri olduğunu fakat eyleme katılmalarına gerek olmadığını söyledim. Bu sefer de " Heval, herkesin bu DAİŞ'ten ödü kopuyor, hele ben de gidip bunların karşısında ne kadar erkek olduğumu anlamak istiyorum" deyince tüm arkadaşlarda bir kahkaha tufanı patladı. Şex arkadaşın bu içten ve doğal önerisi üzerine onu da yanımızda getirdik, eylem gruplarının içine de koyduk ama eylemin sıcak yerine değil de, doçka grubunun yanına verdik.

24 Eylül 2014

Şerfedin'deki Provokasyon

Bir süredir Şerfedin tarafıyla ilişkilerimiz pamuk ipliğine bağlı. Burası Kasım Şaşonun merkezi, tabi aynı zamanda kendisini direnişin merkezi de görüyor. Zaten Êzdiliğin kutsal merkezi olarak da görüyor. Tabi Şerfedin, Şengal'deki Êzilerin dini merkezi olarak görülüyor ama bugün bu rolün tersi bir rol oynuyor. Adeta buradaki tüm fitne fesatlığın da merkezi olmuş durumda. Bir süre önce burada bir bayrak krizini de yaşamıştık. KDP temsilcisi, Şerfedin'i ziyaret ettikten bir gün sonra Kasım Şaşo'nun adamları bayraklarımızı indirmek istediler. Daha doğrusu indirdiler. Çünkü kendisini örgüt yerine koyan bazı arkadaşlar hemen onların söylediklerine inanarak hiç bize sorma ihtiyacı duymadan bayraklarımızı indirmişlerdi.

Kasım Şaşo, "Şerfedin kutsal bir yerdir, burada sadece Êzdilerin kutsal renkleri olmalıdır, hiçbir siyasi partinin bayrağı olmamalı, ne KDP'nin, ne YNK'nin ne de sizinki olmasın" diyerek bizim Hamza arkadaşımıza bayrakları indirtmişti. Êzdilerin kutsal renkleri dedikleri şey de Güney Kürdistan'ın bayrağı. Tabi bayrakların indirilme meselesini birkaç gün sonra bir köylüden duydum. Bizimkiler bilgilendirme ihtiyacı bile duymamışlar, halbuki bir ilkeyi ihlal etmişler ve bir suç işlemişlerdi.

Hemen oranın yönetimini aradım, durumu öğrendikten sonra derhal bulunduğumuz her yere ve tüm araçlarımıza HPG bayraklarını asmalarını söyledim, tabi onları ciddi ciddi eleştirdim de. Tekrar bayrakların kaldırıldığını gören Şaşo ailesi hemen Şêx Davut'u devreye koydu ve yanımıza gönderdi, klasik ezberlerini tekrarladılar. İşte burası kutsal bir yer burada bizim de bayraklarımız yok, bu mesele durumu hassaslaştırır vb. şeyler söyledi. Tabi onunla fazla konuşmadım, "peki buraya yeni geldiğimizde neden bayraklarımızı gündemleştirmediniz de KDP'liler (Aşti bir gün öncesinde oraya gitmişti) sizin yanınıza geldikten sonra bayraklarımızı indirmeye kalkıyorsunuz" dedim. Ayrıca bu meselenin bizim için kırmızı bir hat olduğunu Türk devletinin bile artık böyle bir şeye cesaret edemediğini, sizin bir daha böyle bir şeyi söylemeniz durumunda tüm gücümüzü oradan çekeceğimizi söyleyerek bu meseleyi kapattık. Tabi bayraklarımızı da tekrar havaya kaldırdık.

Dün Şerfedinin bu provokasyonlarına yeni bir tanesi daha eklendi. Rojava'dan eğitim alarak buraya gönderilen 20 kişilik bir YBŞ'li gruba yönelik bir saldırı gerçekleştirdi. Aslında bu konuda da yine bizim arkadaşlarımızın ihmalkarlığı oldu. Şırık'taki (Rojava) eğitim kampından Şengal'e Êzidi savaşçılar geldiğinde, o gençlerle birlikte bir de kadro arkadaşımız gelirdi, bu iş daha önceden öyle örgütlemiştik. Fakat bu sefer kimseyi göndermemişlerdi. Grubu Şêx Xelef'in oğluna teslim ederek göndermişlerdi. O da direk bizim yanımıza getireceğine babasını arayarak grubu Şerfedin'e götürmüştü. Tabi işte burada işin içinde farklı hesaplar vardı sanki. Şêx Xelef ile Kasım Şaşo'nun arası bozuktur. Büyük ihtimalle YBŞ'liler üzerinden kendisinin bir güç olduğu mesajını Kasım Şaşo'ya vermek istemişti.

Bu gençler Şerfedin'e doğru gittiklerinde köyün girişinden itibaren havaya silah sıkmaya başlamışlar. Köyün içine doğru gittiklerinde Kasım Şaşo'nun adamları bunların etrafını sarıyor. Güya DAİŞ çeteleri sanmışlar ve bu gençlerin etrafını tuttuktan sonra silahlarını almak istemişler, silahlarını vermek istemeyen 3 genci silahla vurmuşlardı ve bunlardan bir tanesini de şehit düşürmüşlerdi, iki tanesi de yaralanmıştı. Sonra da bunların üzerindeki her şeyleri alarak bunları zorla konuşturmuşlar ve kameraya almışlardı.

Olayı öğrenince Berfin ve Devrim arkadaşla bir grup arkadaşı hemen oraya gönderdik. Olay yatışmayınca ben de gittim. Tabi ben gidinceye kadar arkadaşlar olaya el koymuşlardı. Sözde esir aldıkları "DAİŞ çetelerini" de yanlarına almışlardı. Ben gittiğimde onları yanımıza çağırdık, önce arkadaşlardan bilgi aldım sonra da Haydar ve Davut'tan bilgi aldım. İzahları inandırıcı değildi. Onların YBŞ'li olduğunu iyi biliyorlardı, hatta vurulan gencin Kasım Şaşo'nun akrabası olduğunu da biliyorlardı. Ama bunlar üzerinden bize göz dağı vermek istedikleri pek açıktı. Bunu açıkça onların yüzüne de söyledim. "vurduğunuz genç, bir ezidi olabilir ama bizim bir arkadaşımızdır. Ha bir arkadaşımızı vurmuşsunuz, ha bu genci vurmuşsunuz, bizim için fark etmez, bu kurşun bize sıkılmış. Ondan dolayı bu olayı hemen araştırmamız gerekir ve sorumlusu kimse hesap sormamız gerekiyor" dedim. Tabi olayda karşılıklı bir tahrik de olmuştu ama bile bile genci vurmuşlardı.

Grubu ve onların tüm eşyalarını yanımıza alarak Dıguré'ye geldik ve bugün de onlarla bir toplantı yaptım. Tabi bu olay ciddi bir mesele. Hemen kendi aramızda da tartıştık ve oradaki arkadaşlarımızı hemen oradan çekip tavır almamız gerektiğini arkadaşlara önerdim. Bu konuyu merkez karargaha da bildirdik ve bu önerimizi oraya da sunduk. Daha cevap gelmedi ama en doğru tavrın bu olacağını düşünüyorum. Bu olay netleşene ve hesap sorulana kadar bunu yapmamız daha doğru olacak.

25 Eylül 2014

Dün öğleden sonra Mir Tehsin'in oğlu İsmet, Dıguré'de ziyaretimize geldi. Zeki arkadaş telefonla beni arayarak, İsmet'in dağa, halkı ziyarete geldiğini ve bizi de görmek istediğini söyledi ve Dıguré'de olduğumu söyleyince İsmet beni arayarak yanımıza geldi. Yanında eşi de vardı. Şengal dağındaki Êzidilere benzemiyorlardı. Daha rahat ve serbest görünüyorlardı. Cez'a tarafında çatışmalar olduğu için fazla bekletmek de istemedik. Ayak üstü biraz sohbet ettikten sonra, yanlarına bir grup arkadaşı vererek Rojava sınırına kadar gönderdik. Ayrılmadan önce bir de hatıra resmi çekmek isteyince, çektik. Zeki arkadaş, İsmet'in, babası gibi olmadığını, bize biraz yakın olduğunu söylemişti zaten. Ben de doğal olarak biraz daha içten karşılamıştım, sanırım o da bunu biraz fark etti. Zeki arkadaş hem Ezidi bir arkadaş olmaktan kaynaklı hem de daha önce de Musul ve Şengal'de görev yaptığı için herkesi iyi tanıyordu ve herkesle de ilişkisi vardı. Bir süre önce o da yanımıza gelmişti, tekrar Rojava tarafına geçti.

Mir Tehsin, tüm Êzidilerin siyasi önderidir. Mirlik babadan oğula geçen bir siyasi kurum. Ve bu ailenin de 500 yıla yakındır Mir'liği devraldıkları söyleniyor. Mir Tehsin daha çok KDP'ye yakın ve fermandan bu yana da hiç buraya gelmedi. Zaten kendisi daha çok Avrupa'da kalıyor ama evi Şéxan'dadır. Babé Şéx de orda kalıyor. O da tüm Êzidilerin ruhani lideri. O da KDP'ye daha yakın. Yani Êzidilerin hem siyasi hem de ruhani liderleri KDP taraftarı. Bu fermandan sonra bile halen KDP'nin yanında durmaya devam ediyorlar.

26 Eylül ‘14

Bir Saniyelik Koca Zaman

Birkaç gündür epey hareketliyiz, yani oradan oraya koşuyoruz. Yeni bir alanda iş yapmanın pek çok dezavantajı var. Sınuné’nın yukarısında bize doğru tarafta Hiriko diye bir köy var. Birkaç seferdir oraya çeteler gelip gidiyor. Oradaki birkaç evi patlattılar. Oranın yönetimine arkadaşların gidip çetelerin geliş hattına mayın koymalarını söylemiştik ama ya unutmuşlardı ya da önemsiz görmüş olacaklar ki bu dediğimi yapmamışlardı. Mayınlama yapamıyorsanız gidip pusu atın demiştim, fakat onu da yapmamışlardı. En son artık işi keskin bir talimata bindirdik ve oraya sabit bir grup ayarladık. Bizzat köye gidip ilk keşfi yaptıktan ve nereleri tutacağımızı netleştirdikten sonra grubu da gönderdik.

Yine bu süreçte Sınuné ile Dıguré arasındaki alanı keşfettik. Oradaki arkadaşlar o ara bölgeye çetelerin gelip gittiğini ve sabit yerleri tuttuklarını söylüyorlardı fakat net değildi. Ondan dolayı akşam 10’dan fazla arkadaşı alarak gidip o ara bölgeyi kontrol ettik ve koskoca bir alanın boş olduğunu gördük. Sınuné’ye yönelik bir eylem yaparsak bu ara yerden gidebiliriz.

Akşama doğru da Şılo’ya gittik. Akşam yatma hazırlığı yapacağımız sırada vadinin ağzındaki nizamiyeye çeteler geldi ve arkadaşlar onları vurdu. Fakat biraz kuru kalabalık da oldu. Düzensiz bir muhabere oldu ve rastgele mermiler atıldı. Bundan dolayı yanımdaki arkadaşları (Çeko, Ciger, Kedkar, Fırat arkadaşları) çetelerin geldiği yere gönderdim. Sızma yaparak çetelerin bulunduğu yere kadar gittiler fakat oraya gidinceye kadar çeteler geri çekilmişlerdi.

Gece yarısına doğru Devrim arkadaş telefonla arayarak Sınuné’den Dıguré’ye yönelik çetelerin saldırı başlattığı bilgisini verdi. Arkadaşlar karşılık vermişlerdi fakat hareket genişleyebilirdi ondan dolayı sabah erkenden tekrar geri dönmemiz gerekiyordu. Aslında hemen kalkıp gitmek istiyorduk fakat akşam hareket etmek iyi olmayacaktı, çünkü arabayla gitmemiz gerekiyordu ve bir kaç dakika önce çetelerin geldiği birkaç metre önümüzdeki yola arabayla gitmek güvenlikli olmazdı, çünkü yolu mayınlamış olabilirlerdi, mecburen sabaha kadar bekledik.

Sabah erkenden kahvaltımızı yapmadan yola çıktık ve biraz hızlı dönmek için de direksiyona ben geçtim. Bare’ye geldiğimizde Welat’ın takımı daha uykudaydı, bir de o saate kadar uykuda kalmış olmalarının verdiği kızgınlıkla orda durmayıp hemen devam ettik. Kerké köyüne yaklaştığımızda artık güneş doğuyordu. Ama tam gözümün içine vuruyordu ve yolu tam göremiyorum. O anda Devrim arkadaşı aradım ve durumu sordum. O da bana durumlar hakkında biraz bilgi verdi. Akşam çeteler bir mahalleye gelmişlerdi, arkadaşlar birkaç yerden vurunca sabaha doğru tekrar Sınuné’ye çekilmişlerdi. Ben ona, çeteler mayınlama yapmış olabilir ihtimaline karşı arkadaşları uyarmasını ve dikkatli olmalarını söyledim. Telefonla daha tam bu konuda uyarı yaparken ve ağzımdaki mayın sözü daha bitmeden birden büyük bir patlama sesi geldi ve toz duman içinde kaldık. Birden üstümüze cam parçaları yağdı, barut ve boğuk bir TNT kokusu arabanın içini doldurdu. İradem dışı kendimi sağ tarafa yatırdım, arabamız birden durmuştu. Tabi kendimi sağa yatırdığım anda sol tarafımda hemen bir sıcaklık hissettim. İlk yaptığım şey beynime bir sinyal göndermek oldu; acaba yaşıyor muydum? yaşayıp yaşamadığımı öğrenmek istiyordum, beynime gönderdiğim sinyal cevap verdi. Demek ki yaşıyordum. Bu sefer soğukkanlılığımı kontrol etmek istedim; acaba ruhum, düşüncem ölüm

korkusuna teslim olmuş muydu? Soğukkanlılığımı koruyordum. Yaşadığımı ve ölmediğimi de hemen anladım. Daha sonra vücudumda sıcaklığını hissettiğim bölgeleri kontrol etmek istedim. Çünkü hissettiğim sıcaklığın kandan kaynaklandığını hemen anladım. Damarlarımdaki ılık kan, bir Nisan yağmurundaki ıslaklık gibi tenimi ıslatmıştı ve bunun kan olduğunu hemen anlamıştım. Elimle akan kanıma dokundum ve onun sıcaklığıyla yaralandığımı anlamıştım. Önce elimi kafama götürdüm, kafamdan birkaç yerden kan akıyordu. Kafamdan akan kan yüzüme akıyordu. Sol gözüm yanıyordu, gözümü açmak istedim. Gözüm açıldı, ve görüyordum ama gözümün içi yanıyordu. Gözümün içine bir cam parçası girmişti ama gözümü patlatmamış ve dökmemişti. Kenarına, deriye denk gelmişti. Elimi kafama attığımda hemen elimle birkaç tane cam parçasını çıkardım. Ama ciddi olmadığını anladım. Sol kolumda birkaç yerden kan akıyordu ama onun da ciddi olmadığını anladım çünkü kırılma ya da kopma olmamıştı. Bir de sol ayağımda bir sıcaklık hissettim. O anda en fazla ayağımdaki sıcaklıktan korktum. Çünkü mayın arabanın altında patlamıştı ve doğal olarak en fazla hasarı ayaklarım almış olabilirdi. Ayağımın kopup kopmadığını kontrol ettim; ayağım da yerindeydi ama bir ağrı da vardı. Oradan da birkaç parça şarapnel almıştım. Bütün bunlar birkaç saniyede olmuştu. Yani bu kadar şeyi sadece bir kaç saniye içinde düşünmüştüm. Tabi böylesi durumlarda insanın ilk merak ettiği şey yaşayıp yaşamadığını öğrenmesiydi. Birkaç saniyelik bir zamandır belki ama o kadar şey bir anda gözlerinin önünden geçiyor ki…. Bir hayat…. Koca bir ömür, yaptıkların, yapamadıkların, hepsi birkaç saniyelik zamanın içine sıkışır. Kocaman bir geçmiş nasıl da böyle birkaç saniyeye sıkışık insanın gözü önüne gelebiliyor. Belki de zaman denilen olgunun göreceliğini böylesi anlarda insan fark edebiliyor. Çünkü bu ölüm anı belki de insan hayatının en uzun anı gibi oluyor.

Evet arabamızın sol ön tarafında mayın patlamıştı. Bu yol daha önce de çetelerin gelip mayın bıraktıkları bir yerdi, ama o zaman fark edip patlatmıştık. Aslında arabadan çıktığımızda yeni döşedikleri mayınları da hemen gördü arkadaşlar. Fakat çok erken yola çıkmamızdan ve güneşin direk gözümüze vurmasından dolayı mayını görememiştik. Yaşadıklarımız ve gördüklerimiz sadece birkaç saniyelik bir şeydi. Ama o birkaç saniyelik görüntüye kocaman bir zamanı nasıl da sığdırıyor insan. Kocaman bir ömür, birkaç saniyenin içine sığıp bir film şeridi gibi insanın gözü önünden gelip geçiyor.

Mayın patladığında ilk aklıma gelen şey; “peki şimdi ne olacak, heerşey buraya kadar mıydı? işe yaramaz bir mayına basıp gittik. O kadar iş varken ve örgütün bize verdiği görevleri yerine getirmeden gidiyor muyduk? Böyle gitmek hiç hoş olmadı. Şimdi işlerimizde pek çok boşluk yaşanacak. Çatışmadaki arkadaşlara yardım için gidiyorduk ama arkadaşlara yardım etmek yerine, şimdi daha büyük bir dert olacaktık. Üstelik de kıyasıya bir çatışmada şehit düşmek varken, pis bir mayınla gitmek yakışmadı bana” görüşü oldu. Yani ölümde bile layıkıyla ölüp ölmediğimizi merak ediyoruz. Belki de ölümlerin en zoru, asla gerçekleşmeyeceği şekilde tahayyül ederken onu yaşamaktır. Gerçekten de hakkettiğim bir şehadet miydi, değil miydi, bunu düşünüyor insan. Bunun sebebi nedir acaba? Yani bir ölümde bile ölüm biçimimizin nasıl olduğunu merak ediyoruz. Burada ölümden korkma diye bir şey yok kesinlikle. Hiçbirimiz ölmekten korkmuyoruz, korktuğumuz tek şey ölüm biçimimizin hakkedilmiş bir ölüm biçimi olup olmadığı konusudur. Mesela böyle bir dikkatsizlik sonucunda ölmek bu arabadaki hiçbirimize yakışmazdı. Evet biz bir an önce çatışmada olan arkadaşlarımıza ulaşmak için acele ediyorduk ama karşımızdaki gücün de takviye gelmemesi için pusu atabileceğini ya da mayınlama yapabileceğini hesaplamalıydık. Belki burası Dıguré’ye biraz uzaktı ve onun rahatlığıyla dikkatsiz gittik ama düşman bizim gibi düşünmemişti. Ondan dolayı da o ilk birkaç saniyede düşündüğüm hatta beni kahreden husus buydu işte. Ben bazen arkadaşlara da söylemişimdir, eğer bir gün ölüm kapıya gelip dayanmışsa ve kurtuluş imkanı yoksa, bu ölüm kıyasıya bir çarpışmanın ortasında olmalı. Düşmanımla eşit silahlara ve şartlara sahip olduğum bir ortamda olmasını ve kıyasıya bir vuruşmadan sonra olmasını isterim. Çünkü orada sen de belki onlarca düşmanını kendinle birlikte götürürsün. Ve böylesi bir gidişe başta savaşçılar olmak üzere, herkes senin bu tarz şehadetine büyük bir saygı gösterir. En azından “yazıl oldu böyle gidişi” denmezdi. Bana işte böyle bir ölüm yakışırdı ve hep böyle bir ölüm biçimini isterim. Farklı bir ölüm biçimi yakışmaz. Hatta hiçbir PKK’liye……

Tabi durumumun iyi olduğunu görünce bu görüşü hemen bir kenara verdim ve kendimi toparlamaya başladım. Tabi o anda beni çok duygulandıran şey arkadaşların sesini duymam oldu. Çünkü ben diğer arkadaşların da yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum. Onların sesini duyunca, yaşayan arkadaşlar olduğunu anladım ve çok sevindim. Üstelik hepsi beni soruyordu ve gelip beni araçtan çıkarmak istediler. Fakat durumumun iyi olduğunu görünce arkadaşların yardımıyla hemen arabanın sağ tarafından dışarı çıktım çünkü sol taraf darbe almıştı ve kapı açılmıyordu. Böyle bir anda arkadaşlık sevgisinin ne kadar büyük ve tarif edilemez olduğunu anlıyorsun. Hiç kimsenin sözle bir şey söylemesine gerek yoktur. Senin karşındaki yoldaşın sana öyle içten bakıyor ki…..öyle sevecen, öyle sempatik. Adeta “senin yerine ben olaydım” diyen

bakışlar… gönülden, yürekten o elektrik… biz PKK'liler belki de bundan dolayı birbirimize ayrılmaz bağlarla bağlıyız. Bu bağlardır bizi herkesten farklı kılan. O ne büyük sevgi, o ne büyük gurur….

Araçtan çıktığımızda içimizde bir kurşun patlayınca ayrıca pusu attıklarını da düşündük ve hemen kendimizi yere attık ve mevzilendik. Sonra anladık ki pusu yoktu bir Êzidi bir arkadaş kazayla mermi patlatmıştı. Dışarı çıktığımda kendimi kontrol ettim kafamda, gözümde, sol kolumda ve sol ayağımda parçalar aldığımı gördüm ama ciddi bir yaralanma değildi. Görebiliyordum ve yürüyebiliyordum. Biz 11 arkadaş arabadaydık. Arabanın arkasında oturan Agit adındaki YBŞ'li bir arkadaş başından aldığı bir parçayla şehit düşmüştü. Arabanın içindeyse benim dışımda Kedkar ve Ciger arkadaş da birer parça almışlardı.

Arkamızdan da Nujin arkadaşın arabası geliyordu, onlar yanımıza geldiklerinde durumumuza şaşırdılar mı, üzüldüler mi tam anlayamadım. Çünkü şaşkın oldukları ve bizde mayın patladığı için hayret ve üzüntü karışımı yüz ifadelerini hemen fark ettik. Fakat hepimizin ölmemiş olması ve yüzümüzdeki kanla ayakta oluyor olmamız onları sevindirmişti ve bu iki duygu karışımını gördüğümüzde acaba bize gülüyorlar mı diye düşündüm.

Bizim arabamızın motoru büyük darbe almıştı ve artık yürümeyecek durumdaydı. Yola devam etmemiz gerekiyordu ama başka mayınlar da olabilirdi onun için arkadaşlar yolun kenarından ama yolu kontrol ederek yürümeye başladılar ve yola döşenmiş üç mayın daha gördüler. Aslında dikkatli bakıldığında erken fark edilebiliyordu. Biz daha önce de bu yoldan geçerken mayın görmüştük ve imha etmiştik. Fakat güneşin direk gözlerimize gelmesi yolu görmemi engellemişti. Çeteler mayınların kamuflajına fazla önem vermiyorlar ama bir tane yerine birkaç tane bırakıyorlar. Arkadaşların kaldırdığı mayınlar rahatlıkla zırhlı bir aracı imha edecek büyüklükteydi. Peki nasıl olmuştu da bizim aracı tümden havaya uçurmamıştı ve hepimizi götürmemişti. Belki de Tanrıların bir hoşgörüsüydü. PKK'nin Şengal için yaptığını tüm ilahi güçler de taktir etmişti. Ve görevlerimizin yarıda kalmaması için bize bir şans daha tanımışlardı. Kim bilir belki de o gözü yaşlı anaların, yetim-öksüz bırakılmış çocukların duası ve DAİŞ tarafından kaçırılmış binlerce insanın bizden bekledikleri umutları bizi kurtarmıştı.

Yarım saat yürüdükten sonra tekrar araca binerek yolumuza devam ettik. Şehit arkadaşı defnetmeleri için birkaç arkadaşı Şêşems'te bıraktık. O arkadaşlar Agit arkadaşın ailesiyle konuşup haber vereceklerdi ve uygun görmeleri durumunda arkadaşı buradaki mezarlıkta defnedeceklerdi. Çünkü ailenin görüşünü almadan şehit arkadaşı defnetmek iyi olmazdı. Biz de yolumuza devam etmek zorunda kaldık. Aslında direk Dıguré'ye gidecektim ama arkadaşlar bırakmadı. Önce Kaa'ya gidip doktora baktırdılar beni. Pansumanımı yaptıktan sonra Dıguré'deki arkadaşları görmek için oraya gittim, tabi bir gözüm kapalı, sol kolum ve ayağım da pansumanlı olarak.....

1 Ekim '14

Çetelerle Çevrili bir Ada Oldu Şengal!

26 Eylül'de çeteler birkaç yerden saldırı başlattı. Rabia, Şılo ve Herdan hatlarında taktiksel bir yönelim yaptılar ama asıl saldırıyı Koridor hattına ve Dıgure'ye yaptılar. Bir süre önce Cez'a'ya yönelik yapılan 13 günlük saldırı sırasında asıl amaç zaten oradan kırıp, Şengal'e gelen yardım koridorunu kapatmaktı, fakat orayı düşüremeyince geri çekilmişlerdi. Fakat bu yönelim sırasında YPG kendisine bağlı olan üç taburunu Dıgure'den çekmişti. Ve Dıguré'yi de bize bağlamışlardı. 4 taburdan 3'ünü çekince 1 taburla Dıguré'yi savunmamız gerekiyordu, çünkü o boşuğu dolduracak kadar gücümüz yoktu, herkes zaten kendi alanına ancak yetiyordu. Tabi YPG'nin bu yaklaşımlarının yanlış olduğunu biliyorduk ama Cez'a'ya saldırı olunca sesimizi çıkaramamıştık. Ve orya takviye amacıyla giden güç bir daha Dıguré'ye dönmedi. Hatta tüm koridoru da bize bağlamak ve oradaki diğer güçlerini de çekmek istediler fakat ben kabul etmedim. Buraların tabi bir de öylesine bireyci bazı yaklaşımları var. Buralarda bir de gemisini kurtaran kaptan olmak gerekiyormuş. Fakat bu yaklaşım genele zarar veriyor. Koridor hattının zayıf düştüğü ve bir yönelimde ciddi bir zorlanmanın olacağını herkes biliyordu.

DAİŞ, Dıguré ve insanlık koridoruna eş zamanlı saldırı başlattı. İlk gün Dıguré'den çekildiler. Sinan arkadaşın bulunduğu kaleye saldırdıklarında arkadaşlar ciddi olarak zorlandıklarını söylemişlerdi. Dıgure'deki saldırı ilk günden geri çekilince bir takım arkadaşı oraya takviye olarak göndermiştik. Ondan sonraki gün de

bir grup arkadaşı takviye olarak gönderdik. Çetelerin yoğun bir saldırısı olmuştu ve birgün önce gönderdiğimiz takviyeden 3 arkadaş (Jiyanda, Agır ve Dara arkadaşlar) şehit düşmüştü. Sinan arkadaş da yaralanmıştı. Devrim arkadaş daha oraya yetişmeden çeteler geri çekilmişti. YPG'den o alana takviye gelmeyince alanı boşaltacaklarını söylediler. Ondan önce de Soran arkadaşın noktası vardı ve orası düşmüştü. Yani koridor hattı oradan kopmuştu. Bahoz arkadaş beni arayarak Sinan arkadaş ve ondan sonraki noktaları boşaltmamızı ve güçleri Dıgure ve Şengal'e çekmemi söyledi. Tabi oradan koridor kopunca arada kalan 3-4 noktayı da boşaltmak en mantıklı olanıydı. Çünkü her noktada ancak 7-8 arkadaş vardı ve çetelerin yöneliminde imha olabilirlerdi. Görünen köy misali olmuştu. Yani o kadar uyarı yapılmasına rağmen koridor hattında saldırıya göre bir hazırlık yapılmamıştı.

Çeteler ilk gün Dıguré'den çekilmişlerdi ama tekrardan saldırabilirlerdi. Ondan dolayı oraya biraz takviye yaptık fakat 4 taburun tuttuğu bir yeri zaten istesek de eskisi gibi dolduramazdık. İkinci gün tekrar saldırı oldu ve dört gün boyunca bu saldırı devam etti. Genel bir savunma hattı oluşturulmuştu ama çeteler almak için de ısrar ediyorlardı. Koridor zaten düşmüştü, yani Şengal'in Rojava ile bağlantısı kopmuştu artık ve bu durum onlar için bir avantajdı. Bu dört gün içinde bizim cephane sıkıntımız ortaya çıktı. Bir de sadece orayı düşünemezdik, ilerisini de düşünmemiz gerekiyordu. Koridor kapalı kalacaktı, KDP'nin bize cephane vermeyeceğini hesaplamamız gerekecekti, yine diğer taraflarda da saldırılar başlayabilirdi.

Kendisini Êzidi cengaverleri! olarak tanıtan cemaatlerden ve hemen yanı başımızda yani Dıguré'nin kendisinde bulunan kahraman! peşmergelerden destek istememize rağmen kimse bize yardım etmeye gelmedi. Bizzat gidip KDP ile görüşmeme rağmen gelip bize yardım etmediler. Dıgûré'de bulunan bu peşmergeler, YPG'nin koridoru açtıkları ilk gün gelip buraya yerleşmişlerdi. Yani onlar da 1,5 aya yakındı buradaydı. Arka taraflarda bir yere yerleşmişlerdi. Peşmerge sorumlusu Sımé'yi bizzat görüp beraber mevzilenmeyi ve savaşmayı teklif etmeme rağmen O, güçlerinin ve cephanelerinin az olduğunu, bizim gibi hareket etme inisiyatifine sahip olmadığını, kendilerine talimat gelmediği müddetçe harekete geçmeyeceklerini vb pek çok şeyi söyleyerek bizimle savaşmaya ve bize yardım etmeye gelmediler. Bunlarınki de oynamak istemeyen gelin misali gibi bir şey oldu. Oynamak istemeyen gelin, önce "yerim dar" demiş, geline yer açıldığında bu sefer de "yelim dar" demiş. Bunlar da eğer gerçekten de o kadar üstün talimatına bağlı idiyseler o zaman nasıl oluyor da Serbest Bapir kendi inisiyatifiyle 10 bin peşmergeyi Şengal'den geri çekmişti. Demek ki onu da üstün talimatıyla yapmıştı. Ne ettiysek KDP, bizimle Dıgûré ve koridor savunmasını yapmadı. Hatta cephane yardımında bile bulunmadılar. Munzur arkadaş onlar gidip Kolka köyündeki Feqirlerden 2-3 bin BKC mermisini zar zor toplayabilmişti, hepsi o. Hatta Dıguré'de kendilerine yer vermemiz için günlerdi bize baskı kuran cemaatler bile çatışmaların başlamasıyla birlikte bizi bırakıp kaçtılar. Yani ne peşmergeler ne de silahlı cemaatler bize yardım etmedi. Buralarda kaçma bir kültür haline gelmiş sanki. Bu çeteler gerçekten de bunların psikolojisini iyi bildiği ve tanıdığı için öyle elini kolunu sallayarak gelip buraların tümünü işgal etmişti.

Hem merkez karargahla hem de YPG komutanlığıyla diyaloglarımız vardı. Tabi daha ilk geldiğimizde bir kuşatma veya Şengal'i bırakmak durumunda neler yapabileceğimizi ya da hangi hatları kullanabileceğimizi YPG yönetimdeki arkadaşlarla tartışmıştık. Ancak bu tartışmalar sadece benimle sınırlı kalmıştı diğer arkadaşlara yansıtmamıştım. Direnişi geliştirmesi gereken bir güce daha ilk günden geri çekilme hatlarından bahsetmek iyi olmazdı. Dıguré için de ciddi bir daralma yaşanması durumunda dağa çekilebileceğimizi arkadaşlar bize söylemişlerdi. Ama biz dayanabildiğimiz kadar ve cephanemiz elverdiğince çatışmak istiyorduk. Dördüncü gün karşı saldırıya geçmek için Dıguré'ye gidip yönetimdeki arkadaşlarla bir tartışma yaptım. Bizim yönetimin hepsi (Siyabend, Dılgeş, Berfin ve Nujin arkadaşlar) zaten ordaydı. Sadece ben arada bir gelip gidiyordum, o da yaralı olduğum için arkadaşlar bırakmıyordu. Tartışmamız sonucu, çetelerin saldırısını kırmak için iki koldan saldırma kararını aldık ve öğleden sonra saldıracaktık. Saldırıyı kırsaydık zaten onları püskürtecek ve şehirden çıkaracaktık, kıramazsak bir ihtimal gücü bir kademe çekecektim. Fakat gücü çekme niyetimi arkadaşlara söylemedim. Her ne kadar bir yönetim ekibi olsa da insanın yanında yine de bazı kararlar sadece en üstteki arkadaşın ajandasında olmalıdır. Saldırıdan önce arkadaşlara, "eğer saldırıyı kıramazsak gücü geri çekeriz" deseydim, bu durum güçlü bir biçimde ileriye gitmemizi etkileyebilirdi. Bir askeri güç, savaşırken eğer geri çekilme köprülerini yakmamışsa, gözleri arkada kalabilir. Bundan dolayı çekilme ihtimalini arkadaşlara söylemedim.

Toplantıyı daha yeni bitirdik ki, koridor tarafından çetelerin Dıguré'ye doğru geldiklerini arkadaşlar bize söylediler. Tabi bu yeni bir durumu ifade ediyordu. Çünkü saldırı hep Sınuné tarafından oluyordu, koridor tarafı demek arka taraftan gelmeleri anlamına geliyordu ve bu durum arkadaşları zorlayabilirdi. Hemen kale

tarafına takviye yaptık ve doğal olarak saldırı planımız da boşa çıktı. Çünkü arkadan saldırı geliyordu ve tedbir almamız gerekiyordu. Daha sonradan anladık ki o bilgi yanlışmış.

Ben biraz çatışmaların dışında olduğum için direk arkadaşlara "kalın" talimatını vermek istemiyordum, oradaki arkadaşların görüşlerini almak istedim. Yönetimdeki arkadaşların görüşü cephane sıkıntısı olduğu için en fazla bir gün idare edebilecekleri yönündeydi. Tabi cephane sorunu bizi zorlayabilirdi. Ondan dolayı arkadaşlara, akşama kadar kalmalarını, bu arada ağır malzemelerin ve fazla silahların dağa aktarmalarını ve akşamleyin de koordineli bir biçimde çekilmelerini söyledim.

Akşam çekilen arkadaşların bir kısmını Kersé'ye, bir kısmını Kaa'ya, bir kısmını da dağın hemen eteğindeki Adika köyünde (burası Dıgéré'nin hemen 2 km üstünde olan bir yerdi) mevzilendirdik. Dört günlük çatışmada 100'e yakın çete ölmüştü. (Sinan arkadaşın kalesinden itibaren) bizim 4 şehidimiz (Jiyanda, Dara, Agır ve Givara arkadaşlar) ve 8 yaralımız olmuştu. Elimizdeki bir mevziyi bırakmamız zorumuza gidiyordu ancak koridor kapandıktan sonra zaten Dıgûré'nin fazla işlevi de kalmıyordu.

Dört günlük çatışmanın yapımız açısından belli bazı avantajları oldu. Örneğin dağda savaşmış bir güç olarak şehir savaşı hakkında genel yapımızda var olan kötü psikoloji aşıldı. Yani şehirlerde savaşmak için ille de büyük bir tecrübeye ve yeteneğe sahip olmaya gerek olmadığını arkadaşlar kendi gözleriyle gördüler. Ben zaten güce yaptığım toplantıda tüm arkadaşlara da açıkça söyledim. İki hususta adeta özel savaş yürütüyoruz kendi yapımıza karşı. Birincisi söylediğim husus; yani dağ savaşına alışmış gerillanın şehir savaşında fazla verimli olmayacağı, belli bir tecrübeden geçmesi gerektiği yönünde yapı içerisinde kendisine güvensizliği yaratan psikolojik savaş. İkincisi ise; DAİŞ'in yaratmış olduğu hava. Yani sanki adamlar savaş için yaratılmış, nereye yönelseler fethedip söküyorlar, onların karşısında kimse dayanamaz, hepsi intihar fedaisi gibi var olan hava. Bu da ikinci bir özel savaş yöntemi olarak ortamımızda dolaşıyordu. Tabi DAİŞ'in tüm kamuoyunda yarattığı psikolojik bir hava var fakat bizim savaş tecrübemiz ve kendimize olan güvenimiz onlarınkinden çok daha fazladır. İşte bu dört günlük çatışmanın en büyük avantajı bu iki havanın da kırılması açısından faydası oldu.

Dün Dıguré gücüne toplantı yaptım. Toplantıda bazı yetersizlikleri de eleştirdik, arkadaşların dört gün boyunca yatmadan ve istirahat etmeden gösterdikleri fedakarlıklarından dolayı da karargah adına kutladık. Böylesi durumlarda olyları iki yönüyle de değerlendirmek gerekiyordu. Evet arkadaşların performansı iyiydi ve aslında başarılıydı. Ancak sadece bunu değerlendirerek yetersizlikleri değerlendirmemek, daha sonra da yetersizliklerin yaşanmasına sebep olurdu. Ders çıkarmak amacıyla, arkadaşların hem iyi yanlarını hem de yanlış yanlarını objektif bir biçimde değerlendirmek gerekirdi. Tabi savaşta bazen ödül de teşvik edici rol oynuyor. Sinor adında YBŞ'li bir gence gösterdiği fedakarlığından dolayı da arkadaşların önerisi üzerine bir tabanca ödül verdik. Çatışma sırasında yıllarca dağda kalmış bir gerilla gibi soğukkanlıca çatışmıştı.

Koridorun da kapanmasıyla Şengal etrafı çetelerle çevrili bir ada oldu artık. Çeteler ve Arap çölleriyle çevrili bir ada.....

(Ş. Jiyanda, Ş. Givara, Ş. Dara ve Ş. Agır)

8 Ekim 2014

Evlenmek İsteyen Şéx

Koridorun kapanması ister istemez halkta bazı kaygı ve korkular yarattı. Bundan sonra ne olacak kaygısı ya da çetelerin dağa da saldırabileceği korkusu halkta biraz tedirginlik yaratmış. Tabi koridor kapanmadan önce dağda kalan insanların birkaç aylık erzak ihtiyacını karşılayacak kadar tedbir almışız. Ama insanlar erzakların ya da yiyecek bir şeylerin azaldığını ya da bitmek üzere olduğunu bildikleri zaman daha fazla acıkırlar ve aç gözlü olurlar. Bunu bildiğimiz için halka aylarca herkese yetecek kadar erzağımız olduğunu söylüyoruz. Fakat gelip erzak isteyenlere de tedbirli erzak veriyoruz. Çetelerin dağdaki kamplara saldırı yağabileceği korkularına da bu iki aylık pratiğimizle cevap olmuşuz. Son ferdimiz kalana kadar halkı bırakıp kaçmayacağımızı da herkes biliyor. En azından öleceksek de onlarla öleceğimize yürekten inanıyorlar.

İşte bu süreçte halkın bu psikolojiyi yaşadıklarını bildiğimiz için sık sık onları ziyarete gidiyoruz. Ve bu ziyaretlerimizde bazen farklı farklı konuları da konuşuyoruz.

Bir-iki gün önce Dılşér ve Fırat arkadaşla birlikte Seit arkadaşların kampına uğradık. Kampa gittiğimizde herkesin Mam Bapir'in evinde toplandığını gördük ve biz de direk oraya gittik. Zaten bu kampta genelde Mam Bapir'in evi sürekli bir halk meclisi gibidir. Gittiğimizde koyu bir sohbetin içinde olduklarını gördük fakat biz geldiğimiz için doğal olarak yeni sohbetin konusunu bizim belirlememizi beklediler. Biraz oradan buradan konuştuktan sonra, "Mam Bapir, biz geldiğimizde hararetli bir sohbetiniz vardı ve merak ettim, siz neyi konuşuyordunuz" deyince herkes güldü ve Mam Bapir "Hevalé Egid, bu misafirimizin adı Şéx Said. Yusufan köyündendir. (bu küçük köy Şerfedin'in hemen arkasındadır) Bizi ziyarete gelmiş. Kendisi 67 yaşındadır. Evlenmek istiyor, biz de nasıl yardımcı olabiliriz diye sohbet ediyorduk" deyince haklı olarak biz de gülmeye başladık. Çünkü farklı bir gündemdi. Şengal'e geldiğimizden beri hiç karşılaşmadığımız bir sorundu. Tabi doğal olarak biz de bu renkli sohbete katılmak istedik.

Bizim Şéx üç sefer evlenmiş, iki tane eşi ölmüş. İçinde yaşadığımız süreçte biraz yalnızlık çekiyormuş. Evlendiği üç kadından sadece kız çocukları olmuş. Erkek çocuk sahibi olmadığı için de hep onun hasretini çekmiş. "Peki neden oğulların olmadı" diye sorduğumda "Ben de anlamdım, fakat sorun benden kaynaklanmıyor, sorun Şengal'deki kadınlardan kaynaklanıyor" deyince "tamam amca gel seninle bir anlaşma yapalım. Şimdi en temel sorunumuz Şengal'i tekrar DAİŞ'ten almak ve esir insanlarımızı kurtarmaktır. Onun için de bizim savaşmamız gerekiyor. Sen gel bizimle savaşa katıl, önce Şengal'i özgürleştirelim, ondan sonra da sana bir tane eş bulalım ve seni evlendirelim. Bu sefer sana Şengal'den değil, Batman ya da Mardin'deki Êzdilerden bir tane eş getireceğiz. Artık erkek çocukların da olur" deyince ortalıkta bir kahkaha tufanı patladı ama en çok Şéx güldü, gözlerinden yaşlar boşaldı. Dedi "tamam anlaştık, seninle savaşa geleceğim fakat akşamları gözlerim görmüyor" dedi. Gerçekten de Şéxın gözünde su bardaklarının dibinden daha kalın olan bir gözlük vardı. Tabi oturanlar da katıldı fakat Şéxın mazeretini ortadan kaldırmak için Mam Bapir "Tamam heval Egid sen de Şéxi akşam savaşa götürme, gündüz seninle gelsin" deyince anlaşma sağlanmış oldu. Bizim Şéxın şakacı olduğu belli oluyordu ama bu sohbeti de erkek erkeğe yapmıştık. Bizim kadın arkadaşlar böyle bir anlaşma yaptığımızı duyarsa vay halimize. "ikinci evliliğin yasak" edildiği bir ülkede "dördüncü evliliğe" onay istemek deveye hendek atlatmak kadar zor olacaktı.

İçinde yaşadığımız bugünlerde değişik sorunlarımız vardı, bugünkü sohbetimiz ise bu alışık olduğumuz sorunların dışında bir sorundu. Fakat epeyce güldük. Hem bizim hem de burada oturanların buna ihtiyacı vardı galiba. Hele Şengal bir özgürleşsin de.... Nasrettin Hoca'nın dediği gibi, o güne kadar belki Şéx ölür, belki bana birşey olur, belki de Şéx unutur...

10 Ekim ‘14

Şengal’e gelirken pek çok arkadaşımızda müdahaleye gelmiş bir gücün morali ve psikolojisi vardı. İşin içinde propagandaya kaçan yanlar da vardı. Yani müdahale gücüyüz, kimsenin gelmeye cesaret etmediği bir zamanda ve yere biz geldik. Tabi bunlar doğru şeyler, ama sorumluluğu çok büyük olan tarihi bir görev için buraya geldik. Bizim bugün burada yaptıklarımız ve yapacaklarımız tarih olacak bir dönemi ifade edecek. Hem Kürdistan tarihinde hem de PKK tarihine yeni bir sayfa olarak anlatılacak. Fakat şimdi bunun farkında olmayan pek çok arkadaşımız var ve pek çok yerde farklı sorunlar kendini göstermeye başlıyor. Yani artık propaganda dönemi bitti ve biz buraya kalmaya iş yapmaya gelmişiz gerçeği her yönüyle açığa çıktı. Siyasi örgütler ve halkın sorunları yetmiyormuş gibi değişik renkte örgütsel sorun çıkıyor ortaya şimdi. Tam Dıguré çatışmasının başladığı gün bizden iki alçak (Cıvan ve Sarya) kaçmıştı. Kıyasıya bir çatışma yaşanırken, yoldaşları şehit ve yaralı düşerken, kendi düşkünlükleri ve güdülerini tatmin etmek için kaçıp ihanet etmişlerdi. İşte bu ikisi koridorun kapandığını ve kaçış yollarının kalmadığını görünce geri dönmüşlerdi. Yani gidip DAİŞ’e teslim olamazlardı, çünkü DAİŞ, direk onların kafasını keserdi. KDP’ye de teslim olamazlardı, çünkü KDP’nin onları kurtaramayacağını biliyorlardı. Ondan dolayı geri dönmüşlerdi. Tabi on beş güne yakın dağda keyif çattıktan sonra gelmişlerdi. Aslında geri dönüşleri biraz mecburiyetten olmuştu.

Bu Cıvan’ın yanında gizliden kullandığı kaçak bir telefon da varmış ve Cûdalé’de kalan yerel bir arkadaşı arayarak bir yere çağırıyor. Bu yerel de onun yanına gidiyor. Cıvan, yerel arkadaştan yardım istiyor ve kendisini Kasım Şaşo’ya ulaştırmasını söylüyor. Yerel arkadaş da bunu yapmayacağını ve kendisine yardım etmeyeceğini söylüyor. Bu yerel arkadaş gelip oradaki alanın sorumlusu olan Numan arkadaşa durumu aktarıyor. Numan arkadaş durumu bana bildirince “tamam hemen bir grup arkadaş ayarlayın, o yerel

arkadaşı da o arkadaşlarla gönderin gidip onların etrafını sarın ve onları tutuklayın. Eğer teslim olmazlarsa ikisini de vurun, fakat yanlarında silah var, arkadaşlar dikkat etsinler" dedim. Böylesi bir süreçte, çatışmaların en yoğun olduğu bir süreçte onlar bizi bırakıp ihanet ettiler. Bize kurtarıcı gözüyle bakan bu halk bizim yaşam ilişkilerimize, kadın ve erkek arkadaşlar arasındaki ilişki tarzına bakarak bize daha fazla güveniyorlar. Bunların Kasım Şaşo yolu ile gidip KDP'ye teslim olmaları rezalet olacaktı ve kutsal yaşam değerlerimize zarar verecekti. Şengal'e geldiğimizden beri ilk defa kaçış oluyordu, ve bu kaçış üstelik kadınlı-erkekli bir kaçıştı. Ertesi gün Numan arkadaşa durumu sordum. Meğerse Numan arkadaş, onları almaya gitmemişlerdi, büyük ihtimalle çatışma olabilir korkusuyla o riski göze almamıştı, fakat bana da bunu söylememişti. Oya ben bunun sorumluluğunu üslenmiştim ve öyle yapmalarını söylemiştim. Ertesi gün bizim kaçaklar gelip noktada arkadaşlara teslim olmuşlardı. Fakat kendileri direk noktaya gelip arkadaşlara sığınınca artık yapılacak fazla bir şey kalmıyordu. Yani gelip sana teslim olan birisini, düşmanın bile olsa artık vuramazsın. Çünkü savaşın da bir ahlakı vardır. Şimdi tutuklular ve askeri mahkemelerini yapacağız.

Tabi bunun dışında birkaç vukuat daha var. Çılméra'da iki kadının iki yerelle dedikodusu çıktı. Bizim hanım efendiler Şengal özgürleştikten sonra kendileriyle evlenmek için bu iki yerelden randevu almış. Yerelleri kovduk da bizimkileri ne yapacağız, asıl suç onlarda. Gerçi onlar hakkında da kovma kararı aldık ortak yönetimce ama koridor kapalı. Bugünlerde acilen tekrardan koridoru açma gerekliliğimiz var, insani yardımları getirme amacıyla değil, içimizdeki bu pislikleri biran önce kovmak amacıyla. Yaşam ölçülerimizi düşürüyorlar bu biçimde. Bu hassas sorunlarımız halka ve KDP'ye yansımadan nasıl tedbir alabiliriz şimdi onu tartışıyoruz. Çünkü bu sorun onların şahsıyla sınırlı kalmaz, onların şahsında örgüt tartışmaya girer ve bir kara propagandaya dönüşür. Örgütün, YBŞ'yi büyütün talimatını iyi dinliyor bizimkiler...

13 Ekim '14

Düğün Salonunda Askeri Mahkeme!

Cıvan ve Sarya unsurları koridora yönelik çete saldırılarının başladığı gün kaçmışlardı. İkisi Cudalé'de kalıyorlardı. Cıwan, farklı sorunları olan bir tipti. Birkaç yere düzenlemesini yapmak istemiştik fakat kendisine göre yer istediği için kabul etmemiştik ve nerdeyse o zaman tutuklayacaktık. Fakat sonra Cudalé'ye gitmeyi kabul edince onu oraya göndermiştik. Sarya ise Xakurke'den gelmişti ve daha önce de eve gitmek isteyen ve yaşam konusunda sorunları olan birisiymiş. Fakat buradaki bayan arkadaşların da bundan haberi yokmuş. Bir de Xakurke'den gelen arkadaşlar (özellikle bayan arkadaşlar) sanki özel olarak seçilip gönderilmişler gibiydi. Bu eleştirimizi resmi olarak merkez karargaha bildirmiştik. Oradan gelenlerden çoğunun yaşam sorunu çıktı.

Bir aya yakın ikisini cezaevinde tuttuk ve soruşturmalarını yaptık. Daha sonra da askeri mahkemelerini yaptık. Bir de böylesi bir süreçte bu durumlarının önünü kapatmak amacıyla kalabalık bir sayı da topladık. Gelin ve damat için onların şanına layık bir düğün! yapmak amacıyla düğün salonunda toplandık da düğün için değil, askeri mahkeme yapmak için toplandık. Mahkeme heyeti Dılgeş, Devrim ve Helin arkadaşlardı, ayrıca bir de 7 arkadaştan oluşan jüri heyeti çıkardık. Yüze yakın arkadaş katılmıştı ve pek çok arkadaş konuştu. Böylesine yüz kızartıcı bir suçtan dolayı yüz gerillanın karşısına çıkmak kendi başına bir infaz. Ama fazla umurlarında olmadığı belli oluyordu. Özellikle Cıvan'ın hiç umurunda değildi. Sarya hiç olmasa ağlıyordu ve arkadaşların yüzüne bakmıyordu ama diğer soytarı öyle değildi. Allah kimseyi böylesi bir suçtan dolayı parti yapısının karşısına çıkarmasın. Fakat bana göre ondan daha ilkesizce olan yaklaşım böylesi bir durumda suçunu bir kadınla izah etmektir. Cıvan, kendi soruşturmasında Sarya'nın onu bu yola zorladığını söylemişti. Bu bana göre daha ilkesizce bir tutum. Yapılan şey zaten onursuzca bir davranış ama hiç olmazsa biraz delikanlılık olmalı, örgütü kendi karşısına alma pahasına bile olsa...

Ben de biraz konuştum ve Önderliğin ve örgütün Şengal'e bu kadar önem verdiği bir dönemde yapılan bu davranışın tam bir düşmanlık olduğunu söyledim. "size birer arkadaş olarak güvendik ve inandık bu bize dert oldu, ama herkesin düğün yaptığı bir yerde biz de size askeri mahkeme yapıyoruz bu da size ders olsun" diyerek Seyit Rıza'nın onurlu duruşunu da hatırlatmış olduk onlara. Değerlendirmeler bittikten sonra jürinin görüşünü almak için bir ara verdiler. Zaten iddia makamının görüşü idamdı, jürinin de önerisi idam oldu. Mahkeme heyeti de kararını vermek için ara verdi ve sonra onlar da yapılan suçun askeri ve ihanet suçu olduğunu söyleyerek idam yönünde karar verdiler.

Tabi bu karar sadece bir öneri oluyor, biz de bu öneriyi üst örgüte sunacağız. Kabul edileceğini zannetmem fakat kovma kararına dönüşebilir. Tabi o da ancak yollar açılınca....bizim yaşam tarzımız

alışagelmiş tüm yaşamlardan farklıdır ama bir o kadar da kutsaldır. Yaşamımıza kutsallık katan, zaten bu zorluklardır. Bir bütünen nefis savaşını veriyoruz. Karşısında savaş yürüttüğümüz düşmanlar bizi fazla zorlamaz. Asıl enerjimizi alan düşman kendi nefsimize karşı verdiğimiz savaştır. Yücelmek, büyümek, bu nefis savaşını güçlü vermekten geçiyor işte. Bu da PKK'nin diğer devrimci ve Kürt hareketlerinden farklı olan yanını gösteriyor.

17 Ekim '14

Şengal'de bugün yağmur yağıyor, pek çok yerde gördüğümüz yağmurlara benzeyen yağmurlar gibi. Yine çiseleyerek ve üstümüzü başımızı ıslatarak. Ve ek olarak çöllerin tozunu da üstümüze boşaltarak. Daha önce uzaklardayken, yağmurlarla yağan toprağın ve rüzgarların getirip üstümüze boşalttığı çöl tozlarını merak ederdik. Şimdi ise daha yakından yiyiyoruz. Üstelik üstümüzü başımızı daha koyu bir çamur rengine dönüştüren haliyle. Bir anda bastırıp yağan yağmur hemen büyük bir paniğe yol açabiliyor. Çünkü yağmura hazırlıksız yakalandık ve bu da paniklemek için yeterli oluyor. Aslında yılın hangi zamanında yağmurun yağacağı belli olmuyor ama bu yıl erken yağdığını söylüyor Şengal'liler.

Bizim için fazla sorun olmadı, ne de olsa yıllardır en zor şartlarda gerillacılık yapmışız. Böylesi doğa olaylarına alışığız. Fakat aynı şeyi halk için söylemek çok zor. Yüzlerce aile çadırların altında yaşıyor. Ne kendilerini ısıtabilecekleri bir yakacakları var, ne de başlarını sokabilecekleri doğru dürüst bir barınakları. Akşamdan bastıran yağmurlar zaten pek çok çadırın su altında kalmasına yetmişti. Çamur deryasının altında kalmış gibi olmuştu tüm çadırlar. Yağmur süratli yağdığı için toprak tarafından içilmemişti, sel olup akmıştı her tarafta. Ve en ufak bir sızıntı tüm çadırın çamur gölüne dönüşmesine yetiyordu. Sabaha kadar evsiz barksız çocukları düşündük. Yağan sağnak yağmur en çok çocukları vurmuş olmalı. Belki gidip kontrol ederiz....

İşin güzel olan yanı akşamdan bastıran yağmurlar bugün yerini güzel güneşli bir güne bırakmış olmasıdır. Güneşli bir gün diyorum ama günün güneşli olduğunu gören sadece dağın başında olanlardır. Çünkü tüm ovayı ve dağın eteklerini sis kaplamış. Yani dağın zirveleri hariç her yer sis deryasının altında kalmış. Şengal dağının zirvesi beyazlar içerisinde bir ada gibi görünüyor şimdi. Gelinliğini giymiş esmer yiğit bir kız gibi görünüyor. Akşamdan yağan sağnak yağmur bu sabah yerini kızıl bir güneşe bırakınca, ovayı da bembeyaz örten bir pamuk tarlasına bürümüş. Bulutların üstünde olmak insana güzel duygular yaşatıyorsa da bulutların altında güneşin ısıtıcı ışınlarını alamayan ve akşamdan beridir üşüyen çocukları da düşündükçe bu duygu kısa sürüyor. Zirveden bakan bizler için güzel bir manzara ama aynı şeyi akşamdan beri yağmur yiyenler için söylemek zor. Çünkü biz güneşin ısıtıcı ışınlarını içimize çekerken, bu deryanın altında yaşayanlar ise halen üşümekteler, çünkü onlar gölgedeler...

18 Ekim ‘14

İkinci Yürüyüş

Dün öğleden sonra KDP’ye karşı ikinci yürüyüş oldu. Günlerdir yağan yağmurlardan dolayı çadırlarda yaşayan insanlar perişan olmuş. Pek çok çadırı su basmıştı, yatacakları, giyecekleri, yiyecekleri pek çok eşyalarının kullanılamaz hale geldiğini söylediler. Bundan dolayı öfkeyle dolup taşan insanlar yönünü, bizim karargahımızın hemen yanında bulunan KDP’ye verip yürüdü. Ama bu seferki yürüyüş ilkinden daha radikaldi. Genç kızlar ve çocukların da katıldığı bir protestoydu. Yürüyüşü yapanlar yine Sait arkadaşların kampıydı, yürüyüşün başını da Xıdır Kominist ve ailesi çekiyordu. Sellerin kalktığı bir yağmurdan sonra halk da bir sel gibi peşmergenin üzerine aktı. Yürüyüşün sebebi ise peşmergenin hiçbir şey yapmadan burada oturması. “ne savaşıyorlar, ne de bize yardım ediyorlar” diyerek peşmerge karargahının üzerine yürüdüler. Kendilerine TC devletinin geleneklerini örnek alan KDP, bugün bile faşist polislerin kuzey halkımıza karşı gösterdiği tavrı Ezidi halkına karşı gösterdi ve onların üzerine ateş açtı. Ama tesadüfen ölüm ve yaralanma yaşanmadı. Tabi bu davranış ateşin üzerine benzin dökmek gibi bir şey oldu. Tahrik olan kitle bu sefer onların üzerine yürüdü. Peşmerge geri çekildi ama onların 8 aracının camını yere indirdiler ve araçları kullanılmaz hale getirdiler.

Aslında biz ilk başta olayları yatıştırmak istedik. Halk daha yürümeden yürüyüş olacağı bilgisi geldi bize. Koridorun kapalı ve çete saldırılarının devam ettiği böylesi bir zamanda ve gerginlikte böylesi bir yürüyüşün olmasını istemiyorduk. Dağda mahsur ve çemberde kalmış herkesin moralini kötü etkileyecekti. Ondan dolayı Seit arkadaşı arayarak buna gerek olmadığını ve engel olmasını söyledim. Kendisinin halkı durduramayacağını söyleyince Mam Bapir’i devreye koymasını söyledim. Gidip gençleri durdurmak istemişti ama o da başaramamıştı. Bir kere halk ayağa kalkmış ve yürüyüşe başlamışlardı. Baktık millet geliyor. Bari üzerimizde kalmasın diyerek Aşti Koçere haber verdim. “halk yukarıya doğru geliyor, yürüyüş bize mi karşı, size mi karşı tam bilmiyorum ama seni vuracaklarını söylüyorlar, en iyisi sen kendini onlara gösterme ya da gel bizim karargahta otur seni görmesinler” dedim. Bunun üzerine beni görmek istediğini söyledi ve yanıma birkaç arkadaş alarak yolun üzerinde gördüm onu. “Heval Egit bunlar seni dinlerler, bize biraz yardımcı olsan iyi olur, sen git onları durdur, dertleri neyse öğren, ben onların bütün ihtiyaçlarını karşılarım” diyerek yardım istedi. Siyah bir siması olan Aşti biraz da mor olmuştu korkudan. O halkın çadır almak için yürüyüş yaptıklarını düşünüyordu. Yani onlara birkaç çadır versem sorun çözülür, tepkileri diner diye düşünüyordu. Neyse önce arkadaşları gönderdim kitlenin önüne sonra ben de gittim. Bazılarını durdurduk ama Kominist Xıdır eline bombasını alarak gençlerin önüne verince durduramadık. Hatta arkadaşlara biraz hakaret de etti. Gerçekten bizim arkadaşlarımız hemen yanlarında olmasaydı yine peşmergenin üzerine gitmeye cesaret eder miydi bu Xıdır, biraz şüpheliydi. Neyse elindeki bomba ve silahı aldık ama onlar yürümeye devam ettiler. Tam o anda peşmergeler de halkı korkutmak için havaya ateş açınca biz aradan çekildik, arkadaşları da geri çektik. çünkü biz daha halkın önünde durmuş halkı yatıştırmakla uğraşırken onlar bizim üzerimizden de ateş açtılar. Tabi onlar öyle yapınca biz aradan çıktık. Ve onlar da KDP’nin karargahını bastılar.

Geri dönüşte çocuklar ve genç kızlar başarılı bir eylemden dönmüş gibi lehimizde sloganlar atarak yerlerine döndüler. Gerçi olayların yatışması için ben de devreye girdim ama halkı durduramadık. Buna rağmen KDP, bu yürüyüşü bizim örgütlediğimizi söyledi, ve hemen Rûdaw’a vererek peşmergeye karşı yürüyüş örgütlediğimizin haberini yaptılar halbuki biz olmasaydık daha kötü sonuçlar yaşanacaktı.

İlginç bir nokta daha yaşandı bu yürüyüşte. Herkes geri dönmeye başladığında Xıdır da tam arkadaşların yanından geçerken, arkadaşlara bakarak “Bugün KDP’ye karşı yürüdük, gün gelir size karşı da yürürüz” dedi. tabi arkadaşlar o anda Xıdır’ın neden bu lafı kullandığını anlamadılar, sonra gelip bana aktardıklarında bu adamın popilist olduğunu ve onun da kendini bir örgütün başı olarak gördüğünü söyledim. Ama tuhaf bir durum, bugün KDP’ye karşı duruyor, yarın da bize karşı duracağını söylüyor. Acaba “yarın” derken kimi kastediyor. Irak’ın gelip burada hakim olacağını ve bizleri buradan çıkaracağını mı söylemek istiyor? Bakacağız, göreceğiz...

20 Ekim ’14

Çeteler Şengal etrafındaki kuşatmayı biraz daha daraltmak istiyor. Yani yarım kalmış katliamı tamamlamak istiyor gibi görünüyorlar. En azından niyetlerinde öyle bir şey var. Dün sabahtan beri Şılo ve Baré’ye yönelik saldırı başlattılar, bugün öğlene kadar da devam etti. Esas hedef Baré’yi düşürmek. Çünkü gelyé Şılo ve Baré’den geçen asfalt onlar için çok önemli. Gidip Suriye sınırından dönmek yerine buradan direk Şengal ve Musul hatlarına geçebilirler. Şimdiye kadar birkaç sefer saldırdılar ama Baré’ye giremediler. Bu sefer taktik değiştirerek dağdan da baskı kurarak kuşatmak istediler. Yani Şılo tarafındaki saldırının da amacı Baré’yi üstten zorlamak ve düşürmek. Gün boyunca çatışmalar devam etti. Çatışmalarda çetelerin pek çok ölüsü oldu, 3 cenazeleri arkadaşların elinde kaldı. Bir araçta mayın patladı, Şılo tarafında da 8 kayıpları oldu. Bizden ikisi gerilla biri yerel olmak üzere 3 arkadaş şehit düştü. (Polatcan, Cudi Efrin ve Zınar ark). Şehit düşen Polatcan arkadaş, Raqqa’da doğan Efrin’li bir arkadaştı, 2012’de gerillaya katılmıştı. Dılşér arkadaşla birlikte gelen 12 arkadaştan biriydi. İlk günden beri de ya tek başına ya da en fazla bir arkadaşla birlikte sürekli yerel arkadaşların yanında çalışma yürütüyor ve örgütleme yapıyordu. Çok canlı ve civa gibi bir arkadaştı. Cudi Efrin arkadaş da 2012’de katılan ve Kandil’den gelen taburdaki bir arkadaştı. Zınar arkadaş da fermandan önce Şırık’taki eğitim kampında eğitim gören Şengal’li arkadaşlardan biriydi. Mam Xıdır’ın oğlu, ailesi dost bir aile ve 3 kardeşi de arkadaşlarla çalışıyor.

Şılo’da çetelerin kayıpları oldu fakat zırhlı araçlarla yolu geçerek Baré’ye arkadan geldiler. Ön taraftan da zaten bir yere kadar gelmişlerdi. Hatta çatışmayı ilk önce çeteler başlatmıştı. Bizim nöbetçi arkadaşlar çetelerin sızma yaptıklarını fark etmemişlerdi ve ilk çatışma bizim nizamiye yerinde başlamıştı, iki

arkadaş o ilk çatışmada şehit düşmüştü. Arkadaşlar bize durumu haber verdiklerinde biz karargahtaydık. O alanın yönetimi de dün toplantı için karargaha yanımıza gelmişti. Haber gelir gelmez takviye için hemen arkadaşları gönderdik, ondan sonra biz de gittik. Gidinceye kadar zaten çeteler köye girmişti. Tekrardan onları köyden çıkarabilir miyiz diye durumlara baktım ama sanki zor görünüyordu. Bir de şehitler de vardı. Bir grup zaten yerini bırakıp çekilmişti. Yani elimizde olması gereke ve bize çatışmada üstünlük sağlayacak bir tepeyi arkadaşlar bırakmıştı ve oraya çeteler girmişti. Ondan dolayı daha fazla ısrar etseydik kayıplar artabilirdi. Duruma bakarak daha alt tarafta kalan ve çetelerin ateşi altında kalan çıplak tepeden arkadaşları çektik.

Çeteler dün akşam Dahola ve Borık'ı da aldılar. Bu iki köy Kasım Şaşo'nun adamlarının elindeydi. Bugün de Şerfedin tarafında çatışmalar vardı. "Halk Kahramanı"nın Karargahını düşürmek istiyorlar. Fakat uçaklar gelip oradaki çeteleri vurmuştu. Çatışmalar bizim tarafta olduğu zaman koalisyon uçakları gelip vurmuyor. Çünkü onlarla aramızda iletişim yok. Amerikalılarla görüştüğümüzde aslında askeri anlamda kendileriyle beraber hareket etmek istediğimizi onlara söylemiştik. Fakat onlar bunu kabul etmemişlerdi. Buradaki iletişimi KDP üzerinden yapıyorlar. Ondan dolayı bize saldırı olduğunda vurmuyorlar, Şerfedin'e saldırı olduğunda vuruyorlar. Bu da tabi işin tuhaf ve garip bir yanı. Esas savaşanlar bizim arkadaşlar olmasına rağmen koalisyon güçleri DAİŞ savaşında bize yardım etmiyor.

Biz bir süre önce YBŞ'li arkadaşın şehadetine tavır Şerfedin'de bulunan gücümüzü geri çektiğimiz için orda bizim arkadaşlarımız yok. Bu son saldırıyla çeteler Şengal etrafındaki kuşatmayı biraz daha daraltmış oldular.

Birkaç gün önce peşmergelerin sorumlusu Sımé, telefonla beni arayarak, kendilerinde erzak kalmadığını, eğer varsa kendilerine 1-2 torba un vermemizi rica etti. Fakat kimsenin bilmemesini de rica etti. yani çok gizli bir sır gibi saklı tutmamı istedi. Ben de ona, "ayıp ettiniz lafı mı olur, ben hemen size kendi arabamla 4 torba un göndereceğim" dedim. Nereye göndereceğimi söyleyince arabaya yükleyip gönderdim. O da kendi yanındaki birkaç peşmergeyi göndermişti almak için. Bu kadar gizli tutmasına anlam vermedim ilk başta. Sonra anladım ki, bunlar bizden erzak almayı kendi gururlarına yedirmiyorlar. Yani nasıl olur da bir peşmerge sorumlusu gidip PKK'den erzak alacak? Bu köhnemiş gururun altında yatan sebep aslında KDP'nin bize hangi gözle baktığını gösteriyor. Bizi dost olarak görmedikleri bu davranışlarıyla ortaya çıkıyor. Özellikle bu Şengal'de KDP, her şeyiyle bize karşıt bir pozisyondadır. Adeta varlığımız bile hazmetmiyor. İşin gizli kalması için bu kadar uyarı yapmasının altındaki sebep ise bu durumu kendilerine karşı kullanabileceğimizi düşünmeleridir. Acaba bunlar gerçekten bizim bu kadar basit birşeyi yapabileceğimizi mi düşünüyorlar, acaba bizi tanımıyorlar mı?...

(Ş. Polatcan, Ş. Zınar, Ş. Cudi)

28 Ekim ‘14

Katılın Bu Kervana!

Bir hafta önce Solax tarafında çetelerin hareketliliği artınca Memo arkadaş bizden takviye isteyince Pirdoğan ve Koçer arkadaşları suikastçı olarak yanlarına göndermiştik. Her iki arkadaş da suikastte hakim arkadaşlardı. Çetelerin bir grubu dağın eteğine kadar gelince Memo arkadaş Koçer arkadaşı hakim bir yere gönderip vurmalarını söylemişti. Koçer arkadaş iki çeteyi vurmuştu fakat başka bir yerdeki çeteleri fark etmediği için onlar da Koçer arkadaşı suikastle vurmuşlardı ve şehit düştü. Koçer arkadaş, Siirt’li bir arkadaştı ve bir kız kardeşi de 2008’de şehit düşmüştü, ondan dolayı onu biraz koruyorduk. Fakat birkaç sefer onu eylemlere göndermediğimiz için daralmıştı ve bu konuda zorlandığını ve eylemlere katılmak istediğini söylemişti. Aslında Solaxa gönderdiğimizde de dikkat etmelerini istemiştik. Fakat kendisi kendini dayatıp aşağıya gitmişti. Birkaç gün önce onun cenaze törenini yapmıştık.

İki gün önce tekrardan Solax tarafında çeteler araziye çıkmıştı. Aynı anda Mérka tarafında da bazı çetelerin gelip Meheme Reş denilen kubbeyi patlatmak istedikleri bilgisi arkadaşlara gelmişti. Memo arkadaş yanındaki arkadaşlardan bir kısmını o taraftaki kubbeyi korumaları için göndermişti. Solax tarafında da çeteler çıkınca yanındaki az sayıda arkadaşla müdahale etmek istemişti. Karker ve YBŞ’li Brusk arkadaşı çetelerin önüne göndermişti. Aslında hiç gerekli olmayan bir şeyi yapmıştı. Zaten sayıları azdı, bir de çetelerin görüldüğü her yerde rast gele müdahale etme gereği de yoktu.

Karker ve Brusk arkadaş çeteleri vurmak için gittikleri tepede çeteler tarafından önceden fark edilip pusuya düşürülmüşlerdi. Brusk arkadaş yaralı olarak kendini geriye verip oradan çıkmıştı fakat Karker arkadaş çıkamamıştı ve şehit düşmüştü. Cenazesi de orda kalmıştı. Aslındaki bu şehadet oradaki işin iyi örgütlenmemesinden kaynaklanmştı. Karker arkadaş, Şehit Zilan taburundan bir arkadaştı. 2005’te örgüte katılmış Serhat’lı (Ağrı) bir arkadaştı, böylesine ucuz bir şekilde şehit düşmesi iyi olmadı. Örgütün büyük emekler harcadığı ve en üst düzeyde fedailik kararı olan bir arkadaşın bu tarzdaki şehadeti çok kötü oldu. Tabi bundan daha kötü olan şey şehadetinin bile nasıl gerçekleştiğini tam olarak anlayamamış olmamız ve cenazesinin de orda kalmış olmasıydı. Hiç bir yoldaşımızın cenazesi bu alçakların eline düşmemeliydi. Akşam bir grup arkadaşı çatışmanın yaşandığı yere gönderdik, meğerse çeteler cenazenin üstüne gelmemişti, Karker arkadaşın cenazesini alıp getirdi arkadaşlar.

Şehit Karker arkadaşın cenazesini şehitliğe götürmek amacıyla konvoyla şehitliğe doğru yol alıyorduk. Araçları olanlar zaten araçlarına binerek bu kervana katılöıştı. Araçları olmayanlar ise yolların kenarına koşarak zafer işaretleriyle saygı duruşunda bekleyip konvoyun geçmesini bekliyorlardı. Kamplardaki herkes yolun üzerine doğru koşup geliyordu. Bir anne, kucağına çocuğunu alıp hemen yolun kenarına koştu, gözlerindeki yaşlarla birlikte. O ananın göz yaşları pek çok şeyi ifade ediyordu. Normalde Ezidiler ölüm karşısında çok soğukkanlıdırlar. O ananın 4-5 yaşlarındaki küçük bir çocuğu da arkadan koşarak annesine yetişmek ve caddenin gelmek istiyordu. Bir şeyleri kaçırmış olmanın telaşıyla caddeye koşuyordu. Her halde ayağı bir yere takıldı ve yere düştü. Belki de incinmişti ama konvoya yetişmeyeceğini görünce yere düşmüş haliyle bir elini havaya kaldırarak küçücük iki parmağıyla zafer işareti yaptı ama avazı çıktığı kadar da ağlıyordu. Fakat kesinlikle bu ağlaması düştüğü için çektiği acıdan değildi. Kervana yetişememiş olmasının ve bu çocuk haliyle bile bu halk için savaşıp şehit düşen insanlara karşı beslediği bir acının gözyaşlarıydı.

Kervanımız şehitliğe doğru gittikçe kalabalık artıyordu. KDP’nin dışında genç yaşlı, kadın erkek herkes gelip bu kervana katılıyordu. Kervanımız herkesi davet ediyordu;” gelin katılın bu kervana” diyordu..

Şengal'in alışık olmadığı bir şeydi şehit cenazelerini kaldırmak ve böylesine bir coşkuyla şehide sahip çıkmak...

(Ş. Koçer ve Ş. Karker)

30 Ekim 2014

Bir süredir çetelerin direk dağa yönelik saldırıları devam ediyor. Şılo ve Baré hatlarından sonra Solax ve Mérka tarafından da dağa çıkmak için üç koldan saldırı başlattılar. Bir kaç gün önce çetelerin Çılméra'ya doğru geldikleri bilgisi gelince alelacele oraya hem yönetimden hem de yapıdan arkadaşları takviye ve müdahale için göndermiştik. Siyabend ve Dılşér arkadaşları hemen gönderdikten sonra Kaé taburundan da 1 takım arkadaş istedik ve direk oraya gönderdik. Sonra ben de yanıma karargahtan aldığım arkadaşlarla o tarafa gittim. Karargahımızda sürekli böylesi olaylara müdahale etmek için yanımda kalan bazı arkadaşlar var. Bu bize erken müdahale etme fırsatı veriyor. Onun dışında bir de biz kendimizi de bir savaş takımı gibi örgütlemişiz. Belki de tesadüftür ama hangi alana gitmişsek kendimizi sıcak çatışmaların içinde görüyoruz. Bu durum hem bana, hem yanımda bulunan arkadaşlara, hem de yanlarına gittiğimiz arkadaşlara moral

oluyor. Alanların sayısı zaten az, bundan dolayı onların yanına gittiğimizde manevi desteğin yanı sıra askeri bir destek de oluyor.

Çılméra tarafına gittiğimizde baktık ki öyle bir şey yok. Çeteler dağa doğru çıkmışlar ama Çılméra'ya gelmemişler. Zaten çetelerin oraya gelmesi demek dağın zirvesinin düşmesi anlamına geliyordu ki, öyle bir durumda halk içerisinde yaşanacak paniği düşünmek bile istemiyor insan. Zaten bu gerçek olmayan haber bile tam bir panik havası yaratmıştı. Televizyon proğramına katılan Sait arkadaş bile çetelerin Çılméra'ya doğru geldiklerini söylemişti.

Oraya yetiştiğimizde panik havası halen vardı. Aşağı taraflarda kalan bazı cemaatler yerlerini bırakıp yukarıya kendilerini vermişlerdi. Gönderdiğimiz arkadaşlar aşağı taraflarda bir mevzilendirme hattı oluşturmuşlardı ve orda karşılıklı bir çatışma başlamıştı. Çeteler Solax'tan dağa girmişlerdi, fakat fazla ilerlememişlerdi. 1 km'ye yakın dağın içine girmişlerdi. Arka tarafta, Karker arkadaşın şehit düştüğü tepeyi tutmuşlardı, Meheme Reşe türbesini patlatmışlardı. Ayrıca Mérka tarafından ve Pir Ewra tarafından da dağa çıkmak istemişlerdi. Pir Ewra'dan gelen çeteler bir yerde durmuşlardı fakat Merka'dan çıkanlar epey bir mesafe dağa girmişlerdi. Oradaki cemaatler 2-3 gün çatışarak biraz engellemek istemişlerdi ama durduramamışlardı. Bazıları geri çekilmişti ve kalanlar da zorlandıklarını söylüyorlardı ve bizden takviye istediler. Oradaki cemaatler KDP ile beraber hareket eden cemaatlerdi. Yani onlardan silah ve maaş alan cemaatlerdi. Peşmergeler sadece bir gün onların yardımına gitti, o da sadece gövde gösterisi yapma amacıylaydı. Rudaw TV için birkaç poz verdikten sonra tekrar dağın başındaki karargahlarına geri gelmişlerdi. Zaten ondan sonra oradaki cemaatler, KDP'nin bu tavrını görünce bizden takviye istedi. Fakat ilk gün arkadaşları göndermedim, çünkü fazla samimi değillerdi.

İki gün önce yanıma aldığım bir takım arkadaşla birlikte Solax'taki arkadaşların yanına geldim. Arkadaşlar ve Kasım Dırbo'nun cemaati ortak bir mevzilendirme yapmışlardı ve çeteleri bir yerde durdurmuşlardı. Bu taraf Kasım Dırbo ailesinin ve akrabalarının kaldığı bir alan olduğu için biraz paniklemişlerdi ve yanındaki adamalarını yine KDP'den aldığı, doçka ve havan gibi silahlarını da oraya getirmişti. Çetelerin kaldığı yer bizim altımıza düşüyordu fakat çukur bir yerde kalıyorlardı sadece sırtın başındakileri görebiliyorduk. Arka tarafı görmek için arkaya gitmek gerekiyordu, o da biraz zordu çünkü orda çeteler vardı. Bunlara bir baskın yapmak için gelmiştik. Fakat arkadaşların moral ve durumlarına baktım ki biraz yorgun görünüyorlardı, çünkü iki gündü çatışmadaydılar. Erzakları da kalmamıştı. Sanki bir zamanların Botan'ı gibi erzaksız kalmışlardı. Tabi erzak sıkıntısı yoktu esas sorun örgütleme işiydi. Biraz alt taraflarında kendilerinin bile bir sürü erzağı vardı. Yukardan da istedikleri kadar getirebilirlerdi. Hemen yanımdaki arkadaşları harekete koydum, yukarıdan 3 eşek yükü erzak istedim, arkadaşları suya gönderdim, bir arkadaşı mutfakçı yaptım, arkadaşları toplayıp biraz doğal sohbet ettik. ARGK dönemindeki sıkıntılarımızdan ama ona rağmen var olan moral ve coşkudan örnekler verdim. Tabi arkadaşların gururunu kırmamaya dikkat ettim. Aslında basit bir ayarlama işiydi. Bunu yapma görevi de esasta komutanın işidir. Tabi bu takımda bulunan Botan arkadaşın hakkını yememek gerekir. Görevli olmamasına rağmen gerçekten de işi evirip çeviriyordu. Her işe kendisi koşuyordu. Hasta olduğunu söyleyen yerel bir arkadaşı zaten yukarıya gönderdim. Diğer arkadaşları da eylem üzerine yoğunlaştırdım. Dérasé'den de bir takım arkadaş istedim, akşam Viyan arkadaş onlar da geldiler.

Eylem yapacağımız yer hemen önümüzdeydi ama dediğim gibi arka tarafı göremiyorduk. Her iki kenardan keşfettik ve ona göre planlamamızı yaptık. İki saldırı kolu ve savunmalarını çıkardık. Arkadaşların cesaret ve fedakarlıklarından etkilenerek arkadaşlarla birlikte saldırı gruplarıyla gitmek isteyen iki tane köylüyü (Pir Kemal ve Davut) de saldırı gruplarına koyduk. Buradaki köylüler bir süreydi arkadaşlarla birlikteydiler ve arkadaşlar çok etkilenmişlerdi. Düzenlemeyi yaparken aslında onları sadece arazi bildikleri için arkadaşlarla göndermek istemiştik fakat onlar en ön grupta arkadaşlarla eyleme gitmek istediklerini söyleyince öyle ayarladık. Bir de bunlar Kasım Dırbo'nun cemaati olarak bilinmesine rağmen onu fazla sevmiyorlar.

Botan arkadaşın grubunu arka tarafa gönderdik, oradan tepeye saldıracaklardı . Eriş arkadaşın grubunu da bizim bulunduğumuz taraftan gönderdim. Gitmeden önce toplantı yapıp nasıl gideceklerini ve ne yapacaklarını ayrıntılı olarak tartışmıştık. Eriş arkadaşın grubu 10 dakikada yerine ulaştı, çünkü yakındı, eylemi beraber başlatacağımız için diğer kolun yerini tutmasını bekledik. Diğer kol çeteleri görmüyordu fakat onların altına geldiklerini söyleyerek başlamaya hazır olduklarını söyleyince eylemi başlattık. Eriş bombayla başlayacağına B-7 ile başladı. Çeteler direk karşılık verdi. Yakın bir yer olduğu için sanki grupları fark etmişlerdi ama eylemi biz başlattık. Onlar bir mevziyi düşürdü ama tepeyi alamadılar. 4 cenazenin üstüne gittiler çatışmaya dönüştüğü için sadece bir silah getirebilmişlerdi. Botan arkadaşın grubu meğerse çeteleri

geçmişti. Eylem başlayınca çeteler arkadaşlara vurmuştu ama bir olumsuzluk olmamıştı. Onları mecburen tekrar geri çektik çünkü araziyi karıştırdıklarını ve çetelerin içinde kaldıklarını söylediler.

Bizden herhangi bir olumsuzluk yoktu sadece Eriş arkadaş ufak bir parça almıştı. Çeteleri oradan çıkaramadık bu kez ama onları oradan çıkarıncaya kadar onlara vurmaya devam edeceğiz.

Dün akşam eylem yaptığımızı duyan Azat Mehlo Amca kendini Çılméra'dan bırakıp yanımıza geldi. Kendisi 64 yaşında, evi Almanya'da olan, fakat fermandan sonra halkına hizmet ve yardım etmek için Şengal'e gelen, Çélki aşiretinden olan bir dostumuz. Tabi bu Êzidilerde de tuhaf bazı özellikler var. Buradakiler vurup Avrupa'ya gidiyor, Avrupa'dakiler ise gelip burada savaşıyor. Avrupa'dan gelen pekçok kişi var şimdi. (Şéx Xéyri, Mervan, Münir, Gazi, Tori, Azat vb.) Kendisi Kasım Dırbo'nun akrabası, fakat KDP'li olduğu için Kasım Dırbo'dan nefret ediyor ve onun güvenilmez biri olduğunu söylüyor. Aşiretin içinde ona karşı örgütleme yapmak istiyor ve o da etrafına birkaç kişiyi toplayarak grup oluşturmak istiyor. Fakat bizden de silah yardımı istiyordu. Şimdilik ona birkaç silah vermişiz ve cemaatini topladıktan sonra yardım edeceğimizi söyledim. Epey sohbet ettik. Avrupa'ya gitmeden önce dağda mahkummuş Azad mehlo amca. Dağın bütün girdisini çıktısını bildiğini söylüyordu. Yaşı elvermediği için bizimle her yere gelmesinin zor olduğunu fakat bilmediğimiz yerlerde ihtiyaç duyulması halinde severek gelip arkadaşlara öncülük edeceğini söylüyor. Arasıra da efkar basıyordu. Şalvarının kemerine bağladığı tütün torbasını çıkararak bir sigara sarıyor ve eskilerin anılarına dalıyordu. Aslında eskilerde buralarda da baş eğmeyen nice babayiğit varmış. Fakat düşmanlarına karşı hep yalnız ve örgütsüz hareket etmişler. Bundan dolayı da enerji birleşmemiş, bir güce dönüşmemişti. Epeyce sohbet ettikten sonra kalkıp tekrar yukarı çıktı.

Mérka tarafına gönderdiğimiz bir takımlık arkadaş grubu, bu sabah oradaki cemaatle birlikte dağda konumlanan çetelere yönelik bir operasyon başlatmıştı. (Kemal Hewreman arkadaş ve yanındaki takım) Çeteler dağdan çıkarıldı ve bırakıp kaçtıkları mevzilerinden 1 havan, 3 kleş, 1 karnas ve pek çok malzemeyi arkadaşlar aldılar. Arkadaşlar bir cenazeyi de ele geçirmişlerdi.

Akşam Memo arkadaşların yanında Serdar adında Şengal'li bir arkadaş vardı. Serdar arkadaş ilk gruplarda katılan ve koridor hattında kalan bir arkadaştı. Dıgûré'deki taburumuzda kaldı bir süre. Son süreçte takviye amaçlı Solax'a geçti. Sessiz ve kendi halinde ama çok fedakar bir arkadaştı. Bu Serdar arkadaş hem arkadaşlara su getirmek hem de çoraplarını yıkamak için arkadaşların kaldığı yerin biraz yukarısında bulunan çeşmenin başına gitmiş, noktaya dönerken yolunu şaşırmıştı. Arkadaşların yanına gelecek olan patika yerine kendini çetelerin olduğu tarafa bırakan patikaya giriyor ve yanlışlıkla çetelerin olduğu tarafa gitmişti. Ve çeteler arkadaşı uzaktan vurup şehit etmişlerdi. Burada elle yapılmış duvarlar vardı ve bu duvarların içinden yollar gidiyordu. Eylem yapmadan önce ben de bu tarafa gelip çetelerin tuttuğu mevzileri keşfetmiştim. Az daha biz de şaşırıp çetelerin içine girecektik. Fakat burada Pir Kemal onlar vardı ve bize yolu tarif ettiler. İşte Serdar arkadaş sudan döndüğünde buraya gelmişti fakat o zaman da Pir Kemal orda değildi. Memo arkadaş geç saatlerde bana haber verince dikkatli bir biçimde gidip kontrol etmelerini ve eğer Serdar arkadaşın cenazesi ordaysa getirmelerini söyledim. Onlar gidip kontrol ettiğinde arkadaşın cenazesini görmüşlerdi ve sabaha doğru getirdiler. Bugün Serdar arkadaş için tören yapacağız.

Aslında bu birkaç günlük pratik bile bir kez daha gösterdi ki bizim gerilla güçlerimiz olmasa gerçekten de hem cemaatlerde hem de peşmergelerde ne dayanabilecek moral ve güç var, ne de o yürek!....

----------0----------

Birkaç gün önce Sıkiniyé'de Şéx Xeyri şehit düştü. Şéx Xeyri Qeyrani aşiretinin önde gelen ailelerinden oluyor. Mırad ailesi olarak tanınıyorlar ve bilinen bir ailedir. Avrupa'da geniş bir çevresi var. Fermandan sonra ailesinden çoğu insan, başta da kendisi olmak üzere gelip Şengal'de direnişe katıldı. Siba Şéx Xıdır ve Sıkéniyé taraflarında hakim olan bir cemaattir. Ondan dolayı da daha çok Sıkiniye tarafında kalıyorlardı. Tabi çoğunlukla bizim arkadaşlarla beraber hareket ediyorlar. Şengal'deki cemaatlerin içinde belki de en dürüst olanlardandır. Aslen YNK'li bir ailedir, bundan dolayı da KDP ile de aralarında bir mesafe var. Fakat KDP, onları kendi yanlarına çekmek için özel bir çaba gösteriyor. Şéx Xeyri şehit düşmeden bir süre önce gelip bizim karargahta bizi ziyaret etti. Oldukça saygın bir insana benziyordu. Söylediğine göre, KDP,

ona KDP'li olmaları karşılığında kendilerine silah vereceklerini söylemiş fakat kendisi bunu kabul etmemişti. Yani kendisine güvenen bir duruşu da vardı.

İşte birkaç gün önce çeteler aşağı Sıkiniye köyüne girmek isterken onlar da dağın eteklerindeymiş ve çeteleri vurmuşlardı. Çeteler de onları havanlarla vurmuşlardı. Bir havan Şéx Xeyri'nin içinde olduğu bir mevziye yakın değmişti ve aldığı bir parçayla şehit düşmüştü. Haberi duyunca hemen oraya arkadaş gönderdik. Cenazesi gelince karşılamak için ben de Kersé'ye kadar gittim. Kardeşi İbrahim ve oğlu Münir'i de görüp başsağlığı diledim. Cenazeyi güneye götürmek istedikleri için helikopterle götürmeleri gerekiyordu. Bunun için de cenazeyi KDP'nin karargahına götürdüler ve ertesi gün de helikopterle götürdüler.

2 Kasım '14

Dünya Kobané Günü!

Tarihten günümüze kadar direniş geleneği her zaman bir nehir gibi akıp gelmiştir. Ve insana dair bazı güzellikler kalmışsa, toplumlara ait temiz bir ahlaktan söz edilecekse, halklar eğer kendi özgür kimliklerini koruyabilmişlerse direniş mücadelelerini verdikleri içindir. Tarihte eğer bir kahramanlık

geleneğinden bahsedilecekse bütün bireysel yaşamlarını, isteklerini, arzularını bir kenara verip büyük davaları, inançları ve zulüm dünyasına karşı yeni yaşamları yaratma uğruna içine girdikleri fedakarlık ve cesaretten kaynaklanmıştır. Büyük fedakarlık ve adanmışlık olmasaydı, tarih hep egemenlerden bahsedecek ve kahramanlık destanları sadece onları anlatan saray masalları olurdu. Oysa asıl kahramanlar, dağ başlarında, köylerin-çöllerin kuytuluklarında, sokaklarda, barikatlarda ve savaşların ortasından çıkar. Bazı halklar, bazı inançlar, toplumun bazı kesimleri eğer bütün dünyaya kendini kabul ettirip isim ve nam yapmışlarsa bu direniş ve kahramanlıkları sebebiyledir. Ödedikleri bedellerle bunu yapmışlar.

Pek çok halk böylesi günler ve bayramlarla tanınır. Kürtlerin de böylesine kahramanlık ve özgürlük geleneğini ifade eden günleri var, uzun zamanlardan günümüze kadar gelen. Ama günümüzde ise böylesi günleri yaratan direnişlere tanık olmak ve onun içinde olmak daha fazla anlamlı ve de her kuşağa nasip olmayacak bir şansı ifade ediyor.

Kobané direnişi böylesine bir gün olarak kabul edildi işte. Hem halkımızın verdiği mücadele hem de uluslararası demokratik kamuoyunun duyarlılığıyla 1 Kasım günü artık bundan sonra Kobané günü olarak anılacak. Tabi bu destanın asıl sahipleri ise APOCU ruhla mücadeleye katılan, gözlerini kırpmadan faşistin zalimin üstüne giden, kendi bedenlerini halkına ve tüm insanlığa siper yapan yoldaşlarımızdır. Asıl kahramanlar, bu başarının asıl sahipleri onlardır.

Bütün insanlığın başına bir pislik virüsü gibi bela olmuş bu DAİŞ güruhuna karşı mücadele etmek için büyük silahlara ve tekniklere sahip olmaya gerek yoktu aslında. Gerekli olan tekbir şey vardı; inanç ve cesaret!... büyük silahlarımız yoktu belki ama inanç ve cesaret bu hareketin temel özelliğidir. Bununla başladı yoldaşlarımız ve bütün dünyaya cesaret verdi. Büyük silah ve teknikleri olanlar ise bundan cesaret alarak böyle başladılar bu büyük ortaklaşmaya...

Böylesine anlamlı bir günü kendi bedenleri ve kızıl kanlarıyla yaratan ve bunu tüm halkımıza ve halklara hediye eden o büyük kahramanları saygıyla anıyor , bayraklarını, silahlarını ve umutlarını yerde bırakmayacağımızın sözünü tekrardan yineliyoruz.....

5 Kasım ‘14

Bir yersiz kayıp daha verdik. 3 gün önce Argeş arkadaş kendi mayınıyla şehit düştü. Ş. Zilan taburundan bir arkadaştı. Buraya gelen özel kuvvet takımından bir arkadaştı. Uzun bir süreydi örgütün en yakınında bulunan bir arkadaştı. Sabotajcıydı ve şimdiye kadar pek çok sefer mayın döşedi ve de patlattı. Ama bu sefer tutturmuş çetelerin bize karşı kullandığı hortum yöntemine benzer bir yöntemi onlara karşı kullanmak istemiş. Tabi bunun denemesini de önceden yapmıştı ama bu yöntemin fazla sağlıklı olmadığını ve sabotaj konusunda bu çetelerin bizden daha uzman olduğunu burada gördük, ondan dolayı kendi yöntemlerimizle, hakim olduğumuz yöntemlerle yapmamızın daha sağlıklı olduğunu kendi aramızda tartışmıştık. Hem yönetimimizde yer alan hem de direk olarak kendisi de özel kuvvetlerden olan Siyabend arkadaş zaten bu yöntemi kullanmaması gerektiğini Argeş arkadaşa söylemişti ve o temelde yola mayın döşemeye göndermişti. Fakat o giderken yine hortum yöntemini kullanmıştı ve mayının kamuflajını yaparken mayını kendisinde patlatmıştı ve ağır yaralanmıştı.

Cuma arkadaş telefonla haber verince direk doktoru ve bir aracı lofların (virajların) aşağısına gönderdik. Tabi böylesine anlarda ilk bakışta ve ilk merhabada olumsuz bir durumun olduğunu insan hemen anlıyor ve o an o durumu görmemek için, duymamak için ve zamanı biraz geriye götürmek için hep ilahi güçlere sığınmak isteriz de iş işten geçmiştir artık ve yapılacak tek şey kabullenmektir. Tabi en kötü şey böylesine acı gerçekleri kabul etmektir.

Arkadaşlar yetişinceye kadar Argêş arkadaş şehit düşmüştü. Ve cenazesini yukarı getirdiler. Bir yerel arkadaş da yaralanmıştı. Gerçekten de şimdiye kadar burada şehit düşen arkadaşlardan yarısı hakkedilmedik kayıplardı. Basit hatalar yüzünden şehit düştü bazı arkadaşlar. Elbette bu arkadaşlar savaş meydanında ve en ön cephede olmasalar şehit düşmezler. Fakat bazen en ön cephede olmanın verdiği rahatlıkla bazı tedbirleri elden bırakıyoruz. Ve sonuçta da hak edilmeyen ve yaşanmaması gereken kayıpları veriyoruz. Hepimizi daha fazla üzen ve kahreden şey de bu oluyor. Argêş arkadaş, Armanç arkadaş ve Karker arkadaş uzun bir süreydi aynı çalışmada yer alan fedai arkadaşlardı. Her üçünün şehadeti hakkedilmedik tarzda oldu. Daha büyük, daha ciddi savaş ortamlarında rol alacak ve öylesi anlarda rol oynayacak arkadaşlardı. Mütevazi ve güzel arkadaşlardı. Umarım bu kayıplar bir kez daha bu tür kayıplarımızın yaşanmamasına vesile olur...

7 Kasım ‘14

Şengal’in de Küçük Generalleri Var!

Şengal dağında kendilerinden bahsedilmeden geçemeyeceğimiz bazı yiğitler daha var. Şengalin küçük generalleri!... yıllarca Cizre veya Gever sokaklarında faşist polislerle çatışan küçük generalleri hiç de aratmıyorlar. Ellerine tutuşturarak atacakları taşları yok belki, ama avazları çıktığı kadar haykırarak attıkları sloganları var. İlk başlarda herkese temkinli yaklaşıyorlardı. Dışarıdan gelenleri tanımıyorlardı, ölüm çemberinden yeni çıktıkları için etraflarına korku ve merakla bakıyorlardı ama yavaş yavaş arkadaşları tanımaya başladılar. Dışarıdan Êzidilerin “Hawar” ına gelmiş yiğit insanların bunlar olduğunu o küçücük ve temiz halleriyle öğrenmeye başladıkça bakışları, ilgileri, tebessümleri değişti. Biran önce onlar da arkadaşları tanımak istediler. Tanıdıkça da sevgilerini en açık biçimde ifade ettiler. Nerden öğrenmişlerse artık, “Biji Serok APO” sloganını atmanın, bu sevgilerini ifade etmek için yeterli olduğunu anlamışlar ve araçlarımız her geçtiğinde koşarak yola inip bu sloganı haykırmaya başladılar. İlk başlarda en fanatikleri Kolka’daki çocuklardı, daha sonra bu kervana Çılméra’daki çocuklar da katıldı. Derken birbiriyle yarışırcasına Kersé, Serdeşt ve çadır kamplardaki tüm çocuklar da katıldı. Bazıları caddeye uzak oldukları için erkenden gelip yolun kenarında bekliyorlar. İlkin doğru dürüst slogan bile atamıyorlardı, önce sadece “APO, APO”, sonra “PPK, PPK” dediler sonra da “Biji Serok APO”, “Biji Berxwedana Şengalé” diyerek hem ahenkli hem koroca söylediler. Tabi ilk önce sadece arkadaşların araçlarını gördüklerinde slogan atıyorlardı, daha sonra her araç geçtiğinde söylemeye başladılar. Hatta Barzani’nin konvoyu geçtiğinde bile söylediler Fakat arkadaşların araçları olduğunu anladıklarında adeta boğazlarını yırtarcasına bağırıyorlar.

Tabi çocuk deyip geçmemek lazım. Bir ülkenin gerçeklerini öğrenmek istiyorsanız gidip durumu çocuklardan öğrenin diye bir söz vardır. Bu şengal’in tüm acılarını ve güzelliklerini çocukların yüzünde görmek mümkün olduğu gibi gerillaya karşı en sade ve mütevazi yüzü de yine çocuklarda görmek mümkün. Çünkü çocuklar daha temiz bir göz ve daha sade bir yürekle bakarlar. Ondan dolayı da gerçekleri en yalın haliyle çocuklar görürler. Daha çok doğal olan duygularıyla bakarlar, onlar olaylara analitik akılla, politik bir gözle bakmazlar. Onların tertemiz bir hayal dünyaları var ve belki de bizler, onların hayallerinin kahramanıydık. Özgürlük savaşçılarını kendi güzel hayallerinin kahramanı olarak görmüşlerdi. Bundan dolayı da, ülkenin neresinde olursak olalım, gittiğimiz her yerdeki çocuklar bizleri çok seviyorlar. Çocukların sevgisi zaten çok erken görülür. Yani gördüğüm bütün çocuklar gerillayı gerçekten de çok seviyor. Sadece Kürt çocukları da değil, diğer halkaların çocukları da öyle. Mesela Rojava’ya gidin ve bakın, caddelerin kenarında elleriyle zafer işareti yapan Arap çocuklarından geçilmiyor adeta.

Bir gün buradaki KDP sorumlusu bana, “siz çocukları bile örgütlemişsiniz, bunu nasıl beceriyorsunuz” diye sorarak sanki bu dünyaya ait olmayan bir cevabı benden duymak istiyordu. “Yaptığımız tek şey çocukları da kendimiz gibi görmemiz. Siz onları dövüyorsunuz, biz ise her geçtiğimizde selam veriyoruz, bazen şeker veriyoruz, bazen sırtlarındaki yüklerini alıp arabaya koyuyoruz ve evlerine kadar götürüyoruz, bazen çoraplarımızı ayakkabılarımızı çıkarıp onlara veriyoruz. En önemlisi de onları da yetişkinler gibi görüp onlarla ciddi ciddi sohbet ediyoruz” diye kısa bir cevap verdim de nasıl bir etki yarattığını anlayamadım. Bu sefer sorumlunun yardımına Şengal kahramanlarından! sayılan Kasım Dırbo yetişti. Sırıtan bir edayla; “pıçûk bé aqılın” deyip peşmergeye bağlılığını yağ çekerek ifade etmek istedi. “yanılıyorsun, çoğu yerde ve zamanda çocuklar büyüklerden daha akıllıdır ve gerçekleri en çıplak gözle, kimsenin kölesi olmadan ve kimseye yağ çekmeden görüp, en cesaretlice söyleyenler onlardır” deyip boşa çıkartıp bu sohbeti kapattık.

10 Kasım 2014

"Hamurumuzu Karnımızda Yoğuruyorlar"

Yukardaki sözü Ebu Azat (Qasım Şıvan) söyledi, güzel bir Êzidi sözü. Bugün yeniden bir halk toplantısını yapmak istedik fakat KDP'den silah alan cemaatler bu toplantıya katılmadı. Bu toplantı Şengal'de yaptığımız ikinci halk toplantısı oluyor. İlk toplantıyı daha koridor kapanmadan yapmıştık ve Şengal'de silahlı bütün güçleri ortak bir komutanlık altında birleştirmek amacıyla bir toplantı olmuştu. Tabi o zamanlar KDP tekrardan kendisini bu kadar örgütlememişti. Eskiden KDP'li olanlar, fermandan sonra da KDP'li olduklarını korkarak da olsa yine dillendiriyorlardı, fakat bazıları da KDP kimliğinden utandığını, bundan sonra kesinlikle KDP'yi affetmeyeceklerini ve peşmerge olmayı kendilerine hakaret olarak görüyorlardı. Hatta bunu söylerken her türlü küfrü de basıyorlardı. Eskiden KDP'li olan ve fermandan sonra da KDP'yle ilişkileri olan diğer cemaatler de gelmişti, YNK'li olan cemaatler de geldi, kendi başlarına olanlar da geldi, hatta tanınan bazı şahısları da çağırmıştık (Ebu Şamil gbi) ve onlar da gelmişti. Bu anlamda herkesi temsil eden geniş katılımlı bir toplantıydı.

Toplantımızı Kersé çeşmesinin başındaki Pirexan Türbesinde yaptık. TEVDA'ki arkadaşlar yemek hazırlamışlardı, öğle yemeğini yedikten sonra gelen misafirlere bir buçuk saat ortak direnişin anlam ve önemi üzerine konuşmuştum. Herkes ikna olmuş görünüyordu ama pratiğinin nasıl olacağını merak ediyordum. Aradan geçen zaman içinde özellikle de koridorun kapanmasından sonra eskiden KDP'li olan fakat onlara küfreden cemaatlerin tekrardan kapağı KDP'ye attığını gördük. Adeta gidip onların kapısında dilendiler. Yolun kapalı olması ve merkezi hükümetten alınan 3 helikopteri KDP'nin direk tekeline alarak tasarruf aracına dönüştürmesi ve bunu bir şantaj aracı olarak kullanması bunu yapmalarını daha da kolaylaştırdı. Bir yandan aç bırakarak, diğer yandan para ve silah teklif ederek ölümün burnunda yaşayan insanların iradeleriyle oynadı. Erdoğan'ın aç bırakarak terbiye etme siyasetini iyi yaptılar. Ve bu konuda epey mesafe aldılar. Ferman'dan önce KDP'li olan fakat KDP'ni yaptığı ihanete daralıp onlardan ayrılan pekçok cemaat tekrar KDP'ye yanaştı, onlardan silah, maaş ve erzak almaya başladı.

Bu Şengal, sanıldığından daha fazla politik ve karışık bir yer. Toplumda parçalanmışlık çok fazla ve bu da çoğu zaman bir dezavantaj oluyor. Herkesi ikna etmek, herkese uğramak, herkese kavratma ihtiyacı oluyor. Ondan dolayı burada politika yapmak devletler arası alanda politika yapmaktan daha zor. Bir de işin içinde politik kişilikler ve oyunlar da oldu mu birleştirmek daha zor oluyor. Herkes kendini bir şey zannediyor. KDP, bu parçalanmışlığı sanki bizden daha iyi değerlendiriyor, çünkü onlar burayı bizden daha iyi tanıyorlar. Birini başkasıyla bastırıyor, birini başkasıyla tahrik ediyor, birini öne vererek diğerini kendisine daha fazla bağlıyor vb. Tabi buraya yeni gelmenin pek çok dezavantajı var. Katliamla baş başa kalmış bir toplumu kurtarmak için gelmek herkesi kendi bayrağı altında toplamaya yetmiyor. Savaşmak, kendini ölüme atmak, şehit vermek, onlar için her türlü fedakarlığı yapmak yetmiyormuş. Eğer yetseydi iki ay önce yaptığımız toplantıyla bu toplantı arasında bu kadar fark olmayacaktı.

İlk zamanlara göre bazı kişilerin ve cemaatlerin ilişkileri daha fazla politikleşti. Şengal dünya gündemine girdikçe çoğu cemaat ve tanınan kişilikler artık biraz da politik ve maddi rantın peşine düştü. Bu ferman çoğu kişi için bir felaket yarattıysa da bazıları için de ekmek kapısı olmuş gibi görünüyor. Köy ilişkilerinden başka diplomasinin ne olduğu bilmeyenler koca koca örgüt ve devletlerin diplomasi masalarında artık. Ve örgütler arasındaki çelişkileri de artık görüyorlar ve ona göre de politik yaklaşıyorlar.

Koridorun da kapalı olduğu böylesi bir zamanda özellikle de tekrardan koridoru açma ihtiyacından dolayı bir baskı vardı. Biz de bunu bir fırsata dönüştürerek yeniden bir ortaklaşma ve mücadelenin zeminini yaratmak istedik. Toplantı yapma kararımızı verdikten sonra Sait arkadaşla birlikte bütün cemaatleri ziyaret ederek onları yapmak istediğimiz toplantıya davet ettik ve bütün cemaatler de geleceklerini bize söylediler. Fakat toplantıdan birkaç gün önce KDP, kendisinden silah almış bütün cemaatleri arayarak bu toplantıya katılmamalarını söylemişti. Bunların katılmamaları için ayrıca da tehdit etmişler. Toplantımızı dün TEVDA'da yaptık, 40'a yakın kişi geldi, KDP'den sayılan cemaatlerden sadece bir tane gelmişti (Bedel Xelef) ancak o da yaptığı konuşmada KDP'nin içinde olmadığı bir ortaklaşmanın başarılı olamayacağını söyleyerek gidip KDP sorumlusuyla konuşmamızı, onların gelmesi durumunda kendilerinin de gelip katılacaklarını söyledi. Yani onun da toplantıya gelmesinin sebebi aslında KDP'siz bu işin olmayacağını söyleme isteğiydi. Büyük ihtimalle zaten onlar göndermişti. Ebu Azat bu sözü işte bu kaypaklık için kullandı. Yani daha düne kadar KDP'ye küfredenlerin kısa bir zaman içinde nasıl da KDP'ye döndüklerini belirtmek istiyordu. Demek istediği şuydu;"

eğer bugüne kadar bizim başımızdan 73 ferman geçmişse bunun tek sebebi karşımızdaki düşmanlarımız değil, içimizdeki hainlerdir. Biz kendi kendimize ihanet etmezsek başkası bunun zeminini bulamaz".....

Akşam KDP'nin yeni gelen sorumlusuyla bir görüşme yaptık.(Seit şengali). Kendisinin buraya gelmesi yaklaşık 10 gün oldu. Daha ilk gelişiyle pek çok tartışmayı da beraberinde getirmişti. Kendisinin Dahola'daki Tad aşiretinden olduğu söyleniyordu. Bu aşiret bir Arap aşireti ve şimdiye kadar pek çok katliamda rol aldığı söyleniyor. Ondan dolayı ona karşı ciddi bir tepki var. Fakat ona rağmen geldikten hemen sonra pekçok cemaat ona hoş geldin demek için kuyruğa girdi. Biz ona hoş geldine gitmedik. Çünkü bize üstten bakıyordu ve oradan buradan bize laf atmasından dolayı gitmedik yanına. Fakat toplantıda böylesine ortak bir görüş çıkınca gidip beyefendiyi ziyaret ettik. "On gündür buradayım daha önce gelip benim bir çayımı içmediniz ve bana hoş geldin demediniz bunun için size daralmışım" diyerek masumiyetini izah etmek istedi ama dış görünüşü ile söyledikleri tam zıttı. Tam bir PKK düşmanı olduğu her halinden belli oluyordu. Kısa bir sohbetimiz oldu, bu kısa sohbette adam partisinin siyasetini açıkça dile getirdi; siz yapacağınızı yaptınız, artık Şengal bize ait!... dedi.

Şuan Şengal dağında bulunan cemaatler; (bunların çoğu zaten tekrar peşmerge olmayı kabul ettiler)

Qasım Şeşo'nun Cemaati: Bunlar Cıwana aşiretine dayanır. Qasım Şeşo katliamdan önce de KDP'nin üyesiydi. Katliam öncesinde de bize karşıt pozisyonları varmış. 80'lerde Saddam hükümetine karşı savaştıkları bilinmektedir. Kasım Şeşo aynı aşiretten olan Qasım Sımel'in babasını öldürmüştür. Bundan dolayı aralarında bir gerginlik var. Hem muhalif hem de işbirlikçi bir tiptir. Daha önceleri Irak'a da hizmet etmiş, KDP'ye de hizmet etmiş, ilk başlarda bize de hizmet etmek istedi. Arkadaşlar onu ilk başlarda direnişin yönetimine koymuşlardı. Ama aynı zamanda herkese muhaliflik de yapmış birisi. Bir kelle avcısı ve çete. Avrupa'yla ilişkileri güçlüdür. Şeşo ailesinin özellikle Almanya ile ilişkileri iyidir, bir ihtimal onların ajanı da olabilir. Belli bir yandaş kitlesi var ve en çok da Şerfedin'de ve Guhbel köyünde hakimdir. Şengal'in kuzey tarafında hakimiyet kurmak istiyorlar. Biz ondan bahsettikçe KDP de onu öne verip pohpohluyor. KDP'li bir bakanın yakın çevresinden yaşanan bir cinayetle ilişkisi kurularak tutuklanacaktı ama büyük ihtimalle onunla aramızdaki gerginlikten dolayı şimdilik tutuklamıyorlar.

Tabi bu Şeşo'ların bir de Haydar'ı var. Haydar, Kasım Şaşo'nun yeğenidir. O ve Şéx Davut kendisini YNK'li olarak tanıttılar ve tanıtıyorlar. Fakat Haydar'ın amcasından geri kalır hiçbir yanı yok. Amcasından çok daha sinsi bir tiptir. (Bunun babasının ismi de Kaso'dur) Bu okumuş aydın birisidir. Bir aralar siyasi temsiliyet yapmış. Çok kurnaz bir tip. Kendisini askeri bir komutan olarak görüyor. "Şerfedin Üçgeni"nin genel kurmayı olarak görülüyor. Kasım Şeşo bu üçgenin "ruhani" lideridir. Şéx Davut ise bu ekibin diplomasi ayağı oluyor. Şéx Davut bizi en iyi tanıyanlardandır ve bize yakın görünenlerdendir. Napolyon döneminin Foushe'si gibidir.

Qasım Sımél'in cemaati: Eskiden beri KDP'lidir. Borık'ta hakim olan cemaat budur. Köylü ve cahil bir tip, KDP'ye en fazla yalakalık yapan tiplerdendir. Kasım Şeşo ile aralarında ailevi sorunlar ve kan davası var. (Kasım Şeşo onun babasını öldürmüş) O da Cıwana aşiretindendir. Qasım Şeşo ile yakın akrabadırlar.

Qasım Dırbo'nun cemaati: Çeliki aşiretine dayanır. (Zeki arkadaşın aşireti) 120 yıl önce bu aşiretin Şengale geldiği belirtilmektedir. Mürid tabakasındandır. Direnişçi oldukları fakat siyasette yetkin olmadığı yanıyla bilinmektedir. Ezidilik kültürüne ve inancına bağlı olmakla tanınırlar. Ama aşiretçilik temelinde özellikleri de vardır. Şengal dağı ve etrafında konumlanmışlar. Dahola mıntıkasında hakim olan aşirettir. Kasım Şeşo ile adete "kim daha iyi KDP'lidir" yarışına girmiş.

Şengalin girişindeki Kandil köyü buna aittir. Halk arasında keçi çobanı olarak kendisiyle bazen alay ediliyor. Siyasi ve politik olmayan ama köylü kurnazlığıyla işini yapmak isteyen birisidir. Şavaşta belli katkıları oldu bu cemaatin. Arkadaşlarla ilişkileri var ve bazen bizimle eylemlere de katıldılar. KDP'nin şimdiki gözde adamıdır. Gaza erken geliyor ve KDP de bu özelliğini bildiği için özellikle savaşta joker olarak mevzilendiriyor. KDP'nin kendisine en çok cephane ve silah verdiği cemaatler Kasım Dırbo ve Kasım Şeşo'nun cemaatleridir. Bunun da Kasım Şeşo ile eski kan meseleleri var. Şuan Şengal mevzilenmesinde en çok yer tutan cemaat budur.

Merwan İlyas'ın cemaati: Eldaxi aşiretindendir. İnanç ve kültürel tabakası Mürid'tir. Şengal'in kuzey tarafında Xanesor alanında evi toprağı var. TEV-DA ilk kurulduğunda bu cemaatten bazıları sorumluluk üstlenmiştir. 2005'e kadar bizimle belli bir düzeyde ilişkileri olmuştur fakat 2005'ten sonra KDP ile ilişkilenmeye başlamış, Katliam öncesi Merwan'ın babası Irak'ta El-Kaide örgütüne bağlı kişilerin kuryeliğini ticaret amaçlı yapmış, ve büyük ihtimalle bundan dolay babası KDP ve Irak tarafından komployla öldürülmüş. KDP'ye fazla tepkisi yok. Hiçbir partiden olmadığını söylüyor, arkadaşları sevdiğini söylüyor ama en politik ve kurnaz olan adamdır. Tüccar ve zengindir. Avrupa'da ailesi var, Batman'da da akrabaları var, buralara bazen gidip geliyor. Bizimle ilişkilerini koparmıyor ve iyi götürmek istiyor ama menfaatçidir. Xelef Mırad'ın cemaati ile belli bir düzeyde ilişkileri var.

Qeyrani Cemaati (Şeyh Xeyri Mırad'ın cemaati): Aşiretleri Qeyranidir. İnanç tabakası Müridtir. Bilindiği gibi Şéx Xeyri bir süre önce Sıkéniyé'deki bir çatışmada şehit düştü. Bunlar aslen YNK'lidir. Fakat KDP'den silah alma vaadiyle onlara gittiler. Daha doğrusu KDP silahı ve cephaneyi bir koz olarak kullandı. KDP'li olmaları karşılığında silah verdiler. En dürüst olan cemaat bunlardır. Özellikle Şéx Xeyri şehit düşmeden önce hep yanımızdaydı. Şimdi de yanımızdalar ama biraz dağılmışlar. Cemaate şimdi onun yeğeni Şéx Mejdel bakıyor. Ayrıca oğlu ve yeğenleri de sürekli Sıkéniyé ve Şılo- Baré hatlarında kalıyorlar. Şéx Mırad ailesi olarak tanınıyorlar ve bilinen bir ailedir. Avrupa'da belli bir çevreleri var. Maddi durumları iyidir. Siba Şéx Xıdır ve Sıkéniyé taraflarında hakim olan bir cemaattir.

Mam Bedel Cemaati: Daye Zero aşiretine dayanır. İnanç ve kültürel tabakası, Faqîr'dir. Şengal dağında yer alan Kolka köyündendir. Mam Bedel Kolka köyünün muhtarıdır. Aynı zamanda şimdi tabur komutanı da olmuş. Direniş yanlarının güçlülüğüyle tanınmaktadır. Faqirlerin içinde hakim olan bir cemaattir. Faqirler kendilerini Ezidilerin en alt tabakası olarak görüyorlar. Fakat bazıları bunların aslen Ezidi olmadığını Karaçi'den gelen Afganlar olduğunu söylüyorlar. Sakallı olarak tanınan Ezidiler bunlardır. Ezidilerin derin devleti gibidir bu kesim. En örgütlü olan kesimdir. Aynı zamanda en popilist olan kesimdir. Gerçi bu popilizm tüm Ezidilerin ortak noktasıdır. İsim yapmayı çok severler. Her bir cemaatin özel siteleri var ve bizim yaptığımız pek çok eylemi hiç utanmadan rahatça üslendiler. Kersé, Kolka, ve Sınuné taraflarında hakimler. Bunlarla belli bir ilişki düzeyimiz var.

Xelef Murat Atdo cemaati: Cıwana aşiretine bağlı Hebabi koluna dayanır. Bu aşiret Şengal'e ilk yerleşen aşirettir. Bin yıl öncesinde yerleştiği söylenmektedir. Şengal'de etkili bir aşirettir. Hebabi (Seit arkadaşın aşireti) aşiretindendir. Dağının eteklerinde Kandil tarafında konumlanmıştır. Cemaat sorumlusu Şengal merkezine yakın Şehabi köyündendir. İnanç ve kültürel tabakası Mürid'dir. Ekonomik durumları iyidir. Şengal'de etkili olmaya çalışan bir cemaattir. Katliamdan önce bu cemaat bir örgüte dayanmaktadır. Bu örgütün niteliği, inanç ve kültürel geleneklere karşı gelenlerin cezalandırılmasını esas alır. Halk arasında "koma barxıka" olarak adlandırılmaktalar.

Eskiden arkadaşlarla ilişkilenmiş birisidir. Bunun bir oğlu daha önce Kandil'de eğitim görüp TEVDA'da çalışmış. Biz yeni geldiğimizde de YBŞ'de arkadaşlarla çalışıyordu. KDP burada biraz hakim olduktan sonra onlara kaydı. En kaypak olan adam budur. Fitne fesatlıkla tanınan birisidir. Daha sonra oğlunu da bizden aldı. Oğlu zaten biraz lümpendi, kendisi gitmeseydi biz kovacaktık. Bu cemaatin içindekilerle ilişkilerimiz iyidir, özellikle Ebu Azat olarak tanınan Kasım Şıvan'la belli bir dostluğumuz var. Yukardaki sözün sahibi yani. Bazı eylemlerde arkadaşlarla saldırılara bile gittiler. Bu cemaatlerin bileşimleri biraz karışıktır. Bunların içinde de farklı farklı dengeler var. Zaten bu dengeleri biraz kullanarak çoğusuyla ilişkileniyoruz.

Qewal; Pir Ewra ve Mérka taraflarında hakimler. Kasım Şeşo ile ilişkileri iyidir ama bize de biraz yakındır. Kendi halinde ve fazla olumsuz olmayan birisidir.

Bütün bu tanınan cemaatlerin dışında da peşmergeyi kabul etmiş irili ufaklı 40'a yakın aile ve cemaat var. (Nasır Tahla, İlyas Xafıl, Bedel Murad Mendo, Cemal İlyas Ahmed…gibi küçük grublar) Bu cemaatlerin özelliği ilk günden beri burada kalıp gitmeyenlerdir. Ve KDP'li olduklarını başından beri inkar etmeyen (Şéx Xéyri'ninki hariç) cemaatlerdir. Fakat aynı zamanda bu cemaatlerin çoğusuyla da ilişkilerimiz var.

KDP, bu cemaatleri kendisine bağlamış ama bunlara karşı özel bir politika da izliyor. Bütün bunları Ezidilik çatısı altında birleştirmiyor. KDP çatısı altında birleştiriyor. Bunu da yanına aldığı Babé Şéx veya Mir Tehsin gibi sözde Ezidilerin ileri gelenleri ve dini temsilcileri olarak görülen kendi işbirlikçileri yoluyla yapıyor. Zaten Ezidileri birleştirmek istemiyor. Sürekli parçalı tutarak kendisine daha fazla bağlıyor. Bazen birisini diğeriyle bastırıyor, bazen birisini öne verip diğerlerini adeta birbiriyle yarıştırıyor. Bunlar da çoğu zaman daha iyi KDP'li olmak için birbiriyle yarışa giriyorlar.

Bu cemaatlerin dışında bir de bize yakın olan ya da tarafsız olan bazı cemaat ve aşiretler de var. Hebaba aşireti (Seid arkadaşın aşireti) bize en yakın olan aşirettir. Tüm çocukları YBŞ'ye katılmış aileleri de var. Belli bir kültür ve ahlak edinmiş, yurtseverlik duygusu güçlü olan kesimlerdir. Bu aşiretin içerisinde de KDP'ye ismini yazdıranlar var ama arkadaşları bırakmıyorlar. Bu aşiretin içerisinde Xıdır Salih (Kominist parti) var. bizimle ittifak yaparak gelip arkadaşlarla beraber mevzilenmeye ve savaşa katılıyorlardı. Daha sonra buna bağlı olan gençler YBŞ çalışmalarına katıldı, yönetimlerine de girdiler.

Şex Xelef, şuan arkadaşların yanında olan birisidir. Şerfedin'de belli bir çevresi var. YBŞ'de bazı yakınları var. Fakat bizim üzerimizden kendisini güç yapmak isteyen bazı yanlış yaklaşımları da var. Şerfedin'deki provakasyonda bir taraf Kasım Şeşo idi bunu tetikleyen ise kendisi oldu. Oraya gitmemesi gereken 20 YBŞ'li arkadaşı bizden habersiz ve hiç oraya gitmelerine gerek olmadığı halde oraya götürdü,

gerginliğe ve 1 YBŞ'linin şehadetine zemin açtı. İlk başlarda çocuklarını bile YBŞ'ye katmak istemedi, sonra bir kaç tanesini arkadaşlar kattılar.

Ebu Şamil adında Sorka aşiretinin önde gelen temsilcisiyle ilişkilerimiz iyidir. Bunlar eskiden de KDP'ye karşı tepkileri olan ve peşmergeliği kabul etmeyen bir kesimdir. Dıguré taraflarında evleri ve toprakları var. Bizim ile belli bir ittifakı var.

Sımokiler, buraların en büyük aşiretidir. Ağalarının ismi Ahmet İsmail'dir. Kendisiyle ilişkilerimiz yok. Fakat aşiretle ilişkilerimiz az da olsa var. Eskiden Araplarla kalkıp oturan bir aşirettir. Siba Şéx Xıdır, Dıguré, Sınuné ve Koço taraflarında hakimler. Ne bizimle ne de KDP ile fazla alıp vermiyorlar.

Ayrıca buralarda bir de sunni Kürt aşiretleri var. Bunların çoğusu ya yerlerinde kalmışlar ya da güneye geçmişler. Zaten bunlara DAİŞ gözüyle bakılıyor. Ondan dolayı bunlarla zaten ilişkilenmek mümkün değil, ve ilişkilenmemişiz.

Şengal'de Partiya Peşveru ya Ezîdi (Hizba Takaddime Êzidi) var. Bu parti katliam öncesi örgütlenmiştir. Bu partinin fikirlerinde Kürtlük kimliği red edilmektedir. Arap kimliğine sarılma var. Arap Sünni egemenliği tarafından yönlendirilmektedir. Şengal'de mevcut durumda yoklar fakat Şengal'de etkili çalışma yürütme arayışındadır.

15 Kasım '14

Dün Baré'yi Geri Aldık

Şimdiye kadar çeteler Baré'yi almak için 7-8 seferdir saldırı yaptılar ama her seferinde kayıplar verdiler ve geri dönmek zorunda kaldılar. Fakat son seferinde Şılo tarafından da gelince arkadaşlar Bareyi bırakmak zorunda kalmışlardı. Tabi Dıgure'nın bırakılmasından ve Şengal'in tümden kuşatmaya girmesinden sonra Bare'yi de bırakmamız iyi olmadı. Hem çeteler için bir moral ve saldırılarını artırmak için cesaret kaynağı oluyordu hem de bir tarz haline gelip de zorlandığımız yerde mevziyi bırakıp çekilmek hoş olmaz ve yakışmazdı. Ondan dolayı Barenin bırakılması zoruma gitmişti ve içime sindiremedim. Bare'nin düştüğü gün ben de oraya gittim ama adamlar zaten gelip noktada arkadaşları vurmuştu ve bizim ilk kayıplarımız noktada olmuştu. Çeteler şimdi bizim taktiklerimizi bize karşı kullanıp eylem yapıyorlardı. Hal böyle olunca zaten daha fazla ısrar daha fazla kayıp anlamına gelirdi ki, ona da gerek yoktu ve çekilme doğal olmuştu zaten.

Bare hattı onlar için önemliydi. Dağın kuzey tarafından gelen asfaltın devamıydı ve orayı biz almıştık. Yani Şengal'e geçmeleri için gidip Suriye'den dönmeleri gerekiyordu ve yolları uzuyordu. Ondan dolayı almak için pek çok sefer saldırdılar.

Ama bu çetelere karşı gerilla taktiği eylemlerimizle asıl üstün yanlarımızı gösterebilmemiz gerekiyordu. Bir de istedikleri gibi istedikleri yerleri onlara bırakmayacağımızı göstermemiz gerekiyordu. Solak ve Mérka'da da denemek istediler ama başaramadılar ve her iki yerden de onları dağdan çıkardık, şimdi de burada bunu yapmamız gerekiyordu. Bunun için bir süredir zaten hazırlık yapıyorduk. Dılgeş arkadaş ve yanında getirdiği bir takım arkadaşla zaten 10 gündü burada düşmanı takip ediyordu. Eylem yapma kararını verdikten sonra ben de bir bölük arkadaşı yanıma alarak oraya gittim.

Bare'nin üstündeki yerleri zaten biz almıştık bizim elimizdeydi. Biz oraya gittikten sonra yanımda getirdiğim arkadaşlarla da gidip köyü bir de eylem gözüyle keşfettik. Bir süreydi süikastçi arkadaşlar eylem yapıyorlardı ve onların hareketlerini biraz sınırlandırmışlardı. Ş. Agit, Ş. Cudi tepesini ve köyün içinde birkaç evi tutmuşlardı. Her üç yere baskın yapma kararı aldık. Arkadaşlara birkaç gün çetelere süikast yapmamalarını ve onları rahat bırakmalarını söyledim. Çünkü her hareket ettiklerinde arkadaşlar vuruyordu ve onlar da gizli hareket ediyorlardı. Birkaç gün vurmasaydık daha rahat hareket edeceklerdi ve nerde kaldıklarını ve hareket ettiklerini daha rahat görecektik.

Eyleme katacağımız tüm arkadaşları keşfe gönderdikten sonra planlama ve düzenlememizi yaptık. İki tepeye ve köye vuracaktık. Yani çeteleri söküp atacaktık, ona göre planlamamızı yaptık. Yürütmemizden Dılşér, Dılgeş ve Nujin arkadaş da vardı. Ayrıca alan yönetimi ve Devrim arkadaşın taburundan da gelen arkadaşlar vardı. 3 saldırı kolu, 3 takviye ve onların savunmalarını çıkardık, ayrıca pusu ve sabotaj gruplarını çıkardık. Ş. Agit tepesine Brindar ve dört arkadaşı, Ş. Cudi tepesine Şıvan ve dört arkadaşı (Agır arkadaş genel savunmadaydı) köye de Welat arkadaşı ve bir grubu gönderdik. Tabi bu grupların savunmaları da

vardı. Köydeki grubu ve tepeyi Devrim arkadaş koordine etti, Dılgeş arkadaşı bir takımla zirveye gönderdik. Dılşér arkadaş da Şılo tarafına geçti. Genel koordine için de Nujin, Arjin, Tiréj ve Şengal arkadaşlar da benimle tepeye geldiler. Tabi karanlıkta koordine yerine gidinceye kadar da epey etrafı dolaştık.

Eylemden önce fazla cihaz konuşmamak için saat 23.00' ü eylem saati olarak belirledik ve her hangi bir terslik çıkmaması durumunda tüm gruplar bu saatte yerlerini almış olacaklardı ve saat 11'e geldiğimizde Şıvan arkadaşın grubu yerini daha almamıştı. Daha doğrusu yanlış bir tepeye gitmişlerdi. Kırk dakika onları bekledik. Tabi böylesi bir durumda fazla beklemek de iyi değildi. Köy grubu kendi hedeflerine yaklaştıklarında her hangi bir ses sedanın olmadığını söylüyorlardı. Yani bir ihtimal boşaltmış ya da kenara çekilmiş olabilirlerdi, fakat yine de arkadaşlara doluymuş gibi gitmelerini söyledim. Saat 11.40'ta Şıvan da hazır olduğunu söyleyince eylemi başlattık. 5 dakika içerisinde Brindar arkadaş kendi tepesini düşürdü. Çünkü eylemi bombalarla başlattılar ve mevzilerin içine vurdular. Eylemi bombalarla başlatmak, hele de birincisini mevziye atmak hemen hemen eylemi almak gibidir. Tepedeki 1 doçkayı ve 3 silahı aldılar. Ayrıca pek çok malzemeyi de kaldırdılar.

Şıvan arkadaşın grubu eylemi başlattılar da bir boğaz öncesinden başladılar. Sırtta iki tane tepe vardı onlar boğazın önündeki tepeden başladılar ve kendi tepelerini alıncaya kadar 1 saate yakın zaman geçti. Zaten her tarafı bırakıp kaçtıkları için orayı da bırakıp kaçtılar. Köyün içindeki saldırı grubu yerine gittiğinde yerleri boştu ama köyün içinden ateş açıyorlardı. 1 saat içerisinde her üç hedef de elimize geçmiş oldu. Yani tekbir arkadaşın parmağı kanamadan Baré'yi tekrar geri aldık.

Tabi başarılı bir eylem olduğu için tüm arkadaşların moralini yükseltti ve her arkadaşta paylaşılmaz bir sevinç vardı. Sabaha kadar koordine yerinde kaldık. Sabah çetelerin 3 tane aracı aşağı Bareye kadar geldi ama müdahale etmeye cesaret edemediler. Biz yanımızda Bedel Xelef'in 120'lik havanını ve 10 roketini de götürmüştük de götürmez olsaydık. Bizim havancımız havandan daha renkli bir arkadaştı. Araçlara havan atmasını söyledim. Hiç abartısız söylüyorum attığı yer ile atmak istediği yer arasında en az 5 km fark vardı, hem de çaprazlama 5 km. Kendisi sadece 50 metre doldan başını kaldırsaydı sadece göz bakışıyla istikameti netleştirirdi geriye kalan ise kısalığı ya da uzunluğuydu. Neyse ki 5. roketten sonra çeteler, kendilerine roket atıldığını yeni yeni fark ettiler. Ve oradan da kaçtılar. Zaten bu havan yüzünden Bedel Xelef Rûdaw'a konuşarak Bare'nin alınmasında arkadaşlarla birlikte saldırıya geçtiklerini söylemişti ve Bare'de arkadaşlarla çektiği fotoğrafı facebooklarda bol bol dağıtmıştı. Şimdi bunun ki yine iyiydi. Mehema Xelil adındaki eski KDP'li parlamenter sabahın erken saatlerinde her tarafı arayarak Bare'yi aldığını dünya aleme duyurmuştu, hem de utanmazca. Hadi Bedel Xelef havanıyla Bare'ye kadar geldi ya da 5 tane roketini attık fakat bu adam Cefriye'yi geçmemişti. İşte buradaki cemaatlerin bir de böylesine ucuz ve beleş kahramanlıkları var. Yapmadıkları pek çok şeyi kendileri yapmış gibi gösteriyorlar. Bir de burada havan silahı ve doçkaya sahip olmak atom bombasına sahip olmak gibi görülüyor. Çoğu cemaat, DAİŞ'e karşı tutunamamış olmayı, doçka ve havan (cemaatlerin üslubuyla haavın) silahlarının olmasıymış. Yani bu iki silah olsaydı DAİŞ'i ortadan kaldıracaklarmış. Sanki biz 30 yıldır TC devletine havan ve doçkayla savaşıyoruz.

Sabah artık durumlar tenhalaştıktan sonra biz de kendimizi Bare'ye bıraktık. Başarı elde edilmiş bir gerilla ortamına girmenin hoş ve tatlı bir havasıyla ve kendimizden emin adımlarla köye indik. Gördüğümüz her arkadaşı eylemden dolayı kutladık.

Bu eylem hem elimizden çıkan bir yeri tekrardan geri alma anlamında iyi oldu hem de planlı gerilla taktikleriyle yaptığımız eylemlerin gerçekten de başarı getirdiği sonucunu kendi gözlerimizle bir kez daha gördük. Bu eylem burada şehit düşmüş arkadaşlarımızın da anısına güzel bir cevap oldu.....

19 Kasım '14

Şengal Dağındaki Çağdaş Derwêşler

Baré alındıktan iki gün sonra çeteler Şılo-Skiniyé tarafından araziye vurarak tekrar Baré'nin üstündeki sırtlara çıkmak istediler. Şılo'daki arkadaşlar bir hattan onları vurmuşlardı ama Skéniyé ve Şılo sırtları arasından zirveye çıkan çeteleri vurmamışlardı. Sadece bizi bilgilendirdiler. Oysa oradan önlerini kesebilirlerdi. Sabah erken saatlerinde tepeciler haber vererek bir grup çeteyi gördüklerini söyledi. Çetelerin görüldüğü yerin biraz aşağısındaysa bizim bir suikast ve doçka grubumuz vardı. Görülen grubun çete mi yoksa köylü mü olabileceği üzerine bir tartışma da oldu cihaz üzerinden. O taraflara çıkma ihtimali olan bütün cemaatlerle konuştuk ve kimselerinin orda olmadıklarını bize söylediler. Daha sonra arkadaşlara onların çete olduğunu söyledik.

Baré'den sonra yönetimce kısa bir tartışma yaptık, bundan sonra planlama ve konumlanma nasıl olacak onu biraz tartıştık ve fazla olan arkadaşları tekrar eski yerlerine göndermeyi kararlaştırdık. Sabahleyin de yönetimdeki arkadaşlar Kora Sımokya'ya gelecek son durumu tekrar tartışıp ayrılacaktık. Yürütmemizden Dılgeş arkadaş ise bir süre daha kaldıktan sonra o da karargaha gelecekti. Fakat sabah çeteler araziye çıkınca planlamamız doğal olarak değişti.

Aslında Agır ya da Devrim arkadaştan birini meseleyi anlaması için yukarı gönderecektim fakat bahsettiğim tartışma net olmadığı için geri dönecek arkadaşları tepeye göndermek istemedik. Dılgeş arkadaş zaten birkaç gündü hep yukardaydı daha hakimdi ondan dolayı yanına bir grup alarak yukarı çıkmayı önerince, ben de tamam olur dedim. Yukarda da zaten bir grup vardı. Onlar yukarı çıkınca benimle telefonda konuşarak durumu bildirdi, küçük bir çete grubu olduğunu söyledi ve onlara yönelik iyi bir eylem yapılabileceğini söyledi. Ben de ona biraz beklemelerini ve yanımdan bir grup göndereceğimi, fakat arkadaşlar ulaşıncaya kadar çetelerin geri dönüş hatlarını kontrol altında tutmalarını söyledim. Dılgeş arkadaş kendilerine takviye göndermeye ihtiyaç olmadığını yanındaki arkadaşların bu iş için yeterli olduğunu söyledi fakat ben onlara beklemelerini ve oraya gelen tüm grubu imha etmek istediğimizi ve bunun için göndereceğim grubu beklemelerini söyledim. Yanımda bulunan Devrim, Ciger, Ferhat ve onlarla birlikte 12 arkadaşı hemen tepeye gönderdim. Oraya gitmeleri bir saate yakın bir zamanı tutardı. Bu arada Dılgeş arkadaş tekrar beni aradı ve yanındaki arkadaşlarla çetelerin üzerine gideceklerini ve eylem yapacaklarını söyledi; "zaten tepeci arkadaşlar vurdu, biz 6 tane çeteyi görüyoruz, gidip onları da biz vuracağız" diyerek gitmek istediklerini söyledi. Fakat ben tekrardan grubun yola çıktığını ve onları beklemelerini söyledim. Bana tamam dedi de meğerse yanındaki arkadaşlarla gitmişler. Kendilerini üç gruba ayırmışlar, üç taraftan çetelerin üstüne gitmişler, kendisi de bir grubun içinde saldırıya gitmiş. Meğerse görünen çetelerin alt ve yan tarafında da çeteler varmış ve onları görmüyorlarmış. Bombalarla tepedeki çetelerin içine girmişlerdi ve orda kısa ve hızlı bir çatışma yaşanmış, grubu imha etmişlerdi ama Dılgeş arkadaşın da içinde olduğu üç arkadaş tepede, bir arkadaş tepenin altında, bir arkadaş da suikastle şehit düşmüştü. Yan tarafta bulunan çeteler tepenin düştüğünü anladıktan sonra kendi tepesini vurmaya başlamışlardı. Arkadaşların içine bir roket vurmuşlardı. Tabi bütün bunları arkadaşlar geldikten sonra öğrendik.

Dılgeş arkadaş benimle telefonda konuştuktan on dakika sonra tekrar onu aradım, bana; "heval Egid biz onlara yaklaşmışız biz şimdi küçük bir gruplarını görüyoruz, gidip şimdi hepsini imha edeceğiz, sen merak etme işimizi bitirdikten hemen sonra seni arayacağım, sen şimdi beni arama, telefonun sesi onlara gidebilir" diyerek konuşmasını bitirmişti. Artık o andan sonra başlamışlar tepeye saldırmaya. Gönderdiğimiz grup da tepenin altına kadar gitmişti ama çatışma başladığında daha yetişmemişlerdi. Tabi yoğun silah sesi gelince çetelerle arkadaşlar arasında iç içe bir çatışmanın olduğunu anladım. Dılgeş arkadaş beni şimdi arama dediği için onu aramadım, cihazla Demhat arkadaşla bağlantı kurdum ve arkadaşların tepeye girdiklerini bana söyledi ama onun da arkadaşlarla bağlantısı kopmuştu. Demhat arkadaş da yukardaydı ve onun yanında cihaz iyi çekiyordu. Dılgeş arkadaşa epey çağrı yapmasına rağmen cevap vermiyordu. Bunun üzerine mecburen tekrar telefonla aradım, telefon çalıyordu ama kaldırmıyordu. Belki şimdi çatışma var diyerek tekrardan aramadım ve bir kaç dakika daha bekledim ama içime öylesine bir sıkıntı girdi ki dayanamadım ve tekrardan aradım. Yine çalıyordu ama kaldırmıyordu. Bu sefer olumsuz bir şey olduğunu anladım, ve tekrar aradım, yine kaldırmıyordu. Çok acayip bir psikoloji ve duygu yaşadım. Telefonun ucundaki yoldaşının şehit düştüğünü ve bir şehide telefonla ulaşmaya çalışmanın ne kadar tuhaf ve acayip bir şey olduğunu o birkaç saniyelik telefon zili eşliğinde yaşadım. Pek çok sefer şehit yoldaşlarımız için yaşadığımız duyguya yeni bir duygu hali ekleniyordu. Hiç beklemediğin ya da inanmak istemediğin bir durum bir telefon zili kadar uzağında duruyordu.

Biraz zaman geçtikten sonra Devrim arkadaşla konuştum, tepeden ses seda çıkmadığını söyledi. Onlara şimdi tepeye gitmemelerini ve etrafı kontrol etmelerini söyledim. Çünkü tepede çeteler kalmış olabilirlerdi ve arkadaşları pusuda vururlardı. Onlar kendilerini tepenin üstünde hakim olan bir yere vermişlerdi ve akşama doğru çetelerin kendilerini bırakmaya başladıklarını söyledi. Onlar da uzaktan geri çekilen çetelerde birini vurmuşlardı. Tabi benim asıl merak ettiğim şey tepede neler olduğuydu. Çeteler gidince hemen tepeyi kontrol etmelerini söyledim. Birkaç dakika sonra telefonla beni aradı. İlk "Alo" deyişinde olumsuz bir şeyin olduğunu hemen anladım. Çünkü ses tonu çok moralsiz görünüyordu, hatta zorla konuşuyordu. Tabi böylesi durumlarda üsluptan durum hemen anlaşılıyor. O birkaç saniyelik zaman diliminde bir an önce durumu öğrenmek için nerdeyse çatlayacaktım ama olumsuz bir şeyi duymaktan korktuğum için de durumu hiç sormak istemiyordum. Ama mecburen öğrenmem gerekiyordu. "arkadaşlar şehit düşmüş" dedi, bir anda üç kelimeyle. "kaç arkadaş" dedim, "Dılgeş, Afat ve Fırat arkadaş burda, Goran ve Rojhat arkadaş da aşağıda" diye devam etti. Hiç uzatmak istemiyordum ama mecburen birkaç şeyi daha sorduktan sonra arkadaşları ve malzemelerini alıp aşağı gelmelerini söyledim. Tabi böylesi bir durumda insan düşmanın durumunu sormak bile istemiyor, çünkü orda onlarca çetenin leşi bile kalmışsa beş yoldaşımızın şehit düşmesine değmezdi. Fakat mecburen istemeyerek onu da sordum "5 çetenin cenazesi burda, 2 tanesi de aşağıda var" dedi.

Akşam her beş arkadaşın cenazesini getirdiler. Tepenin ortasına kadar arkadaşların önüne gittim. Her beş arkadaşa da ayrı ayrı baktım. Dılgeş arkadaşın cenazesini yere bıraktığımızda yarım saat orda öylece oturup sessizce gecenin karanlığında onun koyu renkteki yüzüne, siluetine baktım. Kimseden tek bir ses çıkmıyordu. Ben konuşmadığım için arkadaşlar da konuşmuyordu. Böylesi anlardaki sessizlikte hepimiz ne düşündüğümüzü biliyoruz. Bu sessiz diyaloglar en sade diyaloglardır. İçinde daha çok "keşke"lerin olduğu bir monologdur. "keşke bu böyle olmasaydı, keşke şu şöyle olsaydı" diyen keşkeler. Ama bu "keşke"lerin hiçbir faydası kalmamıştır artık. Gideni geri getirmeye yetmeyen sessiz "keşke"lerdir. Arkadaşları Dola Sımokya'nın (bu dol Şıwan Perwerin "kıriv" parçasında adı geçen yerdir) ağzına götürdük. Doktor Béritan ve yanındaki arkadaşlar güzelce arkadaşları battaniye ile sardıktan sonra naaşlarını kapattı. O iş de bitinceye kadar yine sessiz bir diyalog vardı. Sabaha kadar gözüme uyku girmedi. Keşke onu tepeye göndermeseydim diyerek adeta içimi yedim. Acaba onu göndermeseydim durum farklı olur muydu? Ya da tepeye çıkan çetelere müdahale etmeseydik, işler çok kötüleşir miydi? Acaba "tepeye vurmayın" diye net bir talimat verseydim ne olacaktı? Gibi pek çok cevapsız soruyu sordum kendime sabaha kadar. Tabi eğer DAİŞ'in dağın zirvesine çıkmasına müdahale etmeseydik ve yapılan müdahale ile onlar oradan çıkarılmasaydı daha tehlikeli bir durum ortaya çıkacaktı. Bundan cesaret alan çeteler serdeşt taraflarına da çıkmaya başlayacaklardı. Bu müdahale onları durdurdu ama bize de pahalıya mal oldu.

Hava aydınlanınca arkadaşların cenazelerini şehitliğe gönderdik. Zaten akşamdan Berfin ve Siyabend arkadaşa durumları aktararak hazırlık yapmalarını söylemiştim. Sabah tören yapacaklardı. Arkadaşlar benim de gelmem için ısrar ettiler ama ben orada kaldım ve törene gitmedim. Çünkü törene gitseydim bu sefer de konuşmam için arkadaşlar baskı yapacaklardı. Fakat şimdiye kadar hiçbir şehit arkadaşın cenaze töreninde konuşmadım, daha doğrusu konuşamıyorum. Şehit arkadaşlar üzerine konuştuğum zaman boğazım düğümleniyor ve bazen ağlamaklı bile oluyorum, ondan dolayı gitmedim. Bir de yukarda kalmış çete cenazelerini de almaları için arkadaşları göndermek istiyordum ve yeni bir çete saldırısı olabilir diye kaldım. Zaten şehit arkadaşları gönderdikten sonra çeteleri de almak için bir grup arkadaş gönderdik. Çetelerin iki tane cenazesi aşağı dola gittikleri için getirilmedi, tepedeki beş tane cenazeleri getirildi. Bunları da Kersé'deki asayişin yanına gönderdik arkadaşlar caddenin üzerine bırakıp halka gösterdiler. Aslında biz her zaman ölüye karşı saygılı davranırız. Fakat bu çeteler halk üzerinde büyük bir korku bırakmışlar, Êzidiler bu çetelerden çok çekti, az da olsa hem o kötü psikolojiyi kırmak istedik, hem de onların acılarını biraz hafifletmek istedik.

Dılgeş arkadaşın şehadeti zor oldu, hak etmediğimiz bir kayıptı, başarılı bir eylemin ardından hiç olmaması gereken bir kayıptı. Hiç kayıp vermeden bir köyü almıştık. Ama şimdi pis bir çatışmada 5 arkadaşımız şehit düştü. Örgüte izah etmek bile çok zordu, zaten izahı bile olmayan bir kayıptı. Dılgeş arkadaş, kısa bir zamandı gelmesine rağmen çok istekli ve moralli çalışmalara katılan bir arkadaştı. Amanoslarda ve Rojhılat çalışmalarında kalmış, ilerisi için çok erken gelişebilecek ve iş yapabilecek potansiyele sahip olan bir komutandı. Dılgeş arkadaş 2003'te gerillaya katılmıştı ancak sanki yıllarca ARGK'de kalmış bir gerillanın deneyimi vardı. Bu eylem sırasında da yirmi güne yakın burada aktif olarak hazırlık çalışmalarına katıldı. En zor işe kendisi gitti, susuz olan yere kendisi gitti, tepecilere moral vermek için bir hafta gidip tepede onların yanında kaldı. Üslubu, yoldaşlığı ve coşkusuyla bulunduğu ortama sürekli moral

kaynağı oldu. Çok mütevazi bir arkadaştı, yoldaşlığında öyleydi, savaşında da öyle oldu. Bombasını eline alıp saldırıya gidecek kadar mütevazi ve cesaretli oldu. Gitmesine hiç gerek olmayan bir yere kendisi öncülük etti. Şengal zirvelerinde APOCU ruhu temsil eden çağdaş bir Derwêşé Ewdi gibi oldu.

Afat arkadaş, 2013'te katılmış, Hakkarili (Peyanıs) genç bir arkadaştı. Oldukça istekli ve moralliydi, ayrıca da çok sempatik bir arkadaştı. Gençlik çalışmalarında da kalmıştı.

Fırat arkadaş da 2013'te katılan Serhatlı (Kars) bir arkadaştı, yanımızda kalan YPG gücündendi , eylem için götürdüğümüz takımın içindeydi. Baré eyleminde saldırı grubunda yer almadığı için daralıp kendini bir kenara vermişti. Belki de onun intikamıyla gündüz saldırıya gitmişti.

Rojhat arkadaş, Maku'lu bir arkadaştı, o da 2013'te katılmıştı. Bir süre asayiş ve Kaa'de çalışmalara katıldı. Daha aktif bir alanda çalışmalara katılmak için bir pratik alan için öneri yapıp oraya gitmişti.

Goran arkadaş, Serekani'li bir arkadaştı, bu yılın başında gerillaya katılmıştı. Eylemde doçkacıydı. Çeteler çıkınca o da eyleme katılmak için dayatıp gitmişti ve Rojhat arkadaşla birlikte tepenin altında suikastle şehit düşmüştü.

Bu beş arkadaşın şehadeti bizi zorladı. Şimdiye kadarki en toplu kaybımız ama en olmaması gereken kaybımızdı da. Yaşanmaması gereken bir kayıptı ama gösterdikleri ruh ise her zaman bize yön verecek ve cesaret kaynağı olacak bir biçimdeydi. Onlara layık olacağız. Onların temsil ettiği ruhu bundan sonra da Şengal zirvelerinde temsil etmek bizim tek çabamız olacaktır. Umarım layık oluruz...

(Ş. Dılgeş, Ş. Afat, Ş. Fırat, Ş. Goran ve Ş. Rojhat)

22 Kasım ‘14

“Yol ver dağlar yol ver” diye başlayıp dağların engelleyiciliğini ifade eden pek çok türküyü biliriz ve söyleriz. Oysa şimdi dağlardan değil de ovalardan yolları, koridorları açmak istiyoruz. Çünkü bu uçsuz bucaksız ovalar da kapanmış ve yol vermiyorlar. Sevdiklerimize ulaşmak için değil sadece, burada mahsur kalmış halkımıza yardım etmek ve onların ihtiyaçlarını karşılamak için. Ama her taraf ova olunca ve tüm ova da çetelerin elinde olunca yolu açmak biraz zorlaşıyor. Aslında ağırlığımızı versek açarız ama Rojava’yla ortak yapmamız gerekiyor. YPG Recmıl Ebıd’e kadar gelirse, biz de Dahola’yı alarak yeni bir koridor açabiliriz. Fakat bu konuda Rojava şimdilik fazla sıcak bakmıyor. Fırsat doğduğunda bunu değerlendirmenin daha iyi olacağını söylüyorlar, fakat bu fırsat doğuncaya kadar KDP burada kendini biraz daha örgütleyecektir.

Koridor açıkken bizi DAİŞ’e benzetenlerden şimdi çıt çıkmıyor, süt dökmüş kediye dönmüşler. Yerlerinden çıkmıyorlar. Tabi buraların meşhur bir özelliği de ucuz kahramanlık. Herkesin bir cemaati ve arkalarına taktıkları onlarca silahlı adamları var, ama herkes de koridorun açılmasını ve savaşın yapılmasını sadece bizden bekliyor. “Heval hûn intihari ne” diyerek bizi gaza getirmekten de geri durmuyorlar. Bazılarına göre biz sadece ölmek için gelmişiz Şengal’e. Bu da aşırı ucuz bir yaklaşım. Tabi herkes böyle yaklaşmıyor. Tüm geleceklerini ve kaderlerini arkadaşlara teslim edecek kadar güvenen bir kitle de var. Yıllarca kitle faaliyetini yürütüp de elde edemeyeceğin başarıları, örgütleme ve değişim imkanlarını, Şengal’e müdahaleyle başarmış arkadaşlar. Bu üç aylık zaman içinde çok şey değişmiş ve büyük gelişmeler var. Ne şart altında olursa olsun bizden kopmayacak bir kitle oluşmuş. Ama politik kesimler, Arapların ve KDP’nin etkisinde olan kesimler de var ve bunlar da az değil.

Burada gözle görülür bir değişim de kadın cephesinde olmuş. PKK’de, bir toplumu dönüştürmenin ölçüsü kadın olduğuna bakılırsa Şengal de artık PKK’lileşmiş. Çünkü kadın bir toplum özgürlük düzeyini, ortak yaşamı, kendini ifade edebilmeyi bir bütünen sosyalitesini gösterir. Başkan APO, bundan dolayı “bir toplumun özgürlük düzeyini, kadının özgürlük düzeyi belirler” diyor. İşte buraların şimdiye kadar hiç görmediği bir gelişme de işte bu anlamda kadında ortaya çıkıyor. Kadınlar da direnişin içinde yerini alarak mücadele etmek istiyor, intikamını almak istiyor. Bunun için de artık silahlanmış ve savaşmak istiyor. “ Artık ben de varım” diyen, kendi gelecekleri hakkında söz sahibi olmak isteyen yiğit kızlar ve analar da var artık bu Şengal dağlarında....

Kasım ‘14

Şehit Xané Akademisi

Önderlik “bir toplumun özgürlük düzeyi, kadının özgürlük düzeyine göredir” diyor. Yani toplumun ahlakını, bilincini, gelişmişlik düzeyini, kadının özgürlük düzeyini referans alarak değerlendiriyor. Tabi Kürt toplumu gibi geçmişi ve tarihi olan bir halk için de bu geçerlidir. Aslında geldiğimiz kültür itibari ile tarihimizin köklerinde böylesine güçlü biçimde kadının yeri vardır ancak egemen zihniyetin gelişmesiyle beraber bu kültür aşılmış ve geri toplumlar düzeyine inmişti. Başkan APO ve PKK ile tekrardan tarihin köklerine dönüş yaşanmaya başladı. Her ne kadar kat edilecek epey bir yol varsa da gelinen düzey hiç de azımsanacak bir düzey değil.

Tabi Ezidi toplumu gibi katı gelenek ve göreneklerin içerisine ve farklı bir inanç olması itibari ile bunu da daha fazla dogmatik olmanın kalıpları içerisine sıkıştırılmış bir kadından, kendine güvenen, ayakları üzerinde durabilen, var olan tabakalaşmaya kafa tutacak, eline silahını alarak halkı için savaşacak özgür bir kadını yaratmak hiç de kolay değil. Eline silah alıp direniş cephesine katılan kadın, aynı zamanda var olan bu geleneklere de başkaldırmış sayılırdı. Silahlanıp mevziye koşmak alışık olunmayan bir durumdu. Savaşın, silahın, adam öldürmenin erkek işi sayıldığı bu coğrafyada kadın, sadece evin hizmetçisi, saklı tutulması gereken bir emanet, çocuk doğuran bir makina sayılırdı. Fakat görebildiğimiz kadarıyla Êzidi kadınında toprağa bağlılık, dine bağlılık hatta sevdiğine bağlılık erkeklerinkinden daha güçlü ve daha derindir. Genelde Kürt kadının bu yanı hep güçlüdür ama Êzidi kadınında gerçekten de bu bağlılık çok daha net görülüyor. Gabara köyünde “biz ölsek bile kemiklerimiz bu topraklarda kalacaktır” diyen ananın bu sözleri bir yaşam manifestosudur. DAİŞ’in elindeki kızların, kadınların onların elinden kaçıp kurtulmak için gösterdikleri çabayı erkekler hiç göstermiyor. Bu bir özgür yaşam, kirlenmemiş bir yaşama olan bağlılıktır. Yine çok tuhafıma giden ama bir o kadar da beni gururlandıran bir olayı da örnek olarak verebilirim. Bir süre önce Solax’ta Serdar adında Şengal’li bir arkadaş şehit düşmüştü. Bu arkadaş eline silahını alıp direniş mevzilerine koştuğunda sevdiği bir kız varmış ve nişanlanmıştı. Serdar arkadaş şehit düşünce, nişanlısı olan kız Serdar arkadaşın mezarının üzerine gidip saatlerce ağlamış. Sonra da saçının uzun iki örgüsünü kökünden kesip Serdar arkadaşın mezar taşının üzerine bağlamıştı. Bu davranış bir kızın bağlılığını gösteriyordu. Sevdiği erkek ülkesi ve halkın için şehit düşmüştü. O da saçlarını keserek bundan böyle hiçbir erkeğe yar olmayacağının sözünü vermişti. Hem de saçlarını keserek bunu ilan etmişti. İşte bu davranış bir bağlılıktır. Bu bağlılık sadece bir erkeğe olan bağlılık da değil. Aynı zamanda ülkesine ve halkına karşı da bir bağlılığı ifade ediyordu. Şimdi bu ruhu taşıyan kadınların mücadele saflarına katılması gerekiyordu. Şengal’de esas başarı bu kadını direniş cephesine çekmekti. İşte bu Şengal hamlemizin böyle bir başarısı da bu oldu ve devam edecek gibi de görünüyor.

Şimdiye kadar YBŞ’ye katılımlar hep erkeklerdendi ama Şehit Xané arkadaşın adına açılan devrede 12 genç Ezidi kızı eğitim görerek bu mücadelede yer almak istediklerini ilan ettiler. Tabi buradaki toplum hassasiyetlerini de biraz hesaplayarak biraz da tepkiyi anlamak için şimdilik evlerinde kalacaklar ama arkadaşların ortamına alışan gençlerin kendi evinde oturması mümkün değil. Bu adım gerçekten de güzel oldu. Aslında kızları direk asker biçimiyle YBŞ saflarına katıp katmama noktasında yönetimce de bazı tartışmalarımız oldu, fakat kadın arkadaşların ısrarları, sonucu belirlemede biraz daha baskın çıktı. Her ne kadar bu hususlar özgünlük konusuna girse de Şengal’de herşeyi tartışarak yapma mecburiyetimiz de var.

Kızların katılımı ilk gerçekleştiğinde ileri gelen cemaatlerden birkaç kişi yanıma gelerek, “sizin yaptığınız herşey iyidir, bu toplum hiçbir zaman bu yaptıklarınızı unutmayacak. Fakat Ezidi kızlarını asker yapmayın, bu bizim toplumsal kurallarımıza tersttir, bu durum size karşı döner ve halk sizden uzaklaşacak” diyerek, esasta KDP’ye ait olan bazı tehditlerini dolaylı olarak bize yansıttılar. Tabi ben de Başkan APO’nun felsefesini, eşit, adil, özgür bir toplumun kadının toplum içindeki konumuna göre değerlendirilmesi gerektiğini uzun uzun anlattım. Fakat ne kadar ikna ettim o bir tartışma konusuydu.

Eğitim gören kızlar gerçekten de asi ve isyankar Ezidi damarının ruhunu yansıtan kişilerdendi. Arkadaşlar bir de bunları basına da çıkardılar. Her biri diğerinden daha iddialı konuşuyordu. Hele Amara adındaki kız, dimdik konuştuktan sonra zafer işareti yaparak “Jın, Jiyan, Azaadi” sloganıyla da konuşmasını bitirerek başarılı bir yürüyüşün iddiasını güçlü bir biçimde verdi.

24 Kasım ’14

YBŞ Toplantısı Yaptık

YBŞ’nin genişletilmiş yönetim toplantısını yaptık. Geçen bu süre içinde tüm çalışmaları ortak yürütüyorduk. Fakat YBŞ çalışmalarını biraz daha özgün ele almak ve daha ciddi olarak üzerinde durmak için ayrı bir karargah olarak örgütlemeye başladık. Genel çalışmalar, planlamalar yine ortak olacaktı fakat özgün çalışmalar bu karargahta yürütülecekti. YBŞ’nin bir özgün örgüt olarak çalışmalarını yürütmesi önemli olacaktı. Başkan APO’nun felsefe ve paradigması temelinde, ama Êzidi halkımızın gelenek ve göreneklerini

esas alan bir öncü örgütün Şengal için varlığı önemli olacaktı. Bu örgüt tamamen PKK olmazdı, buranın renginde olacaktı. Şimdiye kadar hep beraberdik, bundan sonra da belli bir zamana kadar bunun ihtiyacı olcaktır. Ama biz daha çok, eğitimlerine ve örgütlenmelerine yardımcı olmak ve onlara danışmanlık biçiminde rolümüzü oynamak istiyoruz

Bu anlamda bu toplantı ilk oluyordu ve geniş katılımlı bir toplantı yaptık. Musul DAİŞ'in eline geçtikten sonra, Şengal'e de saldırı olabilir ihtimaline karşı örgüt tarafından bir grup arkadaş örgütlendirilip gönderilmişti. O zaman 12 arkadaş örgütlendirilip gönderilmişti. Bu grubun gönderilme sebebi olası bir DAİŞ yönelimi karşısında halkı örgütleme ayrıca Şengal'li gençleri de öz savunma çerçevesinde örgütleyip silahlandırmaktı. Cemal arkadaş bu grubu Derwéşé Ewdi ve arkadaşlarına benzeterek 12 süvari olarak adlandırmıştı. Bu toplantıda o arkadaşlar da hazırdı. Bir de Êzidi olan YBŞ'li arkadaşlar katıldı. Bu arkadaşlar da çoğunlukla fermandan önce arkadaşlarla birlikte çalışan arkadaşlardı. Bir de Ş. Xane akademisinde eğitim gören Ezidi kadın grubunu kattık.

Bu toplantıda YBŞ'nin 4 aylık faaliyetlerini değerlendirdik. Bu dört aylık zaman içinde Êzidi gençlerinde pek çok gelişmenin olduğu açıkça görülüyordu. Kadrolaşmaya ve ilerde kendi ayakları üzerinde durabilecek ve kendisini örgütleyebilecek özgün bir askeri güç oluşturmaya dair umutlar güçlü görünüyor. Tabi örgütümüz de bu çalışmaya önem veriyor, bu çalışmayı stratejik bir çalışma olarak ele alıp değerlendiriyor. Cemal arkadaşın bu toplantı için gönderdiği geniş bir perspektifi de toplantının başında okuyarak başladık.

Bizim klasik toplantılarımız gibi olmadı, çünkü katılanlar genelde tecrübesi olmayan ve ilk defa böylesi bir çalışmayı, savaşı ve askerleşmeyi görüyorlar. Pratik değerlendirmelerden çok, fermanın yarattığı duygusal hava ve bir an önce intikam alma ve hesap sorma istemi üzerine değerlendirmeler yapıldı. Bunu dile getirirken de doğal olarak duygusal bir hava oluşturuyorlardı. Ardından da ajite ve propaganda yönü hemen öne çıkıyordu. Ama yine de konuşma ve görüş sunma isteği vardı.

YBŞ için bir komutanlık oluşturduk. Kadro arkadaşlardan oluşan bir yönetim vardı. Bunun dışında bir de Ezidi gençlerinden oluşan beş kişilik bir komutanlık yaptık. Bu komutanlıktan Berxwedan Tolhıldan (Gırzerık) arkadaşı da YBŞ sözcülüğü için seçtik. Bu arkadaş ilk günden beri yanımızdaydı. 7 yıl Irak ordusunda askerlik de yapmıştı. Fedekar ve cesaretli bir arkadaştı. Bir süre önce Ahmet arkadaşların Cudalé'de yaptıkları bir pusu eyleminde rolünü oynamıştı. Gündüz atılan pusuda, mevziye gelen çetenin üzerine saldırarak öldürmüştü ve malzelerini kaldırmıştı. Arkadaşlar o eylemi kameraya da almışlardı. Sosyal medyada tıklama rekoru kırmıştı. Komutanlık ve örgütsel sistemi geliştirmeye dair önemli bir adım attık ve bunu daha da geliştireceğiz. Tabi 13 kişilik geniş komutayı seçimle belirledik. Êzidi arkadaşları direk kendimiz atasaydık yanlış anlaşılmalara zemin olabilirdi. Ondan dolayı onların isteklerini esas aldık. Zaten bu komutanlığın dışında kadro arkadaşlarımızdan oluşan beş kişilik bir komutanlık vardı. Diğerleri biraz daha bu işi öğrenmek için tecrübe alacaklardı. Seçimlere girmeden önce YBŞ komutanı Dılşér arkadaş seçimin mantığını biraz anlatmak istedi. "YBŞ içerisindeki Êzidi arkadaşlardan 13 tanesini (kadınlar dahil) seçimle belirleyeceğiz. Yani öneri alacağız ve seçimle seçeceğiz" dedi ve biraz genişçe tarif etti. Ama sanki herkes tam anlamadı ya da bazıları anlamak istemedi. Arkadaşlar birbirini önermeye başlayınca Xıdır Kominist (Irak Kominist Partisinin Şengal sorumlusu. Fermanın başından beri arkadaşlarla ilişkide olan biri. Kızı da ilk eğitim gören grubun içindedir. Ayrıca o da toplantıdaydı) kalkıp bu yöntemi eleştirdi. "Komutanlık önemli bir iştir, birbirini önerme yerine kim kendini hazır görüyorsa o komutan olsun" diyerek kendisinin buna aday olduğunu söyledi. Yani kendisini komutanlığa önerdi. Ben hemen yanımda oturan Munzur arkadaşa "Bu da YBŞ'nin Şahin Dönmez'i" dedim. Aslında hiçbir örgütte bizim gibi bir yaklaşım yok. Yani herkesin komutan olmak istediği bir yerde kimse kalkıp başkasını önermez. Kendisi komutan, patron olmak ister. İşte bizde böyle değil. Çünkü bizde komutanlık kendini yaşatmanın mevkisi değildir. İş yapmanın, sorumluluk almanın, yaşamda ve savaşta her şeye öncülük etmesi anlamına gelir. Bir de bizde yetkiyi esas alan bir yaklaşımdan çok sorumluca katılmayı esas alan bir yaklaşım var. Fakat komutanlığı bir güç yeri olarak gören birisi de kendisi olmak ister. Bizim tarihimizde Şahin Dönmez, bunun sembolüdür. Zaten PKK'yi de yanlış tanıdığı için de en zor anda döneklik yaparak düşmana teslim olmuştu.

Şimdi bu Xıdır da bizi diğer örgütlere benzettiği için böyle yaklaştı. Biraz ukala birisi ve içimizde yakın akrabaları olduğu için fazla oy alacağını düşünüyordu. Biz kadro arkadaşlar zaten kimin bu iş için uygun olduğunu kendi aramızda tartışmıştık ve hem fikir olmuştuk. Ve bizim oylarımız hemen hemen sonucu belirlemeye yetiyordu. Başından beri işin içinde olan değerli pek çok genç vardı biz bunlardan 13 tanesini netleştirmiştik. Zaten kadro olarak biz yaklaşık 15 delegeydik, bizim tartıştığımız ve uygun gördüğümüz arkadaşlar çıktı. Tabi seçimde herhangi bir yolsuzluk da yoktu. Seçim gizli, oylama ise açık yapıldı. Bu toplantıda bir ay içerisinde konferansa gitme kararı aldık.

Ş. Xané akademisinde arkadaşların eğittiği grubun içinde Dersim adında bir kız da vardı. Güzel bir konuşma yaptı. Ajite yönü önde olan etkileyici bir konuşma. Kendisi zaten divanda Dılşer arkadaşın yanındaydı. Kırk kişinin önünde konuşmanın verdiği mecburi ciddiyet havası da eklenince daha asi ve intikamcı konuşuyordu. Güzel bazı örnekler verdi. DAİŞ elinden kaçan kızları örnek verdi; "çetelerin elinden şimdiye kadar tek bir erkek kaçmadı, kaçanların hepsi kızdır. Bu da Ezidi kızlarının özgürlüğe olan tutkusunu gösteriyor. Neden erkekler de kaçmıyor, burada erkek yok çünkü, eğer erkek olsaydı bu kadar kız ve kadın çetelerin elinde esir olmazdı" dedi. Gerçekten Ezidi kızları için söylediği şeyler doğru, şimdiye kadar onların elinden kaçanlar genelde kızlardır. "Burada erkek yok" dediğinde toplantıdaki erkekler arasında fısıldaşma olunca "buradaki arkadaşlardan bahsetmiyorum" diyerek yanlış anlaşılmanın önünü hemen aldı.

Dersim'in değerlendirmeleri sadece bunlar değildi tabi. Aile için de değerlendirmeler yaptı. Önderlikten örnekler vererek "aile içinde erkeğin kadını kendi kölesi olarak gördüğünü, fakat asıl kölenin düşmanları karşısında boyun eğen erkek olduğunu "söyledi. Bir anda büyük bir kitle karşısında konuşma yapıyormuş havasına kapılarak Ezidi gençlerine YBŞ'ye katılım çağrısı yapmayı da ihmal etmedi.

Bugün Şengal zirvelerinde kadının kendi tarihinin köklerinde mevcut bulunan yiğitlik ve özgürlüğe olan tutkusunun buluşması büyük bir moral kaynağı oluyor. Bu anlamda bu 4 aylık zaman içinde özgürlük gerillasının bu halk için yaptığı fedakarlığın sonuçlarının da ifadesi oluyor. Özellikle katı toplumsal kalıplar içerisine hapsedilmiş kadının bu kalkışı ve bu cesareti bu halkın özgür geleceğine dair güçlü umutlar yaratıyor.

26 Kasım ‘14

Üç Kız Kaçıp Geldi

Birkaç gün önce DAİŞ çetelerinin elinden kurtulmayı başaran 3 genç kız Kızılkent köyüne kadar kendi imkanlarıyla geldiler. YBŞ’li bazı arkadaşlarla bağlantıları vardı, Şengal’de tutulduklarını ve kaçmak istediklerini bunun için fırsat kolladıklarını söylemişlerdi telefonla. Onlar Kızılkent köyüne kadar gelince arkadaşlar da gidip onları aldılar. Yeniden dünyaya gelmiş gibiydiler. Gerçi dünyaya gelmenin sevinci nasıl oluyor bu coğrafyada, o da tam bir tartışma konusu. Fakat cehennem zebanilerin elinden kurtulmak elbette tarif edilmez bir sevinci ifade eder. Özellikle kızlar için. Fakat maalesef aileleri onlar kadar sevinmemişlerdi. Ne de onlar DAİŞ’e esir düşmüşlerdi ve onlar tarafında kirletilmiş olabilirlerdi. Sanki kendileri kendi rızalarıyla gidip bu canavarlara teslim olmuştu. Toplumun geri geleneksel özellikleri burada çok güçlü olduğu için toplumun bakış ölçüsünü esas alıyorlar. Çocukları kurtulup gedikleri için sevineceklerine namusları kirletilmiş olabilir diyerek almak istemediler hatta verin bize biz farklı üzerinde duracağız dediler. Binlerce insanın katledilmiş olmasını, esir alınmasını tüm Şengal’in işgal edilmiş olmasını namus olarak görmüyorlar da bilmem neyi namus görüyorlar. “Biz farklı üzerinde duracağız” dedikleri şey de götürüp her birinin kafasına birer kurşun sıkmak belki de taş yağmuruna tutup recmetmek olacaktı. Bir de buralarda sözüm ona bu “namus temizlik işlerini” üslenen özel gruplar bile var. b
Burada “koma berxıkan “ diye bir de bu işler için tetikçilik yapan özel bir grup varmış. Bundan dolayı kızları ailelerine teslim etmedik. Ve şimdi arkadaşların yanındalar. Burada sözüm ona namusa böylesine bir bağlılık da varmış. Fakat bu namus üzerinden ucuz bir erkeklik taslama yaklaşımı da var. “Kızlar haram olmuş “denilerek alıp vurmak istiyorlar. Böylece DAİŞ mikrobundan kurtarmış olacaklar. Çok ilkel bir davranış. Madem o kadar erkektin, yiğittin niye onları çetelerin elinde bırakıp kaçtın ve kendini kurtardın. Sen de namusunun yanında kalsaydın. Bu anlamda burada ucuz bir erkeklik yaklaşımı var. Görüntüye baktığın zaman çoğu pala bıyıklı, ve kaba erkekliğe toz kondurulmuyor. Hatta ilk geldiğimizde gördüğümüz tipler, yani boyu posu yerinde, burnunun altında pos bıyıklar, omuzlarında sağlı sollu fişeklikler gördüğümde, bunlarla DAİŞ’i çöllere kadar kovalayabiliriz diyordum. Fakat sonra anladık ki pek de öyle değilmiş. Çok kolay bir biçimde kızını, eşini, anasını bırakıp kaçmış tipleri de gördük. Onları görmüyorlar, kendi iffetlerini kurtarmak için ölümünü göze alarak çetelerin elinden kaçmış kızları vurmayı “erkeklik” sayıyorlar. Şimdiye kadar burada çetelerin elinden kaçanlar genelde kızlardır. Yani çetelerin elindeki erkekler kendilerini kurtarmak için her hangi bir çaba göstermiyorlar.

Bu kaçan kızlar arkadaşlara ulaştıktan sonra loflarda (virajlarda) kalan arkadaşlar ile bizim yanımızda kalan birkaç tane Ezidi genci ile seferlik çağrısı üzerinden Şengal’e gelmiş olan ve kendisi de Avrupalı Ezidilerden olan Tori Mardin arkadaş arasında bir tartışma yaşanıyor. Êzidi gençler “bu kızlar uzun bir süredir çetelerin elindeydi, üçü de güzel kız, bir süre de bizim yanımızda kalsalardı ne iyi olurdu” deyince Tori arkadaş kendini tutamamış ve ağzına ne geldiyse bunlara söylemişti. Ve çantasını da alıp direk yanıma geldi, “artık dünya da yıkılsa ben oraya gitmeyeceğim, bunlar Ezidi değil Araptır, ben bu Ezidilikten istifa ediyorum” diyerek nerdeyse vurup gidecekti. Kendisi de zaten dar bir arkadaş, renk menk kalmamıştı yüzünde. Mecburen onu başka bir noktaya düzenledik. Tabi bu örnekten de anlaşıldığı gibi Ezidilikte ciddi aşınmalar var. Aslında bu yaklaşım sadece Ezidilikteki bir aşınmayı değil, insanoğlundaki aşınmayı ve ahlaksızlığı da gösteriyor.

Kızların anlattıkları şeyler, onların ne kadar zorlandıklarını ve başlarından geçenleri iyi gösteriyordu. Çeteler esir aldıkları kadınları kızları zaten savaş ganimeti olarak görüyorlar. Onlar düşman üzerinden kaldırılmış cephane ya da maldır gibidir. Malın kalitelisi ve güzeli daha fazla rağbet görür ve makbule gider. Önce yaşa göre esirleri birbirinden ayırıyorlar, sonra da güzelliğe göre. Güzel kızları önce emirlere gösteriyorlar, emirler veya komutanlar bu kızları kendilerine alıyorlar. Yaptıkları ahlaksızlık ve tecavüz günah sayılmasın diye kendileriyle nikahlıyorlar sonra onlarla yatıyorlar. Bunlarla nikahlanmayı ya da ilişkiye geçmeyi kabul etmeyen kızları ya öldürüyorlar ya da köle pazarlarında satıyorlar. En büyük köle pazarı

nerdeyse, kızları götürüp oralarda satıyorlar. Bazı kızlara da bir şey yapmıyorlarmış, gelen kızlar kendilerine herhangi bir şey yapılmadığını, ancak hep bunun korkusuyla yaşadıklarını ve başlarına böyle bir şeyin gelmemesi için uzun bir süredir hep kaçmayı planladıklarını ve ellerine fırsat geçtiği anda da kaçıp geldiklerini söylüyorlardı. Yaşadıkları korkunç trajedi gözlerinden belli oluyordu ama aynı zamanda kaçıp kurtuldukları ve arkadaşların yanında oldukları için de ne kadar sevindikleri yine gözlerinden belli oluyordu.

27 Kasım '14

36. Kuruluş Yıldönümü Kutlu Olsun!

Bugün PKK'nin 37. Yıldönümüne giriyoruz. Şengal'de ilk defa bir kuruluş yıldönümünü kutluyoruz. Gerilla olarak ve HPG olarak bu ayrıcalık bizim için bir ilk ve her zaman ilklerin ayrı ve özgün bir anlamı

vardır. Tabi bunun da ağır bedelleri oldu. Hem Ezidi halkı bir fermandan geçti hem de bu dört aylık süre içerisinde pek çok değerli arkadaşımızı şehit verdik. Yani bedel vererek değer yaratan PKK'nin geleneğinin bir devamıdır burada yaşanan, ve bu değerler sayesinde bugün Şengal'de bugünü kutluyoruz.

Toplantı yapacağımız yere gitmeden önce kadın arkadaşların yönetimiyle beraber önce şehitliği ziyaret ettik. Çünkü bizi bugünlere getiren ve bu direnişin esas sahibi olan şehitlerimizdir. Burada Berfin arkadaş kısa birkaç şey söyledikten sonra Kâ'ya gittik. Yüze yakın arkadaş toplanmıştı, günün anlam ve önemi üzerine toplantıyı ben yaptım. İlk defa bir yıldönümünü burada yapmanın önemi üzerine konuştum. Aslında bu DAİŞ çetelerinin saldırıları, kimin gerçekten Ortadoğu halkları için kendini feda etmeye hazır olduğunu herkese gösterdi. Dili, rengi, inancı gözetilmeden herkesin korunması için PKK kendini en öne attı ve büyük bir fedakarlıkla da savaştı. Ve halen bunun savaşını da vermektedir.

Bu anlamda Ortadoğulu halklar için daha fazla kendimizi seferber ettiğimiz bir mücadelenin içindeyiz. Aslında DAİŞ'e karşı verdiğimiz mücadele gerçekten herkeste bir sinerji yarattı, moral verdi, pek çok kişiye cesaret kaynağı oldu ve savaşmaya cesaret etti. Bu çete örgütü nerdeyse bütün dünyaya yenilmez olduğunu, ve kimsenin bunlar karşısında savaşmaya cesaret etmediğini göstermek istiyordu. Pek çok kişi de hatta devlet de öyle olduğunu söylüyordu ve karşısında durmanın zor olduğunu düşünüyorlardı. Çünkü öylesine bir şiddet ve vahşet dalgası estiriyordu ki karşısında durmak imkansız gibi görülüyordu. Hareketimizin bu psikolojiyi kırdığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Ve bu da bölgede ve tüm dünyada güçlü bir maneviyat yarattı, cesaret yarattı.

Toplantımızı bitirdikten sonra bir de gerilla halayını tuttuk, bulunduğumuz yer zaten düğün salonu. Tüm arkadaşlar el ele tutuşarak güzel bir halay tuttular. Bizde "gerilla govendi" bir gelenek gibidir. Silahlı mücadelemizin ilk günlerinden bugüne devam edegelmiştir. Gerilla halayı, başarı ve özgürlük halayıdır. Eğe bu halay bir eylem öncesi halayı ise, düşmana karşı sorulacak hesabın arifesindeki ortak dayanışma ruhunun yansımasıdır. Aynı zamanda bir veda halayıdır. Çünkü eyleme giden arkadaşlardan şehit düşenler de olabilir. Zaten eylemlere katılan her bir arkadaş da kendini buna hazırlamış olarak eyleme katılır. Ondan dolayı pekçok arkadaş içi son buluşmam, son dayanışma ve son vedalaşmadır. Bazen de elde edilen başarıyı kutlayan halaylarımız olur. Ulusal günlerimizde çektiğimiz halaylarımız vardır. Kısaca gerilla halayı, hüznün, başarının, ortak ruhun, vedalaşmanın, buluşmanın, kaynaşmanın en canlı birleşimidir. Böylesi bir günde gerilla halayında el tutuşmamak çok ayıp olacaktı.

İlk defa Şengal'de PKK'ye ait bir yıldönümünü kutluyoruz. Bu hepimiz için yeni bir duygu, farklı bir duygu ve hepimiz de bunun bilincindeyiz, bu ayrıcalığımızın farkındayız. Yeni bir yıla girerken bunu temsil etmemiz ve yaşatmamız gerekiyor.

Yeni yılın başarı ölçüsü de Dılgeşlerin ruhuyla önümüzdeki görevlerimize katılmaktır. Bu ruhla 37. yıla başarıyı ve özgürlüğü yaratma umuduyla giriyoruz.

İyi ki sen varsın PKK!....

28 Kasım 2014

Hiriko Köyüne Saldırı

Partinin kuruluş yıl dönümünü kutladığımız günün akşamında çeteler Hiriko köyüne saldırdılar. Tesadüf müydü, yoksa gerçekten yıl dönümü olmasından dolayı mı saldırdılar belli değildi ama iyi bir darbe yiyip geri çekildiler. Hiriko köyünü tuttuğumuzdan beri buraya bir saldırının olacağını bekliyorduk. Çünkü Sınuné'ye yakın bir yer ve eskiden çeteler buraya birkaç kez gelip gittiler, buradaki evleri patlattılar. Arkadaşlar burada sürekli pusu atıyorlardı, bazı yerlerde mayınlama da yapmışlardı.

Akşam saat 11'e doğru arkadaşlar köye sızma yapan bir çete grubunu fark etmişlerdi. Arkadaşların pusu attığı yeri geçmişlerdi. Arkadaşlar bilerek kendilerini geçmelerini beklemişlerdi. Yani pusudaki ilk grup çeteleri kendi aralarına almak için karışmamışlardı. İkinci grubumuzun önüne doğru gittiklerinde arkadaşlar iki koldan vurmuşlardı, hem de tam aradaki düzlük yere çıktıklarında arkadaşlar vurmuştu. Grubun büyük bir kısmanın arkadaşlar darbeledi. Sağ kalanlar da ancak yarım saatlik bir çatışmadan sonra oradan çıkabilmişlerdi. Kayıpları olduğu için alandan geç çıkmışlardı. O da ancak zırhlı araçları yardımlarına geldikten sonra çıkabilmişlerdi.

Sabaha doğru hava daha açılmadan yine bir Hamır ile gelip ölülerini almışlardı. Arkadaşlar çatışma yerine gittiklerinde çetelere ait 2 BKC, 1 B-7, 2 Kleş ve 1 M16 silahını aldılar, ayrıca pek çok cephaneyi de. Fakat çeteler cenazelerini bırakmamışlardı. Arkadaşlar en az 6-7 kayıpları olduğunu söylüyordu. Tam sayıyı öğrenemedik belki ama iyi bir darbe yedikleri hem arkalarında bıraktıkları silahlarından belli oluyordu hem de toprak üstünde kalmış kan izlerinden belli oluyordu.

Kuruluş yıldönümünün coşkusuyla bıraktığımız günün ardından bir de böylesine bir askeri sonucu da eklemek tüm arkadaşlarda iyi bir morale yol açmıştı.

Elleriniz dert görmesin yoldaşlar.....

30 Kasım ‘14

“Heval Hava Saldırısı Yapalım mı”

İnsan güçsüz olduğunda, zayıf olduğunda, bu yanını görüp kabul etmek ve bunu aşmak için mücadele etmek yerine çoğu zaman kendini tersten gösterir, kendini güçlü gösterir. Aslında psikolojide bunun farklı farklı tanımlamaları da var. Kendini farklı göstermenin değişik psikolojik sebepleri var. Şengal’de bunu net olarak görüyoruz. Her yönüyle parçalanmış bir toplum yapısı var. Kendisini aşırı dinci görüyor ama bazen dini elden gidiyor, hiçbir şey yapmıyor, kendisini namuslu görüyor ama onu kurtarmak için yerinden oynamıyor, kendisine cengaver diyor ama savaşı hep başkasından bekliyor. Yani beyinde, kişilikte, duyguda ve toplumsal sistemde parçalanmış bir toplum gerçekliği karşı karşıyayız.

Tabi bu psikoloji sonucu olacak ki Şengal’de herkes her şeyi yapabiliyor. Deyim yerindeyse kimse mangalda kül bırakmıyor. Yeri geldiğinde herkes savaşçı, yeri geldiğinde herkes diplomat olabiliyor. Uçakların vurması mı gerekiyor, bir telefon uzaklığında. Hemen herkesin bir general dostu var. “Heval yeter ki siz savaşın ben hemen uçakları kaldırırım” diyor sıradan biri. Arıyor bir yerleri ve gerçekten de uçak kaldıracağına inanıyor. Cephane mi lazım hemen arıyor Saddam döneminden kalma bir generali! Ve kamyonlarla cephane getireceğine inanıyor. Aynı bu kişiler arkadaşlarımızı da arıyor ve arkadaşlarımıza bu umutları veriyorlar. “Heval uçak gelecek, heval cephane gelecek vb.” Tabi bu aynı zamanda Irak ordusunun içinde bulunduğu vehameti de iyi gösteriyor. Yani sıradan bir köylü, bir çobanın bir telefonuyla bir devletin hava güçleri harekete geçebiliyorsa durum iyi değil anlamına geliyor. Tabi ki uçaklar kaldırılmıyor ama bazen uçaklar kendi planlamaları ya da istedikleri zaman geldiklerinde de herkes “bak gördünüz mü nasıl da kaldırdım” deme gururunu tatlı tatlı paylaşıyor herkesle. Şimdi halkın bu durumuna anlam vermek anlaşılır bir husus da bizim arkadaşlarda da biraz bu hava gelişmiş. Bizim arkadaşlar da Bağdat’taki general dostlarından epey bahsediyorlar bu aralar. (bu konuda en fazla dostu olan arkadaşımız Serhat Efrin ark) Uçaklar geldiğinde “bunlar benim ilişkilerim” diyorlar. Tüm ilişki sahipleri gerçekten bu dostlarını devreye soksaydı bu Şengal çoktandı çetelerden temizlenmişti. Bakalım sonu hayır olur inşallah.....

Aralık ‘14

Açlık ve korku, insan kişiliğinin üç temel güdülerindendir iki tanesidir. Fakat bunlar aynı zamanda insan kişiliğinin dibe vurmuş halini de ifade eder. İnsanoğlu, farklı yöntemlerle bu güdüleri kontrol eder, toplumsal ve sosyal yaşama uyarlar. Bu güdülerin kontrol edilmesi, terbiye edilmesi için insan zekası gibi, toplumsal değerler gibi, ahlak gibi, kişilik onuru gibi bazı kontrol araçları vardır. Bu araçlar sayesinde insan hayvandan ayrılıyor. Eğer bunlarla insan toplumu kendini kontrol etmezse hayvandan hiçbir farkı kalmaz. Fakat katliamdan ve fermanlardan geçmiş bir toplumda bu kontrol araçları erkenden sihrini kaybedebiliyor. Özellikle açlık ve korku hakim oldu mu, hayvani yön çok daha rahatça öne çıkıyor. Aç olan birisi bir an önce kendini doyurmak ister. Tıpki yeşil bir çayır girmiş bir inek gibi, bir koyun-kuzu gibi bir an önce otlanmak ve doyasıya yeşil otları midesine indirmeye başlar. Kendisi de canlılar aleminin en mükemmeli olan insan da, acıktığında ve açlığın derin sızısını hissettiğinde aslında, o yeşil çayırlıkta otlayan bir inek, bir koyun gibi olur. Bir an önce kendini doyurmak ister. Gruba sunulan ekmek parçasını önce o almak ister, sofraya inen yemek tabağına ilk önce o kaşığını bandırır, “önce bana” der. Tabi insanın bu duruma gelmemesi oto kontrol ve nefs savaşıyla mümkündür.

Korku da yine aynı öyledir. Açlıktan farklı olan yanı ise “önce sen” der. Yani açlıkta “önce bana ver” diyen güdü, korku anında ise “önce sen öl” , “önce sen git, sonra ben gelirim”, gibi kendi canını korumak ve bir süre daha yaşamak ister. Bütün toplumsal değerler artık onun için sadece canını kurtarmaya bağlanmıştır. Böyle olan birisi, anasını da ölüm çemberinde bırakır, tüm değerlerini de.... Kıyasıya bir çatışma ortasında bile bu güdülere kapılanlar kolayca yanındakini de tüm sevdiklerini de uluorta bırakıp sırt çevirebilir. Fakat korkunun yarattığı diğer bir özellikle ise cesareti kırıyor. Yani direniş ruhunu kırıyor. Yani korku hem kaçış ruhunu yaratıyor insanda, hem de direnişi, direniş ruhunu öldürüyor.

Toplumsal ahlak yitirildiğinde gerçekten de insan hayvanlaşıyor. Burada gördüğümüz bazı görüntüler, “bu davranış insana mı ait” sorusunu hemen sorduruyor ve “biz de bunlar gibi miyiz” diye kendimize de yöneltiyoruz bu soruyu.

Öylesine bir korku yaratılmış ki, direniş, direnmek çoğu kişiye anlamsız geliyor. Hatta canını kurtarmak için bile, bir hayvanın bile gösterdiği çaba gösterilmiyor. Bir koyunu bile kesmek istediğinde, bir kediyi yakalamak istediğinde kendisini kurtarmak için gösterdiği çaba nerdeyse insanı yapmak istediği eylemden geri çeviriyor. Fakat bu DAİŞ güruhunun yarattığı korku insanların direnme cesaretini kırmış. Hayret edilecek biçimde insanları ölüme razı etmişler. Kendi canını kurtarmak için bir koyunun bile gösterdiği çabayı göstermiyor. Mesela Musul düştüğünde 2500’e yakın polis esir alınmıştı. Çeteler infaz etmek için bunları sıraya dizdiğinde hepsinin de elleri açıktı. Onların etrafındaki çetelerin sayısı onların onda biri kadar değildi. Ve çoğu da öleceğini biliyordu. Çünkü sırayla teker teker kafalarına kurşun sıkarak Dicle nehrine atıyorlardı. Ama tek bir kişi bile kendisini kurtarmak için tek bir hareket bile yapmıyordu. İnsandaki doğal refleks bile ölmüş oluyor. Yani gayri insani değil sadece, gayri hayvani bir durum da yaşanıyor. Boğazı kesilmek üzere olan bir esirin yaptığı tek şey eğer sadece boynunu uzatmaksa orda insanlık adına, onur adına, direniş adına bir şey kalmamıştır.

Açlık da ha keza öyle. Hatta açlık eğer terbiye edilmemişse gerçekten insan hayvanileşiyor. Padişahın oğlu bile olsan çok basitleşebilirsin. Bir gün Çılméra'ya bir kamyon erzak götürüp dağıttı arkadaşlar. Ben de uzaktan bakıyordum. Sözde bir de arkadaşlara güveniyorlar ve saygı duyuyorlar. Fakat bir erzak parçasını almak için, bir kutu eşyayı almak için nasıl birbirini ezdiklerini gördüğümde nerdeyse kendimden utandım. Birbirine silah çekenler, yumruklaşanlar, tekrardan erzak almak için aldığı erzağı bir köşeye saklayıp tekrardan erzak almak için sıraya girenler vb. Tabi bir de erzağı dağıtmak için herkesi biraz düzene ve sıraya koymak gerekiyor ama bizim arkadaşlar böylesi bir davranışı küçük düşürücü gördükleri için onu da yapmak istemediklerinden dolayı işin içinden çıkamıyorlar. Yani erzağı dağıtmak bile bir sorun. Tabi köşede bekleyen bazı genç kızlar bu hareketin gerçekten de düşürücü olduğunu görüyorlardı. Belki günlerce yemek yememiş olabilirler ama kendilerini basitleştirmiyorlardı. Öyle ce uzaktan bakmakla yetiniyorlardı. Yani basitleşmeye gelmiyorlardı, aç da olsalar kendilerinin basitleştirmiyorlardı. Mideleriyle değil, iradi duruşlarıyla erzak kamyonuna bakıyorlardı. Tabi böylesi bir durumu yadırgamamak da gerekiyor diye düşünüyordu insan. Çünkü iradesiyle oynanmış bir toplum veya insan sadece kendinin sürdürmenin ve yaşamanın derdinde olur.

Demek ki insan bu açlık ve korku yüzünden çok basitleşebiliyor, hatta hayvanileşebiliyor. Ama korkunun ve ölümün karşısında direnmek ise gerçekten insanı yüceltiyor. Bunların bir ucu hayvanlaşmaksa diğer ucu kahramanlaşmak ve yücelmektir. Bir taraf insanlığın dibe vurmuş hali oluyor, diğeri ise insan olmanın yüce hali oluyor.....

Asi iki Ezidi Kadını!

Toplumsal olarak Ezidilerin pek çok özgün yanları var, Ezidi olmayan Kürtlere fazla benzemiyorlar. Bütün Kürtlerde normal olan bazı davranışlar burada farklı olabiliyor. Mesela bir kızın silah taşıması ya da bir kızın araba sürmesi tuhaf görülebilir. Özellikle Şengal'deki Êzidilerin çok daha kapalı ve içe dönük bir yapısı var. bu süreçte, Avrupa'dan, Ermenistan'dan, kuzeyden, hatta Şéxan'dan gelen pek çok Êzidiyi gördük, onlar ile Şengal'deki Êzidiler arasında dağlar kadar fark var. onlar biraz daha esnek, biraz daha demokrat ve sosyal. Ondan dolayı da burada kadın daha fazla kapalı ve daha fazla evin içine hapsedilmiştir. Burada kadın demek "ev" demektir.

Bugün bir kız gördük, her silahı var, hem de araba kullanıyordu. Yani hem belinde raxtı, kolunda silahı var hem de direksiyon sallıyor. Arkadaşları da tanıyor ve biraz alışmış, arkadaşların yanına gelip gidiyor. İsmi Naciye, arkadaşlardan aldığı manevi destekleyici güçle de kendisine daha fazla güven duyuyor şimdi. Artık rahatça erkeklerin karşısına çıkıp erkekleri "erkekliğe!" davet ediyor. Tabi bu Naciye'nin daha önceden de böyle bir zemini varmış. Bu kızın babası küçük yaşlarda geçirdiği hastalık yüzünden gözlerini kaybetmiş, 7 yaşından beri görmüyormuş. Ondan dolayı Naciye bir de babasının bakımını üslenmiş ve onun gözü ayağı gibi olmuş. Küçük yaştan beri bir erkek evlat gibi büyümüş, sürekli babasıyla oturup kalkmış, babasının her işini yapmış. Babası da kızıyla gurur duyuyor ve ona güç veriyor. Naciye'ye gelen övgüleri, babası da âmâ gözleriyle sessizlik içinde gururla paylaşıyor.

Naciye 20'li yaşlarda bir genç kız. Arkadaşlar geçenlerde onunla bir röportaj da yaptılar. Orda herkesi, özellikle gençleri savaşa cepheye davet ediyor. "Ben bir kız olarak Şengal için silah kaldırmışsam burayı bırakıp kaçanlar kendinden utanmalıdır" diyor. Ve sonra direksiyona geçip arabasını sürüp gidiyor. Tabi bütün gözlerin de üzerinde olduğunu bilmenin havası ve gururuyla etrafına hava atmaktan da geri durmuyor Naciye. Tabi biraz popilist yanları da var. Yani o kadarı da olsun diyelim. Böylesi katı kurallar içine hapsedilmiş bir ortamda bunu kırmanın zeminini bulmuş bir kız, bu havayı da atsın ne olmuş yani!..

Burada başka bir yiğit kadın daha varmış. Yüreği gerçekten de katı bir kadın diyelim. Hangi ana yüreği böyle bir şeyi yapar, o belki farklı bir tartışma konusu ama böyle bir yüreğin herkeste olmadığı kesin. Bu kadın da Solax köyünden. DAİŞ çeteleri onların köyüne baskın yapınca, kaçış yollarının kapandığını görüyor. Yani kaçma şanslarını kaybetmişler. Geriye kalan şey teslim olmaktı. Fakat Êzidilerin Müslümanlara teslim olması zaten bir ölümdü. Hele teslim olan bir Êzidi eğer kadınsa iki sefer ölmüştür. Ondan dolayı bu kadın teslim olmamaya karar vermiş. Kaçış yolu da kapandığına göre yapılacak tekşey ya savaşarak ölmek ya da kendi eliyle kendine kıymak ve cansız bedenini düşmanlarına teslim etmekti. Savaşması için silahı yokmuş, çıplak elleriyle savaşsa yine etkisizleştirilip esir düşme ihtimali vardı. ondan dolayı net olarak kararını veriyor ve intihar etmeye karar veriyor. Fakat bu ananın kendi canına kıymaktan daha önemli bir sorunu vardı. bu ananın küçük yaşta biri kız biri erkek iki çocuğu da yanındaymış. Peki bunları ne yapacaktı. Hadi kendini öldürdü ama bu çocukları bu sefer DAİŞ'in eline esir düşecekti. Onlar hemen orada boğazları kesilecekti. Ya da esir götürülüp, köle pazarlarında satılacaklardı ve Müslüman olarak büyütüleceklerdi. Ondan dolayı bu ana bunu kabul edemezdi, o da kendisi için ikinci, üçüncü ölüm olurdu. Ve kararını veriyor bu ana; önce küçük oğlumu, sonra küçük kızımı, sonra da kendimi öldürürüm diye.... Ve önce küçük oğlunu boğmuş, sonra küçücük kızını... Evlatlarını boğarken sessizce boğmuş. Çünkü bu faaliyeti bitirinceye kadar seslerinin de duyulmaması gerekirdi. Eğer bağırma sesleri çıksaydı, diğerini boğuncaya kadar çeteler gelip onları yakalayabilirdi. İki evladını boğduktan sonra içten içe bir rahatlama yaşamış ana. Çünkü canından çok sevdiği evlatları kurtulmuştu ve artık çetelerinin eline düşmelerinin ihtimali kalmamıştı. Varsın cansız bedenleri düşsün, birşey olmazdı. Bu sefer sıra kendisine gelmiş. Fakat kendisini öldürmesi daha rahat olmuş. En azından evlatlarının artık cennete gittiğini kendi gözleriyle görmüştü. Bu topraklarda. Ölen her çocuğun cennette bir muhabbet kuşu olarak yaşadığına dair bir inanç var. işte bu ananın her iki çocuğu çoktandı, onun gözleri önünde cennete uçmuşlardı. Sıra kendine geldiğinde işi kolaylaşmıştı artık. Hemen tavana bir ip bağlamıştı bu ana, sonra da ipi boynuna geçirmişti ve kendi canına kıymıştı.

Bu olayı bize bu kadının 17 yaşındaki Xelef adındaki oğlu anlattı. Kendisi de silah alıp annesinin ve kardeşlerinin intikamını almak için bizimle birlikte savaşmak isteyen bir delikanlı. Xelef, bir an önce cepheye gidip DAİŞ karşısında savaşmak ve annesinin ve kardeşlerinin intikamını almak istiyor. Fakat yaşı da biraz küçük olduğu için onu yanımızda tutuyoruz, ve cepheye göndermemişiz.

Bu ananın yaptığı gerçekten de cesaret isteyen bir davranış tabi. Kendi gözlerinin önünde evlatlarının bedenleri çeteler tarafından parçalansaydı daha fazla acı çekecekti. Evlatları zalimlerin eliyle öldürülmesin diye, kendi eliyle çocuklarını öldürecek kadar seviyordu bu ana. Hangi ana çocuklarını bu kadar sever?

Aslında bu olay, Şengal'de yaşanan korkunç katliamın halk üzerinde yarattığı korkuyu en iyi ifade eden bir olay oluyor. Ama aynı zamanda güçlü bir direniş ruhunu da gösteriyor. Özellikle kadının bu ruhu daha güçlü yaşadığını kendi gözlerimizle görebiliyoruz. Acaba bu ananın yerinde bir baba olsaydı aynı sevgiyi ya da aynı cesareti gösterir miydi acaba? Bu bir tartışma konusu fakat bu iki kadın örneğinde de gördüklerimize baktığımızda, yine ölümünü göze alarak çetelerin elinde kaçıp gelenlerin daha çok kadınlar-kızlar olması bir tesadüf değil. Êzidi kadınında direniş damarı ve asi ruh daha güçlüdür.

3 Aralık '14

Çılméra'da Provakasyon

Dün Çılmérada bir provakasyon girişimi oldu. Güya bizim Zağros arkadaş yanlışlıkla o yasaklı kelimeyi eğitimde kullanmış ve eğitimdeki Êzidi arkadaşlar da Zağros arkadaşı öldürmek istemişler.

Ben Baré'deydim, baktım Zağros arkadaş telefonla aradı, ne selam ne kelam demeden "Hevalé Egid acilen buraya gel, bir grup YBŞ'li arkadaş etrafımı sarmış, seni öldüreceğiz diyorlar" dedi. Haydaaa... şimdi ilk konuştuğunda bilgi de vermeyince bana üst üste toplu olarak söylediği şeyleri teker teker sorarak öğrenmek

istedim. İlk başta “nerdesin” diye sordum, “çılméra’dayım, kendimi bir konteynırın içine kapatmışım, kapıyı da kilitlemişim, 11 tane yerel arkadaş kapıya dayanmış, beni dışarıya çağırıyorlar” diye cevap verdi. Bu sefer de “peki niçin seni öldürmek istiyorlar” diye sorunca “şeref-namus hevalé Egid ben yasaklı kelimeyi kullanmamışım. Eğitimde eğitim veriyordum, bir kişi direk benim lafımı keserek, sen niye o yasaklı kelimeyi kullanıyorsun? diyerek bağırmaya ve etrafındaki diğer gençleri de bana karşı isyana teşvik etti. Ben yanlış kelimeyi kullanmadığımı söyledim, ama onları ikna edemedim. Bu bir provakasyondur, bunu yapan gençler Kasım Dırbo’nun yakınlarıdır, bilinçli olarak bunu yaptılar. Benim yanımda da kimse olmadığı için kendimi içeriye kapatmışım. Buraya gelip müdahale etseniz iyi olur yoksa durum karışabilir” dedi. Dışarda başka kadro arkadaşın olup olmadığını sorduğumda, ilk başta net olarak bilmediğini, sonra birkaç tane kadın arkadaşın orada olduğunu söyledi.

Ben Baré’de olduğum için hemen yola çıksam bile en az bir buçuk saat sonra yetişebilirdim ancak. Bunun üzerine önce Munzur arkadaşı, sonra Sait arkadaşı arayarak kısaca olayı söyledim ve hemen onları Çılméra’ya gönderdim. Onlar Serdeşté’de oldukları için erken gidebilirlerdi. Benim söylememle birlikte hemen gidip kısa bir süre içinde yetişerek müdahale etmişlerdi, o gençleri dağıtmışlardı ve Zağros arkadaşı da yanlarına alıp oradan çıkmışlardı. Meğerse olay bir provakasyonmuş. Gençlerin çoğu Zağros arkadaşın o yasaklı kelimeyi kullandıklarını duymadıklarını fakat bir-iki genç söyleyince onlar da inanmış ve tepki göstermişlerdi. İşi provake edenler ise üç gençmiş ve bunlar 3-4 gün önce eğitime gelip katılmışlar. Bunlar da Kasım Dırbo’nun ve akrabalarının kaldığı kamptan gelip katılmışlar ve büyük ihtimalle bunu bilerek planlamışlardı. Çünkü Kasım Dırbo artık KDP’nin temsilcisi olmuş. Onun evi ve akrabalarının toplandığı kamp, Çılméra yolu üzerindedir ve arkadaşların kaldığı yere yakındır. Esasta KDP Çılméraya yerleşmek istiyordu ve bunu da Kasım’la yapmak istiyordu. Sözde bu provakasyonla oradaki halkı en hassas yerden galeyana getirerek bize karşı isyana kaldırmayı planlamış, fakat bu sefer tutmadı.

Akşama doğru Zağros arkadaşı çağırıp biraz tartıştık. Tabi olaydan dolayı renk attığı belli oluyordu, çünkü rengi halen solgundu. Sanki birkaç kilo daha erimişti. Biraz moral vermeye çalıştım ama yemin ederek o kelimeyi kullanmadığını söyledi. Olayın bir provakasyon olduğunu ve fazla sorun yapmaması gerektiğini söylüyorum ama bir sefer olmuş ve artık hayatta burada kalmayacağını söyledi. “Ben ne buraları ne de Êzidileri bilmiyor, tanımıyordum. Fakat fermandan önce arkadaşlar beni de gelen grupla gönderince geldim ve ilk günden beri de severek isteyerek çalışıyorum. Eğer bütün bunlar görülmeyecek ve en küçük bir hatada bizi öldürmeye kalkacaklarsa, ben niye burada kalayım? Yemin ediyorum ki ben bu kelimeyi kullanmadım. Fakat farz edelim ki yanlışlıkla ağzımdan çıkmış. Yine bizi öldürecekler mi?” diyerek üzüntüsünden dolayı nerdeyse ağlayacaktı. Zağros arkadaş da, Dılşér arkadaşın “12 Süvari” grubundandı, ilk günden beri de YBŞ çalışmalarındaydı. Zağros arkadaşı biraz yatıştırmaya ve ikna etmeye çalışıyorum ama nafile, Nuh diyor Peygamber demiyor. İlla “beni buradan göndereceksiniz, beni assanız bile ben artık burada kalmayacağım” diyor. “Ya yoldaş koridor kapalı seni nasıl gönderebiliriz ki, istesek de seni gönderemeyiz” gerekçesiyle bu sefer biraz ikna etmek istedim. Bu sefer de “Helikopter var, birkaç günde bir gelip gidiyor, onunla gönderin beni” dedi. Helikopterin KDP’ye ait olduğunu ve kendimizi KDP’ye muhtaç etmek istemediğimizi söyledim, ve en azından koridor açılıncaya kadar kalmaya zor bela ikna ettim. Böylece Zağros arkadaş da koridor sırasına girmiş oldu. Koridor açılınca gidecek arkadaşlardan bir tanesi de Zağros arkadaş. Bakalım artık koridor ne zaman açılacak. Açıl koridor açıl!...

İşte bizim burada böyle bir dezavantajımız var. Yasaklı kelimenin kullanılması bir anda bütün ipleri koparıyor. Belki Zağros arkadaş kullanmamıştı ama birkaç sefer bazı arkadaşlar yanlışlıkla kullandı. Tam bir krize dönüştü. Kullandıktan sonra ne kadar özür de dilesen, özeleştirini de versen işe yaramıyor. Êzidi arkadaşlara göre, yasaklı kelimeyi kullanan biri, ya kendilerine teslim edilmeli, ya öldürülmeli ya da Şengal’den çıkarılmalıdır. Tabi ilk günden beri bizim yanımızda olan ve biraz da arkadaşların kültürünü ve ahlakını bilenler biraz daha farklı davranıyor. İstesek de istemesek de yıllarca İslami kültürle büyüdük ve Êzidilerce yasaklı kelime olarak biline kelimeyi ekmek su gibi kullandık. Bir alışkanlık haline gelmiş. Ve bundan dolayı bazen doğal olarak çıkıyor. İşte bahsettiğim o eski birkaç aylık arkadaşlar bazen anlayışla yaklaşıyor. Daha doğrusu o yasaklı kelime kullanıldığında duymazdan geliyorlar. Ama öyle bir psokoloji oluşmuş ki arkadaşlarımızda, o kelime bir defa yanlışlıkla da ağızdan çıkarsa kendilerini yiyip bitiriyorlar. Ey toprak, yarıl da içine gireyim, diyor. Valla siz siz olun o kelimeyi kullanmayın. Şimdiye kadar ne bizim kadro arkadaşların ortamında, ne de Ezidilerin içinde kullanmadım, umarım bundan sonra da dilime hakim olurum.

Yaptığımız her toplantıda bütün Kürtlerin, dolayısıyla bizim de aslen Zerdüştü olduğumuzu, Êzidiliğin de bunun devamı olduğunu, dolayısıyla Êzidi olduğumuzu, Müslümanlığın sonradan ülkemize geldiğini,

bütün Kürtlerin Êzidi olduğunu, Êzidilerin de orjinal Kürtler olduğunu söylememize rağmen böylesi küçük yanlışlıklarda bile ciddi sorun çıkarıyor.

İyisi mi az konuşmak. Şengal'de ne kadar az konuşursak belki de o denli bu tehlikeyi aza indirmiş oluruz.

5 Aralık 2014

Ezidiler

Ezidiler üzerine eskiden fazla bir bilgimiz yoktu. Kulaktan dolma bazı bilgileri biliyorduk ama onlar da azdı, yani tümüyle bu toplumun gelenek görenekleri nedir, kültür yapısı nedir fazla bilmiyorduk. Aslında şimdi de fazla bilmiyoruz ama buraya geldikten sonra hem mecburen öğrenmek zorunda kaldık hem de, gözlemleyerek bazı sonuçlara ulaştık.

Ezidi toplum gerçekliğinde aşiret, inanç-kültür tabakaları, Şengal dağına yerleşim zamanı, coğrafyanın kuzeyi-güneyine göre kültürel ve inanç geleneğinde farklılıklar vardır. Şengal dağına Ezidi halkının gelişi hakkında net bir bilgi yok. Bazıları bin yıl, bazıları beş yüz-altı yüz yıl, bazıları yüz elli-iki yüz yıl öncesine dayandırmaktadır. Fakat Şéx Adi'nin 1100'lü yıllarda yaşadığı ve buraya geldiği söyleniyor. Kendisinin de 1057 yılında Hakkari'nin Balek bölgesinde doğduğu söyleniyor. (Zaten bugün bile Çukurca'daki Hiné ve Guzereş köyleri kendilerini Êzidilerin Pirleri olarak görüyorlar.) Bağdat'ta İmam Gazali'den ders almış ve 1116 yılında arkadaşı Abdulkadir Geylani (Kadiriliğin Kurucusu) ile hacca gitmiş. Zerdüştlüğü gözden geçirerek Ezidilik olarak düzenlemiş. Daha öncesinden Ezidilik var mıydı yok muydu belki tam olarak bilinmiyor ama günümüzdeki Ezidiler Şéx Adi'yi kendi peygamberleri olarak görüyorlar. İki tane kutsal kitapları var. Bunlardan biri Celv (vahiye)' dir. Bu kitap 8 sayfadır. Diğeri de Mıshefa Reş'tir, bu da 152 satır ve şifreli bir alfabeyle (Sır) yazılmış.

Êzidiler, önceleri Şengal dağı ve etrafında bulunan mağaralarda, dağ köylerinde ya da normal köylerde kalıyorlarmış. Fakat 1970'lerle birlikte Saddam hükümeti toplumsal örgütlenme biçiminde daha çok aşiretleri ve aşiretçilik anlayışını öne çıkarmıştır. Küçük köyleri birleştirerek ovanın ortasına kent

büyüklüğünde büyük köyler oluşturmuş, dağda bulunan köyleri ve köylüleri de bu merkezi yerlerde toplayarak dağa çıkışları yasaklamış. Dağa dayalı yaşamın olmaması için dağdaki su kuyularını taşlarla kapatarak herkesi ovaya indirmiş. Aşiret ilişkilerinin öne çıkmasıyla toplumsal gerçeklikte parçalanma daha hızlı yaygınlaşmıştır. Daha önce inanç tabakalarına dayalı örgütlenme anlayışı daha öndeyken Ezidi toplumundaki bu parçalanma bilinçli bir şekilde geliştirilmiştir. Şengal'de yaşayan Êzidi toplumunun yaşadığı temel sorunlarından birisi aşiret örgütlenmesinin beraberinde getirdiği parçalanmadır.

Toplumsal örgütlenme biçiminde 1970'lere kadar daha çok inanca dayalı kültürel tabakalara göre bir örgütlenme ve buna göre yaşam sistemi söz konusudur. Kent yaşamı ile birlikte toplumun yaşam sistemi ve tarzında oldukça değişiklikler yaşanmıştır. Tabakalaşmanın yanı sıra aşiretçilik etrafında toplumsal ilişkiler örgütlenmiştir. Ekonomi kaynakları ve tarzında değişim olmuş, daha önce emeğe dayanan uğraş söz konusuyken kent yaşamı ile birlikte hazıra alıştırılma, üretimden koparma anlayışı gelişmiş ve bu da temel bir sorun olmuştur. Daha sonraki yıllarda KDP kent yaşamına çekilerek dağılan, parçalanan, özünden koparılan, yabancılaştırılan Ezidi toplumunun bu yönlerini daha da derinleştirerek iktidara dayalı kendi otoritesini kurmak istemiştir.

Cemaatler örgütlenmesi katliamdan sonra aşiretlerin önde gelenleri etrafında belli bir sayıyla oluşturulmuştur. Her cemaat bir aşirete dayanmaktadır. Genelde sayıları 100-200 arasında değişmektedir. Pek çok cemaate KDP para vermektedir, peşmerge tarzında örgütlenmiştir. Cemaatlerin KDP ile ilişkileri yoğundur. KDP ile ilişkilerin niteliği cemaatten cemaate farklılık göstermektedir.

Arkadaşların 5 Ağustos'ta koridoru açmasıyla birlikte 180 bine yakın Ezidi Şengal'den çıktı. Aslında sayı daha fazlaydı, fakat bazıları dağın kuzey tarafı tümden kapanmadan kaçmayı başarmıştı. Kaçanlar ve arkadaşlar tarafından kurtarılanlar Kuzeye, Güneye, Rojava'ya ve Avrupa'ya gittiler. Daha çok Şengal dağında olmak üzere dağın koruması altında bulunan bazı köylerde ise 15 bine yakın insan kaldı. Kalanların çoğu uzun bir süre gidip gitmeme arasında ciddi tereddüt yaşadılar. Hem Örgütümüzün Şengal'in boşaltılmaması ve buranın bir direniş merkezi olarak kalması gerektiği yönünde yaptığı çağrılar, hem de gerillanın tüm dağda ve çevresinde kontrol ve hakimiyet kurması, çete saldırılarını kırması ve püskürtmesi, eylemler yapması halkta cesaret oluşturdu ve kalma yönünde karar vermelerine sebep oldu. Tabi kalanların çoğu daha önceden de KDP ile ilişkili olanlar, peşmergelik yapmış olanlar ve cemaatlerdi. Bazıları ise gerçekten de kendi topraklarını, inançlarını, kültürlerini korumak için kaldılar. Burayı boşaltmaları durumunda dağılacaklarını ve tekrardan geri dönüşün zor olacağını düşünerekten kaldılar. Koridor açıldıktan sonra eğer gerilla dağda kalmasaydı kimse burada kalmayacaktı.

Êzidilerde aşiretçiliğin dışında inanca dayalı kast sistemi gibi bir tabakalaşma var. Şéx, Pir ve Mürit tabakaları olarak üçe ayrılmıştır. (İlk ikisi daha çok ileri gelen ya da ruhanidir) Tabakalar arası dikey geçiş yoktur. Bir tabakanın kızları veya erkekleri başka bir tabakanın kızları ya da erkekleri ile evlenemezler. Tabi bu kuralın ihlali ancak Babé Şéx'ın izniyle olabilir. Fakat bu kural Şéxler için geçerli değil. Her toplumda olduğu gibi Ezidilerin de üst tabakası, yani Şéx ve Mirlerden oluşan, hakim devlet veya iktidar güçleri ile ilişki içinde olan ve onların sözü olmadan yaprakların bile kıpırdayamayacağı hakim bir tabaka vardır. En büyük Şéx. Babé Şéx'tir ve tüm Ezidilerin ruhani lideridir. Mir ise, tüm Ezidilerin siyasi lideridir. Mirlik de babadan oğula geçer ve bugünkü Mir ailesinin bu Mirliği 1400'lerde aldığı söyleniyor. Mürit tabakası çoğunluktur, bir başka değişle orta sınıf denilebilir bunlara. Bunların içinde de Pirler kutsal sayılır ve Pirlik babadan oğula geçer. Pir demek usta, gün görmüş anlamındadır. Her Pir'in Müritleri vardır, müritler kendi Pirlerine bağlıdır. Pir de, müritleri için dua eder, yemeğinin artmasını ister. Her yıl en az bir sefer kendi müritlerinin evini ziyaret ederek onlara dua eder. Müridin anlamı ise şagırttır, yani kendini adayan, takip eden anlamındadır. Ezidilerde bir de Feqir'ler vardır. Bunlar bir tabaka olarak görülmezler ama yaşam biçimleriyle kendilerine doğal bir sınır çizmişler. Feqir, kendini dünya yaşamından çeken, xırka giyen anlamına geliyor. Ezidilerde sakal bırakmak kutsal sayılır ama sakallarını hiç kesmeyenler bu kesimdir. Şengal'in güneyindeki bazı köyler (Tılezér gibi) Feqirlere aittir. En katı ve tutucu olan tabaka budur. Genel anlamda tabakalar arasında dikey geçişler yoktur, alış veriş fazla yoktur, fakirlerle zaten hiç yoktur. Örgütlenme biçimleri derin devlet yapılanmasına benziyor. Bu tabakanın içinde bazı infaz timleri bile var. Namus ve töre denilen sorunlarda "namusu" temizliyorlar. Genel Ezidiler bu tabakaya biraz farklı bakarlar. Dik kafalı yapıları ve sert üsluplarıyla da bilinirler. Bazıları bunların aslen Ezidi olmayıp Afganistan'dan gelen Karaçi'ler olduğunu söylüyorlar. Ama sanırım bunu küçümseme amacıyla söylüyorlar.

Êzidilerde farklı tabakalar arasında evlilik olmadığı gibi, diğer dinlere karşı da öyledir. Tabi tüm semavi dinlerde de bu konuda bir tutuculuk var. Farklı dinlere mensup bir kız ya da erkeğin birbiriyle evlenebilmesi için birisinin din değiştirmesi gerekir. Fakat Êzidilerde din değiştirmek ölüm sebebi sayıldığı

için kimse bunu yapmaya cesaret etmez. Kendi dini üzerinde kalıp da evlenmeyi de hoş karşılamıyorlar ve hemen aforoz ederler.

Ezidilik, aslında Zerdüştlük versiyonunun bir devamıdır. Fakat günümüzde Ezidiler kendilerini Zerdüştü olarak görmüyorlar ve kendi başına bir din olduklarını söylüyorlar. Her dinde olduğu gibi Ezidilerin de bir Evren ve yaratılış mitolojileri var. Onlar da dünyanın 6 günde yaratıldığını ve 7. günde, yani Çarşamba gününde evreni yaratan gücün, Melek-é Tavus'un dinlenmeye çekildiğine inanırlar. Baş melek olarak Melek'i Tavusu görürler. Dualarını ona yaparlar. Kubbeler Ezidilerin kutsal yerleridir, onlar için kutsaldır. Pek çok yerde kubbeler var. Fakat en kutsal olan kubbeler, Laleş'teki Şéx Adi kubbesi ve Şerfedin'deki kubbesidir. Bu kubbeler ibadet yerleri değildir. Êzidilerde diğer dinlerde alıştığımız bazı fiziksel ve günün belli saatlerinde yerine getirilmesi gereken ibadetler yoktur. Her bir kubbede bir Ezidi öncüsünün mezarı vardır. Kubbeler kutsal sayıldıkları için sürekli ziyaret edilir. Her bir kubbe bu öncülerin adıyla adlandırılmıştır. Bu kişiler Êzidiliği yayan ve bu toplumun öncüleri olan kişilerin yerleri sayıldığı için kutsal sayılır ve gidip buralarda dileklerde bulunurlar, ya da dua ederler. Bu dileklerin erken yerine gelmeleri için bazı kolaylıklar da sağlanmıştır fakat kuralları yerine getirmek şartıyla. Benim şahit olduğum birkaç tanesini yazayım. Peri olarak adlandırılan renkli renkli bezler bütün kubbelerde var. Bu bezlere düğüm atılıyor. Tabi atmadan önce niyet tutarak bir düğüm açıyorsun, sonra da bir düğüm atıyorsun. Başka biri; "Stuna Mırazan" diye yerden 1.5 ya da 2 metre yüksekliğinde bir sütun var ve sütuna sarılarak ellerini kavuşturuyorsun, eğer parmakların birbirine yetişiyorsa dileğin kabul oluyor. Fakat bunu denediğim sütunda ellerini kavuşturabilmek için 2 metrelik kollara sahip olmak gerekiyor. Başka bir dilek tutturma yöntemi, deliğe kapalı gözle parmak sokmaktır. Bir bardak çapındaki bir deliğin karşısına geçip 4-5 metreden gözlerini kapatarak işaret parmağını sokabilirsen dileğin kabul oluyor. Bunun gibi başka yöntemler de var. Yani Êzidilerde kısa ve kolay yoldan dileğini ilahi güçlere kabul ettirmenin değişik yolları var da dileklerin gerçekleşiyor olup olmadığı ise tam net değil.

Ulusal ve dini olmak üzere yedi tane bayramları olduğunu söylerler. Fakat bazı aşiretlerin ve tabakaların da özgün bayramları olduğu için bu bayramların sayıları daha fazladır. Êzidilerde Güneş kutsaldır ve günde iki sefer (doğarken ve batarken) Güneşin karşısına geçip dualarını yapıyorlar. Yani bir Êzidi dünyanın neresinde olursa olsun güneşin karşısına geçip duasını yapabilir. Fakat buraya geldiğimizden beri Güneşin karşısına geçip dua eden birini görmedim. Belki de denk gelmedik.

Êzidilerin diğer dinlere karşı gösterdikleri saygıyı, diğer dinler aynı biçimde Êzidiliğe karşı göstermiyorlar. Her dine karşı saygı gösterirler ve belli bir anlayış da gösterirler. Neticede Êzidiler başka bir dine geçişi kolay kolay kabul etmezler. Diğer dinlerden de kimseyi Êzidi yapmak gibi bir dertleri de yok, çünkü Êzidilik sonradan kabul edilen bir din değil. Êzidi doğulur, Ezidi olunmaz. Bundan dolayı kendi dinleri konusunda biraz rahat ve kendilerinden emin görünürler. Fakat diğer semavi dinler, Êzidiliği biraz da batıl bir inanç, sapkın bir inanç olarak gördükleri için küçük görürler, hor görürler. Şengal bir Êzidi şehri olmasına rağmen Şengal'de hem Şiilere ait, hem sunilere ait cami hem de Hristiyanlara ait iki tane kilise vardı. Yani Şengal'de bütün dinler özgürce kendi ibadetlerini yapıyorlardı. Fakat ferman olunca DAİŞ, önce Şiilere ait Siti Zeynep camisini havaya uçurmuştu, sonra da iki kiliseyi. Tabi bu görgüsüzlüğü sadece DAİŞ'e yüklemek doğru olmaz. Şengal ve Laleş'in dışında, Êzidilerin yaşadığı başka bir yerde sen bir kubbe yapamazsın, çünkü diğer dinler bunu sapkınlık olarak görür.

Aslında Ezidilerin çoğu da detaylı olarak dinlerini bilmiyorlar. Bilenler de Ezidi olmayanlarla dinlerini fazla tartışmazlar. Din tartışmasına fazla girmezler. Hatta Êzidlerin kutsal kitabı olan Mıshefa Reş'in şifreli bir alfabeyle yazıldığı ve Ezidilerin dışında kimsenin bilmemesi gereken kuralların yazılı olduğu söylenir. Dışarıya yansıttıkları dinde de, dini getirip bazı kalıplara ve kelimelere sığdırmışlar. Örneğin o yasaklı kelimeye sığdırmışlar. Yani o kelimeyi kesinlikle kullanmamak gerekir. Bir de dışa karşı kendilerini savunmak için ciddi anlamda kendilerini kapalı tutmuşlar. Bunu bir savunma mekanizması olarak kullanmışlar. Aşırı derecede kapalı kalınca tabi toplumsal ilişkilerde de ciddi bir daralmanın yaşanmasına sebep olmaktadır. Bir taraftan toplum içindeki kastlaşma, diğer taraftan Ezidiliği koruma adına kendini sıkıştırma ciddi anlamda toplumu daraltmış ve tabular oluşturmuştur.

Bu daraltma toplumun mantık yapısı üzerinde de etkili olmuştur. Fazla tartışma, görüş alış-verişi gibi konulara ihtiyacını görmezler. İleriye dönük ciddi ve uzun vadeli planlama yapmazlar, günü birlik bir yaşam ve de dışarıya açılma korkusuyla adeta kapalı bir kutu gibi olmuştur. Tabi bu gözlemlerimiz daha çok Şengal'deki Êzidilere ilişkindir. Diğer yerlerdeki Êzidiler bu kadar kapalı kalmamışlar. Örneğin kuzeydeki, Kafkasya'daki ve Avrupa'dakiler buradakiler gibi kapalı ve tutucu değil. Çünkü oralardan gelenleri de gördük ve dağlar kadar fark olduğunu da.

Kendilerini etnik bir topluluktan ziyade, dini bir topluluk olarak görürler. Êzidilik de Yahudilik gibi bir topluluk dinidir. Nasıl ki sonradan Yahudi olunamıyorsa, Êzidilerde de bu geçerlidir. Êzidi doğulur, Êzidi olunmaz. Yahudiler, kendilerini direk Tanrının çocukları olarak görürler. Êzidiler ise Tanrı'yı, Evren'in yaratıcısı ve sürdürücüsü olarak görürler. Ama Meleké Tawus'u, Tanrının bütün işlerinin denetleyicisi ve gölgesi olarak gördükleri için ona ibadet ederler. Yani ibadetlerini Tanrıya değil, Meleké Tavus'a yaparlar. Aslında Êzidilerde kendini Tanrıdan uzak tutan bir gerçeklik de var. Belki de mitolojilerde ve bazı kutsal kitaplarda geçen, bir meleğin, yani Tanrının bir parçasının bir Adem'e secde götürmesi talimatı karşısında, bu talimata karşı çıkılması ve bilinen lanetlenme olayında Ş....' a sahip çıkma ve kendini ondan görme psikolojisinin bir sonucudur. Ezidiler, Tanrıdan çok kendini Meleké Tavusun korumasında görürler. Fakat diğer bir taraftan da Êzidilerde işleri Tanrıya havale etme kültürü, nerdeyse bir yaşam felsefesi haline gelmiş. Her kelimenin başında ve sonunda "Héviya Xwedé" dileğini ya da duasını söyleyerek umudu Tanrıya bağlayan bir yaklaşım da var. Bu felsefe bir kadercilik anlayışı mıdır, bir umutsuzluk vakası mıdır, yoksa bir kurnazlık mıdır, tam anlamadım fakat, bu kadar duaya rağmen Tanrının fazla bu gaza gelmediği ve çoğu zaman Êzidilerle fazla barışık olmadığı yaşanan 73 fermandan anlaşılmaktadır. Yani tanrılar çoğu zaman Êzidilere sırt çevirmişler. Fakat yine de dini bakımdan kendilerini özgün ve üstün gören yaklaşımları var biraz. "Êzidime, kıras spi me, bıhışti me" sözünden de anlaşıldığı gibi kendilerini doğal cennetlik de görüyorlar.

Êzidilerin, Yahudilerden ayrılan bir başka özelliği de din değiştirmeme hususudur. Yahudilik bir kavim dini oldu için diğer dinler tarafından çoğu zaman baskılara, katliamlara ve sürgünlere uğramışlardır. Bu saldırılar karşısında kendilerini koruyabilmek için "dönmecilik" denilen "din değiştirme" mekanizmasını geliştirmişlerdir. Fakat bu "din değiştirme" taktiği şekli bir durumdur. Yani dışardan başka bir dini kabul ettiklerini gösterirler fakat özde ve içte ise yine Yahudi olarak kalırlar. Êzidilerde ise hangi şart altında olursa olsun din değiştirme yoktur. Fakat çoğu zaman kendi dininde kalması ve kendi inancına dokunulmaması karşılığında "taraf değiştirme" durumu yaşanmaktadır. Şengal pratiğinde yaşadığımız acı, ama çoğu arkadaşımızın görmediği ve fark etmediği, hatta anlam veremediği bir gerçek de budur. "Kim bize yardım ediyorsa, Allah da ona yardım etsin" mantığının altında çaresizlik, kendine güvensizlik olduğu kadar bir de bu mantık vardır.

Müslümanları genelde bir tehlike, Müslümanlaşmış Kürtleri ise bozulmuş Ezidiler olarak görürler. Bozulmuş olmak, teslimiyeti kabul ederek kendi dinlerini bırakmak anlamına geliyor. Ondan dolayı Müslüman Kürtlere karşı güvensizdirler. Bu anlamda kendilerini Kürt olarak görmeyenler çoğunluktadır. Sadece Kürtçe dilini konuşan Ezidiler olarak görürler kendilerini. Yani etnik olarak değil de dil bağıyla kendilerini Kürt toplumunun bir parçası olarak görüyorlar

Tarihleri boyunca 72 sefer Fermana uğramışlar. Son ferman 73. ferman oluyor ve en acılı ferman olarak tarihlerine geçmiş oldu. Bu fermanların 65 tanesini Osmanlılar tarafından yapıldığını söylüyorlar. Buna ek olarak Müslüman Kürtlerin ve Arapların yaptığı fermanlar da var. Bu fermanlar sonucunda pekçok Ezidi de kendi kutsal yerlerini bırakarak göç etmek zorunda kalmışlardır.

Êzidilerde erkekler bıyıklarıyla tanınır, kadınlar ise beyaz elbiseleriyle. Pala bıyık Êzidi erkeği için "erkeklik" sembolüdür. Gerçi bütün Kürtlerde de bıyık için böyle bir düşünce var. Bir kişinin bıyığı ne kadar kalınsa o herkesten daha fazla "erkek" sayılıyor. Fakat sağ olsun PKK, bu imajı biraz değiştirdi. Bu mücadele ortamında hiç bıyığı olmayan pek çok gencin ne kadar da kahraman olduğunu gördük. Şengal'e ilk geldiğimizde de nerdeyse bıyıksız olmaktan dolayı kendimden utanacaktım. Hatta bazı arkadaşlar bıyık bırakmamı da önerdiler. Halkla daha iyi uyum sağlamak için iyi olur dediler. Fakat şimdiye kadar hiç bırakmamıştım, bundan sonra da bırakmayacağım dedim. Varsın o "erkekliğe" laf gelsin. Êzidi kadınlarda beyaz elbise hem adettir, hem de kutsaldır. Mutlaka giyerler. Bir gün Kasım Şaşo karargahımıza misafirliğimize gelmişti. Sohbetimizde laf lafı açarak bu konuya kadar geldi. Kasım Şaşo, PKK'nin sadece Şengal'deki Êzidilere yardım etmediğini, çıkışından itibaren Êzidilere karşı duyarlı olduğunu söyledi. "Kuzeyde PKK hareketi çıkıncaya kadar, Batman ve Mardin'deki kadınlarımız beyaz elbiselerini giyip sokağa çıkamıyorlardı. PKK çıktıktan sonra artık korkmadan beyaz elbiselerini giydiler" dedi. Tabi burada Kasım Şaşo'nun söylediği hoşgörü sadece Êzidilere karşı gösterilen bir hoşgörü değildir. Gerçekten de PKK hareketinde halklara ve inançlara karşı var olan hoşgörü hiçbir örgütte yok.

Pek çok yanlış ve yanılgılı yanları olsa da, Êzidiler direnen bir toplum olarak bugüne kadar gelmişler. Direniş damarı Ezidilerde güçlüdür. Bu damar eğer güçlü olmasaydı, bu kadar ferman karşısında belki de yok olup gideceklerdi. Êzidiler direniş hamuruyla yoğrulmuş bir toplumdur. Topraklarını terk etmemekte kararlı olan bu insanlar, kıyasıya bir yaşam savaşı verdiler bu dağda. Her yağmurda suyun altında kalan çadırlarında yaşamak zorunda kalan aileler, birkaç çalı çırpı toplayarak çocuklarına bir yemek pişirebilmenin derdine

düşen o analar, kargo uçağı gelir de paraşütle yardım atılır diye dağın yamaçlarında gözleri havada bekleyen gençler, göğsüne raxtını sağlı sollu bağlayarak dağ yollarından hava atan pala bıyıklı adamlar, sanki o trajedi hiç yaşanmamış, sanki köyünden hiç ayrılmamış gibi havası inmiş futbol topuyla oynayan çocuklar.... her biri bu direnişin bir mevzisinde yerinde yerini alıyordu. Ölüm karşısında metanetini güçlü bir biçimde karşıladılar. Ölülerini Qewl'lerle (ilahilerle) uğurlayan bir halk ölümü yenmiş bir halktır. Eğer Ezidilerin direniş geleneği güçlü olmasaydı, bu kadar katliam karşısında tarihten silinip yok olurlardı. Tabi Êzidilerdeki bu Qewl'ler sadece ölüm zamanlarında söylenmiyor. Genelde rubailer biçiminde kısa dörtlüklerdir ama anlam gücü fazladır. Bazıları da uzundur. Bunları daha çok ölüm ve bayramlarda söylerler. Êzidilerde sözlü edebiyat güçlüdür, ama yazılı edebiyat fazla yoktur. Güçlü sözlü edebiyat geleneğini de bu Qewl'lerle günümüze kadar getirmişler. Konuları değişiktir. Yiğitliği, aşkı, yurtseverliği, dini, ölümü konu alan pek çok Qewl vardır. Söylenme biçimleri de güzeldir. Zaten Êzidilerde farklı bir gırtlak yapısı da var. Burada ayrıca Dengbéjliğin farklı bir biçimi var. Diğer yerdekilerden biraz farklıdır. Acı talan, ferman, yakarma daha fazladır. Ezidilerdeki farklı bir ses tonu ve gırtlak yapısı, yaşanan acılar gibi yanıktır. Yine qewl denilen ilahilerde söz ve kelimenin gücü çok iyi kullanılır.

Ezidi toprakları güçlü gelenek ve göreneklerin yaşandığı bir kaçak ülke gibidir. Kendini adeta saklayan bir kaçak gibidir. Bu kaçak ülkenin kadınları erkelerinden daha kapalıdır. Hem inancın getirdiği bir kapalılık var, hem de toplumun feodal ve kapalı yapısının getirdiği bir kapalılık var. Kızları ise asi ve inançlıdır. Şimdiye kadar DAİŞ'in elinden kaçıp gelenler genelde kızlardır. Gerçekten de erkeklerden daha çok Ezidi kızları asidir. Zapt edilmez ve isyancı bir yapıları vardır. Tabi arkadaşlar buraya geldikten sonra şimdiden pek çok gelişme yaşandı ve yaşanıyor. PKK'nin diğer bütün örgütlerden ve fikirlerden farkı, toplumun içine girerek toplumu dönüştürmesidir. İnançlara saygıyı ihmal, toplumsal gerçekliği ise inkar etmeden içine girdin mi açamayacağın kapın olmayacaktır. İçeri girdikten sonra ise hem onlara güven vererek, hem de onlar için hizmet etmek istediğini söylediğinde dört elle sana sarılırlar. Özellikle de toplumda en fazla bastırılan ve küçük görülen kesim olarak, kadın ve gençliğe el attığında toplumda hızlı gelişmeler de olabiliyor.

Her toplumda ölenler için farklı yas tutma, matem biçimleri vardır. Burada da bizim için çok farklı olan bazı adetler gördük. Bunlardan belki de en ilginç olanı, belki de değerli ve anlamlı olanı, sevdiği erkeğinin ölmesi ardından kızın saçlarını kesmesi adetidir. Aslında bu kültür derin bir sevgi ve bağlılığın ifadesidir. Aynı zamanda zamanda geleneklerin güçlü olduğu feodal bir toplumda kendini sadece bir erkeğe ait görmenin ifadesidir. Bana göre örgülerini kesen kız, eğer bunu sevdiği erkeğe karşı olan sevgisinden yapıyorsa, bundan daha büyük bir sevgi ifadesi olamaz. Ama bunu toplumdaki geleneklerden ya da bir erkeğin malı olarak görmesinden dolayı yapıyorsa bu bir gerilik sayılır. Çünkü bir kızın hayatını mühürlemek anlamına gelir. Fakat ister istemez insanın aklına gelen bir soru da şu oluyor; acaba ölen taraf kız olsa aynı şeyi erkek de yapar mı? Yani saçlarını kazıtarak, ömür boyu elini eteğini dünyadan çeker mi? YBŞ içinde şehit düşen Serdar ve Mansur arkadaşlar aynı zamanda nişanlı arkadaşlardı. Bu arkadaşlar şehit düşünce, nişanlıları saç örgülerini keserek, bu arkadaşların mezar taşlarına bağlamışlardı. Ülkesi ve halkı için savaşarak şehit düşenlerin sevgililerine belki de bu davranış yakışırdı. Ama bir gün Sıkéniye (yukarı köy) köyünün mezarlığı içinden geçerken de pek çok mezar taşına bağlı olan saç örgülerini görmüştük. Demek ki sadece ülkesi ve halkı için şehit düşenler için yapılmıyormuş bu davranış.

Ayrıca burada ölüm çok soğukkanlılıkla karşılanır ve ölüm karşısında güçlü bir sosyal dayanışma vardır. Ölü için "Xér" yani yemek verme kültürü çok güçlüdür. Aynı aileden olmayanlar için de "Xér" yemeği verilir. Ayrıca ölülerin kırkı (40 gün) dolduğunda yeniden yemek verilir. Bu yemeklerde mayasız ekmek, bulgur ve büyük tepsilerin içine konulan etler sevap sayılır. Etlerin elle bölüşülmesi ve paylaşılması, yine yemeğin elle yenilmesi de sevap sayılır. Bizim arkadaşlar böyle yemekleri çıplak elle yemeğe alışık olmadıkları için arkadaşların önüne kaşık bırakıyorlar. Ama yine de ev sahibi ya da yanında oturan biri kendi eliyle et parçalayıp senin tabağına bırakmışsa onu yemek lazım. Çünkü sana karşı gösterdiği saygının ifadesidir. Bazen bizim arkadaşlar daha erken davranıp eti parçalıyorlardı ve yanındaki dostun tabağına bırakıyordu.

Burası Derweşe Ewdi ve yoldaşlarının ülkesi ve halkı, ama maalesef fazla tanımıyorlar. Aslında tanıyorlar da, Edulé'nin Müslüman olmasından ve Derwéş'in de bir Ezidi kız yerine bir Müslüman kıza vurulmasından dolayı bu destanı ve bu yiğidi biraz görmezden geliyorlar ve sahip çıkmıyorlar. Ama Önderliğimiz, savunmasında yazdığı güzel bir şiirle bu destana ve kişiliğe büyük bir değer bahşetmiştir. Şengal dağında kızlı-erkekli olarak PKK'nin verdiği mücadele ve kahramanlık, bu destanı en çıplak haliyle güncelleştirmiştir!...

Sincar Dağları'nda Derweşe Evdi'nin yanında olsaydım!
Beyaz atların sırtında Musul Ovası'na dalsaydım.

Derweş vurulduğunda sırtlayıp Kürdistan dağlarına götürseydim.
O'na bak; binlerce Adule ve Onikiler var deseydim.
Tanrıçaların taht kurduğu bu dağlarda rahat uyu deseydim.
Ölüm nerelerden ve nasıl gelirse gelsin artık gam yeme
Kesinleşen Kürtlük ve özgür yaşam ebedi gerçekliktir deseydim...

Bu dörtlükte de Önderliğin belirttiği gibi ortada yaşanmış bir yiğitlik var. Bu mücadeleyi ve yiğitliği görmezden gelmek olmaz. Tabi Êzidilerde Derwêşé Evdi'nin dışında da işgale, talana, zulme karşı savaşmış yiğitler var ve bunlar da ünlüdür. Sadece erkeklerden değil kadınlardan (Xatuna Ferxé gibi) da çıkmıştır.

Êzidiliğin daha fazla tanınması gerekiyor. Bu konuda dar ve tutucu bir yaklaşım var. Doğru Êzidiliği en başta gençlere tanıtıp öğretmek gerekmektedir. En başta da Êzidiliğin ülke sevgisi, yurtseverlik bağını ve direnişçi yanını öğretmek gerekiyor.

6 Aralık 2014

Devlet Adına Bir Heyet Geldi

Şengal'e yapılan müdahale bütün dünyada Partimizin prestijini yükseltti, yani özünde var olan insaniyet görüşü, mazlumların yanında olan duruşu daha açık görüldü. Şengal bunun için bir fırsat da oldu. Bazıları gerçekten bunu taktir ediyor, bazıları da bu konumumuzdan faydalanmak istiyor. Mesela Şia yönetimi bundan faydalanmak istiyor. Dengeleri iyi hesaplıyor. Yine KDP ile olan gerginlik üzerinden bize yönelik de bazı hesaplar yapmak istiyor. Şengal'deki durum üzerinden örgütümüze bazı ilişkiler geliştirmek istediklerini Bağdat'taki arkadaşlar bize biraz yansıttılar. Şengal'in durumu yerinde görmek istediklerini söylemişlerdi. İşte bunları yerinde görmek için bir heyetleri geldi. Aslında heyetten ziyade bir kişi geldi. Asıl gelmesi gereken İran'lı bir istihbaratçı (İtlaatçı) gelmedi, onun yanındaki Iraklı bir istihbaratçı geldi. Gelişler helikopter üzerinden olduğu için mecburen bu gelişten KDP'ye bilgi vermeleri gerekiyordu. Fakat ,KDP İranlı'nın gelmesine izin vermemişti. Eğer Şengal'e resmi bir ziyaret yapacaksanız bunu biz ayarlarız, biz sizi götürüp tekrar geri getiririz deyince, İran'lı sorumlu gelmemişti. Çünkü onlar KDP bilgisi dahilinde ve denetiminde gelmek istemiyorlardı. Bunun için ziyareti iptal ettiklerini söylemişlerdi fakat Irak'lı Şii istihbaratçı farklı bir kimlikle gizli gelmişti. eğer ille de gelmekte ısrar ediyorsa kendileri ona refakat edeceklermiş o da kabul etmemiş ve gelmemişti. Onunla birlikte Bağdat'taki ilişkilerimizin sorumlusu Delil arkadaş da gelmişti.

Üç gündür bu misafirlerimize refakat ediyoruz. Böylesi durumlarda gelen istihbarat elemanları genelde somut durumları görmek için gelirler fakat amaçları farklı olur. Herkes kendi çıkarını gözetir. Şengal'de olmamızdan kaynaklı merkezi hükümetle Bölge hükümeti arasındaki çelişkiler hemen yansıyordu bu ziyarete. Fakat KDP'den çekindikleri belli oluyordu. Bir de bu adamın üslubu ve yaklaşımından da belli

oluyordu ki, bu Irak hükümeti Êzidilerin başına gelen felaketten, Musul'un ve Şengal'in DAİŞ'in eline geçmesinden kendilerini fazla sorumlu görmüyorlar. Özellikle Şengal için hiç oralı olmuyorlar. Oysa Şengal, DAİŞ'in eline geçtiğinde burada yüzlerce Irak'lı polis de vardı. Şehrin savunması Peşmergenin elindeydi fakat Şengal bir Irak merkezi hükümetine bağlıydı ve onun da güçleri vardı. Fakat kendilerini bu fermandan hiç sorumlu görmüyorlar. Faturayı tamamen KDP'ye kesiyorlar. Tabi eğer bunda da samimi iseler, YBŞ'nin kabul edilmesinde ve silah konusunda bize yardımcı olacaklar.

Bizim dışımızda gidip Şerfedin'deki YNK'lileri (Haydar ve Şéx Davut) de gördü. Büyük ihtimalle Irak devlet başkanının bir dayatması olabilirdi. Çünkü Irak Cumhurbaşkanı YNK'li (Fuat Mahsun) o istemiş olabilir. Onların yanında yarım gün kaldı, bizim yanımızda da üç gün kaldılar. Güçlerimizin bulunduğu yerlerde dolaştırdık. Şengal'in (dağın) büyük bir kısmının bizim denetimimizde olduğunu görmesi hoşuna gitmişti.

YBŞ için maaş verebileceklerini yine cephane için yardımcı olacaklarını söylediler. Tabi bunu yapıp yapmayacaklarını zaman gösterecek. Biz yapacağımızı yaptık ve misafirlerimizi de elimizden geldiğince iyi ağırlamak istedik. Nereye götürdüysek kendilerine bir tören yaptırdık, bir de koyun kestik. Umarım hem törenlerimiz hem de koyunlarımız boşa gitmez....

Aralık '14

YBŞ Çalışmaları

Örgütümüzün Şengal için belirlediği temel çalışmaları iki ayak üzerinden yürütmek istiyoruz. Êzidilerin kendi siyasi iradelerini temsil edecekleri bir yapı, yani Özerk bir yapılanmanın örgütlendirilmesi, ikincisi ise Êzidi gençlerinden oluşan öz savunma güçlerinin örgütlendirilmesidir. Tabi bu öz savunma gücü daha sonra bir ordunun da zemini olacak. Bu iki çalışma bizim buradaki temel stratejik çalışmalarımız olacak. Êzidilerden oluşturulacak güçler olmadan bu çalışmaları yürütmek zorlu ve de fazla meşru olmayacak. Tabi bu çalışmaları daha güçlü yürütmek için Şengal'in tümden özgürleşmesini de beklemeye gerek yoktur. Şimdiden var olan zemini iyi değerlendirmemiz gerekiyor.

Siyasal ve toplumsal çalışmalar daha çok askeri çalışmaların gölgesinde yürüyor ama yetersiz bir yürüme. İlerde ağırlık verip hızlandırmak gerekecek. Savunma ayağının örgütlendirilmesi ise devam ediyor. Bilindiği üzere Musul saldırısından sonra dağdan gelen 12 arkadaş burada bu çalışmaları örgütlemeye başlamışlardı. Fermandan önce bir devre açmışlardı, en nitelikli devre odur. Fermandan sonra duygusal temelli, bir an önce savaşa katılarak intikam almak isteyen bir katılım şekli oldu. Bu kısa dönemdeki eğitimlerin süresi mecburiyetten dolayı kısaydı ve fazla sonuç alıcı olmuyordu. Bundan sonra eğitim zamanı tekrar uzatıldı. HPG'nin gelişinden sonra çalışmalar hızlandı. Gerillayla birlikte tecrübe kazanan Êzidi gençleri YBŞ örgütlemesi içinde kalmak istiyorlar. Fakat kendi ayakları üzerinde durarak kendi halkını ve yurdunu savunacak bir örgütlülüğün oluşumuna fazla anlam vermiyorlar. YBŞ'ye çekirdek kadro olacak arkadaşlar azdır. Her nedense başkaları tarafından korunmaya ve idare edilmeye alışmışlar. Bu da öz iradeye dayalı öz savunma gücünün oluşması önünde temel engel oluyor. Fakat her şeye rağmen nitelik kazanma ve komutanlaşma yönünde bazı gelişmeler kaydedenler de var. Bu konuda gelişme kaydedenlerin çoğu da YBŞ'den çok HPG içinde gerilla olarak kalmak istiyor. Çünkü onlara her ne kadar YBŞ örgütünün bir Êzidi gençlerinin savunma örgütü olduğunu ve bunun ilerde büyük bir ordu olacağını söylüyorsak da, onlar gerillaya katılmışlar. Êzidi örgüt kimliğinden çok, kendilerini katliamdan kurtarmış olan PKK'ye katılmışlar.

Tabi onların HPG'ye katılma istemleri güzeldir, ilerde olabilir belki ama şimdilik çekirdek bir kadronun oluşması gerekiyor.

Tabi bazı arkadaşlarımızın yanlış ve ucuz yaklaşımları bazen çıkıyor. Zaten toplumda belli bir duyarsızlık var, buna bir de bazı arkadaşların basit yaklaşımları da eklenince iş daha da zorlaşıyor. Kültür ve gelenek farklılığı var, inanç farklılığı var zaten, buna bir de farklı yaklaşım oldu mu kendilerini de yabancı, daha doğrusu bizi de yabancı ve herkes gibi görüyorlar. Yasaklı kelimenin kullanılması bazen ciddi zorlanma yaratıyor. Kullanılmaması gereken "o kelime"yi yanlışlıkla kullanan birkaç arkadaşı ciddi anlamda eleştirmemize rağmen yine de krize neden olabiliyor. Bu arkadaşlarımızı eleştiriyoruz ama bu konu hakkında eleştiri yetmiyor bazen, cezalandırmak gerekiyormuş cezalandırmadan kasıtsa kovma, linç etme veya öldürme biçiminde anlıyor. Bundan dolayı pekçok kadro arkadaş da YBŞ çalışmalarında yer almaktan korkuyor. Bu faktörlerin dışında da bazen YBŞ'yi stratejik bir çalışma görmemek, bazen ortamda Türkçe konuşmak, kadro arkadaşların daha çok birbiriyle ilişkilenmesi, tekniki bazı yaklaşımlar da buna eklenince bu çalışmaya gereken önem verilmiyor. Bazı arkadaşlarımız bu yerel arkadaşları çok sıradan görüyor ve yaklaşımları basit ve sıradan oluyor. Ve bu yaklaşım bazen Êzidi gençlerini bizden kaçırtıyor. Ondan dolayı biz tekmil ve toplantılarımızda bu konuyu gündem yaptık ve yapıyoruz. Karargah olarak biz bu çalışmaya önem veriyoruz. Hem yaşamda hem resmiyetlerde Êzidi arkadaşların görüş ve düşüncelerini alıyoruz ve değer veriyoruz. Hatta bazı kadro arkadaşlarımız, gerilla arkadaşlardan çok, Êzidi arkadaşlara önem verdiğimizi bile eleştiri konusu yaptılar. Olsun bu eleştiri yapılsın sorun değil. Elbette hiçbir arkadaşımızı ihmal etmeyeceğiz ama Şengal'i arkadaşlara önem verdiğimizi, bu yaklaşımımızda samimi olduğumuzu yansıtmamız gerek gerekiyor.

9 Aralık 2014

Şılo Tepesine Baskın

Dün akşam arkadaşlar Şılo tepesine bir baskın yaptılar. Tutulan bu tepe eskiden KDP asayişinin yeri olan vadi girişinin üstüdür. Her iki tarafta da çeteler tepe tutmuş ama arkadaşlara soldaki tepeyi esas almalarını söyledik. Sızma için daha elverişli ve biraz daha yakındı. Arkadaşlar kısa bir zaman içinde tepeyi almışlardı ve 4 cenazenin üstüne gittiler. 1 A-4 silahı, 1 BKC, 1 M-16, 1Kleş, 1 Glok tabanca, 1 teleskop ve ufak tefek malzemeler aldılar arkadaşlar. Burada çetelerin tuttuğu tepelerde genelde bir doçka silahı var. Ayrıca vurduğumuz pekçok çetenin üzerinden M-16 ve Glok tabancalar da kaldırılıyor. Anlaşılan bu tabancaların çoğu Amerika'nın Irak ordusuna verdiği tabancalar oluyor.

Bu tür gerilla eylemlerinde daha etkiliyiz. Zaten koridor kapandığından bu yana yaptığımız eylemlerde kayıplarımız olmadı ve sonuçlar da alındı. Kendi inisiyatifimizle planlayıp yaptığımız eylemler daha sonuç alıcı oluyor. İki buçuk aya yakın bir zamandır koridor kapalı ve bu zaman içinde çetelerin yaptığı saldırılar kırıldı ve tekrar dağdan çıkarıldılar. Ondan sonra bizim yaptığımız saldırı eylemlerimiz genelde sonuç alıcı oldu. sanırım koridorun kapalı olması ve Şengal'in DAİŞ'in çemberinde olması da bu sonuçları almamızda etkili oluyordur. Hani gemileri yakmak ya da köprüleri yıkmak misali gibi birşey. Bu deyimler farklı anlamlarda kullanılıyorsa da sanki bizim durumumuzu da biraz tarif ediyor. Çünkü neyimiz var, neyimiz yok biraz ortada ve bunu da herkes görüyor. Ölümle çevrili bu adada başarıdan başka bir şansımız yok. Savaşan bir güç olarak cephaneye ihtiyacımız var mesela. Bunu çetelerin üzerinden kaldırmamız gerekiyor örneğin. Her halde saldırıya giden bir gerilla bir de bu psikoloji ile eyleme gitti mi, önündeki tepeyi mutlaka düşürmek zorundadır. Ve şimdiye kadar bu konuda arkadaşlarımız başarılı oldu. yani cephanemizi genelde çetelerden kaldırıyoruz. Şimdiye kadar dışardan sadece iki sefer bize cephane geldi. Rojava'daki arkadaşlar, Sémalka'ya bir miktar götürdüler, buraya gelen helikopterle de getirdik. Tabi helikopteri de ayarlayıncaya kadar on defa Aşti Koçer'e söylemek zorunda kaldık. Ne de olsa helikopterlerin geliş gidişlerini onlar örgütlüyor. Tabi haklarını yememek gerekir, üç sefer de yaralı arkadaşlarımızı helikopterle Duhok'a götürdüler.

Bu Şılo hattının çeteler için büyük bir önemi var. Bu vadi Bare'den geçip Şengal'in kuzeyi ve güneyini birleştiren bir hat oluyor. Bizim elimizde olduğu için onlar gidip taa Tılhemis hattından dönüyorlar. Ondan dolayı pek çok sefer bu tarafa saldırdılar. Kısa bir süre hariç hep bizim denetimimizde kaldı.

Şılo'nun girişinde güzel mağaralar var. Bütün rivayetlerde olduğu gibi burada da 366 mağara var. Gerçi ben o kadarını görmedim ama epey mağara var. Tabi mağaraların çoğu elle yapılmış. Yani büyük emekler harcanarak yapılmış. Mağaraların yapıldığı yerin biraz sarp olması buralara gelip yerleşen insanların kendini koruma amaçlı olarak buraya yerleştiklerini gösteriyor. Êzidiler bu mağaraların Keldaniler tarafından

yapıldığını söylüyorlar. Tabi korunma amaçlı yapıldıkları hemen anlaşılıyor. Çünkü mağaraların yapıldığı yer genelde sarp yerler. Burada bir de küçük bir çeşme var. Ondan dolayı arkadaşlar burayı sabit nokta olarak kullanıyor. Burada arkadaşların yanında Şéx Xeyri'nin cemaatinden bazı Êzidiler de kalıyor. Şéx Xéyri, Siba Şéx Xıdır köyünden olan ve aslen YNK'li olan bir aşiret büyüğüdür. Ailesinin büyük bir kısmı İsviçre'de yaşıyor. Fakat fermandan sonra pekçok kişinin yaptığının aksine burayı bırakıp kaçmamış. Cemaatinin büyük bir kısmı Sıkiniyé köyünde kalıyor ama bir grupları da burada arkadaşların yanında kalıyor. Kendisi de dürüst ve samimi bir insana benziyor.

Eylemden dolayı saha adına eyleme katılan arkadaşları kutladık.

Ellerinize sağlık yoldaşlar.....

16 Aralık 2014

Şengal'in Bir de Çirkin Yanları Var

Bu kızıl kıyametin ortasında insanı utandıran ve yüz kızartan bazı şeyler de oluyor bu Şengal'de. Örneğin bu kıtlığın içinde para karşılığı erzak satmak gibi. Herkesin aç kaldığı bir yerde bazıları erzak depolamışlar demek. Bunu da büyük ihtimalle ya çalmışlar bir yerlerden, ya gelip farklı farklı aileler ve isimler adına bizden almışlar ya da kargo uçaklarının attığı erzakları stoklayıp şimdi piyasaya sürüyorlar. Fakat her nasıl olursa olsun bu davranış utanç verici bir şey. Başta Kürtler olmak üzere bütün dünyanın özellikle bir lokma yiyecek ulaştırmak için seferber olduğu bir yerde bu davranışın, ahlakla yakından uzaktan hiçbir bağı yok. Yine buna benzer bir başka çirkin davranış da para karşılığında gidip milletin arabasını getirmek. Yani kaçarlarken dağın eteklerine kadar aracını getirip bırakan binlerce insan var. İşte bunlar ya Şengal'de olmadıkları için ya da burada olup da gitmeye korktukları için kendileri gidemiyorlar ve bu işi sektöre dönüştürmüş bazı yüzsüzlere baş vuruyorlar. Onlar da iyilik yapacağına mertlik yapacağına para karşılığında gidip araba getiriyorlar.

Bir diğer çirkin davranış, herkesin kendini savaşçı, kahraman, cengaver göstermesi. Savaşan insana elbette savaşçı denir, bunun başka bir adı yok ama savaşmayanın da kendini savaşçı göstermesi, mangalda kül bırakmaması, özellikle yiğitçe insanların ölüme gittiği bir ortama yakışmaz, en başta savşma cesaretini gösterenlere karşı ayıp olur. Burada Ezidi savaşçılar kendilerine "Cengaver", peşmergeler de kendisine "kahraman" diyor. Ama maalesef ne "cengaverliği" ne de "kahramanlığı" fazla göremiyoruz. Tabi bunu söylerken amacım dürüstçe halkı için savaşan Êzidi savaşçılarını ya da yıllardır Güney Kürdistan için savaşan peşmergeleri kastetmek değil. Sözüm onlara değil. Benim bu lafım özellikle buradakileredir. Yani her türlü fedekarlığı ve cesareti gösteren gerillanın emeklerini görmeyen ve onun emekleri üzerine ucuzca oturmak isteyenleredir. Kaldı ki eğer bu sıfatlara denk savaş yapılmış olsaydı burası çetelerin eline geçmezdi. Biz kendimize hiçbir sıfat yapıştırmıyoruz. Sadece biz kendimize "heval" sıfatını yakıştırıyoruz. Dünyanın en güzel kelimesi olan O KELİME' yi.... tabi burada bize "intihari" sıfatını yapıştırmışlar. Yani sözde ölümden korkmayan, göz göre göre ölümün üzerinde giden anlamında. Fakat bu kelimeyle bazen bizi gaza da getirmek istiyorlar.

Arkadaşların yaptığı pek çok eylemi utanmadan sahiplenenler çıkıyor. Hemen hemen herkes kendisini yürütülen savaşın ortağı gibi gösteriyor. Kendisini savaşın ortağı gibi görmüyor fakat yapanı gibi gösteriyor. Facebook sayfalarında da utanmadan paylaşıyorlar. "Asıl savaşçılar suskundur" diye bir söz var ama böylesine yüzsüz ortakların olduğu bir savaş meydanında hiçbir savaşçı suskun kalmamalıdır. Emeğine, fedakarlığına sahip çıkmalıdır.

Diğer çirkin bir davranış, bir yandan peşmergeleri düşman görürlerken diğer yandan da peşmerge olmak için gizliden gidip kendilerini yazdırmaları ve televizyonlarda kendilerini peşmerge ilan etmeleri. Bu fermanın sorumlusu olarak KDP'yi görüyorlar, hiçbir zaman bunu unutmayacaklarını söylüyorlar ama aradan kısa bir süre geçmesine rağmen pek çok kişi kendini peşmergeliğe yazdırıyor şimdi. Erken unutmuşa benzemişler. Tabi burada söylemek istediğim şey, Êzidilerin peşmerge düşmanı olması değildir. Fakat kendilerine karşı yapılan bu ihaneti erken unutmaları ve kendilerini tekrar KDP peşmergeliğine yazdırmaları hepimizin tuhafına gidiyor. İlk geldiğimde Ezidilerde gördüğüm tepkiye baktığımda kendi kendime, bu halk artık dünyada KDP'li olmaz ve asla onları affetmezler demiştim. Hatta o zaman kendi kendime "gün gelir de gökyüzü ile yeryüzü birleşebilir ama bu Êzidiler hayatta KDP'li olmazlar" demiştim. Fakat aradan geçen bu birkaç aylık zaman içinde bunun böyle olmadığını maalesef gördük. Yeni geldiğimizde bir ay boyunca, biz bu

vadilerde çoluk çocuk yaşlı genç demeden insan cesetlerini topladık ve gömdük. Bunlar asla unutulmamalıdır. Sorumluları unutulmamalıdır. En azından Hz. İsa'nın dediği gibi "düşmanlarınızı affedin ama isimlerini unutmayın". Balık hafızalı olmamak gerekir....

Belki de yazılması, söylenmesi, teşhir edilmesi gereken en büyük çirkinlik ise koridorun kapanmasından sonra KDP'nin helikopterler üzerinden yürüttüğü siyasettir. Koridor kapanmadan önce halk için yeterince erzak getirmiştik ve bugüne kadar fark gözetmeden herkese dağıtıyoruz. Hatta arkadaşlarımız için getirdiğimiz erzakları da halka vermeye başladık ama yine de toplumun değişik ihtiyaçları oluyor ve dışarıya gidip karşılamaları gerekir ve bu noktada KDP'ye muhtaç oluyorlar. Ama KDP'nin yürüttüğü siyaset ilkesizce bir siyaset.

İki buçuk aydan fazladır çemberdeyiz ve dışarıyla tek bağımız gelip giden helikopterler. Haftada iki sefer gelip gidiyor. Sözde Irak merkezi hükümetine bağlı ama KDP'nin inisiyatifine vermişler ve KDP'de bunu kendi çirkin siyaseti için kullanıyor. Bu süreçte başta eskiden de peşmerge olanlara el attı. Onları tekrar peşmergeliğe yazdırıp silahlandırdı. Silahlandırdığı aile ve cemaatlere erzak getirdi, çadır verdi, jeneratör verdi. KDP'nin savaşmaları için halka silah vermelerini yanlış bulmuyoruz. Ya da halka erzak eşya getirip vermesini yanlış görmüyoruz. Fakat bunu halkı parçalamk amacıyla yapıyor. Mesela kendisinden olmayanları ya da bizimle olanları dolaylı olarak baskı altına aldı ve kendilerine kaymaya teşvik etti. Örneğin bazı yardım kuruluşlarının gönderdiği bazı malzemeler oluyordu, bizim bunları getirip halka dağıtma imkanımız yoktu. Bu yardım kuruluşları da doğal olarak Başur hükümetine veriyor. KDP de bunları "Dezgehé Alikariya Barzani" adı altında getirip Şengal'de dağıtıyor. Fakat bunları herkese dağıtmıyor. Kendisini peşmegeliğe yazdıranlara ya da yazdıracak olanlara veriyor. Bu sonlara doğru da artık açık biçimde söylüyorlar; "PKK'nin yanında olanlara birşey vermiyoruz." Tam da Erdoğan'ın "aç bırakıp terbiye etme" politikası. Yani katliamın çemberinden çıkmış insanlara, yerlerini yurtlarını terk etmeyerek Şengal dağında kalarak direnmek isteyen insanlara "eğer siz bizim yanımızda durmazsanız size un vermiyoruz" diyecek kadar alçalan bir siyaset. Geçenlerde tanık olduğumuz bir olay hem bizi utandırdı hem de "bu insanlar için ne yapsak azdır" dedirtti. Bizim arkadaşlar halka dağıtılan erzakları ayda bir sefer toplu olarak veriyorlar. Ailelerin nüfusu belli ve zamanı dolduğunda bu KDP'lidir, bu YNK'lidir ya da bu bizimle değildir demeksizin herkese erzak dağıtıyorlar. Bu düzenin dışında da birisine erzak lazım olduğunda yine gidip arkadaşlardan alabiliyor. Fakat halk da biraz bu düzene alışmış ve onu bozmak istemiyorlar. Serdeşté kampında 8 nüfuslu bir ailenin geçen ay aldığı erzakları onları bu ayın başına yetiştirmemişti. Sadece az miktarda makarnaları kalmıştı. Her halde ay başı gelmeden gidip arkadaşlardan da almak istememişlerdi. Bu aile KDP'nin un getirip dağıttığını duyunca bir torba un almak için onların yanına gitmişlerdi. Fakat KDP bu anaya un vermeden önce "siz PKK'nin mi yanındasınız, yoksa bizim mi yanımızdasınız" diye sorunca, 50 yaşındaki kadın elini attığı un torbasından çekerek, sırtını ona verip gitmişti. Bu kadın evine eli boş dönünce çocukları, "arkadaşların yanına gidip getiririz şimdi" diye baskı yapmışlardı fakat anneleri "aybaşına birkaç gün var daha, idare ederiz" diyerek bırakmamıştı. Fakat bu ananın evlatlarına yiyecek birşeyler bulması da gerekiyordu. O da kalkıp evindeki sınırlı makarnayı suyun içine koyarak hamur yapmıştı ve bu hamuru da tandıra vurarak ekmek yapmıştı. İki gün önce bu meseleyi duyunca hemen pikabın kasasını erzakla doldurarak Kendal arkadaşla birlikte bu aileye gönderdik. Parasına çok güvenen KDP'nin satın alamayacağı insanlar ve güçlü iradeler de varmış demek. Bu insanlar için ölünür işte.

Bu çirkin siyasetin dışında bir de dağı boşaltma siyasetini ve Şengal'i insansızlaştırma siyasetini yürütüyorlar. Tabi bunu ne kadar başarabilir, orası biraz tartışma konusu fakat bu helikopterlerle, sözde buranın kaşesiz kaymakamının verdiği resmi bilgiye göre koridorun kapalı kaldığı bu süreçte 1260 Êzidi Şengal dağından Başur'a götürülmüş. Tabi gidenler bir daha gelmemiş. "Benim olmayan Êzidi hain Êzididir, ölmüş Êzididir" siyasetiyle şimdiden intikam almaya başlamış. Bu koridoru biran önce açıp bu çirkinliklerin önünü kapatmamız gerekecek.

Evet kısaca bu yukardakiler de Şengal'in çirkinlikleri oluyor.

21 Aralık '14

Koridoru Açtık

26 Eylül'den itibaren Şengal ve Rojava (aynı zamanda başur) arasındaki koridor kapalı kaldı. Çetelerin saldırısından sonra bu koridor onların eline geçmişti ve Şengal dağı, etrafı çetelerle sarılı bir ada olmuştu. Üç aya yakın bir süre koridorun kapalı kalmasından dolayı ciddi sıkıntılar yaşanmaya başlanacaktı

artık. En başta erzak kıtlığı başgöstermişti, yine siviller için barınma sorunu ciddi bir sorun olacaktı. Koridor kapanmadan önce halk için getirdiğimiz erzaklar bir süre önce bittiği için, kendimiz (askeri gücümüz için) için getirdiğimiz erzakları da halka vermeye başlamıştık ve artık o da bitmek üzereydi. Bundan dolayı koridoru açma zorunluluğu artık kendisini dayatmıştı. Kendi başımıza koridoru açmamız en iyi tercihti fakat eğer ikna olması durumunda KDP'yi de katabilseydik iyi olurdu. Ama gelmemeleri durumunda bizim bunu yapmamız gerekecekti. Biz bu konuda resmi olarak merkez karargaha öneride de bulunduk. YPG'nin Rojava'dan başlayarak Recmıl Abıd'a kadar gelmesi durumunda biz de Şengal tarafından Dahola köyüne kadar alabilirdik ve iki taraftan gelip ortada bir yerde buluşabilirdik. Kendi inisiyatifimizle buna girişmeye YPG yönetimi yanaşmadı. Serdem arkadaşın kendisi benimle telefonda konuştu; kendi başımıza alsak iyi olur fakat alan yönetimi (Cez'a ve Tılkoçer tarafındaki arkadaşlar) buna sıcak bakmıyor, bunun yerine KDP ile ortaklaşmanın daha iyi olacağını, kendi başımızla bu riski almaya gerek olmadığını söyledi. Bir de Rojava tarafında da arkadaşların hamle hazırlıkları vardı.

Yani KDP gelirse biz de katılacaktık. Daha sonra KDP ile bir anlaşmaya varıldığı ve Rabia hattından başlamak üzere bir koridorun için ortak bir operasyon başlayacağı bilgisini bize söylediler. Biz de bunun hazırlıklarını yapacaktık, yine ikinci bir planımız da devrede olacaktı. İkinci plan da, KDP'nin açtığı koridorun dışında biz de bir koridor açacaktık. Dahola'yı biz alacaktık, Recmıl Abıd'a kadar da YPG gelecekti. Bu biçimiyle Şengal'den Rojava'ya ovayı düz kesen bir koridoru da biz açacaktık. Hazırlıklarımızı buna göre yapmaya başladık.

Bir hafta önce her alandan bir takımlık bir gücü yanımıza çektik ve güçlerimizi Kaa'da topladık. Sekiz takım ve oradaki iki taburu bu hamle için hazırladık. Koridor kapanınca YPG'ye ait iki tabur arkadaşı Şengal'e çekmiştik. Koridorun kapalı kalma durumu uzun sürünce YPG komutanlığı o gücü yürüyerek kendi tarafına çekmek istemişti. Fakat Mahir Karababa arkadaşın gözü bu planlamayı fazla kesmediği için geçmediler ve onlar halen yanımızda bekliyorlar. Onları da bu planlamaya dahil ettik. 18 Aralık'ta Kaa'de planlama ve düzenleme toplantımızı yaptıktan sonra genel güce de bir toplantı yaptım ve planlamamızı genel arkadaşlara aktardık. Zaten bir haftaydı keşif vb. hazırlıklarımız devam ediyordu, tabi arkadaşlar ne yapacağımızı biraz tahmin ediyordu, bu toplantıyla resmen açıkladık. Toplantıyı tam bitirdiğimizde Dahola'yı takip eden keşif grubumuz, Zumar hattından gelen peşmerge gücünün Şerfedin'i geçip Dahola'ya doğru ilerlediği bilgisi verdi. İki gün önce KDP Zumar hattında koridor açmaya başlamıştı. Fakat bu kadar hızlı biçimde Zumar, Herdan, Guhbel, Zorava ve Borık'ı ele geçirip buraya kadar gelmeleri imkansızdı. Ondan dolayı arkadaşlar bu bilgiyi verdiğinde ilk başta inanamadık. Fakat doğruydu. Arkadaşların ortak hareket etme noktasında anlaşmaya varmışız dedikleri KDP, arkadaşlarımızı ters köşeye yatırarak kandırmıştı ve kendi denetimindeki alandan, aynı zamanda YPG'den uzak sayılan bir yerde operasyon başlatmıştı. Yani Rabia hattından değil de kendi denetimi altındaki Zumar hattından gelmişti. Tabi biz de iki gündür anı anına takip ediyoruz ve tetikte bekliyoruz. En son dün akşam Dahola'ya nereden saldıracağımızı, nasıl hareket edeceğimizi netleştirmek için keşiften gelmiştik. Akşam 23.00'e kadar da Dahola nizamiyesinde çeteler vardı. Gece yarısına doğru çetelerin bir hareketliliği başlamıştı biz bunu takviye yaptılar gibi yorumladık ama yanılmıştık. Adamlar meğerse tüm köyleri boşaltmışlardı. Artık KDP ile bir anlaşma mı yaptılar onu anlayamadık ama KDP tek bir kurşun sıkmadan buraya kadar geldi. Arkadaşlar bize bu bilgiyi verince orda hazır bulunan arkadaşlara Dahola nizamiyesini almalarını söyledim. Yani KDP Şerfedin'i geçince arkadaşları hemen Dahola nizamiyesini almaya gönderdik. Çeteler halen nizamiyede olabilir ihtimaline karşı arkadaşları da uyardık. Yanımızdan da hemen bir grup gönderdik. Biz de Dahola baskını için hazırladığımız güçleri yanımıza alarak oraya doğru yola koyulduk. Fakat iki taburluk bir gücümüzü Kaa'de bıraktık. Yönetimimizden de Dılşér, Çeko ve Siyabend arkadaşları orda bıraktık. Sınuné ve Xanesor'da farklı bir durum çıktığında müdahale edeceklerdi. Planlamamızı bu biçimde netleştirmiştik. Biz daha yola koyulmadan Peşmerge konvoyunun Dıguré'ye doğru ilerlediğini arkadaşlar bildirdiler. Biz hemen yola çıktık. Üç aydı terk ettiğimiz Dıguré'ye geldiğimizde peşmerge güçleriyle karşılaştık, merhabalaştık ve Dahola'ya doğru yolumuza devam ettik. Dahola'ya girdiğimizde artık hava kararmak üzereydi. Köy boş görünüyordu ama yine de arkadaşlara dikkatli gitmelerini söyledik. Fakat kimse yoktu biz Dahola'ya girdik, peşmergeler de Sınuné'ye girdiler. Küçük cihazla Bahoz ve Şahin arkadaşla konuştuk, onlar Xanesoru da almanın iyi olacağını söylediler bana. Xanesor hattının alınması Rojava ile bağlantılarımız için bir avantaj olacaktı. Ayrıca YPG'nin Tılhemis'i alması için de büyük bir avantaj olacaktı. Biz hazırlıklarımızı genelde Dahola'ya göre yapmıştık ama Kaa'de bıraktığımız yedek gücümüzle oraya müdahale edebilirdik. Orada bulunan yönetimdeki arkadaşlarla konuştum. Acaba Xanesor'a girebilir miyiz diye görüşlerini aldım. Onlar olabilir deyince gece yarısından sonra bir taburumuz da Xanesor'a girdi. Peşmergeler akşam oraya gitmemişti, biz gittikten sonra da onlar gelmedi. Sadece evleri

orda bulunan bazı Êzidi peşmergeler girmek istemişti, onu da arkadaşlar “şimdi mayınlar var ondan dolayı uygun değil” diyerek bırakmamışlardı. Böylece Xanesor arkadaşların kontrolüne girmiş oluyordu.

Sabahleyin yani 19 aralık sabahı da Recmıl Abıd’a doğru biz yola koyulduk. Rojava tarafından gelen YPG gücü ile orda buluştuk. Biz daha oraya ulaşmadan Cemal arkadaş telefon açtı ve genel durumları sordu. Ben de bilgi verdim. “Herhangi bir çatışma yaşanmadan iki koridor açıldı. Bir tanesini KDP açtı, bir tanesini de biz açacağız, birkaç saat sonra Rojava’dan gelen arkadaşlarla Recmıl Abıd’ta buluşacağız” dedim. Cemal arkadaş, “peki sence DAİŞ, Şengal şehir merkezini de boşaltılmış olabilir mi” diye sorunca, “o konuda elimizde net bir bilgi yok ama o taraftaki arkadaşlar bize farklı bir bilgi vermediler” dedim. “Peki siz açtığınız koridoru YPG’ye devrederek, kalan tüm güçle Şengal şehir merkezine saldırabilir misiniz” diye sordu. Ben de “biz hazırız, siz nasıl uygun görürseniz biz öyle hareket ederiz” dedim. “Tamam o zaman ben hele Rojava’daki arkadaşlarla da konuşayım, farklı birşey yoksa siz öyle yapın” dedi. Belli ki YPG yönetimi de bunu uygun görmüştü ve tekrar aradı. “Koridoru YPG’ye devredin, siz de kalan güçlerle Şengal şehir merkezine girin” dedi. Tabi bu telefon trafiği gün boyunca sürdü. Telefon açarak durumları soruyordu ve anı anına takip ediyordu. Cemal arkadaşla ilk görüşmemizden sonra yanımda bulunan bir bölüğü ve Xanesor’da bulunan bazı arkadaşları, yürütmemizden iki arkadaşla (Çeko ve Siyabend ark) birlikte Şengal’e doğru hemen yola çıkardık. Bizden önce gidip durumları da öğreneceklerdi. Fakat koridoru YPG’ye teslim etmemiz gerekiyordu, tabi daha koridoru birleştirmemiştik, bir de uzun bir süredir görmediğimiz farklı arkadaşları da görmek istedik. Ondan dolayı oraya doğru yol aldım, tabi önden keşif ve kontrol gruplarını gönderdik. Rojavadan gelen arkadaşların yönünü bulmak için uzun bir süre muhabere de yaptık ondan sonra istikameti bulduk. Önden gönderdiğimiz yol kontrol grubunda bir mayın patladı ama bir şey olmadı. Sarı panzerimizin tekerinde patladı, aracın çamurluğu biraz yamuldu ama teker patlamadı. Bu panzer peşmergelere aitti, fermanın başında buradan kaçtıklarında bırakmışlardı, bir köylü de bunu Kersé’ye kadar getirmişti. Orda bozulunca yolun kenarında bırakıp gitmişti. Bir ay önce motordan anlayan Ömer adındaki bir dost yapmıştı ve üzerine bir doçka bırakarak kullanmaya başlamıştık. Recmıl Abıd’a ulaştığımızda ilk önce Kahraman arkadaşı, daha sonra da Yaşar ve Bermal arkadaşı ve onlarla gelen YPG’li arkadaşları gördük. Sıcak bir tokalaşma ve kucaklaşmadan birbirimize sarıldık. Çünkü 3 aydan sonra ilk defa farklı arkadaşları görüyorduk. Fakat fazla bekleyemezdik, çünkü hemen şehir merkezine saldırmamız gerekiyordu. Ondan dolayı koridoru Kahraman arkadaşa teslim ederek Yaşar ve Bermal arkadaşla birlikte gelen 4 taburu da alarak Şengal’e doğru yola koyulduk.

Sınuné’ye geldiğimizde tuhaf bir duygu yaşadık. Aylardı uzaktan baktığımız şehrin içinden geçiyorduk şimdi. Tabi buraya geldiğimizde burada bulunan şehit arkadaşların cenazelerini de aldık. 15 Ağustos’ta arkadaşların (O zaman YPG gücü Dıguré’deydi) Sınuné’de yaptığı eylemde 6 arkadaş şehit düşmüştü ve cenazeler çetelerin elinde kalmıştı. Dün Berfin arkadaş buradan geçerken arkadaşların cenazesini almak istemişti fakat kendilerini asayiş olarak gösteren bazı peşmergeler belediye gelmeden cenazeleri vermeyeceklerini söylemişler. Gel de şimdi savaş çıkarma! Alçakların yaptığına bak! Sanki karşımızda TC devleti var da otopsi yapmadan aylardır burada kalmış arkadaşlarımızın cenazelerini alamayacağız. Tabi Berfin arkadaş bunu bana söyleyince zaten tahrik olmuştum. Ondan dolayı Sınuné’nin ortasına geldiğimizde 50’den fazla olan araç konvoyumuzla şehrin tam göbeğinde durduk ve burada kendini asayişçi olarak tanıtan Ebu Yahya (Kasım Kaso, bunu daha önce Aşti’nin yanında da görmüştüm) adındaki peşmergeyi çağırdık, böyle bir şeyi söyleyip söylemediğini sorunca, “Heval Egid ayıp ediyorsunuz, hiç öyle şey olur mu” biçiminde basit sözlerle inkar etti. Ama biz arkadaşımızın söylediğine inanıyoruz. Şehit Genco arkadaşın cenazesini tam şehrin kavşağında saklamışlardı, onu oradan aldık ve beraberimizde getirdik. Diğer arkadaşlarınki benzinlikte olduğu için tanıyan arkadaşlar yoktu onları daha sonra oradan alacaktık.

Sınuné’de arkadaşların cenazelerini çıkarırken Peşmerge sorumlularından Aşti Koçer yanıma gelerek nereye gideceğimizi sordu. Ben de ona “Şengal şehir merkezinde arkadaşlarımız çatışmadalar onlara yardıma gidiyoruz” dedim. “Tamam iyi iyi, eğer yardıma ihtiyacınız olursa haber verirsin, yardıma geliriz. Ben de Xanesor tarafına gidiyorum” dedi ve yanımdan ayrıldı. Fakat öyle yapmadılar bizim Şengale doğru gideceğimizi anladıkları anda, onlar da tüm güçlerini toplayarak Şengal’e doğru gelmeye başladılar. Biz daha yoldayken, konvoylarıyla gelip bizi geçmeye başladılar. Adeta birbirimizle yarışırcasına önce dağın zirvesine sonra da şehre doğru yol almaya başladık. Yaşadığımız durum hem komikti, hem tuhaftı, hem de trajikti. Biz de KDP de bir an önce Şengal şehir merkezine girmek istiyoruz. Biz Şengal Şehir merkezinin de tıpki kuzey tarafı gibi çeteler tarafından boşaltılmış olabileceğini hesaplayarak, çetelerin tekrar gelip tutmamaları için ve bizimle bir türlü ortaklaşmaya gelmeyen KDP’den önce gidip kontrol etmek istiyoruz. KDP ise, bibim oraya gittiğimizi görünce, geerçekten de şehrin boş olduğuna inanarak geldiler. Onlar da şehrin elimize geçmemesi

için hemen harekete geçtiler. Tuhaflık da işte burada. Halbuki düşmanımız ortak ve hepimiz DAİŞ'e karşı savaşıyoruz. Fakat bir olan düşmanımız karşısında bir olamıyoruz. Güçlerimizi birleştirirsek daha güçlü ve daha başarılı olacağız. Belki bizim de bazen üslup ve yaklaşımlarımızda yanlışlıklar çıkıyor fakat bu birliğe gelmeyen ve bizi hep dışlayan KDP'dir. Bizim Başur'da güçlenmemizi istemiyor ve hatta bunu kendisi için bir tehlike olarak görüyor. TC devletiyle yürüttüğü ortak siyaset de buna eklenince sürekli parçalayan, dışlayan, küçük gören bir siyaseti izliyor. Bu durum da buradaki direnişe çok büyük bir zarar veriyor.

Yolda tuhaf ve komik manzaralar da yaşandı. Adete birbirimizle yarışıyorduk. Gerçi bizim havamız normaldi, ama onların havası biraz daha aceleciydi. Araçlarımızı geçmek için sağdan soldan sollama yapıyorlardı. Biz fazla acele etmiyorduk ama onların bu acelesinin sebebini merak ediyorduk. Aslında sebebini de biraz tahmin ediyorduk, onlar herhalde şehrin boş olduğunu düşünüyorlardı ve bir an önce davranıp "şehri biz aldık" demek için Şengal'e bizden önce girmek istiyorlardı. Onlar ne yapsa da zaten bizden önce giremezler çünkü biz bir tabur arkadaşı sabahtan beri göndermiştik ve o arkadaşlar ordaydı. Ayrıca şehrin boş olmadığını arkadaşlar bana söylemişti ama ben arkadaşlara söylemedim ve yolumuza devam ettik. Şehir dolu da olsa bu sayıyla şehri alırdık. Ama yine de komik bir durumdu. 3 Ağustos'ta arkalarına bile bakmadan, savaşmadan bıraktıkları bir yere şimdi beleşten çatışmasız bir şekilde girmek istiyorlardı.

Büyük bir konvoyla dağa doğru çıkınca bütün halk da yolların kenarına gelip slogan atarak alkış çalıyordu. Burada da çok tuhaf görüntüler ortaya çıkıyordu. Bizim araçlarla peşmergelerin araçları birbirine karıştığı halde halk bizim araçlarımızı tanıyordu. Bizim için silah sıkıyorlardı ama KDP için sıkmıyorlardı. Bize alkış çalıyorlardı onlara çalmıyorlardı.

Bu kalabalıkla zirveye ulaştık ve aynı hızla da kendimizi aşağı doğru bıraktık. Aşağıdaki arkadaşlarla bağlantı kurduk, onlar çatışmalar olduğunu söylediler. Fazla zamanımız yoktu. Ondan dolayı bizim yürütme ve Rojavadan gelen arkadaşlarla birlikte (Yaşar, Sozdar, Bermal ark) tüm tabur ve bölük komutanlarını da yanıma çağırarak, ayak üstü kısa bir planlama yaptık. Dağdan biraz indikten sonra, tüm şehri görecek bir yerde araçlarımızı durdurduk ve yolun kenarında kısa bir planlama toplantısı yaptık. Geniş bir toplantı yapma imkanımız ve zamanımız yoktu. Arziyi ve şehri bildiğim için hemen ben görüşlerimi söyledim, arkadaşlar da uygun gördüler. 3 koldan kendimizi şehre bırakacaktık. Rojavadan gelen arkadaşlar zaten alanı tanımıyorlardı. Ondan dolayı saha gücümüzden arkadaşlarla ortak düzenleyip gönderdik. Her kolda yaklaşık 2 tabur arkadaş gönderdik. Ferhat Çelé ve Soran arkadaşı Solax ile Şengal arasındaki tepelere gönderdik, Ciger Guyi ve Ayhan Jirki arkadaşları Şengal'in hemen üstündeki tarafa (Kızılkent tarafına), Devrim ve Ciger Kamışlo arkadaşları da şehre doğru yol yol gönderdik. Kalan bazı arkadaşları da takviye için arkadan gönderdik. Çatışmalar gitgide yoğunlaşıyordu ve fazla bekleme imkanımız yoktu. Demek ki şehir boş değilmiş..... En azından dağın kuzey tarafında elimizi kolumuzu sallayarak gittiğimiz gibi şehre gidemeyecektik. Fakat artık ok yaydan çıkmıştı, bu işin geri dönüşü olamazdı. Bakalım kimin hesabı yanlış çıkacak.....

Virajlardan şehre inmeden önce KDP'lilerin durduğu yerde durarak onların yönetimiyle ortak hareket konusunda biraz tartışmak istedim. En azından bu kızıl kıyamette yanlışlık olmaması için konuşmak istedik de konuşmaz olsaydık. Adamların havası meğerse bambaşkaymış. Bana söyledikleri ilk şey, "bayraklarınızı indirin ve gücünüzü şehirden çekin" biçimindeydi. Yani bununla giriş yaptılar tartışmaya. Şimdi gel de bunlarla planlamayı tartış!.. ben tansiyonu biraz düşürmek istiyordum ve gerçekten alttan almak istiyordum. "Siz 5 aydır buradasınız Şengal'e girmek aklınıza gelmedi de biz geldikten sonra mı aklınıza geldi" deyince ben de onlara " Evet 5 aydır buradayız ve savaşıyoruz, dağı koruduk, halkı ve buradaki peşmergeleri de koruduk. Nerde saldırı olduysa orda savaştık. Bugün de burada çatışma çıktı buradaki arkadaşlarımıza yardıma gidiyoruz. Ve arkadaşlarımıza yardıma gideceğiz. Siz gelmek zorunda değilsiniz. Ama eğer istiyorsanız beraber gidelim daha iyi olur çünkü binlerce silahlı insan var ve yanlışlıklar çıkabilir, birbirimizden haberdar olmak için bu tartışmayı sizinle yürütmek istedik. Fakat eğer gelmiyorsanız biz zaten gidiyoruz" dedim. Bayrak için de "TC devleti bile bizim bayraklarımızı indiremiyor siz mi indireceksin" dedim. Tabi artık benim de üslubum gerilmişti. Zaim Eli adındaki bu sorumluları belliydi ki tam bir PKK düşmanıydı. Soranca konuşan bir KDP'li ve bu operasyonun komutanlarındandı. Tartışmaya tahammül bile etmiyordu. Tartışmamız gitgide gerginleşiyordu. Etrafımızda da dolu peşmerge var. Benim yanımda da Yaşar arkadaş ve sadece 6-7 arkadaş var, tartışma biraz gerginleşince Fazıl Mirani, bulunduğumuz yerin biraz yukarısında park ettiği aracından çıkarak ikimizi yanına çağırdı. Tüm tartışmamızı arabasından takip ettiği belliydi. Sakin bir üslupla hatta biraz da samimi bir görüntü vermek adına elini benim omuzuma bırakarak "Egid, böyle herkesin ortasında tartışmanız iyi değil. Şimdi fazla acele etmeyin bizden habersiz şehre girmeyin yanlışlıklar

çıkabilir, bir de burası bize bağlı bir yer, yanımızda yabancı insanlar var, basın var, bizim bayraklarımızın dışında bayrakların olmaması gerekir. Siz bayraklarınızı arabalarınızın içine bırakın size karşı tepki almasınlar" diyerek diğer zırzopun bağırarak söylediği şeyleri bu daha ince bir biçimde sakince söylemek istedi. Ben de ona aynı sükunetle cevap verdim "Bizim burada kimseyle sorun çıkarma gibi bir niyetimiz yok. Fermanın başından beri burada savaşıyoruz. Buradaki peşmergelerle her hangi bir sorunumuz yoktu hatta biz onları da koruduk. Şimdi de yanlışlık olmaması için beraber hareket etmek istediğimizi size söylemek için yanınızda durduk. Güç fazla ve sayı kalabalık, kimse kimseyi tanımıyor sadece birbirimizden haberdar olmak istiyoruz. Bayrak dediğiniz şey de sancağımızdır. Her ordunun bir sancağı var. Bu da HPG'nin sancağıdır. Bizi bu halimizle kabul ediyorsanız bu sancağımızla Güney Kürdistan'da bir savunma gücü olarak her yerde peşmergeyle birlikte de DAİŞ'e karşı savaşabilir ve kalabiliriz. Ama eğer siz dayatarak bayraklarımızı indirtmek isterseniz biz kesinlikle bunu kabul etmeyiz." Tartışmamız biraz daha devam etti, ve baktık ki bunların havası başka, tartışmayı uzatmanın da anlamı kalmamıştı, arkamızı onlara dönüp kendimizi şehre bıraktık.....

Neyse buraya kadar koridoru açmaydı. Burada şimdi ciddi bir yoğunluk var. Bundan sonrası farklı bir yaprakta olsun. Önemli olan koridorun açılmasıydı. KDP bizden habersiz biçimde bu koridoru tekbir mermi sıkmadan almakla kaybettiği prestijini kazanmayı ve bizi etkisizleştirmeyi denedi. "Bakın biz de koridor açtık ve artık PKK'nin koridoruna ihtiyaç kalmadı" demeye getirdiler. Ama başarısız olduğu ve olacağı şimdiden çok net biçimde görülüyor. Çünkü çatışmasız bir biçimde gelmeleri zaten şimdiden halk arasında tartışılmaya başlandı. Halk "onlar Şengal'i nasıl sattıysa, şimdi de satın almak istiyorlar" biçiminde ilk yorumunu yaptı bile. Ondan dolayı bekledikleri "kurtarıcı" havasını bulamadılar. İkincisi bizim yönümüzü Şengal şehir merkezine vermemiz belli ki onların hesaplarını bozmuşa benziyor. Koridor kapalıyken sorunlarımız daha sadeydi, şimdi koridor açıldı ve sanırım sorunlarımız bundan sonra daha karışık ve renkli olacak....

23 Aralık ‘14

Kurtuluş Hamlesi başladı

Bizim Şengal’e girişimiz oldukça heyecanlıydı, aynı zamanda ana-baba günü gibiydi. Kimin arkadaş, kimin peşmerge, kimin cemaat olduğu belli değildi. Bizim arkadaşlar belliydi tabi, ama birbirine benzeyenler çok fazlaydı. Askeri güçlerin dışında sivil halktan da silahlı çok insan vardı. Bizim ve peşmergelerin şehre indiğini gören herkes, şehrin özgürleştiğini ve 5 aylık cehennemden sonra evlerine döneceklerinin hesabıyla şehre gelmişti. Belki de herkes bu günü bekliyordu. Şehir özgürleşiyordu, Şengal özgürleşiyordu. Fakat öyle çıkmadı.

KDP, şehrin boş olduğunu düşünmüştü. Zaten dün bir peşmerge bize söyledi. Biz şehre doğru yol alırken onlara bir telefon gelmiş. Telefondaki kişi onlara çetelerin şehir merkezini boşaltıp kaçtıklarını ve PKK’lilerin de şehre girdiğini, KDP‘nin fermandan önceki karargahlarına kendi bayraklarını astığını söylemiş. Tabi bu telefonun ne kadar doğru olduğunu bilmiyoruz ama net olan husus, onlar şehrin boşaldığını düşünmüşlerdi ve şehri bizden almak için gelmişlerdi. Eğer şehir boş olsaydı ve biz almış olsaydık, birkaç gün önceki tartışmalarından da belli olduğu gibi kesinlikle bizi şehirden çıkarmak için savaşı bile göze alacaklardı. Önce şehri boşaltıp onlara teslim etmemizi isteyeceklerdi, tabi biz de bunu kabul etmeyince doğal olarak savaş çıkacaktı. Fakat çetelerin şehirde olduğunu ve savaşın devam edeceğini görünce havaları biraz değişmişe benziyor. Tabi onların bu mütevaziliğini de DAİŞ’e borçluyuz. Zaten ilk şehre indiğimizde yüzlerce peşmerge ile gelip en ön cephedeki arkadaşlarımızı biran önce geçmek ve boş sandıkları şehre girmek istediler. Fakat 3-4 peşmerge vurulup yaralanınca şehrin dolu olduğunu gördüler. Şişmiş balon gibi süratleri indi ve ondan sonra arkadaşlarla birlikte hareket etmeye başladılar. Tabi bütün peşmergeler öyle değildi. Arkadaşlara kurtarıcı gözü ile bakan ve çok saygı gösteren peşmergeler de vardı. Bu peşmergelerin içinde YNK’li peşmergeler de (müşterek) vardı fakat esas operasyon KDP’nindi. Şehre ilk gireceğimiz sırada Wehit Kuvıli adında bir peşmerge sorumlusu arkadaşlarla hareket etmeye başladı. Bu peşmerge sorumlusu 2-3 gündür hep arkadaşlarla birlikte hareket ediyor. Kalın ve gür sesi olan bu Wehit arkadaşların yanında kendi yanındakilere küfrediyordu. “Siz nasıl arkadaşlara yanlış şeyler söylüyorsunuz vb. “ şeyler söyleyince arkadaşlar da buna biraz saygı göstermişti. Tabi arkadaşlarımızın cesaret ve öne gitme sorunu yoktu. Bu da tam Wehit Kuvıli denilen peşmergeye göreymiş. Ona bağlı özel bir güç vardı ve tüm kritik yerlere onu gönderiyorlarmış. Sonra öğrendik ki, bu adam 90’ların başında bize katılan ve Önderlik sahasına da giden birisiymiş. Fakat bu üç günde hep arkadaşlarla hareket etti ve gidip sandıklar dolusu cephaneyi de getirip arkadaşlara verdi. Gözlemlediğimiz bir diğer husus da diğer peşmerge sorumluları bundan çok çekiniyordu. Meğerse Barzani ailesi ile de yakın bir dostluğu varmış. Barzani ailesi ile Zébari’ler arasında bir kan davası varmış. Bu Wehid de Zébarilerden bir kaç kişiyi vurmuştu ve Barzani’nin üvey oğlu gibi görülüyormuş. Savaşta da biraz cesaret gösterince en üst düzeydeki peşmerge sorumluları bile bunun karşısında sessiz kalıyorlardı.

Şehir girişinde Gazino Şemdin denilen çetelere ait bir yer vardı, daha önce buraya yönelik bir eym de yapmıştık, onun için arkadaşlarımız tanıyordu. İlk çatışmalar burada yaşandı, bir saate yakın süren çatışmalardan sonra çeteler burayı bırakıp bir kademe geri çekildiler. Yine mala Süleyman denilen yeri ve onun üstündeki tepeyi de bırakıp kaçtılar. Çatışmalar gittikçe şiddetleniyordu. Uçaklar da bir kaç yeri vurdu. Yine peşmergeler yanlarında getirdikleri ağır silahları da kullanıyorlardı. Tank tepesi denilen yeri beraberce aldık. Akşama kadar Şehrin girişinde bulunan Qandil mahallesini ve girişteki ilk mahallesine girdik. Çok büyük bir kalabalık vardı. Gerçekten de ciddi bir sayı vardı. İkinci gün tank tepesinin altındaki evlere ve mahalleye de girdik. Öncülük yapanlar genelde bizim arkadaşlarımız ama peşmergeler de arkadaşlarla birlikte gidiyorlar. Bu üç günlük zaman içinde iki mahalleyi kontrolümüz altına almışız ve artık ele geçirdiğimiz bu yerlerde kalmışız. İlerleyip ilerlemeyeceğimizi şimdiden söyleyemem. Çünkü sadece bizler yokuz ve kendi başımıza gitmemiz doğru olmayabilir. Bu kadar sayı varken koç başı olmak istemiyoruz. Zaten adamlar bizim burada olmamızı sindiremiyorlar ve hatta burada olduğumuzu kabul bile etmiyorlar. Yani bir ortaklaşma olsaydı sonuç çok daha farklı olacak ve kesinlikle çetelerin toparlanmasına fırsat vermeden tüm şehri alabiliriz. Fakat birleşmiyoruz ve kimse diğerinin güçlenmesini istemiyor.

Büyük güçlerle saldırı yapmanın avantajını bu geçen üç gün içinde gördük. Gerilla hareketiyiz elbette ama şehir ve ova savaşlarında, kuşatmalarda nicelik de önemli bir faktör. Eğer biz geldiğimiz ilk gün ve ondan sonraki gün devam etseydik tüm şehri alacaktık. Çünkü çeteler zaten bu saldırıyı beklemiyorlardı. Onları hazırlıksız yakaladık. Bu tarafa hamle olacağını hesaplamamışlardı. Ondan dolayı bu saldırıyı da beklemiyorlardı. Eğer biz devam etseydik tüm şehri alırdık. Fakat hesaplar biraz değişti. KDP'nin geliş amacı şehrin boş olduğu bilgisine ve buna bağlı olarak da şehrin bizim kontrolümüz altına girmemesine yönelikti. Fakat şehrin dolu olduğunu görünce ilerlemekten vazgeçti. Tabi bu bir sebepti, bunun dışında başka sebepler de vardı. Büyük ihtimalle yaptıkları anlaşma sadece dağın kuzey hatları içindi. Şimdilik şehir merkezine yönelmeyi düşünmüyorlardı. Böyle bir planlamaları olmadığı şimdi daha net anlaşıldı. Diğer bir sebep eğer onlar gelmezse bizim de gitmeyeceğimizi şimdilik anladılar. Böyle durmakla bizim de duracağımızı anladılar ve durmayı şimdilik tercih etmişe benziyorlar. Onların genel sorumlusu Ferik Cemal (yani general Cemal) ile ayak üstü biraz tartıştık ve durmak yerine ilerlemenin daha iyi olacağını söyledim. O, diğer zirzoptan biraz daha efendi birisine benziyor. Sakin ve politik bir üslupla konuşuyor. Ona da koalisyon güçlerinin onayı olmadan ilerlemeyeceklerini söyledi. Onun söylediğine göre buraya kadarki geliş planlamada olmayan bir geliş imiş. Ondan dolayı da koalisyon bundan sonraki harekata onay vermeliymiş. Bundan da durum net anlaşılıyor. "Şehre giriş planlamada yoktu" sözü aslında bir itiraftı. Yani şimdilik duracakları anlaşılıyor.

Bu üç günlük çatışmalarda üç arkadaşımız şehit düştü (Nurhak, Xebat ve Çekdar ark) 10'a yakın arkadaş da yaralandı. Çatışmalar yoğun devam ediyor. Çetelerin de kayıpları var. Bazı yerleri bırakıp kaçtılar ama bazı yerlerde de çatıştılar. Şimdiye kadar 4 cenazeleri ve 15'e yakın silahları elimize geçti.

Bir basın ordusu da buraya gelmiş. Ama genelde Güney'in basını ve canlı yayın araçlarıyla naklen yayın yapıyorlar. Tabi basında ne söylediklerini ancak telefonlardan arkadaşlardan soruyoruz ve öyle anlıyoruz. Özellikle MİT'in kanalı gibi yayın yapan Rûdaw, şehrin peşmergeler tarafından kurtarıldığını ve şuan tüm Şengal'in peşmerge denetiminde olduğunun yayınını yapıyormuş. Bizden tekbir kelime bahsetmiyorlar. Göz göre göre yalan yayın yaparak insanları kandırıyorlar. Bırak şehrin ele geçmiş olması daha iki mahalleyi geçemedik. Peşmergeler daha gelmeden biz başlamıştık zaten ama bizden tekbir kelime bahsetmiyorlar. Al sana basın ahlakı, al sana Kürtlük ahlakı...

Peşmerge sorumluları da boy boy demeçler vererek nasıl "kahramanlık" yaptıklarını anlatıyorlar. Biz bu üç gün içinde basını iyi kullanamadık. Bizim zaten canlı yayın aracımız yok, internet de zirvede var ama çok ağır çalışıyor. Canlı telefon bağlantılarıyla arkadaşlar bu açığı kapatmaya çalışıyor ama sanırım onlar dünyayı yanlış bilgilendirmeye devam edecekler. Biran önce gerçekleri kamuoyuna yansıtmamız gerekiyor, Rojava'dan acilen internet ve basın ekibi istedik.

Şengal'e yönelmekle "Şengal'i Özgürleştirme Hamlesi"ni başlattık. KDP gaza gelerek istemeyerek de olsa işin içine balıklama girdi. Yaptıkları açıklamalarla Şengal'i aldıklarını bile söylediler. Bakalım nasıl devam edecek. Gerçi YPG de kendi sitesinde resmi açıklama yaparak (Şahin arkadaş) Şengal'i aldıklarını söyledi. Hem KDP, hem de YPG şehri aldıklarını resmi olarak açıkladılar. Ama daha almamışlar ve savaş devam ediyor. Biz HPG olarak şehrin bir bölümünün ele geçirildiğini, çatışmaların devam ettiğini ve yakında tüm halkımıza müjde vermek istediğimizi söyledik. Canlı yayına katılarak söyledim ama şehri tümden aldığımızı söylemedim. Çünkü daha hepsini almamışız. Bizim de KDP ve Rûdaw gibi yapma durumumuz olamaz.

Kurtuluş hamlesini başlattık, bakalım sonu nasıl bitecek. Ama ne olursa olsun biran önce Şengal'i özgürleştirmeliyiz. Önderliğimize halkımıza ve şehitlerimize layık olmak bu görevi yerine getirmemizden geçiyor.....

(Ş. Nurhak, Ş. Çekdar, Ş. Xebat)

25 Aralık 2014

Barzani Geldi

Dün Federe Bölge Başkanı Mesut Barzani buraya geldi. Kendisiyle birlikte hem bir koruma hem de bir basın ordusu getirmişti. Bir basın açıklaması yaparak geri döndü. Fakat hem gelişi, hem basın açıklaması hem de geri dönüşü berbattı.

Gelirken yanındaki ordusuyla birlikte bizim dağ girişindeki Kersé asayişinde konvoyunu durdurmuştu ve peşmergeler araçlarından inerek "biz bu bayrağın altından geçmeyeceğiz, bu bayrağı indirin" diyerek arkadaşlara bizim bayraklarımızı indirmelerini söylemişlerdi. Sanki karşılarında düşmanlarının bayrağı varmış gibi çıldırmışlardı. Gerçi kendilerine kimi düşman gördükleri bile belli olmadığı halde bizim bayrağımıza karşı bu kadar düşmanca yaklaşım göstermeleri çok tuhaf. Bu konvoyda bir de kendisine "Kürdistan'ın Başkanı" diyen birisi varken bu davranışı yapmaları tek kelimeyle kendilerini basitleştirmekti. Bugün bu yaklaşımın sebebini sorduğumuzda güya yanlarında pek çok basın mensubu varmış da, burası da güney Kürdistan'ın bir parçasıymış da ve bu alanda başka bir gücün bayraklarının olması diplomatik sorunlara yol açacakmış da ondan dolayı kaldırmak istemişler. "Peki Barzani'nin sizin bu yaptığınızdan haberi var mıydı?" diye sorduğumuzda, sorumuza cevap vermediler. Tabi aslında biz sorduğumuz sorunun cevabını biliyorduk ama yine onların ağzından duymak istemiştik. Fakat cevap vermediler. Söyledikleri cevabın da hiç bir mantığı yoktu. Gerçekten niyetleri eğer buysa gelmeden önce bize söyleselerdi bu hassasiyetten dolayı ve Barzani'nin gururu incinmesin! diye bayraklarımzı bir tarafa kaldırabilirdik. Durumu merkez karargaha bildirdiğimizde o arkadaşlar da aynı şeyi söylediler. Ama mesele o değildi. Bizim Şengal'deki varlığımız KDP'nin çok zoruna gidiyor. Halbuki nankörlük yapıyorlar. DAİŞ, Şengal'e ve Maxmur'a saldırdığında eğer gerilla müdahale etmeseydi, belki Hewler, Duhok bile DAİŞ'in eline geçerdi. Zaten birgün Aşti ile sohbet ederken istemeyerek ağzından kaçırarak gerçeği söyledi; "Vallahi heval eğer siz gelmeseydiniz, biz güney'i bırakıp Çukurca'yı geçerdik" dedi. Gerçekten de doğru söylüyordu. DAİŞ ilk saldırdığında halk Hewler ve Duhok'un yarısını boşalttı. Birkaç gün geç müdahale etseydik belki durum çok daha farklı olurdu. Belki güneyin büyük bir bölümü DAİŞ'in eline geçerdi. Çünkü DAİŞ saldırdığında peşmergenin en ufak bir direnme

durumu çıkmamıştı. Daha ilk gün DAİŞ Zumar"ı aldığında orada 20 peşmergeyi esir almıştı ve hepsinin kellesini keserek şehit etmişlerdi. Ve bunun videolarını sosyal medyada dağıtmışlardı. Bu görüntüler herkesin ödünü koparmıştı ve kaçıştan başka yapaılacak birşey görülmüyordu. PKK'nin yaptığı müdahale DAİŞ'i durdurdu. Şimdi ise nankörlük yaparak bu emeği görmezden geliyorlar. Acaba yaptığımız bu müdahaleyi biraz daha geç yapsaydık da güneyin bütün şehirleri DAİŞ'in eline geçseydi daha mı iyi olacaktı. Güney'deki halkımız yine yeni bir Enfal ve Halepçe'yi yaşasaydı daha mı iyi olurdu? Hayır çok daha kötü olacaktı ve milyonlarca insanımız göç edecek ve binlercesi katledilecekti. Fakat KDP, nasıl yaklaşıyorsa yaklaşsın bu onların bileceği bir iştir. Biz halkımız için doğru bulduğumuz şeyi yapmaktan vazgeçmedik hiç bir zaman, bundan sonra da vazgeçmeyeceğiz. Zaman en iyi şahittir, bir turnusol kağıdıdır, elbette bizim yaptığımız fedakarlığı herkese gösterecektir. Sonucu mutlaka bu fedakarlığı yapanlar belirleyecek.

Neyse tekrar konuya döneyim. Barzani'nin konvoyu vadinin ağzına gelince peşmergeler araçlarından iniyorlar ve arkadaşların yanına geliyorlar. Bizim asayişte de 8 arkadaş var. KDP'liler, "bayraklarınızı indirin, biz geçene kadar kendi bayraklarımızı vuracağız" deyince, arkadaşlar da "bayraklarımızı niye indireceğiz, hayır indirmiyoruz, ayrıca kimse bize böyle birşey de söylememiş" diye cevap vermişler. Bunun üzerine onlar TC özel timleri gibi arkadaşlara yaklaşınca arkadaşlar da sert yaklaşmaya başlamışlardı. Durum eğer sertleşmeye gelirse kimsenin bizden daha sert olmadığını en fazla KDP biliyor. Bu sefer bayraklarımız zorla indirmek isteyince arkadaşlar silah çekmişlerdi. Yani bir adım daha ileri atsalardı arkadaşlar onları vuracaktı. Mesut Barzani'nin içinde olduğu bir konvoyda böyle bir çatışma çıksaydı bundan sonra tarih onu hiç unutmayacaktı. Her halde son anda durumun kötüye gideceğini anlayınca müdahale etmiş olacak ki peşmergeler bayrak indirmekten vazgeçmiş ve bizim bayrakların yan tarafına bölge bayrağını da asmışlardı. Yani PKK bayrağının altından değil de kendi bayrağımız altından geçiyoruz demek için yan kenara asmışlardı.

Yaptığı basın açıklaması da bundan farksız değildi. "Kahraman Peşmerge"nin Şengal'i almasından dolayı onları kutlamıştı. Gerçekten Mesut Barzani Şengal'in daha düşmediğini bilmiyor muydu? Ona halen savaş var, şehri almamışız dememişler miydi? İnsan bu kadar apolitik bir açıklama yapar mı? Şehrin daha iki tane küçük mahallesini almışken, şehri almışız demek içinde oldukları acizliğin gösterisi ve propaganda ihtiyacından başka bir şeyin ifadesi değildi. Bu açıklamada bizden tek bir kelime bahsetmemişti. Dünya alem biliyor ki bu kadar savunmasız insanı bu felaketten kurtaran PKK'ydi ve herkes Şengal dağlarının gerilla tarafından korunduğunu bilmesine rağmen Barzani burada gerilla olduğunu ve bu katliamı gerillanın durdurduğunu bilmiyor muydu? Daha az önce bayraklarımızı indirmek istemişti, bu bayrağın PKK bayrağı olduğunu ve bu asayişin bizim asayiş olduğunu bilmiyor muydu? Maxmur'da yaptığı gibi arkadaşları da yanına çağırarak bir merhaba, ya da "elinize sağlık ilk günden beri büyük bir fedakarlıkla Güney Kürdistan'ı korudunuz, sağ olun" deseydi küçük mü düşecekti? Bu kadar intikam ve kinin sebebi neydi? İşte bu havayla dağın zirvesinde Şengal'in kurtarıldığını ve bundan dolayı peşmergeyi kutladığını dünyaya duyuruyordu. Umarım bu yakın sürede Şengal'i almayız da sen boşa çıkarsın ve yaptığın bu açıklama da havada kalır!...

Geri dönüşü de gelişinden daha kötü olmuştu. Asayişte yine arkadaşlara laf atmak istemişlerdi. Bunun için konvoyunu durdurmuştu. Fakat tam bu sırada Seid (TEVDA Başkanı) arkadaş da buradaymış ve ona karşı büyük bir tepki göstermişti. Direk elini Barzani'nin olduğu tarafa doğru kaldırarak; "Ey Barzani, binlerce Ezidi kızı ve kadının DAİŞ'in eline geçmesinin sorumlusu sensin, hangi yüzle buraya geliyorsun" diye kenardan bağırıp protesto edince ortalık yine gerilmişti. Fakat bu süreçte KDP Ezidilerle karşı karşıya gelmemek için kendilerine yapılan küfürleri bile görmezden geliyorlar. Tabi unutmuyorlar, şimdilik hepsini bir köşeye yazıyorlar ilerde fırsat bulurlarsa mutlaka hesabını tekrar Êzidilerden soracaklar. Tabi Seit arkadaşın direk gidip Barzani'ye karşı direk böyle bağırması iyi olmamıştı. Belki bir Êzidi olarak kendi duygularını dile getirmişti fakat gidip arkadaşların yanında böyle yapması doğru değildi. KDP bunu bize mal edecekti. Ne de olsa Barzani de Kürtlerin bir lideri ve siyasetini eleştirmek ayrı bir şey fakat PKK olarak ona hakaret etmeyiz. Önderlik çoğu zaman onu ağır da eleştirdi ama birliğe gelmeleri durumunda onu Kürt Ulusal Kongresinin başkanı olarak da öneriyordu. Ondan dolayı bizim yaklaşımız da böyledir.

Tabi Barzani'ni kurtarıcı bir havayla geldiği Şengal'den böylesine bir havayla ayrılıyordu. Bir Kürt liderine yakışmayan bir davranışı göstererek hak ettiği cevapla buradan ayrıldı. Onlar burayı terk ederek yüzbinlerce insanı katliamla baş başa bıraktılar. Biz gelmeseydik en başta KDP bitecekti. Çünkü bu katliam onun boynunda kalacaktı. Herhalde kimse bizi bu katliamın sorumlusu göremezdi. Tarih boyunca bu vebalin altından kalkamazlardı. Aslında bizim bu koridoru açmamız ve buraya gelmemiz en fazla KDP'ye hizmet oldu. Ama nerdee bunları anlamaları. Umarım ilerde kabul ederler. Biz buraya gelirken kimseden müsaade istemeden geldik, herhalde bundan sonra da burada kalmak ve bayrak açmak için KDP'den izin isteyecek değiliz. Zorlarına da gitse bunu sindirecekler....

26 Aralık ‘14

Peşmergeler Geri Çekildi

Daha Şengal’e girmeden Şengal’i kurtaran “kahramanlar” geri çekilmeye başladı. Neden geri çekildikleri anlaşılıyor tabi. Onlar gerçekten de ilk gün, şehrin boş olduğunu ve beleşten şehre sahip olmak için ve en önemlisi de bizim elimize geçmemesi için kuzey hattında bulunan tüm gücünü (yaklaşık 3000 peşmerge) ve tüm ağır silahlarını alıp buraya geldiler. İlk günden geri dönemezlerdi çünkü ikinci bir rezaleti yaşayacaklardı. Ama ilerlemek de istemediler, çünkü biz de vardık ve isteseler de istemeseler de biz de bu başarının ortağı hatta sahibi olacaktık. Bir de daha ilk günden açıklama yaptılar, Barzani’nin kendisi gelip açıklama yaptı ve şehrin peşmerge tarafından ele geçirildiğini tüm dünyaya ilan ettiler. Ondan dolayı mecburen bir hafta kalıp durumu anlamak istediler. Fakat baktılar ki durum bekledikleri gibi değildi ve şehir merkezi onların planlamasında (ya da anlaşmasında diyelim) yoktu, güçlerini geri çektiler. Fakat internetlerde DAİŞ’in yaptığı ilginç bir açıklama da vardı. DAİŞ, “KDP, şehre getirdiği peşmergelerini çekmezse, Ürdün anlaşmasını açıklayacağız” biçiminde bir açıklama yapmıştı. Bu anlaşmanın tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz ama bir süre önce Wikilix’te de bazı belgeler basına sızdırılmıştı. Sızdırılan belgelerden biri de AKP ve KDP’nin, Musul saldırısından önce Ürdün’de DAİŞ’le görüşme yaptıklarını yazıyordu. Acaba KDP’nin “şengal merkeze girmek bizim programımızda yoktu” demelerine rağmen, şehri boş zannederek gelmeleri karşı tarafında hesaplarını mı şaşırmıştı. Tabi bu haber çıktıktan sonra acaba bu geri çekilmenin bununla bir ilgisi var mı, gibisinden bir şüpheyi de doğal olarak yaşıyoruz.

Tabi tüm güçlerini geri çekmediler. Tümden çekilselerdi halk onları linç edecekti. Kısmi sayıda (bir liva 600’e yakın) güç bıraktılar. Kalanlardan bazılarının içinde arkadaşları terk etmek istemeyen gönüllüler olarak kendilerini tanıtıyorlar ve arkadaşlara biraz dostça yaklaşıyorlar. İçlerinde gerçekten de iyi insanlar da var. Arkadaşlardan etkilenen, arkadaşlara güvenenlerin sayısı hiç de az değil. Ama yönetimleri öyle yaklaşmıyor. Peşmergeler geri çekilirken ağır silahlarının da büyük bir kısmını çektiler. Fakat geri çekilirken kötü bir hava yaşandı. Sanki tümden geri çekilip kaçıyorlar gibi bir hava yaşandı. Bu da Ezidi’lerde ciddi bir tepki yarattı. Onların silahlarını alan bazı Êzidiler (Kasım Dırbo’nun adamları) sloganlar atarak onların üzerine yürüdüler. Onların terk ettiği mevzilere koştular. Durum gerginleşince bizden de onları yatıştırmaları için yardım istediler. Tabi buradakiler peşmerge olsa da arkadaşlara karşı belli bir saygıyı besliyorlar. En azından bu savaş ortamında arkadaşların onların bırakıp kaçmayacaklarını iyi biliyorlar ve ondan dolayı arkadaşlara saygı gösteriyorlar. İlk gün geldikleri hava şimdilerde fazla kalmamış. Zaim Eli’nin o düşmanca tavrı daha alt komutadaki sorumlularda yok. Ya da en azından bundan sonraki sürede aynı düşmana karşı aynı cepheden savaşacağımızın hesabını yaparak ve kendisine bağlı peşmergeleri DAİŞ karşısında savaşmaya cesaretlendirmeleri ve mevzilerde tutabilmeleri için bize ihtiyaçları var ve bundan böyle yaklaşıyor olabilirler. Fakat genel peşmergelerde arkadaşlara karşı belli bir bakış ortaya çıkıyor. Mesela şimdiye kadar bizim KDP ile 3 sefer çatışmalı sürecimiz yaşandı. 92 yılında, 95 yılında ve 97’den 2000’e kadar üç dönemde birbirimize karşı savaştık. Bu savaş hem bize hem de onlara zarar verdi. Fakat onların yaptığı şey TC devletinin politikasına gelmek ve TC için bize karşı savaşmak oldu. bizim yaptığımız sadece kendimizi TC devletine ve onun işbirlikçi siyasetine karşı kendimizi savunmaktı. Fakat bu savaşımımız ister istemez, özellikle de KDP’nin daha fazla hakim olduğu Behdinan’da bize karşı bir mesafe ortaya çıkarmıştı. Belli bir kesim KDP’in siyaseti çerçevesinde yaklaşıyordu. Yakınları ölen bazı aileler ve çevreler ise daha çok bize düşman gözüyle bakıyorlardı. Bazı kesimler ise bizi fazla tanımıyordu. İşte bu DAİŞ savaşından sonra tüm güney halkımızın yaklaşımları çok erken ve hızlı dönüştü. Özellikle Behdinan kesiminde var olan anlayış değişti. Soran mıntıkasında halkın bakışı zaten farklıydı, yani olumluydu. Bu durum peşmergeler için de geçerliydi. Bu savaşa kadar PKK’yi kötü bilen ya da hiç bilmeyenler bize farklı bakmaya başladılar. Güney halkı için hesapsızca kendimizi ateşe attığımız gördüklerinde çok olumlu etkilenmişlerdi. Şengal’e girdiğimiz ilk günden beri de bunu davranışlarıyla hemen gösterdiler. Tabi Şengal’de ilk defa beraber çatışmalara

giriyoruz. Arkadaşların cesaretini ve kahramanlığını kendi gözleriyle görüyorlar. Onların bile birbirine karşı gösteremedikleri fedakarlığı arkadaşlarımız onlar için yapıyor. Bir savaş ortamında cesaretin kendisi zaten saygıyı yaratan en büyük araçtır. Eğer sen cesaretliysen düşmanın bile sana saygı gösterir. Kaldı ki peşmergeler bizim düşmanımız değildi, onlar da bizim gibi bu halkın yurtsever evlatlarıydı. Her ne kadar örgütlerin birbirine karşı gösterdiği siyasette bir mesafe ve farklı yaklaşım ve üsluplar varsa da mevzide biz kardeştik. Bunu başta ben olmak üzere tüm arkadaşlarımız da onlara gösteriyorduk. Fakat direnişin kaderiyle oynayan, düşman karşısında bizi zayıf düşüren siyasetlerini de eleştirdik ve eleştirmeye de devam edeceğiz. Amacımız onları doğru siyasete çekmektir.

Peşmergenin askeri sistemleri biraz karışık. Düzenli bakanlık peşmergelerinin (müşterek diyorlar buna) yanı sıra partilere bağlı peşmergeler de var. Gönüllü olarak gelmiş olanlar da var. Bizden kaçmış özel bazı birlikler de var. Bahsettiğim Wehit Kuvıli adındaki peşmergenin denetimindeki birliğin içinde bizden kaçanlar da var. Şimdiye kadar, eskiden benim yanımda kalmış iki dümbeleki de onların içinde gördüm. (Dılbırin ve Herekol) İlk gördüğümde kendilerini sakladılar sonra utanmadan gelip merhaba verdiler. aslında merhaba vermeyecektim. Çünkü ne de olsa onlar bir zamanlar bizi bırakıp kaçanlardı. Bizi yarı yolda bırakanlardı. Ama onlarla burada aynı mevzillerde DAİŞ'e karşı savaşıyoruz. Farklı bir tavır gösterseydim, yarın öbür gün bunlar çatışmalarda bile vurulsaydı bizim üzerimize atabilirlerdi. Ondan dolayı merhaba verdim ama onlara kaçkın ve ihanetçi de dedim. Bu grup biraz daha özerk. Tehlikeli yerlere daha çok bu grubu gönderiyorlar.

28 Aralık '14

Tuhaf Bir Ülke

Tuhaf bir ülke bu Şengal ve tuhaf bir halk bu Ezidiler. Kendisi için birşey yapmasına alıştırılmamış bir gerçekliği var sanki bu Ezidilerin. Hangi Ezidinin ağzını açsan fermanlarla başlayıp fermanlarla bitiriyor sözünü. Bir de öylesine duygusal ve acıklı anlatırlar ki zannedersin ki bu insanlarda oluşmuş kin ve nefretin önünde hiçbir düşman duramaz. Hiç kimse onlara bir daha yanlış yaklaşmaya cesaret edemez zannedersin.

Dile getirdikleri bu duyguları yönünde motive olacaklarına tersi yönde etkilenme olmuş. Birleştirici bağlar, bütünleyici, direnişçi bağlar güçleneceği yerde sanki daha da azalmış. Şengal'e indiğimiz anda binlerce kişinin gelip bizi geçeceğini, direnişe ve özgürleştirme hamlesine katılacaklarını düşünüyordum. Ama öyle olmadı. Hatta bu saldırıyı anlamsız ve zamansız bulanlar bile oldu. Tabi şehre indiğimizde pek çok kişinin geldiğini görmüştük fakat sonra anladık ki çoğu kişinin geliş amacı farklıymış. Bazıları eşyalarını kontrol etmek için gelmiş. Bazıları arabalarını almak için ya da başkasının malını almak için. Bu kızıl kıyametin içinde halen bu tür küçük ve basit çıkarların peşinde olan ne kadar da çok babayiğit! varmış. Bütün bunlar da hepimizin gözü önünde oluyordu. Tabi bu tür durumlara biz de karışmak istemiyoruz, KDP de karışmak istemiyor. Êzidilerde öfke bazen saman alevi gibi birden parlayabiliyor. Onun için çoğu zaman kimse bu öfkenin hedefi olmak istemez!...

29 Aralık '14

Onuncu günde hamlemiz devam ediyor. Çatışmalar hızından birşey kaybetmeden devam ediyor. Şehre ilk girdiğimizde Soran ve Ferhat arkadaşları gönderdiğimiz hattaki bir tepeyi çetelerden aldık. Bu tepenin alınmasından sonra artık çetelerin elinde olan tüm tepeler düşürülmüş oldu. Bu tepelerden bazılarında bizim güçler var, bazılarında sadece peşmergeler var, iki tepede ise güçlerimiz ortak. Ortak tuttuğumuz iki tepe şehrin üzerindeki en hakim iki tepe oluyor. Bundan dolayı da çetelerin de en fazla ateş altında tuttuğu iki tepe oluyor. Çeteler iki gün önce tank tepesine (Tepenin üstünde tüm şehre su dağıtan büyük iki tane depo olduğu için tank tepesi diyorlar) yoğun havan atmaya başladılar. Bu havanlardan bir tanesi bir grup peşmergenin içine isabet etti ve 6 peşmerge şehit düştü, 4-5 tanesi de yaralandı.

Peşmergeler genelde kalabalık gruplar biçimde kaldıkları için böylesi durumlarda kayıpları fazla oluyor. Hemen arkadaşları yardıma gönderdik, fakat bizim yardımımıza fazla gerek kalmamıştı. Çünkü tepedeki peşmergelerin çoğu tepeyi bırakıp aşağı inmişti. Sadece küçük bir grupları kalmıştı. Ciğer arkadaş cihazla durumu bana söyleyince onlara yardım etmesini, yaralı ve şehitlerini kaldırmasına yardım etmesini söylemiştim. Dün akşam Ciger arkadaşı gördüğümde tepede kalan grubun durumunu anlatınca onlara mı üzülelim yoksa arkadaşlarımızla mı gururlanalım noktasında tereddüt yaşadım. Anlattığına göre çeteler havan atışlarına devam edince tepede kalan peşmergeler birbirinin üzerine toprak atarak sözde kendilerini toprağın altında saklamak istemişlerdi. Bu davranış bir savunma psikolojisi miydi, bir acemilik miydi acaba insan tam bilemiyor ama böylesi bir ortamda bir de çetelerin saldırıya geçtiğini düşünürsek, durum tam bir rezalet olur. Çünkü kimse düşmanına karşı savaşmaz, yapacağı ilk şey mevzisini bırakmak olacak.

Çeteler belli bir zorlanmayı yaşıyorlar ama saldırılarında da ısrar ediyorlar. İki gün önce bir araçla intihar eylemi yaptılar. Suka jér tarafında arkadaşların tuttuğu iki evin arasında araç patlattılar. Tuttuğumuz mahalleye birkaç yerden yol geliyor. Şehre hakim olmadığımız için tüm yolları kontrol edemiyoruz. Şimdiye kadar araçlarla dördüncü girişimi gerçekleştirdiler. 3 araçları uçaklar tarafından vuruldu son girişimleri ise başarılı oldu. Bir panzerle arkadaşların bulunduğu evin altına kadar kendilerini ulaştırdılar ve Ciger Kamışlo arkadaşa bağlı yerel YPG taburunun (Kamışlo gücü) bulunduğu yerde kendilerini patlattılar. Burada sokağın her iki tarafında karşılıklı yer tutmuştuk. Çeteler arkadaşların tuttukları evin altına aracı soksalardı tam katliam gerçekleşecekti. Bunu yapmaya fırsat bulamadılar. Çünkü arkadaşlar direk vurmaya başlamıştı. Ama ona rağmen adam kendini evin önüne ulaştırıp patlattı. Şehit olmadı ama 2 si ağır 14 arkadaş yaralandı. Bu bombalı araç saldırısı bizim güçlerimiz için bir ilkti. Rojavadaki arkadaşların bu araçlara karşı tecrübeleri vardı ama Şengal'de ilk defa oluyordu. Tabi arkadaşlarımızın tüm gündemi ve sohbetleri savaş olduğu için bu saldırıları hiç yaşamamış bir arkadaşımız da ne yapılması gerektiğini az çok biliyor.

Bu arada KDP'nin bizi burada oyalama, dışarda ise düşmanca tavırları devam ediyor. Buraya geldiklerine pişman olmuşlar, ama ilerlemek de istemiyorlar. Bizi kendilerini kandırmakla ve bir hamleyi boşa çıkarmakla suçluyorlar. Kandırmak dedikleri şey kendilerini gaza getirdiğimizi artık kabul ediyorlar. Yani eğer biz şehre inmeseydik onalar da inmeyecekti ve böyle birşey planlamalarında yoktu. İşte şimdi bunu açıkça itiraf ediyorlar. Hamleyi boşa çıkardığımız mesele ise güya koalisyon güçleri böyle izinsizce merkeze girmemize daralmışlar ve kendilerini Şengal planlamalarını bozmakla suçluyorlarmış. Halbuki ortaklaşıp saldırırsak çeteleri söküp atarız. Peşmergelerin sayı ve tekniği buna el veriyor. Fakat fazla olan güçlerini çekmelerinden de anlaşılıyor ki onların böyle bir saldırıya niyetleri yok. Burada kalan gücü de mecburen bıraktılar. Çünkü onları da çekselerdi rezil olacaklardı. Burada kalanlar da mecburen bizimle ortaklaşmak zorunda kaldılar. Tabi bizim KDP'ye "gel beraber şehre saldırıp beraber alalım" dememiz biraz safdillik oluyor. Çünkü KDP burada bizimle ortaklaşmak istemiyor. Fermanın başından beri onları kaçmakla suçluyoruz ve teşhir ediyoruz. KDP bunu açıkça söylüyor. Bir de on gün önce biz şehir merkezine saldırınca KDP'ye "biz şehre saldıracağız, gelin beraber gidelim" demedik. Biz onların "koridoru açtık" propagandasını boşa çıkardık ve taktiki bir hamle yaptık. İşin doğrusu biz de şehrin boşaltılmış olabileceğini düşünmüştük. Çünkü tüm kuzey tarafı tek mermi sıkılmadan alındı. Biz şehre gelince onlar peşimize takılarak geldiler. Ondan dolayı da şimdi "biz de sizin gibi şehrin boş olduğunu düşünmüştük. Biz de yanıldık, siz de yanıldınız. Şimdi gelin birlikte bir planlama yaparak şehri alalım" dememiz adamları çocuk yerine koymamız anlamına geliyor.

Birkaç gün önce KDP'nin buradaki sorumlusu (Bahrem Arif Yasin) karargahımıza bir çayımızı içmeye geldi. Ortak mevzilenme üzerine biraz tartışmanın iyi olacağını söyleyince akşamleyin onun karargahına gidip biraz tartıştık. Onların tüm sorumluları (Bahrem, Şéx Elo, Helgort, Wehit Kuvıli, İzedin Sadun) oradaydı. Bahrem ve Wehit dışındaki sorumlular biraz yaşlı oldukları için daha eski ve tecrübeli sayılır. Fakat uzun bir süredir savaşmadıkları için savaş tecrübeleri fazla yok. Ya da unutmuşlar diyelim. İşi biraz şakaya vurarak "heval biz artık eskisi gibi savaşamıyoruz. Çoluk çocuğa karışmışız. Siz de bizim gibi çoluk çocuğa karışırsanız siz de bizim gibi olacaksınız" demekten de geri durmuyorlar. Yaptığımız tartışmadan şehre saldırı niyetlerinin olmadığı anlaşılıyordu. Ben ilk önce buradan giriş yaptım. "Bu savunma pozisyonunda kalmak zararımızadır. Yapacağımız en mantıklı şey, şehri kuşatmaya alıp saldırmaktır, yoksa bu biçimiyle hergün kayıp veriyoruz ve vermeye de devam edeceğiz" dedim. Onlar "Bizim böyle bir planlamamız yok ve buna yetkimiz de yok, savunma sistemi üzerinde sizinle ortak tartışmak istedik" deyince fazla ısrar etmedim. Bunun üzerine de mevzilenmemizin gözden geçirilmesine ilişkin görüşlerimi söyledim. Kritik olan bazı yerler vardı, oralarda bazı tedbirler almamız gerekiyordu. En önemli yer bizim arkadaşlarımızın tuttuğu Eski Şengal olarak bilinen Sûka Jor, Sûka Jér ve Sit Zeynep mahallesiydi. Burada 12 ayrı nokta tutmuşuz ve 120'ye yakın arkadaş kalıyor. Burası Tank tepesinin hemen altında ve şehrin en hakim mahallesi. Çeteler ilk günden beri en fazla

buraya saldırıyor. Çünkü oldukça hakim bir yer. Eğer burası tutulmazsa diğer bütün yerler düşer. Ve tüm güçlerin geri çekilmesi gerekiyor. İşte bu mahalleye peşmergeyi de götürmek istiyorduk. Yani burada da ortak mevzi tutmak istiyorduk. Amacımız onların savaş tecrübesinden yararlanmak değildi tabi. Amacımız onların cephane ve uçakları koordine etme yetkilerinden yararlanmaktı. Eğer onlardan küçük bir grup da gelseydi, onların anti-tank vb. silahlarından yararlanırdık. Uçakları da onlar koordine ediyordu. Yani onlar koordinat vermeden uçaklar vurmazdı. Eğer bu mahallede KDP'liler olsaydı bundan daha fazla yararlanırdık. Fakat onlar benim bu teklifime sıcak bakmadılar. Buna da yetkileri olmadığını söylediler. Zaten bu KDP'lilerde deşifre olmuş bir tarz var. Birşey yapmak istemezlerse "buna yetkimiz yok" ya da "bernama meda nine" ya da "sonra haber veririz" biçiminde yuvarlak cevaplar verirler. Bazen de "heval biz sizin gibi istediğimiz zaman karar alamıyoruz, askeri bir düzenimiz var, genel bir planlama olmadan bir metre bile yerimizden hareket edemiyoruz" diyorlar. Yani uzun lafın kısası ön mahalleye gelmek istemiyorlar.

Ortak olarak tuttuğumuz Tank tepesini bager (kazıcı) ile kazmamız gerekiyordu. Tepeye geliş gidişlerde sürekli süikast yapıyorlardı, etrafına hendek yapmamız gerekiyor dedim, onu kabul ettiler ve bugün onların araçlarıyla kazmaya başladık.

Tuttuğumuz mahallenin hemen altındaki Heyır nasır mahallesini çeteler zaten bırakmışlardı. Çünkü tuttuğumuz yerin denetimindeydi. Burayı YNK'li peşmergeler ile ortak tutuyoruz. Ortak peşmerge (müşterek) gücünün dışında burada sadece YNK peşmergelerinden oluşan bir tabur (Welid adında bir komutanları var) da var. Bu mahalle için fazla birşey yapmaya gerek yoktu. Sadece peşmerge güçlerinin tuttuğu eski kale ile bu mahalle arasında akşam sızmaların olmaması için bir pusu grubunun çıkmasının iyi olacağını söyledim. Bunu onlar da uygun gördü ve üzerinde duracaklarını söylediler. Tartışmamız bitince yerimize dönmek üzere kalktık. Bahrem, beni uğurlamak için dışarıya geldi. Dışarda "ihtiyacınız olan cephaneleri yazın ben Ferik Cemal'e vereceğim" dedi ve vedalaştık. Şimdiye kadar bize bazı cephaneler verdiler. Özellikle ilk birkaç gün oldukça cömert davrandılar. Şehre girerken nerdeyse bizi kovmak isteyen KDP, şimdi bu tavrını bir kenara vermiş. Aramızda resmi bir ittifak yok ama fiili bir işbirliği ve ortaklaşma ortaya çıkmış durumda. Tabi bunun sebebini anlamak zor değil.

Dün YPG yönetimi (Bahoz, Şahin, Gulistan, Çiya arkadaşlar) geldi buraya. Dün akşam yönetimimizle bir tartışma yaptılar. Durumlar hakkında biraz bilgi verdik. Sanırım onlar da bizi biraz oyalıyor. En azından şimdiki pozisyonda kalmamızın daha iyi olacağını söylemeleri bu anlama geliyor. Ama bu pozisyon zararımızadır. Çünkü biz ilerlemeyince onlar daha çok saldırıyor, kendilerini daha çok mevzilendiriyorlar ve saldırıyorlar.

31 Aralık ‘14

Yeni Yıla Girerken

Yeni yıla havai fişekler yerine, gerçek mermilerin altında, yani hakiki izli mermilerin altında giriyoruz. Gerçi yeni bir yıla girdiğimizi bile fark etmemiştik. Oradan buradan arayan arkadaşların yeni yılımızı kutlayan mesajlarından anladık yeni bir yıla gireceğimizi.

Zaman yine her zamanki gibi yine hızlı geçmiş ve kocaman bir yılın daha sonuna gelmişiz. Dolu ve zorlu geçen bir pratik dönemini arkamızda bıraktık. Bu işi yapalım şu işi yapalım, bu kaldı şu yapıldı derken geldik şimdi koca bir yılın son takvim yaprağına. Geçip giden zamanın sadece takvim yapraklarından eksilip geçen zaman olduğuna inanılır çoğu zaman. Oysa kendisiyle alıp götürdüğü zaman ömrümüzün sayılı yapraklarıdır. Devrilen her son yaprak bir yıl daha yaşlandığımızı gösteriyor. Ve sökülen bu yapraklarla bir maratonun sonuna doğru da yol alıyoruz.

Bütün dünyada, özellikle kapitalist dünya bakışının insanda yarattığı mekanik bakış açısıyla yılın sonunda muhasebeler yapılır. Yıl boyunca yapılan icraatlar sıralanır. Ama bana göre biz devrimciler bunun tersi bir bakış açısıyla yılı değerlendirmeliyiz. Mesela öncelikle yapamadıklarımızı dile getirmeliyiz. Önümüze koyduğumuz hedef ve planlamalardan yapamadıklarımızı söylemeliyiz. Böyle olursa insan sürekli kendisini eksik görür ve eksileri tamamlamak için de kendisini şartlandırır. Biz de yeni yıla bu gözle bakıyoruz işte. Yapmak isteyip de yapamadıklarımızı sorguluyoruz. Örneğin neden şimdiye kadar Şengal’i alamadığımızı sorguluyoruz. Çünkü önümüzde duran bir görevdir. Yerlerinden yurtlarından kaçmak zorunda kalmış on binlerce insan bizim Bir an önce Şengal’i özgürleştirmemizi bekliyor. Biz yersiz- yurtsuz insanlar için, intikam ateşiyle yanıp tutuşanların bu öfkelerinin kurşunu oluyoruz. DAİŞ’in elindeki her bir esir kız için umut oluyoruz. Gerilla, denizleri olmayan bu çöllerde, umudun martısı gibi görülüyor. Sessiz, sakin ve aniden dalışı oluyor zalimin yüreğine....

Arkadaşlar az önce çetelere ait bir eve yönelik bir eylem yaptılar. Cuma arkadaşın yanına bir eylem grubu vermişiz bazen uygun olan yerlere eylem yapıyorlar. Şimdiye kadar ciddi bir sonuç çıkmadı ama uğraşıyorlar. Eylemden sonra ortalık ana baba gününe döndü. Çünkü burada bir mermi patladığında cümbür cemaat herkes mermi sıkıyor. KDP’si, YNK’si, cemaati... elinde silahı olan herkes sıkıyor tetiği.

Bu yeni yıldan istenecek farklı şeyler de var ama en iyi dilek Başkan Apo’nun ve Şengal’in özgürleştirme dileğidir. Bu dilekle yeni yıla giriyoruz. Yeni yılın özgürlükleri getirmesi dileğiyle....

03. 01. 2015

Şengali özgürleştirme hamlesinin 15. Günündeyiz. İlk birkaç gün tuttuğumuz mevzilenmemiz devam ediyor. Bazen küçük birimler şeklinde arkadaşlara yönelik eylem yapmak için gelen çetelere yönelik eylemler yapıyoruz. Onun dışında karşılıklı mevzilenmemiz devam ediyor. Tabi bu durum biraz sıkıyor arkadaşları ama biraz da bu pozisyonda kalmak zorunda kaldık. Arkadaşlar bu pozisyonun nasıl ve ne kadar devam edeceğini merak edip soruyorlar. Koridorun açılması sırasında ve şehre ilk geldiğimizde tüm arkadaşlarda çok büyük bir moral vardı. Fakat şimdiki sabit mevzilenme durumu arkadaşları biraz daraltıyor sanki. Bizim arkadaşlarımız genelde sabit mevzilenmelerde ve savunma durumlarından sıkılırlar. Gücümüzün esas hakim olduğu ve hoşlandıkları savaş tarzı hareketli olan savaş tarzıdır. Sabit mevzilenme gerillaya göre değil. Rojava'dan gelen arkadaşlar da bu mevzilenmenin ne kadar devam edeceğini soruyorlar. Bir de onların içinde yerel arkadaşlar da var. Tabi arkadaşların bu durumunu merkez karargaha daha bildirmedik. Çünkü bu durumu yansıtmak ayıp olacak.

Çetelerin şehirde ciddi bir gücü görünmüyor ama şehri tümden ele geçirecek sayımız da yok. Peşmergeler zaten bu mevzilenmenin ilerisine gelmek istemiyor. Daha kalabalık bir güçle kendi öz gücümüze dayanarak şehri almaya yönelik bir hamle başlatma önerisini yaptık ama şimdilik uygun görülmedi. KDP de büyük bir güçle saldırı yapacağını söylüyor ama onlardan da herhangi bir hareket yok. Şimdilik hem onlar hem de biz bu mevzilenmeye çakılı kaldık. Her sabah güne doçka sesleriyle uyanıyoruz. Artık silah sesleri buradaki yaşamın bir parçası olmuş durumda. Hangi sesin hangi silaha ait olduğu ve hangi silahın hangi taraftan atıldığı belli oluyor. Bu konuda arkadaşlar epey gelişme kaydetmişler.

Şehrin neresinden mermi geleceği belli olmadığı için gündüz hareketini yasaklamışız. Çünkü birkaç sefer en arkadaki arkadaşlar bile nerdeyse vurulacaklardı. Çeteler için şehirdeki her bir ev birer mevziydi. Şehrin büyük bir bölümü onlara aitti ve istedikleri yeri kullanıyorlardı. Bizim yerlerimiz ise belliydi. Ve onlar sürekli bizim yelerimizi takip ediyorlardı ve en ufak bir hareket gördüklerinde suikast yapıyorlardı. Bu anlamda şehir savaşları dağa savaşından ve ova savaşından farklıdır. Hemen burnunun dibinde bir mermi yiyebilirsin. Her kapı, her pencere, her delik, her yıkıntı, kısaca her yer birer mevzi ve birer namludur. Ondan dolayı gündüz hareket etmek zorunda kaldığımız yerlerde de zırhlı aracımızı kullanıyoruz. Bir süre Çiya Kobané arkadaştan istemiştik ve bize zırhlı bir araç göndermişti. Daha doğru monika jeepin üzerine arkadaşlar zırh koymuşlardı ve bizim epey işimizi görüyordu. Özellikle bir çatışma sırasında cephane ve takviye gönderiyorduk. Ayrıca yaralılarımız olduğunda da onunla gidip alıyorduk. Arkadaşların lojistik dağıtım işleri de bu araçla yapılıyordu.

Ben de mevzilerdeki arkadaşların yanına gittiğimde bu araçla gidiyordum. Akşamları ise biraz daha rahat hareket ediyorduk. Tabi kimse izinsiz hareket etmezdi çünkü yanlışlıkla herkes herkesi vurabilirdi. Akşam bir yere gideceğimiz zaman genelde telsizle arkadaşlara haber verirdik. Ya da gideceğimiz yerin sorumlusu arkadaşı da yanıma alarak öyle giderdim. Dün akşam yanıma Soran arkadaşı alarak, ona bağlı olan üç tepedeki arkadaşları ziyaret ettik. İlk önce tank tepesinin soluna düşen, yani Solax tarafına düşen ve şehrin hemen üzerinde olan tepeyi ziyaret ettik. Tepenin sorumlusu Erdal Amed arkadaştı. Bu arkadaşlar birkaç gün önce Avaşin'den gelen taburla gelmişlerdi. Burası şehrin hemen üzerinde olduğu için gündüz mevzi yapamıyorlardı. Ondan dolayı hava kararmaya başladığı gibi arkadaşlar da harıl harıl mevzi kazmaya

başlıyorlardı. Yanlarına gittiğimizde birkaç arkadaşın dışında herkes çalışıyordu. Çalışmayan 2-3 arkadaş ise çetelerin olası bir sızmasına karşı 30 metre ilerde nöbet tutuyorlardı. Mevzi yapılırken önemli olan bazı hususlar vardı. Mesela mevziler çok uzaktan fark edilecek kadar açık olmamalıydı. Eğer bazı mevziler açık olsa da bunlar daha çok şaşırtmaca amacıyla olmalıydı. Mutlaka gizli mevziler olmalıydı. Yine çatışmalar sırasında rahatça manevra yapmak için yedek mevziler olmalıydı. Burası düşmana yakın olduğu için arkadaşların nöbet yerine gideceği yerler ve gündüz kalacağı yerler mutlaka kapalı olmalıydı, kimse dışarda olmamalıydı. Bütün bunları arkadaşlarla tartıştık. Zaten arkadaşlar da mevzilerini böyle yapıyorlardı. Aslında savaşta, savaşın pekçok kuralını insan yaşayarak öğreniyor. Bir yerde darbe aldığında hemen o açığını kapatıyorsun. Yani savaşın kendisi en iyi usta ve en iyi öğretmen oluyor savaşçılar için. Çünkü acımasız kuralları var. kimseye hatasını tekrarlama fırsatı vermiyor. Uymadığın kural veya yerine getirmediğin disiplin senin ya ölümün, ya da kaybetmen oluyor.

Bu tepeden çıktıktan sonra bu sefer de boğazda kalan grubun yanına geldik. Bu arkadaşlar da çalışıyorlardı fakat biraz daha arkada tarafa düştükleri için biraz daha rahattılar. Kendilerini biraz arka tarafa vererek etrafta buldukları kasa parçalarından, eski ayakkabılardan, naylon parçalarından bir ateş yakmışlardı. Daha doğrusu kimyasal parçalardan bir ateş yakmışlardı ve havaya doğru simsiyah bir duman yükseliyordu. Arkadaşların yüzleri, Cudi'deki kömür ocaklarında çalışan insanların yüzü gibi olmuştu. Çünkü gökyüzünde sıfır bir ayaz, yer üstünde ise sıfırın altında 20 derecede bir soğukluk vardı. Bardaklardaki su buz olmuştu. Bu simsiyah ateş her arkadaş için berû ağaçlarının kızıl ateşi gibi geliyordu. Her arkadaşa öyle sıcak ve çekici geliyordu ki. Arkadaşların yanına gitmemizle birlikte hemen ateşin etrafında toplandık. Gerillanın en güzel bir ortamı da ateş etrafında toplanan andır. Tabi ateş etrafındaki sohbetler de bu ateşi daha da ısıtır. Bizim buradaki sohbetimiz de doğal olarak savaş ve şehri ne zaman alacağımız üzerineydi. Tabi arkadaşların daha kendilerine manga yapmamışlardı. Birkaç gün önce acilen gaz sobalarını ve eladinleri istedik. Bugün yarın gelmelerini bekliyoruz. Fakat açık havada sobanın faydası olmayacağı için arkadaşlara kendilerine kapalı manga yapmalarını söyledik ve bazı gruplar hızlı çalışarak mangalarını bitirmişler bile. Bu soğukta dayanmak bile çok güçlü bir irade istiyor. Gerçekten arkadaşlarımızın çelikten iradesi ve sarsılmaz halk sevgisi, ülke sevgisi olmasaydı bu zorluklara karşı göğüs germek çok zor olacaktı. Aslında bizi biz yapan en büyük güç kaynağımız halkımızın ve Önderliğimizin özgürlüğü için bizi motive eden maneviyat ve şehit arkadaşlarımızın intikamını almak için de yüreklerimizde biriken intikam ruhu oluyor. Bu güçlü maneviyatımız olmasa, bir gün bile bu zorluklara dayanmak mümkün değildi. Zorluklar ve maneviyat, devrimcileri güçlendiren kamçı gibidir.

09.01.2015

Şengal Beyaza Büründü

Özgürleştirme operasyonun 20. günündeyiz ve tüm Şengal dağı beyaza bürünmüş durumda. Kar bizim için bir sürpriz değil, şimdiye kadar kuzeyde kaldığımız alanlarda sürekli kar yağardı ve bu zamanlarda şimdi metrelerce kar yağmıştır. Belki de kar içinde yaşamasını bilen ve bu yaşama en fazla alışık olan bizleriz. Ama yılın bu zamanlarına kadar savaşta kalmıyorduk. Bu vakitler genelde kamp vakitleriydi. Oysa şimdi yoğun bir savaş devam ediyor. Çeteler bu sabah kendi cihazlarında Türkmence şiveleriyle "kar yağır gardaşlar, kafırler kesın bögün gaçır" şeklinde birbirlerine müjde veriyorlardı. Belli ki kar ülkesinin çocukları olduğumuzu bilmiyorlar. Buradaki çetelerin büyük bir kısmı Türkmence konuşuyor. Çoğunlukla Telafer'deki sunni Türkmenlerdir. Komutanları ise genelde Arapça konuşuyorlar. Biz çetelerin cihazlarını sürekli takip ediyorduk. Onlar da herhalde bunu fark etmişlerdi. Çoğunlukla Türkçeyi de bildiğimizi düşündükleri için birkaç gün önce, Şéx'ın talimatıdır diyerek Türkmence konuşmayı yasakladılar. Mecbur kalınmadıkça kimse Türkmence konuşmamalıydı. Fakat Türkmen çeteler Arapça bilmediklerini söyleyerek itirazlarını bildirdiler. Talimatı veren kişi her grubun yanına Arapçayı bilen kişileri vereceklerini söylüyordu.

Dün yine yoğun çatışmalar vardı. Hareketli takımımızdaki Zerdeşt ve seferberlik için Doğu'dan gelen Brusk arkadaş şehit düştüler. Şılo'daki çatışmalarda da Alişer arkadaş şehit düştü.

Zerdeşt arkadaş, ilk gelen taburun içinde olan genç bir arkadaştı. Bir süre Baré tarafında kaldı, şehre girdiğimizde ise dayatarak çatışma alanına gelmişti.

Alişer arkadaş buraya gelen özel kuvvet takımında yer alıyordu. Çok sevimli ve renkli bir arkadaştı. Hemen hemen sahanın her tarafına gitti. Bazen bir alana gidiyordu, baktı orası ona göre değildi, vurup oradan geliyordu. En sonda ise Gelyé Şılo'daydı. Çeteler arkadaşların bulunduğu vadinin üstüne gelmişlerdi. Yani nokta baskını yapmak istemişlerdi. Alişér arkadaş bir an önce tepeyi tutmak için yukarı çıkmıştı ve orda çatışmaya girmişti. Eğer oraya gitmeseydi belki tüm arkadaşlar tehlikeye girebilirdi ve kayıplarımız fazla olurdu.

Brusk arkadaş ise doğulu bir arkadaştı. Şengal'i savunmak için Seferberlik üzerine gelip savaşa katılmıştı. Bu hamlede şehitlerimiz 12 oldu. Ama yaralılarımız fazla oluyor. Düşman kayıpları ise çok daha fazla.

Şehit yoldaşlarımız her zaman yolumuzu aydınlatan birer meşale olacaklar ve onlara verdiğimiz intikam sözümüzü yerine getirmek boynumuzun borcudur.

(Ş. Brusk, Ş. Elişer, Ş. Zerdeşt)

10 Ocak 15

Bu hamlenim bu kadar uzamasına anlam vermeyen pek çok arkadaş var. Bazı komutanlarımız da bilerek ya da bilmeyerek bunu tartışmaya sokuyor. Güya niye saldırmıyoruz, niye bu pozisyonda kalmışız, ya ilerleyelim ya geri dönelim gibisinden bu konumu tartışmaya sokan yaklaşımlar. Tabi Şengal'deki fedakarlığa anlam vermeyen yaklaşımlardır. Elbette şehri kendi başımıza alsak çok iyi olacak. Ama işin içinde koalisyonu var, KDP'si var YNK'si var. Irak'ı var cemaati var böylesine bir ortamda kendi başımıza gitmemiz riskli olabilir hatta bizim için tersine de dönebilir, pahalıya da patlayabilir.

Güç takviyesi önerisi yaptık ama arkadaşlar Rojava'da hamle yapmak istiyorlar ve bundan dolayı güç gönderemeyeceklerini söylediler. Dün akşam da tepeleri dolaştık, hava gerçekten de çok soğuk. Dün yağan kar, arkasından da ayaz bırakınca hava gerçekten buz gibi olmuş. Arkadaşlar büyük bir fedakarlık yapıyor. Daha tam yerleşmemişiz, yani beklentili durumdan dolayı daha tam oturamamış arkadaşlar. Mevziler artık yapılıyor ama barınacak yerleri daha tam yapmamışız. Yani manga ve çadır gibi şeyler daha tümden bitmemiş. Gerçi elimizdeki birkaç çadırı getirip tepelere yerleştirdik ama yine de yetmiyor. Tepelere soba niyetine Eladinler verdik, o da tam çözüm olmuyor, çünkü açıkta yakılıyor ve etrafına fazla ısı vermiyor. Mahalledeki arkadaşların durumları daha iyi çünkü orda evlerde kalıyorlar. Ama tepeler öyle değil, dışarda kalıyorlar ve kuru bir soğuk var. Bir yandan da sürekli duyarlı olmak ve olası bir çete saldırısına karşı tetikte

olma mecburiyeti de var. En fazla zorlanan arkadaşlar tepelerdeki arkadaşlar ama bu tartışmaları gündeme koyanlar ise genelde yerleri daha rahat olan arkadaşlardır.

Tepedekilerin çoğu yerel ve seferberlik için gelenler, bazı yerlerde bu seferlik için gelen arkadaşlar, bizim kadro arkadaşlarımızdan daha fazla fedakarlık yapıyorlar. Tabi ilk günlerde devam eden belirsizlik artık yavaş yavaş netleşiyor. Bu mevzilenmemizin uzayabileceği daha fazla netleşiyor. Bundan dolayı var olan beklentili durumu ve ne olacak merakını giderip bir an önce iyi bir mevzilenmeyi yapmak ve sağlama almak gerekiyor. Devam eden bazı kayıplarımızın sebebi biraz da bundan kaynaklanıyor. Çünkü aslında hamle biraz ortada kaldı gibi. İlk yöneldiğimizde şehre ilişkin herhangi bir planlamamız yoktu. Hani KDP'liler diyor ya bizim gündemimizde Şengal'e girmek yoktu, onlar doğru söylüyor. Biz geldiğimiz için onlar da gelmek zorunda kaldı. Çünkü şehrin bizim elimize geçmesini istemiyorlardı. Fakat bizim de şehre gireceğimiz yönünde herhangi bir planlama ve hazırlığımız yoktu. Biz bir aya yakın bir süre koridoru nasıl açabiliriz hesabını yapıyorduk. Koridorun açıldığı gün Merkez karargahın talimatıyla Şengal merkeze yöneldik. Planlamamızı kendimizi dağdan bırakmadan önce 5 dakika ayak üstü yaptık, çünkü çatışma başlamıştı ve bekleyecek zamanımız kalmamıştı. Ondan sonraki günlerde de hamleyi biraz da gelişmelerin rengine bıraktık. KDP gelmeyince biz de durduk eğer biz kendi inisiyatifimizle başlatsaydık belki onlar da gelirdi. Fakat biz de gitmedik, onlar da gitmedi. Tabi bizim kendi başımıza gitmemiz için buradaki sayımız yetmez, bize takviyenin gelmesi gerekiyor. Şu an bile eğer kendi başımıza başlatacaksak takviye ve silahların gelmesi gerekiyor. Rojavadaki arkadaşlar da hamle yapmak istediklerini söylüyorlar ondan dolayı onlar da şimdilik bu isteğimize sıcak bakmıyorlar.

12 Ocak 2015

İngilizlerle Görüşme

İngiliz askeri heyetiyle bir görüşme yaptık. Bu ekip koalisyonun hava saldırılarını koordine eden İngiliz ekibi oluyor. Yanılmıyorsam 30'un üzerinde devlet DAİŞ'e karşı oluşturulan koalisyonun içinde yer alıyor. KDP'lilerin verdiği bilgiye göre koalisyonun içinde Şengal'e hava saldırılarını yapanlar Amerika, İngiltere, Fransa ve Kanada uçaklarıdır. Bundan dolayı bu devletlerin bu işle uğraşan askeri ekipleri aralıklarla buraya gelip gidiyorlar. Dün gelenler de İngilizlerin hava saldırılarını koordine eden ekipti. Yanlarında Hemavend adında KDP'li bir peşmerge vardı. Onlara tercümanlık yapıyordu ve uzun bir süredir bu ekibin yanında çalışıyor. Öğleden sonra telefonla arayarak İngilizlerin bizi görmek istediklerini söyleyince şehirdeki karargahımıza gelebileceklerini söyledim. Fakat Hemavend bizim şehirdeki karargahımızın çatışma alanına yakın olduğunu biliyordu, bundan dolayı İngilizlerin buraya gelmeyebileceklerini söyledi fakat yine de onlara sordu. Tabi telefon açarken beraber oldukları anlaşılıyordu çünkü İngilizce tercüme ediyordu. Anlaşılan bu Avrupalılar "sıcak bölgelere" gelmeye fazla cesaret etmiyorlar. Tercüman, İngilizlerin buraya gelmeyi uygun görmediklerini onun yerine başka bir yerde buluşmanın iyi olacağını söylediler. Bunun üzerine dağın başındaki karargahımız olabileceğini söyledim. Tekrar tercüme ederek sordu. Bu sefer uygun gördüler. Meğerse bu ekipler çetelere 4 km'den yakın yerlere gitmiyorlarmış. Bunu da Hemavend'ten öğrendim.

Tabi randevulaşırken tercümana İngilizlerin yemeğe kalıp kalmayacaklarını sormuştum. Onlar sadece bir çayımız içmek istediklerini söyleyince yemek hazırlamamıştık. Akşama doğru bizim karargahta görüştük. Arkası kapalı 3 pikapla geldiler. Hepsiyle merhabalaştık ve tanıştık. Onlar kendilerini tanıttı. Beni zaten sormuşlardı ve tanıyorlardı. Onlar komutanlara "Ceneral" diyorlarmış. Üç kişinin dışında diğerleri dışarda kaldılar. Üzerlerinde sivil ama askeri renkte ve biçimde elbiseler vardı. Hepsiyle merhabalaştıktan sonra 3 kişi içeri girdi, diğerleri dışarda kaldı. Dışarda kalanlar hemen araçlarının üzerindeki antenlerini açtılar. İçeri gelenlerden bir tanesi de hemen askeri bilgisayarını açtı ve birşeyler yazmaya başladı. Tabi

gözüm ona takılınca Hemavend hemen farklı birşey anladığımı çaktı. Bundan dolayı “bunlar kendi merkezlerine şimdi burada, senin karargahında oldukları bilgisini veriyorlar” dedi. Nerede olduklarını anı anına merkezlerine bildiriyorlarmış.

Geliş amaçlarını söylediler. Şengal’deki çeteler hakkında bilgi almak ve onların yerlerini öğrenmek için gelmişlerdi. Bundan sonra da bu görüşmelerin devam edeceğini söylediler. Ayrıca yanlışlık olmaması için bizim güçlerimizin bulundukları alanları da öğrenmek istiyorlardı. DAİŞ konusunda fazla bilgi sahibi olmadıkları anlaşılıyordu. Öldürdüğümüz çetelerin üzerinden varsa telefon numaraları ve belgelerin kendileriyle paylaşmamızı rica ettiler. Elimizde olanları verebileceğimizi söyledik. Hava saldırıları konusunda bize yardım etmeleri durumunda bir hafta içerisinde şehri alabileceğimizi onlara söyledim. Fakat onlar hava saldırıları konusunda peşmerge ile ortak çalıştıklarını söyledi ve Şengal’e yapılacak bir operasyonda ancak onların katılması durumunda hava saldırılarını yapabileceklerini söyledi. Fakat bu isteğimizi kendi üstlerine bildireceklerini de söylediler.

Askeri konulardan girdik tartışmaya, partimizi neden “terörist” gördüklerinden çıktık. Adamlar bizi yeni yeni tanıdıklarını ve aslında öyle olmadığımızı hatta tersine büyük bir özveriyle nasıl da insanlığa hizmet ettiğimizi söylediler. Ama bu batılıların sözlerine ne kadar güvenileceği de bir tartışma konusu. Görüştüğümüz odada HPG bayrağı ve Önderliğin posteri vardı. Tabi Önderliği tanıyorlardı. Bayrağı ise bilmiyorlardı. “Bu bizim sancağımızdır” dedim. Ekibin sorumlusunun adı Henry idi. Soruyu soran da oydu. Bayrağımızın güzel olduğunu ve yakında Londra’ya döneceğini, giderken bu bayraktan bir tanesini kendisine verip vermeyeceğimizi sordu. “Neden olmasın, olabilir. Giderken sana bir tane verebiliriz” dedim.

Bir buçuk saate yakın görüştük sonra kalkıp gittiler. Dışarda tam uğurlayacakken “peki sizde DAİŞ bayrağı var mı” diye sorunca, “evet var” dedim ve arkadaşların Baré’de aldıkları bayrağı (arabamızın kasasındaydı) onlara verdim. Çok sevindiler ama bu bayrak sevdalarını da merak ettim. Herhalde Ortadoğu’daki örgütlerin bayraklarından kendilerine koleksiyon yapacaklar bunlar. Hemavend’e hemen sordum. Ne de olsa onlar Kürtçe bilmiyorlardı. Hemavend, “ hevalé Egid guh ne de van sekbaban. Evé bıçın Avrupa wé béjın ev al me rakıriye” dedi. Sanırım doğru söylüyordu. Başkalarının kaldırdığı bayrakları kendileri kaldırmış gibi hava atacaklar. Artık onlara hediye vermemizden dolayı mıydı yoksa daha önce de planlamalarında mı vardı, tam anlamadım ama onlar da arabalarından bazı ilk yardım malzemelerini çıkarıp bize verdiler. Çok ciddi bir şey değildi. Kanamaları durdurmak için lastik gibi birşey verdiler, flaster vb. gibi şeyler, bir de keşif uçaklarına yerini tarif etmek için, insanın çıplak gözle göremeyeceği fakat gece dürbünüyle görülen birkaç tane fener verdiler.

Tercüman ayrılmadan önce genel numarasının dışında özel numaramdır dediği bir numarayı da bana verdi. “Bir işin olursa beni bu numaradan ara, diğer numaram dinleniyor” dedi ve ayrıldı. Bu tercüman sevimli ama kurnaz birisine benziyor.

13 Ocak ‘15

Çakılıp kaldık bu mevzilenmeye, 25 günü geride bıraktık ve ilk birkaç günlük mesafeyi aşamadık. Yani ilk bir kaç gün ele geçirdiğimiz yerlerin ilerisine gidemedik. KDP ve YNK hamleyi ilerletmekten yana değiller. Zaten kendileri biz geldiğimiz için mecburen geldiklerini artık saklamadan söylüyorlar. Mevcut pozisyonun yeterli olduğunu söylüyorlar ve kapsamlı bir harekata bağlamışlar umudu. Yani içinde koalisyon güçleri ve Irak’ın da olduğu genel bir operasyon. Tabi bu durum artık bizi zorluyor. Sabit bir mevzilenmeye çakılıp kaldık. Bir gerilla gücü için sabit mevzilenme savunma hattında savaşmak hoş değil. Aslında kendi gücümüzle yüklenseydik şehri belki de alabilirdik, karargah şimdilik bu mevzilenmenin korunmasını yeterli görüyor. Tabi bu durumun böyle devam edip etmeyeceğini uygun bir biçimde merkez karargaha yansıttık. Arkadaşlar bize yazılı kısa bir talimat gönderdiler. Mevcut pozisyonun devam edebileceğini, Şengal şehir merkezinde de DAİŞ’e karşı bir cephenin açılmış olmasının Rojava’ya da destek olacağını, fakat ortaya çıkabilecek fırsatlara karşı da hazırlıklı olmamız gerektiğini söylüyorlardı. Tabi bu kısa talimat bizim için iyi bir destek oldu. Başta yönetimdeki arkadaşlara, sonra da genel arkadaşlara okuduk. Çoğu arkadaş nerdeyse artık beni suçlayacak noktaya gelmişti. Sanki bu Şengal hamlesini ben kendi başıma başlatmışım ve şimdi de sanki ben isteyerek bu pozisyonu uzatıyorum. Kafamız biraz rahat oldu diyebilirim.

YPG yönetimi Şengal’de fazla risk almanın gereksiz olduğunu çünkü bize mal olmayacağını söylüyor. Bence bu görüş fazla gerçeği ifade etmiyor. Şengal’e müdahale etmenin hareketimize kazandırdığı çok şey oldu. Bizim buraya gelip savaşma mecburiyetimiz yoktu ama vicdani, insani ve yurtseverlik görevimiz gereği geldik ve çok da iyi oldu. Bize mal olup olmayacağı tartışmasına girmeden yapabileceklerimizi yapmalıyız. Şengal’e gelmemiz için herhangi bir mecburiyetimiz yoktu, kimse bizi zorlamamıştı. Ve eğer şimdi buradaysak önümüzdeki görevleri de başarıyla yerine getirmeliyiz. Ve bence bu görevimizi Şengal’i almakla tamamlamalıyız.

Fakat YPG yönetiminin söylediği görüşte şöyle bir gerçek yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Koridor açılmadan önceki hava ile koridor açıldıktan sonraki hava arasında fark var. KDP’nin koridoru açarak gelmesi, Şengal’de mahsur kalmış Êzidilere ulaşmak, onlara yardım etmek ve DAİŞ’i Şengal’den atmak için değil. KDP’nin gelişinin esas sebebi, bizim başarımıza ortak olmak, hatta üzerine oturmaktır. Tabi bunu yaparken bizi kabul ederek, ya da bizimle ortaklaşarak yapmayacaktır. Bizi görmezden gelerek ve inkar ederek bunu yapacaktır. Bu anlamda arkadaşların söylediği hususta bunu hesaba katmamız gerekecek. Ya KDP’yi hiç hesaba katmadan yapacağımız hamleleri yapacağız, ya KDP ile ortaklaşarak yapacağız, ya da bu pozisyonda bekleyeceğiz şartlar olgunlaştığında ve elverdiğinde inisiyatifli davranıp harekete geçeceğiz. Sanırım şimdilik üçüncü tercih olacak.

Tabi çeteler de bu pozisyonu kabul etmiyor. Adamlar saldırıyorlar ve bunda ısrar da ediyorlar. Fakat arkadaşlar çetelerin her saldırısını kırıyor. İlk başlarda şehir savaşında bir acemiliğimiz vardı. Dıgûré’de bir buçuk aylık bir şehir mevzilenmemiz vardı. Fakat burada çatışmalar yaşanmamıştı. Sadece koridorun kapanması sırasında dört gün devam eden bir çatışma yaşanmıştı, o da burası gibi yoğun değildi. Şimdi ise

bir aya yakın oluyor ve hergün çatışmalar yaşanıyor. Çatışmalar da burun buruna yaşanıyor. Bu durum farklı bir mevzilenmeyi ve planlamayı gerektiriyor. Tabi bunun için ilk önce pozisyonumuzun nasıl olacağı konusu belirsizdi, şimdi o biraz netleşiyor. Yani bu pozisyonda kalacak gibi mevzilenmemizi yeniden ele alıyoruz. Eski Şengal mahallesi yani şimdi bizim elimizde olan mahallenin yeri ve konumu bizim için ciddi bir avantaj. Şehrin hemen hemen tümünü görüyoruz. Evlerin duvarları kalın ve genelde taştandır. Taş olmayan evler ise içi dolu piriketlerle yapılmış. Her bir piriket beton kalıbı gibidir. Normal mermiler bu duvarları delemiyor. 12.7'luk doçka bile bu piriketleri delemiyor. 14.5'luk doçka ancak kırabiliyor. Taş duvarla ise zaten etkilenmiyor. Bu da bizim için iyi bir avantaj oluyor. Fakat 23'lük doçka, 57'lik ve tank mermileri duvarları deliyorlar. Birkaç gün önce 1 tane 57'lik top mermisi 8 arkadaşın içinde olduğu bir evin iki duvarını delip üçüncü duvarda, yani arkadaşların oturduğu odanın duvarına saplandı ama patlamadı. Patlasaydı içerdeki arkadaşların tümü şehit ya da yaralı olurdu. Tüm arkadaşlarda gözle görülür bir sevinç yaşanmıştı. Bazı arkadaşlar bu kıyağı Meleké Tavus'un koruyuculuğuna bağlıyordu.

Bu tür atışların da tedbirini almak için yeni bir taktik de geliştirdik. İçerde ikinci bir duvar ve üstü kapalı mevzi yapıyoruz. Yani iç tarafta taş ve piriket duvarın hemen yanına, içi toprakla dolu torbalardan oluşan bir duvar ve mevzi yapıyoruz. İçerde patlayacak bir güllenin zarar vermemesi için de mevzinin üstünü kapatıyoruz. Nasıl olsa malzeme sorunu yok. Evlerde malzeme sıkıntısı yok. Ve arkadaşlar gerektiği kadar kullanıyorlar. Bombalı araçla saldırı yaptıklarında, bir bölüklük arkadaş o evde vardı. Ve bu durum bundan sonraki patlamalar için de bir tehlike olacaktı. Bundan dolayı bu konuda da farklı bir değişiklik yaptık. Arkadaşların nöbet tuttuğu ev ile sürekli kaldıkları evi birbirinden ayırdık. Her nokta zaten kendi nöbetini tutuyor, fakat arkadaşların kaldığı ev ile nöbet tuttukları ev aynıydı. Bu durum özelikle patlamalara karşı iyi değildi. Ondan dolayı nöbet tutulan yer ile sabit kalınan yerleri biraz uzaklaştırdık. Yani araya 1-2 ev girdi. Bu tedbir hem nöbetçilerimizi daha duyarlı hale getirdi, hem de diğer arkadaşlara rahatlık sağladı. Hem biraz daha rahat istirahat edebildiler, hem de yoğunlaşma fırsatı buldular. Evler arasındaki geliş gidişler de eskisi gibi rastgele olmayacak, görüntü veren yolların hepsini yasakladık ve duvarlardan delikle açarak ya da bodrum katlarından yol açarak geliş gidişler olacak.

Tepeler için de bazı tedbirler geliştirdik. Uygun olmayan yerlere gündüz geliş-gidişleri tümden yasakladık. Elimizde bulunan her tepeye üstü kapalı kanal ve mevzi yaptık, kritik yerlerde ise gece pusu gruplarını çıkardı ve mayınlamalar yaptık. Mayınlamaları genelde Agır ve Rızgar arkadaşlar yapıyorlar. Agır arkadaş tecrübeli ama biraz kontrolsüz bir arkadaş. Kontrolsüz olmasının sebebi de tecrübeli ve cesaretli olması. Rızgar arkadaş ise kontrollü ama biraz tecrübesiz. Bir süredir gelmiş. Efendi ve istekli bir arkadaş ama şimdiye kadar döşediği mayınlar genelde bizde ve hayvanlarda patladı. Tesadüfen arkadaşlara birşey olmadı ama mahallede köpek kalmadı. Fakat bu seferkini çetelerde patlatacağına emin gözüyle bakıyor.

Arkadaşların hakim olduğu diğer bir konu da suikastlerdir. Bu konuda da bir acemiliğimiz vardı. Şehre ilk girdiğimizde Tank tepesini aldığımızda bir saat içerisinde üç arkadaşımız (Nurhak, Xebat ve Çekdar ark) aynı noktada, kafalarından aldıkları mermilerle şehit düşmüşlerdi. Çeteler suikastler konusunda hakimdiler. Ayrıca şehirde bir suikastçinin yerini tespit etmek gerçekten de ciddi bir sorun. Çetelerin elinden aldığımız birkaç evden sonra onların yöntemlerini biraz çözdük. Mevzilerini ve atış yapmak için delikleri dış duvarda yapmamışlardı. Bir pencere ve kapının hizasında ama içerdeki duvarda yapıyorlarmış. Bu durumda yerleri kolayca deşifre olmuyordu. Şimdi aynı taktiği bizim arkadaşlar da yapıyor. Ve bizim suikastçilerimiz (özellikle Aso, Pirdoğan, Demhat, Edessa, Sımko arkadaşlar) hergün mutlaka birkaç tanesini vuruyor. Tabi ister istemez bunları tekmil olarak da önce merkeze karargaha ve sonrasında da doğal olarak basına veriyoruz. Tekmillerimizde suikastler fazla olunca bazı arkadaşlar bunu gırgır konusu bile yapmışlar. En azından telefondan bize takılan arkadaşlardan anlıyoruz. Tabi suikast dendiği zaman herkesin aklına 300-400 metreden yapılan suikastler geliyordur. Fakat buradaki suikast mesafesinin en fazla 50 metre olduğunu bilmiyorlar. Ve de bilmiyorlar ki şehir savaşı demek, esasta patlama ve suikast demektir.

Şimdilik ilerlemek için yeterince sayımız yok, geri çekilmek ise mümkün değil. Çünkü örgütün prestiji zarar görecek ve KDP'nin durumuna düşeceğiz. Hamleyi başlatan biziz geri çekilmek olmaz. İlerlemek lazım ama nasıl..

14 Ocak '15

Dört Amerikalı Geldi

Rojava ve Şengal'deki direniş tüm dünyada büyük bir sempati yarattı. Özellikle Kobané'deki savaş pek çok duyarlı insanın gelip YPG saflarında mücadeleye katılma cesaretini yarattı. Arkadaşlar çetelere karşı savaşmak için gelip mücadeleye katılmış dört gönüllü Amerikalıyı bize gönderdiler. Biri Fransız, biri Vietnam asıllı, 4 Amerikalı buraya savaşmak için geldi. İsimlerini Cudi (Vietnamlı), Givara (kendisini Guyi olarak görüyordu), Bagok (Avusturalyalı) ve Serhat (Kaloforniyalı) koyan bu gönüllü savaşçılar YPG'nin DAİŞ karşısında verdiği savaştan etkilenerek savaşa gelmişler. Tuhaf bir şey tabi. Amerikalıların gelip bizim bayrağımız altında çetelere karşı savaşmaları hareketimizin büyüklüğünü ve nasıl da umut yarattığını gösteriyor. Aslında Apocu hareketin bu cinayet şebekesi karşısında verdiği mücadele bütün dünyaya cesaret veriyor. Uluslararası bir şebekeye karşı uluslar arası bir mücadeleye öncülük yapıyoruz. DAİŞ ilk Musul'a ve ardından diğer yerlerle saldırdığında bir rüzgar gibi silip süpürdü her tarafı. Gerçekten de hiçbir güç onun karşısında duramadı ve ona karşı direnmeye cesaret edemedi. Bir fetih hareketi gibi ezdi geçti. Bu cesareti biz gösterdik. bu cesaret gerçekten de umut yarattı insanlarda. Cesaretin sinerjisini yarattı ve dağıttı. İşte bundan dolayı hem uluslararası alanda hem de Kürt toplumunda pekçok insan eline silahını alarak gelip bu direnişe katılıyor. Yani sadece Amerikalılar, Avrupalılar gelmiyor, Kürdistan'ın değişik yerlerinden, kuzeyden, doğudan, Sorandan pekçok genç gelip direnişe katılıyor ve bazıları burada şehit de düştüler.

Dün bu Amerikalılardan birisi kafasından aldığı bir kuşunla ağır yaralandı. Serhat, grubun içinde askeri yönü biraz daha gelişkin olandı. Yaralanmadan önce o da bir çeteyi vurmuştu. Onun için de bulunduğu eve tarama yapılınca tavandan seken bir kurşun kafasına denk gelip yaralanmıştı. Hemen Rojava'ya geçirdik.

15 Ocak '15

Şengal'e bol bol misafir geliyor şimdilerde. Rojava'dan pek çok misafir geliyor. "Hele gidip bu Şengal'i biz de bir görelim" diyerekten arabalarına binip geliyorlar. Şengal çok konuşuldu ve gündem oldu. Ondan dolayı koridor açıldığından beri pek çok kişi gelip ziyaret ediyor. Sadece şehir için gelmiyorlar aynı zamanda arkadaşları da görmek için geliyorlar. Tabi yanlarında bir de kaliteli fotoğraf makinalarını da getirmeyi unutmuyorlar. Fotoğrafı çekilecek çok şey var burada.

Edulé'lerin memleketi diyerekten gelen Derwéş'ler, Derwéşlerin memleketi diyerekten gelen Edulé'ler var. Tabi her ikisinin de buraya gelmediğini iyi biliyoruz. Bu aşk hikayesi Ezidilere ait olsa da buraya ait değil. İlk geldiğimiz süreçlerde Norşin Silopi arkadaş bir sefer beni arayarak durumlarımızı sordu. "Derwéşé Ewdi'nin memleketine alıştınız mı" diye sorunca içimden geldiğince bir kahkaha atmıştım ve "valla ben anlamadım bu Derwéşé Ewdi burada neyi bulmuş da buraya gelmiş" dedim. Bu sefer Norşin arkadaş bir kahkaha attı ve gülerek "neyi bulmuş ma, Edûlé'yi bulmuş tabi ki" dedi.

Bir zamanlar dillere destan Çarçela güzelliklerini görmek modaydı Zağros'ta. Göllerde bir fotoğraf çekmek yeterliydi, şimdi Şengal de biraz öyle olmuş. Koridor kapalıyken pek soran olmuyordu, hatta pek çok arkadaş maalesef koridorun kapalı olduğunu bile bilmiyordu, oysa şimdi ziyaretçilerden geçilmiyor. Arkadaşları görmek elbet güzel bir sey ama yerinde zamanında görmek ihtiyaç olduğunda yanı başında görmek daha güzel ve daha anlamlı.

Bu süreçte dağdan gelen bazı arkadaşlar da var. Kendileriyle o güzelim dağların havasını da getirerek gelmişler. O güzelim dağların kıymetini bilmek için mutlaka bu çöllere gelmek lazım. En son Sozdar Avesta ve Xelat arkadaşlar geldi, gelişlerinden o havayı soluyarak ciğer körüklerimizi pompalayarak moral aldık.

16 Ocak '15

Bu hengamenin içinde yönetim sorunlarımız da çıkıyor. Savaş sorunları, yapı sorunları ya da genel anlamda sorunlar ne olursa olsun çözülebilir ama yönetim sorunları oldu mu işler tıkanıyor biraz. Çünkü genel sorunların çözümü için sağlıklı bir biçimde görüş alış verişinin olması lazım, samimi bir biçimde tartışmaların olması lazım. Öyle olmazsa sorunlar çözülmez. Bunu da ancak birbiriyle uyum içinde çalışan bir yönetim yapabilir. Bazen örgütün bizlere verdiği yetkiyi babamızın malı gibi kullanmamız bunun üzerinde sanki her militandan daha farklıymışız havasına kapılmak bana ucuz yaklaşım gibi geliyor. Aslında sorunların büyümemesi için oldukça sabırlı ve mütevazi yaklaşıyorum. Belli ki bu yaklaşım yönetimimizdeki her arkadaşta çıkmıyor. Tabi en azından ben öyle düşünüyorum. Belki karşımdaki arkadaş öyle düşünmüyor. Ama gerçekten de öylesine toy acemi ve kariyeristçe yaklaşımlar çıkıyor ki onlara göre yaklaşsam sorunlar tam bir krize dönüşür ve altından çıkılmayacak bir noktaya gelecek. Kendi dilimi yakarak örgüte önerdiğim

arkadaşlar şimdi en fazla bizi zorlayan arkadaşlar oluyor. “Kendin ettin kendin bul” misali sesimi de çıkaramıyorum. Yönetim adına işleri koordine etme görevini verdiğimiz yönetim üyeleri sanki bu yetkiyi sadece kendi adına kullanıyor. Sanki bir yönetim adına kullanmıyor gibi yaklaşıyor. Hatta bu yetkiyi yapıyla diğer yönetim üyelerini birbirine karşı getirmek için bile kullanıyor. Kendi etrafına aldığı bazı saf arkadaşları da belli ki yönlendirerek kendi propagandasını da yapıyor yaptırıyor. Oysa yönetim olmak ortak sorumluluk, ortak paylaşım, tecrübelerin ortaklaşması, sağlıklı görüş alış-verişi, uyumlu çalışma, ekip olma ve iş bölümü temelinde çalışmaktır. Her bir yönetim üyesinin yaptığı iş, yürüttüğü çalışma, elde ettiği başarı tüm yönetimin ortak çabasıdır. Yönetimin ortak malı olan çaba, örgütün de malı olur. Yönetimler ortak planlanan her kararın ortağıdır. Bazen görüş farklılıkları olabilir fakat ortak karar dönüşen her karar yönetimin her üyesinin de yerine getirmesi gereken birer karar oluyor ve olmak zorundadır. Yönetimin kollektif gücünü bir kenara vererek çalışma yürütmek en başta o çalışma tarzını esas alan kişiyi zorlar. Klasik deyim ile söylemek gerekirse, “bir elin nesi var, iki elin sesi var” Yani ortak çalışma bir yönetimin olmazsa olmazıdır. Hele böylesi bir savaş ortamında insan ağzıyla kuş bile yakalasa, o başarı yine bir yere kadardır.

Tabi Yaşar arkadaş gibi dürüst ve samimi yaklaşan arkadaşlar da var. Benden daha eski olmasına rağmen dürüstçe yaklaşıyor. Böyle arkadaşların yetersizlikleri ve yanlışları çıksa bile çalışmalara engel olmuyor, çünkü samimiyet olduktan sonra her sorun aşılır. Ama genel olarak yönetimimizde yönetim olgunluğu maalesef biraz zayıf. Kendilerini bir bölük komutanı gibi gören arkadaşlar var. Sahanın diğer alanlarına ve çalışmalarına kimse gitmek istemiyor. Savaşın, zorluğun olduğu yere gitmek elbette güzel bir şey ama adı üstünde saha yürütmesiyiz ve hepimizin aynı yerde olması mümkün değil. Benim mutlaka çatışmaların en yoğun olduğu yerde olmam gerekiyor. Bu bir istekten ziyade üslendiğim görevimin de bir zorunluluğudur. Ben buranın birinci dereceden sorumlusu ise, çatışmaların, savaşın en yoğun olduğu yerde olmam gerekiyor. Bu örgütten aldığım ahlak da bana bunu dayatıyor. Gidip dağın zirvesinde oturarak, DAİŞ’in birkaç metre önünde fedakarlıkla ve büyük bir cesaretle savaşan bu yiğitlere talimat vermem ve öyle komutanlığı da yapmam. Kaldı ki böyle bir yapı yanında olmayan komutanına da komutan olarak bakmaz, saygı göstermez, değer vermez. Şimdiye kadar kendime bu tarzı esas aldım ve bu Şengal’in hangi alanında bir mermi patlamışsa en kısa zaman içinde o arkadaşların yanına gitmişimdir. Gidişimle herhangi bir kahramanlık yapmamışım, savaşanlar, çatışanlar yine o arkadaşlardır fakat öyle bir çatışma zamanında kendi komutanlarını yanlarında gördüklerinde, sesini duyduklarında moral alıyorlar. Yine nerde bir arkadaş yaralanmışsa mutlaka onun yanına giderek ona bakmışımdır, yarasını kontrol etmişimdir, acısına ortak olmak istemişimdir. Bundan sonra da böyle olmaya devam edeceğim. Tabi bazen arkadaşların güvenliğime dikkat etmem için yaptıkları bazı eleştiriler ya da söyledikleri bazı görüşler anlamlıdır. Ben onlara da anlam veriyorum ama ben hep en önde olan arkadaşların yanında olmaya devam edeceğim. Fakat ben burada olduğum için nerdeyse bütün yönetimimiz de burada olmak istiyor. Bu da sahanın diğer çalışmalarının aksamasına sebep oluyor.

Tabi yönetimin durumu böyle olunca yapımızı zaten ikna edemiyoruz. Herkes Şengal’e gelmek istiyor. Aslında yapımızda da, Şengal dışından gelenler gibi “hele biz de bir inelim bu Şengal’e orda ne var” deyip gelenler var.

Dün akşam en daraldığım gün oldu. Bayan arkadaşların yönetimine karşı hep duyarlı yaklaştım, gerçekten de hiç bir suni çelişkinin çıkmaması için elimden ne geldiyse onu yaptım ama dün B. arkadaşın basıncı Dılşer arkadaşa “sen Agit civyan’ın basıncısısın” demesi ve onun da bu lafa daralarak çantasını alıp gitmesi çok zoruma gitti. Var olan gerginlikte bardağı taşıran son damla olacaktı ama yine mütevazi yaklaştım. B. Arkadaştan sadece meseleyi sorup öğrendim, onun dışında bir şey söylemedim. Kendisi için bir gerekçe arayan Dılşer arkadaş da sırtına vurdu çantasını gitti. Arkadaşlar her ne kadar onu durdurmak istedilerse de ben bırakmadım ve düzenlemesini yapıp gönderdik.

17 Ocak ‘15

4-5 haftadır çeteler Cuma günlerinde mevzilerimize saldırıyorlardı. İlk başta dikkatimizi çekmemişti fakat birkaç defa tekrarlanınca bunun tesadüf olmadığını anladık. Meğerse bu adamlar Cuma günlerini cennete gitmek için özel olarak seçiyorlarmış. Cuma günlerin bilindiği gibi Müslümanlarda ibadet günü ve duaların daha erken kabul gördüğü gün. Yine Müminlerin direk Allah’ın karşısına geldiği hem de aracı olmaksızın geldiği gün olmaktadır. Ondan dolayı Cuma günü onlar için duaların erken kabul edildiği, Allah ile daha rahat temasa geçecekleri gün oluyor ve böylesi bir günde de “Cihad yolunda” ölen birisi için direk cennet kapılarının açık olduğu bir gün oluyor. Bu kutsal güne havanın sisli ve yağmurlu olması da eklenince daha cesaretli saldırıyorlar, ve bunu bir fırsat olarak kullanıyorlar. Yağmurlu ve sisli havalarda keşif uçakları fazla işlevsel olmuyor. Yani görüntü almıyor ve çeteler de daha rahat hareket ediyor. Öleceklerini bildikleri halde bazen saldırıyorlar. Düşmanlar birbirlerinin olumlu yanlarını fazla söylemek istemezler ama bu düşmanımızın o yönünü kabul etmemiz gerekiyor. Onlar da ölümden fazla korkmuyorlar. Ölüm korkusunu yenmiş bir insan düşmanı karşısında cesaretlidir. Bizim en büyük avantajımız da bu değil midir? Biz de ölüm korkusunu yenmiş insanlarız. Tabi bizim ölüm korkusunu yenmiş olmamız ya da korkmadan ölümün üzerine gitmemiz aslında yaşama duyduğumuz bağlılıktan ve sevgidendir. Biz yeni yaşamları yaratma , özgürlüğü getirme uğruna korkmadan ölüme gideriz. Kemal Pir arkadaşın dediği gibi “Bizler yaşamı, uğruna ölecek kadar seviyoruz” Tabi bizim bu özelliğimiz ve özgürlük davasındaki haklılığımız bu cesaretimizin temel kaynağı olmaktadır. Hasan Sabah’ı anlatan bir kitapta okumuştum, diyordu ki; “Bizim düşmanlarımız karşısındaki en güçlü silahımız, militanlarımızın ölüme gittiklerini bilmeleridir.” Zaten Hasan Sabbah bu anlayışla bir zamanlar dünyayı titreten bir örgüt yaratmıştı. Bu anlamda DAİŞ’te de böylesine bir cesaret var. Yani görüşlerini beğenip beğenmemek ayrı bir konu ama onların kadroları da korkmadan ölümün üzerine gidiyorlar.

Biz de bugün hem Cuma hem de yağmurlu olduğunu bildiğimiz halde Devrim ve Nujin arkadaşla birlikte gidip mahallede mevzilerdeki arkadaşları ziyaret ettik. Arkadaşların durumlarını sormak ve son mevzileri kontrol etmek amacıyla gittik. İlk önce Kawa ve Bawer arkadaşların kaldıkları evlere uğrayarak tüm mevzileri dolaşacaktık. Kawa arkadaşın evine gittiğimizde arkadaşlar bize yeni demledikleri çayı getirdiler ve çaya oturtmak istediler. Fakat ben önce mevzileri görmek istedim. Burası üç katlı bir okuldu ve en öndeki mevzimizdi. Son süreçte çetelerin 23'lük doçka ve 57'lik topları çok kullanıyorlardı. Şimdiye kadar yaptığımız mevzilere ek olarak farklı bazı tedbirler geliştiriyorduk. Duvarları iç taraftan da güçlendiriyorduk. Ya bloklardan kalın bir duvar yapıyorduk ya da için toprak dolu çuvalları getirip ikinci, üçüncü bir duvar yapıyorduk. Ya da sadece nöbetçi arkadaşları ön odada bırakıyor, diğer arkadaşları arka odalara götürüyorduk.

Yanıma Kawa Siné arkadaşı alarak odaların içinde yapılmış mevzi, duvar ve delikleri kontrol etmeye başladık. Arkadaşlar yaptıkları mevziler genelde evin ön cephesindeydi. İki üç sefer arkadaşlar "gelin çaylar soğuyacak " dediyse de biz ikinci ve üçüncü kata da gidip baktık. Tüm mevzileri dolaştıktan sonra arkadaşların arka tarafta oturdukları odaya gelip oturduk. Ayakkabımı çıkarıp battaniyenin üzerine oturdum. Ayakkabılarımı kendime yakın bir yere bıraktım, hemen elimi uzatsam ulaşacak mesafedeydi. Silahımı da hemen dizimin üzerine bıraktım. Oturunca arkadaşlar bana bir çay uzattılar. Elimi çaya uzatmamla tüm evi sallayan büyük bir patlama oldu. tüm binanın yerle bir olduğunu düşündüm. Bir anda toz-duman içinde kalmıştık. İlk başta içinde bulunduğumuz okulun tümden yıkıldığını ve üstümüze indiğini düşündük. Daha ne olduğunu anlayamadan bir kaç saniye geçmeden ilkinden daha büyük bir patlama oldu. Bu sefer gerçekten de içinde bulunduğumuz evin üzerimize yıkıldığını düşündük ve yine eskisinden daha büyük bir tozun içinde kaldık. Öyle bir toz doldu ki içeriye kendimizi bile göremiyorduk. O kızıl kıyametin ortasında hemen ayakkabılarımızı bulup giydim, silahım zaten kucağımızdaydı. Hemen arkadaşlara seslendim. Böylesi durumlarda insanın zihni ve refleksleri çok hızlı çalışıyor. Zihin hemen "ne oldu" sorusuna cevap ararken, refleksler de hemen kendini savunma, silahına davranma ve harekete geçiyor. İlk merak ettiğim şey binanın bizim üzerimize yıkılıp yıkılmadığı, kaç arkadaşın darbe aldığı ve çetelerin saldırıp saldırmadığıydı. Çünkü en ön mevzideydik. Birinci sorunun cevabını hemen anladık, evet bina üzerimiz yıkılmıştı, ikinci sorunun cevabı, arkadaşların hepsi sağlamdı kimseye birşey olmamıştı, üçüncü sorunun cevabı da evetti, çünkü çeteler tüm mahalleye saldırı başlatmıştı.

Tüm arkadaşların durumunun iyi olması direk hepimizi sevindirdi. Böylesi durumlarda en sevindirici haber budur. Meğerse içinde bulunduğumuz üç katlı okulun ön cephesi tümden yıkılmıştı. Yani içinde olduğumuz binanın yarısı karpuz keser gibi çökmüştü. Birkaç dakika önce orda Kawa arkadaşla birlikte delikten dışarı bakıyorduk. Demek ki bazen ölüm kıl payı teğet geçiyormuş. Eğer biraz daha kendimizi orada oyalasaydık çöken binayla birlikte enkazın altında kalacaktık. Binanın diğer yarısı ise çökmemişti. Yani çay içmek için toplandığımız oda sağlam kalmıştı. Çay, hepimizi kurtarmıştı. Gerillanın vazgeçilmezlerinden olan çayımız, bugün bize kalkan olmuştu.

Çeteler, içinde bulunduğumuz evin hemen altındaki kiliseden bir tünel kazarak toprağın altından bizim bulunduğumuz binanın altına gelmişlerdi. Fakat evin tam altına ulaşmamışlardı, birkaç metre kalmıştı. Eğer evin tam altına ulaşmış olsalardı, içinde bulunduğumuz okulda taş üstünde taş kalmayacaktı.

Bu patlamadan 2-3 dakika sonra iki ayrı araç da patlattılar ve toz bulutunun altında tekbir getirerek "Allahu Ekber" sesleri altında saldırıya geçtiler. Çetelerin Allahu Ekber sesleri tüm mahalleyi kapladı. Fakat Cuma günü ve yağmurlu hava olmasından dolayı tüm arkadaşlar zaten intişardaydı. Dediğim gibi birkaç hafta üst üste Cuma günleri saldırı olunca bu Cuma arkadaşları bir nevi intişara koymuştuk. Saldırıyla birlikte yoğun çatışmalar başladı. İki koldan saldırdılar. Bir kolları bizim olduğumuz kilise tarafından, diğer kolları da araçların patlatıldığı Siti Zeynep tarafındaki kilise tarafından. (burada iki tane kilise var)

Çatışmalar ilk iki saat çok yoğun yaşandı. Patlamayla birlikte hemen saldırarak mevzilerimizi ele geçirmek istediler. Yani toz duman altında saldırarak ilerleyerek mevzileri ele geçirmek ve geçmek istediler. Fakat arkadaşlar bir adım bile yerlerini bırakmadı. Görüş mesafesine ve menzile giren, yine saldırıya geçen tüm çeteler vuruluyordu. Kayıpları fazla olunca ilerleyemediler. Saldırı gruplarının dışında bir de arkalardan sürekli mevzilerimizi ateş altında tutarak başımızı kaldıramaz duruma getirmek istiyorlardı. Fakat arkadaşlar yaklaşan çetelerin vurup öldürünce saldırı dalgaları kırıldı. Ve artık gün boyunca çatışmaya dönüştü. Yani çatışma mesafesi uzamıştı artık.

Çatışmalarda arkadaşlara birşey olmadı ama patlamada Andok Amed arkadaş yıkılan duvarın altında kalarak şehit düştü. Amed'li, genç, çalışkan, cesaretli ve mahallede kalmak için çok ısrar eden bir arkadaştı. İçinde Çeko ve Ciger arkadaşın da bulunduğu 5 arkadaş çok hafif bir şekilde yaralandı. Patlamanın şiddetiyle

gözlerinde hafif morartı olmuştu. O arkadaşların yaralandığını öğrenince Devrim arkadaşı hemen oraya gönderdim ve onları göndermesini söyledim. Fakat cihazda benimle konuşarak durumlarının iyi olduğunu ve çatışma bitene kadar kalmak istediklerini söyleyince hareket etmemeleri şartıyla kabul ettik.

Çetelerden de 15 tanesini vurmuştu arkadaşlar. Bizim Amerikalı gönüllüler de basınçtan biraz etkilenmişti. Cudi adındaki Vietnam'lı Amerikalı yüzünden birkaç tane küçük parça almıştı onu zor bela yukarıdaki hastanemize gönderdik. Mevzilerdeki arkadaşları bırakıp gitmek istemiyordu ve tekrar mevzilere geri dönmek istiyordu. Bir Amerikalı bile çatışmalarda arkadaşların gösterdiği cesaretten etkilenerek tekrar mevziye geri dönmek istiyordu.

Bu Cumada da arkadaşların saldırı olabilir ihtimali doğru çıktı ama ölenlerin cennete gidip gitmedikleri net değil. Umarım onları oraya almazlar...

Benimki de bu Şengal'de ikinci seferdir ölümün kenarından sıyırıp geçiyorum. Hem aracımızdaki mayın patlamasından hem de bu binanın patlatılmasından şans eseri kefeni yırtarak çıktık. Rahmetli anamızın birikmiş dualarının yardımıdır belki. Belki de halen yerine getirmemiz gereken görevlerin bilinç altımızdaki çığlıklarının koruyucu gücüdür....

21 Ocak '15

Meclis İlan Edildi

Şengal'de bir askeri direniş yürütülüyor ama Şengal'in eskisi gibi olmayacağını herkes kabul ediyor artık. Özellikle de yerel iradenin ortaya çıkması, Ezidilerin de kendi siyasi iradelerine sahip çıkması ve bundan sonra da böyle yaşamayı istemeleri ve bunu herkese açıkça duyurmaları da haklarıdır. Tabi bunu yaparken uygun zaman, uygun yöntem ve üslup da ayarlamak önemlidir.

Birkaç gün önce " Şengal Ezidileri Kurucu Meclisi" ilan edildi (14 Ocak) fakat bu ilan Kanton ilanı olarak anlaşıldı. Yani Şengal Kantonu olarak anlaşıldı. Yani Rojava'daki kantonlarımızın bir benzeri ve doğal olarak da Rojava'ya bağlanacak olan dördüncü Kanton biçiminde anlaşıldı. Meclis ilanın basına verilmesiyle, yani resmen ilan edilmesiyle, KDP ilişkileri kopardı. Çünkü bomba gibi ortama düştü. Bir hafta önce Hewler'de KDP ile bir görüşme yapılmıştı ve görüşmenin olumlu geçtiği söyleniyordu. Fakat bu durum şu anda krize dönüşmüş durumda ve tekrar ilişkiler koptu.

Aslında daha uygun bir biçim ve üslupla basına yansısaydı, belki bu kadar gündem olmazdı. Yerel bir istek olarak, Êzidilerin bir çalışması ve isteği olarak yansıyabilirdi. Ama ilan ve basına yansıma biçimi Rojava'daki bir kanton gibi fakat Şengal'i Başur'dan koparma isteği biçiminde yansıdı. Meclisin ilanında Sozdar arkadaş da konuşunca (KCK adına) tamamen bizim bir dayatma ve isteğimiz olarak yansıdı. Ayrıca Sozdar arkadaşın konuşması oldukça sert ve direk KDP'yi hedef alan bir konuşmaydı. Tabi içimizden kaçan bazı hainlerin de -özellikle Ferhat- televizyonlara çıkarak bu meclis ilanın asıl amacın kanton ve Şengal'i Güney Kürdistan'dan koparma amaçlı olduğu yönünde tahrik ve yönlendirmeleri de ortamı daha fazla provake etti.

Dün merkez karargahın bu konuda acil bir notu geldi ve dikkat edilmesi gereken bazı hususları arkadaşlar yazmıştı. KDP'nin komplovari bazı yaklaşımları olabilir ihtimaline karşı bazı uyarıları içeriyordu. Çünkü ilişkiler biranda gerginleşti ve ortam çok gerilmiş durumda.

2005'te Amed Newroz'unda Demokratik Konfederalizm ilan edilmişti fakat yıllar sonra ancak içeriği anlaşılıp doldurulmuştu. Umarım bu meclisin ilan amacı ve içeriğinin doldurulması da aynı biçimde olmaz ve yılları bulmaz. Sanırım zamanlaması biraz erken oldu. Biraz daha halk örgütlendirilip güçlü bir zemine kavuşturulduktan sonra olsaydı belki daha sağlıklı olurdu. Bir de kıyasıya bir çatışma ortamı var ve halen çoğu yer DAİŞ'in işgalinde.

Dün KDP sorumlusu (Bahrem Arif Yasin) görüşmek istediklerini söyleyince, görüşme talebinin meclis ilanıyla ilgili olduğunu hemen anladım. Görüşmelere gittiğimde yanımda ya Serhat arkadaşı ya da Seyitxan arkadaşı götürüyorum. Görüşmeye gittiğimizde merhabalaştıktan hemen sonra "bu kanton meselesi"nin ne olduğunu öğrenmek istediklerini söyledi. Ben de ona meselenin biraz çarpıtıldığını ve abartıldığı, 2005 yılından beri Şengal'de Êzidiler adına bir hareketin olduğunu (TEV-DA'yı kastederek) ve Bölge Hükümetinin de Irak hükümetinin de resmi olarak buna izin verdiğini ve yapılan toplantının da bu içerikte olduğunu ve bu çalışmanın Êzidilerin bir çalışması olduğunu söyledim, fakat inanmadı. "Siz yüzlerce insan toplayarak bir toplantı yapıyorsunuz, bu toplantıda Şengal'in Kanton olmasını öneriyorsunuz, bu toplantıya Kandil'den KCK adına arkadaşlarınız gelip katılacak ve buna da yanlış anlaşılma ve abartma diyeceksiniz. Biz bu meselenin farklı olduğunu düşünüyoruz. Bu görüşmeyi de ben Serok Barzani adına yapıyorum. Onun bu görüşmeden haberi var, durumu önce sizden öğrenmek istedik" dedi.

Tam görüşmede olduğumuz sırada Cemal arkadaş aradı. Onun aradığı telefon numarasını Şişko Erdal arkadaşın adına kaydetmişim. Resmi görüşmedeydik, konuşmamız devam ediyordu, fakat arayan Cemal arkadaş olunca Bahrem'den izin isteyip dışarı çıktım. Cemal arkadaş notun ulaşıp ulaşmadığını ve gerginliğin durumunu sordu. Ben de şuan görüşmede olduğumuzu Barzani'nin Bahrem yoluyla bu durumu öğrenmek istediğini söyledim. Bunun üzerine Cemal arkadaş yarım saate yakın perspektif verdi. Kendisi de bu meselenin basında yansıtıldığı gibi olmadığını, bu meclisin TEV-DA'nın geniş katılımlı bir toplantısı olduğunu, bu isteğin ise Êzidilere ait bir istek olduğunu fakat bizim de bu isteklerine saygı duyduğumuzu, bir süre önce Hewler'de yaptığımız görüşmelerin devamından ve sorunları tartışarak çözmekten yana olduğumuzu belirtti. Telefon görüşmemiz bittikten sonra tekrar içeri girdim ve Cemal arkadaşın söylediklerini ona söyledim. Tabi bu aynı zamanda görüşmemizin de bittiğini ifade ediyordu.

Bahrem, Cemal arkadaşın söylediklerini Barzani'ye söyleyeceğini ve cevap gelmesi halinde bize haber vereceğini söyledi ve çıktık. Gece yarısına doğru telefonla beni arayarak cevabın geldiğini ve bunu aktarmak istediğini söyleyince bu sefer dışarda buluştuk. Şehirdeki karargahlarımız da yukardaki karargahlarımız gibi birbirine yakındı. Fakat onların bu sefer ki karargah yerlerini biz belirlememiştik, kendileri yakınımıza gelmişlerdi. Yanıma birkaç arkadaş alarak dışarı çıktım. O da yanında birkaç peşmergeyle gelmişti. Cemal arkadaşın söylediklerini Barzaniye aktardığını söyleyerek başladı. Ondan sonra da Barzani'nin cevabını iletti;

Meclis ilanı geri alınıncaya kadar KCK ile görüşme yapmayacaklarını, bunun iç işlere müdahale olduğunu ve bunu kabul etmeyeceklerini vb. şeyleri söylediler. Ben de bugün bunları Cemal arkadaşa söyledim. Durum şimdi biraz gergin, bakalım artık ne olacak....

22 Ocak '15

Şengal'de Savaşçı Olmak!

Bir ayı aşkın bir süredir Şengal'i özgürleştirme hamlemiz devam ediyor. Buraya sözde savaşmak için gelen pek çok kişi var. Peşmergeler var, para almak için kendini göstermek isteyen Ezidi cemaatler var, Güney'den ve Rojava'dan gelmiş yereller ve gönüllüler var. Amerika'lı, Avrupa'lı gönüllüler var, bir de YPG'li ve HPG'li arkadaşlar var. Yani eline silah alarak savaşmak için savaş meydanına inmiş pek çok "savaşçı" var. Fakat tüm bu savaşçıların içinde arkadaşların yeri başkadır. Çünkü hak için, doğruluk için, adalet için, özgürlük için bilinçli bir şekilde zulme ve zalime karşı savaşıyor. Ne için savaştığını biliyor. Savaşta ve ölüm karşısında cesaretli ve soğukkanlıdır. Ölüm korkusunu yenmiş insanların yaşam karşısındaki duruşları daha ciddidir. Yaşamı severler ama ölümden de korkmazlar. Gerektiğinde gözünü kırpmadan ölümün üstüne gidecek kadar cesaretlidirler. Gerçekçe ise bir karıncayı bile ezemeyecek kadar da mütevazidirler. İşte burada bulunan herkes bu gerçeği biliyor. Yani bizim dışımızdakiler de bizim bu gerçeğimizi biliyor. Buraya gelmiş sözde diğer savaşçılar da bunu biliyor. Bugün DAİŞ karşısında verdiğimiz mücadele bütün dünyaya

cesaret veriyor. Bundan dolayı da APOCU militanlara duyulan saygı çok daha fazla. Sanırım bizim karşımızdaki çeteler bile bu konuda bize saygı gösterirler.

Bizim dışımızdaki pek çok "savaşçı" gösteri yapmanın derdindeler. Gerçekten de savaşçılık onur işidir. Savaşçılık onur işi olduğu için para için yapılmamalıdır. Bir insanın para karşılığında halk için savaşı yürütmesi, kendisini kiralaması ve pazarlaması gibi bir şeydir. İnsanlar halk için, özgürlük için savaştığında paradan söz etmezler. Eğer paradan bahsedecekse, o zaman halk için özgürlük için savaştığını söylememelidir. Çünkü savaşçılık gerçekten de zor, ama onurlu bir iş. Yaşamı yaratma uğruna ölüme yatmak zor bir iştir. Bunu gönüllü bir şekilde yapmak lazım. Böyle yaklaşan savaşçı aynı zamanda en fazla savaşın da bitmesini isteyen savaşçı olur. Para için savaşan insanlar, savaşı bir ekmek kapısı olarak görür, bir rant kapısı olarak görür ve hiç bir zaman savaşların bitmesini de istemez. Fakat geleceği yaratmak için, yaşamı yaratmak için savaşanlar savaşların bitmesini isterler. Savaşların bitmesi için savaşırlar.

İşte Şengal'de "savaşçı" olarak görünmek isteyen ama aslında onun gereklerine göre yaklaşmayan bir kesim var, bir de savaşı bitirmek için savaşan "savaşçılar" var.....

Bir hafta önce Tank tepesinde Edessa arkadaş kapalı mevzisinin penceresinden şehre bakarken süilastle kafasında vurulmuştu. Direk Rojavaya göndermiştik ve birkaç gün komada kaldıktan sonra şehit düştü. Mevzi kapalı olmasına rağmen daracık pencereden vurmuşlardı. Edessa arkadaş, 2011'de katılan Mardin'li bir arkadaştı, Xakurké'den gelen arkadaşların içindeydi. Suikastçı bir arkadaştı ve branşında hakimdi. Baré'yi aldığımızda o da tepe grubunda saldırıdaydı ve epeyce rol oynamıştı. Arkadaşın şehit düştüğü tepenin ismini Ş. Edessa olarak değiştirdik.

24 Ocak '15

Yiğit Bir Ezidi Gencini Bugün Toprağa Verdik

Birkaç gündür bizim Şengal şehir merkezindeki karargahımıza yönelik yoğun bir havan atışı oluyor. Bizim karargah çetelerin olduğu yere ve ön mevzilere çok yakın bir yer, mermiler zaten bize rahat yetişiyor. Onlar yetmiyordu şimdi de bol bol havan atıyorlar. Fakat yakın olduğu için havanlar bizi geçip arka taraflara düşüyordu. Attıkları havanlar da büyük havanlardır, "cehennem topu" olarak adlandırdıkları kocaman roketleri olan bir havan çeşidi. Kendilerinin yaptığı bir havan. Hem bizim hem de peşmergelerin yerini koordine eden bazıları yakalandı. Şehir hamlesini başlattığımızdan beri peşmergeler 3-4 kişiyi ajanlık iddiasıyla yakaladılar. Yani kim nedir necidir gerçekten de bilinmiyor. Aileleri çetelerin elinde olan insanlar var ve yerlerimizi söylemeleri durumunda bırakacaklarını hesap ederek DAİŞ'e ajanlık yapıyorlar. Ayrıca özel ajanlar bile gelse kimse tanımayacak. Öylesine karışık bir ortam. Bugünlerde bizim karargahımızın olduğu yerin etrafına bol bol bu havanları atıyorlar. Arkadaşlar birkaç gün önce çetelerin cihazını dinlerken bizim karargahın yerini tarif ettiklerini, hatta direk benim adımı vererek tarif ettiklerini dinlemişlerdi ve ona göre havan atışlarını yapıyorlardı. Arkadaşları iki katlı evin alt katına soktuk kimseyi dışarda bırakmadık. Bu beton evler havanlar için iyiydi. Özellikle iki katlı olan evler. Bir havan zaten tam kapının önüne değdi ama tesadüfen patlamadı. Ve 10'a yakın arkadaş da evin bahçesinde oturmuş çay içiyorduk o zaman. Patlasaydı bu cehennem topu kesin birkaç arkadaşı götürür, geriye kalanları da yaralardı. Tabi hemen arkadaşları içeri sokarak dağıttık. Havan atışlarının yapıldığı sırada etrafta dolaşan bazı köylüleri kontrol etmek için dışarda bulunan Berxwedan arkadaş, yakınına düşen bir havanın patlaması sonucu kafasından aldığı büyük bir parçayla direk şehit düştü. Havan parçası kafasının yarısını götürmüştü.

Berxwedan arkadaş fermanın ilk gününden bu yana hep yanımızda arkadaşlarla birlikte savaş sahasında kalan bir arkadaştı. Savaşçı, mütevazi, cesaretli, intikam almak isteyen bir arkadaştı. Yedi yıl Irak ordusunda askerlik yapmıştı, askerlik tecrübesi vardı. Yapılan bazı eylemlerde saldırı gruplarında yer aldı. Hep öndeydi. Gündüzün ortasında iki arkadaşla Cudalé'de çetelerin tepesine gidip yerleştiler sabah geldiklerinde pusuda vurdukları çetelerin üzerine giderek silahını getirdi, zaten kameraya da almışlardı, tıklama rekoru kıran bir görüntü kaydetmişlerdi. Yanımızda bulunan pekçok YBŞ'li arkadaş evlerine, izne gitmelerine rağmen o tek bir gün bile gitmedi. Bir de en zor alanımızda kaldı.

Sonbaharda YBŞ'nin genişletilmiş toplantısını yaptığımızda Berxwedan arkadaşı komutanlığa atamıştık, gerçi seçim olmuştu fakat tüm arkadaşların ortak görüşüydü zaten. Ondan sonra YBŞ karargahına düzenledik

ve YBŞ'nin sözcüsü yapmıştık. Şengal hamlesi başladığında da zaten aşağıya yanımıza gelmişti. Hem YBŞ'li hem de HPG'li arkadaşlar tarafından çok sevilen bir arkadaştı.

PKK'nin ilk kadrolarına benzeyen birkaç özelliği vardı. Fazla konuşmazdı, sürekli bir şeylerle uğraşırdı, çok emekçiydi. Söylerdi ve hemen kalkıp yapardı. Konuştuğunda kısa ve öz konuşurdu, genelde kabul edilir görüşleri olurdu.

Kendi halkına bağlı, kararlı bir militan ve gelecek vaad eden bir komutandı. Çok erken gelişen bir arkadaş oldu. Gerçekten de sanki yıllarca arkadaşlarla dağ ortamında gerillacılık yapmış bir militana benziyordu. Yaşam tarzımıza erken alıştı ve PKK ahlakını çok erken benimsedi. Buralarda içki içmek çok sıradan ve çok normal görülen bir davranıştır. Küçük bir örnek ama, sadece ahlakımıza uymak adına bir gün bile ona tenezzül bile etmedi ve bir iki sefer bu yanlışlığı yapan birkaç Ezidi gencine en fazla tepki gösteren o oldu. Kadın arkadaşlara karşı oldukça saygılı ve ölçülü yaklaştı. Yani duruşu gerçekten de bir militan duruşu oldu.

Aslında direnişçilik özelliğini ailesinden almıştı. Çünkü direnişçi bir aileden geliyordu. Hele bir de onun annesini gördüğümde işte bu yiğit evladın ancak böyle bir annesi olur dedim. Ailesinin büyük bir kısmı çetelerin elinde idi. Bir süre önce annesi bırakılmıştı ama annesini göremedi. "hele Şengal özgürleşsin sonra görürüm" diyordu, ama görme fırsatı olmadı. Zaten Berxwedan arkadaş bize ilk katıldığında, DAİŞ'in eline esir düşen ailesini kurtarmak için katıldığını ve intikamlarını almak istediğini söylemişti. Fakat biraz zaman geçince artık arkadaşları tanıdı, arkadaşları sevdi, arkadaşlara bağlandı ve birer arkadaş gibi yaklaştı artık. Sanki yılların kadrosu gbi olmuştu. Ailesi serbest bırakıldığında önce kendisi gelip bize söylemişti. Ben de ona "gözlerin aydın. 4 aydan fazladır hep yanımızdasın, en ön cephelerde kaldın. Zaten ailende kurtuldu, git birkaç gün annenin yanında kal, onları ziyaret et" dedim. Birden rengi değişti, "Heval Egid, ben ilk başta size katılırken ailemi kurtarmak ve onların intikamını aldım. Fakat sonra sizi daha fazla tanımaya başladım. Sizlere baktım, hiçbiriniz aileniz için savaşmıyorsunuz. Hiçbirinizin burada ailesi yok. Siz bizim için, halkımız için ta nerelerden geldiniz ve hergün şehitler veriyorsunuz. Artık benim ailem de bu halktır. Halkım esir olduğu müddetçe ailemin özgür olması beni de mutlu etmeyecektir. Onun için ben ailemi ziyarete gitmiyorum" diyerek hepimizi oldukça gururlandıran sözler söyledi. Ve o günden sonra PKK'nin bu topraklara özgürlük tohumunu, fedailerin tohumunu ektiğini anladım.

Berxwedan arkadaşın şehadet haberini önce telefonla ailesine verdik. Hem bilgi vermek istedik hem de cenazeyi burada saklamak istediğimizi onlara söyledik. Ailesi Duhok'taydı, bazıları da Avrupa'da. Onlar da cenazenin burada, arkadaşlarının yanında kalmasının en doğru davranış olduğunu söyleyerek şehitliğe saklanmasını istediler. Abisi ve annesi dün gelmişti, bugün törende gördüm. Yiğit bir anaydı o da oğlu gibi. Cenazesi mezara bırakılmadan önce son kez sarılmak istedi evladına. "Bırakın beni, ona son kez sarılayım, hayır hayır, ağlamayacağım, sadece onu biraz koklayacağım" diyerek yiğit evladına sarıldı bu yiğit ana. Gerçekten de insanı hem duygulandıran bir sahneydi hem de insanı gururlandıran bir sahne. "Düşmanlarımız sevinmesin, ben tekbir gözyaşı bile dökmeyeceğim, fakat bırakın da yiğidimi biraz koklayayım ve ondan sonra da kendi elimle toprağa vereyim" diyen bir ana güneşten bir parça, ve okyanuslar gibi bir yüreğe sahiptir. Böylesine yiğit analarımızın olduğunu görmek, bir Ezidi anasının böyle yiğitliğini görmek duygulandırdı bizi. Êzidi kadınındaki direniş damarı ve asi ruh, zapt edilmez ruh, Êzidi erkeğinkinden daha güçlüdür. DAİŞ çetelerinin eline esir düşmemek için onlarca kız kendi elleriyle canlarına kıymıştı. Esir düşenlerin büyük bir kısmı da hep özgür kalmanın güçlü umuduyla direndiler. Ve Şengal'de DAİŞ'in elinden kaçıp kurtulanlar sadece kızlar ve kadınlar oluyordu. Esir düşmüş erkekler kaçmaya bile cesaret edemiyorlardı. İşte Havva ana da böyle yiğit bir kadındı ve yiğit oğluyla da böyle gurur duyuyordu.

Berxwedan arkadaşa, ona yakışan bir tören yaptık. Akşamdan Rojava'dan büyük posterlerini yaptırarak getirmiştik. Kalabalık bir kitle de katıldı. Ona yakışan bir tören oldu. Onu da diğer yoldaşlarımızın yanına defnettik.

Biliyor musunuz yılın bu zamanında burada Nergiz çiçekleri açılmış. Yani buranın baharı başladı artık. Bizim kaldığımız yerlere göre erken bir bahar oldu. Çiçeklerin açıldığı bu memlekette, yeni tohumlar da toprağa düşüyor, bu ülkenin çiçekleri olacak tohumlar.....

28 Ocak '15

Kobané Direnişi Zaferle Taçlandı!

Büyük bedeller ödenerek Kobané'de büyük bir zafere imza atıldı. Tüm mücadelemizin kaderini etkileyecek bir başarı yarattı. Mücadelemizin sembolü haline geldi. Sadece DAİŞ'le aramızdaki bir savaş değildi buradaki direniş. Direk olarak faşist TC devleti ile yürütülen bir savaşa dönüştü. Orada kaybetseydik, kuzeydeki tüm kazanımlarımızı da kaybederdik.

Kobané tüm dünyada da bir direniş sembolü haline geldi, bizi tanımayanlar, bu direnişle tanıdılar, inandılar ve gelip bu direniş saflarında mücadeleye katıldılar. Bu direniş hakkında yazılacak o kadar şey var ki.... ama bırakalım orda savaşanlar anlatsınlar kendi hikayelerini..... bize düşen sadece bu direnişte kahramanlıklar yaratarak bu direnişe imzalarını atan Gelhatlar, Diyarlar, Arinler, Bahozlar, Zınarlar, Nujiyanlar ve onların şahsında tüm şehit yoldaşların anısı önünde saygıyla eğilmek ve onların takipçisi olmak.

Dün akşam burada da iki arkadaş şehit düştü. Tank tepesini sol tarafına ve şehrin hemen üzerine düşen bir tepemize dün akşam saldırı yaptılar. Tepenin karşısına düşen bir yere bıraktıkları doçkalarla tepemizi vurdular ve alttan da tepeye sızmak istediler. Fakat arkadaşlar hemen yan taraftaki tepeden müdahale ederek mevzilerimize girmek üzere olan iki çeteyi öldürmüştü. Fakat bu çatışmalarda iki Erdal arkadaşımız şehit düştü. Erdal Amed arkadaş zaten uzun bir süreydi bu tepede kalıyordu. Bugün o arkadaşın yerine başka bir arkadaş gitmişti ve onun da karargaha yanımıza gelmesini söylemiştik. Fakat yeni giden arkadaşa mevzileri tanıtmak için bu gece kalmak istediğini söylemişti. Soran arkadaş da uygun görmüştü. Erdal arkadaş Lice'nin yurtsever bir ailesinin çocuğu olarak büyümüş ve 2012'de gerillaya katılmıştı. Çok fedakar ve değerli bir arkadaştı.

Erdal Maraş arkadaş ise geçen yılın sonbaharında Avrupa'dan katılan bir arkadaştı. Avrupa'da da bir süre gençlik çalışmaları yürütmüştü. Fedakar ve çalışkan bir arkadaştı. Kendimizi şehir merkezine bırakıncaya kadar daha çatışmalara girmemişti. Bir an önce çatışmak istediğini ve tecrübe almak istediğini her fırsatta arkadaşlara söylüyordu. Bunun heyecanını hep yaşar ve bazen sessizce bir köşede beklerdi. Sakin ve sessiz bir arkadaştı. Kobané'nin sevincini yaşadığımız bugün, iki yoldaşımızı daha uğurlamanın hüznünü yaşıyoruz.

Sizleri unutmayacağız ve size layık olacağız!.....

(Ş. Erdal Amed, Ş. Erdal Maraş)

1 Şubat 2015

Dün üç arkadaşımız şehit düştü, biri ağır olmak üzere iki arkadaş da yaralandı. Bir süredir çeteler yoğun şekilde havan atışı yapıyorlar. Attıkları havanlar da "cehennem topu"olarak adlandırılan çetelerin kendilerinin yaptığı havanlar. Piknik tüpü büyüklüğünde ama biraz daha uzun. Tesadüfen patlamayanlar oluyorsa da çoğunlukla patlıyor ve etkilidir. Bizim elimizde olan mevziler bellidir ve fazla geniş bir saha değil. Çetelerin alanı ise bizimkinden daha geniş ve biz onların sadece ön taraflardaki bazı yerlerini biliyoruz ya da tahmin ediyoruz. Bizim tarafta ise durum öyle değil. Peşmergeyi de hesaplarsak sayı olarak da belli bir yoğunluğumuz var. çoğu zaman atılan havanlar boşa gitmiyor. Ondan dolayı sürekli duyarlı olmamız gerekiyor. Hangi taraftan olursa olsun düşmanına açık veren, darbe yiyor. Özellikle bu şehir savaşında daha net olarak anlaşılıyor. Çok yakın mesafeden birbirimizi takip edebiliyoruz çünkü birbirimize sadece metrelerce uzaklıktayız. Aramızdaki beton duvarları kaldırsak belki de bir tabanca kurşunu mesafesindeyiz birbirimize. Bunu çeteler de biliyor, biz de biliyoruz. Burada çoğumuzun hayatı sadece saniyelerin içine sığacak mesafede kurallı- disiplinli olmaya, ya da tersinden kurallı-disiplinli olmamaya bağlı. Çoğu zaman bütün mesele de bu oluyor; Olmak ya da Olmamak!....

Peşmergelerle ortak tuttuğumuz tank tepesinin şehir tarafına düşen tarafından bazen çetelerin hem elimizdeki mahalleye hem de tepeye yönelik sızma girişimleri oluyordu. Ondan dolayı bu tarafta tedbir almamız gerekiyordu. Peşmerge sorumlularıyla yaptığımız tartışmadan sonra bu tepenin etrafına hem yol ve hendek kazmıştık, hem de iki yerde pusu grupları çıkarmaya başlamıştık. Kazdığımız hendek de 3 metreye yakındı ve hiçbir yere görüntü vermiyordu. Gündüz bile arabayla gelip gidebiliyorduk. Bir tarafta akşamları peşmergelerle ortak pusu atıyorduk, bizim mahalle tarafına düşen tarafa ise bir grup arkadaşı yerleştirmiştik. Buradan artık mahalleye sızma ve suikast girişimleri olmuyordu. Arkadaşların kaldığı yer de eski bir yeraltı sığınağıydı. Büyük ihtimalle taa Saddam döneminden kalma bir sığınaktı. Metrelerce toprağın

altına betondan yapılmış bir sığınaktı, bunu büyük ihtimalle hava saldırılarına karşı yapmışlardı. Yani çok güzel bir yerdi. Ve arkadaşlarımız burada kalıyorlardı. Dün öğlen burada kalan arkadaşlar öğlen yemeklerini bu tünelin ağzında yemek istemişlerdi. Halbuki biz dışarda oturmayı, yemek yemeği yasaklamıştık. Yani mahalle ve tepelerdeki tüm arkadaşlar için aldığımız bazı güvenlik kuralları vardı. Avluda, tepede, caddede açıkta kalınmayacaktı. Fakat bu arkadaşlarımız biraz hava alalım diyerekten yemeklerini dışarda yemek istemişler. Tabi Şevger Amed arkadaş dışarda yemek yememeleri için arkadaşları uyarmıştı da. Kendisi eski bir arkadaştı, yanımızdaki YPG taburundaydı, oradan çıkmak isteyince HPG'ye düzenlemiştik. Fakat grubun sorumlusu o değil, Avareş arkadaştı. Arkadaşlar "birşey olmaz, beş dakikada yemeğimizi yer, tekrar içeri gireriz" deyip dışarda yemeğin üzerine oturmuşlardı. Şevger arkadaş nöbetçi olduğu için tünelin ağzındaydı ve yemeğe oturmamıştı. Gel de bizim arkadaşların yaptıklarına bak. Nöbeti tutan arkadaş en fazla tünelin ağzına kadar gidiyor ama yemek yemek için diğer arkadaşlar nöbetçiyi de geçerek dışarıya çıkıyorlar.

Yemek zamanında çeteler havan atmaya başladılar. İlk havan tepenin arka tarafına düşmüştü, ikinci havan, yemeğin üzerinde olan altı arkadaşın tam ortasına, yemeğin içine düşmüştü. Ve üç arkadaş direk şehit düşmüştü, diğer arkadaşlar da yaralanmıştı. Avareş, Rustem ve Munzur arkadaşlar şehit düşmüştü, Baban ve Egid Amed arkadaş da yaralanmıştı. Egid arkadaşın ki hafifti ama Baban arkadaşın ki ise çok ağır, onu direk güneye gönderdik. Bir kolu dirseğinden kopmuştu bir ayağı iki yerinden kırılmış, başta kafasında olmak üzere parça almadığı yer kalmamıştı. Ama onun gösterdiği irade çok az arkadaşın göstereceği bir iradeydi. Tek bir inleme, bir of demiyordu. Rengi biraz solmuştu, çünkü çok kan kaybetmişti ama resmen gülüyordu. Bu arkadaş Rojhılatlı bir arkadaştı ve seferberlik için Şengal'e gelmişti. Yanımızda Soran gönüllülerden oluşan bir taburluk arkadaş var. bu Soran arkadaşlar DAİŞ savaşından sonra Rojava'da savaşa katılan arkadaşlardı. O arkadaşlardan bir tabur da Şengal'e gelmişti. Hamlenin başından bu yana bu taburdan Brusk Sıne, Şérbek Mahabat ve Egid Soran arkadaşlar şehit düştü, bir kaç arkadaş da yaralanmıştı.

Şimdi sen bu olaya tesadüf mü diyeceksin, düşmanın başarısı mı diyeceksin yoksa bizim duyarsızlığımız mı diyeceksin. Sonuçta üç arkadaşımız şehir düştü ama gerçekten böylesine hakkedilmedik bir şehadete ne diyeceksin. İçimize kahır atmaktan ve oturup dizimizi dövmekten başka yapacak birşey kalmıyor. Bunu ne Örgüte izah edebiliriz ne de ailelerine. Hani bu durumlar bize ders olsun, bundan sonra böylesine ucuz şehadetlerin olmamasına vesile olsun, ders çıkarılsın, diyeceksin, onun da faydası yok çünkü bunun gibi onlarca olayımız var.

Avareş arkadaş Maku'lu bir arkadaştı. Avaşin'den gelmişti, bölük komutanı bir arkadaştı. İlk başlarda Şerfedin tarafında kaldı sonra Hıriko köyünde kaldı. Geçen Kasım'ın sonlarına doğru çetelerin bu köye bir sızma girişimi olmuştu. O zaman Avareş ve bir grup arkadaş pusudaydılar. Çetelerin geldiğini görünce ilk başta vurmamışlardı ve ortalarına almışlardı, ondan sonra vurmuşlardı. O zaman arkadaşlar 6-7 silah kardırmışlardı. Çok cesaretli bir arkadaştı.

Rüstem Caf arkadaş, Süleymaniye'li, 2012 katılımlı bir arkadaştı. İlk başlardan beri buradaydı. Şimdiye kadar Şılo tarafındaydı. Bir süre önce Şehir merkezine gelmek için çok dayatınca oradaki arkadaşlar biraz üzerine gitmişlerdi ve eleştirmişlerdi. O da benimle konuşmak istediğini söyleyerek yanıma gelmişti ve burada kalmak için ısrar edince yanımda bırakmıştım, tabi biraz da direttiği için eleştirmiştim. Fakat savaşmak için can atan, sempatik ve cesaretli bir arkadaştı. Onu anlaşmalı olarak mevzilere göndermiştim.

Munzur Kıçi arkadaş da Avaşin'den gelen taburdaydı. Sessiz, sakin çok efendi bir arkadaştı. Hayatı boyunca bir karıncayı bile ezmeyecek kadar mütevazi bir arkadaştı. Evet bu üç arkadaşın şehadeti gerçekten de hak etmediğimiz bir şehadetti. Biraz duyarlı olunsaydı olmayacak bir şehadetti. Ama yine de direniş mevzilerinde olan şehadetlerdi. Umarım layık oluruz.

(Ş. Avareş, Ş. Rustem, Ş. Munzur)

16 Şubat 2015

Eskisi gibi çete saldırıları yok, ortalık bundan önceki aya göre biraz sakinleşmiş. Tabi ister istemez bu durum arkadaşların hareket tarzına da biraz yansıyor. Çetelerle aramızda doğal olarak bir tampon bölge oluşmuş. Tabi bu tampon bölgesi en fazla 100 metrelik bir mesafe. Bir süredir arkadaşlar bu sakin havayı değerlendirmek amacıyla bu ara bölgeye mayınlama yapıyorlardı. Mayınlamaları da genelde Agır arkadaş yapıyordu. İki gün önce arkadaşlar Çeko arkadaşa bile söylemeden gidip mayınlama yapmak istemişlerdi. Çeko arkadaş yürütmemizden bir arkadaş ve şimdi mahallede kalıyor. Normalde onun bilgisi dışında farklı bir hareketin olmaması gerekiyor. Bana da söylememişlerdi. Bu arkadaşlar gidip iki tane mayın bırakıp dönmek istiyorlar. Dönerlerken tam olarak gittikleri yerden dönmüyorlar, yollarını birkaç metre değiştirerek dönmek istiyorlar. Meğerse bizim çeteler için düşündüğümüz şeyi, çeteler de bizim için düşünmüş. Onlar da gelip bu ara bölgeye mayın bırakmışlar ve bizim arkadaşlar yollarını biraz değiştirince onların bir mayınına basıyorlar ve iki arkadaş şehit düşüyor. Agır arkadaş birkaç metre geride olduğu için sadece basınçtan biraz etkilenmişti. Bawer ve Armanç arkadaşlar ise şehit düşmüşlerdi.

Demek ki arkadaşlar mayın bırakmaya giderken, çetelerden yana gittikleri için dikkatli duyarlı gitmişlerdi, fakat dönerlerken aynı duyarlılığı göstermemişlerdi. Aslında bu duruma benzer durumlar bizim savaş tarihimizde çokça vardır. Düşmanın üzerine, ya da düşmana doğru giderken dikkatli ve duyarlıyız. Düşmanın tarafından geri dönerken ya da uzaklaşırken tedbiri biraz elden bırakıyoruz. Oysa geri dönerken karşısında tedbir aldığımız düşman görünen düşmandır, görünmeyen düşmana karşı tedbiri ise almıyoruz. Eğer aynı duyarlılığı gösterselerdi bu olay olmayabilirdi. Bir de savaşın acı bir gerçeğini de tekrar hatırlattı bu olay. “Su uyur, düşman uyumaz” gerçeğini.

Arkadaşlar bilgi verdiklerinde hemen Dr. Zilan arkadaşı gönderdik fakat yetişinceye kadar şehit düşmüşlerdi. Yirmi gün içerisinde hak etmediğimiz altı değerli yoldaşımızı şehit verdik. Üstelik de çatışma ve saldırı olmaksızın. Dört arkadaşımız havanla, iki arkadaşımız da mayınla şehit düştü.

Bawer Tatvan arkadaş, Şehre yeni girdiğimizde Cudi arkadaşın Avaşin’den gelen taburuyla gelmişti. O günden beri mahalleye girdi ve en ön mevzide kaldı. Grubun sorumlusu bir arkadaştı fakat tüm grubu değişmesine rağmen o yine kaldı. Çok hakim olmuştu. Çeko arkadaş diğer arkadaşlar hakim olana kadar birkaç gün daha kalsın diye ısrar edince bırakmıştık, yoksa onu da bir süre biraz dinlenmesi için arka tarafa çekecektik. Çok cesaretli bir arkadaştı. Ve çok erken uyum sağlayan, hakim olan, ve savaş mantığını geliştiren bir arkadaştı. Arkadaşlar onu çok seviyordu.

Armanç arkadaş Ağrı’lı ve bir yıldı katılan bir arkadaştı. Kandil’den gelmişti. Mahalleye gidişi fazla değildi ama o da cepheye gitmek için kendini dayatarak Baré tarafından gelmişti. Genç bir arkadaştı ama istekli ve moralli bir arkadaştı.

Agır arkadaşın sağlık durumu iyi ama bu olaydan dolayı kendini suçlu görüyor ve iki gündür yerinden çıkmamış. Bugün çağırıp biraz konuşacağız.

(Ş. Bawer, Ş. Armanç)

26 Şubat 2015

İki gün önce çeteler Şılo ve Sıkiniye tarafından Şehit Dılgeş’e çıkmışlardı. Arkadaşların gidip ara sıra tepecilik yaptıkları yere gelmişlerdi. Büyük ihtimalle arkadaşların yerine sızma yaparak gelmişlerdi. Fakat arkadaşlar o gün onun yukarısındaki tepeye gitmişlerdi. Sabahın erken saatlerinde arkadaşlar onları fark edip vurmuşlardı. Orada bir tane cenazeleri yerde kalmıştı ve diğerleri de geri kaçmak zorunda kalmışlardı. Tabi çetelerin bir kolu da Şılo vadisinin ağzına gelmişti. Yukarıdaki çeteler kendilerini aşağıya bırakmaya başlayınca, arkadaşlar vadinin ağzındaki çeteleri de vurmaya başlıyorlar, onlar da kendilerini bir kademe geri veriyorlar. Buradaki tabur Doğan arkadaşın taburuydu. Çatışma çıkınca aşağı Baré’deki peşmergeler de harekete geçiyorlar. Özellikle çeteler geri çekilmeye başlayınca hem bizim arkadaşlar hem de peşmergeler biraz da gaza gelip vadinin ağzına kadar gitmişlerdi. Fakat çok tedbirsiz ve de rastgele gitmişlerdi. Ben o zaman Şengal’deydim. Devrim arkadaş sabahleyin çetelerin dağa çıktıklarını söyleyince, hemen yola koyulup Baré’ye gittim, o da Doğan arkadaş onlarla birlikte vadinin ağzına gitmişti. Tabi ben gidinceye kadar her şey bitmişti.

Arkadaşlar ve peşmergeler vadinin ağzına kadar gidince oradaki çeteler ovaya inmek zorunda kalıyorlar, fakat onların bir kolu arkadaşların sol tarafındaki tepeye çıkmışlardı fakat kimse fark etmemişti. Bunlar hem arkadaşları hem de peşmegeleri vurmaya başlayınca asfaltın ortasında ve vadinin içinde kalanlar artık nasıl oradan çıkacaklarının hesabına düşüyorlar. Bu sefer arka taraftaki arkadaşları ve peşmergeleri harekete geçiriyorlar. Onlar vadinin üstündeki bir tepeye gidip orayı tutuyorlar ve çetelere vurmaya başlıyorlar. Fakat onların da görmediği bir çete grubu onları da vuruyor. Burada 100'e yakın peşmerge ve bir tim de arkadaş (4 arkadaş) varmış. Buradaki çatışmada Vinar arkadaş suikastle boğazından aldığı kurşunla şehit düşüyor. Yani o kadar kalabalığın içinde o kurşun gelip arkadaşlara isabet ediyor. Tüm kalabalığın içinde de tek bir kadın savaşçı vardı, kahpe kurşun gelip onun bulmuştu. Acaba suikast yapan çete hedef gözeterek mi atış yapmıştı? Neyse ki bu grup çatışarak dikkatleri üzerine çekmişti ve gaza gelip tedbirsizce vadinin ağzına gidenler zor bela kendilerini oradan çıkarmışlardı. Tepede de Vinar arkadaş şehit düşünce ve vadinin ağzına gidenler zor bela kendini oradan çıkarınca bu tepedeki peşmergeler de kendilerini aşağı bırakıp geri çekiliyorlar. Tepede kalan diğer üç arkadaş da Vinar arkadaşın cenazesini alıp inmek zorunda kalıyorlar. Sonra peşmergeler de yardım ediyor ve kaldırıp Baré'ye getiriyorlar.

Ben Baré'ye ulaştığımda hem arkadaşlar hem de peşmergeler geri çekilmişti. Gerçi geri çekilmekten çok zor bela oradan çıkmışlardı. Bizim yönetimdeki arkadaşları görüp durumları öğrenmek istedim. Baktım suçu hemen peşmergelere attılar. "Onlar kaçınca arkadaşlar da geri çekilmek zorunda kaldı" dediler. Ama bana fazla gerçekçi gelmedi. Orada bir taburdan fazla arkadaş vardı. Xanesor'dan da takviye gitmişti. Biraz tedbir alıp gitselerdi zor duruma düşmezlerdi. Yani buradaki suç sadece peşmergenin değildi, onların da duyarsızlığı olmuştu.

Vinar arkadaşın bu şekildeki şehadeti arkadaşları olumsuz etkiledi. Kandil'den gelen ilk taburla Şengal'e gelmişti. Vinar arkadaş aslen Adıyamanlıydı fakat Malatya'da büyümüştü. Üniversite'den katılan bir arkadaştı. Yaşamda çok canlı ve sempatik bir arkadaştı. Arkadaşlar dün ailesiyle bağlantı kurdular. Cenazeyi kuzeye götürmek istediklerini söyleyince arkadaşlar hazırlıklarını yaptılar ve şimdi Rojava'da bekliyor.

1 Mart 2015

Eski Şengal Mahallesinden Gerilla Manzaraları

Manzara dendiği zaman genelde güzel görünen araziler ve ortamlar akla gelir. Oysa mücadelenin ve yaşamın her anını güzel yapmak, çekilir kılmak, ölümsüzleştirmek yine bizim elimizdedir. Önemli olan yaşama ve etrafımıza o gözle bakmaktır. İçinde yaşadığımız bu Şengal hengamesinin içinde de bunu yaratmak ve yakalamak mümkündür. Tabi bu arada zaman da su gibi akıp geçiyor. Bugün yarın ne olacak hesabıyla başladığımız hamle artık ayları buldu. Saat ve günlerin hesabını yapan arkadaşlar artık aylara alıştılar. Tabi bu pozisyona alışıncaya kadar zorlanmalar yaşadık, daralmalar oldu. Yine kayıplarımız oldu. Ama şimdi biraz alışıldı tabi. Yani bu işin ayları bulacağına artık kendimizi alıştırıyoruz.

Alıştık alışmasına ama Şengal mevzilenmesinin de iki farklı havası ve manzarası var; tepelerin havası ayrı, mahallenin havası ayrıdır. Tepeler birbirinden biraz kopuk ve orada kalan arkadaşların sayısı fazla kalabalık değil. Yaşam bakımından biraz daha dezavantajı var, geleni gideni biraz daha az oluyor. Hareket alanı biraz daha dardır. Mahalle ise öyle değil. Gruplar birbirine yakın, sayı biraz daha fazla, yaşam imkanları daha rahat. İlk zamanlarda çatışmaların daha yoğun olduğu yer de orasıydı. Bundan dolayı mahalleye olan ilgi biraz daha fazla, hatta bazen sorun bile çıkıyor. Çoğu zaman arkadaşların düzenlemesini tepelere yapmakta zorlanıyoruz.

İlk zamanlarda mahallede ciddi bir yoğunluk vardı, çatışmalar ve saldırılar yoğundu, şimdilerde biraz daha rahatlamış ve çetelerin saldırıları da azalmış. Tabi bu rahatlama yaşama da yansıyor artık. Harekette belli bir rahatlama olmuş, yaşamda belli bir rahatlama olmuş, psikolojide bir rahatlama olmuş. Bu rahatlamanın yansımasını arkadaşların damak zevklerinde ve mutfak çeşitliliğinde bile görebilmek mümkün Artık arkadaşlar mahallede kendilerine fırında tava ve kek bile yapıyorlar. Davetiyeler ve ziyaretler de oluyor. Tabi her şeyin aşırısı zarar vereceği için arkadaşları güvenlik tedbirlerinin elden bırakılmaması için uyardık. Arkadaşlar birbirine takılmak için cennet mahallesi diyorlar ama bu mahalleye Ş. Bawer'in ismini vermişiz. Aşağı mahalleye ise (Heyır Nasır) Ş. Berxwedan ismini vermişiz.

Güzel manzaralar var bu mahalleden. Suikastçilerimizin güzel konforlu mevzileri var. Duvarlarda açılan deliklerin önüne güzel yataklar bırakılmış ve insan orada uzanıp mermi sıkmak istiyor. Tüm mahallenin ortak bir lojistik merkezi var, hemır aracıyla karargahtan buraya taşınan malzemeler buradan dağıtılıyor.

Dışardan gelen misafirler ve basın genelde buraya gitmek istiyor. Tabi bizim basın da yine öyle. Yani renkli manzaraları var bu mahallenin.

Son süreçte çeteler sözde arkadaşları rahatsız etmek için, belki de psikolojilerini bozmak için farklı taktiklere başvuruyorlar. Şimdiler de en moda yöntem tekbir ve ezan. Her akşam yakın yerlerde avazları çıktığı kadar tekbir getirerek "allahu ekber" diye bağırıyorlar. Çeteler tekbir seslerini genelde birisinin kafasını kestiklerinde, bir eylem yaptıklarında ya da saldırıya geçecekleri zaman çıkarıyorlar. Yani bir motivasyon veya deşarz anı diyelim. Bu tekbir seslerine arkadaşlar da ıslık çalarak slogan atarak cevap veriyorlar. Yerli yersiz ezan okuduklarında da arkadaşlar hoparlöden müzik sesleriyle sabote ediyorlar. Peşmergeler de alışmış onlar da arkadaşlar gibi cevap veriyorlar. Fakat peşmergelerin slogan dağarcığı arkadaşlarınki kadar zengin değil.

Dün Tılhemis alındı. Bu güzel müjdeyi Rubar Qamişlo arkadaş telefonla bana söyledi, ben de cihaz üzerinden tüm arkadaşlara söyledim. Tabi bir anda cihazlar tililı ve slogan sesleriyle kilitlendi. Tılhemis bizim

için büyük bir acıydı, alınması da büyük bir sevinç yarattı. Uzun bir süredir hazırlıklar yapılıyordu ve alındı ama arkadaşlar, beklediklerinden çok daha kolay bir biçimde ele geçirdiler.

Ellerinize sağlık yoldaşlar....

3 mart '15

Kapsamlı Bir Saldırı Gerçekleşti

Haa... bu arada unuttum yazmayı, Kobani şehir merkezi tümden çetelerden temizlendi. Dört buçuk aydan fazla bir süredir kıyasıya devam eden çatışmalar APOCULARIN zaferiyle sonuçlandı. Ne mutlu bu destanı yazan yoldaşlara ve kahramanlara...

Çeteler şimdiye kadarki en kapsamlı saldırıyı dün gerçekleştirdiler. Belki de Kobani yenilgisinin acısını buradan çıkarmak istediler. İki mahalleye de saldırı oldu ama esas yönelim Ş. Bexwedan mahallesi ile peşmergelerin tuttuğu tepeye yönelik oldu. Saat 4.30'da saldırdılar ve yaklaşık iki saat sürdü çatışmalar. İlk önce iki araç patlattıktan sonra saldırıya geçtiler. Arkadaşlarla YNK peşmergelerinin ortak tuttuğu mahallede (Heyır Nasır - Şehit Berxwedan) peşmergelerin tuttuğu bir evin önünde patlattıkları araç ile ev tümden çöktü ve 9 peşmerge şehit düştü. Çöküntülerin altında kalan iki yaralıyı da bizim arkadaşlar çıkardılar. Diğer araç Peşmergelerin tuttuğu kale ile arkadaşların tuttuğu tepe arasındaki asfalttan gelmişti. Elle yapılmış paletli bir panzerdi. Yani paletli bir dozerin üstüne kalın zırh yapmışlardı. O yolda 3 satır ve bir de hendek vardı. Adam bu dört engeli de aşarak güçlerimizin arkasına geçmişti. Hedefinde ya bizim karargah vardı ya da peşmergenin tuttuğu kale. Hendek ve satırları geçtikten sonra aslında hiçbir yere takılmadan direk karargahımıza da gelebilirdi. Ama yönünü sağ tarafa vererek arkadan kaleye çıkmak istemişti. Çünkü kalenin ön tarafından da saldırmışlardı. Burayı düşürmek istemişlerdi. Yolun kenarı 60-70 derece eğimli olmasına rağmen inmişti. Hem de tek palet üzerinde. O ortalıkta epey dolaşmıştı, kaleye çıkmak için çok çabalamıştı. Fakat oraya yetişemeden kendini patlattı. Kendini hedefine ulaştırmak için yarım saatten fazla uğraştı. Ben arkadaşlara dedim ki, "şimdiye kadarki şengal savaşında cennete gitmeyi hak eden tek DAİŞ'li budur" çünkü gerçekten de adam kendini hedefine ulaştırmak için çok uğraşmıştı.

Peşmergenin tuttuğu tepeye ve kaleye de saldırdılar. Ama kalenin saldırısını Ş. Bawer mahallesindeki arkadaşlar engelledi. Çünkü burası, arkadaşların tam karşılarına düşen bir yerdi ve arkadaşlar çetelerin oradan peşmerge kalesine girmelerine fırsat vermedi. Tabi bunu peşmergeler bile fark etmemişti. Çünkü onlar kalenin içindeydi, çeteler ise kale duvarının ve peşmerge mevzilerinin hemen dibindeydi. Eğer arkadaşlar Ş. Bawer mahallesinden müdahale etmeseydi, çeteler peşmergenin elindeki bu kaleyi alacaklardı. Bu kale de stratejik bir yerdeydi. Duvarları yüksek olduğu için alt taraflarını göremiyorlardı. Çeteler ise bu duvarın altına kadar gelmişlerdi. Fakat karşısındaki mahalleden iyi göründüğü için arkadaşlar ondan fazla çeteyi burada suikastlerle vurup öldürdü. Tepeye gidenler ise arka doldan gittikleri için kimse onları fark etmemişti. Nerdeyse tepeyi alacaklardı. Hatta çeteler peşmergelerin bir mevzisinin içine bomba vuracak kadar tepeye girmişlerdi. Bu vuruşta bir peşmerge şehit düşmüştü. Son anda fark etmişlerdi ve vurmuşlardı. Arkadaşlar da direk onlara yardıma gidince iyi bir darbe de vurmuşlardı. Burada arkadaşlar 6 cenaze ve bunların silahlarını aldı. Bu saldırıda çeterin 40'a yakın kayıpları oldu. 9'u YNK'nin yanındaki Êzidi peşmerge, 1'i de KDP'den olmak üzere 10 peşmerge şehit düştü. Bizim kayıplarımız olmadı. Çetelerin pek çok cenazesi de akşama kadar yerde kalmıştı.

Çatışma bittikten sonra Zerdeşt arkadaş sabah doldaki bir yaralı çetenin üzerine gitmek istemişti ama adam onu taramıştı, son anda paçayı yırtmıştı. Olayı duyunca çağırdım ve eleştirdim. Gündüz ortası yaralı bir çetenin üzerine gitmenin doğru olmadığını söyledim ama ikna edemedim, ille de gidip öldürmek ve silahını getirmek istiyordu. Neyse ki akşama kadar durdurduk ve akşam gidip beraber kontrol etmek istedik. Akşama doğru saldırının yapıldığı peşmerge tepesine gittik. Peşmergelerle biraz sohbet ettik, halen saldırının şokunu atlatmamışlardı. Bir yanlışlık olmaması için aşağıdaki dolu ve oradaki yaralı çeteleri kontrol edeceğimizi söyledik. Aslında durduğumuz yer ile o an yaralı çetelerin olduğu yer arasındaki mesafe en fazla yüz metreydi. Sadece hafif bir yükselti vardı arada. Zerdeşt arkadaş yeri net biliyordu, onunla birlikte Fırat ve Kedkar arkadaşları da gönderdik. Gitmeden önce, nasıl hareket edeceklerini ve nerden gitmeleri konusunda uyardım onları. Çünkü yaralı bir çete ölü taklidi yaparak kendisiyle birlikte en az birkaç kişiyi götürmek isteyebilirdi. Uyarmama rağmen onlar yine kendi bildikleri gibi gidince adam bunlara ateş açtı ve Fırat arkadaşı kolundan vurdu.. Yani gitmeleriyle geri gelmeleri en fazla 1-2 dakika oldu. aslında çete biraz acele

etmişti, yoksa biraz daha sabretseydi bizim gençleri vuracaktı. Onlar giderken onların savunmasını ben yapıyordum. Yanımda başka arkadaşlar da vardı ama benim yanımda üzerine termal ayarlanmış bir M-16 vardı. İlk başta adamın yerini görmüyordum çünkü bir taşın arkasındaydı, hava kararmıştı ama silah sıkınca, silahının namlusundan çıkan alevi termalle hemen gördüm, sonra çeteyi de gördüm. Yeri belli olunca vurmaya başladık. Kedkar arkadaş da ateş etmişti, fakat onlar aynı zamanda ateş altındaydı da. Artık ikimizden biri onu vurmuştu ama ben hakkımı ona verdim, yaralı çeteyi o öldürdü dedim. Bizim ana kuzusu Fırat arkadaş da sol dirseğinden aldığı kurşunla yaralanmıştı. Eline kurşun değince elinde tuttuğu silahımı yere düşürerek iniltilerle geri gelmişti. Giderken benim silahımı yanına almıştı, ben de süikastçi arkadaşın silahını almıştım. Fırat arkadaşı direk gönderdik, biz ise biraz daha kaldık. Yere düşen silahı da aldıktan sonra, arkadaşlar gidip çetenin cenaze ve silahını da aldı, ondan sonra da yerimize geri geldik. Demek ki buradaki çete sabahtan beriydi buradaydı. Gündüz Zerdeşt arkadaşa kurşun sıkan bu çeteymiş. Adam yaralı olduğu halde akşama kadar hep tetikte kalmış. Eğer tetikte olmasaydı, bir dakika içinde direk arkadaşlara ateş açamazdı. Bu çetelerin içinde gerçekten de çok iradeli olan bazı kesimler var.

Bu tepede imha edilen çeteler Çeçen'di. Çeteler genelde gruplar halinde geliyorlar. Çoğu belki birbirini tanımıyor ve çatışmalarda birbirini rahatça tanımalrı için genelde beraber kalmış olan grupları ya da aynı yerden olanlar birlikte hareket ediyorlar. Bir birine sahip çıkmaları da daha çok bundandır. Yani grup halinde hareket edenler birbirini tanıyor ve ondan dolayı birbirlerine sahip çıkıyorlar. Ama birbirini tanımayanlar birbirine hiç sahip çıkmıyorlar. Getirilen çetenin üzerinde bir de çanta vardı. Adamın çantasına baktığında bir günlük çatışmaya yetecek kadar cephane vardı. Aynı zamanda bu çantaya bakılırsa ne olursa olsun bu tepeyi ele geçirmek için gelmişlerdi. Adamın raxtında 8 tane dolu şarjör ve 4 bomba vardı. Çantasında 500 yedek mermi, kan durdurucu bir iğne ve birkaç tane hap (büyük ihtimalle doping ilacıydı), bir tane albeni çikolata, yaralarını sarmak için ince uzun bir bez ve kafa kesmek için de bir sator vardı. Ama maalesef satorunu, yedek mermisini ve diğer malzemelerini kullanamadan gitti.

Getirilen cenazelerin hepsi Çeçenlere aitti. Çekik gözlü-tüysüz oğlanlardı. Bu saldırıda çetelere ait hoşuma giden iki şey vardı. Birincisi yaralı adamın gün boyunca gösterdiği irade ve çantasından çıkan malzemeler, adamın kendini savaşmak için nasıl da motive ettiğini gösteriyordu. İkincisi ise tankı süren çetenin kendini hedefine ulaştırmak için gösterdiği ısrar.

Ama maalesef amaçlarına ulaşamadılar. En büyük saldırıları en fazla verdikleri kayıpla sonuçlandı.

12 Mart 2015

Amerikalılarla Ortak Görüşme

Buradaki peşmergeler 45 günde bir tümden değişiyor. Yani Liva olarak değişiyorlar. Onlar farklı bir görev alanına gidiyor, onların yerine de farklı bir Liva geliyor. Tabi bu 45 günün içinde de bu güce ait peşmergeler de birbirini değiştiriyor. Gelen Liva ile birlikte yönetimleri de değişiyor. Yeni gelen gücün sorumlusu KDP'li Haşim Site, yardımcısı da YNK'li Faysal. Bu Haşim Site, Çemçû'nun yukarısındaki Site köyünden. Bir hafta önce yeni geldiklerinde bir çayımızı içmek istediklerini söyleyerek bizim karargaha ziyarete geldiler. Buraya gelmeden önce Rabia ve Tılkoçer hatlarının sorumlusuymuş, ve oradaki arkadaşları da tanıyor ve ilişkileri var. Fakat tipik bir KDP'li. Altında Monikası, cebinde doları ve kemerinin üstünde büyük bir göbeği olan bir KDP'li. Sohbetine Kürtçülükten girerek başladı ama sözü de kendisine ait olan Site köyüne yerleştiğimizi ve arkadaşların baskısından dolayı gidip köyünü ziyaret etmediğinin şikayetiyle devam etti.

İki gün önce telefonla arayarak Şengal'e gelen Amerikalı komutanların bizi görmek istediklerini söyleyince gittik. Görüşme ortak ve Sınuné'deki "Lıq" dedikleri karargahlarında olacaktı. Bu karargah Wehid Bakozi denilen ve bizden nefret eden adamın karargahıydı. Bu adam KDP'nin Şengal'deki siyasi sorumlusudur. Seit Şengal'inin yerine gelmişti. Seit Şengal'i aslen Arapların bir aşireti olan Tad aşiretinden olduğu için halk tepkiliydi ve onu değiştirmişlerdi. Bu yeni geleni de kimse sevmiyor. Çünkü hem Êzidilere çok üstten bakıyor hem de aşırı derecede PKK düşmanlığı yapıyor. Yanımıza bir grup arkadaş alarak gittik. Görüşmeye KDP'den Haşim ve Wehit katıldı. Bizden de ben ve Fırat arkadaş katıldık. Amerikalılar da üç askerdi. Bir tanesi Hewler'deki sorumlularıydı, diğerleri de onunlaydı.

Önce KDP'liler konuştu, DAİŞ ve mevzilenmeleri hakkında kısa bilgi verdiler, fakat Amerikalılar onlara fazla soru sormadılar. Sorularını daha çok bize sordular. İlk soruları askeri içerikteydi, sona doğru soruları siyasi içeriğe kaymaya başladı. İlk önce nerelerde mevzilendiğimizi, gücümüzün sayısını, peşmergelerle ilişkilerimizin nasıl olduğunu ve bize cephane verip vermediklerini sordu. Ben de onlara, Şehirdeki mevzilenmemizin dışında, kuzeybatı ve batı tarafında (Xanesor, Baré, Şılo hatları) güçlerimizin olduğunu, sayımızın -ne abartarak ne de olduğu gibi söyleyerek- 700'e yakın olduğunu (sadece gerillayı kastederek) fakat gerilla olmamızdan dolayı arkadaşlarımızın savaşta çok tecrübeli olduklarını söyledim. Peşmelerle ilişkilerimiz konusunda, savaş cephesinde ciddi bir sorunumuzun olmadığını ve bazı yerlerde beraber aynı mevzilerde kaldığımızı, fakat en ön mahallede sadece bizim gücümüzün olduğunu, cephane konusunda da kısmi düzeyde yardım ettiklerini fakat bunun yetersiz olduğunu, cephaneden ziyade ağır silaha ihtiyacımız olduğunu söyledim. Cephane konusunda şehre yeni girdiğimiz günlerde epey yardımları olmuştu fakat son süreçlerde çatışmaların eskiye göre biraz azalmasıyla cephaneyi de az veriyorlardı. Tabi bu cephane aslında koalisyon gücünün DAİŞ'e karşı savaşan güçlere verdiği cephaneydi. Bunu biz biliyorduk. Zaten adamın bunu sormasının bir sebebi de belki oydu. Fakat güney hükümetine verilen cephaneyi ve tüm silahları KDP kendi tekeline almış. Almanya, Kanada ve Amerika bol bol silah ve cephane vermiş. Çünkü koalisyon güçleri Irak'ta onlarla resmi ittifak içinde. Tabi onlar da hepsini tekeline almış. Yani Êzidileri kurtarmak için KDP'ye silah, cephane ve para veriyorlar. Bir de masumiyet numaraları yaparak "KDP size cephane veriyor mu?" diye soruyorlar. Aslında Şengal'deki fermanın sorumlusu sadece KDP değil bence. En az onlar kadar Irak da, Amerika da sorumludur. Saddam'ın devrilmesinden beri Irak Amerika'nın arka bahçesidir. Neyse biz görüşmemize dönelim.

Sonra siyasi içeriği olan bazı sorular sordular. Şengal alındıktan sonra burada kalıp kalmayacağımızı sordu ilk başta. Ben de ona Şengal'de DAİŞ'e karşı savaşmak, Êzidilere ait toprakları ve DAİŞ'in elindeki insanlarımızı kurtarmak istediğimizi, Şengal alındıktan sonra da, ülkemiz ve halkımız üzerindeki tehlikenin devam edeceğini ve bu tehlike devam ettiği müddetçe halkımızı savunacağımızı, ayrıca bu çetelerin insanlık için de bir tehdit olduğunu, bu çetelerin en fazla Irak ve Kürdistan'da olduğu, DAİŞ karşısındaki mücadelede herkesle ortak mücadeleye hazır olduğumuzu söyledim. Şengal ve Êzidileri özgürleştirmeden buradan çıkmayacağımızı, ondan sonrasının ise PKK ile konuşulacak bir konu olduğunu, fakat DAİŞ tehlikesinin kalmadığı ve alan güvenliğinin sağlanmasından sonra gidebileceğimizi söyledim. Tabi bu konuda DAİŞ'e karşı koalisyon güçlerin yardımını da almak istediğimizi ekledim. Verdiğim cevap onu tatmin etmiş miydi, tam bilemiyorum artık. Yardım konusunda kendi muhataplarının Irak ve Güney hükümeti olduğunu hava saldırıları konusunda da burada hükümete, dolayısıyla peşmergeye bağlı koordinatçıların olduğunu ve bunların verdiği hedeflere hava saldırıları yapacaklarını, ihtiyaç duyulduğunda Mıhemed (Koordinatçı bir peşmerge) aracılığıyla yardımcı olacaklarını söyledi.

Sonra YPG ile ilişkilerimizin olup olmadığı ve bu alanda YPG'lilerin olup olmadığını sordu. Tabi bu iki sorunun da KDP'nin soruları olduğu anlaşılıyordu. KDP, Rojava için "Burada YPG dedikleriniz aslında PKK'lilerdir" diyordu. Şengal için ise "buraya gelenler YPG'lidir" propagandasını yapıyordu. Elbette KDP, PKK'nin de YPG'nin de bir olduğunu iyi biliyordu. Fakat bu söylemle farklı bir siyaset yürütmek istiyordu. Özgürlük hareketi Rojava'da yerel kimlik üzerinden direnişi iyi örgütledi ve tüm dünyada belli bir kabul gördü. Orayı "PKK" gibi göstererek hem Türkiye'nin desteğini daha fazla almak istedi hem de "Terör listesindeki bir PKK'yi " izole etmek istiyordu ve desteği engellemek istiyordu. Şengal'deki PKK'yi de YPG gibi göstererek "YPG, Rojava'nın bir örgütüdür. Şengal'de ne işi var? Eğer YPG Şengal'e gelebiliyorsa o zaman Rojava peşmergeleri niçin Rojava'ya gidemiyor?" edebiyatını yapmak istiyordu. Rojava'ya kendi çetelerini göndermek için gerekçe yaratmak istiyordu.. Adamın bu sorusuna karşılık ben de; "Burada YPG'nin olmadığını sadece küçük bir birimin olduğunu, onun da lojistik ve bazı yaralanma durumları için bize yardım etmeleri için bir irtibat grubu olarak kaldıklarını, Rojava'ya giden koridorun güvenliğini sağladıklarını,

KDP'den ve YNK'den yardım istediğimiz gibi onlardan da istediğimizi ve bazen bu çerçevede bize yardım ettiklerini söyledim.

Görüşmemizin içeriği buydu. Bana göre bu görüşmenin esas amacı, Şengal'de bizim ne yapmak istediğimizi, ve ne yapacağımız öğrenmek istemeleriydi. Ve bence bu istek de KDP'nin bir baskısıydı. Yani KDP bizim iyi niyetli olmadığımızı, esas amacımızın buraya yerleşmek olduğunu hep söylüyordu. Belki Amerikalılar da bunu biraz öğrenmek istiyorlardı. Fakat aldıkları cevap onlarda nasıl bir izlenim bırakmıştı, onu da biz anlamadık.

Görüşme bittikten sonra yemeğe geçtik. Uzun bir masada iyi bir hazırlık yapmışlardı. Tabi bu karargahta daha çok Êzidi peşmergeler vardı. Belki de Wehit Êzidilerin nasıl da onların etrafında toplandıklarının mesajını Amerikalılara vermek için bunu bilinçli olarak yapmıştı. Masaya oturup yemeğe başladık, masaya rastgele oturmuştuk. Wehit ise tam karşıma gelmişti. Lokantadan getirildiği belli olan hazır kebap ve yemeklerin dışında bir de bulgur üzerinde yapılmış güzel et kızartması vardı. Et konusunda Êzidiler çok hünerlidir, güzel yaparlar. Wehit o etten hiç yemedi. Aslında bu eti niye yemediğini hemen anladım ama yine de sordum. "Bu et çok güzel olmuş, sanki yemiyorsun" diye sordum. O da "kendi elimle kesmediğim eti yemem" diye cevap verince "kebaplar da etten yapılmış" dedim. Bu sefer de kebapların Duhok'tan geldiğini söyledi. Masamızda Celad ve Kaso Sımo adındaki Êzidi peşmerge sorumluları da vardı. Onların yüzüne bakarak güldüm, "Kak Wehit Êzidilerin eliyle kesilen hayvanları yemiyor, haberiniz olsun" dedim, onlar işi bozuntuya vermemek için duymazdan geldiler. Yanımda oturan Haşim ise işi şakaya vurarak "Yaa Kak Egid, Wehit ji pısmamé te ye. Hûn hemû weki yekın" diyerek bu konuyu kapatmak istedi. Konuyu tabi kapattık ama içler acısı bir durumdu.

Eskiden Müslümanların Êzidilerin elinden kesilen hayvanların etini ve yemeklerini yemediklerini biliyorduk, duymuştuk. Ama bu kadar zamandan sonra, üstelik de sözde adına mücadele ettikleri, kendilerinden saydıkları Êzidilerin eliyle yapılan yemekleri yemiyorlar. Daha acı olan şey ise bunu bildikleri ve kendi gözleriyle gördükleri halde halen onların sofrasında, eteğinde ve etrafında kalıyorlar. Bu ne haramzade bir sofradır böyle.

Yemekten sonra çay içmek için tekrar görüşme odasına geçtik, fakat bu sefer havadan sudan sohbetler vardı. Çaylarımızı içtikten sonra müsaade isteyerek çıktık, onlar ise bir süre daha kaldılar.

----------0----------

Dün çeteler öğleden sonra arkadaşların elindeki Su deposunun bulunduğu tepeye saldırdılar, hem de gündüzün ortasında. Yukarıdaki karargâh yerinden şehre bırakıyorduk kendimizi tam yerimize ulaştığımızda yoğun silah sesi geldi. Normalde burada sürekli mermiler patlıyor ve silah sesleri hiç dinmiyor ama ateşin yoğunluğundan bunun bir çatışma ya da bir saldırı olduğunu anladık. Hemen Çeko arkadaşla bağlantı kurdum, kendisi mahalledeydi. Ona sorduğumda o da daha tam bilgi almamıştı. Hemen tepelerdeki arkadaşlara çağrı yaptım, Nujin arkadaş cevap verdi ve Suvar arkadaşın bulunduğu tepeye yönelik çetelerin saldırı başlattığını söyledi ve uzun hattan (yani telefondan) kendisini aramamı söyledi. Hemen telefonla aradım, meğerse kendisi de o tepedeydi, arkadaşları ziyarete gitmişti. Suvar arkadaşın kafasından mermi aldığını ve durumunun çok ağır olduğunu, Mansur arkadaşın da şehit düştüğünü söyledi.

Meğerse çeteler yukarı taraftan dolanarak, arkadaşların elindeki tepeye hakim olan bir yere bir gruplarını çıkarmışlardı, onun altından da tepeye sızma yapmak istiyorlardı. Çetelerin çıktığı tepe Ezidi cemaatlerin tuttuğu bir tepeydi. Meğerse dün o tepeyi tutmamışlardı ve çeteler de oradan gelip arkadaşların 300 metre yukarısındaki bir yeri tutmuşlardı. Artık o cemaatler bilerek mi bırakmışlardı bilemiyorum ama tepedeki arkadaşların durumu iyi değildi. Ş. Edesa tepesinden (Tank tepesi) müdahale etmek zordu çünkü oradan geleni hemen vuracaklardı. Tekrar Nujin arkadaşla konuşup bize çetelerin yerini tam olarak tarif etmesini söyledim. Bize tarif etti ve bulunduğumuz yerden Agır, Demhat ve Berxwedan arkadaşları birer grupla gönderip yukardan çetelerin üzerine doğru gönderdik. Bulunduğumuz yer ile onların arası fazla uzak değildi çünkü adamlar bizim üzerimizdeki tepeye kadar gelmişlerdi.

Nujin arkadaş, kendi durumlarının iyi olduğunu arkadaşların mevzilerde olduğunu söyledi ama Suvar arkadaşa müdahale yapılmazsa şehit düşeceğini söyledi. Tepeye gidecek arkadaşın vurulacağını biliyordum ama mecburen müdahale de etmemiz gerekiyordu. Serhat Efrin arkadaşa hemen doktor arkadaşları alarak tepenin altına gitmelerini ve beklemelerini söyledim. Bu arada Agır arkadaş onlar da çetenin yerini görmüşlerdi. Adam kendini betonla örülü çitin altına vermişti ve oradan durmadan Suvar arkadaşın tepesini vuruyordu. Burada iki çete vardı, arkadaşlar bir tanesini vurup öldürdüler, bir tanesi de yaralı olarak kaçıp

aşağı indi. Doldan gelenleri de arkadaşlar vurmuştu ama kaç tane vurduklarını bilmiyorlardı. Buradaki çete öldürülünce, hemen Serhat arkadaşları tepeye gönderdik ve Suvar arkadaşı aldık, şehit düşmemişti ama çok kötü yaralanmıştı, direk Rojava'ya gönderdik.

Mansur arkadaş(Şahap Hamed Bışar) da şehit düşmüştü. Bu her iki arkadaşı da yukarda arkadaşların vurduğu çete vurmuştu. Vurulan arkadaşlar manganın içinde vurulmuştu. Çete tam kapının içinden arkadaşları vurmuştu. Mansur arkadaş ilk günden beri bizimle olan Ezidi bir arkadaştı. Artık üslubuyla, davranışlarıyla, fedakarlığıyla tam bir gerilla olmuştu. Fedekar ve cesaretli bir arkadaştı.

Suvar arkadaş, Gever'li bir arkadaş. Bir aydan fazlaydı hep bu tepedeydi. Sert ve taşlık bir tepe olmasına rağmen kazma kürekle tepeyi bir baştan diğer başa kadar kazmıştı ve kanal yapmıştı. Su deposunun altında güzel bir sığınak yapmıştı, altından bir delik yaparak su deposunun içine de girmişti ve kale gibi bir tepe yapmıştı. Bu depodan sırtın arkasına kadar da bir kanal yapmıştı. Zaten eğer bu tepe böylesine sağlam yapılmamış olsaydı, belki arkadaşların kayıpları daha fazla da olabilirdi.

Bu cemaatlerin sağı solu belli olmuyor. Askeri düzenleri zaten yok ama her hangi bir şeye karşı da kendilerini sorumlu görmüyorlar. Gönülleri nereyi istiyorsa oraya gidiyorlar. Tepelerini bırakacaklarını bize söylemiş olsalardı mecburen tedbir alacaktık, çünkü onların elindeki tepe arkadaşların arka tarafına düşen bir yerdi. Mecburen o tepeyi de biz alacağız. Zaten bugün bir grup ayarlayıp orayı sabit tutacağız. Bu cemaatlerin sağı solu belli olmuyor.

15 Mart 2015

Düşmanına Benzeşmek

Yirmi gün önce YPG Tılhemis'i DAİŞ'ten almıştı. Bu operasyon sırasında, KDP de YPG ile resmi olmayan bir ittifak halinde Irak topraklarında biraz ilerlemişti. Sonbaharda koridor açıldığında KDP'nin Rabia-Tılkoçer hattından gelen kolları Rojava ve Şengal sınırında ilerlemişti ve buraları kontrolüne almıştı. Fakat Mışref, Tılmışref, Bir Qasım, Hesewika gibi Arap köylerini almamıştı. Bu köyler Tılhemis ile Xanesor arasına düşüyor. YPG, Rojava hattında ilerlemeye başladığında, KDP de bu köyleri aldı. KDP'nin bu operasyonuna Kasım Şaşo'ya bağlı Êzidi peşmergeler de katıldı. Arap köyleri olduğu bu köyleri ateşe verdiler ve yağmaladılar. Köylerdeki tüm eşyaları ve hayvanları da alıp getirdiler. Tabi bunu duyan herkes de bu köylere akın etti. Orada ne buldularsa yükleyip getirdiler.

Halbuki DAİŞ, Êzidilere ait evlere fazla zarar vermemişti. Evlerin içindeki eşyaları fazla götürmemişlerdi. Eğer bulmuşlarsa evlerden para, altın gibi menkul kıymetler ya da silahları götürmüşlerdi. Bunu Şengal'de de gördük diğer köylerde de gördük. Gerçi DAİŞ'in Êzidilere ait eşyaları götürmemelerinin dini bir sebebi de vardı. Onlar Êzidilere ait herşeyi haram görüyorlardı. Êzidilere ait kubbeleri patlattılar ve bir de lüks sayılan evleri ve binaları. Bu operasyonda peşmergelerin yaptığı ise onların yaptığından daha fazlaydı. Bir de bu köyler DAİŞ'in elinde olabilirdi ama Arap köylülerine aitti.

Tabi bu köylerde talan yapıldığında gelip Xanesor'dan gidip geliyorlardı. Yani oralarda ne bulmuşlarsa getirdiler. Sonra bir baktık ki gidip bu talanı yapanlar bu eşyaları getirip halka satıyorlarmış. Yani hem talan yapıyorlar, hem de getirip muhtaç insanlara da parayla satıyorlardı. Hani halk için, kamuoyu yararına yapılsa yine bir anlamı ya da izahı olabilirdi. Böyle olunca müdahale etmeye karar verdik. Arap köylerinden talan edilen eşyaları Xanesor'da tutacaktık, ve bu eşyaları TEV-DA'ya teslim edecektik, onlar da götürüp kamplardaki yardıma muhtaç insanlara dağıtacaklardı. Bu durumu Xanesor yönetimine bildirdik, yol üzerinde zaten asayişlerimiz vardı, kaçak yolları da denetleyecektik.

Birkaç gün içinde pekçok malzemeye el koydu arkadaşlar. Tabi eşyayı çalanlar bu duruma biraz daralıyorlardı ama eşyayı dağıttığımız halk buna çok sevindi. Televizyondan buzdolabına, her türlü ev eşyası vardı. Tabi YBŞ içindeki bazı yerel arkadaşlar da gidip pekçok eşya getirmişlerdi. Onları da aynı biçimde dağıttık. Bu arada çok komik bir şey de oldu. Talanın içinde hindi, tavuk, inek gibi hayvanlar da vardı. Bunu duyan pekçok kişi bu tavuk bizimdi, bu hindiyi DAİŞ bizim evimizden almıştı diyerek arkadaşlara başvurmaya başlamıştı. Çiya Heybet arkadaş beni aradı (Xanesor yönetimiydi) "Duhok'tan bir Êzidi gelmiş, yanımızdaki ineğin kendisine ait olduğunu söylüyor" dedi. "Peki ispatı nedir, yani bu ineğin ona ait olduğunu nasıl bileceğiz" dedim. "Adamın elinde bir ruhsat var" deyince, Çiya arkadaşa "adama söyle bu ineğin plakası yok, ruhsat geçersizdir" dedim. Tabi ikimiz de bu sohbeti gülerek yapıyoruz. Hadi Hollanda ineğidir desek belki kulağında küpesi, numarası olur ama öyle değil. Bir de ruhsat arabalar için olur. Yani bu ineğin bu adama ait olmadığına adımız gibi eminiz. Adam Zeki arkadaşı da arayıp devreye koyunca ineği ruhsat karşılığında verdik. Tabi geldiğimizden beridir bu tür olaylarla çok karşılaştık. Devlete ait olup da tamir ettiğimiz pekçok araca "bu bizimdi, lütfen aracımızı bize verin, bu bizim ekmek kapımızdı" diyerek sahip çıkanlar olmuştu ve hepsini de vermiştik. Onların değildi ama bu kıyametin ortasında bunlarla kendimizi rezil edemezdik.

Tabi Tılhemis operasyonundan sonra Kasım Şaşo'ya bağlı peşmergelerin yaptığı bu köy yakma ve talan onlara büyük bir moral kaynağı olmuş olacak ki bunu bir üst düzeye taşımaya karar vermişlerdi. Birkaç gün önce Herdan ile Zumar arasındaki üç Arap köyüne baskın yaptılar. Burada Şemer'li Araplara ait köyler vardı. DAİŞ buraları alınca doğal olarak buralar da onların kontrolüne geçmişti. Fakat Aralık sonunda koridor açıldığından beri buralarda DAİŞ kalmamıştı. Köylüler de köylerinde kalmaya devam etmişlerdi. İşte burada bulunan üç köye saldırdılar. "Siz DAİŞ'le birlikte insanlarımıza saldırmışsınız" diyerek köy ortasında 10 kişiyi kurşuna dizmişlerdi, üç kadına tecavüz etmişlerdi ve 30'a yakın kadın ve çocuğu araçlara bindirerek getirip Sınuné'de çarşının ortasında halka gösterdiler ve havalarını atmak istediler. Galeyane gelen bazıları bunlara taş atarak saldırmıştı ama halkın çoğu da bunun kendilerine yakışmadığını söyleyerek tepki göstermişti. Tabi KDP, bu olayın kendilerine mal olacağını hesaplayarak müdahale etmişti ve iki gün sonra Halk kahramanı! Kasım Şaşo'nun elindeki bu "savaş esirlerini" bıraktırmışlardı.

Bu olaydan sonra Irak Cumhurbaşkanı yardımcısı (kendisi sunnidir) bir açıklama yaparak, bu olayın PKK tarafından yapıldığını söylemişti. Demek ki halen Irak yönetiminde DAİŞ ve KDP yanlısı bürokratlar varmış. Alçağa bak sen, katliamdan kurtardığımız on binlerce insandan bahsetmiyor, Kasım Şaao'nun yaptığı bir savaş suçunu bize yüklüyor. Dün bir açıklama yaparak bu adamı yalancı çıkardık ve olayın Kasım Şaşo'ya bağlı peşmergeler tarafından yapıldığını isim vererek belirttik.

Tabi bu durum belki bir savaş suçu sayılabilir ya da sayılmayabilir. Peki insan ahlakı ve vicdanı buna ne diyecek? Zulme uğramış bir halk, fermanlardan geçen bir halk, yerleri yurtlarından göçertilmiş bir halk bunu yapar mı? Böyle bir halk, düşmanına benzediği an bitmiştir, tükenmiştir. Elbette bunu bütün Êzidilere mal edemeyiz, çünkü pekçok insan buna çok tepki gösterdi. Kasım Şaşo'unun DAİŞ'ten farkı olmadığını açıkça ve cesaretlice söyleyenler de çıktı.

Biz bu adamın ucuz bir kahraman olduğunu daha önce de biliyorduk. DAİŞ oradayken evinden çıkmaya cesaret edemeyen adam, böyle arkasına bir ordu alarak şimdi bu sivil, savunmasız insanları infaz ederek, ırzına geçerek 73. Fermanın intikamını mı alıyordu? Hayır, bu bir intikam ve öç alma değildi, olamazdı da. Eğer buna niyeti varsa gelip direniş mevzilerinde ön sırada yerini alırdı. Bu tür olaylarla fermanın intikamını alan Êzidi kahraman olarak kendini yaşatmak isteyecektir. Fakat DAİŞ'in yaptıklarını yaparak kahraman olunmaz, olsa olsa bir katil sürüsü, bir cinayet şebekesi olunur!...

18 Mart '15

YBŞ Konferansı

Sonbaharda Kersé köyünde yaptığımız YBŞ'nin genişletilmiş toplantısında bir ay içinde konferansa gitme kararını almıştık fakat koridorun açılması ve şehri merkezindeki savaşın başlamasıyla bu çalışmayı ertelemek zorunda kalmıştık. İçinde bulunduğumuz bu süreçte durum elverince bu çalışmayı yapmayı tekrar gündemimize aldık ve hazırlıklara başlamıştık. Resmi olarak konferansa başlamadan önce belli bir yoğunlaşmanın olması için yine özellikle Şengal'li arkadaşların, YBŞ örgütlemesinin anlam ve önemini daha iyi anlamaları için bir hafta öncesinden 30'a yakın arkadaşı toplayarak eğitime almıştık.

Yekineyén edana Şengal (Şengal Direniş Birlikleri) YBŞ örgütlemesi Musul saldırısından sonra Fermandan önce olmuştu. Arkadaşlar 5 Ağustos'u YBŞ'nin resmi ilanı olarak alıyordu, o günden bugüne kadar bu isimle çalışmalarını yürütüyor ama resmi olarak kuruluşu bu konferansla olmuş oldu. Konferansı Halepçe'nin yıldönümü olan 16 Mart'ta başladık ve bugün bitti. Eğitim devresine katılan arkadaşlar, belirlenen çerçeve kapsamında bir haftaydı zaten tartışıyorlardı, resmi tartışmaları ise iki gün içinde yaptık. 70'e yakın delege katıldı. HPG'den Ben, Siyabend ve Berfin arkadaş katıldık. TEVDA ve meclisten de arkadaşlar katıldı.

Açılış konuşmasını Zeki arkadaş yaptı, kapanışı ise ben yaptım. Konferans tartışmalarını da Dılşér arkadaş yürüttü. Tartışmalar genelde iyiydi. YBŞ'nin kuruluş amacı üzerine tartışmalar oldu, genel anlamıyla

iyi geçti. Konferansın sonunda platform yapmadık ancak delegeler tutum belirtip söz verdiler. Sonra YBŞ meclisi de seçildi. 15'i asli 6'sı yedek 21 arkadaş seçildi. Şimdiye kadar Dılşér arkadaş YBŞ çalışmalarına bakıyordu. Fakat bir süre önce merkez karargahta yapılan toplantıda Mazlum Rus arkadaşın düzenlemesi olmuştu ve o arkadaş gelecekti. Tabi bu arada yeni birşey de öğrenmiş oldum. 99 yılından beridir tanıştığımız ve yıllarca Çarçela'da beraber kaldığımız Mazlum arkadaşın Êzidi olduğunu bu düzenleme sayesinde öğrendim. Biz ona sürekli "fıleh veya gavur" diye takılıyorduk ama Hristiyan olduğunu düşünüyordum. Meğerse bizim "Fıleh" Êzidiymiş. Halbuki beraberken her gün o "yasaklı" kelimeyi kullanıyordu. Bu ne biçim Êzidiliktir? Neyse hele bir gelsin de takılırız.

Mazlum arkadaşla birlikte, Êzidi ve Şengal'li olan Kurtay adında bir arkadaş da yönetim çalışmalarına katılmak için geliyordu. Bu iki arkadaşı seçime katmadan direk meclise aldık. Fakat arkadaşlara bunların yönetimde olacağı bilgisini verdik ve kimse itiraz etmedi. Seçime katılmadan meclis üyeleri oldular, bu da bizim onlara kıyağımız olsun. Seçimde Hedar arkadaş en fazla oyu aldı. Hedar arkadaş da Dılşér arkadaşın grubuyla birlikte geçmişti, fakat Rojava'dan katılmıştı gruba. Êzidi arkadaşlar ve halk onu seviyordu. 9'u kadro olmak üzere 15 arkadaş YBŞ meclisine seçildi.

YBŞ'ye katılımı sadece Ezidilik üzerinden değil de, bu inanca saygı gösteren ve Êzidilik için mücadele etmeye hazır olan herkesin katılacağı bir karar üzerinden belirledik. Belki de en önemli madde buydu. Bir de kadroyu ikiye ayırdık, profesyonel ve yerel kadro. Başka ufak tefek şeyler de vardı ama genelde bunlardı.

Bugün öğleden sonra da yeni meclise ve yedeklere bir toplantı yaptık, 5 kişilik komutanlığı belirledik ve üç başlıkta YBŞ meclisinin işbölümünü yaptık; Akademiler komutanlığı, Örgütleme ve halkla ilişkiler komutanlığı, ve Kurumlar komutanlığı olarak. YBŞ'nin şimdiye kadar çıkan temel sorunları, bir yönetim tarzının oturtulmaması ve kuruluş amacına denk bir çalışmanın yürütülmemesidir. Umarım bu konferans yeni bir dönem ve ruh başlatır.

20 mart 2015

Kadın Renginde Bir Bahar

Suskun bir baharı yaşıyoruz bu yıl. Hayat her zamanki gibi yürüyüp gidiyor kendi halinde, kendi yolunda. Zaman tünelinin içinden akıp giden hayat, ömrümüze sunulmuş bir armağandır oysa. İnsana sunulmuş en güzel armağan olan, hayat!...

Şengal şehir merkezindeki havan ve katuşaların sesinden doğa anamızın rengini ve sesini duyamaz ve göremez duruma gelmiştik. Newroz, bir özgürlük bayramı olduğu gibi bir bahar bayramıdır da. Yani baharın müjdeleyicisidir. Doğanın ısınmaya ve açılmaya başladığı bir zamanın başını ifade eder. Her zaman dört gözle beklediğimiz Newrozu, pratik yoğunluktan dolayı gerçekten unutmuştuk. Meğerse bahar, çoktandır gelmiş ve sere serpe açmıştı kendini. YBŞ konferansı için geldiğimiz Derweşe Ewdi akademisinde bunu gördük. Her taraf tos pembe. Şengal, bitki örtüsü bakımından fakir sayılır. Kürdistan'ın diğer yerlerinde gördüğümüz ve görmeye alışkın olduğumuz rengarenk çiçekler burada yok. Çiçeklerin sayısı burada daha az. Hatta bir elin parmak sayısını geçmez belki de. En çok açılan çiçekler mor ve pembe renkli çiçekler. Buralarda en fazla açılan çiçekler bu renk. Her zaman böyle midir, yoksa bu yıla mahsus mu, bilemiyorum ama bu yıl Şengal'de bahar, kadın renginde açılmış. Kadın güzelliğinde, kadın çekiciliğinde açılmış bu yıl. Güzel, çekici, başını eğmeyen, asi bir Ezidi kızının rengiyle açılmış bu bahar. Belki de uğruna mücadele eden yiğit kızlarına adamış kendini bu yıl.

Bir zamanlar buradan Sınune'ye baktığımızda sadece çete görüyorduk, şimdi çeteler yok, yemyeşil bir baharı görüyoruz. Buralarda her şey çabuk oluyor, erken oluyor. Bahar da gelip dayanmış artık. Gerçi Newroz zaten baharın müjdeleyicisidir. Ve gelip dayanmışsa kapıya, fark etmemiş olmamızdandır. Yani yoğunluk, pratik normal olan zaman akışını bile görmemizi engelliyor.

Bu akşam Şengal'in zirvesi (yani karargahımızın olduğu yer) bir kez daha güzelim Şengal gecelerini hatırlattı. Hava serin olduğu için gökyüzü berrak ve çekici oluyor.
Işıklar ve yıldızlar ufukta el ele vermiş gibi duruyor. Bakir toprakların fakir insanları, bu sessiz baharda çiçeğe gebe kalmış bir tohum gibi toprağın içinden başını kaldırmanın sevincini yaşıyor.

24 mart 2015

Newroz Piroz Be!

Tüm ülkede Newroz yine görkemli kutlandı. Hepimiz yine Newroz sıcaklığını hissettik. Bazı hususları tartışmak için Bahoz arkadaş çağırdı ve Gebeka'ya (Kamışlo) gittik. Tabi ilk defa Rojava'ya geliyor sayılıyoruz. İlk gelişim Şengal'e geçiş içindi ve sadece Qaraçox'tan geçmiştik. Onun için biz yeni gelmiş sayılıyorduk ve her yeri yeni görüyor olmanın heyecanıyla bakıyoruz etrafımıza. Geçtiğimiz bazı yerleri tabelalardan tanıyoruz, bazı yerleri bilenler anlatıyor, bazı yerleri ise tahmin ederek çıkarıyoruz. Mesela Kamışlo'ya ulaştığımızda bir kaç yüz metre sağımızda bulunan güzel ve çekici yerin Nusaybin olduğunu hemen anladık. Hemen yanı başımızda, yani bir uzansan ulaşacağın mesafede duruyordu. Kedkar arkadaş kendi memleketini tanıyormuş gibi tarif etmek istediyse de hepimiz buranın Nusaybin olduğunu anlamıştık. Ama itiraf edelim ki, kuzeyin havası daha çekici ve daha güzel görünüyor. Şuan arabamızla yol aldığımız yerler aslında özgürleştirilmiş ülke toprakları sayılıyor ama kuzeyin havası daha çekici geliyor. Belki de halen işgal altında olmasındandır.

Yolumuzda ilerleyip randevu yerine gittik. Akşama doğruydu ulaştığımızda. Biraz sohbetten sonra buğday deposunun (saylo) üzerine çıktık. Buraların dağları da bu yüksek yapılardır. Oraya çıktığında uzakları görebiliyorsun. Dağa çıkıyorsun ya öyle işte. Biraz etrafa baktık, göz alabildiğine uzuyor düzlükler.

Akşam Bahoz ve Gulıstan arkadaşla örgütsel işimizi bitirdikten sonra, gidip yaralı arkadaşları ziyaret ettik. Hem yanımızda yaralanan arkadaşları hem de buralarda yaralanmış arkadaşları ziyaret ettik. Ayağı, kolu, gözü gitmiş tüm yaralı ve gazi arkadaşlar burada. Hepsi de ziyaretimize çok sevindi. Bir savaşın en acılı anıları belki geride kalan gazileridir. Yani bedenlerinden birer parça vermiş savaşçılardır. Tüm arkadaşlar sevindi de ama hepsinin yüreğinde hafiften bir sızı da var gibi görünüyordu. Bizi gördüğüne en çok sevinen Kahraman arkadaş oldu. Şengal'de kafasından aldığı mermiyle nerdeyse şehit düşecekti. Uzun bir süredir komadaydı. Belli bir hafıza kaybı yaşamış ama bizi gördüğü gibi tanıdı. Tabi konuşamıyordu ama bizi görür görmez gösterdiği tepki belli oluyordu. Sonra Suvar arkadaşı da ziyaret ettik, o da kafasından kurşun yemişti. Onun durumu Kahraman'ınkinden daha iyiydi. Bünyesi gerçekten de çok güçlüydü. Bir tarafı felç olmuş ama o daha hızlı iyileşiyor. Demek ki insan yaralandığında gerçekten de duygusallaşıyormuş. Bizi görünce gözlerinden yaşlar aktı. Biraz oturduk, sohbet etmek istedik ama dili dönmüyordu, sadece birkaç kelime konuşabiliyordu. Biz de fazla zorlamak istemedik ve vedalaşıp ayrıldık. Üzülmesin diye görmezden geldik ama giderken arkamızdan akıttığı gözyaşlarını gördük.

Örgütsel işimizi bitirdikten sonra Derik üzerinden dönmek için oraya geldik. Bahoz arkadaşın önerisi üzerine Endiweri de ziyaret ettik. Tabi ismini çok duymuştuk, ondan dolayı merak ediyorduk. Gidip bakınca gerçekten de güzel bir yer olduğunu hemen fark ettik. En güzel yanı da Dicle ve hemen bir adım ötedeki Cizre! Tabi Cizre'nin hemen üstünde de Cudi yükseliyor tüm güzelliğiyle. Suyun kenarına gerilla

elbiselerimizle indik. Normalde arkadaşlar burada bu elbiselerle dolaşmıyor ama her nedense yasaklar insanoğluna çekici geliyor. Bir de gerilla elbisesinin de farklı paylaşılmaz bir havası var. Suyun kenarına konserler için Rojava'ya gelmiş olan Koma Berxwedan'nın bazı sanatçıların orda olduklarını gördük, hemen yanımıza geldiler. (Seyitxan, Cevad, Sosın, Cane)

Burada tarihi bir yapı da vardı. Baf köprüsü diye eski zamanlarda yapılmış güzel bir taş köprü. Geçmişte bu köprü Cizre'nin önemli bir geçiş noktasıymış. Burada da biraz oyalandık. Tabi yanımızda bulunan genç arkadaşlar da havalarını iyi atıyorlardı. Bol bol poz verdiler. Koma Nergıza Botan'ın sessiz solisti Sımko arkadaş da Cizre'deki evini arkadaşlara göstererek havasını atıyordu.

Amed ve Ferman arkadaşların da misafirperverliği bu güzel gezimize eşlik edince güzel bir tur oldu.

Rojavaya gitmeden önce Çılméra'daki Newroz kutlamasına davet edilmiştik. Kadın arkadaşlar havada bir meşale hazırlamışlardı. Yaşar arkadaşla birlikte gitmiştik. Soğuk bir rüzgar esiyordu. Elimize tutuşturulan meşaleyle Newroz ateşini yaktık. Sonra da arkadaşlar halay tuttular. Biz de biraz oynadık. Ne de olsa Newroz bu, ulusal bir bayramımız. Özgürlük tutkularımızla, kardeşlik duygularımızla ve tüm sevdalarımızla bir araya geldiğimiz ve kutladığımız ulusal bayramımız....

Newroz Piroz Be!....

1 Nisan 2015

Peşmergenin Hareket Tarzı ve İlişkilerimiz

Şengal'deki peşmergelerin savaş ve hareket tarzı üzerine birkaç şey söylenebilir. Peşmergenin savaş ve hareket tarzı, düzenli ordu ile peşmergecilik arasında sıkışmış bir tarzda oluyor. Yani ne düzenli ordu ne de başı bozuk bir tarz. Düzenli orduya benzemek istediği anda güçlü bir zemin ve yapısı olmadığı için bazen taklit ve şekli oluyor. Hatta bazen ucube bir tarzda oluyor. Ama eski başı bozuk örgütleme de yok. Ondan dolayı biraz da şekilsizlik var.

DAİŞ karşısında KDP'nin iki avantajı var. İlki koalisyon güçleriyle aralarındaki ittifak. Yani hava desteği. İkinci avantajları ise bizim Güney'deki varlığımızdır. Her ne kadar onlar açıklama üstüne açıklama yaparak bizim misafir olduğumuzu ve bize ihtiyaçları olmadığını söyleseler de bizim buradaki varlığımız hem peşmergeye cesaret veriyor, bizim savaş ve mevzilenme tarzımıza bakarak bizden savaşı öğreniyorlar, hem de DAİŞ üzerinde psikolojik bir etki yaratıyor. Yani çeteler de bizim savaşta daha gözü kara, cesaretli olduğumuzu biliyor. Tüm peşmerge güçlerini küçük düşürmek istemiyorum, fakat uzun bir süredir Güney'de savaş yok ve şimdiki peşmerge savaş tecrübesi olmayan bir peşmergedir. DAİŞ'in Musul ve Şengal üzerine yaptığı saldırıların peşmergenin gözünü korkuttuğu yaşanan pratiklerden anlaşılıyor. Şimdiye kadar KDP ile 3, YNK ile de bir sefer (tabi YNK 92'de de KDP ile ortak saldırmıştı) savaşımız çıkmıştı. İtiraf etmek gerekir ki bize karşı gösterdikleri cesareti DAİŞ'e karşı hiç göstermediler. Belki Kürt'ün Kürt'e karşı cesareti daha fazladır da ondan dolayı öyleydi. Ama bize karşı daha cesaretli olduklarını söyleyebilirim.

Peşmergeler kalabalık güçle hareket etmesini seviyor. Kalabalık gücün tabi hem avantajı hem de dezavantajı var. Saldırılarda kalabalık güç, sayı üstünlüğü düşman üzerinde psikolojik bir etki yaratıyor. Baskı kuruyor ve çoğu zaman yerlerini bırakmalarına sebep oluyor. Fazla sayının bir de dezavantajları var. Daha fazla kayıp verme riski doğuruyor. Ayrıca denetim sağlamayı da zorlaştırıyor. Özellikle korku hakim olduğunda ve bozguna uğradığında kontrol edilemez. Saflarda geri çekilme ve kaçış yaşandı mı kimse kontrol edemez. İşte peşmerge güçlerinde bazen bu da oluyor.

Peşmergelerde abartı kültürü çok fazladır. İyiyi de kötüyü de çok abartıyorlar. Savaşta gerçekten cesaretli olanlar da var ama onları geri çeken yaşam tarzları daha baskın çıkıyor ve yaşam eğilimi çok daha güçlüdür. DAİŞ bazen normal atışlar yaptığında bile hava desteği almak için cihazlarda ve telefonlarda hatta televizyonlarda sanki kıyamet kopmuş gibi abartıyorlar. Normal çete atışlarının devam ettiği bir gün bazı peşmergelerle oturmuştuk. Cihazdan arkadaşlar bir şey var mı yok mu diye sordular, ben de "yok, bir şey yok, sadece doçka ve havan atıyorlar" dedim. Peşmergeler gülünce niye gülüyorsunuz diye sordum. Dedi ki "siz ne kadar soğukkanlı insanlarsınız, eğer biz olsaydık şimdi saldırı altındayız diye kıyamet koparmıştık" Gerçekten de aşırı derece abartı yanları var. Aynı şeyi olumluda da gösteriyorlar. Yapılan bir eylemi de çok abartarak veriyorlar. Aslını sorarsan şimdiye kadar Şengal'de direk peşmergenin yaptığı tek bir eylem bile yok. Bazen saldırılar karşısında kendilerini savunmak için çatışmalar yapmışlar ve mevzilerini savunmuşlardır.

Peşmergelik her ne kadar bir meslek olsa da bir askerlik tarzı değil. Yani peşmergelik üzerinden ne ordu ne askerleşme gelişir. Adam yirmi gün görevde on gün evinde. İstediğinde çekip gidebiliyor. Yani bilimsel temeli ve güçlü bir disiplini olan bir yaşam tarzı değil.

Şimdi de KDP ve YNK'li peşmergelerle olan ilişkilerimizi biraz yazalım. Aslında bizim peşmerge ile olan ilişkilerimiz biraz da zoraki evliliğe benzeyen bir ilişki tarzı oluyor. Özellikle de KDP ile olan ilişkilerimiz biraz böyledir. Bizim gerilla olarak Güney Kürdistan'daki varlığımız şimdiye kadar Medya Savunma Alanları dediğimiz Kuzey ve Rojhılat sınır hatlarıydı. Buradaki varlığımız da sürekli tartışma konusu olmaktaydı, fakat artık bu varlığı da herkes kabul etmek zorunda kalmıştı. Fakat geçen yazdan bu yana yani DAİŞ'in Kürdistan'a saldırmasından sonra durumlar biraz değişti. Gerilla olarak Güney Kürdistan'ın en güney sınırlarına kadar indik ve şimdi de sarsılmaz bir kale gibi yerleşmiş bulunmaktayız. Tabi gerillanın bu biçimiyle gelip kendini DAİŞ'in önüne siper yapması, Şengal'in, Maxmur'un, Hewler'in, Kerkük'ün DAİŞ'in eline geçmesini önledi. Hewler ve Kerkük için belki durumlar biraz daha farklıydı ama gerillanın varlığı burada oluşan paniği ortadan kaldırdı ve savaşmak için KDP'ye de, YNK'ye de cesaret verdi. Fakat bu tehlikenin geçmiş olduğunu düşünüyor olacaklar ki, bizim bu varlığımızı artık tartışmaya soktular. Özellikle de KDP, artık bizim gerilla olarak Şengal'den çıkmamızı ve burayı kendilerine devretmemizi istiyor.

Aslında bu Şengal pratiği peşmergeleri daha fazla tanımamıza zemin olan bir saha oldu. Özellikle de KDP'yi. Tabi tümden kötülemek iyi olmaz. Özellikle yurtsever, milli yönü güçlü olan, dost, samimi pek çok peşmergeyi tanıdık. Kendi örgütlerinin siyasetini parçalayıcı gören peşmergeler de gördük ve iyi dostluklar da oldu. Ama KDP'nin esas siyaseti kesinlikle ulusalcı olmayan, bizi teşhir eden, buradaki varlığımızı hazmedemeyen ve istemeyen bir tarzda oldu ve oluyor. Fakat şu açıkça söylenebilir ki, KDP eğer tekrardan Şengal'e geri döndüyse, bu geri dönüş hem bizim sayemizde oldu, hem de bize karşı mücadele yürütmek için

oldu. Aslında KDP fermanın başında peşmergelerini geri çekerken bir daha Şengal'e gelmeme ihtimalini bile hesaplamıştı yani Şengal'i gözden çıkarmıştı. Şengal'i bir anlaşma ile DAİŞ'e bıraktığını söyleyenler de var. PKK'nin, Êzidileri kurtarmak için kendini adeta bu ateşin içine atması, KDP'yi zor bir duruma düşürdü. Onu tekrar geri gelmek zorunda bıraktı. Eğer geri gelmeseydi, KDP bu ihanetinin faturasını hiçbir zaman ödeyemezdi, bitecekti. Bundan dolayı geri geldi ve geri gelişi de DAİŞ'ten çok bize karşı bir geri gelişti. Tabi Şengal'in savaş ortamı olmasından dolayı ilişkilerimiz biraz normal yürüdü ve yürüyor. Ama savaş ihtimali ortadan kalkar ve buralarda çeteler kalmazsa KDP ile asıl sorunlarımız o zaman başlayacaktır.

Buradaki peşmerge sorumlularıyla bazen tartışmalarımız oluyor. KDP'li sorumluların ortak görüşü "Bizim Şengal'deki geri çekilmemiz bir askeri kırılmaydı fakat bu durumlar her zaman savaşlarda olabiliyor. Siz de Türk devletine karşı savaşırken, her eylemden sonra kaçıp geri çekiliyorsunuz. Çünkü karşınızdaki güce karşı açıkça duracak gücünüz yok. Fakat bu Türk Devletine karşı bir daha savaşmaya cesaret etmediğiniz anlamına gelmiyor. Gidip bu sefer başka bir yerde yine onlara saldırıyorsunuz. Biz de Şengal'de DAİŞ'e karşı duramadık. Tıp ki nasıl ki siz Kobané'de karşı duramayıp geri çekilmek zorunda kalmışsanız biz de o duruma düştük. Fakat sonra kendimizi toparladık ve geldik. En kısa zamanda DAİŞ'i buradan söküp atacağız. Sizin de önemli bir çabanız oldu fakat artık siz buradan gidebilirsiniz. Biz nasıl Kobané düşmek üzereyken gidip orada arkadaşlara yardım ettiysek ve Kobané özgürleşince, hiç kimse bize söylemeden tekrar geri geldiysek aynı şeyi sizden de bekliyoruz." diyorlar. Tabi bu ortak görüşlerini kısaca birleştirerek söyledim. Bu tartışmalarımız sırasında pek çok sefer farklı biçimlerde izah ediyoruz, durumun sizin söylediğiniz gibi olmadığını, bizim geliş amacımızın, Güney'i savunmak amaçlı olduğunu, Şengal özgürleştikten sonra gerilla olarak burada kalmayabileceğimizi, Şengal'in Kobané'ye benzemediğini vb. pek çok şeyi söylüyoruz. Fakat KDP, bizim Şenagal'deki varlığımızın kalıcı olacağını ve bunu da kesinlikle kabul etmeyeceklerini söylüyorlar. Haşim Site adındaki sorumluları, Arapların bir sözünü söyleyerek bizim Güney siyasetimizi tarif etmek istedi bir gün. Araplar "benim payım benimdir, seninki de ikimizindir, diyorlar. Siz de tıpki onlar gibi, Kürdistan'ın üç parçası sadece bizimdir (kuzey, rojhılat ve rojava'yı kastederek) , Başur'da da size ortak olacağız diyorsunuz" dedi. Ardından da ekledi, "sizi Şengal'de kabul edeceğimizi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz" diye devam etti. Aslında en üstten en alta kadar bütün KDP, Şengal'i kırmızı çizgi olarak gördüklerini söylüyor. İmralı Heyetinin Mesut Barzani ile yaptıkları görüşme sırasında heyete söylemişti; "Bütün Medya savunma alanlarını verebiliriz ama Şengal'i asla vermeyeceğiz" diye.

KDP'nin burada bizim arkadaşlara yönelik kaçırtmak ve ihanete teşvik etme gibi durumları da çıkıyor. Yaşanan bazı kaçışlarda onların parmağı olduğunu ve onlara yardımcı olduklarını biliyoruz fakat suç üstü yakalamadığımız için de net olarak onları suçlayamıyoruz. Fakat bu anlamda girişimleri var. Özellikle arkadaşlarımızla ortak kaldıkları mevzilerde bunu yapıyorlar. Bir yandan aynı mevzide ortak bir düşmana karşı savaşıyoruz, diğer yandan ise bu dayanışmaya, bu ortaklaşmaya da ihanet ediyorlar. Bizim içimizde elbette zayıf kişilikler var, karar yönünden zorlananalar, savaşın yoğun psikolojisini kaldıramayanlar var, fakat bu durumlar bir devrimciyi ya da halkı için mücadele alanına girmiş bir insanı bu alandan çıkarma, savaş ve direniş cephesini zayıflatma anlamına gelmez. Bir devrimciyi bu görevinden uzaklaştırıp, sokaklara götürmek onu bitirmektir. Bunu yurtseverliğe vursan, kalleşlik ve ihanet anlamına gelir. Bundan bir ay önce Heyır Nasır tarafında peşmergelerle ortak olarak tuttuğumuz tepede iki kadın (Ruken, Rozerin) kaçtı. Tabi bu kaçanlar da pir u pak tipler değildi. Hatta kaçmadan önce bir tanesi bir peşmerge ile bir fotoğraf çekmişti ve facebook sayfalarında gördük bu resmi. Zaten daha önce peşmergelere yaklaşım konusunda bazı kurallar çıkarmıştık. Rastgele ilişkilenme olmayacaktı. Belirlediğimiz arkadaşların dışında kimse onlarla diyalog içinde olamayacaktı. Belirlediğimiz kurallardan bir tanesi de böyle rastgele fotoğrafların çekilmemesi idi. Kadın arkadaşların yönetimine bu resmi söyledim ve biraz duyarlı olmalarını ve bu arkadaşları oradan çekmelerini söyledim, arkadaşlar ise benim durumu biraz abarttığımı söylediler, ben de sesimi çıkarmadım. Birkaç gün sonra da kaçtılar. Fakat bunları kaçıran da onunla resim çekenlerdi. Çünkü kaybolmadan önce o peşmergeler bir arabayla oralarda görülmüşlerdi. Tabi direk KDP sorumlusunu arayıp durumu bildirdim ve bunun Kürtlüğe yakışmadığını, suç üstü yakaladığımız peşmergeleri tutuklayacağımızı söyledim. Fakat onlar böyle bir şeyi kabul etmediler, fakat eğer birisi isteyerek gidip onlara sığınmışsa da bunu normal gördüklerini söyledi. İşte KDP'nin böyle bir siyaseti de var burada.

YNK'li peşmergelerin yaklaşımları daha farklı. Bizim güney'e yaptığımız müdahalenin pekçok şeyi kurtardığını biliyorlar. Yine KDP'nin tehlikeli bir anlayışa sahip olduklarını biliyorlar fakat KDP karşısında korkak davranıyorlar. Mam Celal'in durumu YNK'nin durumunu zayıflatmış olsa da gerecekten de KDP'den çok çekiniyorlar. Aslında KDP'nin Güney Kürdistan'da kendini bu kadar güçlü ve aktif kılmasının sebebi biraz da YNK'nin pasif siyaset tarzıdır. Burada yanımıza pek çok YNK'li bürokrat ve komutanları geliyor. Buradaki

komutanları gerçekten de arkadaşları seviyorlar ve sevgilerini açıkça dile getiriyorlar. (Kadir Xorani, Serbaz, Faysal, Faxır, Ahmet Herki vb.) burada gördüğümüz kadarıyla da çatışmalarda bunlar diğerlerinden biraz daha cesaretlidir. Özellikle Kadir Xorani tam bir gerilla hayranı. Yanında sürekli bir bomba atarı var ve geçenlerde çetelerin yaptığı saldırı sırasında gidip kalede sonuna kadar peşmergeleriyle birlikte çatışmıştı. Ama YNK'nin siyasileri çok kurnaz ve politiktirler. Şengal'e her geldiklerinde önce KDP'nin karargahına uğrarlar, sonra bizim de yanımıza gelip bir çayımızı içiyorlar.

Buradaki peşmergelerin çoğu KDP'ye bağlı peşmergelerdir. Fakat bunların içinde değişik gruplar var. "Hézén Taybet" diye bazı güçleri var, bunlar direk Barzani ailesine bağlıdır. "Zérevan" adındaki güçler genelde operasyon güçleridir fakat bu güçler KDP'nin paramiliter güçleri gibidir. Çoğunlukla Behdinanlı olmayan ve çoğunlukla bizim içimizden kaçan, Rojava'daki direniş sırasında Rojava'dan kaçarak Başura yerleşen savaş kaçkınları ya da farklı alanlardan gelip KDP'ye katılanlardan oluşuyor. Bunların başında da 90'ların başında bizden kaçan Eziz Weysi var. "Fermanda Şengal'é" adındaki peşmergeler Êzidilerden oluşan peşmergelerdir. Görüntüde bunların sorumlusu Kasım Şaşo'dur fakat fiiliyatta ise Sımé'dır, yani bir KDP'li komutandır. Bunların dışında bir de peşmerge bakanlığına bağlı peşmergeler var. Bu da KDP ve YNK'lilerden olaşan güçlerdir. Tuğay olarak hareket ediyorlar. Sorumluları eğer KDP'li ise, onun yardımcısı YNK'lidir. Eğer sorumluları YNKli ise yardımcısı KDP'lidir. Fakat şimdiye kadar buraya gelen müşterek güçlerin bütün sorumluları KDP'lidir. Bu da her halde özel olarak Şengal'e has bir siyaset.

Bunların dışında direk YNK merkezine bağlı olan bir YNK'li tabur da var. Bu taburun içinde Êzidiler de var. İlk başlarda mahalleye KDP peşmergelerini götürmek istemiştik fakat onlar gelmemişti. YNK'lilere teklif ettiğimizde ise kabul ettiler. Bir süreden beridir mahallede YNK'ye bağlı bir peşmerge birimi var fakat sayıları azdır.

KDP'yi bazen ortak eylemlere teşvik etmek için baskı altına sokmak istiyoruz fakat "emir gelmeyene kadar hareket edemeyiz" diyerek buna yanaşmıyorlar. Birgün İsa adındaki sorumlularına sordum, peki sizin emirleriniz nerden geliyor diye biraz şakaya da alan bir soru sordum. Ferik Cemal uygun görürse beraber ortak bir eylem yapabiliriz dedi. Ben de tamam o zaman ona söyle dedim. Aslında buradaki sorumluları isterse olur, fakat sorun buradaki sorumlularının istememesidir. Rahatlarını bozmak istemiyorlardı. Yoksa küçük eylemler için merkezden onay almaya gerek yoktu. Birkaç gün önce İsa aradı ve ortak bir eylem yapabileceklerini söyleyince akşam gidip Kızılkent tarafından Suriye'den gelen yolun üzerine pusu attık. Onlardan 70'e yakın peşmerge geldi, biz de 30 arkadaş kattık. Planlamayı İsa ile ortak yaptık. İsa, pusu konusunda çok tecrübeli olduğunu söylemekten de geri durmadı. Yolun üzerinde sabaha kadar bekledik fakat çeteler hareket etmedi. Aslında gündüz de pusuyu çekmemeyi düşünüyordum fakat bunu İsa'ya söylemediğim için yanlış anlayabilirdi ve onları kandırdığımızı düşünebilirlerdi. Onları çektikten sonra bunu İsa'ya söyleyince "sorun değil, bir başka sefer gidip gündüz de kalabiliriz" dedi. Bu İsa, şimdiye kadarki sorumlulardan daha iyi yaklaşan biriydi. Yurtsever ve insani yönü daha öndeydi. Tabi bu girişim şimdiye kadar peşmergelerle yaptığımız ilk ortak planlama oluyordu. Şengal'e girişte ortak hareket etmiştik ama o beraberlik mecburiyetten olmuştu.

Şengal'de peşmergelerle olan ilişkilerimizi kısaca tarif ettik. Ama şunu samimi söyleyeyim ki, KDP ile aynı ortamı paylaşmak oldukça zor. Çünkü dostça yaklaşmadıklarını, dürüst olmadıklarını biliyorsun ve de beraber iş yapma mecburiyetinde de kalıyorsun. Çok yıpratıcı bir durum. Şimdiye kadar işi getirdik. İlkelerimizden taviz vermeden yapıcı bir üslupla çalışmalarımızı yürüttük ama gerçekten yıpratıcı bir durum. Bazen çekilmez bir duruma da geliyor.

Bir zamanlar düşmanın "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" söylemi vardı. Son yıllarda da "Kürtlere evet, PKK'ye hayır" söylemini TC devletini çok kullandı. Bu Şengal'de de KDP'nin bunu anımsatan bir yaklaşımı var. Diyorlar ki Kürt yurtseverleri olarak gelmişsiniz, halkımız için savaşıyorsunuz, Ezidilere yaptığınız yardım unutulmaz, eyvallah ama PKK olarak sizin varlığınızı Şengal'de ve bir bütün olarak Başur'da kabul etmiyoruz. Yani PKK kimliğinize hayır ama Kürt savaşçıları olarak evet! Hatta Amerikalılar ilk geldiklerinde bizi PKK olarak değilde, kendilerine yakın Kürt savaşçıları gibi göstermişlerdi.

Bakalım artık bu iş nereye kadar ve nasıl gidecek.....

(KDP'li peşmergeler, YNK'li peşmergeler)

2 Nisan 2015

Zevy'nin Belgeseli

Aralık ayının sonunda koridor açılmadan on gün önce helikopterle bir basıncı gelmişti. Fransa'dan bir belgesel yapımcısıydı adı da Zevy. Hem dağda üç aya yakındı mahsur kalan insanları, hem de Şengal'deki savaşın belgeselini yapmak istiyordu. İlk geldiğinde yanımıza geldi, kendi planlamasını bize aktardı ve yardımcı olup olmayacağımızı sordu. Ben de önce onun planlamasını dinledim, sonra da nasıl yardımcı olabileceğimizi söyledim. Planlaması dediğim gibi halkın yaşadığı kampları gezmek istiyordu, bir de çatışmaların olduğu yerlerdeki savaşçıları çekmek istiyormuş. Ben de ona "şuan DAİŞ'le çatışma pozisyonunda olan tek savaşçılar bizim arkadaşlarımızdır, sadece bizi mi çekeceksin?" diye sorduğumda "herkes zaten sizden bahsediyor, ve ben de sizi merak ettiğim için geldim. Eğer söylendiği kadar savaşçı ve farklı insanlar değilseniz, zaten bunu fark ederim ve çekmem" dedi. "Peki nasıl yardımcı olalım sana?" dediğimde ise "ben belgesel yapımcısıyım ve belgesel yapacağım. Zaman ve mekan konusunda biraz rahat çalışıyorum. Benim yanımda sadece kameram ve ses kayıt cihazım var. Hiç kimseden özel bir röportaj almayacağım, benim için şu işi yapın, beni şuraya götürün demeyeceğim. Benim için özel olarak araç ayarlamanıza gerek yok. Sizin arkadaşlar gelip gittiği zaman onlarla gideceğim yere kadar gider, işimi yaparım. Sizden sadece iki şey istiyorum. Sizin arkadaşlarınızın kaldığı yerde bana yatacak bir yer verin, bir de kameramın pillerini şarz etmek için bir elektrik prizi" deyince tamam dedim, içimde ise "asıl senin çalışma tarzının belgeselini yapmak gerekir" dedim.

Bu basıncı, işini yapmaya başladı. Geldiğinden kısa bir süre sonra koridor da açıldı. Yani koridorun açılışı ve şehre girdiğimiz o hengame sırasında da işini yaptı. Aslında şanslı da sayılıyordu çünkü en yoğun dönemde burada hazır bekliyordu. Bir ay boyunca çalıştı. Fakat hiçbirimiz onun işini yaptığını fark etmedik. Hiçbir arkadaşa, kameraya ya da fotoğrafının çekildiğinin psikolojisini yansıtmadı. Kendisi için özel olarak bir görüntü ayarlamıyordu, ya da ısmarlama üzerine fotoğraf çekmiyordu. Hazır var olanı çekiyordu ama hep doğal olanı çekiyordu. Yapmacık olmayan ve olduğu gibi olanı çekiyordu. Bazen mutfakta arkadaşlarla yemek pişiriyordu, bazen gece ateşi sırasında kendini bir köşeye vererek fark ettirmeden arkadaşları çekiyordu, bazen bir çatışma sırasında mevzinin arkasında çatışmanın yoğunluğundan dolayı yorulmuş bir savaşçı gibi durup çekiyordu, bazen de yoldan geçen bir köylünün arabasının arkasında görünüyordu. Yani bu Zevy, hem kişiliğinin olgunluğuyla, hem arkadaşlara karşı gösterdiği saygısıyla hem de doğal yapısıyla kendini tüm arkadaşlara sevdirdi, sanki bizden biri gibi olmuştu. Belki de çatışmaların en yoğun olduğu bir süreçte herhangi bir gerilla gibi katıldığı için bizim gibi olmuştu. Bir ay kaldıktan sonra da tüm arkadaşlardan vedalaşarak gitti. Hazırladığı belgeseli yayımlamadan önce, bir kopyasını bize göndereceğinin sözünü de verdi ve öyle ayrıldı.

İşte bu Zevy'nin yaptığı "Sincar" belgeseli birkaç gün önce yayınlandı. Tek kelimeyle mükemmel bir belgeseldi. Yaşanan trajediyi, savaşın gerçek yüzünü, savaşanların ruh halini ve de arkadaşlarımızın güzelliğini bu kadar çıplak, sade, fazla söze gerek kalmadan anlatan başka bir belgesel ya da görüntüyü görmemişim. Belki de vardır ama ben, bizi bu kadar güzel ve doğal tarif eden bir program görmemişim. Belgeseli üç bölüm ve her bölüm 35-40 dakika. Çocuklarına yemek pişiren bir annenin şefkatini ve yemek bekleyen bir çocuğun bakışlarını yakalamıştı. Bir gerilla ateşi etrafında oturanların nasıl da ateşin yakıcılığına ve derinliğine daldıklarını yansıtan, ve göz bebeklerine yansıyarak yanan ateşi çekmişti. DAİŞ'e karşı mevziye girmiş savaşçıları, gerilla ve peşmergelerin aynı mevzide olan görüntüsünü, mermiler namluya sürülmüş ve tetikler her an patlamaya hazır bir haldeyken, birden havalanan kuşların "ateeeeş" diye bağıran cıvıltılarını ve bir anda patlayan onlarca silahı görüntülemişti. Ve belgeselin sonunda, Arif Sağ'ın "hasret kervanı" adındaki hüzünlü parçası eşliğinde Şengal dağının 96 virajından yukarıya doğru yol alırken, Êzidilerin makus kaderini, bir savaşın acı gerçeğini ve de bir savaşçının gözlerindeki o ışıltıyı, "savaşsız bir dünya için savaşan" savaşçıların gözlerindeki o ışıltıyı birkaç dakikaya güzelce sıkıştırmıştı. Tabi yanımızda kaldığı bir ay boyunca ona en fazla yardımcı olan ve ona Êzidilerin gerçeği hakkında bilgi veren ve 24 Ocak'ta şehit düşen Berxwedan arkadaşı da unutmamıştı....

Peki neydi bu belgeselin püf noktası veya neydi Zevy'nin yeteneği? Olmayan bir şeyi mi yansıtmıştı, yıllarca çalışma mı yürütmüştü?, milyonlarca para mı harcamıştı? Yoksa onlarca kişiden oluşan bir ekiple mi

çalışmıştı? Hayır!.. Sadece var olanı çekmişti. En doğal haliyle. Tabi asıl yetenek bu doğaliteyi yakalamaktı. Bütün mesele bu. Bir madeni düşünün, işlenmemiş bir madeni. Bir heykeltıraşı mesela, bir taşa nasıl ruh verdiğini. Bir ressamı ya da, nasıl da fırçasıyla insan yarattığını. Buradaki yetenek sanatçının parmaklarında gizlidir. Bir kameraman ya da bir belgeselci içinse karşında durmuş hammaddeyi en doğal haliyle, olduğu gibi yansıtmaktır. Günümüzde bizi bütün devrimci örgütlerden, ya da diğer Kürtlerden ayıran temel özelliğimiz yaşam tarzımızdır. Yaşam tarzı demek, doğal olandır, görünendir, göz önünde durandır. Yani olduğu gibi olandır. Söz gerektirmeyen, propaganda, ajite gerektirmeyen. Bunu yakaladığın oranda sanat yapmış olursun, edebiyat yapmış olursun.

Şengal'e geldiğimiz günden bu yana onlarca televizyon, dergi, gazete ekibi geldi. Onlarca basıncı geldi. Ve her birisi sadece birer röportaj yaptı. Ya da bir programın içine sığacak kadar görüntü aldı. İtiraf edeyim ki bu yabancı insanların yansıttığı güzelliklerimizi, iyi, hoş, farklı olan yanlarımızı yansıttıkları pekçok şeyimizi ben bizim arkadaşların programlarında, görüntülerinde, ya da röportajlarında görmedim. Burada amacım bizim arkadaşların emeklerini boşa çıkarmak ya da görmezden gelmek değil. Bu işi yapanlar yıllarca bu işi yaparak öğrenmişler elbet. Bizim çoğu basıncı arkadaşımız, bu Şengal'de basıncı olmak yerine eline silahını alıp bir mevziye girmeyi ve günlerce çatışmayı tercih eder. İçindeki anı ölümsüzleştirmek, yapılan kahramanlığı ve fedakarlığı milyonlarca insana tanıtmak yerine fedaice savaş meydanına gitmeyi tercih eder. Böylesi bir ortamda elbette dışardan gelenler bizi daha iyi çeker. Dışardan gelenler bizi iyi çekti ve yansıttı fakat içerde biz kendimizi yeterince yansıtamadık. Geçenlerde koordinasyon olarak basın krizini tartıştığımız bir toplantıda "Biz Şengal'de iyi savaştık fakat bunun diplomasi ve basınını iyi yapamadık. KDP savaşmadı, ama diplomasi ve basınını iyi yaptı" dedim. Gerçekten de bunca emek ve fedakarlığı propagandaya, diplomasiye, somut sonuçlar almaya dönüştüremedik.

Bizim arkadaşlar basın çalışmalarında bir de herşeye asker gözüyle, siyasi gözle bakar ve bir işe başlamadan önce herşeyi hazır ister. Bir röportaj yapacağı zaman insanı kalıba sokar, karşısındaki insana "seni çekiyorum" baskısını yaratarak doğallığı ortadan kaldırıyor. Halbuki çoğu zaman bir kalem ya da bir kamera yeterlidir. Önemli olan bu hammaddeyi güzel işlemek, iyi yansıtmaktır, olduğu gibi tarif etmektir.

Önderlik, sürekli olarak "PKK'nin Romanı"nı yazmak gerektiğinden bahsetti. Bunu deneyenler oldu. Ama hiç kimse hakkını vermemiş. Şimdilik PKK'yle yaşıyor olmamızdan dolayı bu yokluğun acısını fazla hissetmiyoruz. Fakat bizden sonraki kuşaklar bizi nasıl tanıyacak? Bir Sovyet Devrimini, ya da bir Fransız Devrimini dünya devrimi yapan şey, sadece bir rejimi düşürmek ya da bir dönemi kapatmak mıdır? Hayır! Bir de bunun edebiyatını yapan insanların kalemlerindeki yetenek ve hünerleridir.

Acaba bu Şengal'deki acıları ve yaşanan kahramanlıkları da anlatacak romanlar ya da filimler olacak mı!...

Şengal'de lojistik dağıtım işleri

Savaşın temel beş faktöründen bir tanesinin lojistik olduğunu söylüyor Sun Tzu ustamız. Önemlidir yani beslenme sorunu. İnsanı temel üç güdüsünden biri. Savaş ortamında hem bunun ihmal edilmemesi hem de ulaştırılması önemlidir. Tabi gerilla yaşam tecrübemizden geliyor olmamız büyük bir avantaj ama şimdiki arkadaşlarımızın büyük bir kısmı genç ve yeni arkadaşlar. Yani geçmişte ne zorluklar çekildiğini bilmiyorlar, yaşamamışlar, hatta bazıları duymamış bile. Yani bu yeni arkadaşlara geçmiş zorluklardan bahsetmek çoğu zaman sadece bir anı oluyor. Sadece yeniler mi, eskiler de erken unutuyor. Bir de imkanların olduğu bir yerde kim fakirliğin edebiyatını yapabilir? Arkadaşlarımız gerçekten de her şeye layıktır ama israf ve çarçur olmamalı.

Şengal'deki sabit mevzilenmemiz artık ayları geçti. Cephede bulunan arkadaşların mevziden uzaklaşması güvenlik açısından sakıncalı olacağı için mecburen bu arkadaşların mevzisine kadar lojistik ihtiyaçlarının gitmesi gerekiyor. Yani evlere servis!... işte biz de bunun sistemini kurmuşuz. Bu işi de karargahtaki lojistik ve dağıtım grubu yapıyor. Yaklaşık 25 farklı noktada arkadaşlar var. Ve bu arkadaşlara düzenli olarak yiyecek, içecek ve cephane gönderiliyor. Lojistiğin iki arabası uygun olan yerlere gündüz, uygun olmayan, yani çetelere görüntü veren yerlere de akşam götürüyor.

Tabi lojistik işleri deyip de geçmemek lazım. Uğraş gerektiriyor ve de gündem oluyor. İşler bir gün aksarsa temel gündem olur. Zamanı geldiğinde her grup listesini vermek için ya telefon açar ya da cihaz üzerinden listesini okur. Aslında noktalara gönderilecek erzak ve miktar bellidir. Çünkü noktaların sayısı belli ve gönderilecek erzağın miktarı belli. On arkadaşın bulunduğu bir noktaya gidecek ekmeğin de suyun da

miktarı bellidir. Fakat alışkanlık, belki de günün bir zamanını geçirmek için uğraşılan bir iş. Tabi her liste alındığında sorulan ilk soru, "yeni bir erzak gelmiş mi" sorusudur. Haftada bir, et ya da meyve-sebze getiriyoruz arkadaşlara, yani sormasalar da yine noktalara gönderilecek, çünkü arkadaşlar için getirmişiz. Her halde geri göndermek için getirmemişiz. Fakat listeler verilirken adettir mutlaka menüde neler olduğu soruluyor. Karargahtaki lojistik ve dağıtım işlerine uzun süre Ferhat arkadaş baktı. İki sefer yaralandığı için karargaha çekmiştik. Mübarek nerde bir mermi patlarsa ya da şaraplen parçası uçuşursa gelip onu buluyor. Dedik bari gelip biraz karargahta kalsın. Şimdi o işlere bakıyor ama kafa yorucu bir iş. Aslında hem zevkli hem de yorucu. Çünkü mevzilerde bulunan yoldaşlara hizmet yapmak güzel birşey. Ama aynı zamanda zor bir iş çünkü arkadaşların türlü türlü istek ve arzuları lojistikçinin anasını ağlatıyor.

Lojistik dağıtım işleri için iki araba ayarlamışız ve işleri onlar yapıyor. Şengalde havalar kararmaya doğru gittiğinde lojistik dağıtım işleri başlıyor. Zevkli, zorlu, heyecanlı, bıktırıcı olan o lojistik işleri.....

3 Nisan '15

Yanlış Atılan Havan

Dün atılan havanlarla iki arkadaşımız şehit düştü. Havanı atanlar çete değildi, bizim arkadaşlardı. Ş. Bawer mahallesinde çeteler arkadaşların bulunduğu yere yakın bir yere gelmişlerdi. Oradaki arkadaşlar da Zerdeşt arkadaşa çetelerin bulunduğu yeri tarif ederek havan atmasını istemişlerdi. Zerdeşt arkadaş, havanlarını bizim eski karargahın yanındaki yolun üzerine kurmuştu ve oradan atıyordu. İki havan attıktan sonra koordine yapılan yere üçüncü havanı da atmak isterken arkadaşların bulunduğu bir evin avlusuna düştü ve avluda oturan Bériwan Hakkari ve Zilan Gewda arkadaşlar şehit düştüler. 120'lik havanın roketi bir de betona çarparak patlayınca basıncı daha fazla olmuştu ve her iki arkadaş da kısa bir süre içinde şehit düşmüşlerdi.

Tabi böylesi bir durumda hem koordine eden, hem havan atmaya izin veren, hem de havanı atan arkadaşların durumları da fazla iyi olmaz. Hemen olaya el koyduk. Meseleyi hemen soruşturmaya aldık ama ne yapsan da gideni geri getirmeye yetmiyor. Çok değerli iki arkadaş olması daha fazla üzdü tüm arkadaşları. Mahallede bulunan yönetimdeki arkadaşın bilgisi olup olmadığını sordum, haberi varmış. Koordine eden Kawa arkadaşa sordum, koordineyi ikinci havana göre yaptığını fakat üçüncü roketle ikinci roket arasında çok mesafe olduğunu söyledi. Hemen Zerdeşt arkadaşı çağırdım. Zaten konuşamayacak durumdaydı, psikolojisi alt üst olmuştu. Kolay mı attığı havanla iki arkadaşın nasıl şehit düştüğünü anlatması!.. Neyse ki mecburen anlattı. Rojava'da yapılan bu roketlerden kaynaklandığını söyledi. Bunlar daha önce de bir arkadaşın şehadetine sebep olmuş dedi. "Peki niye kullandın o zaman" deyince, "arkadaşlar çok ısrar etti" dedi. yani yakına gelen çetelere havanla vurulmasını mahalledeki arkadaşlar çok ısrar etmişti. İnsan ne söyleyebilir ki!

Tabi bu olaya sebebiyet veren bir durum da savaşta savaş ciddiyetini zorlayan yaklaşımlardır. Yani herkesin kendini Napolyon zannettiği bir ortamda herkes koordine oluyor. Bu arkadaşlar arasındaki

samimiyet bazen gırgır şamataya da yol açıyor. İkinci husus, aklı başında bir insan ya da savaştan anlayan birisi o kısa mesafede havan atmanın tehlikeli olacağını anlar. Yani çok yakına gelen çeteyi vurmak için çok uzman olmak lazım. Bizim kullandığımız bu tür silahların bazen sağı solu belli olmuyor. Bir de arkadaşların hemen üzerinden havan atılmaz. Yan tarafından atarsın.

Şehit düşen her iki arkadaş da gerçekten de çok temiz arkadaşlardı. Emekçi, fedakar arkadaşlardı. Bériwan arkadaş geldiğinden beri hep mahallede mevzilerdeydi. Birkaç gün önce kadın arkadaşların yönetimi biraz dinlenmesi için onu karargahlarına getirmişlerdi. Fakat çok dayatınca tekrar mevzilere gitmişti. Zilan arkadaş da öyle. Zilan arkadaş bir de genelde arkadaşlarımızın gitmek istemediği tepelerde kaldı çoğunlukla. Şuan hepimiz şehir merkezindeyiz. Çeteler en uzak olan mevzimiz belki de bizim karargahımızdır. Çünkü işlerimizi biraz daha sağlıklı örgütleyebilmek için biraz arkadayız ama bizim karargahımız bile bir kleş atışı mesafesindedir. Bundan dolayı mevzilerdeki uzun bir süredir kalan arkadaşların biraz dinlenmeleri için bazen karargaha getiriyoruz ama zar zor birkaç gün tutabiliyoruz. Hemen yine en ön mevziye, oradaki arkadaşın yanına gitmek istiyor. Tabi savaşta bu ruh her zaman kazandırıyor. Ama bazen böyle arkadaşların da erken şehit düşmelerine yol açıyor. Bu her iki arkadaş da sürekli en önde olmak için ısrar eden iki arkadaşımızdı.

Ne söyleyeceksin şimdi. Gel de örgüte ve de bu ailelerine izah et!... böylesi olayları izah etmek çok zor. En başta insan kendisine bile izah edemiyor. Hani bazen eleştiriyorsun, bazen faklı tedbirler ve uyarılar alıyorsun. Ama “birşey olmaz mantığı”, “savaştayız zaten her an herşey olabilir” mantığı nice değerli arkadaşımız bizden alıp götürdü ve götürüyor. Elbette bu arkadaşlar savaş ortamında oldukları için, hem de en ön mevzide oldukları için şehit düştüler. Fakat biz bu havanı çetelere atmıştık. Ama gitti bizim arkadaşları şehit etti. Keşke arkadaşlar havan için ısrar etmeseydi, keşke Zerdeşt arkadaş sağlamlığına emin olmadığı roketleri kullanmasaydı. Keşke, keşke diyorsun ama bu keşkeler gideni geri getirmeye yetmiyor. Tabi böylesi olaylarda en fazla etkilenenler yine bu olayların içinde olan arkadaşlardır ama yine de bazen bu tür duyarsızlıklar kendini tekrarlıyor.

Neyse olayı soruşturma aldık da, gideni geri getirmeye yetecek mi sanki? Bari bu tür olayların bir daha yaşanmaması kulağımıza küpe olsun...

(Ş. Beriwan, Ş. Zilan)

Şengal Çocuklarına Okullar Açıldı

Buradaki çalışmalarımız sadece askeri çalışmalarla sınırlı değil. Toplumsal bazı çalışmalar da yürütülüyor. Kadına yönelik, gençliğe yönelik çalışmalar var. Bir de çocuklar için de okullar açıldı. Tabi bu çalışmaları Toplumsal Alanda çalışan arkadaşlar yapıyor. Açılan okullarda Kürtçe eğitim veriliyor. Dağda 12 yerde okul açıldı. Tabi eğitim için aham şaham binalar yok, arkadaşlar konteynırları okul yapmışlar. Önemli olan çocukların eğitimsiz kalmamalarıdır. Bir ağacın altında bile eğitim verilebilir. Arkadaşlar 600'e yakın çocuğa bu okullarda eğitim veriyor. Şimdilik dördüncü sınıfa kadar devam edecek bir eğitim müfredatını arkadaşlar örgütlemiş.

Eğitim önemli bir çalışmadır. Önderlik eğitimi ve aileyi sistemin temel hücreleri olarak değerlendiriyordu. Tabi Önderliğin bahsettiği sistem, iktidarın kendini örgütleme mekanizmalarıdır. Ama toplumu örgütlemenin en iyi yollarından biri de yine bu eğitim yerleri ve çalışmalarıdır. Bir de Şengal'in çocukları arkadaşları seviyorlar. Arkadaşların araçlarını gördükleri anda yol kenarlarına inip zafer işareti yapıyorlar. Zafer işareti aslında "victory" yani zafer kelimesinin baş harfinden geliyor. Uluslararası bir işaret. Fakat içinde yaşadığımız coğrafyada bizimle özdeşleşmiş bir işaret haline gelmiş. Yani kuzeyde, güneyde, doğuda, rojavada bizim işaretimiz haline gelmiş. Bundan dolayı çocuklar bu işareti yaptıklarında bilinçli bir tercihle bunu yapıyorlar.

Burada verilen eğitimin içeriğini tam bilmiyorum ama çocukları geleceğe hazırlama açısından iyi bir çalışma sayılıyor. Geçenlerde öğretmenler Şengal şehir merkezine inerek önce karargahımızı sonra da gidip arkadaşların mevzilerini ziyaret ettiler. Onlarla kısa bir sohbet de ettim. Yürüttükleri çalışmaların da mevzilerde verilen savaş gibi değeri olduğunu, şimdiye kadar hep başkalarının diliyle başkalarının eğitimini gördük, ama şimdi kendi dilimizle kendi öğretmenlerimizle kendi kültürümüzü ve tarihimizi öğreniyoruz ve bu da çok değerlidir dedim. Onlara bir yemek verdikten sonra mevzilere uğurladık. Yanlarında 5-6 yaşlarında Ali diye bir çocuk da vardı. Bize yakın ailelerden birinin çocuğu ama tam bir fırlama. Yemek yerken de onu masanın üstüne tabakların içine koydum ve yemeğini o şekilde yedi. Tabi o da tüm gözlerin kendisinde olduğunu biliyordu ve havası yerindeydi.

Çocuklar bir toplumun geleceğidir. Eğer günümüzde bazı toplumsal sorunlarımız varsa, temel sebeplerinde bir tanesi bir zamanlar çocuk olan bu yetişkinlerin, iyi eğitilmemiş olmaları ya da başkaları tarafından eğitilmiş olmalarıdır. Aynı şeyin tekrarlamasını istemiyorsak bugünün çocuklarını iyi eğitmeliyiz. Çocuklar için her şeyi yapmak lazım. Çünkü onlar hakkediyor, çünkü bugünlerin emeklerini, yarın onlara teslim edeceğiz.

15 Nisan 2016

Çarşema Sor

Ezidi'lerde bayramlar ve özel günler çoktur. Toplumsal yapıda tabakalaşma olduğu için her kesimin de kendine göre bir özgünlüğü var. Oruçları farklı farklı zamanlara denk geliyor, bayramları da. Bazı bayramlar dini, bazı bayramlar da ulusaldır. Fakat zamanlamalar farklıdır. Fakirlerde ayrı, müritlerde ayrıdır.

Yine müritler içeresinde de aşiretlerinki ayrı ayrı zamanlarda olur. Fakat hepsinde kutsal sayılan zaman Çarşamba günüdür. Yani Müslümanların cuması, İsevilerin cumartesisi neyse Ezidilerin de çarşambası odur.

Ezidilerin de bir yaratılış destanı var. Genelde bütün tek tanrılı dinlerde dile gelen mitolojilere benziyor. Onlar da evrenin 6 günde yaratıldığına ve 7. günde yaratıcı gücün istirahat ettiğini düşünürler. İşte bu 7. gün Çarşamba günüdür. Fakat diğer dinlerin mitolojilerinden farklı olan yönler de var. Yaratılışta Melek-i Tavus'un büyük bir rolü olduğunu düşünürler. İnsanları yönetenin melek olduğunu söylerler.

Bugünde kutsal olan nesneler de vardır. Örneğin bugünün kutsal sembolü yumurtadır. Yumurtayı evrene benzetirler. Yumurtanın şekli elipstir ve dünyanın hareket yörüngesi de elipstir. Dünya güneşin etrafında döner. Yumurtanın içerisindeki yumurta sarısı da güneşe benzetilir. Bundan dolayı yumurta kutsal sayılır. Evrendeki renkliliğe dikkat çekmek için de yumurtalar değişik renklere boyanır. Sanırım Hristiyanların Paskalyasında da bu renklilik var.

Çarşema Sor, Nisan ayının ilk haftasında kutlanır. Fakat bu konuda da bir fikir ayrılığı var. Bazıları bunu miladi takvime göre ilk haftada kutlarlar bazıları da Kurdi (hicri) takvime göre kutlarlar. Mesela bazıları bundan bir hafta önce kutladılar, bazıları da dün kutladı. Çarşema Sor baharın müjdeleyici bayramı olarak kutlanır. Êzidiler bunu "Çarşema sere salé" diye kutlarlar.

Dünkü kutlamaları TEVDA ve YBŞ örgütledi. İçinde bulunduğumuz süreçte YBŞ çalışmalarını ve propagandasını daha fazla yapıyoruz. Bayrama biz de HPG olarak katıldık. Yaşar arkadaşla birlikte gittik. Tabi yanımızda da pekçok arkadaşı götürdük. Bazı misafirler ve müzik grupları da gelmişti. Serdeşté'de kutlamalar yapıldı, güzel bir bahar günüydü ve tam bir bayram havası vardı. Tabi renkli görüntüler de vardır. Toplumsal alanda çalışan bazı kadın arkadaşlar Ezidi kadınlarının beyaz elbiselerini giymişlerdi. Gerçekten de yakışmıştı. Fakat o elbiselerde daha yaşlı görünüyorlardı. Demek ki gerilla elbisesinin bir başka avantajı da insanı genç gösteriyormuş.

Bugünün anlamı üzerine biz de HPG adına bir mesaj yazmıştık. Fakat programı sunan arkadaş, bir gerilla arkadaşın çıkıp halkın önünde HPG mesajını okumasının halk üzerinde daha fazla etki yaratacağını söyledi. Bunun üzerine böyle boyu posu yerinde gür sesli heybetli bir arkadaşı aradık ve tüm arkadaşlar tabur komutanı Cudi Serhat arkadaşı önerdi. Gerçekten de tüm özellikler uyuyordu. Ve Cudi arkadaşı sahneye gönderdik. Artık yediği yumurtaların azizliğine mi geldi, üzerindeki gözlerin baskısına mı uğradı anlamadık ama bizim Cudi arkadaş aküsü deşarj olan arabalar gibi oldu. Önce sesi kısıldı, sonra durdu. Sunucu arkadaş yardım etmek istedi. "yok, dur okuyacağım" diyerek tekrar başa döndü. Bir daha durdu, tekrar devam etti. Fakat bu sefer başa dönmedi kaldığı yerden devam etti. Zaten mesajın içeriğini kimse anlamadı, herkesin derdi artık Cudi'yi o işkenceden nasıl kurtaracağıydı. Ondan dolayı arkadaşlar "ha gayret Cudi, ha gayret" diyerek adeta onu sona doğru itekliyorlardı. Neyse ki sonlara doğru gelince kimse imzayı ismi beklemeden, mesajın hangi kuruma ait olduğu duymadan bir alkış çaldı ve arkadaşı o işkenceden kurtardılar. Cudi yanımıza geldiğinde sudan çıkmış gibiydi. Arkadaşlar tabi takılmakta gecikmediler.

Aslında Kurdi hesaba göre hesaplandığında Çarşema Sor 4 Nisan'a denk geliyordu. Belki de sadece bu yılınki öyleydi ama 4 Nisan Önderliğin de doğum günü. Tabi bunu burada yeni öğrendim. Acaba tesadüf müdür?

Bu bayram bir bahar bayramı, yaratılışı, coşkuyu, kardeşliği ifade ediyor. Ezidi'ler de hem halkımızın hem de coğrafyamızın güzel bir rengi. Bu renkleri daha renklendirmek, özgürleştirmek dileğiyle.....

Bayramınız kutlu olsun!...

EK: iki gün önce bir grup arkadaş (Kava, Eriş, Zerdeşt, Devran) Kızılkent'te asfaltın üzerine inerek gündüz saat 5'te çetelere ait bir aracı vurdular. 4 çete öldürmüşlerdi, 1'si de yaralanmıştı. Fakat aracın üzerine gitmemişlerdi. Bu eylemi arkadaşlar Çarşema Sor için yapmışlardı. Tabi böylesi bir gün eylemle kutlanmaz diyebilirsiniz. Ama bu bayramda DAİŞ'in elinde halen yüzlerce Ezidi kızı, kadını, erkeği, yaşlısı esirdir. Ve bu eylem onlar içindi.

20 Nisan ‘15

Şengal’e Yaşamı Ekiyoruz!

Şengal üzerine çok yazılıp çiziliyor. Ölüm rengine boyanmış bu coğrafyaya yeniden yaşamı ekmek kolay değil. Yaşam sevincini hakim kılmak, ölüm korkusunu dağıtıp onun yerine güven yaratmak, insanları kendi iradesine sahip çıkar hale getirmek ve topraklarını sevdirmek kolay iş değil. Her toplum, her insan, kendi toprağıyla, kendi iklimiyle, kendi kültürüyle, adetleriyle güzeldir ve özgürdür. Bunun olmaması bir bitkinin köklerinden koparılmasıdır. Kendi kökleri üzerinde büyümeyen bir bitkinin yaşamı sunidir, doğal değildir.

Ezidilerdeki fermanlar büyük acılar yarattılar. Özellikle son ferman en acımasız olanıydı ve neredeyse tüm Ezidiliği bu topraklardan söküp atacaktı. Sürgündeki bir Ezidilik, köklerinden koparılmış bir bitki gibi suni teneffüsle yaşayan bir Ezidilik olacaktı ve bu da zamanla bu kültürün bitmesine ve Şengal gibi kutsal bir coğrafyanın Müslümanlaşmasına yol açacaktı. Fakat örgütümüzün bu fermana müdahale etmesi gerçekten de büyük bir kıyımı durdurdu. Hem bir inancın yok olmasını hem de bir coğrafyanın işgalini önledi.

Bunun büyük mücadelesi verildi ve de veriliyor. Ama sadece bu mücadeleyi askeri direnişle sürdürmek yetersiz olacaktır. En başta bu coğrafyaya inancı kırılan ve kendilerini göç yollarına vurmuş bu coğrafyanın insanlarını tekrar buraya getirmek lazım. Her insan kendi toprağında güzeldir. Ezidilerin yeri Şengal’dir, onlar da Şengal ile güzeldir. Bunu kabul ettirmek ve mücadelesini yapmak gerekir. Büyük yaşamı ve büyük amaçları, suyun, elektriğin olmamasına bağlamak ve bu ihtiyaçlar olmadığı için gelmemek, geleceği için, kendisi için ben yokum anlamına gelir ve ahlaken de ayıp bir şeydir. Bitme noktasıdır. Tabi bu utanç, bu insanları bu hale getirenlere aittir. Bundan dolayı Ezidileri fazla suçlamamak lazım. Ezidilik damarıyla kendilerini korumuşlardır fakat kendilerine ciddi anlamda yabancılaşma da dayatılarak bu damar kurutulmak istenmiştir.

Arkadaşlarımız buraya gelirken en başta yaşanan büyük katliamın önünü almak için geldiler ve bir anlamda bu görev başarıldı. Yani gözlerinde yaş olan yaşlı anne babaların sevgisine, anne babası çeteler tarafından katledilmiş çocukların özlemine, hayalleri elinden alınmış yiğit ama sahipsiz kalmış asi kızların gözlerindeki umuda, yerinden yurdundan göç ettirilmiş yüzbinlerce insanın intikam duygularına cevap olmak istedik. Bu görev en başta bu uğurda şehit düşen onlarca arkadaşın şehadeti sayesinde yerine getirildi ama burada başka görevlerimizin de olduğunu gördük ve görüyoruz.

Şimdi Şengal'de arkadaşlarımız farklı çalışmalarla toplumu toplum yapan değerle bütünleştirmek istiyorlar. Toplumsal çalışmalar yürütülüyor. Kadın çalışmaları gençlik çalışmaları, eğitim çalışmaları vb. yani direnişin sadece askeri boyutla sınırlı olmadığını, toplumun sadece erkeklerden oluşmadığını, renklerin sadece siyah beyaz olmadığını söylemek ve göstermek istiyorlar. Yaşamın zengin olduğunun mücadelesini veriyor arkadaşlar.

Bir de bunun bazı pratik çalışmalarını da yapıyorlar. Okullar açılıyor, kadınlara okuma-yazma ve silah eğitimleri veriliyor, çocuklar eğitiliyor, meclisler açılıyor, yardım kuruluşları örgütlendiriliyor, kampanyalar örgütlendiriliyor. Bu mücadelede şehit düşen yoldaşlarımızın ruhlarını ve anılarını abideleştirecek olan bir şehitlik ve Gelyé Kersé'nin girişine Önderliği ve şehitleri temsil eden "Bexçé Serok APO"yu da yapıyoruz. Ve de ağaç dikiyoruz. Herkes ağaç keserken biz ağaç dikiyoruz. 4 Nisan'da arkadaşlar ağaç diktiğinde burada biraz tuhaf karşılanmıştı. Alışık olmadıkları bir şeydi. Herkes dikilen şeyin yeşil bir ağaç olduğunu ve fazla önemli birşey olmadığını düşünebilirdi belki ama APOCULARIN Şengal'e gelişiyle buraya yaşam da ekildi. Dökülen kanlar, ekilen ağaçları sulayarak budaklandıracaktır...

Ek Not: Bizim Mazlum Rus arkadaş geldi. Birkaç gün önce arabayla onu Gare'den aldık. Bu kışın ortasında Gever'den vurup gelmiş. Yanımıza gelmek için de araba ayarlamamı istedi. Ne de olsa alışmış ya, Gever'de eskortlu dolaşmaya, yürüyerek gelemiyormuş. Araba ayarlamak için KDP'ye söylemek gerekirdi, çünkü kaçak getirsek ve yolda yakalansa iyi olmayacaktı. İsa'ya bir misafirimiz olduğunu söyledim. Hiç yok demedi ve araç ayarlayarak aldırdık. Amed Urfa arkadaş da onunla gelmişti. En son Mazlum'u 2008'de Çarçela'dan çıkarken görmüştüm. Fazla değişmemişti, ayrıca biraz da özlemiştik. Bakalım artık, bizim çiçeği burnunda yeni YBŞ komutanımız Êzidi olma avantajını nasıl kullanacak.

22 Nisan ‘15

DAİŞ’in Savaş Taktikleri

İnsanın, karşısında savaştığı rakibini ve düşmanını tanıması gerekir. Beğenirsiniz, beğenmezsiniz o ayrı bir mesele ama tanımanız, başarmanız için şarttır. Hatta savaş ustaları başarı için bunu temel bir şart olarak belirlemişler. Hem kendini hem de düşmanını tanımak ise daha büyük bir avantaj sağlar. Halk olarak savaşçılığı biraz mertlik ve kahramanlık üzerinden yürütüyoruz çoğu zaman. Bu özellikler önemlidir ama savaşın bir de bilimsel, ideolojik, sanat yanı vardır. Bundan dolayı düşmanını, onun felsefesini, amacını ve de savaş taktiklerini bilmen gerekir. Ani gelişen taktiklere karşı karşıt hamleler geliştirmek bir komutanının yaratıcılığına bağlı olsa da her askeri gücün önceden bilinen bazı taktikleri vardır ve bunları bilmek ona karşı başarılı bir savaş yürütmek için şarttır.

Ondan dolayı DAİŞ’i tanımak, ona karşı savaşmak için önemlidir. DAİŞ, savaş geçmişi olan bir örgüt değil ama İslami hareketlerin geçmiş mirası üzerinden yükselen bir hareket olduğu için fazla tecrübesiz sayılmaz. İslami hareketlerde kendini güçlü inanç ve maddi temele dayandıran bir zemin vardır. Fikirlerini beğenip beğenmemek ayrı bir konu ama inanarak savaşan bir yapısı var. Ve ölümü göze alan bir savaşçıyı sürekli ortaya çıkarabiliyor. Hasan Sabbah, “benim en büyük yeteneğim, severek ölümü göze alan ve ölüm korkusunu taşımayan fedaileri yaratmış olmamdır” der. Ve dünyayı sarsan bir örgüt yarattı. Bunda elbette Hasan Sabbah’ın pratik zekası ve yaratıcığı vardır ama İslami hareketlerin böylesi bir geçmişi vardır. Çünkü yeryüzündeki savaşı ganimetle, ölümü ise cennetle mükafatlandıran maddi ve manevi bir gerçeği var. Ve bu coğrafyada bu hediyeler insanları severek ölümü göze almaya götürüyor. DAİŞ, bu taktiği iyi kullanarak iyi bir zemin yarattı ve diğer taktikleri de kullanarak fetihçi ve yenilmez bir harekete dönüştü. Kısa bir zaman içerisinde bütün dünyayı tehdit eden ve herkesin korkulu rüyası haline gelen bir örgüt oldu.

DAİŞ karşısında savaşan fedai bir güç olarak onun taktiklerini bilememiz gerekiyor. Savaş yönünden birbirimize benzeyen bazı yanlarımız olsa da genelde farklı olan yanlarımızı yazmak istiyorum.

DAİŞ’in iki temel taktiği, psikolojik savaş ve fiziki savaş taktikleridir;

1-Psikolojik savaşla hakimiyet yaratma; bu taktiğini ise iki ayak üzerinden yürütüyor. Birincisi, Vahşet ve katliamlarla korku yaratmaktır. Bu konuda hiçbir etik değeri ve insani kaygısı yok. Haklı haksız demeden, çoluk çocuk demeden kendisinden olmayana karşı oldukça acımasız ve vahşidir. İnsanı öldürmenin değişik değişik yöntemlerini kullanarak adeta insandaki savunma refleksini ve direniş ruhunu kırmaktadır. Ona karşı durmayı anlamsızlaştırıp adeta insanları gönüllü bir biçimde ölüme razı etmektedir. DAİŞ’in eline düşen esirlere bakıldığı zaman bunu rahatça görmek mümkündür. Musul düştüğünde 2500 polisin teslim olması ve ölüme götürülürken elleri serbest olmasına rağmen ve herkesin gözleri önünde teker teker kafalarına kurşun sıkılarak infaz edilmelerini bilmelerine rağmen hiçbir şey yapmamaları tamamen tartışılması gereken ciddi bir durumdur. Bir koyunu kesmek için bile iki kişiye ihtiyaç vardır, çünkü koyun kesileceği zaman, boynuna bıçak indirildiğinde buna karşı direnmektedir. Fakat akıl ve mantık sahibi insan, üstelik de doğal savunma güdüsüne sahip olan bir insanın ölüm karşısında bu kadar sessiz durması ve bir an önce ölmek isteyerek kurtulması tahlil edilmesi gereken ciddi bir psikolojik durumdur. Yine kafaları kesilen insanların öyle soğukkanlı durmaları ve başlarının kesilmesini beklemeleri ciddi bir durumdur.

Tabi bu durum, en başta DAİŞ’in yarattığı korkuyla bağlantılıdır. Yani kurtuluş imkanının olmadığını düşünen insanlar yapılacak en mantıklı şeyin ölüm karşısında soğukkanlı olmak olduğunu belki düşünüyor ve

ondan dolayı bunu yapıyor. Belki de bir an önce bu işkenceden kurtulmak istiyordur. Önemli olan şey, çetelerin bu psikolojiyi iyi yaratmış olmalarıdır. Bunu yaparken hedef gözetmiyorlar. Yani sadece askeri hedefleri hedef almıyorlar. Daha çok sivil insanları katletmeyi seçerek bu korkuyu yaratıyorlar ve insanları kaçırtıp göçertiyorlar. Bir de yaptıkları katliamları teknoloji yoluyla sosyal medyayla dünyaya dağıtıyorlar. Dünyaya dağıtılan görüntülerle aynı zamanda korku da dağıtılıyor. DAİŞ, propagandasının % 60'ını basın üzerinden yaptığını söylüyor. Tarihe bakıldığında DAİŞ'ten çok daha acımasız ve vahşi olan zamanlar ve ordular olmuştur. Kölecilik dönemindeki beden parçalanmaları, ortaçağdaki yakılmalar, Moğol akınları sırasında, Cengiz Hanların döneminde kesik insan kafalarıyla örülen duvarlar ve surlar, Osmanlıların 52 tane öldürme biçimi, Ermenilere ve Kürtlere yapılan katliamlar, DAİŞ'in yaptığı katliamlardan ve vahşetten çok daha acımasızdır. Aradaki tek fark, geçmiş zamanın katliamları yapıldığında teknoloji ve basın imkanları bu kadar gelişkin değildi. Yıllar sonra ancak başka coğrafyalar öğrenebiliyordu. Yani o zamanlar yapılan vahşet ve katliamlar sadece o coğrafyayla sınırlı kalıyordu. Fakat günümüzde sadece sanal alem üzerinden bile sosyal patlamalar ve krizler çıkarılabiliyor. DAİŞ, bu imkanları iyi kullanıyor. Hiçbir ahlaki ve insani kaygısı olmadığı için de severek yapıyor.

Psikolojik savaşının ikinci ayağını ise başarı ve üstünlük havasını sürekli canlı tutarak yapıyor. Savaşta bu psikoloji önemlidir. Hem kendi savaşçı yapısını motive etmek için hem de düşmanın üzerinde baskı oluşturmak için önemlidir. DAİŞ, bir fetih hareketi olduğunu iddia ediyor. Bunu da sürpriz saldırı ve başarılarıyla da yaptı. Sürekli başarı psikolojisini canlı tutmak için bazen beklenmedik yerlerde eylemlerle bunu yapıyor. Bazen de bir yerde yenilgi aldığı zaman, yeniliyor psikolojisini bir an önce aşmak için beklenmedik bir yerde bir hamle yapıyor. Bu iki taktikle psikolojik savaşı iyi yürütüyor.

2- Fiziki savaş taktikleri, gerçi sayısı arttırılabilir taktikleri var ama daha çok hakim olduğu taktikleri 4 başlıkta toplanabilir;

-İntihar eylemleri: DAİŞ'in kendisine en çok güvendiği taktiği budur. Ve de iyi yaptığı eylem tarzıdır. Aslında İslami örgütlerin en hakim oldukları taktiktir. Tabi bu inançla bağlantılı bir şeydir. Bir insanın güçlü bir inancı olmazsa bu eylemi yapamaz. Hiçbir orduda fedai eylem yoktur. Cesaret gösteren askerleri ve kahramanları olabilir ama fedailiği ya da intihar eylemini bir taktik olarak kullanan hiçbir düzenli ordu yoktur. Bu bir İslami örgütlerde var bir de güçlü bir yurtseverlik ve sosyalistlik özelliği olan bizde. Tabi bizde intihar eylemi hiçbir zaman bir gerilla taktiği olarak kabul edilmemiş ve başvurulmamıştır. Ancak fedai eylemlere bir taktik olarak başvurulmaktadır. Fedai eylemlerimizde ise ölümü göze alan bir kararlılık var ama ille ölmeyi gerektiren bir zorunluluk yoktur. Riski yüksek eylemlerdir ama imkan varsa kurtulmayı da gerektiren bir yaklaşım vardır. Fakat İslami örgütlerde bu eylemlerde ölüm olmalıdır. Çünkü bu eylem tarzının mükafatı zaten ordadır. Ödül olarak bahşedilen cennete gitmek için ölmek gerekmektedir. Sen böylesi bir eylemde iyi sonuç da alabilirsin ama eğer ölmemişsen ödülünü alamazsın, ödülü almak için ölmek gerekmektedir. Bu durum intihar eylemini yapan militanı en iyi motive eden şeydir. Amacı cennete gitmek olan bu eylemde ölmek gerekir ama ölürken de düşmanına da iyi bir darbe vurmak gerekir. Eğer iyi bir sonuç almışsan hiç beklemeden cennetin en güzel bir köşesine gidersin.

Hasan Sabbah, eylem yapmaya gönderdiği fedailerinden eylemlerini yaptıktan sonra mutlaka ölmelerini istemiştir. Çünkü eylemlerini yapan militanın mutlaka ödüllendirilmesi gerekirdi ve bu ödül de cennet olduğuna göre oraya gitmesi gerekmekteydi, bunu için de ölmeliydi. Aslında bu eylem tarzlarında iyi olduklarını kabul etmemiz gerekmektedir.

Özellikle Önderliğin yakalanmasından sonra, hatta Zilan arkadaşın eyleminden bu yana pek çok sefer fedai eylemlerimiz olmuştur. Şehadetle sonuçlanan fedai eylemleri. Hepsine de bakıldığında gerçekten de alınan sonuç bakımından nitelikli diyebileceğimiz eylemler azdır. Yani karar ve istekte sorun yok, hatta bunun tartışması bile olmaz ama göze alınan bu riske rağmen alınan sonuçla kıyaslandığında azdır. Fakat DAİŞ, böylesi bir eylemi yaptığında iyi bir sonuç almak için ne gerekiyorsa yapıyor. Geçen kışın Şubat'ın sonlarına doğru çeteler Şengal şehir merkezindeki mevzilerimize ciddi bir saldırı yapmıştı. Kobani'nin düşmesinden sonra yaptığı en etkili saldırıydı. O zaman iki araç patlattılar ve 3-4 koldan da saldırdılar. Peşmergelerin tuttuğu kale ile arkadaşların tuttuğu tepe arasındaki asfalttan gelmişti bir araçları. Elle yapılmış paletli bir panzerdi. O yolda 3 satır ve bir de hendek vardı. Adam bu dört engeli de aşarak güçlerimizin arkasına geçmişti. Hedefinde ya bizim karargah vardı ya da peşmergenin tuttuğu kale. Hendek ve satırları geçtikten sonra aslında hiçbir yere takılmadan karargahımıza da gelebilirdi. Ama yönünü sağ tarafa vererek arkadan kaleye çıkmak istemişti. Çünkü kalenin ön tarafından da saldırmışlardı. Burayı düşürmek istemişlerdi. Yolun kenarı 60-70 derece eğimli olmasına rağmen inmişti. Hem de tek palat üzerinde. O ortalıkta epey dolaşmıştı, kaleye çıkmak için çok çabalamıştı. Fakat oraya yetişemeden kendini

patlattı. Kendini hedefine ulaştırmak için yarım saatten fazla uğraştı. Ben arkadaşlara dedim ki, "şimdiye kadarki şengal savaşında cennete gitmeyi hak eden tek DAİŞ'li budur" çünkü gerçekten de adam çok uğraşmıştı.

İntihar eylemlerini iki çeşit yapıyorlar. Araçla yapılan eylemi zaten biraz açarak anlattım. Diğer tarz ise bireysel intihar eylemidir. Bireysel eylemleri ise üzerlerine patlayıcı bağlayarak yaparlar. Bu eylemleri bazen çatışmaların ortasında bile yapıyorlar. Önce çatışırlar daha sonra da kendilerini rakibinin mevzilerine ulaştırarak patlatırlar. Hizan denilen raxt gibi bir düzeneği bellerine takarlar. Bu düzenek daha çok C-4 gibi güçlü bir patlayıcıyla yapılmış ve içine demir bilyeler yerleştirilerek yapılmıştır. Ellerinden geldiği kadar savaşırlar ondan sonra da kendilerini patlatıyorlar. Şengal'de şimdiye kadar bizim mevzilerimizde kendilerini patlatamadılar. Fakat kendilerini patlatmak için gelenler oldu. Biri Baré'de iki tanesi de Şengal'de arkadaşların tuttukları tepelere saldırmıştı, onlar kendilerini patlatmaya fırsat bulamadan arkadaşlar onları patlattılar.

Çeteler, özellikle de kadroları savaşa hazırlanarak çıkıyorlar. Ölümlerini göze alarak savaşıyorlar ama ölmeden de pek çok düşmanını da öldürmek istiyorlar. Şubat'ın sonlarında yaptıkları bir saldırıda arkadaşlar 6 tane cenazelerini ele geçirdi. Bir tanesinin çantasına baktım. Adamın üzerindeki raxtta 8 tane kleş şarjörü vardı. Çantasında ise 500 yedek mermi. Ayrıca bir kan durdurucu, bir duping iğnesi. 2 tane metro çikolata ve yaralanma durumları için yara yerini bağlayacak esnek bir kumaş vardı. Bir de satoru vardı adamın. Yani mermileri bittikten sonra bir de satorla doğramak için gelmişti. Demem o ki hazırlıklı geliyorlar ve kendilerini iyi motive ediyorlar. Tabi arazide savaşmasını fazla bilmiyorlar. Bizim savaş tarzımıza göre acemi kalıyorlar. Dağ savaşında iyi değiller. Daha çok ova ve şehir savaşında hakimler.

-Suikastler; DAİŞ'in hakim olduğu bir savaş taktiği de suikastlerdir. Aslında süikast bir şehir savaşı taktiğidir. Biz şehir savaşında yeni olduğumuz (Hilvan-Siverek'i saymazsak) için DAİŞ kadar tecrübeli değildik. Şehirlerdeki savaş hem açık hem de gizli bir savaştır. Her sokak başı, her pencere, her kapı, her delik, her dam, her çöplük, her yığın kısaca her şey bir düşmandır, bir mevzidir, bir keskin nişancıdır. Düzlük bir ova ya da bir dağ başı gibi değildir. Yani uzaktan görülecek bir düşman yeri yoktur. İçiçe duran ve yapılardan dolayı bir anda burnunun dibinden çıkabilecek bir düşmanınla karşı karşıya kalabileceğin bir içiçelik var. Ondan dolayı her an vurma ya da vurulma durumu vardır. Bu durumda da süikast önemli bir taktik, süikastçiler de önemli bir aktördür.

Şehirdeki süikastlerde, süikastçinin özellikleri, şehrin yapısı, mevziler, kamuflaj önemlidir. İlk başlarda arkadaşlarımız biraz tecrübesizdi. Erken vuruluyorlardı, zaman geçtikten sonra hakim oldular ve sonuç aldılar. İlk şehre girdiğimizde bir saat içerisinde aynı noktada 3 arkadaşımız şehit düştü. Yerini daha sonra tespit ettiğimiz bir süikastçi vurdu arkadaşlarımızı. Bu durum bir süre geçene kadar devam etti sonra hakim oldu arkadaşlar. Çetelerin de avantajları vardı. Çünkü şehrin bir köşesi bizim elimizde, şehrin büyük bir kısmı da onlarda. Bizim yerlerimiz biraz daha belli, onların yerleri daha fazla ve belli değil. Mevzilerinin yapısını öğreninceye kadar zaman geçti. Örneğin onlar dış duvarda delik açmıyorlar. Bir kapı veya bir pencerenin hizasında içerdeki duvarda delik açıyorlar. Dışardan bakıldığında görülmüyor ve deşifre olmuyorlar. Süikastçi yerleri ayrı, diğer silahların çalıştığı yerde süikast yapmıyorlar. Sükatçileri sürekli tetikte. Bizden daha sabırlıdırlar. Süikast birimlerindeki eleman sayısı azdı ama birimlerin sayısı fazla.

Saldırı eylemlerinde hiçbir güç gerilla kadar tecrübeli ve cesaretli değildir. Belki de Kürtlerin temel bir özelliği daha çok duygu ve cesaret yönü ağır basan savaş tarzında öndedir ama içinde teknik, kurnazlık olan savaş tarzına fazla önem vermez. Suikastin önemini kavrayana ve öğrenene kadar epey zaman geçti. Ama hakim olduktan sonra da çetelere göz açtırmadılar. İlk başlarda bir birim olan süikastçilerimizi tabur olarak örgütledik. Şimdi Agır Siverek arkadaş bakıyor. Hakim olan pek çok arkadaş var ama şimdi en gözde süikastçi arkadaşlarımız Tiréj, Demhat, Pirdoğan ve Sımko arkadaşlardır. Gündüz hakimiyet sağlandığı gibi akşam da termaller sayesinde çeteler hiç hareket edemiyor.

-Sabotaj taktiği; İslami hareketler bu patlama ve sabotaj eylemlerinde de iyidirler. Belki de coğrafyanın yapısından dolayı bu taktikler daha fazla kullanılıyor. Ama uzman oldukları söylenebilir. Bu konuda Filistinliler de zamanında İsrail'i oldukça zorlamıştı. Şimdi de bütün radikal İslam örgütleri bu patlama eylemleriyle dünyanın korkulu rüyaları olmuştur. Bunu hedef gözetmeden yapıyorlar, diğer sebep ise önem veriyorlar.

Şengal'de bu sabit mevzilenmemizde fazla etkili olmadılar. Çünkü hem az hareket ediyoruz, hem de dağlık alan ve yolların çoğu bizim denetimimizde. Fakat Armanç, Roni, Bawer, Armanç (Serhat) gibi arkadaşları da mayınlarda şehit verdik.

Alışık olduğumuz bir taktik. Ama kullanma biçiminde ve kullandıkları bazı tuzak biçimlerinde farklılık var. Mesela kapı pencere pervazlarına bağlıyorlar, teknik malzemelere bağlıyorlar vb. bir de tuzakları bazen daha farklı. Mesela burada bir tuzak biçimlerini gördük. Bu tuzağı özellikle asfalt yollarda kullanıyorlar. Yolun bir tarafına tuzağı yerleştiriyorlar, yolun üzerine de içi boş serum hortumundan biraz daha kalın bir hortumu atıyorlar. Araç geçtiği zaman bu hortuma basıyor. Hortumun bir ucu kapatılıyor ve tekerleğin basmasıyla hortumun içindeki hava diğer uca bağlanmış şırıngayı iteliyor. Şırınganın içine bağlanmış artı-eksiler bu basınçla birbirine temas ediyor ve patlama oluyor.

Bir de yine hortumla ama küçük hortumla basmalı tarzında küçük yüzükler biçimde birbirine geçirilmiş küçük halkaları kullanarak araziye atıyorlar ve tuzak şebekesine bağlıyorlar. Bu iki tuzak biçimi bizim için biraz yeniydi, onun dışında kullandıkları taktikler bizim alışık olduğumuz taktikler.

-Ani ve hızlı hareketlerle cephe yarma taktiği; bu taktik çetelerin hakim olduğu ve asıl başarıyı elde ettikleri taktiği oluyor. Bir düşman cephesi yarmak ve içine sızmak cepheyi kırmak anlamına gelir. Bu taktiği göze almak kesin başarıyı ya da kesin yenilmeyi göze almayı gerektirir. Çünkü geri dönüşü olmayan bir yere giriyorsun. Tarihte bu tarz başvurulan taktikler vardır. Bu "gemileri yakmak" ya da "köprüleri yıkmak" gibi deyimlerle de ifade edilir. Ama çetelerin bunu kullanma tarzı biraz daha riski göze almak biçiminde oluyor. Bazen çatışmaların en yoğun olduğu zamanlarda bunu yapıyor. Aslında DAİŞ'in o kocaman şehirleri ele geçirmesi biraz da bu taktiğini iyi kullanmasına bağlıdır. Ani ve hızlı hareketle çoğu zaman rakibinin kalesine ya da onun kalbine giriyor. DAİŞ'in kullandığı psikolojik savaş yöntemiyle zaten daha öncesinden fetih ordusu olduğunu ve yenilmez olduğunu biraz yaymıştır. Birden bu şekliyle de ortaya çıkınca çoğu zaman onun karşısında direniş değil teslimiyet ya da kaçış gelişiyor.

Tarihteki örneklere bakıldığında da en iyi sonuç alan taktik düşmanın arkasına ya da içine saldırma taktiğidir. Truva savaşı olarak tarihe geçmiş o ünlü destanın püf noktası da bu taktiktir. DAİŞ, bu taktiği Musul'da da Şengal'de de iyi kullandı. Ve iyi sonuç oldu. (gerçi her iki yerde de ciddi bir direniş olmadı ve adeta şehir onlara teslim edildi.)

Bu taktiklerin dışında da pusu, sızma, çatışma gibi taktikleri de var fakat bu saydıklarım DAİŞ'in temel taktikleridir. Tabi kendilerine göre savunma tedbirleri de var. düşmanını yanıltmak, bir yerde görüntü verip başka bir yerden saldırma, kukla manken gibi yanıltma taktikleri, pusulama, mayınlama gibi farklı taktikler var. Tabi gerillanın peşmerge ve Irak askerinden farklı ve daha cesaretli bir savaş tarzı olduğunu sanırım DAİŞ de fark etti. Ama onların en büyük korkuları uçaklardır. Hava saldırılarında daha fazla kayıp veriyorlar. Eğer hava saldırıları olmasaydı belki de saldırmayacakları yer kalmazdı. Ondan dolayı uçaklara karşı da farklı taktikler kullanıyorlar. En başta keşif uçaklarını yanıltmak için çoğu şehirde sivil insanları kalkan olarak kullanıyorlar. Bazen silahsız dolaşarak sivil gibi görünüyorlar. Şehirde evlerin altında bazı tünellerini gördük, yine arazide de birkaç tane gördük. Epey fazla emek harcadıkları belli oluyordu. Bu tünelleri hem uçaklara karşı gizlenme yeri olarak kullanıyorlar hem de karşılarındaki güçlerin altına kadar gelip patlayıcı bırakmak ve sonra da patlatmak için yapıyorlar.

Keşfe karşı kullandıkları diğer bir taktik de duman çıkarma taktiğiydi. Buralarda petrol bol olduğu için bol bol petrol yakıyorlar. Yine keşif dolaştığında bazen onlarca yerde lastik yakıyorlar. Ondan dolayı şimdiye kadar doru dürüst Şengalin temiz havasını soluyamadık. Keşif uçaklarının bulutlu ve yağmurlu günlerde etkisiz olduğunu bildikleri için genelde böyle günlerde mutlaka saldırı yaparlar. Bazen de keşif uçakları çatışmalar sırasında onların yerlerini tam olarak tespit edemediği için onların nereden mermi sıktıklarını tespit etmek istiyordu. Onlar da bunu bildikleri için bazen sıkmıyorlardı. Böylesi durumlarda keşif uçaklarını koordine edenler ya bize ya da peşmergeye, çetelerin mevzilerine doğru, ya da bizzat onların içinde olduğu eve doğru atış yapmamızı, roket atmamızı istiyorlar. Bu biçimiyle onların yerini tespit edip uçakla vuruyorlar.

Düşmanımızı küçümsemeden onu tanımak, onun karşısında başarılı bir savaş vermek için önemlidir. Büyük savaş ustaları kendini tanımayı başarının yarısı, düşmanını tanımayı da yine başarının yarısı olarak tanımlar. Ama hem kendini hem de düşmanını tanıyan bir gücün başarı için avantajı daha fazla olur. Bunun için bu DAİŞ'in iyi savaştığını, cesaretli olduklarını kabul etmemiz gerekir. Onların vahşi olduğuna dair en ufak bir tereddüt yaşamamak lazım ama savaşçı gözüyle baktığında bunu kabul etmek gerekir.

DAİŞ'in en büyük hatalarından bir tanesi de APOCU harekete belasını vurmasıdır. Bütün dünyayı titreten korkusu APOCULARIN bendine takıldı. Bu onlar için bir kırılma sebebi, bizim için de bir gurur vesilesi oldu. Eğer bize bulaşmasalardı Irak'ın tamamını, Güney'in tamamını ele geçirirlerdi, hatta Suriye'nin büyük bir kısmını. Fakat bize bulaşmaları ve bize karşı savaş ilan etmeleri en büyük hataları oldu. Savaş tarzıyla, en azından ölümü göze alan yapılarımızla birbirimize benzeyen yanlar olduğu için yani güçlü bir inançla savaşan bir yapımız olduğu için onların karşısında geri çekilmedik, kaçmadık. Ve direnerek saldırılarını kırdık ve de

onları parça parça yenmeye ve geriletmeye başladık. Bir askeri güçte gerileme ve kırılma yaşandı mı toparlanması zordur.

DAİŞ karşısındaki savaşla herkese cesaret verdik. Bu bir abartma değil, elbette onların karşısında savaşan başka güçler de var ama çetelerin yenilmez olduğu psikolojisini biz kırdık. Bu bütün dünyaya moral ve cesaret verdi, sinerji yarattı. Her ne kadar dünyanın egemen sistemi bunu resmi olarak dillendirmiyorsa da bütün insanlar buna şahittir.

Tarihin en çirkin yaratıklarıyla savaşıyor olmamız hem PKK militanları olarak hem de insan olarak bize gurur veriyor. Bu illeti, çöllerin tozuna gömmeden durmamalıyız. Önderliğimizin dediği gibi bu pisliklerin olduğu her yerde bunlara karşı savaşmalıyız. Yeter ki bunun fırsatı bize verilsin...

8 Mayıs '16

Pirdoğan ve Canfeda Arkadaş!

Dün Heyır Nasır'da çeteler saldırdı. Aslında gün ortasında bir saldırı oldu. Çeteler genelde belirli bazı zamanlarda saldırı yapıyorlardı. Havaların biraz sisli, dumanlı, yağmurlu zamanlarında, ya da sabah vakitlerinde. Yani önceden biraz hissedilirdi. Fakat dünkü saldırı sanki biraz rastgele oldu. Daha çok Heyır Nasır'daki arkadaşlara yönelik bir saldırı oldu. Burada YNK'ye bağlı peşmergeler de var ve ortak tuttuğumuz bir mahalle. Onlar biraz yan tarafta kaldıkları için çatışma genelde arkadaşlarımızın olduğu tarafta oldu. Buradaki avantajımız yukarı mahallenin (suka jor, beroj mah) bu mahalleye hakim olmasıydı. Oradaki arkadaşlar bir nevi buranın savunması rolünü de oynadılar.

Çatışma devam ederken ben de oraya uğradım, arkadaşları kontrol ettim. Buranın sorumlusu Ciger arkadaştı. Maxmur'dan seferberlik için gelen 4 genç ve bazı yerel arkadaşlar da vardı. Arkadaşların durumu iyiydi. Sızma yaparak evin dibine kadar gelmişlerdi. Arkadaşlar birkaç tanesini vurmuştu ve cenazeleri yerdeydi. Önümüzde duran cenazelere bakarken, içinde olduğumuz odanın penceresinin dibinde birden bir çete çıktı. Pencerenin dibi 3-4 metre yüksekti ve bir de hiç beklemiyorduk. Birden silahlarımızı doğrulttuk ama hepimizden hızlı olan Cudi Gever arkadaş birkaç tane sıktı ama vuramadı. Arkadaşlar üstten birkaç bomba attılar fakat adam kaçarak tekrar kendini kurtardı. İçinde bulunduğumuz oda çatışmanın olduğu yerden görülüyordu ve büyük bir ihtimalle o çete bizim odamıza bomba atmak için oraya gelmişti, belki de yolunu şaşırmıştı. Fakat hem o bombasını atamadı hem de biz onu vuramadık.

Çatışmalar yaklaşık 3 saat sürdü. Arkadaşlar toplam 14 tanesini vurdular, hemen altımızda birkaç tane cenaze vardı, arkadaşlar hemen gidip getirmek istedi fakat bırakmadım, çünkü suikast yapabilirlerdi, akşam gidip getirdiler. Şengal'li müslüman bir eczacının cenazesini getirmişlerdi, üzerinde kimlik vardı. Üzerinde bir de BKC silahı vardı. Çatışmalarda arkadaşlarda herhangi bir olumsuzluk yoktu, herkesin durumu ve morali iyiydi.

Tabi bugün peşmergelerin değişim zamanıydı. Buradaki peşmerge alayı 45 günde bir değişiyor. Bir liva gidiyor, bir liva geliyor. Ve peşmergeler değişirken göbek ata ata oynaya oynaya gidiyorlar. Çünkü onlara göre Şengal bir ölüm cenderesi ve buradan çıkmak onlara moral veriyor. Tabi büyük ihtimalle çeteler de bu değişim zamanını fark etmiş olacaklar ki bu ikinci değişim zamanıdır saldırı yapıyorlar. Bundan 45 gün önceki değişim sırasında da yine saldırmışlardı. Fakat biz o zaman bunu fark etmemiştik. Bu sefer de değişim zamanında saldırı olunca bunun bir tesadüf olmadığını anladık. Çünkü değişim sırasında belli bir boşluk ve düzensizlik yaratıyorlardı. Dünkü saldırıda peşmergenin de 2 şehidi oldu.

Akşam hepimizin moralini bozan bir gelişme yaşandı. Akşama doğru baktık cihazda bir muhabere oldu. Ben sürekli muhabereleri takip ediyorum. Muhaberede Ferzat arkadaş aracılık yapıyordu. Pirdoğan arkadaş Çeko arkadaşla konuşuyordu. "biz eyleme gidiyoruz, tüm arkadaşlara selamlarımızı söyleyin, Biji Serok APO" diyordu. Hemen araya girdim meseleyi öğrenmek istedim, Pirdoğan ve Canfeda arkadaşlar akşam işleri

varmış bahanesiyle tepeden ayrılmışlardı ve muhabereden de anlaşıldığı gibi fedai eylemi yapmak için kendilerini çetelerin üzerine bırakıyorlardı. Ben hemen kalkıp tepeye gittim, gittiğimde bir saate yakındı tepeden çıkmışlardı. Arkadaşlara meseleyi sordum onlar da net bir şey söylemediler ama yanlarına bombalar almışlardı, o gün arkadaşlarla resim çekmişlerdi ve de arkalarında bir not bırakmışlardı. Notu Pirdoğan arkadaşın çantasından çıkardım. Eyleme gideceklerini, bu pozisyonda kalmanın bize zarar verdiğini, KDP'yi beklemeden kendi başımıza Şengal'i almamız gerektiğini, uzun bir süredir kendini fedayi eylem için hazırladığını, bu eylemi yapmak istemesinden dolayı arkadaşların da anlam vermeleri gerektiğini vb. bazı şeyler yazmıştı. Tabi eylem için gittikleri anlaşılıyordu. Canfeda arkadaşı da ikna etmiş ve beraber gitmişlerdi.

Cihaz üzerinden onlara çağrı yaptım ama cevap vermediler. Fazla açık da konuşmak istemedim çünkü çeteler de dinliyor olabilirdi. İkna etmek için o pozisyonda söylenmesi gereken herşeyi söyledim ama cevap vermiyorlardı. Tam olarak nereye gittiklerini de bilmediğimiz için müdahale de edemedik ya da takviye de gönderemedik. Öyle durup bakakaldık. Nerede silah patlayacak onu takip etmeye başladık. Tepeye ilk gittiğimizde arkadaşlar aşağıya doğru giderlerken termalde görmüşlerdi ve yönleri şehre doğruymuş. O pozisyonda beklemek tam bir işkenceydi. Çünkü tam olarak nereye gittiklerini bilmiyorsun, müdahale edemiyorsun, tüm arkadaşlar muhabereyi takip ediyor, herkes merakla ne olacağını bekliyor. Canlı bir filmi seyreder gibi neler olacağının merakıyla koskoca şehre ve tepelere bakıyorsun.

Diğer yandan çetelere ait cihazları takip ediyoruz. Bir süreden sonra çeteler iki kişinin onlara doğru gittiğini söylediler. Kendi güçleri olabilir diye birbirlerine sordular. Yarım saatten sonra netleştirdiler yani kendi güçleri değilmiş. Büyük bir panik yaşadılar ve her taraftan oraya müdahale etmek istediler. Cihaz üzerinden bahsettikleri yer Abdurrahman camisinin etrafıydı ama hareketlilik bizim Şehit Erdal ve havuz tepesi dediğimiz yerde oluyordu. Uzun bir süreden sonra 23.45'te Şehit Erdal tepesinin kenarında bombalar patladı, sonra da silah sesleri geldi. 15 dakikaya yakın ses geldikten sonra bu sefer de havuz tepesini altından silah sesleri geldi. O arada tam olarak neler olduğunu anlayamıyorduk ama önce Ş. Erdal tepesine sonra da havuz tepesine gittikleri anlaşılıyordu. Tepeleri düşürüp düşüremedikleri anlaşılmıyordu ama her iki tepeye saldırdılar. Sonra tepenin arka tarafında roket ve bomba sesleri gelmeye başladı. Bir süreden sonra silah sesleri tek taraflı gelmeye başladı. O andan sonra şehit düşmüş olabileceklerini tahmin ettim. Ama sonlara doğru epeyce doçka ve roket kullandılar. En son, gece yarısı saat 2'de kendi cihazlarından tekbir sesleri getirerek ellerinde iki cenaze olduğunu söylediler.

Elleri kolları bağlı olmuştuk ve gözlerimizin önünde ellerimiz arasından kayıp giden iki arkadaşımız için hiçbir şey yapamadık. Saat 3'ten sonra mangaya gidip biraz uzandım ama sabaha kadar gözüme uyku girmedi. Ne gerek vardı şimdi böyle bir şeye. Akşama kadar çetelerin saldırısı olmuştu arkadaşlar 14 tanesini vurmuştu ve tek bir arkadaşın parmağı bile kanamamıştı. Tüm arkadaşlar o kadar moral almışken aynı akşam kalkıp böyle bir eyleme gitmenin hiçbir anlamı yoktu. Fedai eylemlerinin zamanı, şartları daha farklıdır. Şimdi Şengal'de hiç de fedai eylem yapma gibi bir zorlanmayı ve tıkanmayı yaşamıyorken, çizgide ve taktikte bir tıkanma yokken, çete saldırıları karşısında sürekli başarılı bir pozisyondayken böyle bir eyleme ihtiyaç yoktu. Böylesi eylemler zorlu süreçlerin, tıkanmaların yaşandığı zamanların, kimsenin savaşmak istemediği zamanların, Önderliğin ve halkın üzerinde ciddi saldırı olduğu zamanların eylemidir ve şimdi hiç de böyle bir eyleme ihtiyacımız yoktu. Üstelik de en moralli olduğumuz bir günde....

Tabi her iki arkadaşın gösterdiği cesaret ve kararlılığa tek bir kelime bile söylenemez. Bu cesaret ve bu ruhu örnek almalı kendimize rehber yapmalıyız ama kendi örgütünün onayını almadan, böyle bir gereksinim olmadan böyle bir eylemi yapmanın hiçbir anlamı yoktu.

Sabah yönetimdeki arkadaşları topladık ve olay üzerine biraz tartıştık, bu olayı arkadaşlara iyi kavratmamız gerekecekti. Arkadaşları teşhir etmeden, gösterdikleri cesaret ve ruhu örnek alarak böylesi bir süreçte böylesi bir eyleme ihtiyaç olmadığını iyi kavratmalıydık ve bugün bütün noktalara da bu temelde toplantılar da yaptık.

Pirdoğan arkadaş özel kuvvetlerden bir arkadaştı. İlk geldiğimizde benimle birlikte Şengal'e gelmişti. İlk günden beri sürekli en ön cephedeydi. Şehre girdiğimizden beri de sürekli mevzilerdeydi, özellikle suikastte çok hakimdi. İşinde son derece hakim ve istekliydi. Çok emeği oldu. Gerçekten de çalışken bir arkadaştı. Farklı yoğunlaşma ve görüşleri de olurdu ama genelde savaşı geliştirme üzerine yoğunlaşıyordu. Süikast taburunu kurma önerisi zaten onundu ve kurmuştuk. Kendisi de bu taburun yönetimindeydi. İki gün önce tepelere suikast için gittiğinde ben de oraya gitmiştim. Biraz suikastten tartıştık ve silahımın dürbününü ayarlamasını söyledim. Biraz ayarlamak istedi ama tam olmadı. Ama kendi silahıyla iğneyi bile vuracağını söyleyince onunla iddiaya girdik. Ben mekanikle attım, o da dürbünle. İddiayı ben kazanınca, kendi dürbün

ayarının bozulduğunu söyledi. Demek ki, yoğunlaşması yapacağı eylem üzerineymiş. Yoksa o benden daha iyiydi nişan konusunda.

Canfeda arkadaş, Şengal'e girdiğimiz süreçte Avaşin'den gelmişti. Takım komutanı bir arkadaştı ve çok temiz saf bir arkadaştı. O kadar mütevazi ve emekçi bir arkadaştı ki insanda doğal olarak saygı uyandırıyordu. Kendisi zaten o tepenin komutanıydı. Pirdoğan arkadaş sadece birkaç günlüğüne süikast için gitmişti oraya. Büyük ihtimalle Pirdoğan arkadaş onu ikna etmişti. Ve beraber bu eylemi yaptılar.

Yoldaşlar, böylesi bir zamanda ve yerde kesinlikle böyle bir eyleme ihtiyacımız yoktu çünkü geldiğimizden beri arkadaşlarımız burada kahramanca savaşıyor. Bundan dolayı bu eyleminiz bizi çok zorladı ama cesaretinizi ve ruhunuzu da kendimize örnek alacağız....

(Ş. Canfeda, Ş. Pirdoğan)

19 Mayıs '15

Tılhemis'teyiz

Şuan Tılhemis Saumasının (buğday deposu) hemen yan tarafında bulunan Dérik Saha Karargahının damında, çıplak gökyüzünün altında yatakta uzanmış halde bu yazıyı yazıyorum. Uzun bir süreden sonra, bir evin damında gökyüzünün tavanı altında yıldızlara çıplak gözle bakarak yatacağım. Çıplak gökyüzünün altında yatmak insana huzur veriyor. Sanırım her insan için geçerlidir bu durum ama gerillalar için, doğayla bütünlük içinde yaşayan insanlar için bu durum daha da geçerli. Böylesi durumlarda yaşanan huzurun sebebi hakkında, herkes kendine göre bir şeyleri söyleyebilir ama herhalde temel sebebi evrenin gerçeğiyle daha çıplak gözle yüz yüze gelmedir. Ve bunun yarattığı yoğunlaşma sonucunda yaşanan gidip gelmelerdir. Tabi herkes bir yıldızda farklı bir şeyi görebilir. Kimi kaybettiği yoldaşını, kimi annesini-babasını, kimi sevdiğini-yarini görür. Ama insanı huşu eden bir havası vardır bu semayla buluşmaların.

Yanımda Yaşar arkadaş da uzanmış. Yaşar arkadaş bizim komutanlığımızdaydı fakat bundan bir süre önce bu tarafta ihtiyaç olunca buraya düzenlenmişti. Şimdi buranın saha yönetimindedir. Kendi deyimiyle "ikinci adam" konumunda. Uzun bir süre sohbet ettik, daha sonra da o yattı ve ben de biraz semaya daldım. Bu sabah bu tarafa geldik. Tılhemis bu son iki yılda epeyce gündemimizde yerini almıştı. Çünkü geçen yıl burada toplu kayıplarımız olmuştu. Daha doğrusu burada arkadaşlarımız tam bir katliamdan geçmişti. Ciddi kayıplar vermiştik. Tılhemis her arkadaşın yüreğinde kin ve intikam demekti. Bu baharın alındığında da ciddi bir sevinç yaratmıştı. İşte biz de bu yeri görmek ve arkadaşları da ziyaret etmek için Mazlum Rus arkadaşla birlikte buraya geldik. Şehrin ortasında şehre adını veren bir tepe vardı ama şehir, adı gibi heybetli değildi. Burada arkadaşların karargahı vardı.

Buraya gelmişken Tıl berak'a da uğradık. Burası Tılhemis'ten daha güzeldi, daha derli toplu ve askeri bir görünümü vardı. Şehrin yapısı bile daha düzenliydi. Akşam tekrar Tılhemis'e karargaha geri döndük. Yaşar arkadaş karargahında "kime nasip kime kısmet" diyerekten beslediği koyunu bize kestirip hazırlık yaptırmıştı. Fakat akşam yemeğine oturmadan Sauma'ya çıkıp biraz etrafı gözledik.

Buranın saumaları küçük dağlar gibidir. Bu dümdüz ovalarda metrelerce yükseklikteki bu binalar gerçekten de küçük tepeler gibidir. Ondan dolayı buralara çıkıldığında da sanki bir tepeye çıkılmış gibi bir havayı veriyor insana. Çünkü etraf düzlük olduğu için çok uzakları da görebiliyorsun. Binaya çıktığımızda güneş batmak üzereydi. Upuzun ve dümdüz ovalarda güneş battığında denizde batan güneş gibi kızıl bir tepsi gibi oluyor ve insana deniz kenarının havasını veriyor. Güneşin batmak üzere olduğu akşam saatlerinde bu dümdüz ve upuzun ovaların rengi de en az kızıl tepsi kadar insanın dikkatini çekiyordu. Kuzeyin pek çok yerinde üşümekte olan erken bir bahar havası yaşanıyorken, buralarda buğdaylar sararmış ve artık kaldırılmaya başlanmış durumdadır. Yani hasat zamanı inmiş bu uçsuz bucaksız ovaya. Bazı yerlerde sarı başaklar altın rengiyle sallanıyorken, kaldırılmış tarlalarda da sarı saplar ve samanlar bir parıltıyı etraflarına saçıyorlar. Çiğ bir buğday kokusu esen rüzgarların önüne kapılarak esmektedir. Buğday kokusunda her zaman emeğin, aşın, işin ve özgürlüğün de kokusu vardır.

Yani bir yandan insana sanki dağdaymış gibi bir psikoloji veren yükselti, diğer yandan ise batmakta olan güneşin kızıllığı ve hasat zamanının o olgun doğal havası ve rengi insanın içini ferahlatıyordu. İçiçe geçmiş bu güzel görüntülerin eşliğinde güzel sohbetlerimiz de oldu, bu zamanı kalıcılaştıran resim çekmelerimiz de.

Gecenin bu saatinde az da olsa bu güzel havayı ve manzarayı yazmak istedim. Şimdi bu defteri kapatıp tekrar yıldızların derinliği ve semanın gizemiyle biraz daha sohbet edeyim. Bakalım belki de yıldızlarda özlemini çektiğimiz nice yoldaşı görürüz. Size şevbaş.....

Saat 23.15

20 Mayıs '15

Rekan adında YBŞ'li bir arkadaşın 8 yaşındaki bir oğlu bir hastalıktan dolayı vefat etti. Bu çocuk ölmeden bir vasiyette bulunmuş, cenazesinin şehitlikte şehit arkadaşların yanına defnedilmesini istemiş. Ve mezarının üzerine de Önderliğin bir resminin bırakılmasını istemiş. Arkadaşlar haber verince diğer arkadaşlara da söyledik. Bir çocuğun vasiyetiydi ama şehitlikte olur mu olmaz mı diye biraz tartıştık. Çünkü şehitliğe sadece şehit arkadaşları defnediyorduk. Fakat sonuçta bir vasiyet de vardı, genel arkadaşlar uygun gördük ve arkadaşlar onun için bir tören de yaptılar.

Sekiz yaşında bir Ezidi çocuğunun böyle bir isteği elbette kıymetli ve anlamlıdır. Hem şehit arkadaşların yanında olmak, hem de mezarının üzerinde Önderliğin posterinin olmasını istemek değerli bir davranış. Ama 8 yaşında bir çocuğun bunu böyle düşünmesi ve böyle bir istekte bulunması çok anlamlıydı. Bu gerilla ve bu Önderlik, Şengal çocuklarına çok şey vermiş olacak ki böyle bir istek ve vasiyet son nefesini veren bir çocuğun isteği oluyordu.

Şengal çocukları, daha ilk günden arkadaşlara sıcak yaklaştılar ve gönüllerini açtılar. Sevgilerini hiç esirgemediler. Her fırsatta sıcak tebessümleriyle, gülücükleriyle, zafer işaretleri ve sloganlarıyla bunu yaptılar. Bu çocuklara umut olmak ve bu çocukların umutlarına cevap olabilmek güzel bir şey..... Bu çocuklara özgür bir Şengal'i, fermanların bir daha yaşanmayacağı bir Şengal'i bırakmak en temel amacımız. Umarım bunu başarır ve bu umutlara cevap oluruz.

23 Mayıs 2015

Nokta Tutma Gerginliği

Bu kışın Şubat'ın sonlarına doğru Vinar arkadaşın şehit düştüğü çatışma sırasında peşmergeler de Şılo taraflarına gitmişlerdi. O zaman onlar Bare'de kalıp mevzilenmişlerdi. Tabi sonra anladık ki onların oralardan çıkma niyeti yok ve gittikçe yerleşmeye başladılar. Özellikle aşağı Baré köyünde kaldıkları yerin etrafına satır ve hendek yapmaya başladılar. Koridor açıldıktan sonra KDP, Tılkoçer'den başlamak üzere Hesewika'ya kadar hendek kazdı. 2014'te de Rojava ile Başur arasına "ihanet hendekleri" kazılmıştı ama halkın tepkisi üzerine durdurmuşlardı. Fakat bu sefer kimseden tepki çıkmayınca onlar devam etti ve Hesewika'dan da çevirerek aşağı Baré köyüne kadar getirdiler. Tabi buradakini DAİŞ gerekçesiyle yaptılar. Fakat yerleşmek istedikleri ve hakimiyetlerini kurmak istedikleri belli oluyordu.

KDP, buralarda bir nokta ya da bir seytere tutmak istediğinde önce farklı bir biçimde yoklama yapar, tepki yoksa parça parça yerleşir ya da yer tutar. Bu tarzlarını çözmüştük. Bunlar aşağı Baré'de hendek kazdıktan sonra yolun kenarına onların yerine giden yol ağzına bazı piriketler koydular. Biz hemen niyetlerini seytere kurmak olduğunu anladık, fakat daha yeni piriket getirmişlerdi, piriketi kaldırın diyemezdik. Sonra piriketi boyadılar, bir süre de öyle kaldı. Fakat niyetleri anlaşıldı. Sonra da tam asfaltın ortasına piriketleri üst üste koyarak bir kulübe yaptılar. Devrim arkadaşı onların yanına gönderdik ve bizim yolumuzun üstüne koydukları bu seytereyi kaldırmalarını söyledik. Fakat "bize yukardan emir gelmiş, buraya bir tane güvenlik noktası koymuşuz, yeni bir emir gelmeyene kadar kaldıramayız" dediler. Tabi gidip zorla kaldırmamız çatışma anlamına gelirdi. Onun için ya farklı bir yöntemle kaldırtmalıydık, ya da ona misilleme olarak yeni yerler tutmalıydık.

Bunlar bu hazırlıkları yaparken biz de buna karşı ne yapabiliriz noktasında bazı tartışmalar yapmıştık. Bizim için ikinci bir koridora ihtiyacımız vardı. Şimdiki koridor KDP'nin denetimindedir. İstediği zaman Tılkoçer koridorunu kapatabilir. Çünkü sonbahardaki operasyonda sınırdaki YPG noktaların kabul etmemişlerdi ve tüm noktalar Rojava tarafına kaydırılmıştı. Bundan dolayı bizim denetimimizde olan

alternatif bir koridor hattı olmalıydı. Bunun için de en mantıklı yer Xanesor'un aşağılarına düşen bir yerde tam sınırda bir nokta tutmaktı. Bunun için Mazlum, Devrim ve Agır arkadaşla sınır hattına giderek, peşmerge noktaları arasında Tılmışref denen köyde uygun bir nokta belirledik. Buranın her iki tarafında da peşmerge noktaları vardı ancak aradaki mesafe her iki taraftan da en az 5-6 km vardı. Burada karar kıldık, ve eğer onlar Baré'de seytere kurarlarsa biz de buraya direk bir grup arkadaş getirip yerleşecektik. Fakat bu noktanın kalıcılaşması için bir-iki yerde daha yer tutmalıydık. Ama esasta taviz vermeyeceğimiz nokta burası olacaktı.

0nlar seytereyi kaldırmayacaklarını söyleyince hemen ertesi gün Tılmışref'teki noktaya Mahir arkadaşla birlikte on arkadaşı gönderdik. Ayrıca onların tuttuğu noktanın 6-7 km önünde olan Bahrawa'da yolun üzerine bir seytere koyduk. Bir de Dıgûré'de bir grup arkadaşı yolun kenarına yerleştirdik. Bunu duyan ve gören KDP yanıp tutuştu. Hemen telefon açıp tuttuğumuz noktaları bırakmamız gerektiğini söylediler. Ben de onlara buralar güvenlik noktalarıdır. DAİŞ'in sızma yapacağı noktalardır, onun için bırakamayız dedim. Bu işin telefonla çözülmeyeceği netleşince görüşmek istediklerini söylediler. Ben de onlara şehir merkezindeki karargahımızın yerini söyledim. Ertesi gün yani dün karargahımıza geldiler. Görüşmeye sınırdaki güçlerin sorumlusu olan Seyit Ezo ile Mervan İlyas adındaki Êzidi tabur komutanı geldi. Ben, Devrim arkadaşı çağırdım ve o da gelip benimle görüşmeye katıldı.

Seyit Ezo gelir gelmez Kürtçülükten başladı konuşmaya, particiliğin Kürtlere zararlı olduğunu, bir yanlışı gördüğünde bu kime ait olursa olsun korkmadan karşı çıkacağını, çoğu zaman KDP siyasetini de yanlış olduğunu vb. pekçok şey söyledi. Sanki görüşmenin sebebi yaşanan kriz değilmiş de bizimle sohbet etmek için gelmişlerdi. Biraz yılışık, biraz da geveze bir tipe benziyordu. Sohbetini bitirdikten sonra "haa hevalé Egid bir de bu seytere konusu vardı. Baré'deki komutanımız kendi başına gidip yolun ortasında bir tane seytere koymuş. Siz de kalkıp hemen üç yerde nokta koymuşsunuz, böyle olmaz ki. Böyle şeyler yapmadan önce birbirimizle konuşup birbirimize haber vermeliyiz" dedi. Ben de ona "Bizim yolumuzun üzerine bir seytere koymuşsunuz, adına da güvenlik noktası diyorsunuz. Eğer bu nokta DAİŞ'e karşı yapılmışsa, yanlış yerde yapılmış, onu köyün aşağısına ova tarafına götürmelisiniz. Eğer bizim için yapmışsanız bunu da bize açıkça söyleyin. Diğer noktalardan bazılarını zaten daha önce de almayı düşünüyorduk, bu meseleyle alakalı değil. Ama bir noktayı da sizden dolayı aldık. Siz o seytereyi kaldırırsanız biz de Bahrawa'dakini kaldırırız" dedim. Aslında onların gözünü korkutan nokta sınırdaki noktaydı ve onun da orada kalmasına gerek olmadığını, her iki tarafta zaten peşmergenin olduğunu vb. pek çok şey söyledi. Ben de ona sınırdaki noktamız ile Xanesor arasında geniş bir alan var. Sınırdaki Araplar bu boşluktan gelip mayınlar koyabilir, ondan dolayı orayı kaldıramayız. Fakat Bahrawa'daki noktayı kaldırabiliriz" dedim. Dıguré'deki grubumuzdan hiç bahsetmediler. Gerçi o arkadaşları yolun üzerine indirmemiştik, kenarında bekletmiştik, ondan dolayı dikkatleri çekmemiş olabilirdi.

Sonunda anlaştık, onlar Aşağı Baré'deki seyterelerini kaldıracaktı, biz de Bahrawa'daki noktayı kaldıracaktık. Tabi önce onlar gidip kaldıracaktı, sonra biz kaldıracaktık. Görüşmeden sonra Devrim arkadaşı tekrar kendi alanına gönderdim. (bir aya yakın şehir merkezinde kaldıktan sonra kendi önerisiyle onu Xanesor-Baré hattına göndermiştik) Devrim arkadaş Baré'de bekledi, onlar dozer getirip seyterelerini güzelce kaldırdılar, arkadaşlar da keyifle izliyorlardı. Sonra da biz Bahrawa'daki noktamızı yolun üzerinden kaldırdık. Fakat o grubu yolun hemen kenarında bulunan toprak evin içine konumlandırdık. İleri de burayı almamız gerekecek. Sınırdaki noktamız ise kaldı ve burayı alternatif bir koridor olarak kullanacağız fakat bu niyetimizi sadece biz yönetim olarak biliyoruz. Yani onlar yolumuza nizamiye koymak istediler, biz üç nokta koyduk. Onlar kendi noktalarını kaldırmak zorunda kaldı, biz ise iki tanesini kaldırmadık.

25 Mayıs 2015

Koordinasyonlar!

Bir süreden beridir, Şengal için bir sistem oluşturulmuş. Askeri çalışmalar ve Toplumsal çalışmalar iki ayrı yönetim biçiminde örgütlenmiş. Gerçi ilk geldiğimizden beri toplumsal çalışmaları TEV-DA'daki arkadaşlar yürütüyordu. Fakat bizim askeri çalışmalar ile halk çalışmaları hep iç içeydi, çünkü sorunlar iç içeydi. Ve genelde sorunları komutanlık olarak ele alıp çözüyorduk. Halk için yapılması gereken çalışmaları da yine komutanlığımız o arkadaşlarla birlikte yapıyordu. Fakat şehre girdiğimizden beri savaş, ilk geldiğimiz döneme göre daha fazla yoğunlaşınca biz komutanlık olarak ağırlığımızı çatışmaların olduğu yere verdik. Ve ben o günden bugüne hep Şengal şehir merkezinde kalıyorum. Dağa ve arka tarafa geçişim sadece bir toplantı ya da örgütsel bir iş olduğunda oluyor. İki sefer de yine iş için Rojava'ya gidişim olmuştu. Onun dışında hep cephedeyim. Aynı durum YBŞ yönetimi için de biraz öyle. Belki onlar sürekli cephede değiller ama yerel örgütü örgütleme, eğitim çalışmaları, YBŞ'li ailelerin sorunları vb. şeyler onları da yeterince uğraştırıyor. Ondan dolayı toplumsal alanı daha özgün, yeterli bir kadro birleşimi ile ele alarak bu çalışmaları askeri çalışmalardan ayrı ele alma zorunluluğu vardı. Şengal'e müdahale ile tüm Êzidilerde, yeni bir örgütleme yaratabilmek için güçlü bir zemin ortaya çıkmıştı ve KDP'nin bütün oyunlarına, sindirme ve korkutma politikalarına rağmen bu zemin halen güçlüdür. Önemli olan doğru bir siyaset ve çalışma tarzıyla bu potansiyeli değerlendirmek ve örgütlemektir.

Bunun da bu biçimde örgütlenmesi için bu çalışmalar Toplumsal alan koordinasyonu olarak örgütlendi. Sonbaharın Sozdar arkadaş gelip gitmişti ancak bir süre sonra kalıcı olarak buraya düzenlenmiş. Zeki arkadaş da geçen yıl bir sefer gelip gitmişti, sonra onun da düzenlemesi kalıcı olarak buraya yapıldı. Zaten her iki arkadaşı da Êzidi olma kimliğinden dolayı Önderlik onları Êzidileri korumamakla eleştirmişti, Êzidilere sahip çıkmaları konusunda göreve çağırmıştı. Bir de Piros arkadaş var. Esasta bu arkadaşlar olmak üzere bir toplumsal alan koordinasyonu oluşmuş.

Bunun dışında bir de Êzidi çalışmaları koordinasyonu var. Bu koordinasyon da diğer parçalardaki Êzidi çalışmalarını içine alıyor. Merkezi Şengal olan bu çalışmaların amacı dışardaki Êzidi potansiyelini de burası için kullanmak.

Diğer bir koordinasyon da Şengal Koordinasyonu. Bu koordinasyonda da bizim komutanlıktaki beş arkadaş ve toplumsal alan koordinasyonundaki üç arkadaş var. yani üç ayrı koordinasyon oluşmuş. Bazen fazla yönetimler de sorun oluyor, umarım işlerimiz eskisinden daha rahat ve sağlıklı bir iş bölümüyle daha sonuç alıcı yürür.

Bizim koordinasyonda böylece üç tane Êzidi arkadaşımız görev yürütüyor. Êzidilerdeki dini ve içe kapalılık gerçeğine bakıldığında bu arkadaşlarımızın toplum tarafından daha kolay kabul edilmeleri gerekiyor. Çünkü Êzidilerde Müslümanlara yaklaşım konusunda belli bir sınır var. bizim PKK'li olmamız bile bu yargıyı kırmaya yetmiyor. Genel örgütümüz de bunu böyle hesaplayarak bazı düzenlemelere gitmiş. Fakat şimdiye kadar gözlemlediğime göre sanırım bu durum da farklı bir sonuç yaratmadı. Arkadaşlarımız Êzidi olabilir fakat halk yine de onlara "PKK kimliği" ile bakıyor. Zeki arkadaşın bu konuda diğer iki arkadaşa göre avantajı daha fazla. Çünkü onda Êzidi kimlik oturmuş ve herkes de "Mam Zeki" diyerek onun Êzidi konumunu kabul ediyor ve belli bir saygı da gösteriyorlar. Sozdar ve Mazlum arkadaşların Êzidi kimlikleri, Zeki arkadaşınki gibi tutmadı. Geçenlerde bizim Êzidi Mazlum arkadaşımız bir YBŞ toplantısında yasaklı

kelimeyi yanlışlıkla kullandı, tam krize dönüştü. Arkadaşlar zorbela yatıştırdılar. Tabi Mazlum birkaç gün kendine gelemedi, morali çok bozuldu.

Bakalım artık.... hem bizim koordinasyonlara, hem de bizim Êzidi arkadaşlara kolay gelsin....

2 Haziran '15

Dün akşam Kızılkent yolu üzerinde bir eylem yaptık ve bu eylemde Demhat arkadaş şehit düştü. Gerçi akşam mı şehit düştüğü tam anlaşılmadı, bazı iddialara göre de yaralı ele düşmüştü sonra infaz edildi. Birkaç gündü arkadaşların eylem hazırlığı vardı ama eylem yapılacak yer, genel yol olduğu için peşmergelere de haber vermek gerekiyordu. Son süreçlerde arkadaşlar hem şehrin doğu tarafında yani Telafer'den gelen yol üzerinde hem de batısından, Suriye tarafından gelen yol üzerinde bazı eylemler yapmaya başlamıştı ve bu eylemlere giderken peşmergelere haber vermiyorduk. Çünkü bizimle eylemlere gelmek istemiyorlardı. Bir sefer peşmergelerle birlikte gittik ama ondan sonra hiç gelmediler. Gelmedikleri gibi her seferinde de "sabredin, zamanın geldiğinde beraber yaparız" diyorlardı. Fakat gelemeyeceklerini bildiğimiz için söyleme gereği duymuyorduk. Fakat Kızılkent tarafında onlara bağlı cemaatler olduğu için söylemek zorunda kalmıştık. Çünkü yanlışlıkla arkadaşları vurabilirlerdi.

Arkadaşlar Kızılkent tarafında eylem yapacaklarını söyleyince bir gün beklettiler, gelebiliriz dediler, sonra da "biz gelmiyoruz, siz de gitmeyin yanlışlık olabilir" dediler. Arkadaşlar da onlara "tamam siz gelmeyebilirsiniz ama biz gidip yapacağız, yanlışlık niye olacak ki, size söylüyoruz, sizin bilginiz zaten var" dediler.

Bu yolda aslında 3-4 eylemdi yapılıyordu ve bu biraz deşifrasyon açısından biraz risk oluşturuyordu ama arkadaşlar farklı yerlerde eylem yapmışlardı. Bu sefer Nasır'ın cemaatinden de bazıları arkadaşlarla eyleme gitmek istediklerini söyleyince arkadaşlar da eylem yapmak istemişlerdi. Daha önce burada yapılan birkaç eylem onların gözü önünde olmuştu, onlarda bir moral ve heves yaratmıştı.

Aslında eylemin bir gün ertelenmesi biraz risk taşıyordu çünkü çetelere bilgi gitmiş olabilirdi. Arkadaşlar yola indiklerinde her üç noktada da çeteler pusu atmıştı. Demek ki çeteler bilgi gitmiş olabilirdi. Çünkü normal tedbir biçiminde atılan pusulara benzemiyordu. Bir de şimdiye kadar hiç pusu atmamışlardı. Kesinlikle somut bilgi üzerine pusu atılmıştı. Her üç noktaya da arkadaş göndereceğimizi peşmergelere söylemiştik ve orada bulunan Kasım Dırbo ve Nasır'ın cemaatleri de oralara gideceğimizi biliyordu. Eylemden önce, yola çıkıncaya kadar da onlar da arkadaşlarla gideceklerdi. Fakat arkadaşlar yola çıkmadan önce Kasım Dırbo'ya bağlı olanlar eyleme gitmeyeceklerini söylemişler. Hem bundan dolayı arkadaşlar nerede eylem yapacağımızı bunlara söylemişlerdi, hem de uçaklardan dolayı arkadaşlar eylem yapılacak yerleri peşmergelere söylemişlerdi. Ya eylemi yapmayacaktık ya da bu riski göze alarak eyleme gidecektik. Yani bu biçimiyle eyleme gitmenin gizli kalan hiçbir yanı kalmıyordu. Artık mecburen bunu hesaba katarak gidilecekti.

Gündüz öğleden sonra eylem yapacağımız yerleri gözlemek için sabahtan akşama kadar gözcü arkadaş gönderdik ve yolu kontrol altına aldılar. Anormal herhangi bir hareket olmamıştı. Akşam hava kararıktan sonra arkadaşlar hem Kasım Dırbo'nun cemaatinin bulunduğu yerden hem de Kızılkent'ten yola doğru indiler. Kızılkent'ten giden arkadaşların yanında köylüler de vardı. Bir buçuk saat geçtikten sonra arkadaşlar çetelerin hareketini fark etti. Agır ve Welat arkadaşlar Şıqa Viyan denilen tarafa gitmişlerdi. Agır arkadaş Welat arkadaşın verdiği bilgiyi aktardı. Bir yerde iki aracın gelip durduğunu söyledi. Bu bilgi üzerine o tarafı durdurduk. Oraya iki grup arkadaş gitmişti. Bir saate yakın takip etti arkadaşlar ve iki yerde pusu olduğunu fark ettiler. Ayhan ve Ferhat arkadaşlar da küçük bir çimento fabrikasını olduğu taraf gidiyorlardı. Oradan yola inip mayınlar koyacaklardı. Onlara çağrı yaparak durumları sorduk. Orda herhangi bir hareketlilik görmemişlerdi. O arkadaşlarda termal de vardı. Biraz daha ileri gidip kontrol edeceklerini söyleyince dikkatli olmalarını söyledik. Öncü çıkarmalarını ve termalle iyice kontrol etmelerini, diğer iki yerde pusu olduğunu, en ufak bir kaygıları varsa gitmemelerini ve geri dönmelerini söyledim. Fakat onlar biraz ilerledikten sonra oradan silah sesleri gelmeye başladı. Hemen durumu sordum, pusuya düştüklerini ve hemen karşılık verdiklerini ve tüm arkadaşların pusudan çıktığını söyledi Ayhan arkadaş, bunun üzerine içim rahatladı. Kısa süreli bir çatışma oldu ilk başta sonra durdu. Tabi biraz zaman geçtikten sonra Demhat arkadaş'ın kendilerine ulaşmadığını söylediler. Bunun üzerine grubu durdurduk. Durumu netleştirmek gerekiyordu. Şehit düşmüş olabilirdi, yaralı kalmış olabilirdi ya da yolunu şaşırmış olabilirdi. Biraz daha

bekledikten sonra yine ses çıkmayınca birkaç arkadaşın termal ve gece dürbünüyle geri dönerek tekrar etrafı iyice kontrol etmelerini ve dinlemelerini söyledim. Tabi pusu yerinde halen çeteler vardı. Ondan dolayı tam oraya kadar gidemezlerdi. Gece saat 2'ye kadar bekledik ve aradık ama bir şey görmedi ve duymadı arkadaşlar. Artık 2 saat sonra hava da açılacaktı ve arkadaşları ovanın ortasında bırakmak risk olurdu ve arkadaşları çektik.

Ayhan arkadaşın gittiği tarafa da çeteler pusu atmıştı, yani gideceğimiz her üç noktaya da pusu atmışlardı. Somut bilgi aldıkları anlaşılıyordu artık. Yani aynı cephede savaştığımız, DAİŞ'e karşı omuz omuza verdiğimiz insanlar bizi ispiyonlamıştı. Hainlik yapmışlardı. Ya peşmergeler söylemişti, ya da orada bulunan KDP'ye bağlı cemaatler. Yani kesinlikle net bilgi vermişlerdi. Tuhaf bir memleket bu Şengal ve tuhaf insanları var. Kendi başına sosyolojik ve psikolojik araştırma konusu. Yani başkalarına ispiyonluk yap da DAİŞ'e yapılır mı. Bu canilere hiçbir insan ihbar edilir mi? Bir de senin başına getirmediği kalmamış bir örgüt. Hangi vicdanla bunu yapıyorsun. Şimdi birşey de söyleyemiyorsun, çünkü senin elinde net bir bilgi yok, yani siz bizi ihbar ettiniz de diyemiyorsun. Çünkü her ne kadar emin de olsan, sonuçta bir tahmin.

Dün akşam uçak vuruşları için de KDP'nin bir çirkin yüzünü daha gördük. Çatışma başladıktan sonra koordinatları vermemize rağmen "biz size gitmeyin demiştik, şimdi uçaklara burada çete var diyemeyiz, çeteler ve arkadaşlar iç içedir, vuramayız" dediler. Halbuki iç içe değillerdi. Zaten o zaman İngiliz koordinatçılarıyla yan yanaydık onların o gelişkin termalleriyle bakıyordum. Ve Ayhan arkadaşın pusuya düştüğü yere yakın bir eve tam 20 çetenin girdiğini kendim gördüm ve İngiliz askerine de gösterdim, bu termal aynı zamanda koordinatı da gösteriyordu.

Bu İngiliz grubu da hava saldırılarını koordine eden gruptu, üçüncü seferdi de buraya geldiklerinde gelip bizi de ziyaret ediyorlardı. Eylem yapacağımızı onlara da söylemiştik. Çünkü KDP'nin uçak konusunda yardım etmeyeceklerini hesaplayarak onlara da söylemiştik. Söylediğimizde buna memnun olduklarını, hatta nasıl eylem yapacağımızı görmek için oraya gelmişlerdi. Onlara vurmalarını söyledim. Dediler ki koordinatçı peşmergelerin operasyon dairesine bilgi vermeleri gerekiyor. KDP'nin koordinatçısı da onlara açıkça söyledi "onlar bizden izinsiz gitmiş, şimdi uçaklar başka yerleri vuruyorlar, oraya gelemezler" dedi. Hayret ettim. İngiliz komutana "siz mi KDP'den emir alıyorsunuz yoksa onlar mı sizden emir alıyor" diye sordum. Aralarında ittifak yaptıklarını ve onlar söylemeden vurmanın zor olduğunu söylediler.

Arkadaşlar noktaya geldikten sonra durumu sorduk. Grup çimento fabrikasına yaklaştığında çeteler ateş açmışlardı ve arkadaşlar da direk cevap vermiş ve iki çeteyi öldürmüşlerdi. Demhat arkadaş grubun arkasındaymış ve arkadaşlara çıkın demiş. Sırtında ağır bir mayın varmış. Yükü de sırtındaymış ve bırakmamıştı. Yaralandığını ve pusu yerinde kaldığını kimse fark etmemişti. Yaralı bir arkadaşın ele geçtiğini ve Baac'ta infaz edildiğini bu sabah köylülerden öğrendik, sonra görüntüleri internete de vermişlerdi ve görüntülere baktım. Sağ kolunda kan vardı başka da hiçbir yerinde kan yara görünmüyordu ve asmışlardı arkadaşı. Tabi bir arkadaşın bu alçakların elindeki o görüntülere bakmak bile işkence gibi geliyordu. Sırtını bir direğe verip asmışlardı. Sırtında ise bir yük vardı ve büyük ihtimalle yükününü bile indirmemişlerdi.

Ciddi bir yarası olmadığı halde nasıl da çıkamamıştı. Sonra arkadaşlar Demhat arkadaşın kan görme korkusu olduğunu söylediler. Yani kan gördüğünde bayıldığını söylüyorlardı. İlk defa arkadaşlar bahsediyordu, doğru muydu değil miydi bilemiyorduk ama öyle bir şeyi bilseydik göndermezdik zaten.

Demhat arkadaşı Botan'dan tanıyordum. 2011 yılında onları biz katmıştık. Rızgar ve Şahan adındaki iki arkadaşıyla birlikte katılmıştı. Gravi aşiretinden bir arkadaştı. Bir süre Besta ve Kato Marinosta kaldıktan sonra güneye geçmişti. Bu baharın Alan arkadaşın taburuyla Rojava'dan gelmişti.

Şimdi içimizden keşke bu eylemi durdursaydık diyoruz ama bize komplo yapacaklarını nasıl tahmin edebilirdik. Bir yandan Demhat arkadaşın bu kadar kolay bir biçimde ele geçmesi ve infaz edilmesine yanıyoruz, diğer yandan da bu alçaklığa....

26 Haziran 2015

Şimdi tam karşımda bir arkadaş oturmuş bu akşam gideceği görev için hazırlıklarını yapıyor. Kendi cihazı için ve döşeyeceği mayın için pil hazırlıyor. İşine dalmış gitmiş ve tüm dikkatini deste şeklinde hazırladığı pilleri cihaza bağlamaya vermiş. Arada bir gelip geçen arkadaşlara takılmaktan, etrafına laf atmaktan ve ortamdaki sohbete katılmaktan da geri durmuyor. Bu arkadaşı 2004'ten beri tanıyorum. Yani uzun bir zamandır ve beraber de kaldık epey bir zaman. Fazla değişmemiş. Tabi zaman ondan bir şeyler alıp götürmüş ama yine de pek çok şey halen aynı... mesela işi konusundaki hassasiyeti değişmemiş. Eskiden de işini titizlikle yapmayı severdi. Cebinde, elinde, önünde laskalar, tornavidalar, hep olurdu. Şimdi de öyle. Yani işinin ehli. Zaten öyle olmasaydı, bu kadar yıldır bu işi yapan birisi şimdi ya kendisini ya da yanındakini havaya uçurmuştu. Tüm iyi sabotajcıların ortak bir özelliği var ki insanı bazen çelişkiye de düşürüyor. İşlerinde titiz oldukları kadar genel yaşamda biraz rahattırlar, biraz keyfidirler, biraz uykucudurlar, biraz dağınıktırlar. Tabi söylediğim bu özellikler kafanızda yanlış bir tablo çizmesin, bu arkadaşlar oldukça emekçi ve fedakar arkadaşlardır aynı zamanda.

Bahsettiğim arkadaş bizim Ayhan Jirki (Gebo) arkadaş. Tuzağını hazırlamış ve bugün götürüp çetelerin kullandığı bir yolun üzerine döşeyecekler. İyi bir sonuç almak için iki tane döşeyecekler. Bir tanesini de müdahale için gelecek araçta patlatacaklar. Şimdiye kadar birkaç tane güzel eylem yaptı, bunu da iyi yapacaktır. Yani şimdiden garantisini verebilirim, sonuç alacaktır.

Bir süredir Şengal merkezi etrafında küçük çaplı sabotaj ve pusu eylemlerini arkadaşlar yapıyorlar. Demhat arkadaşın şehit olduğu eylemin dışında diğer eylemlerde belli sonuçlar da alındı. On gün önce de arkadaşlar Telafer yolu üzerinde bir eylem yaptılar. Eylem pusu eylemiydi. O tarafta akşamları çetelerin hareketi oluyordu ve arkadaşlar ikinci seferdi o tarafa gidiyorlardı ama aynı yer değildi. O taraftaki araziyi Cemal Efrin arkadaş iyi biliyordu. Çünkü ilk geldiğimizden beri genelde Solax tarafında kalıyordu. Gelen ilk aracı iyi vurmadan hemen geri çekildiler. Araç hiç durmadı ve yoluna devam etti. Geri çekilirken bana da hiç sormadı. Bunun üzerine onları durdurdum. Baktım Telafer tarafından belli bir mesafeyle iki araç geliyor. Arkadaşlara yola uzak olup olmadıklarını sordum. Fazla uzaklaşmamışlardı, gerçi Cemal arkadaşın üslubundan biraz yorgun olduğu anlaşılıyordu fakat Rubar ve Kedkar arkadaşlar tekrar yola dönmekten

yanaydılar. Arkadaşları tekrar gönderdik ve gelen ilk araca yakın mesafeden etkili vurduklarını hemen anladım, çünkü birkaç metre gittikten sonra araç durdu. En azından şoförün vurulduğu netti. Fakat arkadan da araçlar gelince onları çektik. eğer bu eylemi yapmasalardı o kadar emekleri boşa gidecekti.

Yaptığımız bazı eylem girişimlerimiz de boşa çıkıyordu. Ama önemli olan yetersizliklerden ders çıkararak yine işe devam etmek. Bu akşam da arkadaşlar o ısrarla tekrardan bir eyleme gidecekler. Kapsamlı bir eylem değil tabi, ama bir fiske bile olsa bu çetelere vurulduğunda insan moral alıyor.

Bize de başarılar dilemek kalıyor.....

1 Temmuz 2015

Eğitim Devresi Açtık

Şengal'e gelişimiz artık bir yılını doldurmak üzere. Her günü ve her saati dolu olan bir pratik yaşadık ve bu pratik tüm yoğunluğuyla devam da ediyor. Sürekli devam eden pratikten dolayı alışık olduğumuz eğitimleri görmedik ve bu anlamda gücümüz bir yıla yakındır eğitimsizdir. Sadece gelen talimatları okuyoruz ve de örgütsel toplantılarımız var, onun dışında eğitim faaliyetimiz yok. Bizim gerillacılığımızda alışık olduğumuz bir yaşam ve eğitim düzeni vardı. En azından şimdiye kadar sürekli buna göre geldik. Yani kışın kampa girer bahara kadar eğitim görüp kendimizi yeni pratik döneme hazırlardık. Tabi bu eğitimlerin de ciddi bir faydası olurdu. Böylesine hem yazı hem de kışı sürekli pratik olan bir dönemi yaşamamıştık. Örneğin bu kadar yıllık gerillacılığımda ilk defa bir kışın da pratik yapıyorum.

Tabi eğitimsizlik işlere biraz yansıyordu. Bundan dolayı yönetimde de tartışarak şehir merkezinde mevzilerde kalan arkadaşları bir aylık yoğunlaşma devrelerine almaya karar verdik. Kadın arkadaşlar da böylesi bir devreyi özgün olarak açmak istediklerini söyleyince bu devreyi biz de özgün tuttuk, sadece erkek arkadaşlardan topladık. Tamı tamına bildiğimiz eğitim programları olmadı tabi. Zaten bu kadar yoğun pratiğin içinde biraz da zor olurdu. Daha çok mevzilerde uzun süredir kalan arkadaşları çektik. Zaten belli aralıklarla mevzilerdeki arkadaşları değiştiriyorduk. Ve arka taraflarda bir yere çekiyorduk. Bir saldırı olduğunda bu arkadaşlar tekrardan takviye olarak mahalleye gidiyorlardı. İşte bu arkadaşları belli bir program temelinde eğitim, yoğunlaşma devresine aldık. Tabi "eğitim devresi açılıyor ve bu yoğun pratiğin içinde eğitime kim gidecek?" propagandası hemen yayılınca bazı arkadaşlar "biz mevzilerde kalmak istiyoruz" diyerek isteksizliğini dile getirmeye başlamıştı bile. Yani bu tartışma daha eğitime katacak arkadaşları belirlemeden olmuştu. Bundan dolayı ben de dedim ki "madem öyle diyorsunuz, ben de eğitime gelmek istemiyorum diyenleri, ben iyi bir savaşçıyım diyenleri getireceğim" ve 20 arkadaşı belirledik. Bu arkadaşlar gerçekten de uzun bir süreydi hep mevzilerde ve en ön cephede kalan arkadaşlardı. Aslında böylesi durumlarda arkadaşlar biraz da birbirlerine bakar. Özellikle de biraz pratikçi, savaşta iyi olan arkadaşların yaklaşımına bakılır. Eğer onlar olumlu yaklaşırlarsa diğerleri de sorun çıkarmaz. Ondan dolayı bu eğitim devresinin başına yönetim olarak Ahmet ve Goran arkadaşları düzenledik. İkisi de Çeko arkadaşa eğitime katılmadıklarını söylemişti ama ben kabul etmedim "yanıma gönder ben konuşurum" dedim. Çağırıp ikisiyle konuştum, eğitime neden katılmak istemediklerini sordum. Bilinen klasik şeyleri söylediler. Biz artık biraz hakim olmuşuz, mevzilerde kalarak arkadaşlara yardımcı olabiliriz. Uzun bir süredir sürekli Şengal'i alacağımız günün heyecanını yaşadık. Şimdi bizi eğitime alıyorsunuz ve bir hamle gelişirse bunun dışında kalacağız gibi şeyler söylediler. Ben de uzun uzun konuştum, şehre ilk girdiğimiz günleri hatırlattım onlara ha bugün ha yarın derken Temmuz'a geldiğimizi, 15 Ağustos'tan önce her hangi bir planlamanın olmayacağını, o zamana kadar bu devrenin biteceğini, eğitimde oldukları zaman içinde bir hamlenin gelişmesi durumunda onları da katacağımızı, zaten bundan dolayı eğitim devresini burada yanımızda tuttuğumuzu vb. şeyleri söyledim, onları ikna ettim ve artık nerdeyse devrenin sonuna da geldik. Karargahımızın karşısında bulunan

şehir stadını akademi yapmışız. Şengal'in tek stadı burası. İlk önce KDP buraya yerleşmek istedi, bırakmadık, sonra İngilizler burayı helikopter pisti için kullanmak istiyor gerekçesiyle onları yanımıza göndererek onlar gerekçesiyle almak istedi, "helikopter getiriyorlarsa da sorun olmaz bizim arkadaşlar onlara yardımcı olur" diyerek yine bırakmamıştık.

İlk devre olduğu için eğitimi bir öğünle sınırlı tuttuk, öğleden sonrasını da yoğunlaşma zamanı olarak belirledik. Programın içine Önderliğin perspektiflerini, talimatları, Şengal pratiği, Êzidiler ve YBŞ'nin önemi, savaş sanatı, Komutanlaşmayı, Şehir savaşı ve DAİŞ'in savaş taktikleri, silah hakimiyeti, eleştiri- özeleştiri vb. konuları ders olarak koyduk. Dersleri genelde yönetim üslendi ve devre yürüyor. Artık bir devrenin de nerdeyse sonuna geldik. İşte bugün benim burada dersim vardı. Şehir savaşı ve DAİŞ'in savaş taktikleri üzerine biraz tartıştık. İlk başta eğitime gelmekte direten arkadaşlar olmak üzere bütün arkadaşlar bu yoğunlaşmanın çok iyi olduğunu ve kendilerini toparlamak, tekrardan sağlıklı bir biçimde mevzilere gitmek için faydalı olacağını söylüyor. Gerçekten de öyledir. Faydası oldu, hem biraz yoğunlaştılar, hem biraz dinlendiler, kendilerini biraz toparladılar, hem de pratiğin yoğunluğu içinde insana artık normal gelen bazı yanlışların nasıl önleneceğini savaş disiplini ve kuralları hakkında ortaya çıkan hataların nasıl önlenebileceği konularında tekrardan bir hatırlatma ve tartışmaya zemin sundu.

Bazen tekrar gelen bazı güvenlik kuralları bile hergün denetlenmemesi durumunda kayıplara sebep olabiliyor. Çatışma ortamında her güvenlik ihlali, her disiplinsizlik kayıp demektir. Ve bizde bir alışkanlıktır, yani psikolojik olarak ortaya çıkan bir sonuçtur; düşmanla temas mesafesine yani artık çatışma veya ölüm bölgesi denilen bir yere geldiğinde bile ilk önce hassas, duyarlı davranır ve tetikte olursun. Fakat zaman geçtikçe biraz daha rahat oluyoruz, sanki çatışma riski yokmuş gibi bir yerdeymişiz gibi davranırız. Tabi bir yandan savaş ortamında bu rahatlık, en azından ortama cesareti hakim kılmak açısından iyidir ama düşmanının da burnunun dibinde olduğunu görmemen açısından tehlikeli bir alışkanlıktır. Örneğin bir hafta önce iki tane çete gündüzün ortasında Kilise tarafından garaja gelmişti ve büyük ihtimalle Cudi arkadaşların kaldığı eve bomba atmak için sızma yaptıkları esnada nöbetçi arkadaş tesadüfen görmüştü ve arkadaşlar bunlardan birini vurarak bu eylemlerini sabota etmişti. Yani adam gelip bombayı atıp gidecekti. Ama bu yakın mesafede bir rahatlık da oluşmuş. Bu rahatlığı oluşturan da işte bu alışkanlıktır. Uygun biçimlerde tartışarak bu tür rahatlığın, savaşta kayıplara da yol açabileceğini arkadaşlara bu eğitimlerde kavratmak gerekir. "Güvenliğin temel şartı korkudur" diye bir söz vardır. Tabi bu kaba anlamda kişisel bir korku olarak anlaşılmamalı ama savaş ortamının bir ağırlığının olduğunu, karşındaki düşmanının da seni öldürmek için, seni yok etmek için karşına dikildiği unutmamak açısında bu söze biraz dikkat etmeli... Bu devreleri artık süreklileştireceğiz. Darısı yeni devrenin başına...

Temmuz 2015

"Topuklu-Makyajlı Ordu"

Şengal, her yanıyla öğretici oldu bize. Pek çok şeyi öğrendik, Ezilerin de pek çok bilinmeyen yanlarını öğrendik KDP'nin de. KDP, geçen yıl YBŞ'ye katılımları engellemek için bir zamanlar Türk devletinin bizim için kullandığı üsluplara benzer üslupları kullanıyordu. "Onlara katılmayın, onlara katılırsanız artık anne- babanızı göremezsiniz, sizi kendi askerleri yapacaklar, sizi Şengal'de değil başka yerlerde savaştıracaklar. Artık ömür boyu ailelerinizi göremeyeceksiniz, bireysel yaşamınız olmayacak, evlenmeyeceksiniz, çoluk-çocuğunuz olamayacak artık vb." propagandalarla Ezidi gençlerini bizden uzaklaştırmak istediler. Bu propagandaların hiç etkili olmadığı söylenemez ama katılımların da önünü alamadı.

Erkek katılımları ilk günden itibaren başlamıştı, fakat kızların katılımı uzun bir süreden sonra gerçekleşti. Tabi burada bir kızın eline silah alması ve erkeklerin içinde savaşması görülmemiş bir şeydir. Hele bir de toplumun feodal ve dar namus anlayışı da göz önüne alındığında bir kızın erkeklerin içine girmesi ve savaşması zordur, olmaz hatta isyana sebep olur ya da öldürülür. Fakat PKK'nin de kadına bakışı, öğrenmek isteyen herkes için çok açıktır ve net olarak biliniyor. Önderlik "kadının özgürlük düzeyi, toplumun özgürlük düzeyini gösterir" diyor. Mutlaka bir yerden kadına el atmak gerekirdi. Çünkü her toplumun da en dinamik, en fazla gelişmeye açık bir potansiyel gücüdür. Bunu yapmak gerekiyordu fakat nasıl olacaktı. Kadın arkadaşların yönetimiyle bu konuyu sık sık tartışıyorduk. Sonra kadın arkadaşlar bir yöntemini buldular. İlk başta kendilerini savunma adı altında onlara biraz silah eğitimi vermeye başladılar. Eğitim verdikten sonra evlerine gönderdiler. Fakat arkadaşların yanına eğitim almak için gelen kızlar arkadaşların yaşam tarzını görünce arkadaşlardan çok etkilendiler. Evlerine gittiklerinde de dayanamıyorlardı ve tekrar arkadaşların yanına geliyorlardı. Daha sonra artık resmi eğitim devreleri verilmeye ve Ezidi kızlarından katılımlar alınmaya başlandı. Yani Êzidi kızları sadece kendilerini savunabilmek için silah öğrenmek ve kaldırmak istemiyorlardı. Aynı zamanda kendi halkı için de savaşmak, düşmanlarının eline esir düşmüş diğer kızları özgürleştirmek için de savaşmak ve cepheye girip düşmanına kurşun sıkmak istiyordu. Böylece yavaş yavaş kadının da savaşabileceği, silah alabileceği, kendi öz savunması mücadelesine katılacağını iddialı bir biçimde söylüyordu ve bu temelde katılmaya başladı. Daha sonra da zaten YPJ-Ş adıyla da kendi örgütlerini kurdular.

Fakat toplumun bazı kesimlerinden tepkiler aldık. Özellikle KDP'nin örgütlediği çevreler bunun anti propagandasını yaptılar. Sözde kendilerini bizim dostumuz gören bazıları beni arayarak "Şengal için yaptığımız her şeyin çok iyi olduğunu, fakat Ezidi kızlarını asker yapmakla halktan tepki alacağımızı ve bu uyarıyı da bizim iyiliğimiz için yaptıklarını" söylediler. Hatta bazıları üstü örtülü olarak bizi tehdit bile etti. Ben kadın hareketinin bağımsız olduğunu ve kendi iradeleriyle bu kararı aldıklarını söyledimse de, KDP mantığıyla bakıyorlar ya, sanki Kadınların kararını da ben veriyorum gibi baskı kurmaya başladılar.

Neyse kimse bu şeyleri takmadı ya.... gel zaman git zaman KDP de bizim taklidimizi yapmaya başladı. Yani bir zamanlar Ezidi kızları konusunda bizi tehdit eden zihniyetin sahipleri de Ezidi kızlarından bir tabur oluşturdular. Başına da Xaté adındaki şarkıcıyı vermişler. Bizim yapmak istediğimizi yapmak istediler ama kendi "erkek" zihniyetleriyle bunu yapmak istediler. İsmi kadın taburu ama erkeklerden tekbir farkı vardı; topuklu ve makyajlı olmalarıydı. Tam bir vitrin taburu oluşturmuşlar. Neçirwan Barzani Şerfedin'e geldiğinde bu taburu getirip bütün erkeklere gösterdiler. Her birinin suratında bir kilo boya vardı. sanki bir alış veriş merkezini plastik boyalarla boyamış gibi suratlarını boyamışlardı. Ayaklarında ise ince ve uzun topuklu ayakkabılarla sanki podyuma çıkacaklardı. Her birisi yürürken düşmemek için özel bir çaba gösteriyordu. Sanki iğnelerin üzerine basarak sallana sallana yürüyorlardı. Şimdi bu süslü ponpon kızlar, Önder APO'nun fikirleriyle savaşan, güzelleşen ve güzelleşerek özgürleşen ve sevilen kızlara rakip olarak pazara sunulmuşlardı. Ama sadece kendilerini rezil ediyorlardı.

Tabi hiçbir zaman taklit, orijinalin yerini tutamaz. Kadının özgürlük çizgisi olmadan, sen bir kadına erkek aklıyla el attığında çok ucube bir şey ortaya çıkar. Dağdan gelen taburlara on günlük adaptasyon eğitimlerini veriyoruz ve toplantıları yaparken bu "topuklu ve makyajlı kadın ordusundan bahsederken arkadaşlar epeyce gülüyorlardı. Kadın arkadaşlar da topuk ve makyajları olmadığı için seviniyorlardı...

Kadın dünyası gerçekten farklı bir dünya. Genelde insanın bilinmeyen pek çok yanı var ama kadın dünyası gerçekten de çok özgün bir dünya. Yılların devrimcileri olmamıza rağmen halen bu dünyaya yabancılık çektiğimiz çok şey var. hiçbir zaman erkek aklı ile kadın dünyası tanınamaz ve anlamak da mümkün değil. Çünkü erkek, kadına sadece mal ve cinsel bir obje olarak bakıyor. Ondan dolayı da kadın bir asker de olabilir ama erkek aklın eseri olan kadın, süslü bir manken olur ancak. Fakat her yönüyle kadının doğal olanı, kadının süssüz olanı, olduğu gibi görüneni ve göründüğü gibi olanı güzeldir. Kadın sadece simasıyla değil, aklıyla, düşüncesiyle, yüreğiyle, öfkesiyle, aşkıyla, sevdasıyla güzeldir. Ve bu anlamda PKK'nin kızları, hiçbir yerin kızlarına benzemez....

3 Temmuz ‘15

Bir süredir hareket biraz azalmıştı ve eylemler de azalmıştı. Demhat arkadaşın şehadetinden sonra arkadaşların eylem yapma önerilerini de dikkate alarak Şılo tarafında bir eylem yapmayı kararlaştırdık. Genel yönetimden Nujin arkadaş kendini önerince onu oraya gönderdik. Cephe yönetimine de bildirdik ve arkadaşlar bir süreydi hazırlık yapıyorlardı. Şılo’da çetelerin tuttuğu bir tepe vardı ve arkadaşlar orayı vuracaktı. Eylem akşamı ben de Baré’ye gittim ve eylemi Baré’deki Şehit Agit tepesinden takip ettim. Eylem yerini göremiyorduk fakat cihaz muhaberesini takip edebiliyorduk.

Eylem başlamadan önce biraz düzensizlik olduğunu muhabereden anladık. Savunma grubunun yerinde görüntü aldıklarını söylüyorlardı. Koordinenin (Nujin, Devrim,Tekin ark) sesini tam alamıyordum ama belli ki bir karışıklık vardı. Serxwebun ark savunma grubunun komutanı, Egid Efrin arkadaş da saldırı grubunun komutanıydı. Gidelim mi gitmeyelim mi tartışmasını yaşamıştı arkadaşlar sonra da saldırmışlardı tepeye, ve kısa bir sürede tepeyi almışlardı. 6 çete öldürmüşlerdi, 1 doçka ve bir nikon dürbün getirmişlerdi. Cihazda bir arkadaşın “Vinar” olduğu söylendi. Vinar arkadaş geçen sonbaharın burada şehit düşen arkadaştı. Cihazda Vinar’ı duyunca bir arkadaşın şehit olduğunu düşündüm. Eylem bittikten sonra cenazenin dağdan getirilmesi zor olacaktı, ondan dolayı peşmergelere de durumu bildirerek araziden bir aracı asfalta indirip vadiye gönderdik ve arkadaşı getirdik. Baré ile Şılo arasında peşmergeler yolu kapatarak satır yapmışlardı. Vinar arkadaşın şehit düştüğü çatışmada peşmergeler de gelip katılmışlardı ve sonra çeteler saldırınca peşmergeler ve oradaki bazı arkadaşlar biraz panik yapmışlardı. Zaten o çatışmada bir şehadet yaşanmıştı, o da Vinar arkadaştı. Bir tim arkadaş 50-60 peşmerge ile vadinin üstündeki tepedelermiş ve o kadar insanın içinde mermi gelip Vinar arkadaşı bulmuştu. O çatışmadan sonra peşmergeler Baré’nın ön taraflarına satır yapmışlardı ve onların satırlarını geçip eylem yerine gitmek için o yolu kullanmamız gerekiyordu. Araç dönünce şehit arkadaşın kim olduğunu öğrenmek için Baré köyüne geldim. Önce arkadaşlarla karşılaştım ve sorduğum ilk soru “şehit arkadaş kimdir” idi. Şaho arkadaş “kimse şehit düşmemiş, Egid arkadaş yaralıdır” dedi. “peki Vinar neyin şifresidir” diye sordum “yaralı” şifresidir dedi.

Neyse, eylem koordinesi yanlış bir şifrelendirme yöntemi kullanmış. Çünkü Vinar şehit bir arkadaştı. Burada yaralanan bir arkadaşın adı kullanılabilirdi. Ya da bizim klasik bazı şifrelerimiz var, o kullanılabilirdi. Mesela "mazlum" denseydi herkes yaralı olarak anlayacaktı. Bir de benim Baré'ye geldiğimi arkadaşlar biliyordu normalde eylemle ilgili şifreleri bana da göndermeleri gerekiyordu. Fakat ben geldiğimde onlar gitmişti ve arkalarında şifre bırakmamışlardı. Eğer Egid arkadaş, ilk yaralandığında haberim olsaydı direk doktor isteyecektik. Fakat şehit bir arkadaş için ne doktoru isteyeceksin. Bir de buradaki yönetim de zaten buraya doktor ve ambulans istememişlerdi. Yani iyi bir örgütleme yapmamışlardı.

Tekrar konuya döneyim, arkadaşın şehit değil de yaralı olduğunu öğrenince daha yaralıya ulaşmadan acilen Dr. Beritan arkadaşı çağırdım, ondan sonra yaralı arkadaşın yanına gittim. Rengi gitmişti, çok kan kaybettiği belli oluyordu. Yarasına baktım, karın boşluğu hizasında bir mermi almıştı. Eğer böbreklere denk gelmemişse ciddi bir yara değildi ama çok kan kaybetmişti. Şalvarının arkası ve gömleği kandan bir kalıp gibi olmuştu. Sonra iç kanama olduğunu da söylediler arkadaşlar. Dışarıya çok kan akmıştı ama karnında da kanama olduğu belli oluyordu. Oraya getirildiğinde hemen yan tarafa uzattık, yara olan yer üstte kaldı. İç kanamanın düzeyini bilseydik bir yerden delik açabilir ve hotumla kanı çekebilirdim ama durumu biraz iyileşince vazgeçtim. Biraz kendine gelmeye ve benimle konuşmaya başladı.

Kırk dakika geçtikten sonra tekrar doktoru aradım, daha yeni Serdeşte ulaşmıştı ve çok uzaktı. Biraz acele etmesini söyledim. Yarım saat sonra tekrar aradım daha yeni Kersé asayişine gelmişti. Beritan arkadaş, "heval Egid sanki biz oraya gelinceye kadar geç olabilir istiyorsanız o taraftan da bizim önümüze getirin artık nerde karşılaşırsak biz alıp Rojavaya götürürüz" deyince, "sanki iç kanama geçirmiş, hareket ettirirsek iyi olur mu" dedim. Dr., biraz dikkatli olunması halinde bir şey olmayacağını söyledi. İşte böylesi karar anları var ya, gerçekten de insana çok zor geliyor. Böyle durumlarda bir saniye bile insanın hayatını kurtarabiliyor. Ama bir yanlışlık da insanın hayatına mal oluyor. Hareket ettirmenin iyi olmayacağına emindim. Çünkü çok kan gitmiş ve karında da kan kalmış. Tekrar hareket ettirirsek kalan kan da gidebilirdi. Ama doktor getirin deyince bir an önce arkadaşımızı hastaneye yetiştirelim psikolojisiyle zaten harekete geçiyorsun bile. Fazla düşünmeden direk kaldırıp arabaya bindirdik ve ben kendim arabayı sürdüm. Bahrava'ya ulaştığımızda Kedkar arkadaş, Egid arkadaşın artık nefes almadığını söyledi. Bir yandan 160 süratle gidiyorum ve yola bakıyorum, diğer yandan da Egid arkadaşa bakıyorum. Seslendim, cevap yoktu, elimi nabzına attım, nabız atmıyordu. Ama yine de durmadım. Nereye gidiyordum ki. Gidiyorduk işte bir an önce bizim önümüze gelen doktor ve ambulansa ulaşalım diyorduk. Xanesor'un çıkışındaki asayişte ambulansla karşılaştık ve durduk. Fakat arkadaş şehit düşmüştü. Ne yapılacak bir şey vardı, ne de söylenecek bir şey. Egid arkadaşın cenazesini ambulansa bindirip Amuda (dağın başına, karargaha) gönderdik ben de tekrar Baré'ye döndüm, eylemden dönen arkadaşların yanına.

Eylemde biraz düzensizlik olmuştu ama tepe alınmıştı. Ama Egid gibi bir arkadaşın şehadeti de ağır sayılırdı. Bu kanı bozukların onlarca leşi bizim bir yoldaşımıza değmez. Fakat eğer iş biraz daha iyi organize edilseydi, hem eylem biraz daha düzenli ve sonuç alıcı olurdu, hem de eğer doktor da daha eylemden önce çağrılsaydı ve "şehit" şifresi değil de "yaralı" şifresi olarak kullanılsaydı yine erken müdahale olabilirdi.

Egid arkadaş Efrin'li Ezidi bir arkadaştı. Geçen yıldan beri TEVDA çalışmalarındaydı. Bu son süreçte çıkmak için ısrar edince bölük komutanı olarak YBŞ'ye düzenlemiştik. İstekli ve çalışkan bir arkadaştı. Halkın içinde kendisini oldukça sevdirmişti. Dağdaki halkımızın temel ihtiyaçlarını TEV-DA aracılığıyla karşılıyorduk ve Egid arkadaş da burada dağıtım işine bakıyordu. Yani halkın ağzındaki lokma gibi, aş gibiydi. Halkın her ihtiyacını karşılıyordu ve herkes onu tanıyordu. Bundan dolayı da şehit düşünce halkı çok etkiledi. Tabi yoldaşları olarak hepimizi de....

7 Temmuz '15

Üç Araç Patlatıldı

Uzun bir süreden beridir çetelerin saldırıları olmuyordu. Deyim yerindeyse sükunet vardı. Havan ve doçka atışları sürekli oluyordu ama bu tür şeyler artık normalleşmiş, yaşamın bir parçası haline gelmişti. Peşmergeler bazen bu durumları abartır saldırı gibi propaganda yapıyorlardı ama arkadaşlar için normaldi. Fakat her halukarde bu durum rahatlığa da yol açıyordu. Gerçi bu konuda arkadaşları sık sık uyarıyorduk ama Kürtler gördüklerine daha fazla inanırlar.

Neyse, "su uyur, düşman uyumaz" misali yeniden hareketli bir günü yaşadık. Gece yarısı peşmerge sorumlusu (İsa) telefonla beni arayarak şehre intihar araçlarının geldiğini ve arkadaşların duyarlı olmasının iyi olacağını söyledi. Peşmergeler böyle bilgileri sık sık veriyorlardı. Hemen hemen birkaç günde bir mutlaka bir bilgi gelirdi. Yani bundaki esas amaç arkadaşların duyarlı olmasıydı. Yani başka bir deyişle peşmergenin bu konuda duyarsızlığı olabilirdi bari arkadaşlar bırakmasınlar ve duyarlı olsunlar içindi. Tabi uyarılar sürekli olduğu için ve çoğunda da hiçbir şey olmadığı için artık biz de "tamam dikkat edeceğiz" diyorduk ama ek bir tedbir de almıyorduk zaten arkadaşlar mevzilerindeydi ve birkaç sefer uyardık baktık bu sefer bazı yerlerde panik telaş falan oluyor onu da bıraktık.

Ama o akşam gerçekten de saldırı yapmak istediler. Saldırıyı hem Heyır Nasır tarafından hem de Suka Jor tarafından yapmayı planlıyorlardı. Yani hem peşmerge ve arkadaşların olduğu mahalleye hem de sadece arkadaşların olduğu mahalleye saldırıyı planlamışlardı. Eş zamanlı bir saldırı. Gece yarısında Heyır Nasır tarafında uçak vuruşları oldu. Koordinatçı peşmergeleri arayıp durumları sorduk. O taraftan 4 tane bomba yüklü aracın saldırmak istediğini ve uçakla vurduklarını söylediler. Burada koalisyon uçakları sık sık vuruyor. Yani o konuda iyiler. Koordinatları görevli peşmergeler veriyor. Verdiklerinde de genelde vuruyorlar. Bazen aksama olduğunda da işi daha büyüterek onları vurmaya ikna ediyorlar ve yine gelip vuruyorlar. Bu koordinatçıların arkadaşlarla da ilişkileri kötü değil. Yani onlara kalsa sürekli vururlar ama bazen üstleri engelliyor.

Yine sabaha doğru baktık arkadaşların tarafından da bir patlama sesi geldi. Cihazlarda muhabere olunca hemen sorduk ve Cudi arkadaşın gücünün olduğu tarafta bir mayın patladığını söyledi arkadaşlar ama tam netleştiremediler. Fakat arkadaşlar intişara girdiler. Hava açılınca durum biraz anlaşıldı, patlayan mayın arkadaşların mayınıydı ve bir çetede patlamıştı. Cenazesi orda kalmıştı. Fakat asıl önemli olan şey bir çetenin ölmesi değildi. Çeteler gelip satırı temizlemişlerdi. Yani satırı acımışlardı sadece küçük bir bölümü kalmıştı. Satırı yani barikatı temizlerken onlarda mayın patlamıştı. Satırı açtıktan sonra oradan da araç geçirip patlatacaklardı. Hem de 3 tane. Tabi bu durum akşama doğru daha da netleşecekti. Eğer mayın patlamasaydı belki nöbetçilerimizin haberi bile olmayacaktı. Çünkü mayın patlamadan önce gelip epey çalışmışlar ve yolu temizlemişlerdi. Nöbetçilerle satırın arasındaki mesafe ise 70-80 metre. Gecenin o saatinde 3 araç orda patlasaydı hem kayıplar çok fazla olurdu hem de ciddi çatışma yaşanacaktı.

Tabi durum biraz netleşiyordu. Yani asıl amacın saldırı olduğu netleşti. Diğer tarafta uçaklar darbe vurmuştu ama arkadaşların olduğu taraf ise tam net değildi. Yol açılmıştı ve her an araçla saldırabilirlerdi. Gündüzün ortasında bizim tekrar satırı kapatma imkanımız da yoktu, çünkü suikast yapacaklardı, kapatmak için akşamın beklemek gerekiyordu. Tabi eğer yetişebilseydik. Satırı açmakla, adamlar resmen biz geliyoruz, bilginiz olsun demişlerdi. Arkadaşları uyardık ve duyarlı olmalarını söyledik. Öğleden sonra akşama doğru saat 3'te bir kamyonun mahalleye doğru geldiği bilgisini cihazlarda anons ettiler. Sonra Heyır Şuhada tarafından da bir aracın geldiğini, daha sonra kilise taraflarında da bir aracın görüldüğünün söylediler. Yani kısa bir zaman içinde peşpeşe söylendi, demek ki kendini patlatacak üç araç da harekete geçmişti ve yönleri de bizim mahalleydi.. Tabi arkadaşlar zaten intişardaydılar. İhtiyaç duyulacak kadar arkadaş uygun kapalı mevzilerindeydiler diğer fazla arkadaşlar da patlama durumuna karşı sağlam yerlerde bekliyorlardı.

Suikastçi ve B-7'ci arkadaşlar mevzilerinde bekliyorlardı. Bizim suikastçi arkadaşlarımız gerçekten de hakimdiler. Bazen ana yolun üzerindeki araçları bile (en az 2,5 km mesafe) vuruyorlardı. Mahalleye saldırı olacağı artık netleşti. Bütün bu uyarı ve ikazlar sadece birkaç dakika içerisinde oldu. İlk araç sabah mayının patladığı tarafa doğru geliyordu ve arkadaşlar vurmaya başladılar. Adam açılan satırı geçmeye fırsat bulamadan kendini patlattı. Onu arkadaşlar mı patlattı, kendi kendini mi patlattı tam netleştiremedik ama satırı geçemeden patladı. Belki de orayı bize ait bir mevzi olarak zannetti. Belki de yetişemeyeceğini anladığı için kendini patlattı.

İkinci araç da onun arkasından geliyordu. Fakat aralarında mesafe vardı. Onu arkadaşlar vurdu. Aracın ön tarafını da zırhla kapatmışlardı ama arkadaşlar vurmuştu. Arabayı süren intihar eylemcisi şoför

vurulmuştu. O da büyük ihtimalle ölmeden daha kısa yoldan cennete gitmek için kendini patlatmış olabilirdi.

Üçüncü araç ise kilise tarafından garaja doğru gelmek istedi. Onu da arkadaşlar vurdu. Araç yerinde durdu fakat araç patlamadı ama ateş tuttu. Araçtan siyah bir duman içinden alevler yükselmeye başladı. Sürücünün ölüp ölmediği netleşmedi fakat o araç da öyle imha oldu. Her üç araçları böylece imha olmuştu. Fakat ilk patlamayla birlikte saldırıya da geçtiler. Yani bir taraftan güçlerimizi araçlara karşı paniğe ve kendilerini saklamaya teşvik ederken diğer taraftan da saldırdılar. Zaten taktikleri genelde öyleydi. Önce şiddetli patlamalar yaparlardı sonra da o şokun içinde saldırırlardı. Arkadaşlar da bunu bildikleri için bir yandan patlamalara karşı tedbir alırlardı, diğer yandan da saldırı ve sızmalara karşı da hazırlıklı olurlardı. Çatışmalar bir saate yakın sürdü ondan sonra saldırıları kırıldı ve toplam 13 çete öldürüldü. Bazı cenazeler arkadaşların elinde kaldı, bazıları da meydanda kaldı. Ama saldırıları iyi kırıldı.

Bu saldırı kapsamlı ve ciddi bir saldırıydı. 7 aracı aynı anada patlatıp saldırsalardı biz de ciddi kayıp verebilirdik. Bizim mevzilerimizi geçmeleri için hepimizi imha etmeleri gerekirdi ama peşmerge mevzilerini rahat geçerlerdi. Tabi onların mevzilerini geçmeleri cephenin yarılması anlamına gelirdi, yani arkamızı dolanırlardı ve bu da pek iyi olmazdı.

Bu saldırıda Agit Sıne arkadaş şehit düştü, Özgür ve Rızgar arkadaşlar da yaralandı. Tabi arkadaşın bu şehadet iyi olmadı fakat çetelerin bu saldırısı iyi oldu. Bir süreydi durumun sakin olması beraberinde bir rehaveti de getirmişti. Artık bazen güvenlikte sorunlar çıkıyordu. Tüm arkadaşları kendine getirdi biraz. Hepimiz Kürt'üz uyarılar yetmez, kendi gözümüzle görmeden inanmayız!...

Agit arkadaş mahalleye araçlar girmeye başladığında yukarıya gidip bakmak istemişti. Ve patlamanın şiddetiyle devrilen bir duvarın altında kalmıştı. Aslında yerinden çıkmasaydı bir şey olmayacaktı. Ama merak ederek dışarı çıkmıştı ve öyle şehit düştü. Çok değerli bir arkadaştı. Şengal'e gelmek için Kerkük'ten firar edip yanımıza gelmişti. İlk başta karargahta bırakmıştık ama mevzilere inmek için çok ısrar edince mahalleye düzenlemiştik. Çok fedakar ve çalışkan bir arkadaştı.

14 Temmuz 2015

Gabara'da Alçak Bir Pusu

İki gün önce arkadaşlar Gabara köyünde çetelerin pususuna düştü ve 3 arkadaş şehit düştü. İnsanın dilinin bile söylemek için dönmediği üç arkadaş!... merkez karargahın gelen bir notunda bazı eylemlerin yapılması, imkanlar doğrultusunda bazı girişimlerin yapılması ve hatta eğer savunabilirsek bir-iki mahallenin bile alınabileceği yönünde bir notu vardı. Zaten bu son süreçte bazı eylemler yapma noktasında girişimlerimiz olmuştu, fakat bunu devam etmek için başka keşifler de yapmak istedik. Daha önceden Cudale tarafında arkadaşların baktığı bir tepe vardı ve baskın için uygun olduğunu söylüyorlardı. Son kez tekrardan bir keşif yaparak bu eylemi yapmak istiyorduk. Çeko arkadaş bir grup arkadaşla gidip keşif yapacaklardı.

Daha önce Gabara köyünde bulunan bazı cemaatler arkadaşlara ateş açmışlardı, fakat bilmeyerek açtıklarını ve arkadaşları tanımadıklarını söylemişlerdi. Bundan dolayı arkadaşlar da bu yanlışın tekrar yaşanmaması için önceden haber vermek istediler ve hareket edecekleri günün akşamı Kava ve Şiyar arkadaş Gabara'ya gidip orda bulunan cemaate sabaha doğru gelip buradan geçeceklerini ve bir yanlışlık olmamasını onlara söylediler. Keşke söylemeselerdi çünkü ne olduysa bundan oldu.

Keşfe giden arkadaş grubu sabaha doğru araçla Gabara köyüne kadar gittiler , ondan sonra yürüyerek yoluna devam ettiler. Köyde Ezidi cemaatler var rahatlığıyla arkadaşlar köyü geçtiler. Köyün dışındaki sırtı aşmak için boğaza doğru çıktıklarında çeteler pusuda arkadaşları vurdu. İlk önce arkadaşlar bunları cemaat zannederek, yine daha önceki seferler gibi bir yanlışlık olabilir diyerek direk cevap vermemişlerdi. "biz arkadaşız ateş açmayın" diye arkadaşlar bunlara seslenmişlerdi fakat çeteler tekbir seslerini getirdikten sonra, arkadaşlar bunların çete olduğunu anlayarak karşılık vererek başlamışlar. İlk atışta Serdem arkadaş şehit düşmüştü, Kawa ve Şiyar arkadaş da hafif yaralanmışlardı. Çeko arkadaş, köydeki cemaatlere haber göndermek için önce Yılmaz arkadaşı, sonra da Çiya arkadaşı köye doğru geri göndermişti. Köye doğru geldiklerinde bir çatışma sesi duyulmuştu ve ondan sonra da her iki arkadaşla da bağlantı kopmuştu.

Büyük ihtimalle bu olayın içinde farklı bir durum vardı, çeteler bu gidişten haberdar olmuşlardı. Artık kim söylemiş, oradaki her üç cemaat de işin içinde miymiş, yoksa birisinin işi miymiş şimdilik net değil ama çetelere haber verildiği net bir olay. Köyün içindeki cemaat yerini bırakıp geri çekilmiş ve kimseye haber vermemiş. (Biz bu cemaatler Kûrkurk denilen aşirete mensup cemaatlerdi. Bu aşiretin sicilinin temiz

olmadığı söyleniyor.) Daha sonra diğerleri de geri çekilmiş. Bir cemaatin tuttuğu bir yere çeteler gelip pusu atmıştı. Köyün aşağısındaki tepeyi de tutmuşlardı, daha sonra panzerle gelip köyün içine de girmişlerdi. Tabi bütün bunlar bir kaç saat içerisinde olmuştu.

Biz sabah karargahtaydık. Çetelerin telsiz konuşmasını sürekli dinleyen Seyitxan arkadaş, cihazda çetelerin bir çatışmadan bahsettiğini bana söyledi. Ama tarif edilen yerin şehir dışında bir yer olduğu anlaşılıyordu. Bu saatte arazide çatışma olabilecek iki yer vardı, bir Bare tarafı, diğeri de arkadaşların keşif için gittiği Gabara tarafı. Önce Bare için Devrim arkadaşı aradım bir şey olup olmadığını sordum. Bare'de bir çatışmanın olduğunu ama ciddi olmadığını söyledi. Çetelerin Bare yakınlarında bir yere kadar geldiklerini ve Şex Xeyri cemaatiyle çatışma olduğunu ama ciddi bir şey olmadığını hatta öyle bir şeyin doğru olmayabileceğini söyledi. Çünkü bu bilgiyi de oradaki cemaat ona vermiş. Bu bilgi, bahsedilen çatışmanın orası olabileceği izlenimini bende yarattı ama yine de içim rahat olmadı ve Gabara ile de bağlantı kurmak istedim ama orada şebeke çekmiyordu, telefonla ulaşamadık. Telsizleri devreye koyduk yine çıkmadılar. Gittikleri yer biraz sapaydı, cihaz iyi çekmiyordu. Üç-dört yerden arkadaşları devreye koydum ama çıkmıyorlardı. Köylülerle ilişkileri iyi olan Serhat arkadaşı arayarak cemaatlerden Gabara köyünde bir şey olup olmadığını sordum. Köylüler ona Gabara köyüne çetelerin saldırdığını ve kubbeyi patlatmak istediklerini söylediler. Çatışmanın o tarafta olduğu durumu netleşince hemen bir grup arkadaş ve bir doçkayı gönderdim. Ferhat arkadaş oraya ulaşır ulaşmaz bana bilgi verdi. Alanda çatışma olduğunu, Çiya ve Yılmaz arkadaşların da kopuk olduğunu söyledi. Biz de yürütme olarak zaten tekmil için toplanmıştık. Hemen işimizi durdurduk, Mazlum, Raperin ve kalabalık bir arkadaş grubuyla Gabaraya gittik. Gittiğimizde peşmergeler de geldi, cemaatler geldi ve kalabalık oldu.

Ulaştığımızda köyün içinde birkaç çete görünüyordu, bir de panzerleri vardı. Çeko ile bağlantı kurdum dolaylı olarak yerini tarif etti ve nerde olduklarını tahmin ettim ama sadece iki arkadaşın kopuk olduğunu biliyordum o ana kadar. Ses tonundan moralinin kötü olduğunu anladım ondan dolayı fazla sormadım.

Peşmerge ve cemaatlerle üç koldan köye doğru girdik ama uçaklar panzeri vurduktan sonra. Böylesi zamanlarda her nedense herkeste özellikle bu peşmerge ve cemaatlerde kollektif bir cesaret ortaya çıkıyor. Arkadaşlarımız her zaman olduğu gibi yine kendilerini tutmadılar ve herkesi geçerek en öne çıktılar. Bu özelliğin her zaman iyi olmadığını açıkça söylemek gerekir. Evet bu ruh her zaman olmalıdır ama kimin ne olduğu belli olmayan ve açıkça bize komplo yaptıkları bal gibi ortada olan bu olayda yine en öne fırlamak doğru değildi ama kime söylersin. Neyse Ferhat arkadaşlar köyün altına indiklerinde üç çeteyi ve onların sırtındaki yaralıyı da vurup öldürmüşlerdi ve onların silahlarını da aldılar. Daha çatışma bitmeden biz de kendimizi köye bıraktık. Bu arada pusuya düşen arkadaşlarla da bağlantı kurarak onları da çağırdık. Yanımıza geldikten sonra Serdem arkadaşın da şehit düştüğünü anladık. Şiyar ve Kawa arkadaş da hafif yaralanmışlardı. Çiya ve Yılmaz arkadaşlar hakkında bilgi verdiler. Onlar pusuya düşünce Çeko, önce Yılmaz arkadaşı daha sonra da Çiya arkadaşı köye doğru gönderiyor. Köyün içine geldiklerinde çatışma sesleri de yoğunlaşıyor ama ne oldukları hakkında net bir bilgi de olmuyor. Neyse o grubu karargaha gönderdik ve kalan arkadaşlarla biraz daha etrafa bakarak arkadaşları aramaya devam ettik. Bulamayınca daha sonra tekrar bakmak üzere biz de karargaha döndük. Tabi çatışma bitmişti. Arkadaşlar 15 çete öldürmüştü. Tabi uçak da bir panzeri imha etmişti. 3 M-16, 2 kleş, 1 tabanca ve bazı askeri malzemeleri arkadaşlar kaldırdı.

Çiya ve Yılmaz arkadaşın durumunu çok merak ediyorduk. Böylesi zamanlarda "arkadaşlara ne oldu acaba" merakı bir balyoz gibi insanın beynine ve yüreğine inip kalkıyor. Daha çatışma devam ederken kulağım hep cihazda "arkadaşları gördük" beklentisi hep bir umut yaratıyor. Yine bazen uzaklara bakarsın, bir gölgeyi, bir karartıyı "acaba onlar mı" diye görmek istersin. Ve bu beklenti ve merak zamanı beyine çiviler gibi duruyor ve ilerlemiyor. İşte bu gerginlikle karargaha geldiğimizde önce basıncı bir arkadaşa daha sonra da yönetimimizdeki bir arkadaşa çatmama ve kriz çıkmasına neden oldu. Arkadaşlara ne olmuş merakıyla adeta kendimi yerken Amara arkadaşın bizden habersiz yanan panzerin görüntüsünü göndermesi ve Battal arkadaşın çatışmayı sorması tartışmayı tetikledi. Neyse daha sonra tartışarak halledeceğimiz bu meseleyi daha fazla anlatmayayım.

Çatışma günü akşama doğru çatışma yerine arama için bir grup gönderdik. Yılmaz arkadaşı gördüler, tabi şehit düşmüştü. Kubbenin sağ alt tarafına doğru bir yerde düşmüştü. Ön taraftan kurşun yemişti daha sonra üzerine de gidip vurmuşlardı. Büyük ihtimalle kubbenin yanındakiler önce onu vurmuştu. Fakat çeteler o zaman kubbeye kadar gelmişler miydi gelmemişler miydi netleştirmemiz gerekiyordu. Çünkü çeteler o kubbeye gelmeden önce orada cemaatler vardı. Ya önceden bırakıp kaçmışlardı, ya da Yılmaz arkadaşı çete zannederek, vurmuşlardı ve kaçmışlardı. Dün ve bugün de arkadaşları gönderdik. Çiya arkadaşı da bugün

gördük. O da köyün bize doğru olan tarafta yolun altında bir yerde düşmüştü. Kendisinde bombasını patlatmıştı. Büyük ihtimalle sonuna kadar çatışmış ve yaralanmış ve kurtulmayacağını anlayınca da bombasını kendisinde patlatmıştı.

Şimdi bu olayı kendime bile izah etmekte zorlanıyorum. Böylesine değerli üç arkadaşın daha sebebini bile tam olarak bilmediğimiz bir biçimde şehit düşmesi çok zor. Çiya arkadaş bir süredir karargaha yanımıza gelmişti. Kendisi 2002'de katılan Ağrı'lı ve pek çok yerde çalışma yürüten bir arkadaştı. Haki Karer'den çıkıp gelmişti ve cephe komutanımızdı. Çok dürüst, temiz ve fedakar bir arkadaştı. Her geçen gün daha fazla hakim olmuştu, geldiğinden beri tüm tepelere bakıyordu. Bir süre karargahta kaldıktan sonra onu mahalleye düzenlemeyi düşünüyordum.

Yılmaz arkadaş, 2010'da katılan Gever'li bir arkadaştı. Belki üç aydan fazlaydı karargahta yanımızdaydı. Uzun bir süre mahallede kaldığı için yanımıza almıştık. Aslında tekrar mevziye göndermek için birkaç sefer tartıştık da burada arkadaşlara çok yardımcı oluyordu ve buradaki işler yürümeyecekti onun için göndermedik. Yılmazı anlatmak gerçekten zor. Ne kadar da saygılı bir arkadaştı. Bir gün bir arkadaşı kırdığını görmedim. Kabadayıca bir yürüyüşü olduğu için arkadaşlar ona "baba" diyordu, o da mütevazice gülerdi. Sabahları onu ve Ferhat'ı hep ben uyandırırdım. Artık ayaklarımın sesini tanımıştı onlara yaklaştığımda o Ferhat'ı uyandırmadan kalkıp kenarda oturur ve benim Ferhat arkadaşı nasıl uyandıracağımı kıs kıs gülerek seyrederdi. Ben de Ferhat arkadaşın ayaklarını kaşıdığımda başlardı tekme atmaya ve o da başlardı gülmeye. İşte dün ve bugün Ferhat arkadaşın yanından geçerken hiç uyandırmadım onu, çünkü Yılmaz orada yoktu...

Serdem arkadaş da Kobané'li bir arkadaştı ve 2011'de katılmıştı. Gerçekten çok sessiz ve çok temiz bir arkadaştı. Yani karargahımızdaki her üç arkadaşın birbirine benzeyen özellikleri sanki ortaktı.

Bu olayın içinde cemaatlerin parmağının da olduğu belli oluyor, olayı araştıracağız ama lanet gelsin bu işe demekten de kendimi alamıyorum. Kendileri için her türlü fedakarlığı yaptığımız bu yerde kahpece komploya getirilmek tahammül edilecek gibi değil... ne diyeyim... ama ne olursa olsun bu arkadaşların intikamını yerde bırakmayacağız...

(Ş. Çiya, Ş. Yılmaz, Ş. Serdem)

16 Temmuz '15

Apolitik bir açıklama

Gabara olayı tüm arkadaşların içine bir kor gibi düştü. Özellikle olayda komplo ihtimalinin yüksek olması büyük bir tepki yarattı. Fakat elimizde somut bir delil yok. Bizimki bir tespit. Çok büyük bir ihtimalle orada bulunan Ezidi cemaatler çetelere bilgi sızdırmıştı. Burada pekçok insanın yakını DAİŞ'in elinde esir. Ve şuan çetelerin yanında olan fakat eskiden buradaki Êzidilerin tanıdığı ya da kirveleri olan pekçok Arap var. Bu hesap üzerinden bir bilgi gitmiş olabilirdi veya komplo hazırlanmış olabilirdi. Çünkü arkadaşların geçeceği yere DAİŞ gelip pusu atmıştı ve ilk defa çeteler gelip burada pusu atıyorlardı. Belki de Gabara'daki kubbeyi

patlatmak için gelmişlerdi ve tesadüfen arkadaşlarla karşılaşmışlardı. Çünkü çatışma günü çeteler kubbeyi de patlatmıştı.

Biz yönetim olarak kendi aramızda tartıştık ve olayın komplo olma ihtimalinin yüksek olduğu tespitini yaptık. Ve bu olayı soruşturmak için bir komisyon belirledik. (Agit Kelar, Munzur Dersim ve Memo arkadaşlar) Bu olayı araştıracağız, çatışma günü Gabara'da 3 tane cemaat vardı. Bunlar peşmerge değillerdi fakat KDP onlara silah vermişti. Fakat olayda direk KDP'yi suçlayacağımız bir delilimiz yoktu.

Agit Kelar arkadaş, "KDP ve DAİŞ, kendi arasında anlaşarak bu komployu yapmış" biçiminde basına demeç verince yine bir kriz yaşandı. KDP'nin Şengal sorumlusu (Haşim Site) telefonla arayarak, bu eleştirileri kabul etmediklerini, her ne kadar aramızda görüş farklılıkları olsa da DAİŞ'le birlikte arkadaşlara komplo yapacak kadar alçak olmadıklarını, bu açıklamayı düzeltmemiz gerektiğini söyleyerek, sitemlerini dile getirdi. Ardından onlar da basına bir açıklama yaparak, "Şengal'deki PKK komutanları kendi yetersizliklerini bizimle izah etmesinler, bizim bu olayla en ufak bir ilgimiz ve bilgimiz yok" biçiminde olayı reddederek eleştiri yaptılar.

Yani bu olayın komplo olduğu ihtimali çok yüksek. Fakat elimizde somut bir bilgi yokken yan yana savaşan iki gücün bu şekilde birbirini suçlaması yanlıştır. Elimizde somut bilgi olsa hadi neyse hesap da isteyelim, intikam da alalım, ama somut birşey bilmiyoruz. Bir de bu olayda bizim arkadaşlarımızın da hareket tarzında yanlışlık vardı. Çünkü daha önce de oradan bize mermi atılmıştı ve arkadaşlar da bunu biliyorlardı. Bu yetmiyormuş gibi bir de gidip adamlara "biz sabaha doğru gelip buradan geçeceğiz" diyerek gerillanın gizlilik kuralını da ihlal etmiştik. Tabi bu bizim bir iç sorunumuzdu ama bu açıklama bu biçimiyle apolitikçe olmuş. Bu basın konusunda Agit Kelar arkadaşı kontrol etmek gerçekten çok zor. Acayip bir biçimde kameralara ve internet dünyasına ilgi gösteriyor. Eskiden basında çalışmış ama şimdi bir komutan. Bir siyasetçiden çok basına ilgi duyuyor. Bu açıklamayı yapmakla erken davrandığını söyledik kendisine fakat eleştiriyi kabul etmedi. Bu arkadaşın bir de böyle bir özelliği var, eleştirileri fazla kabul etmiyor.

19 Temmuz '15

Töre Kanunuymuş!

Burada da töre kanunları varmış. Aslında töre kanunları dendiği zaman gelenek ve görenekler akla geliyor ama hiç alakası yok. Kürt'lerin gelenek göreneklerinde adalet , hoşgörü temel bir özelliktir. Nerde bir gerilik, ilkellik varsa almışlar onu töre kanunu olarak adlandırmışlar. Ondan dolayı töre kanunları aslında toplumun gerilikleridir, başka da bir şey değildir.

Ezidi toplumunda da töre ve gelenek adına pek çok gerilik var ve ona göre de yaklaşılıyor. Kendini kapalı tutmuş bir toplumda bu töre kanunlarına daha da inanılır ve dokunulmaz kılmak için buna bir de inanç doğmasını da eklemeyi ihmal etmiyorlar.

Kolka'da yaşanan olay bu töre geriliklerine güzel bir örnektir. Kumar yüzünden aralarında tartışma çıkan gençler birbirini vurdu. Mam Bedel'in oğlu birini vurdu ve vurulan genç de öldü. Olay gerçekleşince haber direk yayıldı tabi. Bizim akıllı bazı arkadaşlarımız da (TEV-DA'daki bazı arkadaşlar) hemen gidip müdahale etmek ve failleri yakalamak istemişti. Direk müdahale ettim ve bırakmadım. Çünkü bu geri töre kanunlarını hepimiz az çok biliyoruz. Ayrıca buradaki toplumsal olaylarda taraflar erken değişebiliyor, haklı konumdayken haksız konuma düşebiliyorsun. Bir de Mam Bedel KDP'nin bir tabur komutanıydı, olay bir de siyasi krize dönüşecekti. Adam zaten erken davranarak kendisi oğlunu götürüp KDP asayişine teslim etmişti. Belki oğlunu ölümden kurtarma refleksiyle yapmıştı bunu. Tabi KDP de kurnaz davrandı, onlar da bu olayın

tarafı olmak istemediler. Sonra da KDP onun oğlunu geri verdi, çünkü onlar da töreleri biliyordu. KDP ya Mam Bedal'in oğlunu adam öldürmekten hapse atacaktı –ki buna kendi hükümet hukuklarını uygulamak denir- ya da Ezidileri karşısına almamak için tekrar onu geri verecekti, buna da hukuk rezaleti denirdi. O ikincisini yaptı çünkü KDP, şimdilik burada Ezidileri karşısına alabilecek kadar cesaretli değil. Bir genci vuran adamı tutuklayıp hapse atsaydı, vurulan genci ailesi gelip onu KDP'den isteyecekti. Ve mecburen KDP'nin de onu vermemesi gerekiyordu, çünkü adam vuran birisini KDP'nin de kendi hukukunu uygulayarak tutuklaması gerekiyordu. Ama diğer taraf kriz yaratacaktı, hatta isyana dönüşebilirdi. Ondan dolayı gencin katili olan Mam Bedel'in oğlunu tekrar babasına teslim ettiler. Sizin töre kanunlarınız var ve biz bu işin bir tarafı olmuyoruz, alın kendi töre kanunlarınıza göre sorunu halledin dediler.

Tabi katilin gidip asayişe teslim olması, işi kurtarmıyormuş demek. Çünkü aralarında anlaşma varmış, böyle durumlarda karşı aileden de, yani öldürenlerin ailesinden de birinin mutlaka vurulması gerekiyor. Ya olayı yapan vurulacak ya da onun bir kardeşi. İster ailesi vursun, ister vurulanın ailesine teslim edilsin, sonuçta vurulması gerekiyormuş.

Bu gerginlik devam edince Mam Bedel'in bir karar vermesi gerekiyordu. Ya anlaşmanın –yani törenin gereğini- gereğini yapıp oğlunu karşı aileye teslim edecek ya da kendisi vuracaktı. Ya da ikisini de bunu ret edecek, bu anlaşmayı kabul etmeyecek ve dolayısıyla da oğluna sahip çıkacak, bundan dolayı da mecburen ailesini alıp buradan göç etmesi gerekecekti. Tabi göç etmek ve oğluna sahip çıkma kararlılığı töreyi boşa çıkaracak kadar güçlü değildi. Ondan dolayı da kendi eliyle oğlunu teslim ettiği KDP asayişinden, tekrar kendi eliyle alarak oğlunu öldürdü.

Tabi öldürme biçimi de çok acımasızcaydı. Çocuğu akşam götürüp Kersé'nin girişinde bir yerde vuruyorlar. Fakat çocuk ölmüyor. Sabaha kadar kendi yaraları ve kanı içerisinde kıvranıyor. Ne öldürecek biçimde vurmuşlar ne de gidip kurtarmışlar. Yani ne öldürmek istemişlerdi ne de kurtarmışlardı. Hem vurarak töre kanunu uygulamak istemişlerdi, hem de tam öldürmeyerek kurtulmasını.... Belki kıymak istememişlerdi, belki de hele ölmeyecek biçimde vuralım da karşı aile insafa gelir de onu hastaneye kaldırır ve kurtarırız demişlerdir. Kim bilir, bu da bir tahmin...her neyse artık, çocuk ertesi gün ölmüştü. Alın size Fermanın acımasızlığını yaşamış bir babanın duygusu! Bu da anlaşmanın gereğiymiş, yani kendi eliyle oğlunu vuracakmış. Töre hukuku uygulandı belki, ama insani hukuk ve ahlak ayaklar altına alınarak...

22 Temmuz '15

Bu Kurşun Kimin?

Yüzlerce, hatta bazen binlerce kurşunun sıkılmadığı gün yok hemen hemen. Kıyasıya bir çatışma ortamı, karşılıklı bir mevzilenme, mermilerin namluda, tetiklerin ise her an patlamaya hazır olduğu bir ortamda sürekli silah seslerinin gelmesi normaldir tabi. Mevzilenmeler belli, kimin nerde olduğu belli. Bundan dolayı atılan mermilerin de nerden geldiği ve dolayısıyla kime ait olduğu da belli oluyor. İster mevzide ol, ister içerde, bir kurşun sesi geldiğinde bu kurşunun kime ait olduğu yani hangi güce ait olduğu belli oluyor. Arkadaşların kulakları seslere alışmış artık, bu kurşun kimindir dediğin anda cevap hemen hazır. Hatta bazı arkadaşlar o kadar hakim olmuşlar ki kurşunun hangi silaha ait olduğunu bile söylüyorlar. Mesela bu kurşun kleşle atıldı, veya BKC ile ya da 12.7'lik doçka ile. Kurşun sesinin sicilini hemen de çıkarıverir sana.

Aynı zamanda patlamalar için de öyle. Havan mı, katuşa mı, tank mı,57'lik mi ya da mayın mı bunların sesini de çok iyi birbirinden çıkaran ve fark eden arkadaşlar var. Tabi savaş ortamında bu yetenek önemlidir, sükuneti ve sağ duyuyu elden bırakmamak için önemlidir.

"bu kurşun kimin" dediğin anda cevap hazır.....

23 Temmuz 2015

Koordinatçılar

DAİŞ'e karşı yapılan hava saldırılarını koordine eden ve Koalisyonun genel işlerini yürüten bürolardan bir tanesi Hewler'de bir tanesi de Süleymaniye'dedir. Bu anlamda Şengal Hewler'e bağlı. Yani DAİŞ'e ait vurulacak hedefler Hewler'deki büroya veriliyor ondan sonra uçakların kaldırıldığı yere bilgi veriliyor ve uçaklar oradan kalkıp hedefleri vuruyorlar. Hava saldırılarından sorumlu olan ekipler arası sıra buraya da gelerek takip ediyorlar fakat buradaki muhatapları olan peşmergeler var ve koordinatları onlardan alıyorlar. Bu peşmergelerden bazıları direk Irak hükümetine bağlı fakat KDP'nin yanında çalışıyorlar, bazıları da direk peşmergeye bağlı.

Burada dört tane koordinatçı var. (Kovan, Mıhemed, Kawa ve Karwan). Her dördü Behdinan'lı. Bunlar sadece şehirdeki mevzilenmeye bağlı çalışıyorlar. İkişerli grup halinde ve 15 günde bir, birbirlerini değiştirerek çalışıyorlar. Bunlar herhangi bir siyasi partiye bağlı olmadıklarını söylüyorlar. Görevlerinin çetelerin yerini tespit edip, koalisyon güçlerine bildirmek ve uçakların gelip çeteleri vurmalarını sağlamak olduğunu söylüyorlar. Onun dışında, bu peşmergeymiş, şu gerillaymış fark etmez, herkese aynı mesafede olduklarını söylüyorlar. Fakat peşmerge olup da herkese aynı mesafede durmak mümkün mü? Hayır!.. fakat bunlar biraz öyle görünmek istiyorlar. Mevzilerdeki tüm komutanlarımızı tanıyorlar. Arkadaşların bütün mevzilerini dolaşarak koordinatlarını aldılar. Sonuçta bunların öyle bir sorumluluğu da var. Arkadaşlar çetelerin hareketini gördüklerinde bunlara söylüyorlar, fakat bunlar gidip netleştirmeden kendi üstlerine söylemiyorlar. Peşmergelerin tarafında hareket olduğunda hemen bakıp uçak kaldırıyorlar. Tabi burada KDP'nin baskısının da etkisi var.

Bunlarla ilişkilerimiz iyidir. Bazen çaya ve yemeğe davet ederek kendimize yakın tutmak istiyoruz. Neticede hava saldırılarının önemi var ve bu çetelerin en fazla çekindikleri bir husus da hava saldırılarıdır. Demhat arkadaşın şehadetinden sonra Kovan'ı ciddi eleştirmiştim ve en dar zamanda bize yardım etmemekle suçlayıp tavır almıştım. Hepimizin gözü önünde 20'den fazla çete olduğu halde " bunlar bizden habersiz gitmişler" diyerek uçakları kaldırmamıştı. Birkaç gün önce Kawa'nın yoluyla haber göndererek gelip bir çayımızı içmek istediğini söyleyince kabul ettik. Geldiğinde önce özeleştirisini verdi. O olayda ise uçak kaldırmak istediğini fakat başkalarının engel olduğunu söyledi. Başkalarıyla da herhalde KDP'yi ifade etmek istiyordu.

Bunların içinde Mıhemed tam bir fırlama. Herkese parmak atan tiplerden. Tabi arkadaşlara karşı biraz saygılı. Fiyakalı bir tipi var, savaş meydanında mıdır, podyomlarda mıdır, belli değil. Bir sefer ona "sen

güneyli kadınlara benziyorsun, sürekli bakımlı ve parfüm kokuyorsun" deyince, "hevalé Egid bu ne ki, sen hele bir de benim parfüm koleksiyonumu göreceksin, hayret edersin" dedi. Bu bakımlı erkeklere metro seksüel tipler mi diyorlar, bu da öyle biri. Fakat grubun içinde işinde en ciddi olan ve sözü en fazla geçen de budur.

Kawa ve Kervan bunların yardımcıları oluyor ama her ikisi çok daha temiz ve de arkadaşları çok seviyorlar. Üsluplarından saygılarına kadar da bunu yansıtıyorlar. Karwan birgün bana "Hevalé Egid senden bir hediye isteyeceğim, Şengal'i aldığımızda hediyeniz olarak bana bir silah vermeni istiyorum" deyince ben de ona "söz, veririm" dedim. Hele bu Şengal'i bir alalım da...

26 Temmuz '15

Kuzey'e yönelik TC devleti büyük bir saldırı dalgası başlattı. 5 Nisan'dan bu yana zaten Önderlik üzerine bir tecrit uygulamaya başlamıştı. 7 Haziran seçimlerin yenilgisinden sonra yenilgiyi hazmedemedi ve tekrardan seçim kararı aldı. Fakat bu seferki seçim kampanyasını Kürt düşmanlığı ve savaşı üzerinden yürüttü. Savaş kararını zaten almış olan bu faşist devlet, Suruç katliamından sonra iki polisin vurulmasını gerekçe yaparak iki gün önce tüm Medya savunma alanlarına yönelik kapsamlı bir hava saldırısı başlattı. Kandil'den Haftanin'e kadar her tarafı bombaladı.

Örgüt açıklama yaparak tek taraflı devam eden eylemsizlik kararının anlamını yitirdiğini söyledi. Yani artık eylemlerin yapılacağını açıkladı. Bu seferki savaşın çok daha çetin ve kapsamlı geçeceği şimdiden belli oluyor. Bakalım artık nasıl olacak...

4 Ağustos ‘15

Ferman’ın Bir Yılı Doldu

Bundan bir yıl önce, Ezidilerin tarihinde 73. Ferman olarak adlandırılacak olan katliam ve işgal yaşandı. Bundan önce yaşanan tüm Fermanlardan daha büyük, daha acımasız bir fermandı. Çünkü bu seferki düşmanları hepsinden daha zalim ve daha gaddardı. Acılar da ondan dolayı daha büyük oldu, daha fazla insan katledildi, daha fazla insan evinden yurdundan göç etti, daha fazla ana ağladı, daha fazla göz yaşı döküldü. Bütün dünyanın gözü önünde bir inanç ve bu inanca ait kutsal bir yurt yeryüzünden silinecekti. Ezidilere ait coğrafya suni gericilerin kontrolüne geçecek ve burayı bir yurt edineceklerdi. Buradan belki her tarafa saldırılar yapacaklardı. Yani sadece bir toprak parçası çetelere kaptırılmayacaktı, bir bütünen bir tarih sürgün edilecekti. Ondan dolayı büyük bir tehlikenin önü alındı.

Bu bir yıl hepimiz için zorlu bir yıl oldu. Elbette bunun acısını daha fazla yaşayanlar vardır. Örneğin şuan halen çetelerin elinde esir bulunan ve her an boğazlarının kesilmesi korkusuyla yaşayanlar, hangi saatte bir pazarda satılacağını bilmeyen kadınlar, her dakika tecavüz tehdidi altında bulunan gencecik kızlar, bu insanlarının yolunu dört gözle bekleyen analar ve babaların acıları kuşkusuz daha büyüktür. Bizim yaşadığımız zorluklar bu acıların yanında daha küçük sayılır. Bizim yaşadığımız zorlukların amacı zaten bu acıları biran önce sona erdirmektir. Fakat aradan bir yıl geçmiş olmasına rağmen Şengal’i halen çetelerden alamadık ve Ezidiler halen sokaklarda, ve kendi yerlerinden yurtlarından uzak yaşamaya devam ediyorlar.

Bu durum elbette bizim için yani HPG için de bir özeleştiri konusu olabilir ama KDP için tam bir utanç meselesidir. Hem buradaki on binlerce insanı savunmasız bıraktı hem de bu bir yıl içinde yapmak istediğimiz pek çok şeyin önünde engel oldu. Yani Ezidiler için ve Şengal’i kurtarmak için yaptığı her hangi ciddi bir şey olmadığı gibi bizi sınırlandırmak için ise elinden geleni yapmaktadır. Şehre beraber girmiştik ama onlar onun dışında hiçbir şey yapmadılar. Oysa biz sürekli eylemler yaptık ve yapmak istedik. Halk sürekli olarak bizim eylem yaptığımızı görüyordu, basın sürekli eylem yaptığımızı söylüyordu ve bu da onların çok zoruna gidiyordu. Burada karşısında savaştığımız düşman DAİŞ olmasına rağmen yani ortak bir düşmanımız olmasına rağmen bu ortak düşmana karşı ortak mücadele etmeye hiç yanaşmadı. Ortak komutanlığa , ortak çalışmaya hiç yanaşmadığı gibi bizimle ortak çalışmak isteyen herkesi de engelledi ve tehdit etti. Yani bir bakıma bize karşı yürüttüğü mücadeleyi maalesef karşısında mücadele ettiği düşmana karşı yürütmedi. Halbuki bize minnet borcu var, bize şükretmesi gerekirdi. Eğer bu canavarların önü alınmasaydı, Başur tümden bu çetelerin tehdidi altında olacaktı. Zaten ilk günden Hewler ve Duhok’un yarısını boşaltıp kaçtılar.

Bu bir yıl hepimize çok şey öğretti. Aslında DAİŞ de bize çok şeyi öğretti. Kürt ulusallığını pekiştirdi (her ne kadar KDP buna gelmek istemiyorsa da), tüm dünyada ortak bir ruh oluşturdu. Tehlike karşısında duyarlı insanları yan yana getirdi. Ve tabi ki PKK olarak bizi sürekli faşist TC devletinin propagandası ve ağzıyla tanıyan insanların bakışını değiştirdi. Tüm insanlık için hesapsızca ve kaygısızca mücadele etmeye hazır olduğumuzu, bunu yaparken de hiç bir çıkar gözetmediğimizi ve vicdanlı, ahlaklı insanlar olduğumuzu, cesur, yürekli, temiz duygulu, sempatik, güler yüzlü insanlar olduğumuzu gördüler. Buna şahit oldular ve kendi, gözleriyle duydular, gördüler.

Şahsi olarak benim için de önemli bir yıl oldu. Omuzumdaki sorumluluk gerçekten büyüktü ve halen bu ağırlık devam etmektedir. Önderliğimizin, Örgütümüzün perspektif ve destekleri netti ve çok güçlü oldu. Ama buna rağmen yeni bir alandı, tanımadığımız bir coğrafyaydı, kültürünü fazla bilmediğimiz bir topluluktu ve zalim bir düşman vardı. Burada büyük başarılar elde edildi. Fakat bu başarılar en başta Önderliğimize aitti çünkü ne yapacağımız biliniyordu. Bu başarılar şehitlerimizindi, çünkü onlar canlarıyla, cesaret ve fedakarlıklarıyla bunu yaptılar. Bu başarı örgüt yönetimimizindi çünkü maddi ve manevi her türlü desteği ve perspektifi bize, bana sundular. Bu başarı burada mücadele eden her bir arkadaşımındı çünkü her biri isteklice, hesapsızca gelip katıldı ve katılmaya devam ediyor. Bu başarı, yerlerini yurtlarını bırakmayan on beş bin insanındı, çünkü burada özgürlük savaşçılarıyla kalmaya karar verdiler, yüreklerinde onlara yer

açtılar. Bu başarı küçücük Şengal çocuklarına aitti, çünkü onlar herkesten çok bizi sevdiler ve bizden çok şey beklediler. Tüm bunların başarıları, emekleri Şengal pratiğimize yön verdi ve onu bir destan haline getirdi. Benim çabam sadece bunları bozmamak, bu ağırlığı hissetmek ve bu doğrultuda yürütmek oldu. Elim sürekli yüreğimde oldu. Çünkü örgütün ve şehit yoldaşlarımızın emeklerini boşa çıkartmamalıydım. İlk defa bu düzeyde görev üslendim. Koskoca bir sahanın yükü omuzumdaydı. Sadece bir savaş alanı olmadı burası. Devletlerle temasların yoğun olduğu, Kürt örgütleriyle ilişkilerin sürekli var olduğu, dünyanın gündeminde olan bir yerdi aynı zamanda. Bunun için PKK siyasetini temsil etme, ilkelerden taviz vermeden herkesle aynı ortamda mücadele etme durumu çok önemliydi. Tabi bunu ne kadar başardık ya da başarıyoruz tam bilemiyorum. Şimdilik her hangi bir eleştiri ya da uyarı alamadık. Örgüt siyaseti doğrultusunda pratiği yürütüyoruz. Ama sürekli duyarlı olunması gereken bir ortamdayız. Bundan dolayı bana da çok şey öğretti. Şehir savaşını öğrendik, dünya siyasetinin nasıl döndüğünü biraz daha öğrendik, halka nasıl güven verileceğini öğrendik, Kürt işbirlikçiliğinin ne kadar çirkin olduğunu öğrendik.

Yani benim için en uzun, en kısa, en dolu, en zorlu ve en güzel geçen bir yıl oldu.....

13 Ağustos ‘15

Saha toplantımızı yaptık. Geçen sonbaharın yapmıştık. Ondan sonra pratik yoğunluktan dolayı yapmaya fırsat bulamamıştık. Yönetim planlama ve tartışmalarımız sürekli oluyordu ama geniş yönetimi de toplamaya fırsatımız olmadı. Çünkü pratik gerçekten de yoğundu ve yönetimlerimizi toplama riskini de göze alamadık. Fakat içinde bulunduğumuz süreçte bu riski göze alarak tekrardan saha toplantımız yaptık. Pratik yoğunluk

yine var ama geçen zamana göre biraz azalmış. Bazı yerlerde yönetimden bazı arkadaşları alanlarda bırakarak toplantımızı yaptık.

Askeri yönetimin dışındaki arkadaşlar da katıldı. Sozdar ve Zeki arkadaş da katıldı. Toplantımızda genel sorunlarımızı tartıştık YBŞ çalışmalarını tartıştık, ve genel itibariyle olumlu geçtiğini söyleyebilirim. Fazla zamanımız olmadığı için sadece bir gün devam ettik ama iyi geçti diyebilirim. Toplantı için Merkez Karargahın bir perspektifi gelmişti, o perspektif zaten toplantımıza yön verdi. Biz de toplantının sonuçlarını bir rapor biçiminde karargaha göndereceğiz.

19 Ağustos '15

Gençlik Konferansı

Bugün Ezidi gençlik konferansı vardı. Gençlikteki arkadaşlar örgütlemişlerdi ve Şengal'de gençliğin ilk konferansı oluyordu. Tabi bu tür çalışmalarda örgüt olarak biz çok tecrübeliyiz fakat Şengal için bunlar bir ilk oluyor. Ve doğalında da her ilkin ayrı bir önemi ve anlamı vardır. Bundan dolayı bu konferans da buradaki gençler için önemliydi. Önderliğimizin gençliğe yaklaşımı biliniyor. Toplumun en önemli bir dinamiği. İyi örgütlenirse toplumun öncü gücü olabilir ama içi boşalmışsa, kapitalist çekiciliğin hastalığına bulaşmış ve

özenmişse çürümüş bir gençlik olur. Bu anlamda maalesef Ezidi gençleri kendi kültür değerlerinden biraz uzaklaşmış bulunmaktadır. Gözünü dışarıya dikmiş bir gençlik var Ezidi toplumunda. Bu da daha çok çalışmayı gerektiriyor.

Biz de HPG olarak konferansa davet edildik. Avrupa'dan, Newroz kampından da gelen gençler vardı. Ama bana havaları çok farklı geldi. Bir ülkeyi fethetmiş bir gençlik vardı sanki salonda. Üslupları, konuşma tarzları, giyimleri tuhaf ve de havalıydı. Ben de kısa bir konuşma yaptım. Kısa bir savaş bilançosu ve gençliğin önemi üzerine biraz konuştum. Fakat açılışı Sozdar arkadaş yaptı. Arkadaşın ajite üslubu iyi ve güçlüydü. Tabi bir Ezidi kızı olması da bu duyguları daha da güçlendiriyor. Zaten bu Ezidilerde ajite yön güçlüdür. Ve hemen herkeste biraz bu özellik var. YPJ-Ş komutanlarından Dersim arkadaş mesela. Bir ajite çekti ki, Sozdar arkadaştan bile fazla alkış aldı. Yani bir girdi ve başladı "ezidi erkekliğine" vurmaya. Söylediği şeyler belki fazla politik-siyasi şeyler değildi ama duygusaldı. Acıların yoğun olduğu bir yerde duygusal konuşma siyasi konuşmalardan daha fazla beğeniliyor.

Konferans iddialı bitti, umarım Şengal gençliği için iyi bir örgütlenme aracı olur.

30 Ağustos 2015

Kendi Destanını Yazan Şehir; Kobané

"Aslanlar kendi tarihlerini yazmadığı müddetçe onların tarihini avcılar yazar" diye bir söz vardır. Avcının yazacağı tarihte pek çok şey yazılacaktır kuşkusuz ama aslanı yazmayacağı kesindir. Bu gerçek herkes için geçerlidir. Halklar, ezilenler mutlaka kendilerini yazmalıdır. Ama yazmak için de direnmek lazım. Direnenler ise, bu tarihlerini yarattıkları zaferlerle yazarlar, dünyaya mal ederler, tarihe mal ederler. Yakın tarihimizin belki de bu anlamda en canlı bir direnişi de kuşkusuz Kobané Direnişi oldu. Öyle bir direniş ki bütün dünyaya cesaret ve moral verdi. Öyle bir direniş ki, 1 Kasım'ı uluslararası direniş günü yaptı.

Kobané üzerine ne yazılsa da azdır ama benim bahsetmek istediğim konu farklı olduğu için sadece yad ederek geçiyorum. Kobané'yi ancak yaşayanlar ve orada direnenler yazabilir. Asıl konumuz oraya yaptığımız ziyaret. Kobané özgürleştirildikten sonra oraya gidip oraları görmeyi, oradaki arkadaşları görmeyi istiyorduk. Hatta yanımızdaki tüm arkadaşlar da gidip görmeyi istiyordu. Fakat durup dururken Şengal'den kalkıp Kobané'ye kadar gitme, hele benim için biraz zor olurdu. Bir günü alacak bir yol, yine merkez karargahı bilgilendirmemiz gerekecekti. Öyle rastgele gitmek olmazdı. Onun için uygun bir zamanı ve yöntemi bulmamız gerekiyordu. Beklediğimiz yöntem ve zaman örgütsel bazı sorunlarımızı tartışma ihtiyacıyla doğdu. Bir süre önce saha toplantımızı yapmıştık ve önemli bazı sorunları da tartışmıştık. Örgüte de raporumuzu göndermiştik. Bazı noktaları YPG komutanlığı ile de tartışmamız gerekiyordu. Fakat Bahoz arkadaş toplantı için dağa gidince onun dönüşünü bekledik. Döndüğünde tartışmak istediğimizi söyledik. Kendisi de Kobané Konferansı için oraya gitmişti. 4-5 güne kadar orada olacağını söyleyince oraya gitmek istediğimizi söyleyince o da kabul etti ve yola çıktık.

Fazla yaygara çıkarmadan ve kimse nereye gittiğimizi bilmeyecek şekilde yola çıktık. İlk akşam Gulistan arkadaşın yanına gittik. Çünkü yolu ve zamanı onunla ayarlamamız gerekiyordu. Kendisi Amudé'de Gıré Moza'daydı. Onu orda gördük. Aslında o akşam orda kalacağımızı düşünüyorduk ama bize öncülük edecek arkadaşın (Fırat ark), yolun uzun olduğunu, bu akşam Serékaniyé'ye gitmenin daha iyi olacağını söylemesi üzerine akşam saat 10'da oradan yola çıktık ve Serékani'ye gittik.

Dérik'te 4 araçla yola çıkmıştık, öncülerle 5 araç olunca konvoyumuz dikkat çekebilirdi ondan dolayı 1 aracımızı Gıré Moza'da bırakmıştık. Yollar biraz çalıştıktan sonra yola çıktık. Yeni bir alan olduğu için etrafımızı süzerek gidiyoruz. Tabi bir süre önce buralarda yoğun çatışmalar yaşanmıştı. Bunun izleri halen güçlü bir biçimde görülüyordu. Özellikle Serékaniyé'den sonra bu daha iyi görülüyordu. Aslında biraz tuhaf bir coğrafyada yaşıyoruz. Daha düne kadar buralar Suriye rejimine bağlı yerlerdi. Daha sonra DAİŞ geldi her yeri işgal etti ve şimdi de YPG'nin kontrolünde. Kısa bir zamanda 3 el değiştirdi. Düne kadar DAİŞ'e alkış tutan bu insanlar şimdi de YPG için zafer işareti yapıyor. Sonunun nasıl olacağını kestirmek zor ama güvenli bir ortam olmadığı net olarak görülüyor.

Tılebyad'ın önemli bir yer olduğu hemen belli oluyordu. Tam Akçakale'ye yapışık ve çeteler için önemli bir sınır kapısı olmasından dolayı buranın ele geçirilmesi bir bomba gibi etki yaratmıştı. Şehir diğer yerlere göre biraz daha düzenli ve temiz görülüyordu. Bir ticaret şehri olduğu da belli oluyordu.

Kobané'ye yaklaştıkça merakımız artıyordu doğal olarak. Uzaklardan gördüğümüz her tepeyi "burası Mıştenur" mu diye soruyorduk. Çünkü burası önemli çatışmaların ve direnişlerin olduğu bir yerdi. Arin arkadaşın fedai eylemi yaptığı yerdi. Ve biraz da şehrin sembolü gibi olmuştu, ondan dolayı etrafa bakarak gidiyorduk. Tılebyad ile Kobané arası mesafe 1 saate yakındı ama bu mesafede sadece 2 tane asayiş vardı. Yani bu kadar olaya rağmen halen açıklar olduğu görülüyordu. Tabi bu koskoca coğrafyayı doldurmak ve savunmak için gerçekten de büyük bir orduya ihtiyaç var. Dünya kadar arazi ve her taraftan özgürlük kokuyor. Ama bu kokunun yanında halen bir tedirginlik ve yarına dair kuşkular da var. yani özgürleştirilen yerlerin savunulması, saldırılar karşısında korunması durumunun nasıl olacağı tartışılan konular.

Mıştenur tepesini, Şéran'a geldikten sonra artık netleştirdik. Hem eteğinde bir şehir vardı, hem de karşısında. Eteğindeki şehrin Kobané, karşısındaki şehrin de Suruç olduğunu hemen anladık. Ve şehre doğru, yıkılmış şehre doğru, yaşayan şehre doğru, direniş yapan, destan yazan şehre doğru yürüdük. Duvarında mermi ve roket izi olmayan tekbir ev yok hemen hemen. Şehrin ortalarına doğru ise uçakların vurmadığı tekbir ev yok. Kurşun, roket ve kazanların vurduğu bu evlerin yıkıkları altında, kıyısında köşesinde ciddi çatışmaların yaşandığı bu yıkıkların hemen altında yapılmış mevzilerden ve sağlam kalmış duvarlardaki deliklerden çatışma için yapılmış deliklerden hemen anlaşılıyor.

Şehirde harıl harıl bir çalışma da vardı ve hemen dikkatimizi çekti. Yıkık şehir yeniden temizleniyordu ve yeni yaşama hazırlanıyordu. Gerçi yeni bir Kobané'nin yapılması tartışmaları vardı. Eski kenti tümden müzeye çevirecek, onun yerine yeni bir şehrin kurulması tartışmaları vardı. Fakat halk geri dönüyordu ve herkes tekrar kendi evinde arazisinde kalmak istediğini söyleyince bu planlama değişmişti ve şehrin bir mahallesi sadece müze olarak kalacakmış. Çatışmaların en yoğun yaşandığı ve hemen hemen bütün evlerin yıkıldığı mahalle müze olacakmış. Yıkık evler gibi büyük hasar görmüş araçlar da yıkık evlerin görüntüsünü iyi tamamlıyor.

Şehrin içinden geçerken ister istemez burada şehit düşmüş yüzlerce arkadaşı da düşündük. Bir de önceden tanıdığın, beraber kaldığın arkadaşları hatırlamak daha fazla üzüyor insanı. Gelhat arkadaştan Zınar'a, Diyar'dan Kemal'e, Hebun'a, Avareş'e ve tanıdık onlarca arkadaşı hatırlamamak mümkün müydü? Gerçekten de kahramanlık tarihiydi Kobané baştan sona. Ve onlar sayesinde Kürt tarihinde yepyeni bir kahramanlık destanı yazıldı.

Şehrin içinde, her tarafında YPG ve YPJ'li arkadaşlar vardı. Son saldırıdan sonra açıklarını kapatmışa benziyorlar. Çünkü çetelerin şehrin içine sızarak 3 aracı patlatmaları ve bir köyde katliam yapmaları halkın gözünü biraz korkutmuştu. Ayrıca bizim için de bir prestij kaybı olmuştu. Arkadaşlar erkenden müdahale edip hepsini imha etmişti ama 10'un üzerinde arkadaş da şehit düşmüştü.

Konferansın Mıştenur'da olduğunu biliyorduk, onun için direk oraya gittik. Fakat 4 araçla gidince araçlarımızı doğal olarak durdurdular ve geri dönüp nizamiyenin yanına geldik. 3 aracımızı ve grubumuzun büyük bir kısmını orada bırakarak Mazlum arkadaşla toplantı yerine gittik. Öğlen arası olduğu için herkes dışardaydı ve tüm arkadaşlar dört gözle bize bakıyordu. Benim üzerimde gerilla elbisesi, Mazlum'un üzerinde ise YBŞ elbisesi vardı. Doğal olarak da üzerimde gerilla elbisesi olduğu için herkes bana bakıyordu. Aslında gerilla elbisesi bizim kimliğimiz gibidir. Ve kutsaldır. Her yerde kıymeti geçer. Diğer tüm arkadaşlarda normal askeri elbise vardı. Tabi ben de üzerimdeki bakışların farkındaydım ve bu bakışların benim için değil

de üzerimdeki elbiselere olduğunu biliyordum. Özellikle erkek arkadaşlar bu elbiseleri daha çok seviyor sanki. Tanıyan arkadaşlar oldukça fazlaydı. Çünkü eski arkadaşların çoğu konferans için buraya gelmişti.

Yönetimdeki arkadaşların da çoğu buradaydı.(Bahoz, Şahin, Şıvan, Masiro, Ruken, Nalin, Mahmut, Xalide, Cemil ve onlarca eski arkadaş. Ayrıca Kantonun başbakanı ve savunma bakanı) Öğlen yemeğimizi yedikten sonra dışarıda görmediğimiz arkadaşlara da merhaba verdik. Kobané ile Şengal arasında bir direniş köprüsü kurulmuştu. Ondan dolayı tanıyan da tanımayan da Şengal'i soruyordu.

Öğlen arası 12.30'da bitiyordu. Arkadaşlar konferanstayken biz de etrafa bakmayı hesaplamıştık ama Bahoz arkadaş bize o şansı vermedi. Bizi de zorla konferansa soktu. Faaliyetlerin değerlendirildiği gündemdi ve 5. gündü tartışılıyordu, artık bu maddenin toparlaması yapılıyordu. Ve öneriler oylanıyordu. Bol bol soruşturma kararı çıktı. Bu konferansın hoşuma giden iki noktası oldu. Bir; görmek istediğimiz arkadaşların hepsi toplu olarak buradaydı. İki; Kobané'nin tüm eski yönetimi de buradaydı. Yani işin tüm muhataplarını örgüt toplayıp bu konferansa göndermişti. Çünkü Kobané'de yazılan destanın yanı sıra, mahkum edilmesi gereken anlayış ve yoldaşlığa yakışmayan davranışlar da yaşanmıştı. Ve bu da pek çok dedikoduya sebep olmuştu. Oradan yanımıza gelenler de ağızlarını açtıklarında insan dinlemek bile istemiyordu. Bir anlamda oradaki direnişe ve kahramanlığa bile gölge düşürüyorlardı. Ondan dolayı herkesin burada hazır olması iyi olmuştu. Neyse biz kendi işimize bakalım.

Akşam arası verildiğinde şehri ve uzakları görmek için arkadaşların duvar yapmak için dozerlerle topladıkları büyük taşların üzerine oturarak tanıyan bilen arkadaşlardan anlatmalarını rica ettik. Tabi buraları en iyi bilen kendisi de buralı olan Şahin arkadaştı. Aslında şehir fazla büyük değildi. Ama büyüklüğünün yüzlerce katı nam saldı dünyaya. Şengal buradan daha büyük. Ama burası daha derli toplu. Şehrin bazı mahallelerde ışıklar vardı ama kuzeyin ışıkları yanında etkisiz görünüyorlardı. Suruç'un ve Ezidiler için yapılmış kampın ışıkları tüm ovayı kaplamıştı. Daha derli toplu ve daha parlak görünüyorlardı.

Havanın berrak olması geceye güzel bir albeni kazandırmıştı. Eski yoldaşların varlığı, direnişin sembolü olan bir tepeden dünyaya bakmak ve de şehit yoldaşların ruhunun verdiği gizemli ve mistik hava gerçekten de bu kadar yolu ve riski göze almamıza değdi.

Tabi biz bazı örgütsel işlerimiz için gelmiştik. Bu tartışmamızı da Bahoz ve Şahin arkadaşlarla yaptıktan sonra yattık. Sabah da yola çıktık. Tabi arkadaşlar bizi dolaştırmaları için birkaç arkadaş ayarladılar. Masiro arkadaş çetelerden alınan Jeepini ve kendi güvenliğindeki arkadaşları bize öncü olarak verdi. Arteş Hakkari arkadaş yaralı haliyle yeni gelmişti, o bizim öncümüz oldu. Bir de dün Çiya Kobani arkadaş da buraya gelmişti. Onunla bir kafile olduk.

Önce şehitliği ziyaret ettik. 600'e yakın arkadaşın cenazesi vardı. Şehitlik yeni yapılıyordu. Güzel bir projeye de benziyordu ve köylüler burada hummalı bir çalışmanın içindeydi. Bu şehitliğin hemen yanında sivillere ait bir mezarlık da var. Çeteler buraya geldiğinde bu mezarlığın arkadaşlarınki olduğunu düşünerek hepsini tahrip etmişlerdi. Ölüye bile saygısı olmayan bu Müslümanların! burada ne kadar darbe yediklerini gösteriyordu. Onlar da Erdoğan'ın devleti gibi ölülere iyi saygı! gösteriyorlardı.

Şehitlikten sonra yönümüzü Fırat'a verdik. Bu cennet vatanın bir hayat damarı olan, bu güzel coğrafyanın güzel bir örgüsü olan ve pekçok türküye, destana konu olmuş Fırat'a!.. tabi etrafı süzerek, sorarak yola devam ediyoruz. Kobané'den bahsedildiğinde kafamda oluşan tablo, sanki dümdüz bir ovanın ortasında, kenarında sadece Mıştenur tepesi olan bir şehir canlanıyordu. Oysa öyle değilmiş. Ovalık var yine ama engebeli ve onlarca tepecik var. Yani hazırlık yapıldığında savaşmak için de güzel olan bir yer. Bir de burada dikkatimizi çeken bir başka husus, buradaki insanların canlılığıydı. Sanki burada hiç savaş yaşanmamış ve daha düne kadar buralarda DAİŞ çeteleri yokmuş gibi herkes harıl harıl çalışıyordu. Kobané'lilerin çalışkan olduğunu duymuştuk ve bunu gözlerimizle de gördük.

Fırat'ın kıyılarına yetiştiğimizde, Cerablus'a fazla görüntü vermemek için uygun bir yerde durup suyun kenarına indik. Durduğumuz yer suyun genişlediği bir yerdi. Burada Fırat bir deniz gibi görünüyordu. Karşımızda da Cerablus vardı. YPG'nin girip girmeyeceği üzerine çok tartışma yaratan ve TC devletinin sadece bunun gerçekleşmemesi için ABD'ye İncirlik'i verdiği Cerablus. Burada küçük teknesiyle balık yakalayan bir balıkçının balıklarını da satın aldık. Hep Avaşin balıklarını yemiştik, bir de Fırat balığının tadına bakacaktık. Tekneye binip poz vermek isteyen Mazlum arkadaşın bu isteğini gerçekleştirmedik. Suyun kenarında bol bol resim çektik ve geri döndük.

Tekrar Kobané'ye geldiğimizde savaşın en yoğun olduğu ve sadece bu mıntıkanın müzeye çevrileceği Qada Azadi alanına geldik. Çetelerden alınan cehennem topları çirkin bir görüntü gibi dursa da arkadaşlar ele geçirmişti ve bir emeği ifade ediyordu. Bu alanın en güzel görüntüsü ise kuşkusuz bu alanın sembolü olan kartalın heykeli. Alanın tam ortasında dimdik duruyor. Sadece gerdan kısmından bazı parçalar dökülmüş

ama heykel bir bütünen dimdik ayakta. Savaşın başından beri bu alanda 18 defa bombalı araçla intihar eylemi yapılmış. Arkadaşlar hiç bırakmamışlar. Etrafta sağlam ev ya da bina kalmamış ama bu heykele hiçbir şey olmamış. O da dimdik ayakta kalmış, düşmeyen bu şehir gibi, yenilmeyen Apocular gibi....

İstemeyerek de olsa Kobané'den ve bize eşlik eden arkadaşlardan vedalaşarak geri dönüş yolculuğuna başladık. Geri dönerken psikolojimiz biraz daha rahattı. Giderken bilmediğimiz için bir merak vardı ama dönerken gördüğümüz için daha rahattık. Bu upuzun ovada pekçok yeşillik vardı ama en çok ekilen şey sanki karpuzlardı. Buralarda karpuz daha çok mu tüketiliyor bilmiyorum ama yolların kenarında iştah kabartan ve hacimleri uzaktan da farkedilen karpuzlar vardı. Yolun kenarında duran bir YPG aracından inen arkadaşlar da büyük ihtimalle bizim gibi düşünüyorlardı. Onlar durup bagajı doldurdular ama biz durmadık.

Gıré Sıpi'ye (Tılebyad) geldiğimizde direk kapıya gittik. Bir kaç metre önümüzde üzerinde "TÜRKİYE" yazan kapı vardı. Başkasının ülkesine kendi devletinin ismini yazmak işgal değil de nedir? Grubumuzda sadece benim üzerimde gerilla elbisesi vardı. Bir de havasını atmak isteyen genç Özgür arkadaşımızda vardı. Diğer arkadaşlar YPG elbisesini giymişlerdi. Çiya ve Mazlum arkadaş tutturdular bu elbiseyle arabadan inme diyorlar. Neymiş burada kameralar var, karşımızda asker var, provakasyon çıkabilirmiş. Bir de "sen basından tanınıyorsun verseler televizyonlara gündem olur" dediler. Hani söyledikleri şey doğruydu. Ama kendi özgür toprağımızda da mı elbisemizi giymeyelim. Biraz Mazlum ve Çiya'yı korkutmak için kapıya doğru gittim ama fazla ilerlemedim. Baktık renkleri gidiyor geri döndüm. Öğlen yemeğimizi de burada arkadaşların yanında yedikten sonra Serékani'ye doğru yolumuza devam ettik.

Serékani'ye geldiğimizde ilk akşam kaldığımız yere gittik. Yani istihbaratın yerine gittik. Arkadaşlar burada hazırlıklarımızı yapmışlardı. Aslında akşam Gulıstan arkadaşın yanına dönmeyi planlamıştık ama Çiya arkadaş akşam orda kalmamızı dayatınca ertesi sabah gitmeyi kararlaştırdık fakat onun da sabah gideceği bir toplantısı vardı. Ondan dolayı Gulıstan arkadaşı görmeden döndük. Akşam üzerine kalkıp Ceylanpınar'a gittik. Yani birkaç metre yakınına. Buradaki sınır kapısı Tılebyad'ınkinden daha fazla içiçeydi. Onun için burada arkadaşlar arabadan inmeme izin vermediler. Arabayı tam arkadaşların evinin kapısına dayayıp o şekilde içeri girdik. Artık hava kararıyordu ve fazla belli olmuyordu. Burada arkadaşların binasının damında büyük bir YPG bayrağı vardı. TC'ninki biraz daha aşağısında kalıyordu. YPG bayrağının kuyruğu TC bayrağını aşıp geçiyordu. Bu dünya böyleymiş demek. Çok zırt pırt ediyorlardı ama burada da durum böyleymiş.

Akşam Garzan, Rıfat ve Ömer arkadaşlar da yanımıza geldiler. Fırat'ın balığının yanı sıra Arap usulü yapılan eti de yedik. Parçalanmamış bir kuzuyu olduğu gibi fırına atıyorlar ve merhem gibi pişinceye kadar fırında kızartıyorlar. Sonra içinde özel yapılmış ve içinde fıstıktan kuru üzüme kadar pekçok malzeme olan pilavın üzerine bırakıp sofraya indiriyorlar. Tabi kuzu tüm parça olduğu için, doğal olarak tepsi de çok büyük oluyor. Kurulan sofranın temel yemeği bu tepsidir. Artık herkes istediği kadarını ve kuzunun istediği yerine eliyle keserek önüne koyuyor. Tabi böylesi yemekler elle yeniliyor. Özellikle Araplar sofrada olduğunda mutlaka elle yenilir. Tabi Êzidiler de Arapların bu kültürünü olduğu gibi almışlar. Bir misafirliğe gidildiğinde özel misafirlerine mutlaka bu yemeği yaparlar. Bu toprakların belki de en güzel bir yemeği de budur, gerçekten de güzel oluyor. Ev sahibi kendi misafirine verdiği değeri daha fazla göstermek için bu yemek bırakıldığında kendi eliyle eti parçalayıp misafirinin tabağına bırakır. Biz de artık buna alışmıştık. Ondan dolayı bir misafirlikte önümüze bu yemek geldiğinde ev sahibinden biraz daha erken davranarak, kendi payımızı biz kendi elimizle alıyorduk. Ama ayıp olmaması için de önce bir parçayı ev sahibinin tabağına bırakıyorduk, sonra kendi payımızı da alıyorduk. Aslında bu yemek yenilirken sadece el kullanılır ama pirincin ve yağın da elle yenilmesi bazen bazen bize tuhaf geliyordu. En azından biz buna alışık değildik. Zaten ondan dolayı erken davranıp kendi etimizi kendimiz alırdık. Fakat artık onlar da arkadaşları tanıdıkları için yağlı ve sulu yemekleri yemek için bize kaşık da getiriyorlar. Fakat bu akşam biz bize olduğumuz için elle herkes kendi payını alarak rahat rahat yemeğimizi yedik. Ondan sonra da halı sahaya maça gittik. Yaşı kırkı geçmiş, her tarafı yamuk yumuk olmuş eski arkadaşlar, gençlere karşı oynadık. Patır kütür iki devreyi oynadık. Ben bir devre oynadım sırtım ağrıyınca çıktım ama diğer arkadaşlar oynadılar. Bu maçın as oyuncusu Garzan arkadaş oldu. Hem karşı takımın kalesine hem de kendi kalesine gol attı. Gerçi bu arkadaşın güzel bir özelliği karşıtlar arasında fark gözetmemesidir. Çiya arkadaş futbolculuğuyla biraz tanınırdı ama zaman ondan da çok şeyi alıp götürmüştü.

İyice terledikten sonra yerimize döndük. Güzel bir duş aldıktan sonra yattık ve sabah da arkadaşlardan vedalaşıp Qamışlo ve Derik'e doğru yolumuza devam ettik. Bir arabamızı Gıré Moza'da bırakmıştık, onu almak için uğradık ama buradaki tarihi tepeyi de ziyaret ettik. Burada Urkeş adındaki şehri ziyaret ettik. Tabi eskiden şehirmiş, çok eski zamanlarda burası bir yerleşim yeriymiş. Ve son yıllarda yapılan

kazılarda ortaya çıkmış. Duvarları yıkılmasın diye üzerine çadır ve naylonlar çekilmiş. Kuyu biçimindeki mağaraya indik ve oradan da ayrıldık.

Bundan sonraki durağımız Derik oldu. Ferman arkadaşın yerine uğradık. Aslında burada gidip S. Arkadaşı görmemiz gerekiyordu ve onunla da tartışılacak bazı hususlar vardı fakat kendisine haber verip randevu almamız gerekiyordu. Ondan dolayı Mazlum arkadaşı bu görüşme için bıraktım ve ben Şengal'e doğru yola çıktım. Çünkü dördüncü gündü ayrılmıştık ve bir şey olsaydı iyi olamayacaktı. Ondan dolayı yola koyulduk. Tabi yola çıkmadan önce tüm arkadaşları uyardık, kimsenin Kobané'ye gittiğimizi bilmemesi gerekirdi. En azından anlatmaya gerek yoktu.

Gelirken evine bıraktığımıza Arin arkadaşı da alarak Sincar dağlarına doğru yolumuza koyulduk. Dört gündü dolu dolu geçen güzel yolculuğumuz böylece bitiyordu.

1 Eylül 2015

Dün akşam çeteler su deposunun bulunduğu tepeye sızma yaptılar. Tabi sızma yapmadan önce Ş. Erdal tepesinden buraya taciz ateşi açtılar. Yani ön taraftan tepeyi ateş altına alarak Solax tarafından da iki çete tepenin içine sızma yapmak istedi. Artık çeteler de bizim taktiklerimizi bize karşı kullanıyorlar. Buradaki su deposu şehrin üzerinde hakim bir tepe. Ş. Edesa tepesinin arkasına düşüyor ama hakim bir yer. Bundan dolayı çeteler iki- üç seferdir buraya saldırıyorlar. Daha önce de saldırmışlardı ve o zaman da Mansur arkadaş şehit düşmüştü. İşte dün akşam yine saldırdılar.

Hemen Renas arkadaşla cihaz bağlantısı kurduk ve bize bilgi verdi. Çetelerin ön taraftan ateş açtığını ve ateşin altında da sızma yapmak istediğini söyledi. Takviyeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğumda, ihtiyaç olmadığını söyledi. Tepeye sızma yapan çeteler kendilerini manganın içine yetiştirip patlatmak için gelmişlerdi. Bir tanesi arkadaşların bazen gündüz nöbeti için kullandığı ve akşam da boş bıraktıkları bir mevziye kadar sızma yapıp kendini patlattı. Zaten o biçimde arkadaşlar oradan sızma yaptıklarını anladı. Büyük ihtimalle mevziyi manga zannedip kendini patlattı. Belki de paniğe girmişti. Bu çete kendini patlatınca arkadaşlar hemen o tarafta mevzilenme yapmışlardı ve ikinci çeteyi de termalle fark edip vurdular. Arkadaşlar akşam üzerine gidip kontrol etmek isteyince bırakmadık. Sabah kontrol ettiklerinde üzerinde intihar yeleği (Hizar) ve C-4 düzeneğini gördüler.

Akşam Rénas arkadaş mevzilendirme yaptığında kendisi de en ön mevziye, yani Ş. Erdal tarafındaki mevziye gitmişti. Çeteleri taciz ateşi yaptıkları yere. Etrafını kontrol etmek isterken kafasından bir mermi

yiyip şehit düştü. Arkadaşlar sızmayı fark edip çeteleri öldürmüştü artık, ve çatışma artık bitmişti. Belki de son birkaç tesadüf atış kalmıştı. Ama işe bak ki bu son mermilerden bir tanesi de bir arkadaşımızı şehit etti. Hem de çok değerli, fedakar ve emekçi bir arkadaşı.

Renas arkadaş, 2011 katılımlı Van'lı (Mamxuri) bir arkadaştı. Sonbaharda Avaşin'den gelen taburun içindeydi. Çok emekçi ve temiz bir arkadaştı. Katılmadan önce gençlik çalışmalarındad da kalmıştı. Sessiz ve sakin bir arkadaştı ama cesaretli ve çalışkandı. Bu tepenin de sorumlusuydu.

2 Eylül '15

BM Heyeti

Dün, 1 Eylül Dünya Barış günüydü ve bugün BM'nin bir heyetiyle görüşme yaptık. Görüşmeyi onlar istedi. İnsan haklarını araştırıp soruşturan bir heyetmiş ama içinde farklı kurumlardan da elemanlar vardı. Sadece bizimle görüşmediler, KDP ve YNK'lilerle de görüşeceklermiş. Heyet üç kişi, (ikisi kadın biri erkekti,) bir de yanlarında tercümanları vardı. Bizden de görüşmeye ben, Devrim, Berfin ve Sema arkadaşlar gittik.

Şengal ve Ezidilerle ilgili bazı şeyler sordular önce, sonra istihbarati sorular sormaya başladılar. Özellikle de içlerinde sarışın bir kadın vardı ki bütün istihbarati soruları o sordu. Zenci olan kadın ise sempatik görünümüyle genelde bizi tanımaya yönelik sorular sordu.

YBŞ ile ilgili sorular sordular özellikle çocukları katıp katmadıklarını, katılanları izne gönderip göndermediklerini vb. şeyler sordular. Tabi YBŞ ile ilgili soruların cevaplarını öğrenmek istiyorlarsa gidip onlarla görüşme yapmalarını söyledim. Fakat YBŞ'yle dostluk ilişkilerimiz olduğunu ve beraber savaştığımız için onları da biraz tanıdığımızı söyleyerek biraz cevapladım. Aslında KDP'nin öğrenmek istediği cevaplar, ya da KDP'nin bizi suçlamak ve karalamak için anti propagandamızı yaptığı konulardı.

Ben konuştuktan sonra Berfin arkadaş da Ezidi kızlarını kurtarmak için mücadele ettiklerini söylediyse de fazla oralı olmadılar.

Görüşmemiz bittikten sonra birkaç tane resim de çekmek istediler. Biz bu Şengal'de basınla çok haşir neşir olduğumuz için yok demedik ve birkaç resim çektik. O kuru istihbaratçı kız resim çekmedi ama siyah kız çekti. Sonra kibarca biz erkekleri kenara vererek kadın kadına da resim çekmek istediklerini söylediler ve kadınlar olarak başladılar resim çekmeye. Demek ki dünyanın neresinde olursa olsun ve kadınların rengi ve dili ne olursa olsun kadınlar birbirlerine yakındır. Daha fazla birbirlerini anlıyorlar.

12 Eylül ‘15

Bugün Tirej Aso’yu da ölümsüzler kervanına uğurladık. Dün mahallede mayına basmıştı ve şehit düştü. Aryen ve Şilan arkadaşlar da yaralandı. Mayın da bizim mayınımız. Düşmanın mayını da olsa hadi neyse. Kendi elimizle döşediğimiz mayına kendimiz basıp şehit düşüyoruz. Arkadaşlarla çeteler arasında bulunan bazı kritik yerlere arkadaşlar mayın döşemişti ve normalde buralara bizden kimse gitmezdi. Fakat Tirej arkadaş kendisine bir süikast mevzisi ayarlamak için gidip bakmak istemiş. Giderken yanında Aryen ve Şilan arkadaşlar da gitmişti. Ve arkadaşların döşediği mayına basıyorlar. O mıntıkada mayın olduğunu biliyorlar ama tam olarak nerde olduğunu bilmiyorlar.

Normalde yasak. Sadece mayınlı bir yer olduğu için de değil. Çetelerle aramızda tampon bölge gibi bir yer. Yani kırmızı bir hat. Oraya kim girerse vurulma ihtimali çok yüksek, ondan bile olsa oraya gitmemeleri gerekir. Bir de cephe yönetimden de izin almaları gerekirdi onu da yapmamışlar. Yani baştan sona hatalı bir durum. Fakat Tiréj arkadaş oraları iyi bildiği için yönetimdeki arkadaşlar da sorun çıkmaz diyerek rahat yaklaşmışlardı.

Tiréj arkadaşın şehadeti kötü oldu. İlk günden beri hep mevzilerde kaldı ve gerçekten de pratiğinde çok başarılı ve yoldaşlığında mükemmel bir insandı. Kendisi özel kuvvetlerden bir arkadaştı. Yoldaşlığında, savaşında, yaşamında yani bir bütün olarak duruşunda tam bir fedaiydi. Tüm arkadaşları çok etkiledi. Hatta bazı arkadaşlar oturup hüngür hüngür ağlamışlar. Çünkü çok emeği oldu ve bu şekilde basitçe şehit düşmemeliydi. Şehadeti gerçekten de basit oldu, hak edilmemiş bir şehadetti. Burada suikast tarzının oturtulmasında ve çetelere darbe vurulmasında en fazla emeği olan ve en fazla yoğunlaşan bir arkadaştı. Suikastte çok hakim olmuştu. Açtığımız yoğunlaşma devresine onu da alacaktık fakat bundan sonraki devreye kalmak istediğini önerince onu mahallede bırakmıştık.

Bundan dört gün önce Gabara köyünde Kawa ve Levent arkadaşlar da şehit düşmüştü. Onlar da çetelerin mayınlarına basmışlardı. Cûdalé tarafında daha çok YBŞ’li arkadaşların katıldığı bir eylem yapılmak istenmişti. Eyleme gidişte biraz sorun çıkınca arkadaşlar da eylemi iptal etmişti ve eylem gücünü geri çekmek istemişti. Fakat geri çekilme koordine tarafından belirlenen yerden değil de Gabara köyünden yapılmıştı. Orada da çetelerin döşedikleri mayınların içine giriyorlar. Mayınları gördükleri halde “kimse mayınlara basmasın” diyerek yollarına devam ediyorlar. Sanki insan bilerek mayına basacakmış gibi uyarı da yapmaktan geri durmamışlar. Yollarını değiştirip birazcık yukarıdan gitseler belki de hiçbir şey olmayacak. Ama yürümeye devam ediyorlar ve bir arkadaş mayına basıyor ve mayın da patlıyor. İki arkadaş şehit düşüyor, altı arkadaş da yaralanıyor. Onları almak için Karargahtan Rénas arkadaş gittiğinde onun aracında da mayın patlamıştı, araç imha olarak yanmıştı, o da elinden yaralanmıştı ve kendini zor bela araçtan çıkarmıştı.

Onlar da böyle basit bir şekilde şehit düştüler. Olayı hemen soruşturmaya aldık ama, soruşturma gideni geri getirmeye yetmiyor ki.

Kawa arkadaş da ilk günden beri buradaydı. Çok emeği olan bir arkadaştı. Cesaretli, gözü kara bir arkadaştı. Sıne’li bir arkadaştı, gelişebilecek ve iyi bir komuta adayı idi. Mazlum arkadaş geldikten sonra Çarçela’dan onu tanıdığı için, onun yanına vermiştik. Levent arkadaş da Kamışlo’lu ve 2014 yılında katılan genç bir arkadaştı ve son süreçte gelen taburlarda gelmişti.

Şengal’deki pratiğimiz bir yılı aştı ve bu geçen süreçte çok kahramanca bir direniş yürütüldü. Bu direnişte da çoğu arkadaş kahramanca şehit düştü. Savaş cephesine giren savaşçılar elbette kendi canlarını ortaya koyarak meydana çıkarlar. Ölüm korkusu olan militanlar elbette savaş meydanına çıkmaz. Fakat bizim bu savaş meydanında verdiğimiz şehadetlerimizin içinde gerçekten hakkedilmedik kayıplarımız oldu. biraz dikkat edilmesi durumunda olmayacak kayıplardır. Yani belirlenen kuralların ihmal edilmemesi durumunda ya da söylenmiş bir talimatın ihlal edilmesi durumunda olmayacak kayıplardır. Bu acı durum sadece Şengal’de yok tabi. Bundan önceki pratiklerimizde de pekçok zaman verdiğimiz kayıplarımızın çoğu gerçekten de savaş kurallarına uymamanın kayıplarıdır. Ve maalesef halen çoğu yerde devam ediyor. “Bir şey olmaz” mantığı gerilla ve savaş pratiğimizin altına yerleşen bir dinamit gibidir. Bu mantık şimdiye kadar TC devletinden ve DAİŞ’ten daha fazla biz hak etmediğimiz şehadetleri yaşattı. İlk geldiğimizde DAİŞ’in savaş tarzını ve taktiklerini bilmiyorduk ama artık o sorun çoktan aşılmış. Özellikle sabotaj ve patlayıcılar konusunda çok güçlüdürler. Bir de bu İslami örgütlerde patlayıcılar, onların El Fatiha’sı gibidir. Saddam bile “ben sınırlarımı 5 milyon askerle koruyorum” dediğinde toprağın altına yerleştirdiği mayınlarından

bahsediyordu. DAİŞ de binlerce mayın bırakıyor. Yüzde biri bile patlasa onun için bir başarıdır. Ve maalesef bizim için de böylesi acı kaybı ifade ediyor.

Şengal'de şehit düşen arkadaşların ortak özelliği, tüm arkadaşların gerçekten de çok nitelikli arkadaşlar olmasıdır. Hep önde olan arkadaşlardı. İyi arkadaşlar oldukları için hep öndeydiler, önde oldukları için de erken şehit düştüler. Onların anıları ve duruşları elbette bize kılavuz olacaklar ama keşke bu kadar basit şekilde şehit düşmeselerdi.

(Ş. Levend, Ş. Tirej, Ş. Kawa)

24 Eylül '15

Darbe Yapıldı!

Bir süre önce Gabara'da iki arkadaş şehit düşmüştü (Kawa ve Levent ark), altı arkadaş da yaralanmıştı. Daha çok YBŞ'li arkadaşların katıldığı bir eylem yapılmak istenmişti. Komutanlığımızdan da Mazlum ve Berfin arkadaş bu planlamanın üzerinde duruyordu. Eyleme gidişte biraz sorun çıkınca arkadaşlar da eylemi iptal etmişti ve eylem gücünü geri çekmek istemişti. Fakat geri çekilme koordine tarafından belirlenen yerden değil de Gabara köyünden yapılmıştı. Orada hareket yasaklanmış olmasına rağmen yine oradan gelinmişti. Diğer yerden gidilseydi biraz yokuş vardı, yorulacaklardı, hava da biraz sıcaktı, fakat Gabara'dan gidilseydi daha rahattı, zaten araç da çağırabilirlerdi. Ondan dolayı yasak da neymiş, kim takar yasağı "ma ne olacak, en fazla bir eleştiri yeriz, biz de bir özeleştiri veririz oldu bitti" denilerek köyden gelmişlerdi arkadaşlar. Köye geldiklerinde de yol üzerinde çeteler tarafından döşenen mayınlar görülmesine rağmen yine oradan ilerlemeye devam ediyorlar. "Nasıl olsa biz mayınları görüyoruz, kimse basmasın, herkes birbirinin izine bassın " uyarısını da yapmayı ihmal etmeden göz göre göre mayın tarlasına giriyorlar. Bir arkadaş mayına basıyor ve mayın da patlıyor. İki arkadaş şehit düşüyor, altı arkadaş da yaralanıyor. Halbuki yüz metre yollarını değiştirselerdi olay olmayacaktı. Şimdi ne diyeceksin bu olaya.. neyse şimdi

konumuz bu değil, zaten olayın sorumlusu tabur komutanı arkadaşı direk görevden alıp soruşturmaya koyduk.

İşte bu olayı bir eğitime dönüştürmek için genel güçlerimize toplantı yapmayı kararlaştırdık. Özellikle Şengal cephesinde bunu yapacaktık ve var olan duyarsızlığı arkadaşlara kavratmaya çalışacaktık. Şehirdeki bütün arkadaşlara toplantıları ben yapacaktım, fakat acil işim çıkınca iş bölümü yaptık, ben şehit Berxwedan mahallesine aktardım, (burada daha çok YBŞ'li arkadaşlar vardı, tabi YBŞ içinde kadro arkadaşlar da dahil) HPG'nin bulunduğu mahalleye de Dılşér arkadaş yapacaktı. Yapacağımız toplantıda arkadaşlara olay hakkında bilgi verecektik, çıkarılması gereken dersler üzerine bazı uyarılar yapacaktık.

Ben toplantılarımı yapıp işim için çıktım, Dılşér arkadaş da şehit Bawer mahallesinde yaptı fakat orada aktarım toplantısı farklı bir toplantıya dönüşmüşti. Ve Dılşér arkadaşın aktardığına göre krize dönüşmüştü ve acilen müdahale etmek gerekiyormuş. Neyse çağırdım arkadaşı, meseleyi öğrenmek istedim. "mahalledeki arkadaşların tüm yönetimin görevden düşmesi yönünde önerileri var, ve bu öneri hemen hemen tüm noktalarda yapıldı" deyince meseleyi öğrenmek istedim. Dedi ki yaptığımız toplantıda, arkadaşlar bu olayları ve şehadetleri yönetimin tarzına bağlıyorlar ve Cudalé eyleminden hangi yönetimin haberi varsa hepsinin görevden düşmesini öneriyorlar. Tabi bu eylemin yapılacağından, tüm yönetimimizin hatta Sozdar arkadaşın da haberi vardı, ondan dolayı herkesin görevden düşmesi gerekiyordu. Başka bir değişle Şengal yönetimi görevden alınıyordu, başka bir değişle darbe yapılmış oluyordu. Fakat ortada bir terslik olduğunu hemen anladım. Yani arkadaşların yaptığı şey işleyişe de biraz tersti. Benim hakkımda öneri yapsınlar, desinler ki, "bu Egid Civyan'ın tarzıdır ve önerimiz onun görevden alınmasıdır" ya da falan falan yönetim görevden alınsın denilsin. Tüm yönetim görevden alınamaz. Üst bir örgütün bunu yapması lazım, bir alanın yönetimini tümden görevden almak örgütü boşluğa düşürmektir ve bu tehlikelidir dedim. Fakat bir yanlışlık olduğunu hemen anladım. Bizim bu toplantıyı yapmaktaki amacımız, arkadaşlara Gabara olayı hakkında bilgi vermekti. Bütün bu tür şehadetlerden sonra biz sürekli toplantı yapıyorduk. Pirdoğan arkadaşlarınkinde yaptık, Gabara olayından sonra yaptık, hemen hemen hepsinde yapıyorduk. Bazı olaylar disiplinsizlikten kaynaklanıyordu, bazıları planlama hatalarından. Ama sonuçta savaş ortamındayız ve bu tür konularda arkadaşları duyarlı kılmak gerekiyordu ve bunu da bu toplantı ve aktarımlarla yapıyorduk. Bu olayda da amacımız buydu, yönetim üzerine toplantı yapmak değildi. Neyse meselenin farklı olduğunu anlayınca aynı noktalara gidip kendim toplantı yapacaktık. Çünkü durum ciddiydi, eğer böyle bir şey varsa durumu merkez karargaha bildirmemiz gerekecekti.

Toplantı yapmaya başlamadan önce noktalardaki tabur komutanı arkadaşlarla konuştum, "mesele nedir" diye öğrenmek istedim. Onlar ciddi bir şey yok dediler. Dılşer arkadaş Gabara olayını aktarmadı "bu süreçte çok değerli şehitler verdik bu olaylar hakkında arkadaşların görüşünü almak için toplantı yapmak istiyoruz" diyerek toplantılara başladı. Arkadaşlar fazla konuşmayınca bu sefer de "niye konuşmuyorsunuz bu sorunların kaynağında biz yönetimin ciddi duyarsızlığı var" diyerek arkadaşları konuşmaya zorlamış. Arkadaşlar tekrar konuşmayınca "niye eleştirmiyorsunuz eleştiri yapmalısınız hatta gerekirse her türlü öneriyi de yapabilirsiniz, mesela benim hakkımda görevden düşme önerisi yapabilirsiniz, hangi yönetimi görevden almak istiyorsanız öneri yapabilirsiniz" diye ısrar edince, hatta arkadaşları oportonizmle suçlayınca bazı arkadaşlar da yummuşlar gözlerini açmışlar ağızlarını, sen misin bu kadar ısrar eden al sana eleştiri deyip başlamışlar. Tabi buna rağmen toplam üç arkadaş ağır eleştiri yapmıştı. Yani 12 noktanın içinde sadece iki noktada 3 arkadaş öneri yapmıştı. Fakat olayı bize aktarınca tüm arkadaşların görüşüymüş gibi aktardı. Tam üç günümü bu düzeltme toplantılarına verdim. Tabi yapsan da bir türlü yapmasan da bir türlü. Yani yanlış da anlaşılabilirdi. Arkadaşlar "biz yönetimi eleştirdik, yönetim eleştirilerimizi kabul etmedi gelip tekrardan toplantı yapıyor, demek ki eleştirilerimizi kabul etmiyor" biçiminde de yaklaşabilirlerdi. Ama bu meselenin bir de netleştirilmesi gerekiyordu. Tümden bir yapı tüm yönetimden rahatsızsa ve onun hakkında öneri yapıyorsa o zaman bunu netleştirip genel örgüte aktarmak gerekirdi. Çünkü Şengal örgütü görevden alınmış oluyordu ve genel örgütün tedbir alması gerekirdi. Bir de talimatlarımızın dinlenmeyeceği bir yerde nasıl komutanlık yapacaktık artık. Ondan dolayı toplantı yapsak da bir türlü yapmasak da bir türlüydü. Yani bir deli bir kuyuya bir taş atar misali artık sen de gel bu taşı oradan çıkar.

Üç gün toplantı yaparak hem olay hakkında bilgi verdim arkadaşlara hem de işleyiş ve yöntem üzerine arkadaşlarla biraz konuştuk. Tabi sorun yapıda değildi, Dılşér arkadaşın yöntemsizliğinden kaynaklanıyordu. Artık ne diyeceksin şimdi, istesek bu olayı ciddi bir yönetim sorununa dönüştürüp Dılşér arkadaşı zor duruma düşürebilirdik. Fakat kötü niyetten yapmadığını biliyorum ve ilk günden beridir burada emeği olduğu için, yine çalışmalarda samimi olduğu için bunu yapmadım. Fakat insan bu kadar da tecrübesiz ve yöntemsiz olmazdı. Artık birkaç eleştiri yapmakla yetindik ama pes dedirten yöntem, daha doğrusu

yöntemsizlik. Neyse yönetimimize tekrardan onay verdik ve durumu merkez karargaha bildirme gereği kalmadı. Darbe girişimi çözüme bağlandı. Bundan sonra bu tür toplantıları da sağlama bağlayacağız.

8 Ekim ‘15

İki gün önce Mordem arkadaş şehir merkezinde şehit düştü. Mahallede arkadaşların lojistik yeri olarak kullandıkları evin önündeki evde suikastle vurularak şehit düşmüştü. Mahallede zaten dışarda ya da açıkta olan hiçbir mevzi yok. Tüm mevzilerde içerden duvarlarda küçük delikler açılarak yapılmış. Fakat açılan delikler dışardan da görüldüğü için, hemen hemen her evde delik açmıştık. Çeteleri yanıltmak için farklı farklı yerlerde görüntü veriliyordu ve nöbet yerleri de değişiyordu.

Dışardan bakıldığı zaman delik görülüyordu ama deliğin arkasında birisinin hareket edip etmediğinin anlaşılması için iç tarafta aydınlık olması gerekiyordu, yoksa görülmesi zordu. Ondan dolayı biz içerden açtığımız deliklerin arkasında bir de mevzi yapmıştık ve de karanlık yapmıştık. Birisi delikten baksa da dışardan fark edilmezdi. Ancak Mordem arkadaş delikten aldığı kurşunla kafasından yaralanmıştı ve şehit düşmüştü. Acaba içerden, deliğin kenarında çok hareket mi yapmıştı, onu anlayamadık. Mermi önce duvara çarpmış sonra sekip kafasına değmişti. Bir süredir Gelyé Şılo’da hamle hazırlığı yaptığımız için şehirde değildim.

Mordem arkadaş, 2013’te güneyden katılan Gever’li (bizim aşiretten, yani Oramar’lı) bir arkadaş. Ailesinin bir kısmı Maxmur’da, bazıları Zaxo’da, bazıları da Gever’de. Farklı bir dünyası olan bir arkadaştı. Sessiz, sakin, kendi dünyasında bir arkadaştı. Arkadaşlarla ilişkilenmesi azdı, her arkadaşla rahat alıp veremiyordu. TC askerliğini de yapmıştı ve farklı bir disiplin anlayışı vardı. Bazen bana amca diyordu ve bazen zorlandığı konuları bana açıyordu. Her arkadaşın disiplinli olmamasını çok eleştiriyordu. Sessiz olmasının altında yatan sebebin, her arkadaşın dört dörtlük olmamasına bağlıyordu. Ben de böyle bir şeyin mümkün olamayacağını, her arkadaşın da bazen yanlış yapabileceğini, hatasının olabileceğini ama önemli olan şeyin mücadele etmek olduğunu ve yaşamı sevmek olduğunu söylerdim. Arkadaşlar dün ilan edince bugün babası ve kardeşi ile konuşarak başsağlığı diledim.

15 Ekim ‘15

Gelyé Şılo Hamlesi

Bir süredir günlük sıradan çatışma ve kuru gürültünün dışında ciddi bir savaş yok. Sükunet sarmış etrafı biraz. Fakat bizim bu pozisyon uzuyor. KDP'nin de hareket edeceği yok gibi görünüyor. Her ne kadar ortak hareket için öneri ve görüşlerimiz oluyorsa da onlar gelmiyor. Onlar gelmese de artık bizim bazı yerlerde harekete geçme zorunluluğumuz vardı. Zaten son süreçlerde yapılan PKK toplantısında Hol hamlesinin yapılması, ondan sonra Şengal hamlesinin başlatılması kararı alınmıştı.

Şehir merkezi için genel bir kurtarma planı için diğer güçlerle bir biçimiyle ortaklaşmak gerekiyordu çünkü koalisyon uçaklarının denetiminde ve peşmerge güçleri de var. Ondan dolayı burası için bir biçimiyle genel bir hareketin olması lazım ya da böyle bir zamanı beklemek gerekiyor. Fakat başka yerlerde kendi inisiyatifimizle bazı girişimler yapabilirdik. Ondan dolayı Şılo vadisinde bir hamle yapmayı kararlaştırdık. Bir de bu süreçte YPG'nin de Hol tarafında hamle başlatma yönünde hazırlıkları var. O da bir avantaj sayılırdı çünkü her iki alan birbirine yakındı.

Şılo vadisinde şimdiye kadar pek çok sefer eylem yaptık, onlar gelip bazı tepeleri aldılar biz vurduk imha edip malzemelerini kaldırdık, onlar bu sefer başka tepeleri tuttular, onları da vurduk imha ettik, onlar başka tepeleri tuttular. DAİŞ'in Şengal'e Suriye'den gelen yolu denetlenmesi için ovanın üzerindeki silsileyi elinde tutması gerekiyordu, ondan dolayı burası için çok ısrar ediyorlardı. Son süreçte de gelip iki tepeyi daha tuttular. Bir tepe sabit tutuluyordu, bir tepeyi de bazen bırakıp tutuyorlardı. İşte biz bu tepeleri kaldırmakla başlayacaktık. Ondan sonra da tüm vadiye bırakmamak üzere yerleşecektik. Zaten Hol da alınsa artık bir hat oluşmuş olacaktı.

5 taburluk bir gücü Baré'de topladık ve hamle hazırlıklarını yapmaya başladık. Bu süreçte bize dağdan da 4 taburluk bir güç gelmişti fakat o arkadaşları direk hamlenin içine koymadık. Çünkü dağdan gelen arkadaşları önce 10 günlük bir eğitime alıyoruz. Buranın savaş tarzına göre yine toplumun özgünlüğüne göre yaptığımız kısa eğitim taslağından sonra yeni gelen bu güçleri düzenliyoruz. Diğer topladığımız güçlerle hazırlıklarımızı yaptık. Önce keşif yaptık, kendimizden sonra eyleme katılacak arkadaşları da keşfe gönderdik. Keşif yaptığımızda bir tepede çeteleri gördük, diğer yerlerde görmedik. Eylemin odak yeri çeteleri gördüğümüz yer olacaktı fakat tepeleri bırakmayacağımız için yani tepeyi aldıktan sonra orda kalacağımız için başka yerleri de tutmamız gerekecekti. Sıkiniyé'nin üzerindeki sırtlardan Mediban'ın üzerindeki sırtlara kadarki tepeleri tutacaktık. Çünkü çeteler saldırıp ve tekrardan oraları elimizden almak isteyeceklerdi, bunun hazırlıklı olmamız gerekirdi. hazırlıklarımızı ona göre yaptık.

Keşif çalışmaları bittikten sonra planlama ve düzenleme toplantısını yaptık. Aslında bazen bu eylem tartışma ve planlamalarında çok farklı görüş ve öneriler ortaya çıkıyor. Hele bir de yönetimler kendi planlamalarında somut olmayıp da genel yönetimlerin görüşlerini almak istediklerinde çok daha fazla tartışma yaşanıyor. Tartışmalar yapmak, görüşler almak elbette iyi bir şeydir ama bazen olmadık görüşler ortaya çıkıyor ve sonuçta da herkes de kendi görüşünde ısrar ediyor ve tam netlik çıkmıyor ortaya. Bundan dolayı benim kendime esas aldığım bir tarz var ve şimdiye kadar o tarzla planlama ve düzenleme yapıyorum çoğu zaman da arkadaşlar seslerini çıkarmıyor ve kabul ediyorlar. Tabi bunda alanda biraz hakim olmanın verdiği avantaj ve eskilerden gelen tecrübenin de faydası var. Kendime esas aldığım tarz; Bir eylem yapacağımızda keşif sırasında eylemin nasıl yapılması gerektiğini kafamda netleştiriyorum, bu eylem için hangi taktiğin daha iyi olacağını, kaç arkadaşın katılması gerektiğini hatta hangi arkadaşların katılması gerektiğini de netleştiriyorum. Netleşmediğim konularda ise arkadaşların da görüşlerini alıyorum ve kafamda netleşiyorum. Resmi planlama toplantısına girdiğimde önce ben kafamdaki planlamayı söylüyorum. Arkadaşlara sunduğum bu planlama eğer az ve yetersiz ise, bunu akadaşlar tamamlıyor. Eğer herkese mantıklı gelmiş ve kabul görmüşse zaten kimse sesini çıkarmıyor ve işin diğer tartışmalarına geçiyorum. Bununla farklı tartışmaların yapılmasına gerek kalmıyor artık. Çünkü bizim arkadaşların bir özelliği var ki, kendi görüşünü söyledikten sonra eğer o görüşü kabul olmamışsa da o yine kendi düşündüğünü yapıyor ve bu da farklı pratiklerin ortaya çıkmasına sebep oluyor. Fakat planlama net oldu mu farklı bir tartışma olmuyor, geriye kalan şey artık düzenleme işleridir.

Tabi düzenlemelerde de işler o kadar basit olmuyor, çünkü her arkadaş en kritik yere kendisi gitmek istiyor, gitmediğinde sorun çıkarıyor ya da gideceği yeri önemsiz görüyor. Genel hamleyi iki cephe biçiminde örgütledik. Tekin ark, Skiniyé tarafında, Ciger ark ise baskın yapacağımız yerde olacaktı. Devrim ve Sema arkadaşları yakın koordine yaptık (gerçi onları Ş. Dılgeş tepesine gönderdik, biz, yani genel koordine yakın koordine olduk) genel koordine ise ben, Mazlum ve Berfin arkadaş olduk. Tabur komutanları düzeyinde de Cudi Rojhılat, Serxwebun Garzan, Ferhat Çelé, Ayhan Jirki ve mayınlar için de Agır Siverek arkadaşlar katıldı. Rojava'dan da Sinan arkadaşın taburu gelmişti. Düzenlemeleri yaptıktan sonra tüm gücü toplayarak

planlama toplantısını yaptık, eylem yapacağımız tepelerin krokisini tahta üzerine çizerek arkadaşlara ayrıntılı anlattım.

Akşama doğru harekete geçerken peşmergelerin satır yaptığı yeri geçmemiz gerekiyordu. Daha doğrusu onların satırını açarak vadiye doğru gitmemiz gerekiyordu. Fakat onlar krize dönüştürdü ve satır açmamıza izin vermeyeceklerini söylediler. Onların asıl meselesi satır açma değildi, vadiyi almamızı istemiyorlardı. Çünkü hem biz onların bir adım önüne geçiyorduk, ve doğal olarak artık Gelyé Şılo bizim hakimiyetimizde olacaktı, onların satırı boşa çıkacaktı, hem de onlar eylem yapmamızı istemiyorlardı. Yaptığımız eylemler halkın içinde moral yaratıyordu ve bu da onların zoruna gidiyordu. İş krize dönüşünce üst yönetimleriyle (Ferik Cemal ile) telefonda konuştum ve eylem yapacağımız söyledim. Onlar ise neden bizden habersiz böyle bir şey yaptığımızı vb. şeyler söylediler, yine genel planlamayı beklememizi, genel planlama yapıldığında bizi de katacaklarını söylediler. Bütün bunların oyalama taktiği olduğunu zaten bir yıldır biliyoruz. Eğer gerçekten bizimle ortak eylem yapacaklarsa onları ertesi gün saat 4'e kadar bekleyeceğimizi söyledim ve o gün gidişimizi durdurduk ve gitmedik. Bu ertelemeyle onların elindeki bu gerekçelerini de almak istedik. Eğer gelirlerse sorun değil, planlamamızı biraz daha genişletir, tüm yolu almayı hedefimize koyabilirdik, gelmezlerse de biz zaten gidiyorduk. Ertesi gün saat 4'e kadar bekledik ama telefon açmadılar yani gelmediler, gelmeyeceklerini de zaten biliyorduk. Saat 4 olunca tekrar harekete geçtik, onların satırını açarak vadiye doğru girdik. Zırt pırt telefon açacaklarını bildiğim için telefonumu da kapattım. Tabi benim çevremdeki bazı arkadaşlara telefon açtılar, yine önümüzde bulunan peşmergelere haber verdiler "Bıla kak Egid lı me bıgere" dediler ama dinlemedik ve geçtik. Geç saatlere kadar da onlara telefon açmadım. Açtığımda da şebeke dışında olduğumu söyledim.

Eylemi sabaha doğru başlatacaktık, tepelere saldırdığımız anda diğer arkadaşlar da tepelere çıkacaklardı. Fakat hava açılmadan saldırı gruplarının dışında hiçbir grubun tepelere çıkmamasını özellikle uyardım çünkü büyük ihtimalle tepelerin çoğu mayınlanmıştı. Tabi bizim Serxebun arkadaşı tutmak gerçekten de sorundu. Daha eylem başlamadan, ille kendi tepesine çıkmak istiyordu. Bir kaç sefer Devrim arkadaş uyarmasına rağmen dinlemedi, yine hareket ediyordu. Sonunda dayanamadım ve araya girdim " Serxwebun ma tu kûrdi nızanı, bı sekıne cihé xweda" dedim ve zor bela durdurdum. Tabi sabah kendi tepesine girdiğinde tepenin tümden mayınlı olduğunu görünce cihazda bana teşekkür etti. Böyle teşekkürün ne faydası varsa artık.

Keşif sırasında içinde çeteleri gördüğümüz tepe boş çıktı, demek ki akşam onu da bırakıyorlarmış. Tüm arkadaşlara hareket etmeden tepelerde kalmalarını ve saklanmalarını söyledim. Çünkü birazdan geleceklerdi. Mahir ve Firaz arkadaşların grupları saldırı gruplarıydı, sabah erkenden hava bbiraz aydınlandıktan sonra, onlar kendilerine doğru çetelerin geldiğini söyleyince tamam dedik. Arkadaşlar onları bekledi. Yakınlarına gelince önce öndeki iki çeteyi vurdular, sonra arkadan gelenleri de vurdular. Artık gün boyunca çatışama yaşandı. İlk gün çatışmalar genelde Mahir ve Firaz arkadaşların bulunduğu yerde gerçekleşti. Tabi çatışmalar sabahın ilk saatlerinden sonra biraz yavaşladı. Arkadaşlar ilk gün 10 çete öldürdü. Ertesi sabah, sabaha doğru çeteler arkadaşların bulunduğu tepelere sızma yapmak istediler, arkadaşlar tekrar iyi vurdular. İkinci gün de gün boyunca çatışma yaşandı, yine arkadaşlar 15 tane çeteyi öldürdü, her iki güne ait çete cenazeleri yerde vardı. Bazılarını akşam geri götürmüşlerdi, çoğu ise halen yerdeydi. Fakat uzaklardan suikast yaptıkları için, arkadaşlara üzerlerine gitmemelerini söyledik. Sadece Baz arkadaşın vurduğu cenazeyi arkadaşlar getirmişti. Öğleden sonra çatışmalar biraz hafifleyince Sinan arkadaşın taburundan Mervan adındaki arkadaş, mevzide biraz rahat hareket edince suikastle şehit düştü.

Fakat çeteler saldırmaya devam ediyordu, hem ön taraftan hem de Mediban sırtlarından yandan gelerek arkadaşlara saldırıyorlardı, yani o sırtlarda ısrar ediyorlardı. Bizim koordine yerini de gören bir sırta bir tane suikastçi yerleştirmişlerdi, o suikastçi özellikle Ferhat arkadaşların olduğu tepeye çok hakimdi. Arkadaşlar başlarını kaldıramıyorlardı. Arkadaşlara suikast yapılan tepeye hakim bir tepe vardı fakat orası boştu ve bir Adıl arkadaşları ayarlayıp hemen oraya gönderdik. Fakat arkadaşlar oraya gidene kadar en az bir saat geçecekti. Bizim yanımızdaki aracın üzerinde bir tane doçka vardı ama bizim doçkacı o anda Baré'ye cephane almaya gitmişti. Bunun üzerine, doçkanın üzerine geçip o tepeye atış yapmaya başladım. Fakat bizim doçka 12,7 olduğu için yetişmiyordu, zar zor tepenin altına kadar gidiyordu. Fakat adam ona attığımızı fark etmiş olacak ki, o da bize atmaya başladı. Önce üzerimizden bir kaç mermi geçti, sonra bir mermi tam doçkanın kalkanına isabet etti. Allah'tan kalkan biraz kalındı, yoksa kalkanla birlikte benim göğsümü de delip geçecekti. Kalkana mermi değdiğini gören Eser arkadaş üzerime bağırarak gelip beni doçkanın üzerinden kaldırdı "eğer siz böyle yaparsanız, savaşçılarınız sizi nasıl dinleyecek" diyerek fırçasını da atmaktan geri durmadı.

Fakat bizim suikastçi suikast yapmaya devam ediyordu. Mazlum arkadaş "akşam oraya bir saldırı grubu gönderelim" deyince, biz de uygun gördük ve bir grup ayarladık. Tabi yanımızda da fazla arkadaş yoktu. YBŞ'de olan üç arkadaşı düzenledik. Bu arkadaşları ben fazla tanımıyordum, Mazlum arkadaş biraz tanıyordu. Bu üç arkadaştan Agit arkadaş kadroydu, Levent ve Cıvan arkadaşlar ise yerel arkadaşlardı. Fakat Levent YPG'den gelmişti ve tecrübeli olduğu söylendi. Bu arkadaşların Savunmalarına da Welat ve bir grup arkadaşı gönderdik. Gece yarısına doğru tepeye gidince önce yollarını biraz şaşırdılar sonra da biraz açık hareket ettiler. Önce çeteler arkadaşları vurdu, sonra da arkadaşlar onları vurdu, ama tepe düşmedi. İlk atışta da Agit Batman arkadaş şehit düştü. İki tane çete öldü ama tepe düşmedi ve yerel YBŞ'liler Agit arkadaşın cenazesini orda bırakıp geri çekildiler. Sabaha kadar uğraşıp cenazeyi almak içim uğraştık, fakat alamadık, çünkü tepe düşmemişti ve cenaze de hemen mevzinin altında kalmıştı. Hava aydınlanmaya başlayınca grubu çekmiştik. Zaten bundan dolayı o grup hakkında yaptırım kararı çıktı, biz de uygun gördük.

Üçüncü gün biraz sakin geçti. Çatışmalar yine yaşandı fakat saldırmadılar. Ova tarafında doçka atışları yapıyorlardı, bazen de Tewra köyünün yukarısında hava atıyorlardı. Bizim yanımızda bir panzer de vardı ve öğleyin biz tepeye panzeri çıkarmak istedik. Fakat yolda mayın vardı. Bu mayını da Agır arkadaş görmüştü ve etrafına da işaret koymuştu. Agır arkadaş iyi bir mayıncıydı ama hiç yerinde durmayan bir arkadaştı. Bu hamleye getirmemizin sebebi, Ferhat arkadaşın bulunduğu tepeye daha önce kendisi mayın döşemişti. Şehir merkezine düzenlemeden önce Agır arkadaş buraların komutanıydı ve pekçok yeri kendisi mayınlamıştı. Onu bu hamleye getirmemizin sebebi de mayınların yerini bildiği içindi. Kritik olan yerlerdeki mayınları zaten bir gün önce kaldırmıştı. Panzeri göndereceğimiz yoldaki mayını kaldırması için onu tepeden çağırdık. Fakat gelirken kendini biraz aşağı tarafa verip öyle gelmek istemişti. Geldiği yerden ise yani aşağı dolda çetelerin bazı mayınlarını görmüştü. Çeteler zaten bu tepelere yüzlerce yüzlerce mayın bırakmışlardı. Adamların zaten temel bir taktiğidir. Yüzlercesini bırakıyorlar, bir tane bile patlasa onlara kardır. Tabi bazen de çok değerli arkadaşlarımızda patlıyor maalesef.

Bizim Agır arkadaş gerçekten de bir mayın hastasıydı. Yani meraklı, girişken, yerinde durmayan, her işe karışan bir arkadaştı. Bu özellik bazen iyi olsa da bazen de çok kötü sonuçlara yol açıyor. Daha önce gördüğü mayını çıkarması için çağırmıştık fakat O, gitmemesi gereken yolda başka bir mayın görünce gidip ona belasını vuruyor. Yani hiç alakası yok. Oradaki mayının herhangi bir engeli yok ama görmüşken bunu da kaldıralım, arkadaşlarda patlamasın diyerek gidip kaldırmak istiyor. Onun yanındaki Xebat arkadaş da mayıncıdır. Xebat arkadaş gidip kaldırmak istiyor, fakat Agır arkadaş bırakmıyor, kendisi gidip kaldırmak istiyor. Kaldırmak istediği mayının hemen yanında başka bir mayın daha varmış ama onu görmüyor. Gördüğü mayını çıkarmaya çalışırken görmediği mayın onda patlıyor. Önce patlamanın sesini duyduk sonra cihazda Xebat arkadaş acil yardım isteyince bir kaza olduğunu anladık fakat tüm arkadaşlar da cihazı dinlediği için fazla soramadık. Ayrıca çeteler de dinliyor olabilirdi. Hemen bir grup arkadaşı gönderdik. Ama Agır arkadaşı getirinceye kadar hangi ruh hallerini yaşadım bir ben bilirim. İçimden inşallah küçük bir kazadır diye yalvarıyorum. Bari şehit düşmesin diye kendimi avutmaya çalışıyorum. Değişik ruh hallerini yaşadım, ta ki onu getirinceye kadar. Tabi uzaktan sedyeyi görünce ve hiç hareket etmediğini, ve arkadaşların da acele etmeden geldiklerini görünce şehit düştüğünü hemen anladım. Çünkü yaralı olsaydı arkadaşlar onu biran önce doktora ulaştırmak için acele edeceklerdi.

Yanımıza geldiklerinde gidip baktım, arkadaşlar onu bir battaniyeye sarmışlardı. Yavaşça yüzünü açıp baktım, yüzü toz içinde kalmıştı biraz ve biraz ıslanmıştı, büyük bir ihtimalle terlemiş ve o ter halen öylece kalmıştı. Yüzünü öpüp kapattım ve de gözlerimden yaşlar gelmeye başladı. 1,5 yıldır beraber olduğumuz bir arkadaştı ve gerçekten de değerli bir arkadaştı. İnsan bazen böyle durumlarda komutan olduğu için kendine lanetler yağdırıyor. Komutan olmazsan kimseye talimat vermek zorunda kalmayacaksın ve devrimciler, o yiğit insanlar senin talimatlarınla ölüme gitmeyecekler. Gerçekten de PKK'de komutanlık, Önderliğin de dediği gibi ateşten bir gömlek. Çok ağır bir sorumluluğu var. Ama çoğumuz çoğu zaman bunun farkında bile değiliz. Agır arkadaşın boynunda üzerine biraz da kan bulaşmış beyaz kefiyesini yanıma alarak, onu yukarıya gönderdik. Ertesi gün arkadaşlar ona heybetli bir tören yapacaklardı.

Akşama doğru yönetimce toplandık. Bu hamlemizin bir sebebi de Hol'da hamlenin başlayacak olmasıydı. Fakat YPG'deki arkadaşlarla konuştuğumuzda bir hafta on güne kadar harekete geçmeyeceklerini söylediler. Ondan dolayı bu tepelerde kalarak gücümüzü fazla yıpratmak akıllıca olmayacaktı. Bunu tartıştık ve gücü tepelerde tutmak yerine bir kademe geri çekmeye karar verdik. Fakat ertesi gün değil de ondan sonraki gün çekmeyi arkadaşlar önerince olur dedik. Çünkü artık geç olmuştu, akşam arkadaşları çekseydik düzensizlik çıkacaktı, zaten biraz da mayınlama yapmamız gerekiyordu. Onun için genel arkadaşlara yansıtmadan o gün de kalacaktık, ertesi akşam arkadaşları çekecektik.

Fakat ertesi sabah üç yerden kapsamlı bir saldırı yaptılar. Mahir, Ferhat ve Dılbırin arkadaşların tepelerine aynı anda şafakla birlikte saldırdılar. Mahir ve Ferhat arkadaşların tepesinde, arkadaşlar önce onları fark etti ve onları vurdu, Dılbırin arkadaşın tepesindeyse onlar önce arkadaşları vurdu ve ilk vuruşta Sipan Siirt arkadaş şehit düştü. 4 arkadaş da yaralandı. Buradaki bir mevzimizin üzerine saldırı yapan iki çeteyi, yan taraftaki mevzide duran bizim genç Özgür arkadaş öldürünce saldırı çatışmaya dönüşmüştü burada. Özgür arkadaş benim yanımdaydı ve onu düzenlemeye katmamıştık. Çünkü biraz genç bir arkadaş. Fakat dün çok ısrar edince, "git tamam, nereye gidiyorsan git" diyerek onu Dılbırin arkadaşların tepesine göndermiştim. Tabi bu tepe bir savunma tepesiydi ve esas çatışmalar orda olmamıştı. Demek ki bazen tahmin etmediğin yerde de çatışma çıkıyormuş.

40 dakikaya yakın yoğun bir çatışma yaşandı. Ama arkadaşlar onların saldırısını kırdı. 40'a yakın cenazeleri yerde kaldı. Bu seferki saldırı gerçekten de çok yoğun ve güçlüydü. Fakat arkadaşlar iyi bir darbe vurdu. Akşama kadar cenazelerini almak için oradan buradan suikastler yaptılarsa da bırakmadık. Ve akşama doğru arkadaşları gönderip gidip 26 tane cenazelerini getirdiler. Cenazeleri almak için özel talimat verdim. Tabi cenazelere farklı bir muamele yapmamaları için de arkadaşları uyardım. Hamleden sonra bu cenazeleri halka da gösterdik. Çünkü bu insanlar bu zalimlerden çok çekmişti. Agır arkadaşın bir gün önceki görüntüsü ise hiç gözümün önünden gitmemişti. Tabi sonra Sozdar arkadaş bizi eleştirdi ama ben sorumluluğu üzerime alarak bunu yaptım.

Arkadaşlar toplam 43 tane silah da topladılar. Dört günlük hamlede çetelerin 90 ölüsü oldu. Bizim 4 arkadaşımız şehit oldu. Bazı arkadaşlar da yaralandı (Zilan, Agır, Bawer, Brusk) Fakat genel anlamda çok iyi oldu denilebilir. Birkaç yönden bu hamlenin avantajı oldu. Birincisi, bir süredir KDP, Şengal'e yönelik hamle yapmak istediğinin propagandasını yaparak kendisini pohpohluyordu ama bir şey de yapmıyor. Bizim bu hareket onların bu propagandasını boşa çıkardı ve KDP'ye hamle yapmakta ciddi olduğumuzu yansıttık. İkincisi, halkın içinde ciddi bir moral yarattı. Bazı insanlar silahlarını alarak gelip hamleye katılmak istedi. İlk defa Êzidi analar da, Kobani'li analar gibi gelip cephede arkadaşlara yemek yaptılar. Yani onlar da bu biçimiyle savaşa destek verdiler. Üçüncüsü, arkadaşlarımıza da iyi bir moral oldu. Bir süredir eylemler de olmamıştı, iyi bir moral yarattı. Ayrıca uçaklar olmadan sanki güçlü eylemler yapılamaz ya da çetelerin saldırısı durdurulamaz gibi bir yargı vardı, bu da boşa çıkmış oldu.

Merkez Karargah ertesi gün bize bir kutlama mesajı göndererek bu hamlede rol oynayan tüm arkadaşları kutladı, biz de bu mesajı tüm arkadaşlara okuduk.

(Ş. Agır, Ş. Sipan, Ş. Egid)

21 Ekim ‘15

Gûndé Xelef Krizi

Hol hamlesinin planlaması için arkadaşlar bizi çağırınca Mazlum, Berfin ve Devrim arkadaşları da alarak Kamışlo’ya gittik. Himo’da arkadaşlar bizi karşıladı daha sonra da planlamanın yapılacağı yere gittik. Bahoz, Şahin, Gulıstan arkadaş başta olmak üzere YPG ve Cizre kantonunun tüm komutası oradaydı. Geniş bir odada planlama toplantısı yapıldı. Generallerin planlama yaptıkları planlama odalarına benzemiyordu ama yine de idare ediyordu. Planlamanın detayları kapsamlı tartışıldı. Yaklaşık 6000’e yakın savaşçı katılacaktı. Bunların içinde kadro arkadaşlar da var, tabi ama değişik güçler de olacaktı. Yani Araplar, Asuri güçler, Kürtlerden de asayiş güçleri, düzenli ordu, öz savunma güçleri, yerel YPG güçleri. Biz gerilla güçleri olarak eylemler yaptığımızda teker teker kişilerin hesabını yaparız da işler büyüyünce millet yüzer yüzer, biner biner hesap yapıyor. Onlar sayı tartışmalarını yaparken bizim ağzımız açık kalıyordu valla.

Genel hamle üç kol şeklinde olacaktı. Operasyonun bir kolu da gelip bizim yanımızdan gidecekti. Tabi eğer KDP tekrar bir kriz çıkarmazsa. Planlama bittikten sonra biz tekrar yerimize gelip hazırlıklarımıza başladık. Çünkü Hol hamlesinden sonra Şengal’e yönelik de harekat başlayabilirdi.

Dün Baré’de KDP ile aramızda bir kriz çıktı. Hol Hamlesi için bir süreden beriydi, Kolık tarafına keşifler yapıyorduk. Şimdiye kadar iki grup göndermiştik. Oraları bilmediğimiz için öğrenmek istiyorduk. Fakat onun dışında bizim farklı bir sorunumuz vardı. Geçen sonbahardaki operasyondan sonra, KDP Rojava sınırından başlamak üzere hendek kazmaya başlamıştı. Bu hendeği Hesewika’dan çevirip aşağı Baré’ye kadar getirmişti. Bizim Hol tarafına ya da Kolık tarafına rahatça geçmemiz için bu hendekleri de bir biçimiyle geçmemiz gerekiyordu. KDP’den izin almaya kalksak bunu kabul etmeyeceklerini biliyoruz. Burada her hangi bir iş için ne biz KDP’den izin istiyoruz, ne de KDP bizi burada resmi muhatap almak için buna gelir. Bundan dolayı bir yolunu bulup burayı geçmemiz ya da işlevsizleştirmemiz gerekiyordu. Bunun için bir kurnazlık yapmak istedik. Gelyé Şılo hamlesinden sonra, oradan çektiğimiz bir taburumuzu Gûndé Xelef’e götürüp yerleştirdik. Bu köy aşağı Baré’nin 2-3 km aşağısında bir köy. Yani KDP’nin yaptığı hendek ve satırların dışında bir köy. Tabi arkadaşları o köye gönderirken KDP’ye “Biz buraya bir grup arkadaşımızı yerleştireceğiz. Bu arkadaşlar gidip Kolık ve Mediban taraflarında çetelere yönelik bazı keşif, mayınlama ve eylem çalışmalarını yapacaklar, bilginiz olsun” demiştik. Bunu üst düzeydekilere söylemedik. Burada Serbest adında bir tabur komutanı vardı, birkaç sefer Devrim arkadaşla görüşmüşlerdi ve birbirlerini tanıyorlardı. Devrim arkadaşı onun yanına göndererek söylemiştik. Her halde o da kendi üstlerine söylemişti fakat onların cevaplarını beklemeden arkadaşları Gûndé Xelef’e gönderdik. Bu taburumuz bir haftaydı oradaydı. Bu biçimiyle oradaki gücümüzü onlara kabul ettirdik fakat bu sefer araçlar için yol açmamız gerekiyordu. Köyün arka tarafından bir sırt geçiyordu, oradan bir yol açabilirdik fakat çok zaman alacaktı. Ondan dolayı Aşağı Baré’den Gûndé Xelef’e giden yolu açmamız gerekiyordu, bu yol da peşmerge taburunun tam ortasından geçiyordu. İşi oldu bittiye getirmekten başka bir çaremiz yoktu. Bunun üzerine Devrim arkadaşı çağırdım, “yanına bir grup arkadaşı da alarak oraya gitmesini, aşağıdaki arkadaşlarımız için bir araba yolu açmamız gerektiğini ve bu hendeği doldurmamız gerektiğini” söyleyin ve yapın dedim. Tabi işi biraz tatlı bir üslupla yapmanın faydalı olacağını da ekledim. Devrim arkadaş onlar oraya gittiğinde Serbest adındaki tabur komutanlarını çağırmıştı ve bunları söylemişti. Fakat o, “Hevalé Egid bu isteği Ferik Cemal’e söylemesi gerekiyor. Ferik Cemal bana söylemeden benim bu yolu açmaya yetkim yok” diyerek izin vermemişti. Devrim arkadaş da, bu küçük mesele için o kadar bürokrasiye gerek olmadığını ve yolu açacaklarını söyleyerek harekete geçmişti. Zaten giderlerken yanlarında kepçemizi de götürmüşlerdi. Kepçe çalışmaya başladığında peşmergeler gelip kepçenin önünde durmuşlardı ve gerginlik çıkmıştı.

Bu tartışmalar zaten direk üstlerine yansımıştı. Baktım Ferik Cemal aradı ve Baré’deki meselenin ne olduğunu sordu. Ben de sanki tam haberim yokmuş gibi yaklaştım. “Gûndé Xelef tarafında bizim bir gücümüz olduğunu, fakat bu arkadaşların erzak ve su ihtiyaçlarını olduğunu, bunun için de oraya arabanın gitmesi gerektiğini söyledim. Ayrıca küçük bir mesele olduğu için direk kendisine söyleme gereği görmediğimi” de ekledim. O da “küçük bir mesele olabilir fakat birbirimize haber vermemiz gerekiyor. Kimseye söylemeden gidip peşmergenin içindeki hendeği kapatmanız doğru değil. Sen şimdi oradaki arkadaşlarını geri çek, ben senin yanına Şéx Elo’yu gönderiyorum, tartışıp bu meseleyi halledersiniz” dedi.

Devrim arkadaşı arayıp konuştuklarımızı ona aktardım. Şimdilik durmalarını fakat orada beklemelerini, ben söylemeden oradan gelmemelerini söyledim. Yarım saat sonra Şéx Elo, 6-7 araçlık güvenliğiyle Baré’deki karargahımıza geldi. Onunla ikinci görüşmemizdi. Daha önce Şengal’de yaptığımız bir

toplantıya da katılmıştı, KDP'nin tanınan komutanlarından biriydi. İşi alttan almak istedikleri her halinden belliydi. Fakat oradan da yol açmak istemiyorlardı. Çünkü sorunun çıktığı yerden yol verselerdi bu onlar için açık bir taviz olacaktı. Ondan dolayı bir orta yol bulmamız gerekiyordu. Bizim için önemli olan nokta, hendekten bir yol açmak ve aşağı köye gitmekti. Artık bu oranın altı mı olur, üstü mü olur fark etmezdi. " Tamam, bizim istediğimiz şey, aşağıdaki arkadaşlarımızın yanına gitmektir. Eğer peşmerge taburunun içinden uygun değildir diyorsanız sorun olmaz, onun üst tarafından da olabilir" dedim. O da "tamam, taburun üst tarafından biz hendeği kapatırız, sizin arkadaşlarınız da oradan gidip gelirler, fakat sizin kepçenizin gelmesine gerek yok, bizimkiyle kapatır ve yolu açarız" dedi. Bizim kepçenin kapatması demek ki onların gururunu kıracakmış. Durumu Devrim arkadaşlara söyledim ve arkadaşlar da oraya giderek, yol açılıncaya kadar beklediler, ondan sonra yanıma geldiler.

Bu kriz bu biçimiyle aşıldı, tabi yolu da açtırdık. Artık Hol ve Rojava sınırına daha rahat gidecektik.

23 Ekim '15

KDP, dün Şengal'e büyük bir peşmerge gücü ve ağır silah getirdi. Getirdiği güçlerin bir kısmını Baré tarafına, bir kısmını Xanesor ile Sınuné arasındaki yere konumlandırdı, bir kısmını da Şerfedin- Herdan tarafına götürdü. Bir süredir KDP'nin Şengal'de hamle yapmak için bazı hazırlıkları olduğu söyleniyordu. Fakat KDP'yi esas olarak tetikleyen şey, hem bizim Gelyé Şılo'da yaptığımız hamleydi, buradaki halk üzerinde çok etki yarattı, hem de Hol tarafında yapılacak olan hamleye katılmaktı. YPG'nin Hol'u almak için bir hamle hazırlığında olduğunu biliyorlardı. Rojava'daki savaş zamanında, Rojava'dan kaçarak Başur'a giden savaş kaçkınlarını, eğitip silahlandırmışlardı ve onları da "Roj peşmergeleri" olarak bu operasyona katmak istiyorlardı, fakat YPG bunu kabul etmemişti. Bu konuda Amerikanın da hazır olduğu bazı tartışmalar yapmışlardı, fakat YPG bunu kabul etmemişti. Yani KDP; orada bir hamle olacağını biliyordu ve burada yapılacak hamleden sonra Şengal'in daha fazla bizim kontrolümüze geçeceğini de biliyorlardı. Ayrıca Şılo hamlesiyle de artık Şengal'e yönelik buradan da harekete geçeceğimizin sinyalini vermiştik.

Bunu fark eden KDP, büyük ihtimalle bunu hesaba katarak harekete geçti. Tabi yığınak yapınca yakın bir süreçte operasyon da başlatabilirlerdi. Bizim zaten böylesi bir durumda hareket tarzımızın ne olacağını

tartışmıştık. Fakat yine de YPG'deki arkadaşlarla tartışmamız gerekiyordu. Arkadaşlardan randevu alarak Qeraçox'a gittim. YPG yönetimindeki arkadaşlar ben gidinceye kadar toplanmışlardı. Çünkü durumun acil olduğunu söylemiştim.

Durum hakkında biraz bilgi verdim. Neler yapacağımızı tartıştık, güç ve teknik ihtiyacı olduğunu da belirttim. Bin arkadaşın gelmesinin iyi olacağını söyledim. Arkadaşlar da durumu, niyetlerini tam anlayalım olabilir dediler, aynı akşam tekrar vurup Şengal'e döndüm. Önümüzdeki günlerin her yönden hareketli olacağı şimdiden belli oluyor....

25 Ekim '15

KDP İle Görüşme

Böyle yığınak olunca meselenin ne olduğunu ve KDP'nin ne yapmak istediğini öğrenmek için onlarla tartışmamız gerekiyordu. Önce telefonla konuştuk sonra onlar da görüşmek ve bazı şeyleri söylemek istediklerini söyleyince Mazlum ve Fırat arkadaşla birlikte Sınune'deki karargahlarına giderek görüşme yaptık. Gittiğimizde içerde pek çok Ezidi tabur komutanlarının da orda olduğunu gördük. İçeride sadece Kasım Şaşo'yu bırakarak diğerlerini dışarı çıkardılar. Onlardan Ferik Cemal, Serbest Sındori(Lezgin), Wehit Bakozi ve Azat adındaki istihbaratçı vardı.

Çayları içtikten sonra toplantıya başladık. Serbest, giriş yaptı ve toplantıyı başlattı. Bu toplantıyı yapmak istemelerinin sebebi olarak bize söylemek istediği bazı hususlar olduğunu belirtti ve sözü Cemal'e verdi. Ferik Cemal cebinden daha önceden hazırladığı belli olan yazılı bir kağıt çıkardı ve bazen de kağıda bakarak konuşmaya başladı;" Biz Amerika ile anlaşarak Şengal'i kurtarmak için yakında bir operasyon başlatacağız. Bu operasyonu KDP olarak yapacağız. Sizin de burada 150'ye yakın gücünüzün olduğunu biliyoruz. Güçlerimiz arasında karışıklık çıkmaması için siz o gücünüzü 1-2 noktada toplayın ve komutanlarının ismini bize verin, operasyon sırasında ihtiyaç duyulması halinde onları da belirlediğimiz noktalarda görevlendirebiliriz. Bizim size söylemek istediğimiz şey buydu, bu konuda umarız bize kolaylık sağlarsınız" diyerek sözünü bitirdi ve sözü bana bıraktı. Tabi o konuşurken ben biraz gülümseyerek söyledikleri şeylerin basit ve kabul edilmez olduğunu zaten yansıttım. Ben de onlara "fermandan bu yana, ilk günden bu yana biz buradayız, peşmerge buraya tekrar dönmeye başladığında halk onlara saldırdı ve biz araya girerek onları koruduk ve iki gün de kendi karargahımızda misafir ettik, bunu kek Azat da biliyor

(çünkü o zaman o da buradaydı) ve biz olmasaydık peşmergenin burada kalması bile sorun olacaktı. İlk günden bu yana hep savaşıyoruz, halkı ve dağı koruduk. 11 aya yakındır da şehir merkezinde en ön cephedeyiz. Şimdiye kadar ne zaman gelin ortak hareket edelim dediysek, siz sürekli bekleyin ilerde ortak hareket ederiz diyerek ertelediniz. Şimdi nasıl bizden ön mevziden çekilip bu kurtarma operasyonun katılmamamızı isteyebilirsiniz. Bu ahlaki bir yaklaşım değil ve biz bunu kabul etmeyeceğiz. Bunun tartışmasını bile biz yapmayız ve kabul etmeyiz. Fakat eğer kabul ediyorsanız ortak bir plan çıkarabiliriz. İstiyorsanız tüm cephelerde beraber hareket edelim, yok eğer bunu uygun görmüyorsanız şehrin bir bölümünü biz alalım, bir bölümünü de siz alın" dedim. Bu sefer Serbest konuşmaya başladı," siz eğer bizim kontrolümüz dışında hareket ederseniz uçaklar da sizi vurabilir, biz böyle bir şeyin olmasını istemeyiz" dedi. Ona dedim ki "uçakların nasıl vurduklarını biz de biliyoruz, bir yeri vuruncaya kadar en az on sefer soruyor, eğer siz onlara bizi DAİŞ çeteleri olarak göstermezseniz bizi vurmazlar. Yani uçaklar bizi vursa bile sizin verdiğiniz koordinatlarla vuracaklar" dedim. Adamlar resmen 1.5 yıllık emeğimizi inkar ederek üzerine oturmak istiyorlardı. Bu arada Kasım Şaşo'ya da söz hakkını verdiler; "heval Egid, siz iyi insanlarsınız, bize iyiliğiniz de dokundu ama artık kahraman peşmergemiz ve Başkan Barzani'nin emriyle Şengal'i kurtarabilir ve savunabiliriz ve siz de artık buradan gidebilirsiniz , size ihtiyacımız kalmamış" diyerek bu toplantıya niçin kattıklarını itiraf etti.

Bu konuşmalardan sonra toplantıya kısa bir ara verdik, bize çay ve tatlı ısmarladılar, sonra tekrar başladık. İkinci tartışma da yine aynı çerçevede geçti ve bizi buna ikna etmek istediler. Önce Ferik Cemal konuştu, "uzun bir süredir biz bu operasyonun hazırlığını yapıyoruz, şimdi zaman doldu ve operasyonu başlatacağız. Eğer bu fırsatı kaçırırsak uzun bir süre tekrar Amerika'yı ikna edemeyiz. Bu konuda bize zorluk çıkarıyorsunuz" dedi. "Amerika da bizim burada olduğumuzu ve DAİŞ'e karşı savaştığımızı biliyor. Onlarla şimdiye kadar iki sefer görüşme de yaptık ve sizin de bundan haberiniz var. Kürt güçleri olarak Şengal'de ortaklaşmak halkımıza da moral verecektir. Ayrıca sayımızın 150 olduğunu söylemeniz çok komik bir şey, bizim Şengal'deki sayımız 2000'in üzerindedir ve bu operasyonu yapmak için yeterlidir" dedim. Bunun üzerine elindeki kağıdı yavaşça masaya koyarak, "Bak Kak Egid, şimdiye kadar biraz dolaylı olarak söyledim. Madem tam anlatamadım, o zaman açık ve anlaşılır bir dille söyleyeyim. Biz Şengal'de geri çekilmek zorunda kaldık. Savaş cephelerinde bu tür durumlar olur ve normaldir. Fakat biz Şengal'den geri çekilirken, siz bizi ihanet etmekle, Şengal'i ve tüm Êzidileri satmakla suçladınız. Sizin örgütünüz ve basınınız 24 saat bizi ihanetle suçluyor. Madem biz ihanetçiyiz, bırakın alnımızı temizleyelim, madem Şengal'i bırakıp kaçtık bırakın Şengal'i biz alalım. Biz bu operasyonu KDP olarak yapacağız. Serok Barzani'nin kendisi bu operasyonu koordine edecek. Bütün bu sebeplerden dolayı sizin bu operasyona katılmanızı istemiyoruz ve bize bu konuda yardımcı olmanızı da istiyoruz" dedi.

Adamlar net olarak niyetlerini ortaya koydu. Birincisi, KDP'nin bu operasyonu kendi adıyla yapmak istemesindeki ısrarı, Êzidilere ve tüm Kürtlere karşı kaybettiği prestijini yeniden kazanmak ve Başur'da tekrardan kendini güçlü kılmaktı. İkincisi, bizi katmak istememesinin sebebi ise bizi bu başarıya ortak etmemek ve bizim Şengal'de kalıcı olmamızı engellemek, Şengal'in ve Êzidilerin bize ihtiyacı olmadığını göstermekti. Üçüncüsü büyük ihtimalle KDP, bir biçimiyle DAİŞ ile ya da Türkiye üzerinden dolaylı olarak bir anlaşma yapmış olabilirdi. Çünkü geçen sonbahardaki koridor açma operasyonunda tek bir mermi patlamadan KDP, Zumar'dan Sınuné'ye kadar elini kolunu sallayarak gelmişti. Böyle bir şey yeniden yapılmış olabilirdi ve şehri kolayca alacaklarına inanıyorlardı. Tabi bizim Şengal'in kurtarılma operasyonuna katılmamamız, bizim için bir yenilgi, bir buçuk yıllık emeğimizin boşa gitmesi anlamına geliyordu. Hatta şehir alındıktan sonra KDP, bize Şengal'den çıkmamızı bile dayatacaktı ve biz de bunu kabul etmeyeceğimiz için ciddi sorunlar çıkabilirdi. Ondan dolayı bu operasyonu ya resmi ortaklaşma biçiminde yapacaktık, ya da fiili bir ortaklaşma ile yapacaktık. İki durumdan birisi olmalıydı. Onun dışında üçüncü bir tercih yoktu. Yani onlar gelip bizi geçecek, 11 aydır her günü direnişle dolu olan bir yerde bizi bu direniş mevzilerinden çıkarmak isteyeceklerdi. Bu kesinlikle ne pahasına olursa olsun kabul edilecek bir husus değildi. Bundan dolayı da bizim de net olarak tavrımızı bir daha ortaya koymamız gerekiyordu. İçinde yaşadığımız dakikalar tarihe bir başarı olarak da girebilirdi, bir yenilgi olarak da. Ben tekrar konuştum; "Basında söylenen şeyleri bize mal edemezsiniz. Örgüt yönetimiz ise bazı eleştiriler yaptı, fakat sizin bahsettiğiniz biçimde ağır suçlamaları yapmadık. Sürekli ortaklaşmayı istedik ve bunu dayattık. Ama siz buna gelmediniz ve gelmiyorsunuz. Şengal'i kurtarma operasyonuna katılmamayı biz hiç tartışmayız bile, biz buraya gelirken kimseden izin almadan geldik, burayı kurtarmak için de kimsenin onayını almamıza gerek yok. Eğer ortaklaşmaya gelirseniz herkesin faydasınadır. Çünkü burada bir ortak düşman var, bunun karşısındaki güçler de ortaklaşarak savaşmalı. Artık sizin bileceğiniz birşeydir. Eğer ortaklaşmaya geliyorsanız planlarımızı birleştiririz, gelmezseniz herkes kendi

planını yürütür" dedim. "Peki bu senin görüşün müdür yoksa PKK'nin görüşü müdür" diye sorunca, "Ben buranın sorumlusuyum, söylediğim şeyleri kendi adıma söylemiyorum, ama istiyorsanız arkadaşlara da bilgi veririm ve son cevabımızı size tekrar söyleriz, ama bunun dışında bir şey olacağını zannetmem" diyerek iki gün sonrasına randevulaştık. Ve oradan ayrıldık. Akşam ben ve Mazlum arkadaş tekrar Rojava'ya gidip arkadaşları görecektik. Tam yola çıkacağımız sırada Sozdar arkadaş da gelmek istediğini söyleyince beraber Qereçox'a gittik.

Gece yarısına kadar YPG komutanlığıyla olağanüstü toplantımız devam etti. YPG komutanlığı da bizim KDP'ye söylediğimiz noktalara katıldı ve hem fikirdik. Bu toplantıda çıkan ortak görüş benim onlara söylediğim biçimiyleydi ve tekrardan yapılacak toplantıda bizim son sözümüz budur diye söyleyecektik. Bahoz arkadaş kesinlikle bu şantajlara boyun eğmemek gerekir dedi.

Aslında bizim üçüncü bir tercimiz vardı. KDP'ye şunu söyleyebilirdik; "Şengal'de ne zaman bir eylem ya da ortak bir hareket yapmak istediysek siz bize şimdilik bekleyin, zamanı değil, zamanı geldiğinde beraber yapacağız diyerek hep bizi oyaladınız. Ve bugüne kadar da geldik. Fakat bugün siz bize operasyondan çekilin diyorsunuz. Demek ki siz bizi kandırdınız. Madem siz böyle davrandınız, biz de artık sizi beklemiyoruz ve en kısa bir zaman içerisinde kendi gücümüzle şehri almak için operasyon başlatacağız" diyebilirdik. Ve KDP bizim ısrarımızı sınamak amacıyla ve kendi gücümüzle yani hava saldırıları olmadan şehri alamayacağımızı ve bir batağa gireceğimizi düşünerek, "tamam, madem öyle diyorsunuz, buyurun alın bakalım" diyebilirdi. Ve bunu söylediği anda da sonucu ne olursa olsun operasyonu başlatmalıydık. Aslında geçen sonbahar şehre girdiğimizde bizim istediğimiz şey buydu. Fakat durumlar değişti, böylesi bir durum şimdi objektif olmazdı. Koalisyon, hava saldırıları konusunda bize yardım etmeyeceğini her görüşmede söyledi. Hava saldırıları olmadan böyle bir şehri almak için en az Kobané için göze aldığımız riski ve bedeli burası için de göze almalıydık. Fakat geleceğinin nasıl olacağı meçhul olan bir şehir için bu riski göze almak bizi zorlayabilirdi. Çünkü şuan üç parça Kürdistan'da savaş halindeydik.

Ondan dolayı en mantıklı şey genel operasyona katılmak ve fırsatları iyi değerlendirmekti. KDP Şantajla bize geri adım attırmak istiyordu. Acil olarak güç takviyesini yapmamız gerekiyordu. Onun kararını hemen aldık. Bizim 1000'e yakın bir gücümüz vardı ama bu yetmeyebilirdi. Çünkü KDP sayı ve teknik üstünlüğüyle bizi baskı altında tutmak isteyecekti. Tartışmamızı bitirdikten sonra gece yarısına doğru tekrar Şengal'e doğru yola koyulduk ve şafak sökülmeden yerimize ulaştık.

27 Ekim ‘15

Kriz Başladı

Rojava’ya gidip geldikten sonra son sözümüzü onlara söylemek için tekrar görüşmemiz gerekiyordu. Telefonla konuşarak görüşme için hazır olduğumuzu söyledim. Telefonda cevabımızı öğrenmek istediler, “biz şimdi hepimiz yan yana değiliz eğer iki gün önce söylediğiniz şeyden farklı bir şey varsa yarın görüşebiliriz” deyince, ben de onlara farklı bir şey olmadığını ve bu çerçevede ortaklaşmaya hazır olduğumuzu ve örgütümüzün de böyle düşündüğünü söyledim. “Tamam o zaman biz cevabımız aldık farklı bir şey olursa sizi bilgilendiririz” dediler.

Tabi işin gerginleşeceği belli oluyordu. Xanesor ve Baré’ye getirdikleri güçleri arkadaşları çok tahrik ediyorlardı. Hemır ve panzerlerle noktalardan gelip geçip bazen slogan atıyorlardı, bazen de sonuna kadar “wa hatın peşmergé me” parçasını çalıyorlardı. Siyah elbiseli bazı peşmergeler (özel kuvvetleriymiş) araçlarında ve kafalarına bağladıkları kuru kafalarla hava atıyorlardı. Ayrıca kendi noktalarının etraflarına hendek ve satırlar yapıyorlardı. Sanki etrafındaki güç PKK’liler değil de DAİŞ’in güçleriymiş gibi tedbir alıyorlardı. Tuttuğu noktalarının etrafına hendek ve satırlar yapmaya başladılar.

Rojava’da yaptığımız toplantıda 1000 arkadaşın Şengal’e geçmesini kararlaştırmıştık. Bunun bir kısmı Hol’daki hamleye katılmak için bir kol şeklinde Kolık dağından gidecek, diğer güçler de Şengal hamlesine katılacak. Öğleden sonra Yaşar arkadaş yanında 3 taburluk bir gücü alıp geldi. Onları hemen Baré’ye yerleştirdik. Fakat bu kadar gücün geçtiğini KDP öğrenince alarma geçti. Onlardan sonra gelen güçlerin ve zırhlı silahların sınırı geçmesine izin vermediler. Tabi gelen güç, gelmesi gereken gücün çok az bir kısmıydı. Diğer arkadaşları da getirmemiz gerekiyordu.

Fazla yaygara koparmadan kalan güçleri Tılmışref’teki noktamızdan geçirdik. Sınır noktasındaki bu noktayı bu baharın KDP ile aramızda çıkan bir kriz sırasında tutmuştuk ve böylesi birgün için lazım olu diye yerleşmiştik. İçi arkadaşla dolu olan 45 aracı da, karanlık basar basmaz buradan direk Xanesor’a getirdik. Onlar haber alıncaya kadar arkadaşları geçirdik. Bu sefer telefon trafiği başladı, telefonlar açarak bu gücün kime ait olduğunu ve bırakmayacaklarını, gelişlerin durmaması halinde doğacak sonuçlardan sorumlu olmayacaklarını vb. şeyler söylediler. Ben de onlara “tılmışref’te sadece birkaç aracımızın geçtiğini ve onların da Newroz Kampında ailelerinin yanına giden YBŞ’liler olduğunu” söyledi. “Kak Egid, néziki 70 seyare derbazbun. Hemû Êzidiyén Rojava werın ji ewqas nakın” deyip inanmadıklarını söylediler. Ama iş çok gerginleşti. Tılmışref’teki noktanın etrafına yığınak yapıp doçkalarını arkadaşlara çevirmişlerdi. Arkadaşlar durumu bana aktarınca, tedbirlerini alarak mevzilenmelerini, fakat provakasyon ve tahriklere gelmemelerini söyledim.

Aslında Yaşar arkadaş ilk geldiğinde biraz acele etti. Tılkoçer’e yeni geldiğinde tüm arkadaşları alarak beraber gelmesinin daha iyi olacağını söylemiştim de. Bu biçimiyle KDP, tedbir alıncaya kadar işi oldu bittiye getirecektik ve tüm arkadaşları birlikte geçirecektik. Fakat onlar parçalı ve ağır hareket edince KDP tedbir aldı. Gelen gücün dışında halen 100’ün üzerinde arkadaş kalmıştı. Dün akşam kalan arkadaşları sınırdan yarım saat yürüterek Tılmışrefe getirdik, oradan da üstü kapalı kamyonla aldık. bu biçimiyle planladığımız gücün hepsi geldi, ama teknik malzemelerin hepsi gelmedi. Tabi bu gücü geçirinceye kadar az daha savaş çıkacaktı.

Daha önceden aldığımız 4 merziye aracın üzerine doçka bırakmak için onları birkaç gün önce Rojava’ya göndermiştik. Bu araçlarımız gelirken sınırda tekrar durdurdular. Fakat bu araçları biz Şengal’den göndermiştik ve zaten oradan geçmişlerdi. Araçlarımızı durdurunca tekrar sorun başladı. Telefonla onların yönetimlerini arayarak araçlarımızı bırakmalarını, bu araçların buradan gönderdiğimiz araçlar olduğunu ve tamirat için Rojava’ya gönderdiğimizi söyledim. Fakat onlar doçka, dozer, kazıcı ve panzerlerin geçmesine izin vermeyeceklerini söylediler. Ben bu yaptıklarının iyi olmadığını söylediysem de bırakmayacaklarını

söylediler. KDP, artık resmen dişini göstermeye başlamıştı. Böylesine geri atacağımız bir adım onlara daha fazla cesaret verecekti, ve onlar da daha fazla üzerimize gelmeye başlayacaklardı. Bunlar remen yolu kapatınca, ben de arkadaşlara haber vererek Kersé, Xanesor, Bahreva ve Baré'deki yolu kapatmalarını ve asayişten hiçbir peşmergeyi bırakmamalarını söyledim. Fakat savaşın bizden başlamaması için de arkadaşları uyardım. "Gelen peşmerge araçlarını durdurun, sakin bir üslupla onlara deyin ki, peşmergeler sınırda arkadaşlarımızın önünü kapatmış, araçlarımızın geçmesine izin vermiyorlar, onlar yolu açıncaya kadar biz de kimseyi bırakmayacağız, kusura bakmayın" deyip onları geri gönderin dedim. Tabi yarım saat içerisinde herkes yolları kapattığımızı duydu ve başladılar telefonlarla aramaya. Serbest aradı, işi yumuşatmak istiyorlar ama egemen ve gerici mantıklarından dolayı gururlarına da yedirmiyorlar, ondan dolayı işi nasıl kıvıracaklarını kurnazlığını yaparak "tamam heval, madem araçları buradan göndermiştiniz araçlarınızı geçirin ama bir daha habersiz işler yapmayalım. Aramızda bir koordine olsun" diyerek 4 aracımızı bıraktılar biz de tüm yolları tekrar açtık.

Şimdi burada tam bir kriz durumu yaşanıyor ve bu krizin savaşa dönüşme riski de var. Biz savaştan yana olmadığımızı açıkça söylüyoruz onlara. Fakat baskıyla göz dağıyla bizi korkutacaklarını ve geri adım attıracaklarının düşünüyorlar. Tabi bu konuda geri adım atmayacağımızı ve bizim hakkımızda yanıldıklarını da göstereceğiz. Bir kere onlar burayı ve bu halkı bırakıp kaçmışlar. Bu halkı gözden çıkarmışlardı. Biz buraya gelmeseydik şimdi sadece Şengal değil belki tüm Başur DAİŞ'in elinde olurdu.

Bir de KDP bizi çok iyi tanıyordu. Tehditle şantajla bize geri adım attırmayacağını en iyi onlar biliyordu. Ayrıca KDP, şuan en dar zamanını yaşıyor. Eğer gerçekten de savaşı göze alırsa kendisini bitirecektir. Biz buraya KDP ile savaşmak için gelmemişiz ama eğer kendisi savaşırsa herhalde bunu kabul edecek de değiliz. Artık kendileri bilir...

28 Ekim '15

KDP ile ikinci görüşmeyi yaptık. Yine Mazlum ve Fırat arkadaşla birlikte gittik. Onların görüşme ekibi de yine aynı ekipti. Bu sefer biraz daha yumuşak görünüyorlardı. Dün nerdeyse birbirimize savaş ilan

edecektik, ama sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar konuşmaya başladık. Telefonda söylediğimiz şeyleri bu sefer yüz yüze söyledik ve örgütümüz böyle düşünüyor bu da bizim son sözümüzdür dedim.

Onlar yine eski söylemlerini tekrarladılar. Fakat Ferik Cemal istemeyerek de olsa asıl meseleyi söyledi; " Peki diyelim ki ortak operasyon yaparak Şengal'i aldık, Şengal alındıktan sonra siz güçlerinizi alıp gidecek misiniz" dedi. Aslında bütün mesele buydu. KDP bizim buradan çıkmayacağımızı düşündüğü için elde edilecek başarının ortağı yapmak istemiyor. Ben de ona dedim ki, "Şimdi onu söyleyecek yetkim yok, gidip onu üst yönetimimiz ile tartışmanız lazım. Fakat şunu söyleyebilirim, Şengal ve Başur üzerinde DAİŞ'in tehlikesi Şengal alındıktan sonra da devam edecek. Bu tehlike ortadan kalktığında PKK olarak zaten bizim burada kalma durumumuz gerekmeyecektir" (tabi onlar YBŞ'yi de kastederek söylediler, onun için ben de bilerek "PKK" dedim)

Tekrar Kasım Şaşo'ya da söz verdiler, bir önce söylediği şeyi kelime kelime tekrarladı;" "heval Egid, siz iyi insanlarsınız, bize iyiliğiniz de dokundu ama artık kahraman peşmergemiz ve Başkan Barzani'nin emriyle Şengal'i kurtarabilir ve savunabiliriz ve siz de artık buradan gidebilirsiniz , size ihtiyacımız kalmamış". Bu adama da işte bu papağanlık rolünü vermişler. Bu seferki görüşmemiz fazla uzun sürmedi. Çünkü söylenecek her şey söylendi, bundan sonrası ise tetikte beklemek ve anı anına takip etmek ve duyarlı olmaktı.

30 Ekim '15

Deyim yerindeyse ateş üzerindeyiz. Her an yeni bir kriz çıkabilir. Burada KDP ile aramızda çıkacak bir çatışma durumu daha önce yaşadığımız her üç dönemden de çok daha büyük olacaktır. Bu çatışmanın sadece Şengal'le sınırlı kalmayacağını herkes çok iyi biliyor.

Bu kriz durumunun içinde zaman da kendi yolunda ilerlemeye devam ediyor. Hiçbir şey yokmuş gibi, kendi yolunda yürüyüp gidiyor zaman denilen Kraliçe. Ve bugün gökyüzü yırtılmışçasına bir sağanak yağmur

yağıyor. Adeta yukarda birikmiş tüm suyu biran önce yeryüzüne boşaltmanın yarışına girmişçesine yağdırıyor. Buraların yağışı gerçekten de yamanmış. Felaket seller oluşuyor. Aslında öylesine bir sıcaklık ve susuzluk var ki sen dersin, on gün üst üste buranın toprağı su içse de gökten yağan yağmur taşmaz ve ancak toprağı doyurmaya yeter. Fakat öyle değil. Bırak on günü on dakika içinde yağan yağmur sel olup akıyor. Sel olup akan sular, her şeyi de önüne katıp götürüyor. Seller, yağmurlar çoğu zaman insanın üzüntü ve sıkıntılarını da alıp götürüyor. Az da olsa yağan yağmurlar beni krizli havadan uzaklaştırdı.

1 Kasım '15

Bir süre önce Hol'u kurtarmaya yönelik bir planlama yapılmıştı ve bu planlamaya biz de katılmıştık. Fakat aradan biraz zaman geçtikten sonra ancak dün akşam bu operasyon başladı. Geniş bir operasyon olacaktı ve operasyonun bir kolu da bizim tarafımızdan gidecekti. Biz de kendi gücümüzden bir kol ayarlamıştık ve Rojava'dan gelen YPG gücü ile Rojava sınırına kadar ortak hamleye katılacaklardı, ondan sonra onlar devam edeceklerdi biz de Irak sınırının içindeki yeri tutacaktık.

Fakat daha Hol planlamasını yaptığımız ilk günden itibaren hepimizin kafasını meşkul eden konu KDP'nin tavrının ne olacağı ve nasıl tepki göstereceği konusuydu. Çünkü KDP de Hol operasyonuna Rojava çeteleriyle katılmak istiyordu ama arkadaşlar bunu kabul etmemişlerdi. Yapılan görüşmelerde Amerika da

hazır bulunmuştu, anlaşma sağlanamayınca, Rojavadaki operasyonlara KDP, Şengal (Irak)tarafındaki operasyonlara da YPG'nin katılmamasını söylenmişti ve iş bu biçimiyle kapanmıştı. Ancak şimdi YPG'nin Şengal'e geçtiğini KDP biliyordu, fakat onlar bu gücün Şengal operasyonu için geldiğini tahmin ediyordu.

Dün akşam arkadaşlar Rojava'dan operasyona başlamışlardı. Bizim tam karşımızda bulunan alana geldiklerinde bizim de operasyon kolunu göndermemiz gerekiyordu, fakat KDP'nin nasıl tepki göstereceğini tahmin etmediğimiz için biraz bekledik. Öğlene doğru Zeko köyü tarafından çetelerin arkadaşlara silah sıktıkları söylenince bunu fırsata çevirdik. Yine de krize dönüşmemesi için KDP sorumlusunu (Serbest Sındori'yi) aradım ve onlara "Rojavada YPG bir hamle başlatmış fakat Irak toprağında bulunan köylerden onlara saldırı oluyor, bizden destek istiyorlar. Eğer siz de hazırsanız birlikte bu sınırdaki köylere ortak bir operasyon başlatabiliriz. Yok eğer siz gelmiyorsanız biz gidip onlara yardım edeceğiz haberiniz olsun, koalisyon güçlerine de söyleyin yanlışlık olmasın" dedim. Tabi onlarla konuşmadan önce Şahin arkadaşla konuşarak onlara bu biçimde yansıtacağımı söyledim. Şahin arkadaş da uygun görünce konuşmuştum. KDP sorumlusu "Çok iyi olacak, Rojava'da arkadaşlar hamle başlatacak ve buradan da çeteler saldıracak, biz de buna seyirci kalacağız, olmaz tabi. Fakat bizim gelmemize gerek yok, eğer siz gidip yardımcı olmak istiyorsanız gidin, biz de koalisyon güçlerine sizin o tarafta olduğunuzu söyleyeceğiz, yanlışlık olmaması için" dedi. Tabi KDP'nin bu sinsi yaklaşımının ve söyleminin altında bir bit yeniği vardı ve bunu tahmin etmek de zor değildi.

KDP'nin tavrını öğrendikten sonra hazır bekleyen, hatta birkaç gündür of pof diyerek kafamızı şişiren Yaşar ve Devrim arkadaşları harekete geçirdik. Gerçi harekete geçinceye kadar da 3 saat geçti ve ancak ondan sonra yola koyuldular.

Akşama doğru KDP, görüşme istedi ve onları Baré'deki karargah yerine çağırdık. Kasım Şaşo ve Azat yoktu diğer üçü (Ferik Cemal, Serbest ve Wehit) gelmişti. Ben ve Mazlum arkadaş hazır bulunduk. Önce arkadaşların durumunu sordular sonra da bu görüşmeyi istemelerinin sebebini söylediler; "Rojava tarafında zaten YPG bir hamle başlatmış, siz de buradan sınıra doğru gittiniz. Bize göre Şılo tarafından Mediban'a kadarki hattı siz alın, biz Amerikalılara da söyleriz, size hava desteğini sağlarız. Şengal tarafındaki güçlerinizi de bu tarafa çekin, Şengal'i de biz alırız. Yani bu tarafı siz alın, Şengal'i de biz alırız, ve böylece her iki hattı birleştirerek birbirimize daha fazla yardımcı olmuş oluruz" dediler. Niyetlerinin bu olduğunu zaten tahmin etmiştim. Ben de onlara; "Sizin bu iyi niyetiniz için çok teşekkür ederiz, gerçekten de çok iyi düşünüyorsunuz, fakat bizim güç sorunumuz yok. Buradaki arkadaşlarımız zaten kalabalıktır, ondan dolayı Şengal'deki güçlerimizi çekmemize gerek yok, onlar oradaki hamleye katılacaklar. Ama eğer siz bu hatlarda bize hava desteği sağlamamıza yardımcı olursanız buna yok demeyiz. Destek vermiyorsanız da sorun değil, bizim gücümüz yeterlidir" dedim. Genel görüşme bu çerçevede geçti. Ne kadar da fırsatçı ve sinsi olduklarını bir kez daha gördük ama sanki biz bugün onlara güzel bir gol attık, afiyet olsun diyelim.

İçinde olduğumuz bu günlerde bizim temel gündemimiz KDP, sanırım onların da temel gündemi biziz. Şengal'de kader tayin edici bir süreçteyiz. Onlar bir boşluğu gördü mü hemen değerlendirmek istiyor, biz bir boşluğu gördüğümüzde hemen doldurmak istiyoruz. Şimdiye kadar pekçok kriz ortaya çıktı ama hepsini de kazasız belasız atlatıyoruz. Fakat bu işin büyük ağırlığını da anı anına hissediyoruz. Bir kıvılcım belki de önü alınamayacak bir yangını ateşleyebilir. Tabi, şimdiye kadar hiçbir taviz vermemiş olmanın gururunu da yaşıyoruz.

Sınıra operasyon başlatan arkadaşlar da sınırda bulunan beş köyü aldılar. Faw, Zeko, Mıculi,Sehil ve Bir Qasım köylerini arkadaşlar ele geçirdi. Burada arkadaşlar beş çete öldürdü. 6 silah, 1 araç, 3 motor ve bazı malzemeler kaldırdılar. Kocaman bir alan arkadaşların eline geçmiş oldu. Bu köyler, Şengal'e bağlı köylerdir ama Araplara ait.

Bugün Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de tekrar seçim vardı. Bütün engellemelere rağmen HDP yine barajı geçti ama AKP silip süpürdü yine. % 50 oy aldı. Ne biçim millet bu! Bu kadar zülme ve baskıya rağmen, oy almak için Türkiye'yi resmen savaşın içine atan bir adamı yine tek başına iktidar seçtiler. İster istemez insan Aziz Nesin'in bu millet için söylediği sözü hatırlıyor. Hakkediyorsunuz, size de afiyet olsun..

2 Kasım ‘15

KDP ile ilişkilerimiz hemen hemen koptu. Aslında Ekim’in 25’inde başlatmayı planladıkları operasyonu ertelemelerinde Kuzeydeki seçimlerin sonuçlarını beklemeye yorumlayan arkadaşlar da var ki sanki doğru söylüyorlar. Çünkü AKP ile KDP’nin siyaseti paralel yürüyor. HDP’nin kuzeyde barajın altında kalması veya gerilemesi onlar için başarı sayılırdı. Bugün bizi resmen tehdit etmeleri de bunun göstergesi gibiydi.

Serbest Sındori (Lezgin) beni arayarak, Xanesor’daki asayişimizin peşmergeye devredilmesini istedi. Ben de ona böyle bir şeyin mümkün olmayacağını söyledim. “Asayişler merkezi hükümete aittir, merkezi hükümetin bu düzeni sağlaması gerekir” gibisinden saçma sapan bir sürü şey söyledi. Durumun farklı olduğunu, halen çetelere ait işgalin bitmediğini vb. şeyler söylediysem de konuşmaya devam edince “tamam mademki merkezi hükümetin bu asayişleri sağlaması gerekiyor siz aradan çıkın Irak hükümeti gelip bizden istesin” dedim. Laf lafı aça aça tartışma asayişteki bayrak ve Önderliğin posterine geldi. Bizim bayrakların ve Önderliğin posteri altından geçmek istemediğini söyledi. “Önder APO Kürtlerin bir önderi değil midir posterin altından geçmek niye zoruna gidiyor” deyince o da “o benim önderim değil sizin önderinizdir” diyerek saygısızlık yaptı. Bu Serbest yeminli bir PKK düşmanı.

“Sen asayişi kaldırmazsan ben dozer gönderip kaldıracağım” deyince, ben de ona “erkeksen kendin gel kaldır da göreyim seni” dedim ve doğal olarak da konuşma bitti ve telefonları kapattık. Bizim Xanesor’daki asayişin yakınlarına zaten bir sürü peşmerge konumlandırmışlardı ve bu pozisyonu da şantaj olarak kullanmak istiyorlardı.

Birbirimizi böyle tehdit ettikten sonra tedbir de almamız gerekiyordu. Ondan dolayı genel arkadaşları uyardım ve Xanesor asayişine bir tabur arkadaş takviye gönderip sayıyı arttırdık. Arkadaşlara mevzi yapmalarını da söyledim. Alçaklar, bizi YNK ve Goran'la karıştırıyorlar. Gözümüzü korkutacaklarını zannediyorlar. İlk mermiyi sıkan biz olmayacağız ama onlara buranın artık eski Şengal olmadığını da göstereceğiz.

15 Kasım '15

Ve Şengal Özgürleşti!

KDP ile ilişkinlerin koptuğu ve her an bir çatışma ihtimalinin olduğu bir ortamda Şengal'i özgürleştirme hamlesi başladı. Ortaklaşma için gösterdiğimiz bütün çabalara rağmen onlar bizimle ortaklaşmak istemediler. Ortaklaşma bir yana bizi inkar ederek görmezden gelmek ve her türlü engeli çıkarmak istediler. KDP bu operasyona çok büyük bir yatırım yaptı. Nasıl ki akıl hocaları, Erdoğan bütün hukuk ve halkın iradesini bir kenara bırakarak, yeni bir seçim yaptıysa ve devletin tüm imkanlarını bu seçimi kazanmaya yatırdıysa KDP ve Barzani de Başur'daki bütün siyasi ve askeri krizi bu operasyonun başarısına bağlayarak ağırlık verdi. Yine bizi daraltmak ve bize gözdağı vermek için her şeyi hesaplamıştı. Savaşı bile göze almışlar ve eğer şimdiye kadar var olan gerginlik sıcak bir çatışmaya dönüşmemişse o bizim duyarlı yaklaşımımızdan kaynaklanmıştır. KDP Şengal operasyonuna gelirken sanki burayı DAİŞ'ten almak için gelmemiş de bizden almak için gelmişti. Bizzat Mesut Barzani'nin bu operasyonu koordine etmesi bu operasyona verdikleri önemi gösteriyor.

Biz bu operasyon için iki plan hazırlamıştık. Birinci plan; Savaşarak şehri ele geçirmek! Şehre üç koldan girileceği netti. Kızılkent, Solax ve yukarıdaki mevzilerimiz (yani 11 aydır elimizde olan mahalle tarafından) olmak üzere üç kol. Solax tarafında fazla gücümüz yoktu. Son anda YNK'ye bağlı bir kısım gücün oraya kaydığını öğrenince oraya Serhat ve Goran arkadaşlarla iki taburluk bir güç kaydırdık. Fakat operasyonun ilk akşamı belli ki KDP, YNK'yi tehdit etmişti ve onlar gücünü bir kademe geri çekmişlerdi, biz ise geri çekilmemiştik. Kızılkent tarafına 5 tabur arkadaş kaydırdık, yukardaki mevzilerimizin bulunduğu Heyırnasır tarafında ise 10 taburun üzerinde güç konumlandırdık. Bu tarafta KDP şehre girmek için güç konumlandırmamıştı, çünkü buradan yürüyerek inmek gerekiyordu ve onlar da zırhlı araçlarla ilerleme

imkanı olmayan bu yere operasyon gücü konumlandırmamıştı. Çatışarak şehre girseydik avantaj bizde olurdu, çünkü bizim arkadaşların savaş tecrübesi ve cesareti daha fazlaydı. Peşmergelerin kendisi de bunu isterdi, çünkü savaşta arkadaşların nasıl savaştıklarını burada 11 aydır görüyorlar.

İkinci planlama ise, çetelerin şehri bırakıp kaçmaları durumunda ne yapacağımız üzerine bir plandı. Böyle bir durumda KDP'nin temel siyaseti hükümete ait yerleri ve asayişleri ele geçirme siyasetiydi. Biz de bunu bildiğimiz için biz de bunu yapacaktık ama krize dönüşmemesi için onlardan hızlı davranacaktık. Fakat başta biraz insaflı yaklaştık. Şehrin özellikle batı tarafında kaymakamlık, emniyet müdürlüğü ve hudut birliği ile birlikte üç kavşağı ele geçirme planını yaptık. Gerçi kaymakamlık demek şehrin yönetimine el koymak anlamına gelirdi. Yani 6 noktayı hedefledik, aramızda ciddi bir gerginlik çıkmaması için şehrin doğu tarafında fazla yer almamayı daha uygun gördük. Fakat planlar ortaklaşmayınca ve KDP gerçekten de bizi zorlamak isteyince operasyonun ikinci günü bir hamle yaparak KDP'den önce şehre girdik ve tüm planlarını boşa çıkardık, daha önce tutmayı planladığımız 6 noktayla beraber 36 noktayı tuttuk.

Şimdi operasyonun nasıl geliştiğini biraz yazayım. Ayın 11'inde KDP, Baré, Xanesor ve Herdan'a getirdiği güçlerini harekete geçirerek şehrin etrafına yaklaştırdı. Ertesi sabah harekete geçecekleri belliydi. Biz hazırlıklarımız yapmıştık. Bir süredir Hol tarafındaki hamle için hem güçlerimizin hem de yönetimimizin bir kısmı Baré hatlarındaydı. Şengal operasyonu da artık netleşince işbölümü yapmıştık. Mazlum ve Berfin (Rojava'dan da Tevfik, Botan ve Dicle arkadaşlar da vardı) arkadaşları o tarafta bırakarak, yönetimimizin diğer elemanlarıyla Şengal'e kaydık. Gücün büyük bir kısmını da Şengal'e aktardık. Zaten 900 arkadaş Rojava'dan gelmişti, bizim güçlerle birlikte ve halktan da katılımlarla birlikte gücümüz 2000'i geçti ve bu da KDP'nin hiç beklemediği bir durumdu.

Ayın 12'si sabahı önce Kızılkent tarafından harekete geçtiler. Bizim orada bekleyen 5 tabur arkadaşımız da vardı. İlk başta arkadaşlarımızın ilerlemesini engellemek istediler ve sorun çıkarmaya başladılar. Dılşér arkadaşa diyorlar ki " yukardan bize talimat gelmiş siz gelmeyeceksiniz." Ben de Dılşér arkadaşa "Sen de onlara deki, bize de talimat yukardan gelmiş biz ilerleyeceğiz, ister gelin beraber gidelim, istiyorsanız da arkamızdan gelin" dedim. Ve arkadaşların geri adım atmayacağını görünce "tamam sizin bir grubunuz gelip öncülerimizle ilerlesin" demişlerdi ve o taraftan operasyon doğal olarak ortaklaştı. O kolu Dılşér ve Nujin arkadaş koordine ediyordu. Kısa bir süre içinde 47 yolu olarak tanınan genel asfaltın üzerine kadar indiler. Bu kolda Peşmergelerin içinde Wehit Kuvıli adında bir sorumluları vardı. Bu adam deli-dolu biriydi ve grubundakiler de ona bağlı sadık adamları gibiydiler. Bu grubun arkadaşlarla ilişkileri iyiydi. 11 ay önce de yine arkadaşlarla şehre giren grup buydu. Öğleden sonra ben de oradaki arkadaşların yanına giderek yerinde durumu kontrol ettik. Durum iyi görünüyordu fakat Baac yolu üzerinde bulunan müesker (askeri üs) tarafına arkadaşların gidişini engellemişlerdi. Halbuki burası önemli bir üs alanıydı ve planımızda burayı almak vardı. Onlar şehrin güneyine biraz daha inmişlerdi. Durumun böyle olduğunu görünce ben de şehre yakın bir noktaya (Şıka Viyan tarafına) arkadaşları gönderdim. Akşamleyin de arkadaşlar burada iki çeteyi esir aldılar. Karı-koca olduklarını söylediler. Biri Ürdün'lü (kadın) biri Suudi Arabistan'lı iki çete. Kadın da maşallah yani. Şimdiye kadar 4 çeteyle evlenmiş ve her dört kocasına da intihar eylemi yaptırmış. Yani bir kocasıyla bir süre yaşadıktan sonra onu intihar eylemine gönderiyormuş, sonra bir başka militanla evleniyor. Onu da hurilerin içine gönderdikten sonra bir başkasıyla. Böylece şimdiye kadar dört kocayı cennete göndermiş, beşinci kocayı cennete göndermeye fırsat bulmadan biz onu yakaladık. Kadın çatışma sırasında hassas bir yerinden yaralanmıştı galiba. Bunu da bizim kadın arkadaşlar biraz fısıltıyla biraz da gülerek birbirlerine anlatmalarından öğrendik. Sanırım ilk defa elimize bir kadın çete esir düşüyordu. Üçüncü gün şehrin içinde esir aldığımız üçüncü çeteyle birlikte bunları Rojava'ya gönderdik.

Solax tarafından gönderdiğimiz iki taburumuz da akşama doğru yolun üzerine 600 metre kadar gidip durdular. KDP, YNK'lileri bizimle ortak hareket etmemeleri konusunda uyarınca onlar akşama doğru güçlerini geri çektiler fakat biz arkadaşlarımızı geri çekmedik. Zaten ertesi gün yani şehri ele geçirdiğimiz gün güçlerimizi önce buradan harekete geçirip şehre soktuk.

Şehrin hem batısından hem de doğusundan yollar denetim altına alındı. Her iki tarafta da ciddi bir çatışma yaşanmadı. Hatta Golat tarafındaki çatışma hariç hiç çatışma yaşanmadı. Zaten bu durum herkesin kafasına "Acaba KDP, DAİŞ'le anlaşmış mıydı da bu kadar tek başına operasyon yapmak için istekliydi ve PKK'nin katılmasını istemiyordu" sorusunu getirdi. Yani KDP şehri alacağına çok emindi ve herkes "KDP nasıl Şengal'i sattıysa, şimdi de satın aldı" diyordu. Fakat biz ona bu zevki tattırmadık. Çünkü çok ucuzca ve ilkesizce 1.5 yıllık emeklerimizin üzerine oturmak istiyordu.

Öğleden sonra (ayın 12'si), akşama doğru çeteler şehri bırakıp kaçmaya veya şehri boşaltmaya başladılar. Herkesin gözü önünde ovaya vurup kaçmaya başladılar. Arkadaşların gözle gördüğü sayı 200

civarındaydı. Bir kısmı da akşamdan kaçmıştı, zaten biz de tahminlerimizde şehirde 250 ile 300 çete var diyorduk. Akşam bir iki yerden sadece kurşun sesi geldi, o da bir saatten sonra kesilmeye başladı, yani şehrin boş olduğu artık belli oluyordu. Eğer kalmışsa da intihar eylemleri için bıraktıkları güçleri kalmışlardı.

Aslında kritik-riskli bir kararla baş başaydık. Şimdiye kadarki pozisyon yani 12 Kasım akşamına kadarki pozisyona bakıldığında psikolojik ve alan hakimiyeti açısından avantaj KDP'deydi. Sayı ve teknik olarak bizden çok fazlaydılar. 7500 peşmerge, 200 Hemır,100 BMB ve panzer, 30 tanktan oluşan kocaman bir ordu vardı. Yani tamamen şehri bizden almak için gelmişlerdi. 10'a yakın canlı yayın aracı getirmişlerdi. Fakat daha çok kendisine yakın medyayı getirmişlerdi. Güney'in muhalif basınını bırakmamışlardı. ertesi sabah Barzani'nin gelip şehrin kurtarılmasını kutlayacağı söyleniyordu. Yani tamamen bir psikolojik özel savaş yöntemiyle bizi etkisizleştireceklerdi. Bu ilk gün zaten askeri üssün onlar tarafından alınması hepimizin moralini de çok bozmuştu. Eğer biz etkili bir şekilde şehre girip almazsak, bizi buradan çıkarmak için her şeyi yapacaklar. Biz de çıkmayacağımıza göre savaş çıkacaktı. Yani durum bu anlamda kritikti. Tabi hem Merkez Karargahın hem de Rojava'daki arkadaşların perspektifleri netti, etkili olmak için ne gerekiyorsa yapacaktık ve bu konuda örgüt inisiyatif vermişti.

O akşam sabaha kadar yatmadım. 1.5 yılın emeği, fedakarlığı ve en önemlisi de onlarca şehidin çabası boşa gidebilirdi. Bunu önlemek için ve hak ettiğimiz emeğimizin karşılığını almak için başarıyı getirecek bir karar vermeliydik. Örgüt sonuna kadar inisiyatif vermişti ama herşey burada atacağımız adımlara ve alacağımız kararlara bağlıydı. Sabah şafak sökülmeye başlayınca şehrin ve savaşın havasına baktım ve kesin kararımı verdim; "Hemen şehre gireceğiz hem de çok suratlı bir biçimde!..." KDP'nin niyetinde birkaç güne kadar şehre girmek yoktu. Boş olan şehri sanki çatışarak alıyorlar gibi gövde gösterisi yapacaklardı, canlı yayın araçlarıyla peşmergenin "kahramanlığını" öve öve anlatacaklardı. Bizden tek kelime bile bahsetmeyeceklerdi. Daha sonra şehre girildiğinde de önce bütün resmi yerleri tutacaklardı, biz de sadece bakmakla yetinecektik. Ondan dolayı bu riski göze almaya yani şehre saldırmaya karar verdim. Her üç koldaki yönetimdeki arkadaşlarla konuştum. Şehre girmek için arkadaşların hazır olmalarını söyledim. Zaten tüm arkadaşlarımız da kendini buna göre hazırlamışlardı, sadece bir talimat yeterliydi. Genel koordinede Agit Kelar ve Raperin arkadaş da benim yanımdaydı. Görüşümü arkadaşlara söylediğimde tüm arkadaşlar da bana katıldı ama fırsatları biraz bekleyelim havası vardı arkadaşlarda. Heyırnasır tarafından göndereceğimiz esas gücün sorumlusu Çeko arkadaştı. Çeko arkadaşın pratik bir zekası vardı ve işleri de iyi koordine ediyordu. Onun görüşü de biraz bekleyip fırsat kollayalım biçimindeydi.

KDP, bizi bir de uçaklarla korkutmak için koordinatçıları da devreye koyarak "Heval Egid koalisyon güçleri diyor kimse bizden habersiz hareket etmesin" diyerek sözde uyardılar. Fakat Ayın 11'inde (yani iki gün önce) yanımıza Fransız bir grup gelmişti, bunlar da hava saldırılarını koordine eden Fransız ekibiydi. Şengal'e geldiklerinde Rojava'daki arkadaşların yoluyla bizimle bağlantıya geçip görüşme istediler. Ve bu hengamenin içinde gidip onlarla Xanesor'da bir görüşme yaptım. Onlar da diğerleri gibi hava saldırıları desteğini vermeyeceklerini ancak ilerlediğimiz oranda noktalarının koordinatlarını vermeleri durumunda diğer uçakların bizi vurmasını önleyeceklerini söylediler. İşte biz de bu fırsattan yararlanmak istedik. Görüşmede bize telefon numaralarını da vermişlerdi. İşte bu sabah onları arayarak "Şehrin girişindeki Tılqesap kavşağına iki grubumuzun bizden habersiz gittiğini ve şuanda ise bağlantımızın kesildiğini, oraya uçakların vurmamasını" söyledim. Onlar biraz eleştirdi, haber verdikten sonra gitmelerinin daha iyi olacağını söylediler. Ben de "valla bize de haber vermediler, bizim arkadaşları savaşta kontrol etmek biraz zordur. Artık oraya gitmişler, haberiniz olsun" dedikten sonra, onlar da "tamam bağlantın olursa onlara söyle orda kalsınlar ve oradan hareket etmesinler." dediler. Ben hemen Serhat arkadaşı arayarak acele iki grup arkadaşı Tılqesap kavşağına göndermesini söyledim. Arkadaşlar hemen Tılqesap kavşağını tuttular ve çetelerden de hiç ses çıkmadı. Demek ki, şehir boşaltılmıştı ama yine de dikkat etmek gerekiyordu. Bu Tılqesap kavşağının bizim için farklı bir anlamı da vardı. Pirdoğan ve Canfeda arkadaşlar fedaice bir tarzda kendilerini şehre bıraktıklarında gece saat 2'ye kadar çatışmışlardı ve daha sonra şehit düşmüşlerdi. Çeteler, bu iki arkadaştan büyük bir darbe yedikleri için ertesi gün bu iki arkadaşın cenazeleri götürüp o kavşakta direklere bağlamışlardı ve cansız ve başsız bedenlerini halka göstermişlerdi. Pirdoğan arkadaş daha iriyarı olduğu için onun cenazesiyle daha fazla oynamışlardı. Ertesi gün fotoğraflarını internetlere vermişlerdi ve oradan takip etmiştik. İşte bundan dolayı da buradan şehre girmek az da olsa o arkadaşların intikamı içindi. Zaten arkadaşlar kavşağa ulaştıklarında her iki arkadaşın da cenazesini görmüşlerdi ve direk bana söylediklerinde, gerçekten de yüreğim patlayacak gibi kabardı. Direk Çeko arkadaşla konuştum, direk harekete geçmelerini söyledim. Devrim arkadaş yanında tüm taburları alarak şehrin içine indi.

Tabi Kızılkent kolunu durdurduk, çünkü oradan arkadaşlar gelseydi peşmergeler de gelecekti. Bizim diğer iki kolumuzda peşmerge yoktu. Çünkü onların planında bu yoktu. Çok ani davrandık ve onları boşluğa düşürdük. Bir de onlar bizim gibi hızlı hareket kabiliyetine sahip değiller. İki koldan harekete geçtiğimizi görünce yoğun bir biçimde telefon üstüne telefonla arayarak arkadaşları durdurmamı istediler. Ben de onlara "Niye arkadaşları durdurayım ki, siz de biz de şehri almak için savaşmıyor muyuz" deyince "uçaklar vuracak, sorumlusu biz olmayacağız" dediler. Ben de, "tamam vursunlar sorun değil" dedim. Baktılar ki her tarafa girdik onlar da mecburen girmeye başladılar, fakat bizden yarım saat sonra. Onlar girinceye kadar bizim arkadaşlar her yere girdi. Yani KDP ne olduğunu anlayamadan biz tüm şehri ele geçirdik ve hiç çatışma da olmadı. Akşam esir alınan iki çetenin dışında bir çete daha esir alındı. Ama bu zengin bir tüccardı ve KDP ile ortak ticaret yaptığını kendisi söyledi. Üzerinde de 13 bin dolar nakit para çıktı.

Arkadaşlar hemen hemen tüm hükümet yerlerini aldı. Sadece kaymakamlığı arkadaşlar şaşırdı. Yanlış bir yere arkadaşlar bayrak astı meğerse orası kaymakamlık değilmiş. Diğer yerlerde kaymakamlık binası dendiği zaman hükümet konağı olur, ama buradaki kaymakamlık tek katlı bir yerdi ve uçaklar da zaten vurup yıkmıştı. Emniyet müdürlüğü, hudut birliğinin yeri, hastane, okul ve tüm kavşakları ele geçirdik. Şehrin sembolü olan Saylo'ya (buğday deposu) önce arkadaşlar çıktı. Çiyazan arkadaş DAİŞ'in bayrağını Şengal'in en yüksek noktasından indirerek HPG bayrağını astı.

Arkadaşlara "girin" demeden önce ben mahalleye gelerek Çeko arkadaşın sürekli kullandığı mahalledeki evin damına çıktım ama dışarı çıkamadım. Arkadaşlar şehre inmeye başlayınca oradan rahat görüp koordine edebildim. Kısa bir süre içinde şehir alınca artık ben de serbestçe dama çıktım. Daha sonra bir anda damın üstü arkadaş kaynadı. Arkadaşların akşamları bile ancak eğilerek çıktığı damda şimdi belki 50 arkadaş vardık. Canlı canlı Şengal'in özgürleşmesini izledik. 11 aydı bu şehirde 50 metre mesafede burun buruna mevzilerde kaldık. Gerçekten de tarihi bir direnişti ve hak ettiğimiz sonucu bugün alıyorduk. Biran tüm cihazlarımızda sloganlar haykırmaya başlandı. Elbette çok büyük bir sevinçti ve tüm arkadaşlar bunu yaşıyordu. Tabi böylesi durumlarda arkadaşlarımız erkenden tedbirleri elden bıraktığı için, başka bir deyişle erkenden zafer sarhoşluğunu yaşadığı için kayıplar verilebiliyorduk. Ondan dolayı üç sefer cihazda tüm arkadaşları uyarmak zorunda kaldım.

KDP, basını iyi kullanmak için ciddi bir hazırlık yapmıştı, pek çok canlı yayın aracını getirmişti ve başka basına da izin vermemişti, sadece kendi yandaş medyasını getirmişti. 11 ay önce şehre girdiğimizde ciddi anlamda hazırlıksız yakalanmıştık. Ancak iki gün sonra bizim görüntüler çıktı ve o zamana kadar herkes KDP'nin şehri aldığını düşünüyordu. İyi ki zaten o zaman da şehir alınmamıştı. Zaten bu Şengal'de KDP'nin iyi yapıp da bizim iyi yapamadığımız şey basın ve diplomasi ayağıydı. Bizim yapıp da KDP'nin yapamadığı şey ise savaştı. Başka bir değişle biz yaptığımız direnişin ve savaşın propagandasını ve diplomasisini iyi yapamadık. O konuda KDP bizden daha iyiydi. Fakat "sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer" misali biz bu sefer tedbirlerimizi almıştık. Bir hafta önce sanki şuan Şengal şehir merkezine girdik ve şehri aldık gibi bir haber paketini ve görüntüleri arkadaşlara hazırlatmıştık. Hatta Mazlum arkadaşı konuşturduk, sanki o an operasyon başlamış gibi konuşuyordu. Ve bu görüntüleri de TV'lere göndermişti arkadaşlar. Yani haberi girin dendiği zaman bu paket devreye girecekti. Ondan sonrası ise canlı telefon bağlantılarıyla bu boşluk doldurulacaktı. Operasyon başlayınca bizim televizyonlar son dakika haberlerini geçmeye başladılar. Bizim bütün kanallara da canlı konuşarak şehri özgürleştirdiğimizi tüm halkımıza müjdeledik. Zaten 5-6 kanal ile direk ben konuştum ve akşama kadar biraz gecikmeli de olsa şehrin yeni görüntüleri de verildi, yani bu yöntemle KDP'nin "Peşmerge Şengal'i Özgürleştirdi" yalanı boşa çıkarıldı. Tabi bunu söylerken peşmergeler hiçbir şey yapmadı demiyorum elbette onlarında katkısı oldu. Hatta onlar bu biçimiyle gelmeseydi biz de bu süreçte ve bu biçimde şehri alamazdık. Fakat biz ortaklaşarak almak istedik, onlar ise bizi inkar ederek almak istedi. Sonuç ise onların hiç beklemediği bir biçimde, bizim ise hak ettiğimiz bir biçimde bitti.

KDP bizden yarım saat sonra şehre girince bir an önce resmi yerleri almak için yoğun bir çaba göstermek istedi, ama çoğunu biz almıştık. Fakat onlar kaymakamlığa yerleşti. Yani Mehema Xelil hayaline kavuştu. Sayloda ciddi bir kriz yaşandı, az daha silahlar patlayacaktı. Önce bizim arkadaşlar gidip DAİŞ'in bayrağını indirerek HGP, PKK, YBŞ,YJA-Star bayraklarını asmıştı. Hatta MLKP'li arkadaşlar bile bayrağını asmıştı. Maşallah bizde de bayraklar istediğin kadar ve her çeşidi var. KDP de Sayloya gelip bayrağını açmak isteyince bizimkiler engel olmuştu. Aslında burada ilk başta bizim arkadaşlar sorun çıkardı. Fakat bizim KDP ve Başur bayrağıyla herhangi bir sorunumuz yoktu ve bunu arkadaşlara da defalarca söylemiştik. Hatta gerekirse kendi bayrağımızın yanına Başur bayrağını da kaldırabileceğimizi örgüt zaten bize söylemişti. Ama bazen arkadaşlarımız KDP karşıtlığını çok apolitikçe yapıyor.

Peşmergeler sayloya gelince zaten gergin bir hava var. Bir de buraya Kasım Şaşo'yu göndermişler. Bizi ve Ezidileri karşı karşıya getirmek için özel bir çaba gösterdiler. Bu oyuna gelmek, KDP'nin oyununa gelmek olurdu. Aslında arkadaşlar, bayrak asmayın dememiş de "bekleyin bizim de bayrağımız gelsin beraber asalım" demişler. Yani Berfin ve Nujin arkadaş öyle söylüyordu. Çünkü daha önce arkadaşlar arasında sürekli sayloya bayrak asacağız sohbetleri yaşanırdı ve biz de böylesi bir gün için 10 metrelik bir HPG bayrağını yaptırmıştık. Hatta asarken Saylonun başında bir de gerilla halayı çekecektik. İşte arkadaşlar onun için biraz bekleyin demişler. Bayrak bizim yanımızdaydı. Özgür arkadaşla bayrağı gönderinceye kadar kriz devam etti. Peşmergeler ve arkadaşlar birbirine silah da çekmişti. Bu kızgın gerginlikte bir mermi patlasaydı belki yüzlerce insan ölebilirdi. Ben cihazda arkadaşları defalarca uyardım, "siz işinizi yapın hem tahriklere gelmeyin hem de kimseyi tahrik etmeyin" diye ve "bırakın bayraklarını assınlar" dedim. Bu tartışma sırasında Kasım Şaşo'nun kendisi "tamam o zaman Agit arkadaşı arayın, o ne derse ben onu yapacağım" deyince arkadaşlar aradı, durumu anlattılar ve Kasım'la konuştum. "Heval Agit, sizin bayraklara zaten karışmıyoruz bırakın bari biz kendi bayrağımızı asalım" deyince ben de ona "arkadaşlar beraber bayrakları asalım demişler, bu kutlamayı ortak olarak yapalım anlamında. Eğer istiyorsanız beraber her iki bayrağı açın ve ortak bir basın açıklamasıyla Şengal'in özgürlüğünü halkımıza müjdeleyin. Yok eğer yapmak istemiyorsanız da kendi bayrağınızı asın, serbestsiniz" dedim. Zaten o zamana kadar bizim 10 metrelik bayrak da gitmişti ve onlar daha önce hazırladıkları büyük bayrağı asmadan arkadaşlar onu da astılar.

KDP, tam 400 metrelik özel bir bayrak hazırlamıştı. Bunlar gerçekten de şehri bizden almak psikolojisiyle gelmişlerdi. Öylesine büyük bir bayrak astılar ki, bayrağın sadece kırmız rengi ve biraz da ortadaki beyaz renk açıldı. Diğer kısmı yerde kaldı. Yani Saylonun ön cephesi tamamen kırmızıyla kapatıldı ama dışardan ya da televizyondan bakan birisi onun bayrak olduğunu bilmeyecekti. Zaten ertesi gün ipler bayrağın ağırlığını kaldıramadı ve bayrakları yere düştü. Bayrağa o kadar meraklı olan bu kahramanlar yerdeki bayraklarını bile 3 gün sonra kaldırdılar. Ondan sonra onlar da küçük bayrakları getirip astılar.

Öğleden sonra birkaç helikopter gelip dağın ve şehrin üzerinden bir iki tur attı. Sonra anladık ki Barzani gelmiş ve canlı yayınla basın açıklaması yaptı. Biz canlı olarak izleyemedik ancak akşam izleyebildik. Çok gergin olduğu her halinden belli oluyordu. Rengi bile kıpkırmızı olmuştu. Konuşmasının özetini izledim. Diyordu ki, Şengal'de sadece peşmerge güçleri var, şehri özgürleştiren kahraman peşmergeleri kutluyorum ve burada Kürdistan bayrağının dışında hiçbir bayrak yok ve sallanmayacak. Bu açıklaması çok apolitikçe bir açıklamaydı. Kendine Serok diyen birisinin söyleyeceği sözler değildi. Şengal'de sadece peşmerge olmadığını dünya alem biliyordu. "PKK'ye teşekkür ediyorum" demeye dili dönmese bile " Bu operasyonun gerçekleştirilmesinde emeği olan Kürt güçlerini kutluyorum" diyebilirdi. Yani bu kadar inkar olmamalıydı. Evet onların pek çok planını boşa çıkardık ama kendisini Kürt halkının gözünde bu kadar basitleştirmemeliydi.

Akşama doğru Rudaw TV beni arayarak akşam haberlerine bir röportaj yapmak istediğini söyledi. Aslında örgüt olarak Rudaw'a karşı bir tavrımız vardı ama bu fırsatı değerlendirmek fena olmazdı. Çünkü Güney'de Rudaw en çok izlenen televizyon. Gelip benimle röportaj yapmak istemesi düşündürücüydü. Neçirwan Barzani'nin televizyonu. Büyük ihtimal kendi aralarındaki bir iç çelişki de olabilirdi. Neyse artık biz de bunu kullanabilirdik. "eğer yayın canlıysa konuşurum" dedim. Onlar da zaten canlı yayındır deyince akşam 7 haberlerine çıktım. Yanıma 10-15 arkadaş da aldım. Röportaja başladığım gibi ilk önce Rudaw'ın tek taraflı yayın çizgisini eleştirdim. "Bu operasyonda arkadaşların görüntülerini göstermemek için kameralarınızın yönünü çeviriyorsunuz ama inkar edemezsiniz" dedim. Barzani'nin "Burada sadece peşmerge güçleri var, sözü için ne diyorsunuz" diye sorunca, " Sayın Barzani'ye peşmerge komutanları yanlış bilgi vermişlerse bilemiyorum ama biz PKK olarak fermanın ilk gününden beri hep buradayız ve hep en önde olduk. Burada sadece peşmerge güçlerinin olduğu doğru değil. Ve bizim sayımız da bazı yayın organlarının yansıttıkları gibi 150 değil, eğer göstermeye cesaretiniz varsa buyurun kameralarınızı getirin ve şuan sadece şehir merkezinde eğer 1500 arkadaşımız yoksa ben tüm arkadaşları bu şehirden çıkaracağım" dedim. Yani iddialı konuştum. Röportaj 25 dakika sürdü ve ben bile kendimi beğendim. Yani Barzani'nin inkarını yine onların televizyonlarında inkar ettim ve boşa çıkardım.

Arkadaşlar iki gün operasyonda arkadaşlar 3 çeteyi sağ yakaladılar. 2 hemır zırhlı araç, üzerinde doçka olan iki araç, üzerinde 57'ıik olan bir kamyon, 70'e yakın silah ve pekçok askeri malzeme kaldırdı.

Biz de iki gün sonra (yani dün) Şengal şehir merkezinde bir basın açıklaması(canlı) yaptık. Ben , Zeki, Nujin, Viyan, Kurtay, Xıdır, Herbo arkadaşlar beraber çıktık. Ve Şengal'in özgürleştirilmesini başta Ezidiler olmak üzere tüm halkımıza kutladık. Açılışı Zeki arkadaş yaptı. Ondan sonra ben konuştum. "Bu basın

açıklamasını Şengal'de mücadele yürüten bütün Kürt güçleriyle ortak yapmak isterdik, fakat kimse buna yanaşmadı" eleştirisiyle başladım ve direnişle dolu olan 1.5 yılın kısa bir özetini verdim.

Evet Şengal özgürleşmişti. Yani en azından 11 aylık kıyasıya bir direnişe sahne olan şehir merkezi özgürleşti. Silahlı savaş tarihimizde şimdiye kadar ilk defa 11 ay boyunca çok kısa bir mesafede, başka bir deyimle düşmanla burun buruna bir pozisyonda ve kesintisiz devam eden bir savaş pratiği yaşadık. Bu tarihimizde bir ilkti. Çok büyük bir deneyim de oldu. Ama bu başarının asıl sahipleri şehit düşen yoldaşlardı. Şengal'de şehit düşen tüm yoldaşlar istisnasız hep önde olan arkadaşlardı. Ve önde oldukları için de en başta onlar şehit düştü. Bundan dolayı bu başarıyı onlara yad ediyoruz. Yine bize Ezidi halkına hizmet etmeyi dayatan Önder APO'ya armağan ediyoruz.

EK: Dün akşam hepimizi çok üzen bir acı haberi de duyduk. Nevrez arkadaş, Gelyé Şılo'da çetelerin mayınıyla şehit düşmüştü. Şengal hamlesi için biz bu tarafa geldiğimizde o tarafta da arkadaşlar hazır olacaklardı. Kolık tarafında bir operasyon yapma ihtimalimiz vardı, yine gelişmelere göre çetelerin hareketlerini takip etmek için hem belli bir sayıda güç bırakmıştık, hem de yönetimimizden de bazı arkadaşları o tarafta bırakmıştık. Bir süre önce yaptığımız Şılo hamlesinden sonra çeteler gelip Şehit Sipan tepesini tutmuşlardı. Bazen de bırakıyorlardı. Dün arkadaşlar tepeye sızma yapmışlardı ve çeteler bırakıp kaçmıştı. Sonra arkadaşlar vadinin ağzındaki barikatları açıp üçgene gitmek istemişlerdi. Fakat üçgenin tümden mayınlı olduğunu görünce oradan vazgeçip, Şehit Mani tepesinden yol yaparak kendilerini bırakmak istemişlerdi. Fakat oradaki arkadaşlar Nevrez arkadaşa da mayınları kaldırmasını söylemişlerdi. Aslında çetelere ait mayınları kaldırmamayı daha önce kararlaştırmıştık. Ya uzaktan imha edecektik, ya da karışmayacaktık. Nevrez arkadaş gidip mayını kaldırınca mayın patlamıştı. Ama mayın kumandalı da olabilirdi. Çünkü o zaman çeteler üçgende vardı. Şengal'i özgürleştirdiğimiz için yaşadığımız sevinç kadar, Nevrez arkadaşın şehadetinden de o kadar acı duydum. Şengal'e ilk geldiğimde benimle gelmişti. Botan'da yanımızdaydı. Şengal şehir merkezine girdiğimizden beri hep mevzilerde kaldı. Bir çatışmada ağır yaralanmıştı, kıl payı şehadetten kurtulmuştu. Emekçi mi emekçi, fedakar mı fedakar! Yani mükemmel bir arkadaştı. Tedavisi bittiğinde tekrar geri gelmişti ve yanımızda bıraktık. Tekrar cepheye gitmek için çok dayattı fakat göndermedim. "Çeko arkadaş, Nevrez yanımıza gelsin, sadece çetelerin muhaberesini takip etsin" deyince sadece o iş için Çeko arkadaşın yanına göndermiştim. Arapçayı iyi biliyordu. Bir süre önce de YBŞ'deki ihtiyaçtan kaynaklı olarak tabur komutanı olarak düzenlemiştik. Fakat sağlık durumundan dolayı biraz zorlandığını bana söylediği için tekrar yanıma almıştım. Sonbahara doğru onu Hézén Taybet Karargahına gönderecektim, zaten arkadaşlar da istemişti. Birkaç gün ben acilen Şemgal'e geldiğimde o da benimle gelecekti. Fakat yola çıktığımda hazır olmadığı için gelemedi. Arkadaşlara Nevrez'i gönderin demiştim, fakat göndermemişlerdi ve böyle rezil bir mayın için de şehit düşmüştü. Yani bu kadar olur ancak, ne diyeyim... zerre kadar hak etmediği bir şehadetti. O kadar emek, o kadar cesaret ve fedakarlık..... beni sevindiren tek şey Şengal'in özgürleştiğini duymuştu. Tabi bu sonuçta en çok emeği olan arkadaşlardandı. Seni asla unutmayacağız.

Musul ovasına APOCU ruhlarıyla destanlar yazan Çağdaş Derwéşleri ve Eduléleri mücadelemizin her anında yaşatacağız. Bu da gerilerinde kalmış yoldaşlarının sözü olsun!.....

16 Kasım 2015

Şengal operasyonuna başladığımızda KDP, Kızılkent tarafından harekete geçen arkadaşları engellemek istemişti. Fakat biz ısrar edince "tamam o zaman sizin bir grubunuzla bizim öncü gücümüz birlikte gitsinler" demişlerdi. Ve asfaltın üzerine kadar beraber gittik. Öğleye kadar o hatta mevzilenme yapıldı. Daha sonra KDP, operasyon gücünün büyük bir kısmını Muasker denilen tarafa götürdü. Arkadaşlar

buraya da gitmek istemişti ama “burası sivil bir alan değil, bizim eski karargah yerimizdir” diyerek arkadaşları bırakmamışlardı. Biz daha operasyona başlamadan önce mutlaka burayı da almalıyız gibi bir planlama yapmıştık. Geniş bir alandı ve gerçekten de sadece askeri bir alandı. Fakat KDP, ısrarla arkadaşları bırakmamıştı. Şengal alındıktan sonra bu ısrarlarının sebebi belli oldu tabi. Burası Kaposi köyüne yakın bir yerdi. Kaposi köyü de bir Kürt köyü idi fakat Sunni Kürtlere ait bir köydü. DAİŞ Şengal’i işgal ettiğinde buradaki Sunni Kürtlerin çoğu köylerinde kalmışlardı. Ve çoğu DAİŞ’le birlikte hareket etmişti. Hatta Êzidiler kendilerine karşı en fazla acımasız davrananların bu Sunni Kürtler ve daha önce de Şengal’de oturan Araplar ya da onların deyimiyle kirveler olduğunu söylüyorlardı. Bir buçuk yıla yakındı bunlar DAİŞ’in yanındaydılar.

İşte şimdi Şengal’i kurtarma operasyonu başlayınca KDP, bu sunni Kürtler için bir plan yapmıştı. Planları da onları sağlama almaktı. Yani onlar gelip KDP’nin garantörlüğü altında Duhok’a geçeceklerdi. İşte bu operasyonda KDP’nin bu Kaposi hattında bu kadar ısrar etmesinin sebebi buydu. Zaten bu taraftaki kolun içinde Êzidi peşmergeleri de getirmemişlerdi. Çünkü Êzidiler bunu duysalardı kriz olacaktı. Fakat Êzidiler duydu ve kriz oldu. KDP, 1500’e yakın sunni Kürt’ü araçlara bindirip Duhok taraflarına geçirmek istedi. Êzidiler hemen harekete geçtiler, çünkü haber hemen dağıldı. Çimento fabrikasının olduğu yerden bazı Êzidi peşemergeler yolu kapattı ve bunların DAİŞ olduğunu söyleyerek, esir almak ve öldürmek istediler. Fakat KDP’nin koruması altındaydı. Bir süre kriz yaşandı, sonra tekrar yatıştırdılar. Böylesi durumlarda en erken gaza gelen ve en erken balonu sönen Kasım Dırbo’nun cemaatiydi. Bu sefer de en fazla onlar karşı çıktı fakat erken yatıştırdılar. Büyük ihtimalle KDP, ona biraz para vermişti ve o da bunun karşılığında susmuştu. Fakat bu olay Êzidiler arasında büyük bir tepkiye sebep oldu. Galiba bizim bu Êzidi halkımız halen KDP’yi tanımamış. Fakat KDP, Êzidilerin önde gelenlerini nasıl denetimine alacağını iyi biliyor. Yani KDP’nin bu özelliğini kabul etmemiz gerekiyor. Ve çoğu zaman da etkisi var. KDP, bunu bir siyaset tarzı olarak Êzidilerin içinde yürütüyor. Êzidilerin bütün ileri gelenleri ya da başka bir deyimle, Şéx, Mir, Pir ve cemaat büyüklerini kendi yanına almış ve maalesef onlar da KDP’nin etekleri altından çıkmıyorlar. Normal halkın tepkileri olduğunda KDP bunların yoluyla bu tepkiyi erken deşarj ediyor. Babe Şéx, Mir Tehsin, Babé Çavuş’tan tut Şengal’deki çoğu cemaat büyüğüne kadar KDP, hepsini bir biçimiyle denetliyor. Özellikle bizim Şengal’deki varlığımızdan dolayı, KDP bu Êzidi büyüklerine hak ettiklerinden çok daha fazla değer veriyor. Onlar da KDP’nin bu zayıf karnını artık iyi görmüşler ve bol keseden yararlanıyorlar. Fakat sonuçta ortadan kaybedilen gerçekler, bu fermanın yaşanmasına olan gerçeklerdir. Ve böyle olduğu müddetçe bu toplumun KDP’den önce sanırım bu işbirlikçi ve kendi bireysel çıkarları için toplumu köleleştiren kişilerden kurtulması gerekecek.

17 Kasım ‘15

Aloo Kriz var!

Şehrin bu biçimde elimize geçmesini KDP hiç beklemiyordu, bundan dolayı hazmedemiyor. Üzerimize baskı kurarak ele geçirdiğimiz yerleri “merkezi hükümete” vermemizi dayatıyorlar. Merkezi hükümet dedikleri de kendisine bağlı polis güçleri. Tabi biz bunu kabul etmeyeceğiz. Şengal’in yeni bir statüsü olmalı. Eski statüyle Şengal yürümez. Biz bunun için yine ortaklaşmayı dayatıyoruz. Ve bana söylediklerinde de “Şengal’in konumunu tartışmak bana düşmez. Gidip PKK yönetimiyle konuşup tartışmanız lazım” diyordum.

Fakat burada bizi baskı altına almak için herşeyi yaptılar. Bazı yerlere kendi bayraklarını asarak, bizim bayraklarımızı indirmek istediler. Ve yine silahlar çekildi. Biz daha önce de Başur bayrağına karşı olmadığımızı söylemiştik onlara. Fakat bizim bayraklarımızı indiremezlerdi. Bunu yapmak istedikleri 1-2 yerde ise arkadaşlar onlara silah çekti. Israr etselerdi arkadaşlar onları vuracaktı. Bayrak asma ve indirme konusunda daha çok Ezidi peşmergeleri ve bize yakın peşmergeleri kullanmak istediler. Fakat Ezidiler bu

oyuna gelmedi. Aslında KDP gerçekten de bu operasyon sırasında da bizi Ezidilerle karşı karşıya getirmek için çok çaba sarf etti ama başaramadı. Bayrak konusunda da bu oyuna gelmediler. Hatta ilk günden beri buralarda olan ve şimdi resmiyette Kasım Şaşo'nun yardımcısı olan fakat esasta onun komutanı olan Behdinan'lı bir peşmerge komutanı bile tavır göstermişti. Serbest Sındori, Sımé'ye "git onların bayraklarını indir" dediğinde "erkeksen sen git indir" demişti. Yani en azından kendisi bana söyledi. Yalan da olsa ben yalancının yalancısı sayılırım. Bu bayrak meselesini KDP çok sorun yapıyor. Bayraklarımızı indirmeyeceğimizi bildikleri için tüm şehri KDP ve Başur bayraklarıyla donattılar. Binlerce bayrak asmışlar. Fakat bu bayrak sevilerinin altında yatan duygu Şengal'e olan sevdaları değil. Tersine burayı kendilerine ait görmedikleri içindir. Çünkü bir yere haddinden fazla bayrak dikiyorsan, demek ki orası senin değildir.

Bugün de bir Tank krizi yaşandı. Uçaklar tarafından vurulan bir tankın enkazı arkadaşların tuttuğu bir yerde kalmıştı. Yani doğal olarak bizim elimizde kalmıştı. Fakat ilk başta arkadaşlar da fark etmemişti. Fakat uçakla vurulduğu için bir demir yığınına dönüşmüştü, sadece namlusu kalmıştı. Peşmergeler bunu duyunca gidip zorla almak istemişlerdi. İşin içinde zorla alma olduğu için arkadaşlar da vermemişti ve gerginlik çıktı. Brusk adında genel komutanlarının yardımcısı olan bir peşmerge beni aradı ve rica etti. "Bu tank zaten işe yaramaz, bizimkiler de sizin elinize kaldığı için gururlarına yedirmiyorlar. Şéx Sihad'ın kendisi de burada (Mele Mustafa'nın oğlu) ve sana selamı var, bir demir parçası yüzünden savaş çıkmazsa iyi olur. Bu tank darbe yemiş ama yine hükümete aittir, onun için verirseniz minnet duyarız" diyerek ricada bulundu. Ben de "zaten uçaklar vurmuş, ne biz kullanabiliriz ne de siz kullanabilirsiniz. Adam gibi isteyin her şeyi tartışarak halledebiliriz. Fakat siz gidip zorla almak istiyorsunuz. Madem bir demir yığını bu kadar size lazım olacak, Şéx Sihad'a söyle bu tank dediğiniz enkaz PKK'nin Barzani ailesine bir hediyesi olsun" dedim. Ve o kriz de öyle bitti. Fakat krizin bu biçimde bitmiş olması bu Serbest denen puştun hoşuna gitmedi. Telefon açarak "siz resmen savaş istiyorsunuz, tedbirinizi alın ben savaş için geliyorum" dedi. Belki de sorunu çözdüğümüzden haberi yoktu. Fakat bu adam sürekli yanlış yerden giriyor. Ve yarım saat içinde tankın olduğu yerin etrafına yığınak yaptı. Tank ve panzerler getirdi. Bozuk tankın olduğu yer, büyük kırmızı okulun bulunduğu yere yakın bir yerdi. Biz de o esnada yönetim toplantısı yapıyorduk. Durum gerginleşince arkadaşları dağıttık. Ama ben okulda kaldım. Bulunduğum yer de kuşatmaya girdi ama peşmergeler benim orda olduğumu bilmiyorlardı. Şimdi arkadaşların hepsini alarma koysam, gerginlik hat safaya çıkacak ve burun buruna bir mevzilenme olacak ve kesin çatışmaya dönüşürdü. Söylemesem de olmayacak çünkü noktayı kuşatmışlar. Neyse dama bir kaç süikastçı arkadaş çıkardık, bizim noktanın etrafındaki diğer noktalarımızı duyarlı olmaları için uyardık. Bulunduğum noktadaki arkadaşların çoğu normal işlerini yapmaya devam ettiler. Çünkü herkese söylemedim. Bazı arkadaşlar bahçede top oynadılar bazı arkadaşlar da malzeme taşıyorlardı. Onların bu havasını takmadığımızı gördüklerinde artık utandılar mı ne oldu bilmiyorum ama namlularının yönünü değiştirdiler. Yani ilk geldiklerinde namlularını bile noktaya çevirmişlerdi.

Baktık yarım saat sonra bir patlama sesi geldi. Bozuk tankın altına patlayıcı bırakıp patlatmışlardı. Yani enkazı götürmeyeceklerdi çünkü zaten uçaklar vurmuştu. Biz onlara gönüllü vermiştik, bu bile onların zoruna gitmişti. Ve bu biçimiyle sözde yine bizim gözümüzü korkutacaklardı. Tabi bu davranışlarıyla da ne kadar adi ve basit olduklarını gösteriyorlardı.

Yirmi güne yakın bir süredir telefonum her çaldığında kalbim küt küt atıyor. Aloo ile birlikte mutlaka bir yerde kriz vardır. Bayrak krizi, tank krizi, yer kapma krizi.... yani ben kriz masasına dönmüşüm adeta. Ama şunu söylemeden geçemeyeceğim, KDP ile aynı ortamda çalışmak ve siyaset yapmak çok rezilce bir şey....

18 Kasım ‘15

On bir aydır bize kurşun sıkılan yerden şimdi, kendi mevzilerimize bakıyoruz. Yani şehir merkezinden mahalleye bakıyoruz. Şehir alınmadan önce, kendi mevzilerimizden Şengal’in içine, aşağıdan gelip geçen yola baktığımızda sanki uzak, erişilmez görünüyordu. Oysa o kadar da uzak değilmiş. Bir kurşun mesafesiymiş meğerse. Tabi şimdi buradan yukarıya bakıldığında, yani çetelerin elinde bulunan yerlerden bizim elimizde olan yerlere baktığımızda bu dünyanın bir tuhaf olduğunu insan tekrardan hatırlıyor. Bazen sohbetlerimizde arkadaşlara “bakın birgün o aşağılardan buralara, kendi mevzilerimize bakacağız ve her şey ne kadar da basitmiş diyeceğiz” diyordum. Ve gerçekten de öyleymiş.

Tabi arkadaşlarda sevinç ve hüzün karışımı bir duygu var şimdi. Çünkü çok şeyi yaşayıp gördüler bu 11 aylık direnişte.

20 Kasım ‘15

Bugün Şemır Araplarının bir tane büyüğü (Şex Şemer) ve Güney’den akrabamız olduğunu söyleyen Helkeft ziyaretimize geldiler.1 ay önce Rabia’da kaybolan bir çobanı ve 200 koyunu soruyorlardı. Burası Rojava ile Şengal arasında bir yer. Bu sınırlarda kontrolsüz pek çok şey yapılıyor tabi. Deyim yerindeyse kimin elinin kimin cebinde belli olmadığı bir yer. Adamlar bizim yapmadığımızı biliyorlardı ama yardımcı olmamızı istediler. Geçen yıl sonbaharda Guhbel yakınlarında Araplara ait üç köye baskın yapılmış ve 10 sivil öldürülmüştü. Bazı kadınlara tecavüz yapılmıştı ve talan yapılmıştı.

Tabi o zaman Irak’tan büyük ihtimalle KDP’ye yakın birisi bu olayı bize yüklemişti ve biz ilk günden yalanlamıştık. Sonra ortaya çıktı ki Kasım Şaşo eliyle KDP’nin yaptığı bir olaydı. Yani DAİŞ’in Ezidilere karşı başvurduğu biçimiyle onlar da sivil savunmasız insanlara aynı şeyi yaparak aralarında fark olmadığını gösteriyordu.

Bu olayın da yine aynı ekip tarafından yapıldıklarına eminler fakat alanda etkili olduğumuz için bizim kendilerine yardımcı olmamızı istiyorlardı. Cevabımızı şimdiden söyledik, biz bu tür olayları yapmayacağımız gibi buna kesinlikle karşıyız ve izin de vermeyiz. Artık biz de araştırırız bir şey duyarsak size haber veririz dedik.

22 Kasım 2015

Mesrur Barzani İle Görüşme

Daha şehir alınmadan önce KDP'nin yaptığı yığınaktan sonra ve en sonda da şehrin alınması sırasında aramızda pek çok kriz çıktı. Bu durum Êzidilerin gözünü de biraz korkutmuştu. Yani KDP ile aramızdaki gerginliğin savaşa dönüşmesinden korkuyorlardı ve böylesi bir durumda yine göç etmek zorunda kalacaklarını söylüyorlardı. Hatta KDP'nin yanındaki Êzidi peşmergeler bile böylesi bir savaşta taraf olmayacaklarını ve KDP ile yaşadığımız sorunların kendilerinden ya da Şengal'den kaynaklanmadıklarını söylüyorlardı. Hatta "gidin aranızdaki sorunları Şengal dışında bir yerde halledin, çocuklarımıza yazıktır" diyorlardı.

KDP'nin yanındaki bazı peşmerge sorumluları yanımıza gelerek "Buradaki KDP sorumluları sorun çıkmasını istiyor. Ve çoğu zaman Barzani'ye yanlış bilgiler veriyorlar. Mesut Barzani bizimle toplantı yaptığında kesinlikle Kürt kanını dökmeyeceğiz dedi. Biz kendi aramızda tartıştık ve bu sorunları çözmeniz için ya Barzani'nin kendisiyle ya da oğluyla bir görüşme yapmanızı rica ediyoruz. Yüz yüze tartışarak bu sorunları halledebilirsiniz ve eğer kabul ediyorsanız biz Mesrur'la bir görüşme ayarlayabiliriz" dediler. Onların adına Mervan yanımıza gelmişti. Ben de onlara bizim KDP'yle halledilmemiş bir sorunumuz yok. Onlar bizi inkar ediyor ve bizim Şengal'den çıkmamızı istiyorlar. Biz herkes ile görüşme yapabiliriz. Hiçbir zaman görüşmeden de kaçmamışız. Eğer bu sorunları aşmak için bir görüşmeyle hallolacağına inanıyorsanız sorun değil ayarlarsanız, gelebiliriz." dedim. İki gün sonra Mervan bu durumu Mesrur Barzani'ye söylediğini ve kendisinin bizimle görüşmeyi kabul ettiğini söyleyince biz de kendi aramızda tartışarak kabul ettik ve görüşmeye gittik. Üç gün önce (19 akşamı) Zeki arkadaşla birlikte yanımıza kalabalık bir arkadaş grubunu alarak akşam saat 7'de yola çıktık. Görüşmeyi onların esas karargahı olan Sıhéla'da yaptık. Mervan da bizimle geldi, zaten yolu o biliyordu. Onların karargahına girdiğimizde bizimle gelen arkadaşların dışarda bir yerde kalmalarını söylediler. Ben, Zeki ve Fırat arkadaş görüşme heyetiydik, yanımızda da Kendal ve Kedkar arkadaşı götürdük fakat o ikisi dışarda kaldı. Fırat arkadaşı tutanak alması için götürdük, bir de KDP ile yaptığımız tüm görüşmelere de katılmıştık. Mesrur, görüşme salonunda önümüze gelerek bizi karşıladı. Merhabalaştıktan sonra kısa bir hal hatır sorduk. Zeki arkadaşla tanışıyordu. Fakat biz ilk defa karşılaşıyorduk. "Ev saleke em navé hevalé Egid dıbihisın, bes em nû hev dıbının" diyerek memnuniyetini dile getirdi.

Mesrur Barzani'nin dışında onlardan Azat (geçen yıl da buradaydı istihbaratçıdır), Brusk (hava güçlerinden bir sorumlu) kendilerini tanımadığımız bir istihbaratçı ve bir emniyetçi vardı. Ayrıca bahsettiğimiz Mervan da hazırdı. Tanışma faslından sonra fazla uzatmadan görüşmeye geçtik. Önce Mesrur konuşarak, görüşme istediğimizi ve önce bizi dinlemek istediklerini söyledi. Ve Zeki arkadaş konuşmaya başladı, zaten daha çok Zeki arkadaş konuştu. Biz görüşme sırasında tutanak almıştık. bu tutanağı olduğu gibi bu günlüğüme yazıyorum. Çünkü bir belge sayılıyor. Bu tutanağın aynısını Merkez karargaha da gönderdik.

Zeki Ark: Bu görüşmenin gerçekleşmiş olması iyi oldu. Şengal'e geldiğimizden beri sürekli olarak ortak bir komutanlık için teklifte bulunduk. Şengal'de kırılma yaşanmıştı, tekrardan düşmandan almak gerekiyordu. Ortak bir düşmana karşı savaştık. Ortak bir komutanlık olsaydı, bu iş bu kadar uzamazdı. Yine de zararın neresinden dönülse kardır. Düşman halen güçlüdür, ortak hareket esas alınmalıdır. Şengal üzerine farklı bir hesabımız yok. Şengal'in özgürleşmesinden sonra bazı sorunlar yaşanmışsa da önü alındı. Mevcut hassasiyetleri göz önüne alarak hareket etmeliyiz. Şehir merkezi özgürleştirildi belki ama köyler halen olduğu gibi duruyor. Şengal'de yaşanan olayların objektif bir şekilde size yansımadığını düşünüyoruz. Bizim adımızı kullanarak bazı işler çevirenler var, sizin adınızı kullanarak bazı işler çevirenler var bunlara müsaade etmemeliyiz. Pek çok sefer görüşme talebimiz oldu ama gerçekleşmedi. Şimdiye kadar bir olumsuzluk yaşanmadı ama ciddi zorlanmalar yaşandı. İlerisi için sizin bize yönelik görüşlerinizi öğrenmek istiyoruz. Şengal'in Kürdistan'a bağlı özerk bir bölge olmasını istiyoruz. Şengal Kürtlerin ulusal onuru olsun, bu temelde beraber hareket edebiliriz. Şengal ve bazı köyleri özgürleştirildi ama inşa sorunu var. Bu olmazsa halk geri gelmez. Şengal kendi kendini yönetmelidir. Son günlerde yaşanan olaylara ilişkin Agit arkadaş bilgi verebilir. Tank meselesinde ciddi yetersizlikler yaşandı. Bu yaklaşımların PDK'nin resmi yaklaşımı olduğunu düşünmüyoruz.

Agit Ark: Zeki arkadaş genel olarak belirtti. Ek olarak birkaç hususu belirtebilirim. Biz Şengal'e gelirken Parti ve siyasi çıkar gözetmeden, insani ve yurtseverlik duygusuyla hareket ederek geldik. Fermandan sonra dağa gelen peşmergeleri halkın saldırısından koruyup yanımızda aldık ve karargahımızda misafir ettik ve yakınımızda yer verdik. Kek Azat bunu iyi biliyor. O günden bugüne peşmergelerle ilişkilerimiz hep vardı ve elimizden geldiğince birbirimize yardımcı olduk. Şehirde kaldığımız 11 aylık süreçte bazı yerlerde sadece bizim güçlerimiz, bazı yerlerde sadece peşmerge güçleri vardı, bazı yerleri ise ortak tuttuk. Buraya gelen bütün peşmerge sorumlularıyla iyi ilişkilerimiz vardı. Ortak şehitlerimiz ve yaralılarımız oldu ve birbirimize yardımcı olduk. Bir sefer ortak bir eylemimiz oldu. Ondan sonraki bütün eylem taleplerimizi şimdilik programımızda yok, zamanı geldiğinde beraber harekete geçeriz denilerek sürekli engellemek istediler. Son süreçte peşmerge ile ortaklaşarak Şengal'i özgürleştirmeye yönelik görüşmelerimiz oldu ama sonuç çıkmadı. Şengal'in özgürleştirilmesi hepimiz için bir onur meselesidir. Ve bu operasyona katılacağımızı söyledik. Fakat oradaki peşmerge sorumlularının pek çok sefer tehdit biçiminde yaklaşımları oldu. Özellikle Wehit Bakozi ve Serbest Sindori bize karşı savaş açmakla bizi tehdit ettiler. Savaş çıkmaması için bunları sindirdik ve bu gerginlik havasını arkadaşlarımıza yansıtmadık. Size yanlış bilgi veriyorlar. Her iki tarafta da hassasiyet var. Bizden de bazen yanlış yaklaşanlar çıkıyor, fakat önemli olan diyalogla sorunları çözmektir. Tank meselesi için Kek Brusk ile de konuşmuştuk. Zorla almanın yanlış olduğunu, silah çekilmesinin de zorla alınmak istemesinden kaynaklandığını söyledik. Zaten uçakların vurduğu bir tanktı. Sizin yüzlerce tankınızın olduğunu, ama yine de eğer buna tenezzül ediliyorsa sorun olmadığını fakat gidip oradaki savaşçıdan isteyeceklerine bizden istemelerinin daha doğru olduğunu söyledik. Mademki Şex Sihat istiyor, kendisi Mela Mustafa'nın oğludur bizim hediyemiz olsun dedik. Buna rağmen Serbest telefon açarak bizi tehdit etti ve savaşa göre kendimizi hazırlamamızı söyledi. Ondan on dakika sonra da o noktanın etrafına tanklar, hemırler ve doçkalar göndererek noktayı kuşatmaya aldı. Ben arkadaşlara mevzilenin bile demedim. Arkadaşları mevzilendirseydim kesinlikle savaş çıkardı. Tansiyonu düşürerek bu savaşı biz önledik. Biz buraya peşmergeyle savaşmaya gelmemişiz. Halkımız bizden birliktelik istiyor. Kalan köyleri de özgürleştirmek için ortak hareket etmek istiyoruz. Ayrıca Gelye Kerse'de kadın arkadaşlarımıza ait bir noktanın karşısına tanklar getirilip yönü de arkadaşlara çevrilmiş bu yanlıştır ve daha fazla hassasiyet yürütüyor."

Mesrur Barzani: Nerden başlayacağımı tam bilmiyorum. Ben PKK'yi iyi tanıyorum. PKK için neler yaptığımızı iyi biliyorum. Her zaman destek vermişiz. Siz Şengal düştükten sonra Şengal'e geldiğinizi söylüyorsunuz, halbuki öyle değil. Şengal daha DAİŞ'in eline geçmeden de arkadaşlarınız buraya gelmişti. PKK buraya yerleşmek istemişti. PKK daha önce de Şengal'de Özerk bir bölge yaratmak istemiştir. Siz peşmergenin emirlerini kabul ediyor musunuz? Güney Kürdistan tüm dünyada tanınmaktadır. Güney

Kürdistan bütün Kürtler için bir umuttur. Sizin için de güvenli bir bölgedir. İstediğiniz zaman gidip eylemlerinizi yapıyorsunuz ve tekrar geri geliyorsunuz.
DAİŞ, sadece Şengal'i almadı, Musul'u aldı, Kerkük'e kadar geldi. Şengal düştüğünde, Şengal'de sadece biz yoktuk. YNK de vardı, PKK de vardı. Halbuki sadece bizi ihanetle suçladınız. Kaa Barzan'ın duvarına "3 Ağustos ihanetin tarihidir" diye yazı yazmışsınız. (Buraya Êzidi arkadaşlar Arapça olarak bir slogan yazmışlardı sonra arkadaşlar silmişlerdi) Sizin söylediklerinizle yaptıklarınız birbirini tutmuyor. Bize karşı yürüttüğünüz tüm karalamaları biliyoruz. Ezidilerin de kırıldığını hiç söylemediniz, sürekli bizden bahsettiniz. Açık konuşmakta yarar var. Bundan dolayı bizim de size karşı tepkimiz gelişti. Ezidilerin namusu hepimizin namusudur. Bir komutan ihanet etmişse bunu tüm KDP'ye mal edemezsiniz. 150 km'lik mesafede şehitler vererek sonbaharda Şengale ulaştık ve koridor açtık. Koridor kapalıyken bizim ayarladığımız ve üzerinde "dezgaha alikariya Barzani" yazısı olan yardımları kargo uçaklarıyla attığımızda bunları toplayarak kendi adınıza dağıttınız. Şengal'i çoktan alabilirdik ama savunması sorun oluyor. Her yerde saldırıyla karşı karşıyayız. Sizinle oturan Iraklı heyetten haberimiz var. Para ve silah aldığınızı biliyoruz. YNK üzerinden size cephane geldiğinden haberimiz var. Amerika'yı Kobani'ye hava saldırısı yapması için biz ikna ettik. Oysa siz koordine yerinizi Hewler'den Süleymaniye'ye taşıdınız. Helo Pencewini, Kosret Resul, Mela Baxtiyara'a göre hareket ettiniz. PKK, merkezi bir örgüttür. YNK gibi on kafadan ses çıkmıyor. Merkezi bir örgüttür. Herşey Kandil'in söylediği gibi olur. Mademki Şengal'de biz ihanet ettik, o zaman bırakın Şengal'i yine biz kurtaralım. Ön cepheye biz sizi çağırmadık, siz kendiniz gittiniz. Sadece Şengal bizim için onur değil, Kobani de bizim için onurdur. Savaş bitince peşmerge hemen Kobani'den çekildi ama siz Şengal'den çıkmıyorsunuz. İktidara ortak olmak istiyorsunuz. Bunu biz kabul etmeyeceğiz. Bütün basınınız üç gündür beni teşhir ediyor. Serok Barzani bu yaşına rağmen cepheye geldi. Hangi Serok cepheye gitmiştir. Basınınızda diyorsunuz ki "Barzani üç bayrağımızın altından geçerek Şengale ulaştı". O yaşta birisine saygısızlığı niye yaptınız. YNK sizi tahrik ediyor, niye YNK'ye alet oluyorsunuz. Operasyon daha başlamadan sanki operasyonu siz başlatmışsınız gibi yansıttınız. Binlerce peşmerge hazırken bunu niye çarpıtıyorsunuz. Sadece siz siyaset yapmasını bilmiyorsunuz, biz de siyaset yapmasını biliyoruz. Rojava'ya biz de yardımcı olduk. Ama Rojava'lı peşmergelerin gidip orada savaşmasına izin vermiyorsunuz. Bundan dolayı size tepki aldık. Eğer bize karşı düşmanlık yapacaksanız bize açık söyleyin. Şehirde her tarafa APO'nun posterlerini asmışsınız. Benim APO'ya saygım var ama biz Mela Mustafa'nın resimlerini kaldırmadık. Kürdistan bayrağını kaldıracağınıza kendi bayrağınızı kaldırıyorsunuz. Hatta Kürdistan bayrağını kaldırmamıza bile izin vermiyorsunuz. Bize bomba çektiniz, silah çektiniz. Bir daha peşmergeye silah çekilirse savaş çıkar. Şengal'in kendi idaresi var. Girdiğiniz yerlerden çıkmanız gerekiyor. Resmi binaları devretmeniz gerekiyor. 17 noktayı tutmuşsunuz, buradan çıkmanız gerekiyor. PKK terör listesindedir, buna rağmen size yardımcı oluyoruz. Ortak ve ikili bir iktidar olmaz. YBŞ içişlerine başvursun ve yasal olsun. Bayraklarınızı kaldırmazsanız biz kaldıracağız. Aramızda sorun yaşanmasını istemiyoruz. Siz Irak'la anlaşıyorsunuz, para silah alıyorsunuz. Bunları biz biliyoruz. İktidarda biz hakimiz. Rojava'lı peşmergeler Rojava'lıdır, onların oraya gitmesine izin vermelisiniz. Herkes Rojava'ya gidiyor neden PDK'nin Rojavaya gitmesine izin vermiyorsunuz. Gidip Rakka, Ceraplus'ta savaşmak istiyorlar, neden izin vermiyorsunuz. Bunu görmezden geliyorsunuz da peki neden burada (şengalde) ikili iktidar istiyorsunuz. Siz bizim varlığımıza saygı göstermelisiniz. İki yerde büronuz olabilir ama APO'nun posterlerine ve bayraklarınıza tahammül etmeyiz. Bu sorunları aşmalıyız. Bu söylediklerim de bizim resmi görüşümüzdür.

Zeki Ark: PKK'yi en iyi tanıyanlardansınız. PKK hiçbir örgütün gölgesinde kalmaz. (YNK ile ilişkileri kasten) Ama herkesle de ilişki geliştirebilir. Kendi iradesi vardır. Herkesin eksikliği olabilir, bizim de eksikliğimiz olabilir. Kürdistan bayrağıyla herhangi bir sorunumuz yok. Ama herkesin sorumlusu da biz değiliz. Düne kadar sizin yanınızda olanlar bugün size karşıysa o bizim sorunumuz değildir. Eksiklikler için sertleşmeler yerine karşılıklı tartışarak halletmeliyiz. Kek Barzani Şengal'e gelirken var olan askeri boşluğu doldurup savunduğu için gerillaya teşekkür edebilirdi.

Mesrur Barzani: Siz bizi hiç dinlemediniz ki size nasıl teşekkür etsin. YBŞ de sizindir. PKK olmazsa YBŞ'yi iki saatte tasfiye ederiz. Ama savaşmak istemiyoruz.

Zeki ark: YBŞ, KDP'ye karşı kurulmuş bir oluşum değildir. Güney Kürdistan bayrağına karşı bir sorunumuz yok. Bizim eksiğimiz varsa bize söylenebilir. Biz parti olarak, KDP ihanet etti dememişiz.

Mesrur Barzani: KDP ihanet etti dediniz.

Zeki ark: Şimdiye kadar bir mermi bile dışardan almamışız. HPŞ almış olabilir ama YBŞ almamıştır.

Mesrur: Rojavaya peşmergenin geçmesine izin verir misiniz.

Zeki ark: Şengal'de YBŞ'yi kabul etmelisiniz.

Mesrur: Burası bizim topraklarımızdır. Sizinle bunu tartışmayacağız. Resmi daireleri boşaltmalısınız ve poster ve bayrakları indirmelisiniz.

Agit ark: Şehir merkezinde güçlerimizin olduğu yerde Önderliğimize ait birkaç poster var ve buralar arkadaşlarımızın yerleridir. Bunu tartışma konusu yapmamanız lazım. Mesut Barzani'ye karşı hiçbir basınımızda karalama yapmamışız. Babanız geçen sene geldiğinde önceden bize haber verseydiniz Gelye Kersé'deki kriz çıkmazdı. Bayraklarımızı zorla indirmeye kalktınız. Ondan dolayı sorun yaşandı. Fakat mademki hassasiyet yaratıyordu, konvoy geçinceye kadar kaldırabilirdik ve sorun çıkmazdı, fakat siz bizi bilgilendirmediniz.

Mesrur Barzani: Neden sizden izin isteyeceğiz, burası bizim toprağımız. Size desteğinizden dolayı teşekkür ederiz. Gelye Kerse'de neden asayiş noktanız var, kaldırın. Bu yöntemle ittifak yapmayız. Bayraklarınızı kaldırın ittifak yapalım. Ulusallıksa biz de ulusal partiyiz. Ama biz Kamışlo ve Amed'e karışmıyoruz.

Zeki ark: Kuzey'de, Rojava'da bayrağınızın ve Mesut Barzani'nin resminin olmasını sorun yapmıyoruz. Konuşarak tüm sorunları çözebiliriz.

Sona doğru karşılıklı kısa diyaloglar gelişti fakat hepsi tutanağa geçmediği için yazmadık. Bizim tutanağa geçirdiğimiz diyaloglar bu kadardı.

Görüşme sırasında bir sefer çay getirdiler ve çay içtik. Mesrur Barzani konuşurken çok gergindi. Sözlerinin çoğu zaten tehditti. Görüşme sırasında Şengal'in bir haritasını getirip harita üzerinde arkadaşların tuttuğu 17 tane resmi noktayı bize gösterdi ve şehri işgal ettiğimizi söyledi. Halbuki evlerle birlikte tuttuğumuz noktalar 30'un üzerindedir. Belli ki şehir merkezinde aldığımız yerler onları çok zorlamış. Oysa ilk başlarda eğer bir anlaşma olsaydı her yeri tutma gibi bir derdimiz yoktu. Daha önceki planlamalarımızda en fazla 6-7 merkezi yeri tutmayı (daha çok da şehrin batı tarafını yani Heyır Nasır tarafını) tartışmıştık. Herkes kendi planını uygulayınca biz de her yeri tutmuştuk.

Bizim görüşme talebimizi kabul etmesi aslında yaşadıkları sıkışıklıktan kaynaklanıyordu. Çünkü bize karşı örgütlediği Ezidilerden sonuç almadılar. Belli ki Mervan da biraz saflığa gelmişti. Aslında onun üzerinden bizimle görüşme ayarlamak isteyen Mesrur'un kendisiydi. Özellikle Şehir merkezindeki bu pozisyonumuz onları tam boşluğa düşürmüş. Hesap edin ki, o kadar güç getirdi ve şimdi şehrin dışındaki bütün savunmayı onlar yapıyor fakat şehrin içindeki bütün resmi yerler (kaymakamlık hariç, çünkü uçaklar vurmuştu) bizim elimizdeydi. Zaten görüşmede onu da söyledi. "Peşmerge şimdi şehrin dışında savunma hattı kurmuş savunma yapıyor, siz ise şehir merkezinde keyif çatıyorsunuz" dedi. aynen söylediği gibiydi ama bunu da onlar istemedi. Ben, Serbest ile konuşarak şehrin güneyindeki köyler ve oluşturulacak savunma hattı için peşmerge ile ortak hareket etmeye hazır olduğumuzu söylemiştim. Serbest ise, "Buna gerek olmadığını, Şengal'e zaten savaşmak için geldiğini" söyleyerek üstü örtülü bir tehdit de yapmıştı.

Bu görüşmede KDP'nin tüm Şengal politikasını bir olduğunu ve kesinlikle bizim varlığımıza tahammül etmek istemedikleri anlaşılıyordu. Ama görüşmenin esas amacı ise, şehir merkezinde elimizde olan yerleri onlara vermemiz, şehir içinde birkaç noktanın dışında güçlerimizi dağa ve Xanesor Baré hatlarına çekmemizi istemeleriydi.

Görüşmemiz bitince Mesrur dışarıya kadar gelerek bizi uğurladı. Biz de araçlarımıza binip yerimize döndük.

24 Kasım '15

Müzelik Bir Direniş Kalesi; Ş. Bawer Mahallesi

Bu mahallenin diğer adı da Suka jér, suka jor, Sıti Zeynep, ya da eski Şengal'dir. Toplu olarak da Şuhada olarak isimlendiriliyor. Heyr Şuhada, yani şehitlerin yeri olarak isimlendiriliyor. Fakat Bawer arkadaşın şehadetinden sonra Şehir Bawer mahallesi olarak isimlendirdik. Tıpki eski ismi gibi şehitlerin yeri olan bir mahalle oldu. 11 ay içerisinde sadece bu mahallede sürdürülen direnişte 22 arkadaşımız şehit oldu.

Şengal mevzilenmemizde en stratejik bir konuma sahip mevzimiz burasıydı. Tank tepesinin bitişiği olan bu mahalle eğer elimizde olmasaydı tank tepesinde de kimse kalamazdı. Tank tepesi zaten Şengal'in üzerindeki en hakim tepeydi ve burayı peşmergelerle ortak tutuyorduk. Mahallede ise sadece bizim

güçlerimiz kalıyordu. Sonralara doğru YNK'ye bağlı 10 kişilik bir grup da arkadaşların yanında kalmaya başladı. Bu mahallede arkadaşlar 12 eve yerleşmişti. Ve bu mevziler birbirini savunacak biçimde konumlanmıştı. Yüze yakın arkadaş sürekli bu mahallede kaldı. Bu mahalleye çatışmaların dışında, suikastlerin dışında, sadece tüm mahalleyi ele geçirmeye yönelik olarak çetelerin 11 defa saldırısı oldu. 13 aracı sadece bu mahallede patlattılar. Bir sefer alttan tünel kazılarak arkadaşların evlerine kadar gelerek kiliseyi patlattılar. Ki o patlamada ben de Şehit Kawa arkadaşın olduğu kırmızı okuldaydım ve okulun yarısı yıkılmıştı. Tesadüfen bizim bulunduğumuz oda çökmemişti ve 20 arkadaş öyle kurtulmuştuk. Şehri ele geçirdiğimizde yine mahallenin altına doğru kazılmış, fakat tam olarak arkadaşların mevzilerinin altına yetişmemiş, 100 metreden daha uzun olan 3 büyük tüneli daha görmüştük. Eğer şehrin alınması biraz daha gecikseydi, belki de bu üç tüneli aynı anda patlatarak mahalleyi başımıza yıkmak isteyebilirlerdi.

Bu mahalleye yüzlerce merminin düşmediği, onlarca roketin değmediği gün belki de yoktu. Bu mahalleden kurşun sesleri hiç eksik olmadı. Duvarına yüzlerce deliğin açılmadığı tekbir ev kalmadı bu kocaman mahallede. Ve 22 değerli yoldaşımızı bu saldırı ve çatışmalarda sadece bu mahallede şehit verdik. Onlarca arkadaş da yaralandı. Fakat tekbir adım bile geri atmadık. Ve çetelerin yüzlerce kaybı oldu, onlarca cenazesi ve silahları arkadaşların elinde kaldı.

11 aylık direnişin sembolü haline geldi, çatışmaların en fazla sürdüğü bir yer oldu ve tüm Şengal direnişinin de sembolü oldu. Şengal alındıktan sonra bu direniş mahallesine bir de gündüz gözüyle, kurşunların ve roketlerin gelmediği yani vurulma riskinin olmadığı bir rahatlıkla baktık ve gidip bu mevzileri dolaştık. Mahalleden şehre bakıldığında da bu mahallenin çok tahrip olduğu fark ediliyordu ama şehirden mahalleye bakıldığında taş üstünde taş kalmadığı daha rahat görülüyordu. Bir de bu mahalleye uçaklar da çok vurmuştu ve bu da çok tahribat yapmıştı.

Çetelerin bu mahalleye çok önem verdiği asıl bu taraftan bakıldığında ve buradaki mevzi ve tünellerine bakıldığında daha rahat görülüyordu. Bazen uzak gibi görülen mesafe ve mevziler meğerse burnumuzun dibindeymiş. Bir de mevzilerini iyi yapmışlar hem kamuflajını iyi yapmışlar hem de öyle bir mesafeye yapmışlar ki geçmek isteyen birisi burunlarının dibine gelmeyene kadar görmezlerdi. Döşedikleri mayınlarının kablolarını bu mevzilere çekmişler. Yatma yerleri ile mevzileri hemen hemen bitişik. Ayrıca her mevzinin yanına bir de tünel yapmışlar. Bu tünellerden bazıları uzun zaman bazıları da yeni yapıldıkları her halinden belli olan kısa mevzilerdi.

Kendileri için yaptıkları tünellerin dışında bir de arkadaşların evlerinin altına gelmek için yaptıkları tüneller vardı ki helal olsun bunlara dedirten biçimdendi. Gerçekten de iyi çalışmışlardı adamlar. Bir sanayi tarafından bir de Sıti Zeynep tarafından mahalleye gelen üç tünel gördük. Bu tüneller daha bitmemişti ama mevzilerimize ulaşmaya sadece birkaç metre kalmıştı. Belki bulunduğumuz evlerin ve mevzilerimizin altına gelerek büyük patlamalar yapma hesapları varmış. Bu tünelleri hem saldırmak için hem de saklanmak için yapmışlar.

Kilisenin yakınından başlayıp Ahmet arkadaşın bulunduğu evin altına doğru gelen bir tünelin içine girdik. 100 metre kadar yapmışlardı. İnsanın rahat yürüyebileceği genişlikte ve yükseklikte yapmışlar. Bu kadar keşif ve uçak vuruşunun altında bu kadar toprağı buradan nasıl çıkarıp atmışlardı acaba. Bir ara arkadaşlar onların elinde esir bulunan insanların getirilip buralarda çalıştırıldığını söylüyorlardı ve farklı elbiselerle çalışan insanları görmüşlerdi. Belki de bu tünellerin çoğunu bunlara yaptırmışlardı ama iyi çalıştıkları her halinden belli oluyordu.

Bu mahalle 11 aylık direnişin sembolü olduğu için müze olmayı hakkediyor. Çünkü artık Şengal direnişi de bir tarih oldu ve bu tarihin sembolünün de olması gerekiyor. Peşmergelerin tarafından da bir eski kale vardı ve onlar da burada çok şehit vermişlerdi. Onlar için de belki burası öyle düşünülebilir. Şehir tümden bizim denetimimizde olsa mahalleyi müze yapardık, tıp ki Kobani'deki birkaç mahallenin müze yapılması gibi. Fakat Şengal'de diğer güçler de olduğu ortak bir görüşün olması lazım.

Buranın müze yapılmasının mücadelesini vereceğiz ama olmasa da burası bizim için sürekli bir direniş kalesi olarak kalacaktır.

26 Kasım ‘15

Kolık Alındı

Şengal operasyonuna başladığımızda Hol tarafında da bir hamle planlanmıştı ve buna göre de iş bölümünü yapmıştık. Kolık dağından da bir kol gidecekti fakat daha sonra orası gecikmişti. Sınır hattında bulunan 5 köy alınmıştı ve epey bir alan elimize geçmişti ama Kolık dağı bir tehlike olarak duruyordu. Ondan dolayı oraya da bir operasyon yapmak gerekiyordu. Bunun için YPG’den de belli bir güç kalmıştı yanımızda. Çetelerin tuttuğu iki tepe vardı. Hava desteği verileceği söyleniyordu, tabi bunu YPG’ye destek adı altında yapacaklardı. Fakat uçaklar vuruncaya kadar arkadaşların burnundan çıkarmışlardı. Vurulacak yer Irak toprağı sayılıyordu ve Irak’taki güçlerin vurması gerekiyordu. Bunlar da KDP ile anlaşmalı olduğu için onlardan habersiz veya onların muhalefetine rağmen vurmuyorlardı.

Sonunda Kolık dağında bulunan çetelere vurdular. Fakat vuruncaya kadar arkadaşlar birkaç sefer indiler çıktılar. Zaten bir çatışmada Rojhat Batman arkadaş da (YPG gücünden) başından vurularak şehit düşmüştü. Uzun lafın kısası 7-8 defa tekrarlanan planlamalardan sonra uçak gelip vurmuştu ve arkadaşlar Kale denilen yeri tutmuşlardı. Daha sonra Kolık’taki yeri de arkadaşlar tutmuştu. 40’ın üzerinde çete öldürülmüştü, 30 cenaze ve onlara ait bütün cephaneler arkadaşların elinde kalmıştı. Bunlardan bazılarını arkadaşlar vurmuştu bazılarını da uçaklar. Bu çetelerin yanında insan kıymeti olmadığı cenazelerini bırakıp kaçmalarından açıkça belli oluyor. Onlarca cenazeleri yerlerde kalıyor. Şimdiye kadar yüzlerce cenazesini aldık. Halbuki biz bir cenazemizi bile düşmanın eline geçmemesi için bazen şehitler bile veriyoruz ve bırakmıyoruz. Şimdiye kadar Şengal’de bizim sadece 6 arkadaşımızın cenazesi onların eline düştü ve hepimizi en fazla zorlayan konu olmuştu. Tabi Şengal alındığında Pirdoğan ve Canfeda arkadaşınkini bulup getirmiştik.

Kolık dağının alınmasıyla Kezvan dağı ile Şengal dağı birleşmiş oluyordu. Tabi arada bir boşluk vardı ama silsile olarak birleşiyordu. Bu iki dağın birleşmesi Kürdistan’ın tarihi sınırlarının da birleşmesi anlamına geliyordu. Yani tarihteki Kürdistan sınırları, Kezvan (Abdulaziz) ve Şengal silsilelerinin birleşmesinden geçiyordu bundan dolayı buranın alınmasının böylesine bir önemi de vardı. Bu operasyonda Rojhat arkadaş şehit düşmüştü 5-6 arkadaş da yaralanmıştı. İçlerinde Serdem arkadaşın yarası ağırdı, kafasından mermi almıştı.

Bu operasyondan birkaç gün sonra bizim Mazlum arkadaş da Tekoşer Şemzinan arkadaşın azizliğine uğradı. Tekoşer bu, fırlamanın teki. Bu örgütte şaka yapmadığı bazı arkadaşlar varsa da belki sadece örgütsel konumlarından dolayı yapmamıştır. Dün öğleden sonra telefonla beni aradı. “Alo iyi günler, Agit Civyan’la mı görüşüyorum. Biz Med Nuçe’den arıyoruz, Kolık operasyonuyla ilgili olarak sizi programa almak istiyoruz” dedi. 22 yıldır tanıdığım Tekoşer’in sesini de tanımazsam ayıp olacaktı. İnsan Tekoşer’e cevap bile verirken

ondan sonraki hareketini de hesaplayarak cevap vermelidir. Hiç bozuntuya vermeden, “İyi günler, evet ben Egid Civyan, fakat kusura bakmayın ben öyle kalitesi düşük televizyonlara (bizim Med Nuçe’de çalışan arkadaşların affına sığınıyorum) röportaj vermiyorum. Ayrıca bahsettiğiniz operasyonu Mazlum Şengal (Rus) arkadaş koordine etti, sizin o arkadaşla röportaj yapmanız daha yerinde olur” dedim. Tabi bu cevabımla Tekoşer’in kahkaha patlatması bir oldu. Hem de hiç değişmeyen o içten ve tok sesiyle. Tabi Tekoşer güler de ben boş kalır mıyım? Gerçekten de dakikalarca güldük. Tekoşer ile gülmek bir başka güzeldir. Bazen insan bazı arkadaşlarla daha içten gülüyor. Neyse epeyce sohbet ettik. Uzun bir süreydi aramamıştı.

Bizim telefon görüşmesi bittikten sonra, meğerse Tekoşer arkadaş Mazlum arkadaşı arayarak aynı şeyi bu sefer ona yapmış. Tabi Mazlum onlar o sırada toplantıdaymış. Mazlum arkadaşın telefonu da güvenlikteki arkadaşların yanındaymış. Tekoşer televizyondan arıyoruz ve hemen Mazlum arkadaşı programa almamız gerekiyor diyerek gençleri toplantıya girmeye mecbur bırakıyor. Doğal olarak Mazlum arkadaş da toplantıya kısa bir ara veriyor. Tekrardan telefon açarak bu sefer de Mazlum arkadaşla konuşuyor, tabi yine aynı mesele “biz televizyondan arıyoruz Mazlum Şengal’i bağlayıp, kolık operasyonuyla ilgili yayına almak istiyoruz. Halk gelişmeleri çok merak ediyor” diye. Tabi Mazlum arkadaş zaten dünden hazır ve hiç çakmıyor. Tekoşer arkadaş tam bir program sunucusunun ustalığıyla, önce reji, sonra stüdyo, sonra da buyurun sayın Mazlum Şengal diyerek bizim Mazlum’u konuşturmaya başlıyor. Mazlum arkadaş da başlıyor artık, bu operasyonun öneminden, YBŞ’nin gücünden kudretinden derken tam 20 dakika durmadan konuşuyor. Tabi Tekoşer de bol bol gülüyor ama Mazlum hiç oralı olmuyor. Herhalde Tekoşer artık yorulmuş olacak ki sorularıyla Mazlum arkadaşı uyandırmak istiyor. “Sayın Şengal peki bu Kolık dediğiniz dağ ne kadar uzun” diye bir soru sorunca, Mazlum arkadaş da “yaklaşık 20 km bir uzunluğu var” diye cevap veriyor. Tekoşer arkadaş “hayır yanlışınız var, biz de bu dağı ölçmüşüz, 15 km’dir” diyerek bir kahkahayı da burada patlatıyor. Ondan sonra Mazlum’un da jetonu düşüyor, kûro Tekoşer diyerek o da artık tadını çıkarmak için gülüyor. Gerçekten de tam tiyatro. Akşam bu meseleyi Mazlum arkadaş bana söyledi. Gerçekten de dakikalarca güldük. Ne diyebilir insan, ancak afiyet olsun diyebilirdim.

27 Kasım 2015

Yıldönümü Töreni

Bugün hem Partimizin 37. yıldönümünü kutladık hem de şehit iki arkadaşın merasim törenini yaptık. Tabi törenini yaptığımız arkadaşların şehadeti ve onların cenazelerini bulma biçimimiz bu merasimi daha görkemli yapmamızı gerektiriyordu. Bu baharın mayısın ilk haftasında Pirdoğan ve Canfeda arkadaşlar fedai eylem yapmak üzere hepimizden habersiz kendilerini şehre bırakıp gitmişlerdi ve yaşanan uzun çatışmalardan sonra şehit düşmüşlerdi ve cenazeleri çetelerin elinde kalmışlardı. Arkadaşlarımızın cenazelerinin çetelerin elinde kalması hepimizi en fazla üzen husus oluyor. Bu vahşilerin eline cenazelerimiz bile geçmemeliydi.

Şengal'e ilk girdiğimizde Tılqesap kavşağında arkadaşlar bu iki arkadaşın cenazelerini görmüşlerdi. Çeteler herhalde gelip geçenlerin de gözünü korkutmak için arkadaşların cenazelerini böyle bir yere bırakmışlardı. Arkadaşların sadece kemikleri kalmıştı ama onları elbiselerinden tanımışlardı arkadaşlar. Ve o zaman her iki arkadaşın naaşlarını yukarı gönderip bugün için saklamıştık. Her iki arkadaşın o biçimde gitmeleri elbette kabul edilemez bir biçimdeydi fakat temsil ettikleri ruh ve gösterdikleri cesaret her zaman esas alacağımız gerçeklikti.

Yıldönümü nedeniyle Sozdar arkadaşın bir toplantı yapmasını kararlaştırmıştık ama toplantısını iptal etti. Zaten yıldönümü kutlaması olacaktı. Ayrıca Şengal alındıktan sonra "burada sadece 150 PKK'li var" diyenlere de bir mesaj vermek istiyorduk. En önemlisi de bu fedai iki arkadaşa layık bir tören olmasını istiyorduk. Şimdiye kadar Şengal'de yaptığımız en kalabalık töreni yaptık. 400'ün üzerinde arkadaş ve 100'ün üzerinde araç konvoyu ve halk katıldı. Birkaç gün önce patlayıcı bir maddeyle oynayan Faysal adında Ezidi bir arkadaş da şehit düşmüştü onunla birlikte 3 arkadaşımız için tören yaptık.

Tören protokolüne Zeki, Agit Kelar, Nujin ve Raperin arkadaşlarla birlikte çıktık. Törende 30 dakikalık kısa öz bir konuşma yaptım. Hem yıldönümüne ilişkin, hem şehit arkadaşlar üzerine hem de Şengal Direnişimizi inkar edip görmek istemeyen KDP üzerine konuştum. Dağın tam zirvesinde HPG karargahımızın hemen kenarındaki düzlükte yaptık. Törendeki arkadaşların arkasına Rojava ve Cudi dağı düşüyordu. Benim ise önüme.

Hem güne hem de bu yoldaşlara layık görkemli bir tören oldu. Törenden sonra da şehitleri büyük bir konvoyla Şehir Berxwedan ve Şehit Dılgeş şehitliğine götürüp defnettik.

Geçen yılki yıldönümü kutlamasını Şehit Dılgeşlerin ruhuyla kutlamıştık. Bu yıl da Pirdoğanların ve Canfedaların ruhuyla kutluyoruz. PKK var oldukça bu ruh da var olacak ve bu ruh var oldukça kazanan hep bu ruh olacak!....

2 Aralık 2015

Birkaç gün önce bize Kandil'den gelen notta Beriwan arkadaşın şehit düştüğünü ve uygun bir biçimde ailesine söylememizi yazıyorlardı. Beriwan arkadaş Sait arkadaşın kızıydı. Sait arkadaş 2005'ten beri TEV-DA'nın başındaki Ezidi arkadaş. Aile olarak o günden beri sürekli harekete destek veren bir çevre. Fermandan bu yana tüm aile olarak arkadaşlarla birlikte olan ve çocukları YBŞ içinde olan bir aile. Yani PKK'li olduklarını her ortamda açıkça dile getiren yurtsever bir aile. Şuan 5 çocukları YBŞ içinde, tabi sadece Sait arkadaşın. Onun yakın aile çevresi de öyle. Beriwan arkadaş eğitim için Kandil'e gitmişti, bir ara buraya geldi

ama arkadaşlar tekrar onu oraya götürmüştü. Gelişmeye çok açık olduğu için arkadaşlar onu biraz hazırladıktan sonra tekrar Şengal'e göndermeyi düşünüyorlardı. Fakat Karox'a yapılan bir hava saldırısında 4 arkadaşla birlikte şehit düşmüştü. Ve şimdi bunu ailesine söylememiz gerekiyordu.

Sozdar ve Zeki arkadaşla birlikte Said arkadaşı çağırıp konuştuk. Sozdar arkadaş çok zorlanarak söyledi. Çünkü bir babaya evladının şehit düştüğünü söylemek çok zordu. Ama mecburen söyledik. Tabi Sait arkadaşın ilk söylediği söz "Başkan APO'nun başı sağolsun" sözüydü. Çok sakin ve metanetle karşıladı. Bu yola baş koyanların bu bedeli vermeye hazır olması gerektiğini de ekledi. Ama annesine söylenince biraz daha yardımcı olmalarını istedi bizden. Sonra bir sigara içmek için dışarı çıktı. Meğerse dışarda ağlamıştı, çünkü içeri girdiğinde gözleri ıslak ve kızarmıştı.

Ezidiler, ölüm karşısında gerçekten de çok soğuk kanlıdırlar. Yani ölüm acısı karşısında metanetli bir duruşları var. Belki de defalarca fermana uğramış ve ölümlere alışmış olmalarındandır ama gerçekten de yürekleri sağlamdır.

Ertesi gün Sozdar arkadaş Xensé'ye de (annesi) Beriwan arkadaşın şehit düştüğünü söyledi. Onun duruşu çok daha yiğitçeymiş. Bırak evladı için göz yaşı dökmeyi herkese güçlü olmasını söylüyormuş. Taziye için yanına gittiğimizde gelip kucakladı hepimizi, tam da yiğit bir şehit annesi gibi, yiğit bir Ezidi gerilla annesi gibi. Yiğit Ezidi kadının asiliğini gösterircesine.

Berivan arkadaşın cenazesini getiremedik, çünkü zordu. Zaten ailesi de fark etmez Kandil'de olsun dedi. Fakat arkadaşlar güçlü bir ilan ve taziye merasimi yaptı. Berivan aynı zamanda YPJ-Şengal'in de ilk şehidi oluyordu.

26 aralık '15

20-22 Aralık tarihleri arasında Saha toplantımızı yaptık. Bu toplantıya 65 delege arkadaş katıldı. Dört aylık faaliyetlerimizi değerlendirdik. Bu toplantımızda gündem olan birkaç temel konu vardı. Bunlardan ilki Şengal alındıktan sonra arkadaş yapımızda yer yer ortaya çıkan "biz Şengal'i aldık, yapacağımızı yaptık artık gidebiliriz "mantığıydı. Bunun içinde yönetimlerimizden bazı arkadaşlar da vardı. Sanki buraya kısa dönemli vatan görevi için gelmişiz ve görevimizi yerine getirdik ve artık gidebilirdik artık. Bu mantık yerinde olmayan bir mantıktı. Bu kadar bedel ve emek verildikten sonra her halde burayı ve bu halkı tekrardan KDP'nin insafına bırakamayız. Tabi bu konuda duygusal ve Önderliğin Şengal hakkındaki yaklaşımına anlam verememe var. Bunu biraz toplantımızda tartıştık.

Diğer bir konu da yaşanan firarlar. Şehir alındıktan sonra her nedense sanki bir boşluk yaşandı. Sanki cephe bitti, şehir alındı ve artık yapılacak bir şey kalmamış gibi bir algı ortalıkta dolaşıyordu. Yine zayıf birkaç kişilikler hem yönetimlerimizin yeterince ilgilenmemelerinden hem de yaşadıkları boşluklarını dolduramadıklarından firar ettiler. Tabi KDP'nin burada olması bu konuda teşvik edici bir durum arz ediyordu bu kişilikler için. Hemen kapağı onlara atıyorlardı. Sebep ne olursa olsun bir kişinin bizim ortamımızı bırakıp bizi terk etmesi bizim için kendimizi sorgulamamız gereken bir konuydu ve bundan dolayı üzerinde durmamız gerekiyordu.

Bu toplantımızda çok şey tartışıldı da sonlara doğru Arif'in çıkardığı bir kriz yaşandı. Toplantı için Merkez karargah bize bir perspektif de göndermişti. Şehir merkezinde hükümete ait olup da elimizde bulunan bazı yerlere YBŞ bayrağının yanına Herem ve Irak bayrağının da asılabileceği söylenmişti. Ben de toplantının sonunda bunu kadro arkadaşlara söylemek istedim. Ama bizim Arif kalkıp Herem (güney bayrağı) bayrağını kabul etmeyeceklerini ve asılması durumunda da YBŞ'de kalmayacağını söyledi. Reber ve Dersim de kalkınca ortam biraz karıştı. Bu sefer izah etmek için arkadaşlar kalktılar. Durumu izah edip sakinleştirdik ama bu Arif'in bu durumu ortamı karıştıracağı çok net olarak belli oluyor. Artık bakalım nasıl olacak. Toplantıdan sonra da arkadaşlar çağırarak izah etti ve konuştu ama bu küçük burjuva zihniyeti olan arkadaş Ezidi

arkadaşların kafasını karıştıracağa benziyor. Çünkü Güney bayrağını sanki sadece KDP'nin bayrağı olarak görüyorlar. Doğal olarak bunu söylemekle sanki biz de KDP'nin bayrağını kaldırıyoruz gibi tahrikçi bir üslupla ortamı provake etti ve edecek gibi görünüyor. Oysa Güney bayrağını sadece KDP'nin bayrağı olarak görmek sadece KDP'nin işine yarar. Güney'de KDP'nin dışında onlarca parti var ve bu bayrak hepsinin de bayrağıdır. Zaten örgütümüz de bu temelde yaklaşıyor.

2016 Yılına da Girdik

Yeni yılınız kutlu olsun demek gelmiyor içimden. Çünkü zorlu bir yıla katliamların ve çatışmaların içinde giriyoruz. Kuzey Kürdistan'da Özerk yönetimlerin ilanıyla başlayan şehir savaşları kamuoyunun temel gündemi. Cizre, Silopi, Nusaybin, Sur ve Kerboran'da başlayan sokağa çıkma yasakları ve bu isimle başlatılan sıkıyönetim uygulamaları karşısında büyük bir direniş de var. Fakat çatışmalar tüm Kürdistan'a yayılmadığı için düşman ağır yöneliyor. Ve sonuç almak istiyor. Şimdiye kadar 60'ın üzerinde sivil insan katledildi. 70 yaşındaki insanlar, 3 aylık bebekler ve daha annelerinin rahmindeki ceninler katlediliyor. Bunun karşısındaki direnişler de çok görkemli oluyor ama genelleşmiyor. Bir ayı aşkındır AKP çeteleri ne Sur'a girebiliyor, ne de Cizre'ye. Üstelik de girmek istediklerinde kayıplar da veriyorlar.

Artık bu alçak TC devletiyle iplerimizi koparmanın zamanı gelmiş. Bizim söylemlerimizde aşırı derecede kardeşlik vurgusu, beraber yaşama isteği ve barış sözleri geçiyor. Yaa arkadaş bizi tanımayan, bizi yok etmek isteyen, bizi kendine kölesi gibi gören bir zihniyetle ne kardeşliğini, barışını ya da beraber yaşama isteğini dile getiriyorsun. Bu TC devletine muhtaç mıyız sanki? Onlar gelmiş bizim ülkemizi işgal etmişler, onlar gelmiş bizi öldürmek istiyor. Buna karşı ayağa kalkmak lazım. Geçenlerde Cemal arkadaşın bir röportajını verdiler televizyona, diyordu eğer öz yönetimleri tanımazlarsa ayrılmayı tartışabiliriz. Bence bu alçaklardan ayrılmanın zamanı gelmiş. İçinde bulunduğumuz konjöktürel durum Kürt halkına özgürce yaşamayı dayatıyor. Her zamankinden daha fazla bunun zemini şuan var. Özellikle Rojava ve Şengal'de DAİŞ'e karşı verdiğimiz mücadele tüm dünyada bizi meşrulaştırdı ve bize büyük kazançlar sağladı. Bunun önünde her ne kadar TC devleti ve KDP engel olmak istiyorsa da mücadeleyi biraz daha keskinleştirip radikalleştirirsek kazanacağız. Kayıpları ve bedelleri olacaktır ama kaybedeceğimiz birşey mi var sanki. Boşuna mı demişler kölelerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri yoktur.

Bir de bedeller vermeye de hazır olmalıyız. Bazı halklar milyonlarla bedel vererek Özgürlüklerini elde ettiler, gerekirse halk olarak da bunu göze almalıyız. Ve Bu akıncıları geldikleri yere geri sürmeliyiz.

Tabi bu arada zaman da akıp gidiyor. Ve Abbas arkadaşın dediği gibi hem de altın değerinde. Farkına varmıyoruz ve geri dönüp baktığımızda kocaman günleri, ayları ve yılları devirmişiz. Zamanı devirmişiz, kendimizi devirmişiz. Zaman geçtiğinde ve de insan durup gerilere baktığında bazen her şey ne kadar da basit görünüyor. Gerçekten de bu dünya ne tuhaf bir yer ve bu insanoğlu ne tuhaf bir yaratık. Bazen yaşayıp yaşamamak bile o kadar anlamlı olmuyor. Bazen de yaşam ne kadar da güzel oluyor. Zaman ne kadar da değerli oluyor. Bir dakikaya bazen insan neleri sığdırabiliyor.

Bir gün zamanı durduracak bazı gelişmeler yaşansa şaşırmamak lazım. Gerçekten zamanı durdurabilmek ya da tersine geriye götürebilme imkanı olduğunda ne olacak bu dünyanın hali. İyi mi olacak acaba, kötü mü. Mesela bazen kahredici bir olayı yaşarsın ve o an zamanı geri getirmek için her şeyi yapmak istersin, sadece o acıyı engellemek için. Peki acaba her şey için insan böyle sevinebilir mi? Neyse yaa.... yine girdim bu zaman denilen muammanın içine. Bir buçuk yılımızı doldurduk bu Şengal'de. Ne de hızlı geçiyor zaman. İlk geldiğimiz günü hatırlıyorum da aradan ne kadar zaman geçmiş ve de bu zamanda ne çok şey değişmiş.

Yeni yıl bizim için yeni bir şeyi ifade etmiyor ama 2016 yılının daha ağır geçeceği ve iyi değerlendirdiğimiz taktirde büyük başarıları yaşayacağımız bir yıl olacağı belli oluyor. Önderliğimizi daha fazla özgürleştirme imkanına sahip olacağımız bir yıl olacağı görülüyor. Eğer bu yeni yıldan isteyeceğimiz bir şey varsa varsın bu olsun. Yeni yılın barış getirmesi gibi bir dileğim yok, çünkü karşımızdaki canilerin anladığı tekbir dil var, o dilde de barış yoktur. Diz çöktürmek vardır ve bu zalimlere diz çöktürmenin dışında hiçbir dil ve yol yoktur.

2016 yılı, zalimlere diz çöktürmenin yılı olsun...

18 Ocak 2016

Ayrılık Zamanları

Edebiyatın, sohbetlerin ve de zamanların içinde belki de en fazla işlenen bir konu da ayrılıklardır. Çünkü beraber yaşanmış zamanların yerine artık kopuşların ve de aynı ortamda bulunamayacak olmanın gerçeğini ifade eder. Her ayrılık iğne gibi batar mı insana acaba? Tabi ki hayır! Bazen insanı huzura kavuşturan ayrılıklar olsa da konumuz olan ayrılık bunun tersi olan ayrılıklardır. Yani insanın yüreğini daraltan, boğazını düğümleyen ve insanı ağlamaklı hale getiren ayrılıklardır. Bir sızı gibi insanın içine batan ayrılıklardır. Tabi ayrılıklarda her zaman giden taraf olmak gerçekten daha iyidir. Yani istisnai durumlar olsa da giden taraf olmak daha iyidir. Hatta ölümde bile öyledir. Yani ölümde bile giden taraf olmak daha iyidir. Geride kalan acı ve anı oluyor çünkü. Ayrılıklarda da öyle. Giden taraf ağlamaklı da gidiyor olabilir ama neticede önünde yeni şeyler var. Yeni olaylar, yeni durumlar, yeni yüzler, yeni sohbetler. Geride kalan ise öyle değil. Ona anılar kalıyor anılar. Yani giden arkadaşınla, yoldaşınla yaşadığın zaman kesitleri kalıyor. Bizim gerilla yaşamımızın temel besin kaynağı maneviyat olduğu için arkadaşlık, yoldaşlık, dostluk güzel şeylerdir. Bir açlığı beraber yaşamışsın, bir törenin coşkusunu. Bir gün zorluğu yaşamışsın bir gün ağız dolusu gülmüşsün. Bir gün kıyasıya bir çatışmanın ortasında ölümü yaşamışsın, bir gün Hızır gibi sana yetişen bir yoldaşının dünyayla alay edercesine dudak uçlarına sinmiş gülüşünü. Bir gün onunla kavgalı olmuşsun, bir gün gerilla govendinde elini tutup deliler gibi oynamışsın. Yani uzun lafın kısası bizim bu gerilla yaşamı güzel ve kutsaldır, ve tabi ki yoldaşlığı da öyle. Ondan dolayı beraber yaşadığın bu yoldaşlarınla ayrıldığın zaman yüreğin burkuluyor.

Bugün iki ayrılık rengini yaşadık. Şuan kuzeyde, sokaklarda, hendeklerde, barikatlarda yiğitçe savaşan halkımıza ve yoldaşlarımıza destek amacıyla bir tabur arkadaşımızı gönderdik. Tabur diyorum ama düzenli bir tabur değil, genelde komuta kademesi, şehir savaşında tecrübeli ve de genelde önerisi olan istekli arkadaşlar. Gerçi son süreçte kuzeye gidiş artık tüm arkadaşların temel gündemi, onu ayrı yazarız belki ama bugün gönderdiğimiz bu taburu uğurlarken hepsinin gözünde mutluluk, sevinç, cesaret, intikam duygusu ve bir an önce oralara ulaşma arzusu vardı. Ağız dolusu gülüşlerle uğurladık. Dün onlara toplu bir toplantı yaptık. "Kuzeye gidiyorsunuz" dediğim zaman ne kadar da sevindiler. Gerçekten de o havayı yaşamak lazım. Valla ben de ikinci seferdir örgütümüze kuzey için önerimi gönderiyorum ama kabul etmiyorlar. Şimdiye kadar Şengal'i alma derdimiz vardı ondan dolayı zaten sorun yapmadık ve ısrar da etmedik ama artık burada kalan arkadaşlarımız kalan görevleri tamamlayabilirler. Şimdi ise Musul ve Telafer operasyonları gündeme girdi. Onlara katılabileceğimiz tartışmaları var, bakalım artık. Umarım fazla uzamaz.

İkinci ayrılık rengi ise biraz hüzünlüydü, içi buruk ve gözleri ağlamaklıydı. Nujin arkadaşın düzenlemesi dağa oldu. Tabi bu hüznün sebebi dağa gittiği için değildi. Bundan bir süre önce onun arabasını süren kadın, başka bir kadın ve erkekle kaçıp gittiler. KDP'ye teslim oldular. Giderken arabayı da götürmüşlerdi. Tabi arabayı sonra geri almıştık ama esas mesele Önderliğe ait bir perspektif de arabadaydı ve KDP onu almıştı. Bu perspektifte çok hassas değerlendirmeler vardı. Sadece yönetimlerde olması gerekiyordu. İşte o da o gün arabada unutmuştu ve o gün diğer şerefsizler de kaçıp gitmişti. İşte bu mesele ciddi olarak örgütün gündemine girdi. Belge Sozdar arkadaştaydı, Sozdar arkadaş okuması için Dılşer arkadaşa vermişti, Nujin arkadaş da Dılşer arkadaştan almıştı. Soruşturma açıldı, soruşturma daha bitmeden Nujin arkadaşın düzenlemesi oldu. Tabi bu şekilde gidişi onun çok zoruna gitmişti. O da ilk günden bu yana

buradaydı. Buradaki kadın yönetimi içinde en baştan beri burada olan ve belli emeklerdi de olan bir arkadaştı. Bundan dolayı morallice ve daha farklı bir durumda gitmeyi bekliyordu. Onu uğurlarken hava da tabi ki buna göreydi. Yani hüzün, burukluk, boğazı düğümlenmiş, gözleri nemlenmiş bir haldeydi. Dokunsan hüngür hüngür ağlayacak durumdaydı. Tabi bu biçimde gitmesine biz de biraz üzüldük. Çünkü genel çalışmalara sürekli katıldı. Pek çok yerde yardımları dokundu. En azından o suni, klasik, ters yaklaşımlarını görmedik. Neyse bu yoldaşı da bu psikolojiyle uğurladık. Yani bu ayrılıklar ve de bu ayrılık zamanları, bazen insanı duygulandırıyor. Aslında ayrılıklar olsa da bir anda, kimse fark etmeden olsa daha iyidir. Belki de bundan dolayı söylemişler; "Asıl savaşçılar vedalaşmaz". İyisi mi vedalaşmadan ayrılmak.....

20 Ocak 2016

Firda

Bir süre önce Şengal'deki şoförlerimize bir toplantı yapmıştım. Sadece askeri güçlerimizin 62 tane şoförü gelmişti. Şoförlük mesleği, arabayı kullanma tarzı vb. konularda geniş geniş tartıştık. Şoför arkadaşları uyardığım bir konu da halka yaklaşımdı. Halkın içinde yavaş gitme, halka saygılı davranma, selam verme ve elini kaldıranları da arabaya bindirme konusu. Ben kendim de yollarda gelip gittiğimde (akşamları hariç-güvenlik sebebiyle) elini kaldıran herkesi arabaya bindiririz. Bu sabah Serdeşté'de giderken yanında genç bir kız da bulunan yaşlı bir amca elini kaldırınca önünde durduk. Özgür ve Zınar arkadaşlar arabanın arkasına geçerek onları içeri aldık.

Sınuné'ye ininceye kadar sohbet ettik. Önce yaşlı amcayla sohbet ettik. Amcanın ismi Azwam'dı. İsminin anlamını sordum, bilmiyordu. Biraz sohbet etmek istedik ama tartışma sınırlı. Şengal'deki Ezidiler sohbetler konusunda fazla zengin bir üsluba sahip değiller. Tartışmalar genelde dar ve gelip bir kaç noktada sıkışıyor. Ve o noktalar da genelde şikayet noktalarıdır. Her şeyin dışardan yapılması beklentileri çok fazla. Kendilerine güvenleri fazla yok. Dışardan yapılan şeyleri de beğenmeyen, daha fazla yapılmasını isteyen bir beklentileri var.

Yaşlı amcayla biraz sohbet ettikten sonra utangaç kızın ismini sordum. İsmi Firda'ydı. Ona da isminin anlamını sordum, o da isminin anlamını bilmiyordu. Aslında güzel bir isim. Êzidilerde isim konusunda farklı bir kültür ve anlayış var. Gerçi her toplumda belli bir mantığa göre isim verme kültürü vardır. Bazı toplumlar dini örgüyü daha fazla öne çıkarıp isimlendirme yapar, bazıları doğayla var olan ilişkilerine göre isimlendirme yapar, bazıları temel toplum karakterlerine göre yapar. Kısaca her toplumun kendine esas aldığı bir yaklaşım vardır. Êzidilerde de biraz buna göredir. Kasım, Xelef, Xıdır, Xudada gibi belirgin isimler varsa da, Qolo, Deqo, Mışko, Cırdo, Bırco, Piso, Kéço gibi tuhaf isimler de var. Bu isimlerden bazıları sahiplerinin tipine bakılarak takılmış ama esas mesele biraz farklıymış. Birgün bu tuhaf isimlerin neden konulduğunu, kendisi de bir mucewır (dini alim) olan Şéx Başuk'a sormuştum. Dedi ki; "Êzidiler, Meleké Tawus'un özenle yaratılmış halkıdır. Güzel insanlarımızı doğa üstü güçlerden korumak için böyle isimlendiriyoruz." Yani birisinin ismi Mışko değil de, Pılıng olsaydı, Tanrılar onu erkenden yanlarına çekmek isteyebilirdi. Ya da Piso yerine Delal olsaydı erken yaşta onu kaybedebilirlerdi. Bundan dolayı evlatlarını korumak ve uzun süre yaşamalarını sağlamak için böyle tuhaf isimlendirmeler yapıyorlarmış. Fakat bu genel bir görüş de değildir tabi ki.

Neyse biz tekrar Firda'ya dönelim. İlk başta zar zor ağzından laf alabildik. Utangaç kız başını bile kaldırmadan konuşuyordu. Belki babasının yanında olmasındandı, belki tanımadığı erkeklerle konuşmak istememesindendi, belki yaşadığı derin bir olayın etkisindendi. Arabamız ilerledikçe Firya'yla sohbetimiz de ilerliyordu. Tabi sohbet ilerledikçe Firda da biraz rahatlayıp biraz daha rahat konuşmaya başladı.

Azwam amcanın iki tane eşi varmış ama sadece bir çocukları varmış, o da Firda. Yani Firda bir ailenin tek kızı. Bir baba ve iki annenin tek kızı. Haliyle de el üstünde tutulmuş. Tabi Firda'nın başından epey olay geçmiş. Sohbetimiz açılınca bu da başından geçenleri anlatmaya başladı, fakat önce babası onu teşvik etti. Firya DAİŞ'in elinde 3 ay esir kalmıştı. Ve sonra bir arkadaşıyla kaçmış. Tabi bu iki kızı bizim arkadaşlar Kızılkent'ten almışlardı. Olayı anlatınca meseleyi hatırladım. Ezidi bir arkadaşın aracılığıyla randevulaşmış ve arkadaşlar da gidip onları Kızılkent'te karşılamışlardı. Tabi onlardan birisinin Firda olduğunu bilmiyordum, çünkü o zaman onları görmemiştim. Kadın arkadaşlar onları ziyaret etmişlerdi. Ama o olaydan aklımda kalan şey, o kızlardan birisinin ailesi kızını öldürmek istemişti. Sözüm ona DAİŞ onu kirletmişti ve onlar da onu öldürerek temizleyecekti! Fakat o zaman o aileyi ölümle tehdit etmiştik. Kızın kılına zarar gelirse biz de sizi vururuz demiştik ve kızı bir hafta karargahımıza almıştık. Ailesi zarar vermeyeceğinin garantisini verince kızı onlara teslim etmiştik. Diğer kız da demek ki Firda'ymış.

Firya, çetelerin elindeyken çektiği acıları anlatınca gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. Dökülen göz yaşlarından başına neler geldiğini tahmin etmek zor değildi. Konuyu değiştirerek göz yaşlarını engellemek istedik. "Peki nasıl kaçtın" diye sorduğumda onu heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı. "Onların hareketlerini sürekli takip ediyorduk, ne olursa olsun kaçmaya kararlıydık. En ufak bir fırsatı kolluyorduk. Bizi Şuhada mahallesinde tutuyorlardı. Kendimizi Kızılkent'e yetiştirebilseydik kurtulacağımızı biliyorduk. Fakat bizi oradan alması için birilerini bulmamız gerekiyordu. Arkadaşlarla ilişki içinde olan bir akrabamız vardı. Saçlarımın arasında sakladığım telefonla onunla konuşuyordum. Bir akşam fırsatı bulduk ve evden çıktık. Biraz ilerledikten sonra çeteler bizi fark etti. Ve bizi taramaya başladılar. Ben omuzumdan bir kurşun yedim. Ama durmadık. Yakalansak zaten doğrayacaklardı bizi, onun için ölsek de devam edecektik. Biraz daha gidince silahlarının hakimiyetinden çıktık ve biraz daha ilerlediğimizde arkadaşlara ulaştık. Hiç tanımadığım bu insanları gördüğümde ilk önce biraz korku yaşadık. Ama akrabam bunların arkadaş olduğunu ve arkadaşların iyi insanlar olduğunu söyleyince rahatladık ve yeniden dünyaya gelmiş gibi olduk" diye kaçış hikayesini bitirdi. Evet çok şey yaşamış olan bu Firda kaçarak kurtulmayı başarabilen şanslı kızlardan biriydi. Ama maalesef bugün yüzlerce Firda halen DAİŞ çetelerinin elinde kurtarılmayı bekliyor....

30.01.2016

İnsan ne kadar tuhaf bir yaratık. Erkeği de kadını bir tuhaf oluyor bazen. Yani her birinin farklı bir dünyası var. Erkeğin özgün bir dünyası, kadının özgün bir dünyası. Tüm erkekler aynı mıdır ya da tüm kadınlar aynı mıdır gibi bir genelleme yapmak doğanın kurallarına bile aykırı olur ama her iki cinsin de birbirine benzeyen ortak yanları çok fazladır. Tabi amacım bu konulara girmek değil. Her iki cinsin çirkin bazı yanları da var. Erkekler için genelde bilinen bazı çirkin yanlar, egemen, iktidarcı, güvenilmez, sapık, tecavüzcü vb. özelliklerdir. Kadın için söylenenler ise erkekten daha beter şeylerdir. Hele bir de din etkisiyle veya feodal toplum ölçüleriyle yaklaşıldığında veya kapitalist mal anlayışı gözüyle bakıldığında kadına yapıştırılacak laflar, çirkinlikler çok daha fazladır.

Kürt toplumunda da buna benzer yakıştırmalar var. Fakat PKK mücadelesiyle kadına bakış çok değişti, çok gelişti ve tüm çalışmaların merkezine oturttu. Başkan APO gerçekten de kadını yüceltti. Tabi Kürt kadını da her zaman Başkan APO'ya layık olmak istedi ve oluyor da. Tabi bizim konumuz bu da değil.

Bazı kadınlar var ki içimizde, toplumun kadın için söylediği yakıştırmaların içeriğini daha aşmamış davranışları çıkıyor. Yani geleneksel, çirkin, çirkef, kıskanç, kinci, kariyerist, hırslı (oysa kariyer ve hırs biraz da erkeğe ait olan özelliklerdir) yanları aşamamış kadınlar var. Bu özelliklere sahip kadın gerçekten de çok çirkin oluyor. Kadın dedin mi doğal, samimi, içten, paylaşımcı, açık, sevgi dolu olur. Ama özellikle yetkiye, iktidara bulaşmış, eline imkan geçmiş kadın tipi çok tehlikeli oluyor. Her şeyin onun tekelinde olmasını ister, onun tekelinde olmayan her şeyinse bitmesini kül olmasını ister. Kendisine mal olmayanı, yar olmayanı yerden yere vurur. İşte bugünlerde buralarda da böylesine özelliklere sahip kadınları maalesef görüyoruz. Tanrı tüm cümle alemini bu tip kadınlardan korusun, kimseyi bu tip kadınların tahtasında hedef yapmasın....

8 Şubat ’16

Cizre’de Katliam!

Ağustos ayında bazı merkezlerde öz yönetim ilanları yapılmıştı. Halkımız artık kendi iradesiyle kendilerini yönetmek istiyorlardı. Faşist devletin inkarcı, imhacı yok sayan siyasetine karşı kendini idare edecek ve savunacak iradeyi ilan etmişlerdi. Tabi böylesi bir durumda devletin yönelim içerisinde olabileceği ihtimaline karşın kendi savunma tedbirlerini de almak istemişlerdi. Bazı yerlerde hendek, bazı yerlerde barikat kurarak bir saldırı durumunda kendilerini savunabilecek tedbirleri almışlardı.

Düşman ilk başta Varto ve Farkin gibi bazı yerlere yönelerek bu direnişi kırdı. Bazı yerlerin de öyle kolay kırılmayacağını bildiği için daha kapsamlı yöneldi. Nusaybin, Kerboran, Silopi, Cizre ve Sur’a da yöneldi. Bunların içinde bazı yerler erken düştü ama Sur ve Cizre halen direniyor. Sur’daki direniş 70 günü, Cizre’deki 55 günü aştı. Ve halen düşmedi ve düşmanın yönelimleri karşısında iyi direndi ve onlarca çeteyi imha etti. Özellikle Sur AKP çeteleri için tam bir batağa dönüşüyor.

Ama Cizre’de de çok büyük bir direniş devam etmektedir. Faşist AKP devleti gerçekten de tam bir orduyla yöneldi. Uçak saldırıları hariç her silahı kullanıyor. Cizre şehri gerçekten de yerle bir edilmiş durumda. Cizre’nin şahsında öz yönetim iradesini yerle bir etmek istiyor. Cizre direnişini kırarak tüm Kürtlerin gözünü korkutmak istiyor. Fakat başaramadı ve başaramayacak. Ancak büyük katliamlar yaptığı ve yapacağı anlaşılmaktadır.

Büyük irade karşısında devlet olma prestiji yerle bir olan TC, tarihten günümüze gelen katliamcı yüzünü bir kez daha gösterdi. Onlarca sivil insanın içinde bulunduğu evleri binaları tanklarla vurarak yerle bir ediyor. Birkaç gündür de “vahşet bodrumu” olarak da basında işlenen yerde yaralı ve sivil insanlara yardım edilmesini engelliyordu. En son dün, buraya yönelik olarak çetelerin saldırıya geçtiği ve 60’a yakın insanı katlettiği bilgisi resmi devlet kanalında son haber olarak verildi. Katledilen bazı YPS’li gençlerin içinde bazı gerilla arkadaşların da olduğu belli oluyordu. Çünkü faşist çeteler tarafından katledilen bazı şehitlerin resimleri internetlere verilmişti.

Son süreçte buradan gönderdiğimiz bazı arkadaşların bu katledilenler içinde olduğunu gördük. Demhat Muş, Canfeda Amed, Nujin, Welat Qeşuri, Şıvan Sıne arkadaşların şehit edildiklerini o resimlerden anladık. Bir süre önce, merkez karargah kuzeydeki direnişe katılmak için 40 arkadaş hazırlamamızı söylemişti. İlk önce Çeko arkadaşı ve onunla 6 arkadaş gönderdik. Çeko arkadaş kuzeye gitmek için bir rapor yazmıştı ve arkadaşlar da kendisiyle konuşmamızı, eğer kendisini hazır görüyorsa en kısa zamanda Rojava’ya

göndermemizi istemişti. Ben de çağırıp konuştum, oldukça sevinerek bu görevi kabul etti ve aynı gün Rojava'ya gönderdik. Fakat yanında bazı arkadaşlar da götürmek isteyince Rubar Guyi, Goran Elké, Dılxwaz Sıne, Tayhan Amed, Mordem Şırnak ve Çayan Türk arkadaşları vermiştik. Ondan bir süre sonra diğer arkadaşları göndermemiz istendi. 19 Ocak'ta, 10'u kadın arkadaşlar olmak üzere 33 arkadaş daha göndermiştik. Cizre'de şehit düştüklerini anladığımız arkadaşlar işte bu grubun içinde giden arkadaşlardı. Şehit Dılgeş akademisi için eğitime aldığımız üç arkadaş da (Kendal Mardin, Dılgeş Batman, Welat Gever) kendi başlarına vurup Nusaybin'e gitmişlerdi.

Buradan gönderdiğimiz arkadaşlar gerçekten de sahamızın en nitelikli arkadaşlarıydı. Genelde şehir savaşında tecrübe kazanmış ve suikastte uzman olan arkadaşlardı. Böyle daha şehri tanımadan , şehre yerleşmeden böyle şehit düşmeleri çok kötü oldu. Kuzeydeki bu direnişle birlikte tüm arkadaşların gündemi oraya kaymış. Şengal alınmadan önce burada yoğun bir pratik olduğu için kimse fazla gündem yapmıyordu fakat şehir alındıktan sonra çoğu arkadaş kuzey önerisi yapmaya başladı. Son süreçlerde ise hat safhaya ulaştı. Hatta kuzeye geçmek için 20'ye yakın arkadaş iç firar yaparak Rojava'ya gitti. Bunlardan Kendal, Welat ve Dılgeş hariç diğerlerinin hepsini tekrar yakalayıp buraya getirdik. Şıvan Sıne ve Welat Qeşuri arkadaş da bunlardan ikisi idi. Sonra arkadaşlar kuzey için grup ayarlayın deyince ikisini de giden arkadaşların içine koyduk. Ama onlar da şehit düştü.

İşin kötü yanı açıklanamıyor da. Bu arkadaşların nasıl şehit düştüklerinin ayrıntısını bilemiyoruz ama kahramanca direndikleri açıkça belli oluyor. Tam bir katliam yapmışlar. Cenazeler tanınmayacak halde ve paramparça edilmiş durumda.

Yaşasın bu canilerin zulmüne karşı direnen yiğitlere....

(Ş. Demaht, Ş. Nujin, Ş. Canfeda, Ş. Şıvan)

11 Şubat 2016

Dün bizim doktor abinin vefat ettiğini duydum. Bizimkiler telefonla bana söylediler. İki gün önce telefonla onunla konuşmuştum. Kalbinden biraz rahatsız olduğunu ve doktora gideceğini söyledi bana. Daha ben evdeyken kalp sorunu vardı ve daha o zamanlar pekçok yere gidiyordu. Daha sonra şifalı otları kullanmaya başladı ve iyi gelmişti. Sonra bunları kullana kullana uzmanlaşmıştı ve artık sadece kendisi için değil pekçok kişi bu otlardan ilaç yapmaya başlamıştı. Derken işi büyütmüştü ve bir laboratuvar ve eczane açmıştı. İşin sertifikasını da alarak doktor olmuştu. Yani kendisine ilaç yapmak için başladığı yoldan artık pekçok kişiye faydalı ilaç yapmaya başlamıştı. Tabi bu işi de para için değil sadece iyilik olsun diye yapıyordu. Herkes de onu tanıyordu ve her yerden de ona otlar götürülüyordu ve o da ilaca dönüştürüyordu. Her yıl bana da sırt için ve arkadaşlar için de mide, böbrek, cilt vb. hastalıklar için mutlaka ilaç gönderiyordu. Hatta 2007 yılında dökülen saçlarımı geri getirmek için bile bana özel bir ilaç yapıp göndermişti. Fakat hiç kullanmadım ve Avaşin'deki (Dola 90'é) kampımızın duvarı üzerine koymuştum. O zamanlar kafasında mantar çıkan ve saçları dökülen Ali Pılıng arkadaşa takılarak "bu ilacı duvarın üzerine bırakmıştım, bahara doğru baktım ki mangamızdaki farelerin kılları kedilerin kılları kadar uzamıştı. Sanki bu ilacın büyük faydası olacaktı ama kaçırdık" diyerek takıldım, ama Ali arkadaş gerçekten de bu ilacı kullanmadığı için üzülmüştü.

Bizim doktor abiyi 2013 yılında Hewler'de gördüm. Ben o zaman geri çekilme gruplarında Botan'dan dönmüştüm ve tedavi için oraya gitmiştim. Ve o zaman beni ziyarete gelmişlerdi. Uzun bir süreydi görmemiştim. Aradan geçen zaman zarfında epeyce yaşlanmıştı ve kilo almıştı. Eskiden de zaten oldukça kiloluydu. İki gün beraber kaldıktan sonra geri gitmişlerdi. Şengal'deyken fırsatı olduğunda beni arar bana bazı nasihat verir, güvenliğime dikkat etmemi tembihlerdi. Ben de her seferinde merak etme abi dikkat ederim. "Bak Heci Hatice'nin oğlu bile olsa kimseye güvenmeyeceksin" diyordu. Yani kardeşine bile güvenmeyeceksin diyordu, bir baba havasıyla.

Saygın bir kişiliği vardı, ailede ve çevrede tanınan, bilinen ve saygı duyulan birisiydi. Tabi artık bizim için aile içindeki kayıpların, şehit düşen yoldaşlarımızdan daha acı veren bir yani yok. Çünkü her gün yanı başımızda yoldaşlarımız şehit düşüyor. Yıllarca kaldığım pratiklerde yanımda belki yüzlerce arkadaş şehit düşmüştü. Kollarımda belki onlarca yoldaşım şehit düşmüştür. Şehit düşen her yoldaşımız yüreğimizden de birer parça alıp götürmüştür. Ama param parça olmuş bu yüreklerimizi yine de O yiğitlerin intikamını almak için, halkımızın çektiği acıları bitirip onun özgürleştirmek için kin ve öfkeyle kendini bileyip yeniden yeniden kendini var ediyor. Artık biz devrimciler için aile kavramı sadece bir anne-baba ve onun çocuklarında oluşan toplumsal birim değil. Bizim için ailelerimiz halkı için, ülkesi için, kimliği, yoldaşı için mücadele eden insanlardır.

Ama yine de vefasız evlatlar değiliz. Bizi dünyaya getiren anne-babamıza ve ailelerimizin fertlerine de bizim bu dünyamızı anlamaları ve değer vermeleri ölçüsünde değer veriyor ve sayıyoruz. Abim de bu anlamda sürekli benim PKK'deki varlığımla gurur duydu ve bunu hem bana hem de etrafına yansıttı. Ondan dolayı yeri cennet olsun ve nur içinde yatsın diyorum...

28 Şubat 2016

18 Aylık Savaş Bilançosu

İnsanın kendi günlüğüne savaşın bilançosunu rakamlarla yazması tuhaf sayılabilir belki, fakat ben aynı zamanda burada yürütülen savaşın komutanıyım. Yoldaşlarımızın yaptığı fedakarlığı ve yürüttükleri savaşı söz ile dile getirmekte yetersiz kalabiliyoruz. Ondan dolayı doğanın tekniğe, insan beyinlerinin ise rakamlara dönüştüğü bir dünyada bazen sayılarla ifade edilen bir bilanço da çok şeyi ifade edebilir. Fakat maalesef çoğu zaman biz bu tür şeylere dikkat etmiyoruz.18 aydır Şengal'de kıyasıya bir mücadele var. 540 gün çeken bu zaman diliminin her bir anında mutlaka direnişin bir kesiti vardır. Ben her bir çatışmayı ve olayı yazamadım belki, ama her bir günü savaşla geçmiştir. Benim yazdıklarım, yaşadıklarımızın, arkadaşlarımızın yaşadıklarının çok az bir bölümüdür. Keşke her bir arkadaş da Şengal'i yazsaydı ve hepsini insan toplayabilseydi. Şengal'de yürüttüğümüz mücadeleyi biz yeterince yansıtamıyoruz. Tabi bizim KDP ile yaşadığımız gerginlikler ve çelişkiler de bu mücadelemizin önüne sürekli olarak bir engel çıkarıyor. Yapılan fedakarlığı ve verilen savaşı görmezden geliyor, bazen inkar ediyor, çoğunlukla da bize ait olan savaşı ve direnişi kendine mal ediyor.

Bizim muhabereci Cudi arkadaşımız bazen ayların ve yılların bilançosunu şaşırıyor olsa da tedbiren yanıma aldığım rakamlarla boşluklarını kapatıyorum. Size 18 aylık bir savaşın bilançosunu yazıyorum. Düşman kayıpları bu rakamın üstündedir fakat biz daha çok netleştirdiğimiz rakamları esas aldık. Tabi her ne kadar KDP, bizi inkar ediyorsa da onlar da bu süreçte, özellikle şehir savaşından sonra savaştı, onların vurdukları ya da uçaklarla vurulanlar bu rakamların dışındadır. Buradaki düşman kaybı sadece arkadaşlarımızın vurduklarıdır.

18 aylık bilanço;

Öldürülen çete sayısı; 1351
Netleştirilen yaralı çete sayısı; 408
Elimizde kalan cenazeleri; 249
İmha edilen araç sayısı; 92
Darbelenen araç sayısı; 106
Şehit arkadaşlar; 92 (Şengal'li arkadaşlar dahil olmak üzere, fakat Şengal için şehit düşen YPG'li arkadaşlar bu sayının içinde değil)
Kaldırılan malzemeler;
-5 adet hemır
-2 adet akrep tipi zırhlı araç
-1 adet zırhlı dozer
-11 tane Toyota pikap (bunlardan 3 tanesi patlatmak için hazırlanmıştı. 2 tanesinin üzerinde de doçka vardı)
-bir Kamyon
-5 motosiklet
-295 kléş ve binlerce mermisi ve şarjörü
-24 adet B-7 silahı ve onlarca roketi
-19 BKC ve binlerce mermisi ve zinciri
-36 adet M-16
-7 Karnas ve pekçok mermileri
-2 adet G-3 silahı ve mermileri
-1 adet Melez silahı ve mermileri
-1 adet BKT silahı ve 12 şarjörü
-24 adet tabanca (çoğunlukla Glok
-3 adet 120'lik havan ve 39 roketi
-4 adet 82'lik havan ve 35 roketi
-11 adet 60'lık havan ve 83 roketi
-9 adet 12,5'luk doçka ve yüzlerce mermisi
-2 adet 14,5'luk doçka ve onlarca mermisi
-1 adet 57'lik top
-10 adet pompalı tüfek
-36 gündüz dürbünü
-29 el telsizi
-27 askeri cihaz

-11 bilgisayar ve onlarca telefon
- yüzlerce mayın
-onlarca intihar raxtı, doçka kaideleri, havan ayakları, zincirler vb.
-AKP hükümetine ait çok sayıda belge

3 Mart 2016

Ruslarla Görüşme

Rojava'da YPG'nin Ruslarla ilişkileri vardı. Fakat direk olarak PKK ile ilişkileri yoktu. Geçen yıl Türkiye Suriye sınırında Rusların bir uçağını düşürünce durumlar biraz değişmişti. Direk olarak bazı ilişkiler geliştirmişlerdi ve şimdiye kadar bazı görüşmeler de olmuştu. Bir görüşme de birkaç gün önce oldu ve buna ben de gittim.

Bir süre önce gazeteci sıfatıyla birkaç Rus yanımıza geldi. Bu grup Medya Savunma Alanlarına da gidip arkadaşları görmüşlerdi ve arkadaşlar da yanımıza göndermişlerdi. Bu ilişkinin bizim alanda da devam etmesi için arkadaşlar göndermişti. Adı Dr. Marat olan kişi kendini Putin'in bir danışmanı olarak da tanıttı. Yani gazeteci olarak tanınıyorlardı fakat kendilerinin askeri amaçla geldiklerini saklamadılar. Yanlarında Dr. Lezgin adında Kamışlo'da oturan bir dost da vardı, bu da onlara tercümanlık yapıyordu. Yanımızda iki gün kaldılar. Gazetecilik kimliğiyle iki saate yakın resmi bir tartışmamız oldu. Bunu yayınlamayacağını fakat, görüşlerimizi almak istediklerini söyledi. Tabi ben burada bir PKK temsilcisi olarak konuştum. Ortadoğu'ya ilişkin, Irak'a ilişkin görüşlerimi söyledim. Fakat en çok Türkiye üzerine konuştuk. Ben Osmanlı İmparatorluğunun son üç yüz yılki Çarlık Rus karşıtı siyasetini ve onların yayılmacı politikalarını, yine günümüzde de Türkiye'nin Kafkaslarda sürekli olarak Rusya karşıtı bir zemini canlı tutmak istediğini söyledim. O da, "13 sefer Osmanlılarla savaşa girdiklerini ve bu savaşlardan 12 tanesini kazandıklarını, bir tanesinde ise anlaşma olduğunu, bölgede en güvenilmez devletin Türkiye olduğunu" söyledi.

Sonra sohbetimiz Rus-Kürt ilişkilerine geldi. Bu konuda görüşlerimizi almak istedi. Ben de bildiğim kadarıyla bazı örnekleri verdim. Bildiğim kadarıyla eski tarihte Kürtlerin Ruslarla ciddi bir ilişkisi gelişmemişti ama Sovyet Devriminden sonra Kürtlerle bazı ilişkileri gelişmişti. Ben de bunları örnek verdim fakat Kürtler Rusya'ya karşı gösterdiği güvenin karşılığını alamadı dedim. O "Nasıl yani" diye sorunca örnek vererek izah ettim. "Kürtler, Mahabad Cumhuriyeti ilan ettiklerinde onların en yakın müttefiki Sovyetlerdi. Fakat kısa bir süre içinde desteğini çekerek İran'ın yönelimine ve Cumhuriyeti dağıtmasına, Önderlerini ise idam etmesine göz yumdu. "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Etme Mücadelesini" verdikleri bir dönemde Kürtlere destek vermedi. 1970'lerde Sovyetler Birliği bütün Sosyalist partilere destek verirken, Marksist-Leninist bir parti olan PKK'ye destek vermedi. 1999'da pekçok ülke Önderliğimize karşı uluslararası bir komplonun içine girdi. Önderliğimiz Sosyalist bir ülke olarak bildiği ülkenize geldi. Duma meclisinden oy birliğiyle siyasi statü verilmesi yönünde karar çıkmasına rağmen, Türkiye ile girdiğiniz ekonomik çıkarlar yüzünden bu kararı uygulamadığınız ve Önderliğimize sahip çıkmadınız. Bu anlamda Kürtler size karşı kaygılı yaklaşıyor. Ama son dönemlerde tekrardan ilişkilerimiz gelişiyor. Bu durum sizin için de bu güveninizi yenilemeniz için bir fırsattır" dedim. O da bunu bildiklerini ve bu yeni dönemde gelişen ilişkilerin eski dönemlere benzemeyeceğini söyledi.

Rusya ile bir görüşme ayarlayabileceğini söyleyince ben de herkesle görüşmeye açık olduğumuzu söyledim. Fakat daha önceki görüşmelerden haberi olup olmadığını bilmediğim için ona hiç bahsetmedim. Görüşmeyi ayarladıktan sonra tercüman aracılığıyla bize haber vereceğini söyledi. Bir süre sonra görüşmeyi ayarladığını ve görüşmenin Lazkiye'de olacağını söyledi. Yani Kamışlo'da onlar bizi uçakla götüreceklerdi. Tabi bu durumları olduğu gibi Merkez Karargaha bildiriyorduk. Arkadaşlar görüşmeyi uygun görmüşlerdi fakat Lazkiye yerine eğer Kamışlo olsa daha iyi olacağını söyleyince bu isteğimizi onlara bildirdik. Onlar da "olabilir" deyince oraya gittik. Tabi görüşmeye gitmeden önce Xalıt arkadaşın yanına gittim. Merkez karargah bana öyle demişti. Ondan önceki görüşmeyi onlar yapmıştı. Farklı iki durumun yaşanmaması için ortaklaştırdık. Görüşmeye Reşit (B. Ark) arkadaşla gittik. Yanımızda tutanak alması için Fırat arkadaşı da götürdük. Görüşmeyi Kamışlo'da Rédur arkadaşın yerinde yaptık. Görüşmede üçümüz de HPG elbisesi giymiştik. Çünkü resmi bir görüşmeydi. Onlar iki kişi gelmişti. İsmi Aleksandr olan bir general ve yanında birisi daha gelmişti. Önce Reşit arkadaş konuştu. İlişkinin öneminden ve bundan sonra da devam edilmesi gerekliliğinden bahsetti. Reşit arkadaşın, hazır Bolşevikleri bulmuşken biraz da Sosyalizmden bahsetmemesi günah olurdu. Biraz oraya da girdi. Sonra ben de biraz konuştum. Arkadaşlar alınan füzeler hakkında biraz bilgi göndermişlerdi ve bu görüşmede daha uzun menzilli füzelerin verilmesini istememizi söylemişlerdi. Ben de daha çok bu konularda konuştum. Verilen füzelerin en fazla 7 km gittiğini, Medya Savunma alanlarına gelen Türk uçaklarının daha yüksekten uçtuğunu, bunun için vuramadığımızı, bunun yerine daha uzun menzilli füzelerin gerekli olduğunu söyledim. Yine anti tank füzelerinin de gerekli olduğunu söyledim. Tabi adamlar gerillamızın olduğu alanları biliyorlardı. Bir an önce Türklere ait bir uçağın düşmesini istediklerini, verilen füzelerin bunun için yeterli olduğunu, eğer bu alanlarda o kadar yüksekten uçuyorsa, füzeleri kuzeye götürüp, Diyarbakır ya da Batman'da uçakların kalkış anında vurabileceğimizi söyledi. Ben de ona, şuan kuzeyin pek çok dağında metrelerce kar olduğunu, gerillanın şuanda orada hareket etmesinin zor olduğunu, yine bu füzeleri bu dönemde kuzeye geçirmenin zor olacağını, ondan dolayı da bunu ancak güneydeki

alanlarda yapabileceğimizi ve bunun içinde daha etkili füzelerin olmasını gerektiğini söyledim. Onlar bunu yanına not aldıklarını ve kendi üstlerine söyleyeceklerini söyledi. Görüşmemiz bir saate yakın sürdü, sonra kalkıp gittiler.

Biz de Himo'daki eve geldik. Burası Nusaybin karşısında bir yerdi. Nusaybin'de patlatan her merminin sesi bize geliyordu. Çıkıp bir süre damda oturduk ve orada direnen arkadaşlara ve şehrin sönük ışıklarına baktık. Sınırın bu tarafında farklı bir dünya varken, orada ise kıyasıya bir direniş vardı. Türk Devletinin ordusunu bozguna çeviren bir direniş...

6 Mart 2016

"Gelyé Şehidan"

DAİŞ, yine Gelyé Şılo ve Sıkiniyé'den elimizde bulunan alanlara ve Şehit Dılgeş' saldırdı. Bu saldırı DAİŞ'in buraya yaptığı on birinci saldırı oluyor. Yani tam 11 seferdir Baré, Cefriyé ve Sıkiniyé alanlarının ortasında bulunan, köylülerin de Sındi Kulop olarak adlandırdıkları hakim yeri eline geçirmek için saldırı yapıyor. Dağın bu tarafı çeteler için önemlidir. Eskiden Xanesor da çetelerin elindeyken buraya yaptıkları saldırıyla aslında tüm dağı parça parça ele geçirmek istiyorlardı. Fakat dağın kuzey tarafı tümden özgürleştikten sonra onlar bu hayallerinden vazgeçtiler fakat dağın bu tepesini ellerine geçirmekten vazgeçmediler. Bu seferki amaçları tüm dağa hakim olmak değil fakat Suriye'den gelip, Şengal'e oradan da Telafer ve Musul'a giden yolu kendi denetimleri altında tutmak istiyorlar. Onun için bu tepeyi almadan ovanın üstündeki diğer tepeleri de ellerinde tutamayacaklarını biliyorlar. Ovanın üstünde tuttukları her tepelerini vurup düşürdük. Onlar her yeni tepe tuttuklarında onları da vurup ele geçirdik. Onların buralardan vazgeçmesi 47 yolu olarak adlandırılan yoldan da vazgeçmeleri anlamına geliyor. Ondan dolayı onlar ısrar ediyor ve saldırıyor. Biz de her seferinde saldırılarını kırıp, onları tekrar kovuyoruz. İki gün önceki saldırıları da yine bu amaçla oldu. Saldırıları tekrar kırıldı, 12 cenazeleri arkadaşların elinde kaldı. Fakat bizden de 5

arkadaş şehit düştü. Bu arkadaşlarla birlikte bu vadinin ve dağın korunması ve düşmemesi için verdiğimiz şehitler yirmi arkadaşa yaklaştı. Gelyé Şılo artık "Gelyé Şehidan" oldu.

Bizim bir süredir Mediban'a yönelik bir hamle hazırlığımız var. Rojava'daki arkadaşlar Şeddadé'ye hamle yapacaklar, biz de o hamleye paralel Mediban'da bir hamle yapacağız. Bu hamleyle DAİŞ'in Suriye'den gelen yolu da kapanmış olacak. Biz de Mediban ve Sıkiniyé'yi alarak hem bu yolu kontrolümüze almış olacağız hem de çetelerin dağ ile olan bağını da koparmış olacağız. Artık dağa böyle saldırı yapma yolları da kapanmış olacak.

Çetelerin bu sefer ki saldırıları şimdiye kadar yaptıkları diğer tüm saldırılarından daha kapsamlı ve daha kararlıydı. DAİŞ kesinlikle elimizdeki her üç tepeyi imha etmek ve de gelip yerleşmek için yapmıştı. Büyük ihtimalle Mediban'a yönelik hazırlık yaptığımızın bilgisini almışlardı ve bu saldırıyla onu da boşa çıkarmak istiyorlardı. Adamların dağ savaşında tecrübeleri yoktu. Fakat nasıl ki biz onlarla savaşarak şehir savaşını öğrendiysek, onlar da bizimle dağda savaşarak bazı taktiklerimizi öğrenmişlerdi ve bu taktiklerimizi bize karşı kullanıyorlardı. Bu seferki sızmaları iyi planlanmış bir gerilla taktiği tarzıyla yapılmıştı. Hem Şehit Dılgeş'teki tepecilerimize, hem Şehit Nevrez tepesine hem de onun 1,5 km önündeki tepemize sızma yaptılar. Şehit Nevrez'e ovadan bir kolla sızma yaptılar, onun önündeki tepeye her iki Sıkiniyé'den iki koldan sızma yaptılar, bir kolları da her iki tepenin ortasındaki küçük boğaza gelmişti. Şehit Dılgeş'e de iki kol biçiminde sızma yapmışlardı. Bir kolları tepecilerin olduğu yere gitmişti, bir kolları da Şılo dolunun içinde bulunan arkadaşların noktasına gitmişti. Yani 6 koldan üç tepeye ve noktaya sızma yaparak saldırmak istediler. Bir de sabah saldırı başladıktan sonra zırhlı bir kepçe ile tam vadinin ağzındaki satırı (topraktan bend) açtılar ve iki hemırle de saldırdılar. Bu alanda Ahmet, Mızgin ve Ferhat arkadaşların taburu vardı. Yani üç taburluk bir güç vardı.

Şafak sökülmeden önce Şehit Nevrez tepesine sızma yapan çeteler, tepedeki tel örgünün altına kadar gelip mevziye bomba atarak başladılar, fakat bu mevzi boştu. Tabi böylesi eylemlerde eylemi başlatan güç daha inisiyatifli sayılır. Fakat bizim arkadaşların avantajı, o anda herkesin uyanık ve intişarda olmalarıydı. Fakat uyanık olmalarına rağmen arkadaşlar oraya kadar gelen çeteyi fark etmemişti. Tepenin etrafına arkadaşlar mayın da döşemişti, belki de ondan dolayı da biraz rahat davranmışlardı. Bomba patlayınca arkadaşlara birşey olmamıştı ve hemen karşılık vermişlerdi. O zaman tepede Kedkar arkadaş vardı, hemen arkadaşları mevzilendirip çetelere vurmaya başlamışlardı. Buraya gelen çete, intihar eylemcisiydi, esas saldırı kolu onun arkasından tepeye girecekti. Fakat arkadaşlar direk karşılık verince tepeye girememişlerdi ve çatışmaya dönüşmüştü. Oraya kadar gelen çete yaralanınca kendini patlatmıştı. Çatışma çıkınca Ahmet arkadaş da hemen Şehit Nevrez'e gitmişti.

Aşağıda çatışma başlayınca diğer yerlerdeki sızmalar çatışmaya ve saldırıya dönüştü. Şehit Dılgeş'te de sızma çatışmaya dönüştü. Burada arkadaşların hem yerleri hem de durumları iyiydi. Nokta ile bu tepe arasındaki yere arkadaşlar her gün sabaha doğru bir keşif grubu çıkarıyorlardı. O gün bu grup biraz gecikmişti ve daha yerlerine ulaşmadan gelip çetelerin grubuyla karşılaşıyorlar. Bu çeteler noktanın kendisine sızma yapmak için gelen gruptu. Arkadaşların doldan çıktığını görünce ilk önce onlar arkadaşları vurmuştu. İlk atışta Mazlum arkadaş şehit düşmüştü, daha sonra da İntikam arkadaş şehit düşmüştü. Bu tarafta da çatışma başlamıştı.

Çeteler saldırdığında ben Gundé Xelef'teydim, Devrim arkadaş da Baré'deydi. Cihazla ona söylemişlerdi ve o hemen vadiye gitmişti fakat orada telefon çekmediği için bana söyleyememişti. Fakat bulunduğum yerde silah sesleri hafiften bize geliyordu. Hemen arkadaşlara sordum ve vadide çatışma olduğunu söylediler. Direk kalkıp oraya gittim. Arkadaşlara yetiştiğimde Şehit Dılgeş'teki çatışma bitmişti arkadaşlar orada yaralanan Şervan ve Şahin arkadaşları indiriyorlardı. Diğer iki tepedeki çatışmalar halen devam ediyordu. Boğazdaki çeteleri arkadaşlar ilk başta fark etmemişlerdi ve bundan dolayı da takviye giden Agit Colemérg arkadaş onların içine düşmüştü. Bombasını çekip hemen saldırmıştı fakat bir çeteyi vurduktan sonra şehit düşmüştü. Ferzat arkadaş da oradaki bir çeteyi öldürmüştü, bir tanesi de kendi patlatmıştı. Şehit Nevrez'in altındaki çeteler ne saldırabiliyordu ne de geri çekilebiliyordu. Tabi Şehit Agit Afrin tepesine hemen bir grup gönderip onları bir de sağ taraftan vurmaya başladık. Oradaki kolu imha etti arkadaşlar. Ve o tepede çatışma bitti. Geriye diğer tepe kalıyordu. En kötü saldırıyı da zaten buraya yaptılar. Bu tepeye üç koldan gelmişlerdi. Boğazdaki kollarını da arkadaşlar imha edince ova ve Sıkiniyé'den gelen iki kolları kalıyordu. Sırt sırt gelen kol direk tepeye bombalarla saldırmıştı. Bir çete mevzinin içine girip Béston ve Ferhat arkadaşı şehit etmişti. Şoreş Adıyaman (tepe komutanı) arkadaş direk bunu vurup öldürmüştü. Tabi Béston ve Ferhat arkadaş diğer taraftaki kol ile çatışıyorlardı. Bu mevziye gelen çete sırttan koşarak kendini mevzilere ulaştırmıştı. Arkadaşlar buna da vurmuşlardı ama adam kendini mevziye ulaştırmıştı. Bu çete

büyük ihtimalle grubun komutanıydı. Elinde portatif bir M-16'sı vardı. Omuzunun üzerine de bir kamera bağlamıştı. Ve tüm saldırıyı kameraya almıştı. Arkadaşların nasıl şehit olduğu ve kendisinin de nasıl vurulduğu kaydedilmişti. Fakat bu adam tepeye saldırmadan önce onun yanındaki çeteler, her tarafta vurulduklarını ve artık saldırının boşa çıktığını ve geri dönülmesi gerektiğini buna söylemiş. Fakat bu adam tepeyi düşürmeden geri dönmeyeceğini söylüyor ve öyle saldırıyor. Bu çete Arapça konuşuyordu, fakat cenazesine baktığımızda, çekik gözlü bir Çeçen'e benziyordu.

Yukarı Sıkiniyé'den gelen ve arka taraftan tepeye girmek isteyen kol halen çatışıyordu. Tabi bu kol tam bizim ortamıza düşmüştü. Yani tepeyi düşürmek için arka tarafa gelip bizim taraftan tepeye girmek istemişti. Ama çatışma başlayınca bunlar tepenin 100 metre aşağısında kaldılar. Xebat arkadaşın tepesi olarak adlandırdığımız tepede bunların bir savunma grupları vardı. Biraz uzak düşüyordu ama eğer kaçmak isteselerdi ilk başta kaçabilirlerdi. Fakat daha sonra zaten oradan çıkamadılar. Orda 4 çete kalmıştı. Üç taraftan etraflarını sarmıştık. Fakat böylesi durumlarda bazen arkadaşlar hemen duygusallığa gelip rastgele hareket edebiliyorlardı. Ondan dolayı arkadaşların rastgele hareketine müdahale ettik. Yukarı taraftan iki doçka arabasını yerleştirdik. Aradaki mesafe fazla değildi. Alişér ve Levent arkadaşlar doçkaya hakimdi. Arkadaşlar doçkayla iki tanesini öldürdüler, bir tanesi de yaralı görünüyordu. Ama bir tanesi de halen çatışıyordu. Bu arada Ferhat arkadaşı da Şoreş arkadaşın yanına takviye göndermiştik. Ferhat arkadaşa, yanına bir arkadaşı alarak çetelerin üstündeki sırtın başına gitmesini ve orada kalan iki çeteyi vurmasını söyledim. Ferhat arkadaş onların üstüne gidip onları vurdu. Bir tanesi kendini patlattı. O grup da tümden imha oldu. Arka taraftaki çeteler biraz daha çatıştıktan sonra ve yaralılarını aldıktan sonra geri çekildiler.

Ovadan tam vadiye yani kapıya doğru zırhlı bir kepçe ve arkasından da iki hemır geldi. Satırın arkasında Levend ve Elişer arkadaş doçkaların başındaydı. Kepçe kapıdaki toprağı kaldırarak yolu açtı. Tabi bu arada arkadaşlar vuruyorlar ama her tarafı zırhla kaplı olduğu için etkili olamıyordu ve adam ilerlemeye devam ediyordu. Onların 200-300 metre yukarısında yolun tam üzerinde ben ve Devrim arkadaş vardık, tabi yanımızda da 20'ye yakın arkadaş vardı. Sanırım arkadan gelen hemırlar kendini patlatmak için geliyorlardı. Yoksa öyle tam ortamıza gelip çete boşaltamazlardı. Kepçe yolu açınca tedbir olarak biz kendimizi biraz yolun üstüne verdik ama onları durdurmamız gerekiyordu. Hemen yolun kenarına iki B-7 koyduk. Levend arkadaşın yanında 23'lük doçka vardı. Levend arkadaşa Kepçenin direk camını nişan alarak ateş etmesini söyledik. Gerçekten de kepçe durdu, sonra tekrar hareket etti, fakat geriye dönüp aşağı indi, yani ovaya doğru gitti. Fakat darbe aldığını hemen fark ettik, çünkü çok yavaş gidiyordu. Kapının 200 metre aşağısına gittiğinde de kepçenin içinden yaralandığı belli olan birini indirip götürdüler ve hemırlar da tekrar Tewra köyüne doğru gitti. Akşam arkadaşlar gidip kepçeyi kontrol ettiklerinde bir doçka mermisinin kalın hemır camını (kepçeye hemır camını monte etmişlerdi) deldiğini ve şoför koltuğunda birikmiş kanı gördüler. Demek ki 23'lük doçka bu kalınlıktaki bir camı delebilmişti.

Böylece şimdiye kadarki en kapsamlı saldırıları da kırılmış oluyordu. Fakat 5 arkadaş da şehit düşmüştü. Bu kayıp ikinci seferdir, bu alanda üst üste verdiğimiz ikinci toplu kaybımız oluyordu. 2014'ün sonbaharında Baré'yi aldığımızda Dılgeş arkadaşla birlikte yine 5 arkadaş şehit düşmüştü. Çetelerin 12 cenazesi silahlarıyla birlikte arkadaşların elinde kaldı fakat bunun dışında da çetelerin 7-8 kaybı oldu.

Burada şehit düşen her beş arkadaş da ilk süreçten beri Şengal'e gelen ve burada pratik yapan arkadaşlardı. İçlerinde sadece Béston arkadaş bu sonlarda gelmişti. Mazlum Amed, Ferhat Siirt, Agit Colemérg, ve İntikam Cizre arkadaş gerçekten de bu alanda ilk baştan beri en fazla emekleri olan arkadaşlardı. Tüm arkadaşlar da birbirinden fedakar ve cesaretli arkadaşlardı. Bu direnişle bu saldırı da kırılmıştı. Fakat böylesine değerli 5 arkadaşımız da şehit düşmüştü. Şengal'e geldiğimizden beri bu Gelyé Şılo hattı sürekli bir direniş mevzisi oldu. Bunun öncülüğünü Dılgeş yaptı ve bugün de Mazlumlarla devam ediyor. Bu vadinin ismini de değiştirdik. Gelyé Şılo artık "Gelyé Şehidan" oldu. Bu vadinin her bir tepesi artık bir şehidin adını taşıyor. Bu yoldaşların direnişiyle de tüm vadi şehitlerin vadisi oldu. Kendileri zaten bu saldırıyı boşa çıkarttılar ama geride kalan yoldaşları olarak da önümüzdeki hamleyi bu arkadaşlara adayacağız. Ve onların intikam hırsıyla Şengal'in batı tarafını tümden özgürleştireceğiz...

(Ş. Bestun, Ş. Mazlum, Ş. İntikam, Ş. Ferhat, Ş. Egid)

2 Nisan ‘16

Mediban Hamlesi

Şengal’in alınmasından sonra saha toplantımızı yapmıştık ve kış sürecinde güvenliğin yanı sıra ideolojik eğitimlere de biraz ağırlık vermeyi planlamıştık. Newroz’dan sonra tekrardan bahar hamlelerine başlamayı düşünüyorduk. Tabi bu planlamamızın büyük bir kısmı gerçekleşti. Şılo hatlarındaki intişar durumundan dolayı eğitim planlaması tam yürümedi. Diğerleri yürüdü.

Bundan bir süre önce Bahoz arkadaş bizi bir planlama için çağırınca Hol tarafına gittik. Şeddadé’de bir hamle başlatacaklarının bilgisini verdi bize. Bizim de Mediban köyünü almamız için hava saldırısı ayarlayacaklarını söyledi. Ben de, mademki hava desteğini yapacaklar o zaman Xeyalé’ye kadar tüm hattı alalım dedim. Fakat YPG’ye destek veren uçakların Irak toprağına bu kadar giremeyeceğini söyleyince Mediban’la sınırlı kalacaktık. Biz de bu çerçevede Mediban köyünü almak için hazırlık yapmaya başladık. Arkadaşların belirttiği tarihe birkaç gün vardı. Ondan dolayı biraz acele etmemiz gerekiyordu. Ciğer arkadaşın cephesi zaten hazırdı, Şengal’den ve Xanesor’dan getirdiğimiz arkadaşlarla operasyona katılacak sayıyı tamamladık.

Belirtilen tarihte Şeddadé operasyonu başladı fakat bize beklememiz söylendi. “Şeddadé’yi alalım sonra Mediban’a döneriz” dediler. Ve beklemeye başladık. Şeddadé alındıktan sonra da ha bugün ha yarın derken yaklaşık 40 gün bekledik. Irak toprağında bizim için vurmak sorun oluyormuş özellikle KDP bunu ciddi sorun yapıyormuş. Burada işbirliğini onlarla yapmışlar. Nasıl ki Rojava’da YPG ile koordineli yapıyorlarsa burada da onlarla yapıyorlar. KDP de bizimle ortak çalışmadığı ve çalışmak istemediği için sorun oluyormuş.

Tabi bu bekleme zamanında askeri eğitimlere biraz ağırlık verdik ama sonuç itibariyle bir beklemenin yarattığı beklentili ruh hali sıkıcı olabiliyor. Tabi Mediban’ın alınmasını YPG bizden daha fazla istiyordu. Özellikle Şehit Xebat sahası. Çünkü Şeddadé’yi almakla Irak sınırına paralel olarak ilerlemişlerdi ve Irak’tan onlara saldır oluyordu ve de olmaya devam edecekti. Özellikle Mediban bunun için sürekli risk olacaktı ve bundan dolayı da onlar bizden daha fazla buranın alınmasını istiyorlardı.

Derken operasyonun başlayacağı netleşti. Çeko Amed arkadaşla son kez planlamayı tartışmak üzere sınırda görüştük. Aslında bu operasyona direk ben koordine olmayacaktım, operasyonu YBŞ adına yapacaktık. Mazlum arkadaş koordine edecekti fakat bazı görüşmeler için O ve Zeki arkadaş Bağdat’a gittiler. Dağda yapılacak komuta konseyi toplantısına da Agit Kelar ve Berfin arkadaşları göndermiştik. Aslında toplantı için arkadaşlar beni çağırmışlardı fakat Mazlum arkadaşın Bağdat’a gidişi ve bu operasyonun gündemde olmasından dolayı ben mecburen kaldım ve diğer iki arkadaşı gönderdik.

Operasyon 8 Mart’ta başladı. Çekogil onlar Rojava tarafından sınıra doğru geldiler, biz de Kolık’tan kendimizi çetelere doğru bırakmaya başladık. Biz operasyonu üç koldan başlattık. İlk gece arkadaşların tepe xiyar dedikleri yeri aldık. Buraya çeteler ara sıra gelip gidiyorlardı. Akşam Heronların altında arkadaşları harekete geçirdik. Tabi keşif uçaklarıyla hareket etmek alışık olmadığımız bir durum Şimdiye kadar hep bizi keşfeden ve bizi vuran uçakların eşliğinde çetelere yönelik operasyon yapıyoruz. Hareket tarzını çok ağırlaştırıyor tabi. Çünkü her hareket ettiğinde koordinatını vermen gerekiyor. Çok titiz oldukları görülüyor. Hol operasyonu sırasında yanlış koordinatlar yüzünden uçaklar arkadaşlara ait bir tepeyi vurmuştu ve 10 arkadaş şehit düşmüştü. Bazen ufak bir yanlışlık böyle pahalıya patlayabiliyor. Ondan dolayı adamlar en küçük bir bilgiyi bile defalarca soruyorlar. Gece yarısına doğru arkadaşlar Tepé xiyara girdi. Tepe boştu, çeteler yoktu.

Sabah olunca, arkadaşların tuttuğu tepenin altında birkaç çetenin olduğunu gördük. Kısa süreli bir çatışma yaşandı sonra çeteler orayı bırakıp kaçtılar. Tabi bizim ilerlediğimiz hattın Rojava tarafından da YPG’li arkadaşlar ilerlemişti. Çetelere ait mevzilere arkadaşlar girdiler, onlara ait bazı silah ve cephane vardı onları da aldılar.

Öğleden sonra ilerledik. Ebu Ceriz denilen askeri nokta vardı tam üçgende, oraya YPG gitti, onun üzerindeki tepeye doğru da biz ilerledik. Tepeye giderken tabi önümüzde ne olduğunu bilmiyorduk, çetelere ait bir alandı ve uzak bir mesafeydi. Yukarda keşif uçağı dolaşıyordu. Arkadaşların tutmak üzere gittiği tepede 3-4 tane çete vardı ve ben koordine yerinden görüyordum. Arkadaşları da ona göre koordine ediyordum. Saldırı grubuyla birlikte 2 tane hemır ve 1 de doçka arabası vardı. Savunmalı bir biçimde

arkadaşları gönderiyorduk. Arkadaşlar tepeye doğru yaklaşınca çeteleri görmedik artık. Ya tepeyi bırakıp kaçmışlardı ya da saklanmışlardı. Arkadaşlar tepeye 50-100 metre yaklaşınca tepeye birkaç atış yaptı. Karşılık gelmeyince arkadaşlar tepeye saldırıp girdiler. Meğerse yeni bırakmışlardı ve çeteler tepenin hemen altındaydı. Tam bu sırada keşif uçağı da ne hikmetse çeteleri yeni görmüştü ve onları vuracaklarını fakat bunun için arkadaşların zarar görmemesi için tepeden geri çekilmelerini söyledi. Tabi çeteler hemen oracıktayken arkadaşlara vurmalarını söyledim. Orda 2 tanesini öldürüp 4 tanesini de yaraladı arkadaşlar. Sonra arkadaşları geri çektik ama uçaklar vurmadı. Adamlar da kendi araçlarına binip kaçtılar. Fakat sabahleyin uçaklar bir sefer orayı vurmuştu. Yani tepeyi almadan önce.

Tepeye arkadaşlar tekrar girdi. Cepheye bağlı hareketli takım ile gayrı meşru bir grup beraber buraya kadar gelmişti. Bu gayrı meşru grup, tecrübeli ama kuralsız arkadaşlardı. (Ahmet, Demhat, Mazlum, Devran ark) Ciger arkadaşın yanına göndermiştim, o da onları ön grupla göndermişti. Tabi rollerini de oynadılar. Tam bu sırada Mediban'dan bir intihar aracının arkadaşlara doğru hızla ilerlediğini söyledi arkadaşlar. Sonra hepimiz de canlı canlı takip etmeye başladık. Aracın tepeye arkadaşlara doğru ilerlediği belliydi. Tepenin içine yol girdiği için arkadaşlara hemen tepeyi boşaltmalarını ve tedbirlerini almalarını söyledim. Arkadaşlar tepeyi boşaltıp yoldan uzaklaşamaya başladılar. Tabi bu arada oradaki zırhlı araçları da geri çekip sağlama almak istedik. Ama adam artık tepeye ulaşmıştı ve büyük bir patlamayla havaya yükselen ateş ve dumanı gördük, sonra da ses geldi. Tabi bu arada cihazla ses geliyordu. Hemen bağlantı kurdum. Ahmet arkadaş durumun iyi olduğunu söyledi fakat yoldan tam uzaklaşmamış Agır Bané arkadaşın görünmediğini söyledi. Birkaç dakika arasında arkadaşın şehit düştüğünü söylediler. Yoldan uzaklaşmak istemiş ama yetişememişti. Bu arkadaş KCK basınından yeni gelmişti ve bu hamle planlamasında yoktu. Orada ne işi vardı ben de yeni öğrendim. Neyse bu farklı bir mesele sonra anlarız.

O akşam ele geçirdiğimiz yerleri sağlamlaştırdık. Sabahla birlikte ben de kendimi bırakıp tuttuğumuz tepeyi kontrol ettim. Akşamleyin arkadaşlar zaten etrafta kısmi bir arama tarama yapmışlardı. 4 çete cenazesi ve bunlara ait malzemeleri almışlardı. Sabah ben gittiğimde biraz daha aşağısına da arkadaşları gönderdim, orda da arkadaşlara parçalanmış bazı cenazeleri ve 4 silahı daha gördüler. Bunlara büyük ihtimalle uçak vurmuştu. Silahlar cenazelerin üzerinde değil, o yakınlarda bir dolun içindeydi. Bu taktiği çeteler sivil görünümü vermek için kullanıyorlar. Çetelerin ele geçirdiği alanlarda sivillerde bulunuyor bazen. Uçaklar da bu konuda biraz hassas. Yani en azında siviller vuruldu denmesin diye dikkat ediyorlar. Ve çeteler de bunu bildiği için bazen sivil görünümü vermek için elbiselerine, silahlarına dikkat ediyorlar. Keşifler dolaştığı zaman silahlarını bir kenara bırakabiliyorlar. Hatta bazen önlerine koyun sürüleri verip çoban oluyorlar, yani sivil görünüm vermek için değişik taktiklere başvuruyorlar.

Arkadaşlar topladıkları silah ve cephaneleri yere dizerek görüntülerini aldılar. YPG'li arkadaşların, yine uçakların vurduklarıyla beraber ilk akşam 18 cenaze ele geçmişti. Tabi bunlara ait silahlar da kaldırılmıştı. Kaldırılan silahların içinde bir tane de tabanca vardı. Çetelerin üzerinden kaldırılan malzemelerin içinde bizim arkadaşların en fazla dikkatini çeken silah M-16 ve tabancadır. Fakat izinsiz kaldırılmaması için uyarı yaptığımızdan dolayı bize teslim ediyorlar ama kendilerine vermemiz için öneri de yapıyorlar. Bu tabanca için de hareketli takımın önerisi vardı. Kendilerine verilmesini öneriyorlardı. Ciger arkadaşın da görüşünü aldık. tabi sonuçta bir arkadaşa vermemiz gerekiyordu ve takımın görüşünü aldık, takım adına Devrim Gever arkadaşa verilmesini öneriyorlardı, ben de hamle koordinesi adına ona verdim. Kolık dağı alındığında da Serdem arkadaş rolünü oynamıştı fakat kafasından yaralanmıştı. Biraz iyileşip geri geldiğinde ona bir tabanca ödül vermiştik ve direk ağlamıştı. Niye ağlıyorsun diye sorduğumda, "şimdiye kadar örgütte hep ceza almıştım, ilk defa bir ödül alıyorum onun için kendimi tutamadım" demişti. Demek ki savaş ortamında ödül önemlidir.

Akşam Bırindar arkadaşın taburunu ve Çiya Heybet arkadaşın kolunu da harekete geçirdik. Onlar da belirlenen yerlerine gittiler fakat Çiya arkadaşın kolu mutlaka tutulması gereken tepeyi değil de arkadaki tepeyi tutmuşlardı ve bu da operasyonun gidişatını etkiledi. Köyün üzerinde hakim bir sırt vardı ve birbirinin devamı biçiminde olan dört tepecik vardı. Arkadaşlar oraya gittiğinde tepeciklerin birbirinden biraz uzak olduğunu söylediler ve hepsini tutamayacaklarını, bunun yerine arkadakini tutacaklarını söylediler. Uygun değilmiş ve kalabalık olacakmış deyince ben de tamam o tepeyi tutun diğer fazla arkadaşları da arkada uygun yerde düzenleyin dedim. Meğerse bunlar tümden sırtı tutamayacaklarını söylemek istemişler. Sabah olunca arkadaşların elinde olması gereken tepeye baktım boştu, acaba yanlış yere mi bakıyorum dedim tekrar baktım yine boştu. Cihazla bağlantı kurdum ve Çiya arkadaşa sordum. "Akşam dedik ya, uygun değil diye" deyince yerlerini tutmadıklarını anladım. Aslında ben onların onu demek istediklerini bilseydim kesinlikle kabul etmeyecektim. Çünkü o kolun görevi orayı tutmaktı. Aslında ben yanlış anlamış bile olsam

onların yine orayı bırakmamaları gerekirdi. Neyse, hemen bir grubu ayarlayıp oraya göndermelerini söyledim. O esnada Brindar arkadaş, tepeye doğru birkaç çetenin çıktığını söyleyince arkadaşları durdurdum. Çünkü gitseler yetişmeyeceklerdi ve açıkta kalacaklardı. Ve çeteler gelip tepeyi tuttular. İlk başta haberleri yoktu, sonra durumu fark ettiler. Eğer orda arkadaşlar olmuş olsaydı hepsini rahatça vurabilirlerdi. O gün, gün boyunca oraya gelip yerleşmiş olan birkaç tane çeteyi öldürmekle geçti koskoca operasyon. En sonunda uçaklar vurdu ve ancak öyle arkadaşlar gidip o tepeyi aldılar. Tabi tüm günümüzü aldı ve tüm çeteler tedbirlerini aldılar. Eğer akşamdan orayı almış olsaydık durum daha farklı olurdu, direk köye yönelecektik. Ama operasyonun seyri biraz değişti.

Sabah olunca ha keşif uçağı gelsin başlayalım, ha uçaklar gelsin vursun devam edelim derken o gün de akşam oldu ve o akşam Şeddadé'de çeteler arkadaşlara saldırdı ve orda bir köyü arkadaşlardan aldılar. Ve bazı kayıplar olmuştu , arkadaşlar karşı saldırı yapıp köyü almak istediler ve uçaklar oraya gitmişti. YPG'ye tahsis edilen uçaklar Medibanı vuran uçaklarmış. Sanki Amerika'nın uçak sorunu varmış da başka uçak yokmuş. Oradaki saldırıyı iki günde ancak kırabildi arkadaşlar. İki günde de geri alma. Ondan sonra geleceklerini söylediler. Fakat havanın bozulacağını da eklediler ve kötü havada uçak kaldıramayacaklarını da eklediler.

Gerçekten de hava bozuldu ve üç gün yağmur yağdı. Tabi bazen aralıklarla yağıyordu ama yağdığında da bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Birkaç dakika içinde sel olup akıyordu. Buranın hava durumları tuhaftır. Her durumun en aşırısı var. Bu hafta içerisinde bu durumların en yoğun hallerini yaşadık. Yağmur mu yağacak bir anda sel olup her tarafı süpürüyor. Rüzgar mı esecek, öylesine bir rüzgar esiyor ki insanın sinirlerini bozuyor. Zaten bu Şengal'in rüzgarları meşhurdur. Sıcaklılar da ha keza öyle. Bir sıcaklık ki insanı bunaltıyor. En şiddetli rüzgar, en sıcak gün, en yoğun yağmurların yağdığı birkaç günü yaşadık ama tüm bu zorluklara rağmen arkadaşlar gerçekten de büyük bir fedakarlık yaptı. Arkadaşlarımızın çoğu genç ve yaşamın zorlukları karşısında biraz tecrübesizler. Bu anlamda bu tür pratikler onlar için bir tecrübe de oluyor. Bu operasyonda tabi kadro arkadaşların dışında Ezidi arkadaşlar ve Şemerli Araplar da var.

Derken hava durumu da düzeldi ve tekrardan operasyon başlayacak dediler. Tabi dediler derken arkadaşların baskısı oluyordu. Ve keşif uçağını gönderdiler akşam. Fakat uçaklar vurmadı, hedefleri söylememize rağmen vurmadılar. Ertesi sabah YPG'nin operasyon odası, artık uçakların vurmayacağını ve Amerikalıların bu operasyondan çekileceklerini bildirdiler. Yani Amerikalılar öyle demişler. Şahin ve Bahoz arkadaşlarla konuştum, onlar da Irak toprağı olmasından dolayı KDP'nin onlara baskı yaptığını söylemiş. Hatta KDP, Amerikalılara "mediban'da bize bağlı güçler var uçaklar vurmasın" demiş. Yani düşmanlığın bu kadarı da olmaz. Bu KDP illetinden kurtulamadık gitti. Onların bu ihanetçi ve işbirlikçi yaklaşımları olmasaydı şimdi Kürt ulusal mücadelesi tüm uluslararası alanda meşruluk kazanmış ve halkımız bir statü kazanmış olacaktı.

Tabi uçakların vurmayacakları netleşince YPG yönetimindeki arkadaşlar da "uçaklar vurmayacak, artık siz bilirsiniz, istiyorsanız operasyonu iptal edin, istiyorsanız da kendi gücünüzle devam edersiniz" dediler. Tabi söylemesi biraz kolay ama "arkadaşlar, adamlar uçaklarla vurmayacaklar onun için operasyonu iptal ediyoruz" diyemezdik. Çünkü yaklaşık 2 aydı arkadaşları toplamıştık bu hamle için. Bir de bu adamların şantajına boyun eğemezdik. Sanki uçaklar vurmasa bir köyü alamazdık gibi bir havaları var. KDP zaten onlara bunu açıkça söylüyor. Ondan dolayı bunlara uçaklar olmadan da bu hamleyi başaracağımızı göstermeliydik. Bunu yapmasak KDP "bakın bunlar Şengal'i aldıklarını söylüyorlar ya. Bakın uçaklar olmadan bir köyü bile alamıyorlar" diyecekti. Ondan dolayı mutlaka yapmalıydık. Şehit Xebat saha yönetimi de (Çeko, Sozdar ve Tevfik arkadaşlar) bizim gibi düşünüyorlardı. Hatta onlar bizden daha fazla bu operasyonun yapılmasını istiyorlardı çünkü eğer bu köyü almasaydık onlar Şeddadé mevzilenmesini tümden gözden geçirmek zorunda kalacaklardı. Ondan dolayı her iki sahanın yönetimi olarak tartıştık ve "devam" kararını aldık.

Köyü üç taraftan çembere almıştık fakat ova tarafı açıktı. Bu köyü kuşatmanın dezavantajı, köyün 4.5 km uzun olmasıydı, yani dağınıktı. Biz ova tarafından da çemberi daraltmak istiyorduk. Hem köyün batısından hem de doğusundan çemberi daraltmak istiyorduk. Ve akşam başladık, bu sefer dozerlerimizde sorun çıktı. Soran arkadaş akşam çalışamayacağını söylüyordu, göremiyormuş. Neyse bir akşamımız öyle geçti. Gündüz gönderdiğimizde ise çeteler kurşun atıyordu diye gitmiyordu. Ondan sonra dozer bozuldu, yenisini getirdik Rojavadan. Mahmut adında yerel bir yerel arkadaş vardı o gidip çalıştı. Tabi Çeko arkadaşların sahasında teknik ve güç getirdik eğer onlar da olmasaydı zorlanırdık. Tabi bu arada Mazlum arkadaş da Bağdat'tan dönmüştü. Onu da Alan arkadaşların tarafına (köyün doğu tarafı) gönderdim orda ihtiyaç olacaktı. Onların tarafındaki kepçeci arkadaş Şervan arkadaş) kolundan yaralanınca Mahmut'u oraya gönderdik. O taraftan da fazla ilerlemediler.

İşi sadece kepçelere bıraksaydık uzayacaktı. Ondan dolayı arka taraftan ve ova tarafında iki kolu köyün tam ortasını koparacak biçimde harekete geçirdik. Köyün ortasından girmemiz iyi oldu çünkü onlar mevzilenmelerini genelde köyün her iki ucuna göre yapmışlardı. Akşam köyün yarısından itibaren batı tarafını kopardık.

Adamlar soğuk kanlıydı. Bizi evlerin içine çekmek istiyorlardı. Belli ki hazırlıkları vardı, mayınlama, intihar eylemi vs. Zaten bir süre önce arkadaşlar Kolık tarafında keşfe gelen birini yakalamıştı. Adam köylü olduğunu ve zorla gönderildiğini söylüyordu ama keşfe gönderildiğini o da kabul ediyordu. Adam iki kurşun yedikten sonra ancak teslim olmuştu. İşte soruşturmasında köyün her tarafının mayınlı olduğunu ve intihar araçlarının olduğunu söylemişti. Yani ondan bazı bilgiler almıştık.

Köye girerken dış tarafta bulunan evlerin özellikle de girişlerde bulunan evlerin mayınlı olabileceğini hesaplamıştık ve bu konuda arkadaşları da uyarmıştık. Arkadaşlar ilk girişte bazı evlerin komple mayınlı olduğunu görmüştü ve onlara hiç karışmadan geçin dedik. Her iki kol sabaha doğru köyün yarısında birleşti. Fakat arkadaşlar akşama doğru 15'e yakın çetenin o mahalleden kaçtığını termalle görmüşlerdi.

Fakat sabah arkadaşlar ele geçirdiğimiz mahalleyi ararken silah sesleri geldi. O mahalleye giren arkadaşlar daha çok Çeko Amed arkadaşların gücüydü. Sorduk silah sesleri nedir diye. Bir eve girerlerken içerden bir çete arkadaşları taramıştı ve Gabar arkadaş şehit düşmüştü iki arkadaş da yaralanmıştı. Sonra bir süre çatışma devam etti. Meğerse burada kalan çete bomba yüklü büyük tankeri patlatmak için kalmış intihar eylemcisiymiş. Aslında tam da çatışmanın olduğu yerde bir tankerin bir garajda bırakıldığını yakaladığımız çete söylemişti ve arkadaşları da uyarmıştık. Arkadaşlar da ona göre biraz tedbirli ilerliyordu. Kendini patlatacak adam büyük ihtimalle arkadaşların serbest hareket edeceği ve toplanacağı bir zamanı ve ortamı bekliyordu meğerse tankerin hemen yanındaki odada bekliyordu. Çatışma çıkınca tankere ulaşma fırsatını kaçırmıştı fakat arkadaşlar onu öldürünceye kadar yaklaşık bir saat geçti. Adam içinde kaldığı oda da bile hazırlık yapmıştı, duvarlarda açtığı deliklerden çatışıyordu. Sonunda arkadaşlar onu vurdu. Patlatacağı tankerin dışında üzerine de patlayıcı bağlamıştı. Arkadaşlar sonra o tankeri de patlattılar, nerdeyse tüm mahalleyi yerle bir edecekti.

O gün o mahallede mevzilenme oldu. köyün doğusundaki köşede kalmışlardı. O tarafta Mazlum arkadaş onlar vardı. Onlar biraz ağır hareket ediyorlardı çünkü ilk gece arkadaşları gönderirlerken ilk evlerde arkadaşlarda ev patlamıştı ve 3 arkadaş şehit düşmüştü. (Şengal, Erdal ve Salih arkadaşlar) Şengal arkadaş YBŞ meclisinde yer alan ve şuan bölük başında olan bir arkadaştı. Oldukça gelişmiş ve gelişmeye açık bir arkadaştı. Eğitim için dağa gönderdiğimiz grubun içindeydi. Eğitim gördükten sonra gözle görülür bir gelişme vardı. İşte o şehadetlerin etkisiyle de olacak bizim taraftan hareket başladıktan sonra harekete geçmek istiyorlardı ama buna rağmen de ağır davranıyorlardı. Fakat biz o tarafa doğru da mevzilenmeyi kaydırınca onlar da arkadaşları köye gönderdi. Ve her iki taraftan da çeteleri daralttık. Ve çatışmalar yoğunlaştı. Kendini saklayan intihar arabası bir anda ortaya çıktı ve kendisini sarı panzerimizde patlattı. Panzerde 15 arkadaş vardı. Araç kendini patlatınca hepimiz izliyorduk. Bir anda panzer ateş topunun içinde kaldı ve tümden imha olduğunu düşündük ve birkaç saniye geçmeden ve ateş topu daha sönmeden o alevlerin içinden birden panzerin çıktığını görünce çok sevindik. Hemen arkadaşların durumunu sorduk herkes sağlamdı. Aynı panzerde iki gün önce de yine bir intihar aracı geldi kendi patlattı ve yine bir şey olmadı. Koridoru ikinci sefer açtığımızda da bir mayın patlamıştı ve yine bir şey olmamıştı. Bu panzeri peşmergeler kaçınca bırakmışlardı ve biraz bozulmuştu biz de tamir edip yapmıştık ve epey hizmetleri oldu. İlerde bu panzerin heykelini yapmak gerekir. En az 30 arkadaşımızı şehadetten kurtarmış.

Kendini patlatan bu mavi ford, üçüncü seferde ancak fırsat buldu. Köye ilk girdiğimiz gün ve ondan sonraki ikinci gün de arkadaşların mevzilerinin dibine kadar gelip kendini patlatmak istedi. Ancak arkadaşların önünde satır olduğu için adam arkadaşların içine kadar girmedi. O da uzaktan kendini patlatmadı. Bu intihar eylemcilerinde sonuç almaya dönük büyük bir kararlılık ve güçlü bir motivasyonları var. yani adam iki sefer kendini patlatmak için geldi fakat ortamı beğenmediği için tekrar geri dönüp gitti. Hem de öyle sakin ve soğukkanlıca. İşin tuhaf yanı 200 metre yakına gelmesine rağmen arkadaşlar aracı imha edemiyorlardı. Adam adeta volta atıyordu. Ön tarafı zırhlıydı ama kenar ve arka taraf açıktı. En sonda gidip kendini sakladı ve kendini panzerde patlattı.

Son araba kendini patlatınca kalan çetelerde üç pikaba binerek kaçmak istedi. Tabi arkadaşlar yakınlarına kadar gitmişlerdi. Özgür ve Polat arkadaşlar bir araçlarını imha ettiler ve orada yandı. Bager arkadaşın taburu ova tarafında pusu atmıştı onlar da orda iki aracı imha etti. Ve köy tümden ele geçirildi.

Tabi köy daha tam düşmeden arkadaşlarımızı bayrak asma merakı sardı. Büyük telefon şebekelerine bayrak astılar. Astıktan sonra da buraya kadar gelmişken hele bu evi de bir arayalım acaba içerde ne var ne

yok diye. Aramak istedikleri ev ise yasakladığımız evdi. Çünkü köyün girişindeki evdi ve büyük ihtimalle mayınlı olabilir diyorduk. Gulçin arkadaş bayrak asmaya giderken beraberinde 9 arkadaşı da götürüyor ve evi ararken de her 9 arkadaş da beraber içeri giriyorlar ve ev onlarda patlıyor. 4 arkadaş şehit düştü (Gülçin, Nujiyan, Genco ve Zevin arkadaşlar) 3 arkadaş da yaralandı. Şimdi ne diyeceksin. Köyü almışız artık her şey bitti gel de şimdi bu olayı örgüte izah et. Dün YPG'nin Arap taburunda da bir ev patladı. Orda da üç arkadaş şehit düştü. Tüm bu patlamalarda yaşanan şehadetler, eğer biraz dikkat edilseydi olmayacak şehadetlerdi. DAİŞ'in temel bir taktiğinin sabotaj olduğunu hepimiz biliyoruz ama bu kayıplar gerçekten de olmaması gereken kayıplardı. Tam beş araç kendini patlattı ama tüm bu patlamalarda sadece bir arkadaş şehit düştü. Gabar ve Rojhat arkadaşlar da çatışmalarda şehit düştü, onlar da savaş kaybı olarak sayılabilir ama diğer arkadaşlar hak edilmedik kayıplardı.

Ayın 25'inde (yani 25 Mart'ta) köy tümden özgürleştirildi. Bu köyde şimdi Ezidiler yok ve Arap köyü olarak biliniyor ama eskiden Ezidilere aitmiş. Qérani'lerin bir köyüymüş. Şimdiye kadarki mevzilenmemizin 20 km uzağında olan bir yer. Tabi bu operasyonun siyasi etkileri güçlü oldu. Yani herkese inat bu köyün alınması iyi oldu. uzun bir süre beklemiştik ama güçlü bir operasyon oldu. Araplara ait bir köydür diye ilk başlarda Êzidiler arasında biraz tartışma olmuştu ancak bu propagandayı KDP dağıtmıştı. Halbuki bu eskiden Êzidilere aitmiş. DAİŞ, Şengal'e saldırmadan 1 ay önce gelip bu köyü işgal etmişti. Aslında Şengal'e saldırı olacağını herkes bildiği halde tedbir alınmamıştı. Şengal saldırısını başladığı köy burasıydı aslında bundan dolayı da bir önemi vardı. Toprak kime ait olursa olsun sorun değil, önemli olan bu çeteleri bu topraklardan atmaktır. Bu operasyonun başarıyla sonuçlanması Koalisyon güçlerine bir mesajdı. Koalisyon gücümüzün ne kadar da savaşçı olduğunu bir de Şengal'de gördü. YBŞ için bir Örgüt kimliği oluşturma ve ilişki geliştirme gerekçesi olabilirdi, çünkü bu operasyonu YBŞ adına yaptık, bu açıklamaları YBŞ adına verdik. KDP'ye de bir mesajdı, şimdiye kadar hep uçak olmadan savaştık, şimdide de 1000 hanelik bir köyü ve 4,5 km uzunluğu olan bu köyü, ferdi silahımız ve cesaretimizle aldık. arkadaşlarımız için de büyük bir moral oldu. Fakat hakkedilmeyen kayıplar bu morali biraz sönük hale getirdi.

Irak'lılar bizden önce üstlendi. Ne de olsa YBŞ'yi kendilerine bağlı görüyorlar ya. Savunma bakanlığı açıklama yapıp Mediban'ı aldıklarını söylemiş. Bu operasyonda Şemer'li Abdulkerim adındaki bir parlamentere bağlı bazı güçler de vardı. Şimdi onlara eğitim verdiğimiz Şemerliler. Onları da bu operasyona kattık. İlk gün sayıları 100 idi. Son gün ancak 10 kişi kalmışlardı, kalanları da zaten en arkaya vermiştik. Fakat köyü alınca gidenler de geldiler. Ve gidip hastaneye Irak bayrağını asmak istediler, arkadaşlar da bırakmamıştı ve biraz gerginlik çıkmıştı. Sonra onları çağırıp konuştum ve onları eleştirdim. "Daha yaralı ve şehitlerimiz yerdeyken siz bayrak tartışmasına giriyorsunuz. YBŞ, Irak'a bağlı olabilir ama siz YBŞ komutanını bile görmeden bayrağınızı kaldırıyorsunuz. Şimdi durun, Mazlum arkadaş gelsin, birlikte konuşup halledersiniz" dedim ve bu krizi şimdilik çözdük. Koca koca şehirleri bırakıp kaçan Irak, şimdi de gelmiş, 15 arkadaşımızı şehit verdiğimiz bir yerde hem kalkıp "biz özgürleştirdik" diyecekler, hem de yaptıkları ilk iş gidip bayraklarını kaldıracaklar.

Bu operasyonda 100'e yakın çete öldürüldü, 50'in üzerinde silah kaldırıldı. Pek çok araçları imha edildi ve iki araçları da ele geçirildi. Köyü aldıktan iki gün sonra, birer gün arayla iki saldırı gerçekleştirdiler. Ve her iki saldırıyı da arkadaşlar kırdı. Son saldırı daha kapsamlıydı. Akşam 7'den gece 1'e kadar devam etti. Daha sonra YPG ile konuşarak uçak istemiştik ve uçaklar da gelip vurdu. Grupların hepsi imha oldu. Elle yaptıkları büyük panzerleri de imha oldu. Her iki saldırıda 1 hemır ve bir kepçeleri ele geçti, 1 hemır ve 1 panzer de patlatıldı. Burada da 30'un üzerinde cenazeleri ve tüm silahları kaldı arkadaşların elinde. Dozerlerinin ön tekerleklerini tümden demirle yapmışlardı. Etrafını da zırhla yapmışlardı. Bu DAİŞ savaşında eğer bu uçaklar onları vurmasaydı bu adamları durdurmak gerçekten sorun olacaktı.

Mediban'da mayınlarla fazla arkadaşın şehit düşmesini merkez karargah eleştirdi. Gerçekten de dikkat edilseydi önü alınabilirdi. Fakat çetelerin yaptığı her iki saldırıyı kayıp vermeden kırmıştık. Her iki saldırıyı da merkez karargah bir mesajla kutladı.

Mediban operasyonu daha bitmeden garip bir olay da yaşadık. Aslında savaşların tuhaf birşey olduğunu gösteren garip bir olaydı bu. Şengal şehir merkezini aldığımız operasyonda üç tane çeteyi de sağ yakalamıştık. Bunlardan bir tanesi Ürdün'lü bir kadın. Bu kadının çok yetenekli olduğunu ve DAİŞ için önemli olduğunu biliyorduk. Kadın DAİŞ'in içinde 4 sefer evlenmişti. Fakat evlendiği kocasıyla bir süre yaşadıktan sonra onu intihar eylemine gönderip patlatıyordu. Sonra ikinci kocasıyla evlenmiş, onu da gönderip patlatmış. Sonra üçüncü kocasını, sonra da dördüncü kocasına eylem yaptırıp patlatmış onu. Bu ne bulunmaz ve paylaşılmaz kadınmış böyle. İşte bir süreydi bazı Arap dostlar aracılığıyla DAİŞ bu kadını bizden istiyordu ve karşılığında elinde olan bazı Êzidileri serbest bırakacağını teklif ediyordu. Bu işle daha çok Zeki ve Kendal

arkadaş uğraşıyordu fakat bunun kararını ortak almamız gerekiyordu. Ben 100 tane Êzidiyi serbest bırakmaları durumunda bu kadını verebileceğimizi söyleyince Zeki arkadaş da tamam o zaman aracı olan dosta söyleyelim dedi. birkaç gün sonra teklifimizi kabul ettiler. Randevu yeri olarak da Operasyonun ilk gününde ele geçirdiğimiz üçgen olarak verdiler. bize cihaz kanalını gönderdiler. Randevuya gidenler bu kanalda birbiriyle konuşacaklardı. Bir mesafeye kadar gittiklerinde önce onlar Êzidileri bırakacaktı, sonra da biz 7 kocalı Hürmüz'ü bırakacaktık.

Randevu yerinin doğu tarafında DAİŞ'le çatışıyorduk, birkaç kilo metre doğusunda ise takas yapıyorduk. Tabi bu takas bitinceye kadar karşılıklı olarak çatışma durmuştu. Karşılıklı bir ateşkes yoktu ama hem onlar hem de biz esirlere zarar gelmesini istemiyorduk. Aslında böylesi takaslar çok tuhaf bir durum da değil. Savaşlarda sürekli esir değiş tokuşu olabilecek bir durumdur. Arkadaşlar randevu yerine gittiklerinde karşı taraftan da çetelere ait bir kaç araç gelmişti. Önce onlar Êzidileri bırakmıştı, onlar arkadaşlara ulaşınca, bizimkiler de kadını bırakmışlardı. Tabi biz 100 kişiyi bekliyorduk ama serbest bırakılan esirler 63 kişiydi. Sayının 100 olması gerektiğini sorduğumuzda bu alanda ellerinde bu kadar Êzidi esir olduğu cevabını verdiler. Serbest bırakılanların büyük bir kısmı, çocuklar ve yaşlılardı. Genç yaşta olanlar yoktu içlerinde. Hele genç kız hiç yoktu. Demek para ve ganimet değeri taşıyan mallarını sürekli olarak ellerinde tutmak istiyorlardı.

Mediban operasyonunda YPG'den 5, (Gabar ark ve yerel 4 arap arkadaş) bizim gücümüzden de 10 arkadaş (Erdal, Şengal, Salih, Agır, Rojhat, Gülçin, Nujiyan, Genco, Zevin ve Şoreşger arkadaşlar) şehit düştü. Şehitlerimizin büyük bir kısmı hakkedilmedik kayıplardı. Ama yine de bu operasyonun başarısı bu yoldaşların başarısıydı. Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

(Ş. Gulçin, Ş. Şengal, Ş. Erdal, Ş. Zevin, Ş. Şoreşger, Ş. Salih, Ş. Rojhat, Ş. Nujiyan)

4 Nisan 2016

"Bexçê Serok APO"

Bugün Önderliğimizin 67. Doğum günü. Bugünü tüm halkımız kendi doğum günü olarak görüyor ve kutluyor. Gerçek olan bu. Çünkü Başkan APO, bitmek üzere olan Kürtlüğü yeniden canlandırdı, diriltti. Ve bugün koskoca bir halk tüm dünyada tanınır hale getirildi. Bundan dolayı da halkımız bugünü yaratılış günü olarak da görüyor.

Bugün uzun bir süredir çalışmaları da devam eden Önderlik bahçesinin de açılışı yapıldı. Kersé vadisinin tam girişinde bulunan bu bahçe Şengal'de bir ilk. Ayrıca buralarda böylesine bir kültür de yoktu zaten. Şimdi Şengal dağına girildiği anda tam karşında seni karşılayan "Bexçê Serok APO" bu dağda verilmiş kahramanca mücadelenin heybetli bir abidesi gibi duruyor. Burada Şengal'de şehit düşmüş arkadaşların da resimleri var. Ayrıca büyük ışıklı resimleri, şelaler, Ezidi toplumunca kutsal sayılan resimler duvarın üzerine yapılmış ve oturma yerleri var. Hem gündüz görüntüsü, hem de gece ışıklı hali çok güzel duruyor. Arkadaşlar bu sonda iki tane de tavus kuşunu getirip buraya bırakmış ve bahçenin içinde kalıyorlar.

Gün vesilesiyle ağaçlar da dikilince bahçe artık tamamlanmış oldu. Fakat açılışının da yapılması gerekiyordu. Onu da şehit anneleri yaptı. Beriwan ve Zınar arkadaşın annesi ile Genco arkadaşın ablası kurdeleyi keserek açılışı yaptılar. Açılıştan önce Sozdar Cizre arkadaş da kısa bir konuşma yaptı. Bir iki gün önce Sozdar arkadaşımız bu bahçe için nerdeyse bir isyan çıkaracaktı. Bahçede Önderliğin üç tane büyük resmi var. İki tanesinde sadece Önderlik var, kenarında da savunmalarında Şengal için yazdığı şiir var. Bir resimde ise Kürtlerin ileri gelenleri var. Yani şehit edilmiş ve vefat etmiş Kürt büyükleri. Şéx Sait'ten Cigerxwine, Sımko Şıkak'tan Osman Sebri'ye kadar pekçok Kürt önderi var. Tam ortasında da Önderliğin kollarını açtığı güzel bir resim ve hepsi de Önderliğin kolların altında duruyor. Bu resim Rojava'da da bazı

yerlerde vardı, Fırat onlar bir tane de burası için yaptırıp bırakmışlardı. Bu resimde bir de Mela Mustafa'nın küçük bir resmi vardı. Tartışma da onun üzerinde gelişti. Vay efendim burada niye onun resmi var?. Ezidilere ihanet etmiş, halkın tepkisi var ve bunu buradan indirmezseniz bize karşı isyan çıkacak. Halbuki bu resim buraya tam bir ay önce asılmış ve gelen giden herkes de gelip buna bakmış, hiç kimsenin dikkatini de çekmemişti, ya da faklı bir tepki doğmamıştı. Ta ki bizim toplumsal alanda çalışan iki kadın arkadaş gidip bu resmi görmüşlerdi ve kendi aralarında da tartışma konusu yapmışlardı. Olayı biraz daha büyütmek için halkın tepkisi gelişecek, isyan çıkacak diyerek ortalığı velveleye verdiler. Halbuki ortalıkta gerçekten de öyle bir durum. Bu resmi kaldıralım tartışması başladı. Ben de onlara "Heval, kimsenin bu olaydan haberi yok, adam ölmüş, onun ne günahı var. Burada millet Serdeşté'de sabahtan akşama kadar üzerine "Dezgehé Alikariya Barzani" yazan ve onun resimlerinin bulunduğu paketleri almak için sıraya giriyor. Êzidileri satan onun oğludur" diyorum, ama hiç dinlemedi Sozdar arkadaş. En sonda "Heval burası HPG'nin yaptığı bir bahçe, HPG'nin ulusalcı bir siyaseti var, dört parça Kürdistan için savaşıyoruz, siz meclissiniz siz gidin radikal olun, kim buraya gelmek istemiyorsa gelmesin, isyan çıkarmak isteyen buraya gelmesin" demek zorunda bile kaldım yine dinlemiyorlar. Aslında bu siyasi kurumlarımızda çalışan arkadaşlarımız gerçekten halka ciddi bir doğrultu vermiyorlar. Halkı örgütleme, onlara doğrultu verme, halkta iradeyi geliştirme, onları mücadele ortamına çekme yerine suni bazı gündemler üzerinden, kısa vadeli tepkiler üzerinden halkı örgütlemek istiyorlar. Bir de arkadaşlarımızda şöyle bir yargı da oluşmuş; kim gelip Barzani'ye küfrediyorsa sanki o PKK'lidir. Halbuki öyle değil. Bizimle birlikte hareket eden ailelerin içinde BAAS rejimi yanlısı, Irak yanlısı insanlar da var. Bunların KDP'ye olan tepkileri, yaşanan fermandan dolayı ya da bize olan sempatilerinden dolayı değil. Onlar KDP'ye muhalifler. Bugün KDP'nin karşısında biz burada olduğumuz için bize yanaşıyorlar, yarın Irak buraya gelse, hiç arkalarına bile bakmadan bizi bırakıp gidecekler. İşte bu aileler maalesef bazen bizim kitle siyasetimizi ve 20-25 yıllık olan yoldaşlarımızın gündemini belirliyor. Yaşanan bu tartışma aslında bir resim tartışması değildi. Toplumsal alandaki arkadaşlar söylediğim bu tarzdan dolayı sürekli olarak HPG'yi tartışmaya sokuyorlar. Neymiş, KDP gitmişti fakat onu HPG tekrar buraya getirdi. Cemal arkadaş bir sefer televizyonda, KDP'nin "PKK, Şengal'den çıkmalıdır" sözlerine karşın onların nankörlüğünü yüzlerine vurmak için, "Ferman'ın ilk günlerinde Kek Mesut bize haber göndererek Peşmergenin Şengal'e geçmesi konusunda bize yardımcı olmamız konusunda ricada bulundu. Biz de arkadaşlara yardımcı olmalarını söyledik" sözlerine atıfta bulunarak, HPG taviz verdi diye tartışıyorlardı. Halbuki gerçek öyle değil. 5 Ağustos 2014'te, YPG koridoru açtığı gibi peşmergelerin bir grubu tekrar geri gelip Dıguré'ye yerleşmişti. Şimdi "Fermanda Şengal" adındaki peşmergelerin komutanı olan Sımé o zaman gelmişti. Ayrıca bizim toplumsal alandaki arkadaşların unuttuğu başka bir nokta da, fermandan önce KDP peşmergesi olan Êzidilerin çoğu fermandan sonra da KDP'li olduklarını inkar etmediler ve tekrar peşmerge oldular. Yani buradaki KDP, çoğunlukla Êzidilerden oluşan bir KDP'dir. Ve onların peşmerge sayısı bizim yanımızdaki YBŞ'lilerden en az on kat daha fazladır. Bizim toplumsal alan bu gerçeği hiç görmedi ve görmek istemiyor. Neyse resim konusuna döneyim. Akşam Zeki arkadaş da bu meseleyi bana söylemişti, ve kaldırılsa iyi olur demişti. Ben zaten arkadaşlara bu resmi değiştirmelerini söylemiştim, ve bize baskı yapan arkadaşlara da söylemiştik. Açılış günü öncesinde de değiştirmiştik Eğer ortada bahçenin açılışı ve 4 Nisan olmasaydı zaten hiç gitmeyecektik ama bu güzel günü böyle bir tartışmaya kurban edemezdik...

Açılış ve ağaçların dikilmesi kalabalık ve görkemliydi. Herkes bir ağaç dikti ve gelecek için de bir dilek tuttu. Yani büyük ihtimalle öyle oldu. Yemek arasından sonra ise morale geçildi. Rojava'dan Xalıtgil onların grubu (Koma Cudi) gelmişti. Yine Heso ve küçük kızı Beriwan güzel şiirleriyle hem ihanete olan kinlerini hem de arkadaşlara olan sevgilerini dillendirdiler. Hele küçük Beriwan'ın söylediği "ey hevval" şiiri gerçekten de mükemmeldi.

Moral bittikten sonra da Kuzey için hazırladığımız grup için tören yaptık. Aslında bu grubu 10 gün önce göndermiştik. Ve gizliden göndermiştik. Hem arkadaşlardan gizli hem de kamuoyundan. Fakat daha sonra Merkez Karargah grubu geri çekmemizi ve resmi bir törenle uğurlamamızı ve basına da "gücümüzü kısmi düzeyde azaltıyoruz" biçiminde yansıtmamızı da istediler. Ondan dolayı Dılşer arkadaş da bu çerçevede kısa bir konuşma yaptı. Ve daha önce uğurladığımız Cudi arkadaşın grubunu ikinci kez ama resmi ve de heybetli bir törenle uğurladık.

Bu sayfaya bir de ek not düşeyim: Mart'ın ortalarında dağda HPG komuta konseyinin toplantısı yapıldı. Arkadaşlar toplantı için beni, Mazlum ve Berfin arkadaş'ı çağırmıştı. Fakat Mediban hamlesinden dolayı ben gidememiştim. Mazlum arkadaş da o süreçte Zeki arkadaşla birlikte Bağdat'a gitmişti. Ondan dolayı toplantıya Agit Keler ve Berfin arkadaşı göndermiştik. Geri dönüşte bize toplantıyı aktarmak istediklerini söyleyince komutanlık olarak toplandık. Fakat ciddi birşey anlamadık. Toplantının kuzey ağırlıklı

olduğunu söylediler ama planlamayı söylemediler. Arkadaşlar uyarmış, söylemeyin demişler. Ben de onlara dedim ki, toplantıya sizi ben göndermişim, ben sizin komutanınız sayılırım, toplantıda tartışılan şeyleri bizim de bilmemiz gerektiğini, sizin bilip de benim bilmeyeceğim şeyler nedir merak ettik, ama arkadaşlar uyarmışsa tamam söylemeyin dedim. Tuhaf yani, bizim bu Agit Kelar arkadaşımız bazen işleri tersten anlıyor. Beni ve Mazlum arkadaşı ilgilendiren bir husus varmış sadece onu aktardılar. İkimiz de HPG Komuta Konseyine seçilmişiz, onu söylediler. Mazlum arkadaşın bu gelişmeye sevindiği her halinden belli oluyordu. Ama ben kendi adıma söyleyeyim değişen hiçbir şey yok. Zaten buraya geldiğimden beri saha komutanlığını yapıyorum. Ondan önce de Kuzey Sevk-İdaredeydim. Bir de şunu tüm samimiyetimle söyleyeyim ki, PKK'de görev fazla önemli değil. Sen PKK içerisinde yetkin kadar değil, yaptığın hizmet, emek, iş kadar varsın. Gerisi işin kariyeri yetkiciliğidir. Kendim için belirteceğim diğer husus ise manga komutan yardımcılığından bu göreve kadar aldığım tüm yetkileri sırayla almış olmam (yani atlatmadan) ve hep pratik içerisinde almış olmamdır. Bana düşen Örgütün bu güvenine, Önderliğe ve şehit yoldaşlara layık olmaktır.

13 Mayıs '16

Barzani, ikinci seferdir baltayı ayağına vuruyor, hem de çok acemice. KDP'nin bize karşı yürüttüğü siyaset elbette Barzani'nin bilgisi dışında olmuyor ama bazen kendisini farklı gösteriyor. Yani böyle ulusal, Kürtler arasında kardeş kavgasını istemeyen, kapsayıcı ve büyük abi rolleriyle kendisini yansıtıyor. Ve maalesef bazen etkisi de oluyor bu kamuflajın.

İlkin Şengal alındığında ciddi bir gaf yapmıştı; Şengal'de peşmerge dışında hiçbir gücün olmadığını söylemişti. Bir de dün yine baltayı ayağına vurdu. Sıhela'da 300'e yakın Ezidi peşmergeye toplantı yapmış ve bu Ezidileri bize karşı savaştırmak için ikna etmek istemiş. Onlara demiş ki, Şengal'de ikili iktidar olmaz, ya biz oluruz ya da PKK. Onlara karşı çıkmalısınız, onların niyeti size hizmet etmek değil, onlar kendi çıkarları için ordalar. Eğer siz onlara karşı çıkmazsanız biz peşmergelerimizi çekeceğiz, demiş. Toplantıya katılanlardan sadece bir iki tane yalaka "tamam siz PKK'ye karşı savaşırsanız biz de yanınızda oluruz" demiş, diğerlerinin hepsi PKK'ye karşı savaşmayacaklarını, kendilerine yapılan minneti hiçbir zaman unutmayacaklarını söylemişler. Birisi de kalkıp "şuan toplantıda bulunan peşmergelerin bile yarısından fazlasının PKK'ye hayranlığı var" demişler. Yani toplantıdan beklediğini bulamamış. Fakat bizi ve Êzidileri, yine Ezidileri karşı karşıya getirmek için provakatif şeyler yapacakları belli oluyor. Zaten bugün hemen pratiğe de koydular. Rojava sınırında (Hesevika'da) bir Ezidi köylüyü vurdular. Kendisine piriket almaya giden bir köylüyü dört kurşunla öldürdüler.

Tabi gelgelelim acemiliğe, kendisine önder diyen birisinin bu kadar düşmanca bir dili kullanması ve Ezidileri PKK'ye karşı savaştırmak istemesi kendini basitleştirmekten başka bir şey değil. İnsan bazen düşünüyor da Barzani'nin etrafındaki adamları mı onu böyle küçük düşürmek istiyor? Yoksa insan bu kadar acemi olmaz. Yani kendisi zaten onu düşünüyor ama başkasının söylemesi gereken şeyleri kendisi de söylüyor.

Aslında bu potları bizim işimize yarıyor. Kendisini teşhir ediyor. Önderlik son süreçte "Eğer KDP, ulusal kongreye gelmezse, onların dışındaki diğer partilerle yapın" demişti. Bu pratiklere bakıldığı zaman, bırakalım KDP'yi ulusal kongreye çekmek, onları Kürdistan'dan kovmak gerekecek.

Mayıs 2016

Kimin Disiplini Daha İyi?

Askerlik ve disiplin üzerine söylenen pekçok şeyi hemen herkes az çok bilir. Askerlik eğer bir çatı ise disiplin onun direğidir. Askerlik eğer bir beden ise, disiplin onun iskeletidir. Askerlik eğer bir başarı aracı ise, disiplin onun ruhudur. Bu tarzda bir kıyaslamayı uzatıp götürebiliriz. Unutulmaması gereken husus ikisinin birbirine olan bağlılığıdır. Yani disiplini olmayan bir askeri düzeninin köylü topluluğundan farkı olmaz. Tabi ordulardaki düzen-disiplin, biraz hukukla, biraz ceza ile, biraz da korku ile sağlanır. Belli bir zaman dilimine sıkıştırılmış, askerlik yapma mecburiyeti de çoğu zaman "asker" denilen kişileri daha önceden belirlenmiş kalıp ve kuralların içine sıkıştırıyor. Uzun lafın kısası çoğu zaman bu disiplin mecburiyete dayanan bir disiplindir ama çoğu zaman bu mecburi disiplin çok şeyi de kurtarabiliyor. Örneğin böylesi düzenlerde bir askeri kural kolay kolay ihlal edilmiyor.

Fakat gönüllülüğe dayanan bir askerlikte düzen ve disiplin daha farklıdır. Tabi gönüllülüğe dayanan askerliğe, milis kuvvetler, peşmergecilik, gerillacılık, veya devrimcilik denilebilir. Daha çok ideolojik bir amacı gerçekleştirmek, ya da bir ulusal sorunu çözmek amacıyla yan yana gelmiş insanlardır. Böylesi topluluklarda hukuk yerine ahlak kuralları geçer. Yapılan işler de gönüllüğe ve isteyerek iş yapmaya yani severek iş yapmaya dayanır. Burada belli bir zaman dilimine sıkışmış bir askerlik dönemi yoktur. Peşmerge tarzında olduğu gibi yerleşik bir yaşam ve maaşa bağlanmış bir gönüllülük, ya da Türkiye solunda olduğu gibi mevsimlik dönemlere ayrılan bir gönüllük olsa da bir de bizim gerillacılığımızda olduğu gibi çoğu zaman bir ömür boyu da devam edebiliyor. Ondan dolayı bizde oluşan ya da oluşması gereken disiplin öze dayanan, bilince dayanan ve amaç uğruna yerine getirilmesi gerek bir irade beyanıdır. Bizde askerliğin ve yaşamın kuralları yazılı değildir. Fakat bir kuralın kural olduğu da bilinir. Yani yapılmaması gereken bir durumun ne olduğu da çoğu zaman bilinir. Fakat ne yazık ki tüm ömrünü ve yaşamını gönüllü olarak ortaya koymuş bu insanlar çoğu zaman çok basit kural ihlalleri ve disiplinsizliklerden dolayı kayıplar vermektedir. Bu noktada bu düzenli orduların kural ve disiplini çoğu zaman bizim gönüllüğe dayanan kurallardan daha az kayba neden oluyor. Bir askere "burası mayınlıdır, hareket edilmeyecek" dendiğinde, dünya yıkılsa o asker orada hareket etmez. Sen aynı şeyi bizim bir arkadaşa söyle "hele bir bakalım bu mayınları nasıl döşemişler" diye merak eder ve bakar. "burada akşam sigara içmek yasaktır" kuralının olduğu bir yerde, bir asker paketini bile bırakır, ama bizim arkadaşlar "ya ma ne olmuş, elimizin içine koyar içeriz sigaramızı" der ve içer. Yani böylesine basit kurallarda düzen orduları kesinlikle bizden daha kurallıdır. Tabi işin irade boyutuna, gönüllülük boyutuna gelen taraflarını ise hiç karşılaştırmaya bile gerek yok. O anlamda dünyada bizim gerilla gibi iradeli insanları bulmak ise belki de çok zordur. Hatta sen buna yaşam kurallarını da eklersen yoktur denilebilir.

Şengal'de gelen giden koalisyon askerleri içindeki askeri düzen ve disiplini bazen takip edebiliyoruz. Hatta gönüllü olarak gelenlerde bile ciddi bir disiplin var. Silahından tut üst başına kadar her şeyiyle fark ediliyor. Mediban hamlesinden sonra YBŞ ile ilişki içinde olan Amerikalılar bu ilişkiyi daha da geliştirmek istediklerini arkadaşlara söylemişler. Son süreçte Mazlum arkadaşa bundan sonraki hamlelerde hava desteğini bile vereceklerini söylediler. Bizim bir süredir Sıkiniyé'yi almak için belli bazı tartışmalarımız vardı. Arkadaşlar burası için yardım edip etmeyeceklerini sormuşlardı, onlar da olabilir demişlerdi. Fakat bu operasyonu "YBŞ'ye" yapacaklardı. Biz de burada bulunan tüm arkadaşlara YBŞ elbiselerinin giydirdik. Gelyé Şılo'daki çoğu HPG bayrağını kaldırıp yerine YBŞ bayraklarını koyduk. Operasyon için belirlenen zaman gelip çattığında adamlar yan çizdi. Büyük ihtimalle yine KDP sorun yapmıştı.

İşte bu hazırlık sürecinde sürekli gelip gittiler. Tabi HPG olarak hiçbirimiz onların yanına gitmedi. İşte bir gün bunlar oturup sohbet ederken laf dönüp dolaşıp talimata ve disipline gelmiş. Arkadaşlar Amerikalı askerler "sizde talimat nasıldır, bir askere söylenen talimat hemen yerine getiriliyor mu, disiplininiz nasıldır?" diye sormuşlar. Tabi Amerikalı asker işi basit bir örnekle göstermenin daha kavratıcı olacağını

düşünerekten, yanında cihaz anteniyle uğraşan askere dönerek (tabi ismini söyleyerek) “asker, gel buraya, 10 tane şınav çek” demiş. Orda anten işiyle uğraşan asker işini bırakarak hemen gelip kendisine söylenen yerde direk şınav pozisyonu alıyor ve hiç birşey sormadan 10 şınav çekiyor. Asker şınavını çektikten sonra yine tekrar eski işine dönüyor. Bu sefer Amerikalı asker, bizim arkadaşlara dönerek hele bir de sizi görelim, sizde talimat nasıldır devrimciler, deseydi acaba durum ne olurdu? Sen hangi arkadaşa “filankes, hele gel buraya, 10 tane şınav çek” diyebilirsin. Bir saat heyran qurban desen bile bizim hiçbir arkadaş öyle bir talimatı yerine getirmez. Hele bir Amerikalıların önünde. İyi ki onlar bizde talimatın nasıl işlediğini sormamışlardı. Bu da disiplinin bir parçasıdır.

Geçenlerde Fransızlar da geldi. Fakat bunlar gelip HPG’yi gördü. Onlarla Xanesor’da görüştük. Onlar DAİŞ’in mevzilerini görmek isteyince onları alıp Gelyé Şılo’ya Şehit Mani tepesine götürdük. Gitmeden önce Ferhat arkadaşa da hazır olmasını söylemiştim, onu da tepeye götürdük. Onun taburu burayı tutuyordu. Fransızlara DAİŞ’in mevzilerini gösterdik, bir de bizim arkadaşların yerlerini gösterdik. sonra oturup bir çay içtik, biraz da sohbet ettik. Fransızlar, Amerikalılara göre biraz daha cana yakın ve sıcak yaklaşıyorlar. Gerçi İngilizler de Amerikalılardan daha sıcak ve doğal davranıyorlardı. Bu Amerikalılar biraz daha resmi ve kuru görünüyorlar. Tabi biraz da üstten bakıyorlar herkese.

Askerlerin elinde portatif M-16’lar vardı fakat bizim elimizdekiler gibi değildi. Biraz daha küçük ve özel olarak da kamuflaj boyalarıyla boyanmışalardı. Fakat silahta lazer, noktalayıcı, dürbün vb. şeyler vardı. “Elindeki silaha bakabilir miyim?” dedim. Komutanına bakıp onayını aldıktan sonra silahı bana verdi. Biraz baktım, gerçekten de hafifti. İnsanın eline de güzel oturuyordu, adeta insanı mermi atmaya davet ediyordu. “Bu silahının dürbünü ayarlı mıdır” diye sorunca “evet, onunla her şeyi vurabilirsin” diyerek çok iddialı bir cevap verdi. Böyle olunca mecburen tartışmaya devam ettik. “peki sen iğneyi kaldırabilir misin” diye sordum. Bawer adındaki güneyli tercüman, bu söylediğimi tercüme etmeden önce bana “heval şaka mı yapıyorsun, kim iğneyi vurabilir ki?” dedi. Ben dedim “hele sen bir sor” bunu duyan Fransız biraz güldü, sonra gülerek “şaka yapmıyorsun değil mi?” dedi. Ben de “hayır şaka yapmıyorum, bizim bu arkadaşımızın ismi Ferhat ve o iğneyi kaldırıyor” deyince Fransızdan önce Ferhat’ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Bizim Fransızın iğneye aklı yatmadığı belli oluyordu. Bu sefer sigaraya getirdim konuyu. Benim amacım gerçekten de bunların silah hakimiyetleri ve ellerindeki bu silahları nasıldı, görmek istiyordum. “tamam iğne kalsın ama istiyorsan karşı tarafa bir sigara bırakalım. Bir tane sen at, bir tane de Ferhat arkadaş atsın” dedim. Dedi “tamam, atalım” Fakat atmadan önce telsizle aşağıda bekleyen askerlerine haber verdi. Yani bir mermi için bile grubundaki tüm askerlere haber verdikten sonra atış yapacaktı. Bizim arkadaşlar bazen noktanın ortasında mayın patlatıyor ama yönetimine bile haber vermiyor.

50-60 metre mesafeye bir sigara bıraktık. Önce bizim Fransız attı. Kendini 180 derece yere uzatarak atış yaptı. Vuramadı bizim Fransız. Ama rengi gitti gerçekten çok utandı. Haydi Ferhat diyerek, “sen hele bak bizim yiğitlere” dercesine Ferhat arkadaşı meydana davet ettik. Silahının üzerinde dürbün vardı, eğer ayarlıysa rahat vururdu. Bizim Ferhat bu sefer atış yaptı ama o da vurmadı. Fransızın yüzüne tekrardan kan geldi. Yani Ferhat arkadaşın vurmaması sevindirdi onu. Ama sigara da yerde duruyordu. Benim silahım ayarlıydı ama yanımda değildi. “Peki ben bir tane atabilir miyim?” deyince, “olur” dediler. Nasıl olsa iğne vuran arkadaşımız vuramamışsa ben hiç vuramazdım. Önce Zınar arkadaşın silahına baktım, sonra Şerzan arkadaşınkine baktım. Şerzan’dakinin arpacığı biraz daha ince görünüyordu ve onunkiyle attım. Tesadüfün bu kadarı da ancak bu kadar olurdu. İlk atışta sigaranın yarısı kırıldı ama sigara tam düşmedi, yarısından sonrası yana eğdi. Bir tane daha atmak için tekrar izin istedim, “olur deyince o yarısına attım. Tesadüfe bak ki onu da vurdum. Sen bu sefer bizim Fransızı görecektin. Hayret ettiler. “helal olsun, nasıl vurdun” dediler. Ben de tesadüf oldu dedim, ama inanmadılar. “Siz çok güzel insanlarsınız” diyerek elini omuzuma attı ve oradan geldik, Baré’de de vedalaştık, onlar yerlerine döndüler.

Mayıs 2016

23’lük Doçka meselesi

Şengal dağının zirvesinden tam kendinizi şehir merkezine bırakacağınız zaman orada Êzidi peşmergelerin tuttuğu bir noktayı ve noktanın hemen kenarında da betondan yapılmış bir arabayı ve arabanın üstünde de çift namlulu bir doçkayı görürsünüz. Bu beton yığının kenarında da Arapça yazılmış bir levhada “73. Fermanı bu doçkayla durdurduk” diye bir yazıyı görürsünüz. Onun hemen kenarında da 3 metre yüksekliğinde ve genişliğinde Mesut Barzani’nin bir resmini. Bu resim de Şengal’in alınması sırasında yaptığı basın açıklaması

sırasında çekilmiş bir fotoğrafıdır. Bu nokta Kasım Dırbo'ya bağlı peşmergelerin bir noktasıdır. Şimdi size hem bu noktanın nasıl tutulduğunu hem de bu 23'lük doçkanın ve arabasının meselesini anlatayım.

KDP, Şengal'i bırakıp kaçtığında arkasında bazı araç ve silahlarını da bırakmıştı. Arkasında bıraktığı silahlardan bir tanesi de üzerinde çift namlulu 23'lük bir Ford arabaydı. Bu arabanın ortalıkta olduğunu gören halktan bazı insanlar bu arabayı dağın eteklerine kadar getirip arkadaşlara teslim ediyor. Ferman ilk çıktığında Dılşér arkadaşın grubu zaten halkı dağa yönlendirmişti ve dağa çıkan bir çete aracını da imha etmişlerdi. Yani DAİŞ ilk geldiğinde dağın zirvesine bile çıkmıştı. Memo arkadaş onlar birkaç Şengal'li genç ile birlikte bu aracı vurup imha etmişlerdi ve çeteler dağa girmeye cesaret edememişlerdi. İşte böyle bir zamanda böyle bir silah ve araç ancak savaşma cesaretini gösteren insanlara verilirdi. Onlar da getirip arkadaşlara teslim etmişlerdi. Fakat o hengamede arkadaşların işleri çok yoğun olduğu ve sayıları da az olduğu için bu aracı Kasım Dırbo'nun kardeşinin yanına emaneten bırakıyorlar. O zaman bunlar da ellerine silahlarını alıp bazı yerlerde arkadaşlara yardım etmişlerdi. Bu Kasım Dırbo Kandil köyünün de muhtarıdır. Şengal'de muhtar demek, devlet demektir. Bir de bu adam zaten KDP'lidir de. Şimdi bu araba bir süre bunların yanında kalıyor ve dağın zirvesine getiriyorlar. Sonra arkadaşlar bu arabayı almak isteyince Kasım Dırbo bu silahın yanlarında kalmasını rica ediyor. "Biz de zaten sizin gibi bu halkı ve insanları koruyoruz, bizim ailelerimizin sayısı fazladır, bizim yakınımızda dursun, fakat zaten sizindir. Kullanmasını bilmiyoruz. Sizden kullanmasını bilen bir arkadaş varsa ben de onların yanına birkaç adamı veririm ve uygun bir noktada konumlandırırız" demişti. Arkadaşlar bana sorduklarında ben de olabilir demiştim. Ne de olsa halkı da direniş mevzilerine çekmek istiyorduk. Böylece silahı kullanmak için Roni ve Kurtay arkadaşları da onların yanına gönderdik ve bu aracı getirip Loflarda (virajlar) uygun bir yere bırakmıştık. Şengal üzerinde ciddi bir etkisi yoktu fakat çetelerin araçları dağın eteklerine geldiği zaman yetişebiliyordu. Bir de psikolojik bir etkisi vardı. Yani burada doçka ve havanın varsa sanki tank ve uçağın varmış gibi moral yaratıyordu. DAİŞ'e karşı insan ancak havan ve doçkayla savaşabilir mantığı çok hakimdir. Halk bunu gördüğünde "tamam artık sırtımız yere gelmez" diyordu.

Gel zaman git zaman Kasım Dırbo ile bizim arkadaşların arasında bazı tartışmalar çıkmaya başladı. Esasta mesele silah meselesiydi fakat Kasım bunu arkadaşların ters yaklaşımlarına bağlıyordu. Bir ara geldi bana dedi ki "bizim bazı hassasiyetlerimiz var, sizin arkadaşlarınız buna fazla dikkat etmiyor. Biz sorun çıkmasını istemiyoruz fakat bizim bu konudaki hassasiyetimiz ciddi krize dönüşebilir. Onun için eğer mümkünse bu arkadaşlarınızı değiştirseniz iyi olur" dedi. Hassasiyet dediği de yasaklı kelimenin kullanılması meselesiydi. Her iki arkadaşı çağırdım ve onlarla konuştum, meseleyi onlara söyledim. Arkadaşlar bu kelimeyi kullanmadıklarını ve bu konuda zaten hassas davrandıklarını söylediler. Sonra dediler ki, esas mesele bu değil, Kasım Dırbo, bu aracın KDP'ye ait olduğunu ve kendisi de peşmerge olduğu için araca tümden el koymak istiyor. Arkadaşların söylediği doğruydu, KDP, Kasım Dırbo'dan bu arabayı geri istemişti ve o da bu biçimiyle arabaya tümden el koymak istiyordu. Tabi ilk başta bu araç hangi temelde bunlara verilmişti ben tam bilmediğim için Memo arkadaşı bu meseleyi halletmesi için onun yanına gönderdim. Sonuçta bir silah meselesiydi. İnsanlar zaten kaçarken onlarca silahını bize bırakıp gitmişlerdi. Bir silah yüzünden halkla karşı karşıya gelmeyelim dedim. Memo arkadaş gidip onlarla konuştu ve yanıma geldi, dedi ki ciddi bir sorun yok herhalde arkadaşlarla uyum sorunları var, onun için biz arkadaşları değiştirsek belki sorun çözülür deyince, tamam arkadaşları değiştirelim dedik. Bu sefer onların yanına Xebat ve Argeş arkadaşları verdik. Bir süre geçtikten sonra Xebat çantasını alarak karargaha geldi ve asla onların yanında kalmayacağını söyledi. Neyse, Xebat arkadaşın yerine bu sefer Tolhıldan arkadaşı gönderdik. Onlar da bir ay dayandılar ama sonra onlar da isyan ettiler. Tabi artık mesele anlaşılıyordu. Bu adam halk arasında zaten "keçi çobanı" ve hırsızı olarak tanınıyor. Halka ait 2-3 tane tankere el koydu, traktöre el koydu. Tam bir cambaz ve hırsız. Bir de KDP bunu şişirip silah vermiş, tam bir bela olmuş. Anladık ki bu meselenin altında da KDP vardı. Ona demişler ki eğer sen o aracı arkadaşlardan alabiliyorsan biz senden almayacağız ve senin olsun. O da ondan dolayı arkadaşları arabanın üzerinden uzaklaştırmak için her şeyi yapıyor. Baktım bir gün Memo arkadaş geldi, "heval Egid bu araba yüzünden bizim bunlarla sorunumuz çıkacak. Bu Kasım Dırbo'nun yanındaki insanlar iyidir, Kasım Dırbo'dan da nefret ediyorlar. Fakat Kasım Dırbo bu araba yüzünden bize karşı örgütleme yapıyor, bence biz arkadaşları oradan çekelim, araç ve doçka onun yanında kalsın, sorunu büyütmek bizim aleyhimize olur" dedi. Tabi bu aracı Memo arkadaş onlara vermişti, gerçekten ilk aldıklarında yine Kasım Dırbo'nun adamlarından mı almıştı (çünkü Kasım öyle diyordu) yoksa farklı mıydı, tam bilmiyordum. Ondan dolayı da tamam sen nasıl istersen öyle olsun dedik ve elimizi o arabadan çektik. Zaten bunun gibi onlarca mesele çıkmıştı burada ve hiç tanımadığımız biri şıp diye bir yerden çıkıp bu eşya, bu silah benimdi diye dayatıyordu ve istiyordu. Tabi bu araç farklıydı, çünkü askeri bir araçtı. Ama onun için de Kasım Dırbo diyordu ki, ben

zaten peşmergeydim ve bu araç da bizimdi biz çıkarmıştık. Neyse elimizi artık bu araçtan çektik ve o da götürüp bu aracı evinin önüne park etti. Ne de olsa artık kullanmayı da biliyorlardı, çünkü arkadaşlar onlara öğretmişti. KDP de bu aracı onlardan almadı, onun cemaatinin yanında kaldı.

20 Aralık'ta kendimizi şehre bıraktığımızda Kasım Dırbo'ya bağlı peşmergeler de şehre geldiler. KDP o zaman şehrin boş olduğunu düşünmüştü ve bizim elimize geçmemesi için gelmişti. Fakat işin öyle olmadığı anlaşılınca gücünün büyük bir bölümünü geri çekti. Peşmergelerin geri çekildiği haberi biranda bomba gibi ortama düştü. Tabi KDP, tüm gücünü geri çekmedi, biz kaldığımız için onlar da belli bir gücünü bıraktılar. Fakat operasyon için getirdiği güçlerini geri çekti. En başta Êzidi peşmergeler buna tepki gösterdi. Serdeşté'de halk direk peşmerge araçlarının önünü kesti. Şehir merkezinde de Kasım Dırbo'nun cemaati direk KDP'ye karşı başkaldırdı. Siz bir sefer bizi bırakıp kaçtınız, ikinci sefer kaçmanıza izin vermeyeceğiz diye ayağa kalktılar. Sonra anladılar ki KDP, tüm gücünü geri çekmiyor, "gücümüzü değiştiriyoruz" adı altında fazla güçlerini götürdüler, belli sayıda güçlerini de bıraktılar. İşte o zaman bu Kasım Dırbo arkadaşların gözünde tekrardan iyi bir adam gibi görünmeye başladı. Gerçekten de bu Şengal'de hava erken değişebiliyor.

Bir hafta sonra bir baktım arkadaşlar telefon açtı, dediler ki, Kasım Dırbo ile KDP arasında çatışma çıkmış, Kasım Dırbo bütün adamlarını cepheden çekmiş ve yukarıya gelmiş. Sonra baktık gerçekten de doğruymuş, bütün adamlarını şehirden çekmiş ve zirveye getirmiş. Olayı sorduk soruşturduk, kaçak buğday yüzünden aralarında tartışma çıkmıştı. Hani bu sınır hatlarındaki Arap köyleri alındığında buralardaki buğdaylar daha kaldırılmamıştı ve Kasım Dırbo da Dahola tarafındaki bütün buğdayları kaldırmıştı. Bunu götürüp Hewler'de satmak isterken herhalde KDP bırakmamıştı ve kriz oradan çıkmıştı. Bu da bundan dolayı adamlarını cepheden çekmişti. Ve Çılméra'ya giden yol ile şehre inen üçgene gelip yerleşmişti. Burası daha önce doçkanın olduğu yerdi. Biraz da onun alanı gibi kabul ediliyordu. Bundan sonra kesinlikle KDP'nin buradan gelip gitmesine izin vermeyeceğiz diyerek havasını da atmaya başlamıştı. Tabi böyle olunca bizim arkadaşlar da onun koltuğu altına birkaç karpuz yerleştirmişti. Tabi bu arada oraya birkaç tane mevzi de yapmaya başlamıştı. Ne de olsa KDP'nin yolunu kesecekti. 10 gün geçtikten sonra KDP tekrar bununla anlaştı ve hırsızlıkla elde ettiği, esasında da Araplara ait olan buğdayını satmasına izin verince aralarındaki buzlar da eridi. Tabi Kasım Dırbo da bu üçgene yerleşmişti. Buraya kadar doçka ve yer meselesiydi. Şimdi de heykel ya da anıt meselesine gelelim.

Biz Gelyé Kersé girişine "Bexçé Serok APO" adıyla güzel bir bahçe yapmaya başladık. Şimdiye kadar Şengal'de hiç kimsenin görmediği bir şeydi. Hem bahçeyi, hem de şehitliği aynı anda yapıyorduk. Önderliğin üç tane büyük resmini bırakmıştık ve dağa gelen herkes buradan geçiyordu. Bu durum KDP'nin çok zoruna gidiyordu. Barzani'nin Êzidi peşmergelere yaptığı bir toplantıda bir sitemde bulunduğunu duyduk. Onlara demiş ki; "Biz 2003'ten beriyiz Şengal'deyiz. Siz benim için hiçbir şey yapmadınız ama PKK bir yıldır Şengal'e gelmiş ve Önderleri için çok güzel bir bahçe yapmışlar" diye sitemde bulunmuş. Diyer taraftan da Kasım Dırbo'ya 10 bin dolar vererek bahsettiğim yerde o aracın bir heykelini ve yanına da Barzani'nin bir fotoğrafını yaptırmasını söylemişti. Bizim bahçeyi yapan mühendis, aynı zamanda o aracın heykelini de yapıyordu. Ve bu meseleyi o bize söyledi. KDP, bu Kasım Dırbo ile bizi özellikle Çılméra ve dağ zirvesinde denetlemek ve bizi onlarla karşı karşıya getirmek istiyordu. Çünkü buralarda genelde onun aşireti vardı.

Onlar bizi taklit etmişti ve kendince bir tane de hurafe uydurmuşlardı. Korumadıkları ve bırakıp kaçtıkları halkı, bir silahla korumuşlardı ve koskoca fermanı bununla engellemişlerdi. Gülünç olan bu tiyatro aynı zamanda ne kadar rezil olduklarını da gösteriyordu. Ama ne direnişin taklidi yapılabilir ne de direniş sembollerinin. Taklit hiçbir zaman orijinalin yerini tutamaz. Şengal'in zirvelerinde hiç kimse ne bu beton yığınını merak ediyor, ne de onun hikayesini. Çünkü herkes işin gerçeğini biliyor. Ama vadinin girişine girdiğinizde, Önder APO'nun her iki elini açtığı o heybetli fotoğrafının ve direnişte şehit düşmüş yoldaşlarımızın maneviyatının etkisini hemen fark edersiniz.

11 Haziran 2016

İki yıla yakın bir süreden sonra tekrar dağa gitmek güzel bir duygu olacaktı. Kendisini her yönüyle hissettiren bir heyecanı yaşatıyor insana. Dağa gidiyorum derken, yine dağdan gidiyorum tabi. Yani Şengal'den toplantı için Merkez karargaha gideceğim. Aslında bundan önceki toplantılar için de birkaç sefer arkadaşlar çağırmıştı ama işlerin yoğunluğundan dolayı gidememiştim ve diğer arkadaşlar gitmişti. Ama bu seferki toplantıya gelmem (gerekçesiz) isteniyordu. Ondan dolayı ben de gidecektim. Tabi bu aralar yoğun bir işimiz de yoktu. Fakat tam yola çıkacakken Êriş arkadaş heyecanlı, yüzü kızarmış ve gözleri dolmuş bir biçimde titreyen sesiyle, "hevalé Egid hele bir dakika, sana bir şey söyleyeceğim, aslında söylemeyecektim ama sen toplantıya gidiyorsun, ondan dolayı mutlaka öğreneceksin, Bawer arkadaş da beni uyarmıştı söylemeyecektim ama öğreneceksin" deyince ciddi birşey olduğunu anladım. Aslında söylemek istediği şeyin kötü birşey olduğunu zaten anladım, gidişimi de moralimi de çok kötü etkileyeceğini de biliyordum fakat insandaki merak da diğer yandan doğal olarak seni dinlemeye itiyor. Ondan dolayı devamını da söylerken dinledim. "Heval S. Şehit düşmüş" dedi. "Şaka mı yapıyorsun heval Eriş, benimle dalga mı geçiyorsun, şimdi bu şeyin sırası mı" diyemedim. Çünkü bu genç arkadaşın bunu yapmayacağını iyi biliyordum ve söylediği şeyin de şaka olmadığını anladım. Ama bir türlü buna inanmadım, inanamadım. Bu koca adam nasıl şehit düşer, 30 yıla yakın gerilla ve savaş tecrübesi olan bu babayiğit nasıl şehit düşer.

Şengal'e geldiğimden beri en fazla durumumuzu soran ve her seferinde takılan bu arkadaşı artık bir daha görmeyecek miydik, yani şimdi toplantıya gidiyorum ve toplantıda en fazla görmek istediğim bu arkadaşı göremeyecek miydim. Tek kelimeyle yıkıldım. Nasıl şehit düştüğünü bile öğrenmek istemedim. Sadece hava saldırısında küçük bir parça aldığını duydum, diğerini duymak bile istemedim. Bundan bir süre önce de kendisine bir suikast yapılmıştı ve arabasının uçakla vurulduğunu duymuştum. Ama tesadüfen arabada değilmiş, boş arabayı vurmuşlardı. Ama düşmanın bu konuda özel çabaları olduğu netti ve sonunda da başarmışlardı.

Êriş arkadaş çocuk yaşında bir arkadaş. 2014'ün başında katılmıştı ve yeni savaşçı eğitiminden sonra Sevk-İdare'deyken yanıma almıştım. Şengal'e gelirken de S. Arkadaşın yanında bırakmıştım. Demek ondan dolayı Bawer arkadaş benim yanıma göndermişti, çok etkilendiği her halinden belliydi.

Toplantıya gideyim mi gitmeyeyim mi çelişkisini yaşadım. Merkez karargahın notunda "gerekçe ve mazaret kabul etmiyoruz" demişlerdi. Ondan dolayı mecburen gidecektim ama çok isteksizdim. Neyse yola çıktım, nasıl yola çıktığımı, nereye gittiğimi unutmuş gibi, dağa gidiyor olmanın heyecanını fark etmedim, yaşamadım. Qereçox'tan sonra Bahoz arkadaşla birlikte gittik. Kesin o da biliyordu ama o bahsetmeyince ben de bahsetmedim. Direk toplantı yerine gittik, Gare'ye. Sergelé' de Amed arkadaşı gördük, o da bilmiyordu sanki. Gece yarısı toplantı yerine gittik. Sabahleyin Cemal, Bawer, İrfan, Derwéş, Rızgar, Sertav, Delal, Gulistan, Arjin, Ruken arkadaşları gördük. Sabah kahvaltıda Amed arkadaş, İrfan arkadaşa "S. arkadaş gelmedi mi" diye sorunca, bilmiyorum dedi. Belli ki çoğu arkadaş da bilmiyordu.

Cemal arkadaş toplantıya başlayınca hava saldırılarından ve mayıs ayının şehadetlerinden bahsetti, Azat ve Çeko arkadaşlardan sonra S. Arkadaşın da şehadetini söyleyince yine üzerime kaynar su döküldü. Öyle bir anlattı ki, sanki ben de yeni duyuyordum gibi oldum.

Ara verilince tabi doğal olarak gündem artık S. Arkadaşın üzerine geldi, nasıl şehit düştüğünü öğrenmek için sorular sorduk birbirimize. Sanki vereceğimiz cevaplar arkadaşı tekrar geri getirecekmiş gibi. Toplantı iki gün sürdü, benim içinse daha Şengal'den yola çıkarken bitmişti.

İki yıldan sonra hiç görmediğimiz arkadaşlarımızı görmüş olmanın sevincini bile yaşayamadım. Toplantı bittiği gibi tekrar yerime döndüm. Dağa gidip geldiğimi bile fark edemedim.

----------0----------

Toplantıya gitmeden önce, Dılşér arkadaş, ihtiyaç duyulması halinde kuzeye gitmeye hazır olduğunu ve bunu merkez karargaha söylememi istemişti. Aslında Dılşér arkadaş, daha önce de iki sefer bana söylemişti ama Çeko arkadaştan sonra Dılşér arkadaşın da gitmesini şimdi istemiyordum. İlk gelen grubun sorumlusuydu, burada çok emeği olmuştu. Halk da tanımıştı ve alışmıştı. İşinde istekli, temiz bir arkadaştı.

Bir de Mazlum arkadaş onun yerine gelince, sanki biraz beklememişti bu düzenlemeyi. Tabi bunu ne sözle ne de davranışlarıyla söylemedi ve hissettirmedi ama bana öyle gelmişti. Bir de Botan'da da beraber kaldığımız için biraz tanımıştım. Ondan dolayı, onun bu biçimde kuzeye gitmesini istemiyordum. Zaten ondan dolayı da iki sefer onun önerisini duymazdan gelmiştim. Fakat bu sefer, önerisini merkez karargaha iletmemi istemişti, söylemeseydim, ahlaken doğru olmazdı. Toplantının sonunda Amanos için bir arkadaşın gitmesi gerektiği söylenince, Dılşér arkadaşın önerisini arkadaşlara söyledim. Tabi kendisi daha önce Amanos'ta kalmıştı ve tanıyordu. Ondan dolayı, Dılşér arkadaşın oraya eyalet komutanlığına gitmesi kararlaştırıldı. Toplantıdan döndüğümde Dılşér arkadaşa, düzenlemesinin yapıldığını söyledim. Birkaç gündü arkadaşlarla vedalaşıyordu. Bugün de onu, başarı dileklerimizle uğurladık.

9 Temmuz 1016

Geçen sonbaharın YBŞ Komutanlığı adına Amerika Devlet başkanına ve Avrupa Birliği Konseyine iki tane mektup yazıp bizim güneydeki diplomasi komitemiz aracılığıyla kendilerine ulaştırılmasını söylemiştik. Herhangi bir cevap gelmediğini için ulaşıp ulaşmadığını anlamadık. Geçenlerde yönetim olarak tartıştık ve tekrardan mektup yazmanın iyi olacağını düşündük. Tabi geçen sefer de mektupları ben yazdığım için, bu görevi arkadaşlar tekrar bana verdiler. Tabi bu mektubu hem YBŞ ağzıyla hem de birer Êzidi gibi yazmak gerekiyordu. Mazlum arkadaşın yazması daha iyi olurdu. Fakat Mazlum arkadaş gülerek "pot kırsak iyi olmaz, yine sen yazsan daha iyi olur" deyince tamam dedim. Mazlum geçen resmi YBŞ toplantısında

divandayken yasaklı kelimeyi yanlışlıkla kullanmıştı ve tam bir kriz çıkmıştı. Yazdığım mektubun bir kopyasını aşağıya da yazdım. Belki bir gün lazım olur!

Amerika Birleşik Devletleri Başkanına,

Biz bu mektubu "Şengal Direniş Birlikleri" (YBŞ) olarak size gönderiyoruz. Bu size gönderdiğimiz ikinci mektubumuz oluyor. Diğer mektubumuzun ulaşıp ulaşmadığını da bilmiyoruz, çünkü herhangi bir cevap alamadık. Ondan dolayı bazı şeyler tekrar da olsa tekrar yazma ihtiyacını görüyoruz.

Biz bu örgütümüzü, 5 Ağustos 2014 yılında halkımız ve kutsal topraklarımız üzerine yapılan ISID saldırısından sonra (73. Ferman'dan sonra) resmen kurduk ve bugüne kadar direnişimizi sürdürmekteyiz.

Bilindiği üzere, Ezidilik, Ortadoğu coğrafyasının en eski inanç ve kültürlerinden birisidir. Zerdüştlük inancının devamı olarak günümüze kadar varlığımızı sürdürmekteyiz. Kürt halkının en eski inancı olan Ezidilik, bugün büyük bir tehdit altında bulunmaktadır. Kürdistan coğrafyasına İslamiyet dayatıldığında isteyerek ya da istemeyerek bu coğrafyanın büyük bir kısmı Müslümanlığı kabul etmişti. Fakat kabul edene kadar da pek çok katliamın da gerçekleştiği tarih sayfalarında yazılıdır. Halkımız kendi inanç ve kültüründen vazgeçmedi, direndi ve İslamiyeti de kabul etmedi. Kendi inançlarıyla yaşamayı tercih ettiler. Fakat bu tercihleri günümüze kadar 73 sefer katliamdan, yani Fermandan geçmesine neden oldu ve olmaktadır.

Bizler özgür yaşamın ne kadar önemli olduğunu iyi bilen bir bilinçten geliyoruz. Sadece 73 Ferman değil, tek bir ferdimiz kalana kadar kendi kimliğimiz, inancımız ve değerlerimizle yaşamak için sonuna kadar direneceğiz. Ortadoğu'nun bütün inanç ve kültürleri gibi, bizler de bu toprakların en eski değerlerindeniz. Yahudilik gibi, Hıristiyanlık gibi, İslamiyet gibi, Süryani-Asurilik gibi inkar edilemez bir değeriz. Ve bizim de inanç ve kültür olarak bu zengin mozaikte yaşama hakkımız var. Her canlı için kabul edilen yaşam hakkını, biz kültür ve inanç olarak kendimiz için de istiyoruz.

Ezidiler olarak şimdiye kadar başımıza pek çok felaket geldi, hor görüldük, sürgün edildik ve katledildik. Dünya 72 Fermanı hatırlamıyor olabilir ama 73. Fermanı yani 3 Ağustos 2014 yılında gerçekleşen Fermanı bütün dünya gözleriyle gördü ve buna tanıklık etti. Bir gece yarısı evlerimiz, köylerimiz ve şehirlerimiz basıldı. İnsanlarımız esir alındı, kadınlarımız kızlarımız pazarlarda satıldı, köy meydanlarında dozerlerin açtığı kanallara yüzlerce insanımız sağ sağ yerleştirilerek üzerleri toprakla kapatıldı. Evlerimiz köylerimiz yakıldı ve bizi topraklarımızdan sürmek istediler. Aç kaldık, susuz kaldık. Kimsesiz ve sahipsiz kaldık. Namusumuzu, toprağımızı savunmak için 11 yıldır yanı başımızda bekleyenler bizi bırakıp kaçtılar, DAİŞ'in insafına terkettiler. Bütün dünya ne yapacağını şaşırmış gibi olanları seyretti. Kimse bu vahşete müdahale etmedi. Yüzyılımızın en büyük soykırımıyla yüz yüze kaldık.

İçinde yaşadığımız günlerde artık Ferman'ın ikinci yıldönümüne gireceğiz. Geçen bu süre içerisinde ülkenizin maddi ve manevi bazı desteklerini halk olarak gördük. İlk başlarda Kargo uçaklarıyla kısmi de olsa bazı malzemeleri aldık. Yine çetelere karşı hava saldırılarında önemli bir rol oynadınız. Fakat biz YBŞ olarak ve Ezidi halkı olarak sizden daha fazla destek istiyoruz. Şengal'e gelen biriminizle kısmi olarak görüşmelerimiz var, bazen diyaloglarımız da gelişiyor. Fakat biz bu görüşme ve diyalogların daha kalıcı ve işbirliğimizin daha sağlamlaşmasına dönüşmesini istiyoruz.

Amerika Birleşik Devletleri öncülüğünde DAİŞ'e karşı bir koalisyon gücü var zaten ve mücadele yürütmektedir. Bu koalisyon gücü pekçok açıklamasında, DAİŞ terörüne karşı mücadele eden kesimlere, örgütlere silah ve maddi yardımda bulunduğunu ve bulunacağını söylemektedir. Hem Irak'ta hem de Suriye'de pek çok örgüte bu yönde yardımlar yapıldığı bilinmektedir ve açıkça da söylenmektedir. Biz de YBŞ olarak kendi halkımızı ve kutsal topraklarımızı korumak için bu yardımlardan faydalanmayı talep ediyoruz. Ezidi'lerin tarihinde ilk defa herkesi temsil eden bir savunma örgütü oluşmuş durumdadır. Bu bizim için çok büyük bir gelişmedir. Bizim için bir varlık yokluk meselesidir. Ondan dolayı bu örgütümüzün güçlendirilmesi için yardımlarınıza ihtiyacımız var. Peşmerge Bakanlığına cephane, silah ve para yardımı yaptığınızı biliyoruz ve bunu resmi olarak da ifade ediyorsunuz, fakat bize vermiyorlar. Vermek bir yana, YBŞ'yi bile tanımak istemiyorlar. En zor günde yardımımıza gelen ve gerçekten de yaptıkları fedakarlık ve DAİŞ'e karşı savaşta gösterdikleri cesaret ve kahramanlıkla Ezidilerin gönlünde taht kuran PKK gerillalarına saygı gösterdiğimiz için, onlara minnet duyduğumuz için ve bu Fermanın sebebi olarak KDP'yi gördüğümüz için onlar da bizi kabul etmiyorlar ve bizi tanımak istemiyorlar. KDP de kendi etrafında Ezidilerden oluşan belli bir peşmerge grubunu örgütlemiş ve onları da inkar etmiyoruz. Fakat Ezidiler olarak öz gücümüz ve irademizle kendi savunmamızı yapacağımız bir oluşumu daha gerçekçi görmekteyiz. YBŞ, şimdiye kadar sürekli en ön cephede savaştı ve savaşmaya devam ediyor. Şimdiye kadar pekçok savaşçımızı şehit ve yaralı verdik. Tamamen kendi

öz gücümüze dayanıyoruz. Ama halen pek çok konuda sıkıntılarımız devam etmektedir. En fazla ihtiyaç duyduğumuz şey ise cephane, silah ve para yardımıdır.

Sizden diğer talebimiz ise, Musul operasyonuna katılma konusunda bize yardımcı olmanızdır. YBŞ ve Ezidi halkı olarak Musul operasyonuna katılmak bizim için bir onur, şeref ve namus meselesidir. Bütün dünyanın gözleri önünde, kızlarımız, kadınlarımız Musul meydanlarında hakarete uğradı, dayaktan geçirildiler, satıldılar ve en sonda da yakıldılar. Yine halen yüzlerce insanımız Musul zindanlarında esir olarak tutulmaktadır. Bu insanlarımızı kurtarmak, aynı zamanda onurumuzu da kurtarmak anlamına gelmektedir. Ve bir süredir Musul operasyonu tartışılmaktadır. Ülkenizin öncülüğündeki koalisyon güçleri, bu operasyona öncülük yapacak. Ve pek çok gücün bu operasyona katılmak için hesaplar yaptığı görülmektedir. Herkes gibi biz de bu operasyona katılmak istiyoruz. Bizim katılmak istememizi istemeyen güçler var. Bunu biliyoruz fakat sizin bu konudaki tavrınız diğer güçler üzerinde de belirleyici olacaktır. İnanıyoruz ki, her zaman adil ve insani tavırlarla tarafsızlığını göstermiş olan ülkeniz, bu konuda da tekrardan en doğru olan tavrını gösterecektir.

Dünyanın bütün bölgelerinde sürekli yardıma ve dostluğa muhtaç kesimlere elini uzatmayı bir görev ve sorumluluk bilen Devletinizin ve Başkan'ınızın bu konuda da duyarlı olacağına inanıyoruz. Kendi ismiyle Ortadoğu'nun üç büyük dinini temsil eden sayın Hüseyin Barac Obama'nın, Ezidileri de bu toprakların en eski bir inancı olduğunu göreceği umuduyla saygılarımızı sunuyoruz.

Ezidiler Şengal'siz, Ortadoğu Ezidisiz Kalmasın!...

Yekineyen Berxwedana Şengal (YBŞ)Komutanlığı

NOT: Mektubu bitirdikten sonra Mazlum arkadaşa verdim ve bir şaka da yaptım. Hani bu "Hüseyin Barac Obama'nın" üç ismi var ya, yani Yadudilik, Hıristiyanlık ve İslamiyeti, temsil eden isimleri. Dedim buna Êzidilerin ismini de ekleyelim. Çünkü bu da bir Ortadoğu inancı ve "Kasım Hüseyin Barac Obama" diye yazdım ve Mazlum'a gösterdim. Gülmekten ölecekti nerdeyse. "Gerçekten böyle mi gönderelim?" dedi. Acaba böyle gönderseydik ne olurdu?

15 Ekim 2016

Bu baharın Mart'ın başlarında Gelyé Şılo'da çetelerin kapsamlı bir saldırısı olmuştu ve 5 arkadaş şehit düşmüştü. O saldırıdan sonra arkadaşlar Sıkiniye tarafında bazı yerleri mayınlamışlardı, bazen de Sıkiniyé'ye gidip gelen çetelere yönelik suikastler yapıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla bu durum çetelerin hareketini kısıtlamıştı biraz, ondan dolayı onlar da Ş. Ferhat tepesinin (Ferhat ve Béstun arkadaşların şehit düştüğü tepe) devamındaki silsilede Sıkiniye köyünün üst tarafında bir tepe tutmuşlardı. Bu sefer de onlar gelip Ş. Ferhat tepesindeki arkadaşları bazen taciz ediyorlardı, bazen de suikast yapıyorlardı. Ondan dolayı arkadaşlar çetelerin tepesine bir baskın eylemi yapmayı önerince ben de uygun gördüm. Hazırlık çalışmalarını, düzenleme ve planlamayı Devrim arkadaş yaptı, zaten onun cephesiydi. Fakat eylem akşamı ben de Şılo'ya gidip eylemi takip ettim.

Evvelki akşam arkadaşlar eylem için yola çıktılar. Arkadaşlar iki saldırı kolu, iki de savunma grubunu çıkarmışlardı. Genel koordine Devrim arkadaştı, yakın koordine de Mazlum arkadaştı. Savunma grupları yerlerini almak için yerlerine gitmek isterken, gidecekleri tepede hareket gördüklerini söylediler. Buraya giden grubun başında Rozerin arkadaş vardı. Durumu koordineye bildirince arkadaşlar cihaz üzerinde biraz tartışarak nasıl hareket edeceklerini netleştirmek istediler. Bahsedilen yer tepenin üzerindeki hakim bir yerdi, oraya yerleşmek eylem için büyük avantaj sağlardı, ama orada çeteler varmış. Onların dışında da çeteler olabilirdi, ondan dolayı arkadaşlar geri çeklime kararı aldılar. Durum böyle olunca biz de yerimize döndük. Gece yarısına doğru arkadaşlar gelip haber verdiler, Mazlum ve Sipan arkadaşlarda mayın patlamıştı ve her iki arkadaş da şehit düşmüştü. Bazen böylesi hiç beklenmedik haberler insanı adeta şok ediyor. Patlayan mayın da bizim arkadaşlarımızın döşediği mayın….

Ş. Ferhat tepesinin ön tarafına arkadaşlar basmalı mayınlar bırakmışlardı. Çeteler iki sefer buradan saldırmışlardı ve onun için Xebat arkadaş oraya mayın döşemişti fakat tüm arkadaşlar orada mayın olduğunu biliyordu. Arkadaşlar eyleme giderken o sırttan gitmişlerdi ama mayının yerini bildikleri için zaten sorun olmamıştı. Geri dönerken de yine oradan dönmüşlerdi, fakat belli ki eylemin boşa çıkmış olmasının verdiği moral bozukluğundan olacak ki dikkat etmeden rastgele araziye vurmuşlar ve mayını kendilerinde

patlatmışlardı. Şimdi ne diyeceksin…. Bu kadar da ucuz, bu kadar da hak edilmedik şehadet olur mu…. Zaten ucuz şehadet olmaması için eylemlerini durdurmuşlardı. Böylesi şehadetler, insana o kadar zor geliyor ki…

Mazlum arkadaş, babası ve bir kardeşi de şehit olan bir arkadaş. Babası, partiye milislik yaparken şehit düşmüş, bir kardeşi de gerillada. 2002 yılında İstanbul'dan gerillaya katılan Başkale'li bir arkadaş. Bu özgün konumundan dolayı tüm arkadaşlar da çok dikkat ediyordu. Hatta 2014'te Kandil'den gelirken arkadaşlar onu Rojava'da tutmak istemişlerdi, fakat kendisi dayatarak Şengal'e gelmişti. Biz de onu korumak için çok dikkat ettik. Belki defalarca bu konuyu tartıştık, kendisi de bu durumu biliyordu ve ondan dolayı çok daralıyordu. Yani arkadaşların onu korumak için eylemlere sokmaması ve savaşa girmesine izin vermemesinden dolayı çok daralıyordu. Hatta haftada bir elinde istifasıyla gelip böylesi bir ortamda görev yapmak istemediğini ve zorlandığını söylüyordu. Ben de her seferinde saatlerce konuşup tekrar ikna ederek görevinin başına gönderiyordum. Bu baharın Tabur komutanı olarak YBŞ'ye düzenledik, bu biçimiyle biraz onu farklı oyalamak istedik ama bir süre sonra YBŞ'de zorlandığını söyleyince tekrar HPG'ye almıştık ve birkaç aydı Şılo'daki taburun başındaydı. Küçük yaşlarda katıldığı ve babası da şehit düştüğü için parti çocuğu gibi büyümüştü. Rahattı, sakindi ve de terbiyeli, saygılı bir arkadaştı. Şehadeti çok kötü oldu ve tüm arkadaşları çok etkiledi.

Mazlum arkadaş gibi biraz dikkat edilmesi gerek birkaç arkadaş daha vardı ve elden geldiğince arkadaşlar onları korumak istedi. Fakat bu arkadaşlar bu durumu gururlarına hiç yediremediler. Onlar da kendilerini her arkadaş gibi katmak istiyordu ve özgün durumlarından dolayı farklı yaşamak istemedikleri için adeta kendilerini dayatarak katıldılar ve şehit de düştüler.

Sipan arkadaş, Batman'lı genç bir arkadaştı. Geçen yıl katılmıştı ve yeni savaşçı eğitiminden sonra arkadaşlar buraya göndermişti. Pratiğe çıktığı ilk alanı oluyordu. Oldukça sempatik ve temiz bir arkadaştı. Bu eyleme en heyecanlı ve istekli katılan bir arkadaştı. Çünkü ilk eylemi olacaktı.

(Ş. Mazlum, Ş. Sipan)

Ağustos 2016

Zirvelerdeki Bilardo ve İçki Çadırları

Ezilen toplumları uyutmanın en iyi yolu onları gerçekler dünyasından koparmak, gerçekleri göremez hale getirmek ve onları meşgul edecek oyunlar icat etmektir. Bu ruh haline alıştırılmış böylesi toplumlar, böylesine bir uyuşturma aracına alıştıkları için çoğu zaman başkaları söylemeden de bunu yaparlar. Kendisine layık görülen yaşamı ya da onlarca defa katliamlardan geçmesine rağmen bunu Allah'ın işi ya da kendi alın yazılarının bir gereğiymiş gören bir topluluk ya da bir halkı o gaflet halinden uyandırmak, ona irade, ruh, bilinç vermek hiç de kolay değil. Bunun için epeyce mücadele etmek gerekiyor. Ani duygusal reflekslerle, ailesinden bazılarının esir olmasından, ya da düşmanı tarafından katledilmiş olmasından dolayı eline silahını alıp direniş cephesine koşan çok kişi var elbette. Fakat bu durum genel için değil ve de genel değil. Êzidi halkımızda bunu rahat görebiliyoruz. Şengal'de verilen mücadeleye güçlü bir katılım yok. İki yılı aşan bir zamandır burada kıyasıya bir mücadele vermemize rağmen YBŞ'nin içindeki savaşçı sayısı 500'ü hiç geçmedi. Sürekli bir katılım var belki, ama sürekli kopma ve tekrar gidip evinde oturma durumu da var. Şengal'e ilk geldiğimizde ölüm korkusu bir kene gibi herkese yapışmıştı. Ama kısa bir süre içerisinde katliamın önü alınmış ve herkes adeta yeniden doğmuş gibi olmuştu. Öylesine acı, kin ve nefret ortamı vardı ki, binlerce insanın gelip bizimle birlikte kendileri için, DAİŞ'in elindeki analarını, kız kardeşlerini, abilerini-babalarını kurtarmak için adeta direniş cephesine akın edeceğini düşünüyordum. Hatta böyle birşey olabilir ihtimaline karşı nerden ve nasıl silah bulabiliriz psikolojisini bile yaşadım. Ama hiç öyle olmadı. Katılımlar sürekli oldu ama hep damla damla oldu.

Bazen bir ülke işgal edildiğinde, o işgalin uzun sürebileceğini belli oluyor. Tarihten günümüze kadar da bunun örnekleri vardır. Bazen iktidarlar değişir ama halk fazla bundan etkilenmez. Bazen işgalci olan güçler, işgal ettikleri topraklara fazla zulüm yağdırmazlar. Fakat Şengal'e yönelik gelişen işgal, bir iktidar değişimi ya da Êzidilere kısmi de olsa yine biraz nefes alma şansı verecek bir işgal değildi. Hem dini hem de etnik açıdan da bütün Êzidileri bitirecek bir işgaldi. Böylesi işgaller, ya tümden silip süpürür, ya da uzun ömürlü olmaz, yenilir. 3 Ağustos'ta başlayan girişimin amacı tümden silip süpürmekti ama Özgürlük Savaşçıları buna erken müdahale ettiği için bunun önünü aldı. Demek ki bu işgal girişimi artık kalıcı olma şansını da yitirmişti. Bunu yenilgiye uğratmak için güçlü bir mücadele verilse erken de yenilecekti. Bizim temel sorunumuz ise tam da budur, birleşemiyoruz ve herkesi mücadelenin içine çekemiyoruz. Daha doğrusu gelmiyorlar. Burada herkesin dilinde çok sıkça kullanılan bir deyim var; "Bize yardıma gelenler ve bize yardım edenler" cümlesi biraz meşhurdur. Fakat her endense "dışardan gelenlere" fazla yardım edilmiyor.

Êzidi halkımızın şimdiki temel gerçeği; işgal altındaki kutsal toprakları, DAİŞ'in elinde esir bulunan ve her gün köle pazarlarında satışa çıkarılan yüzlerce kadını, kendi evinden, toprağından koparılmış on binlerce mültecisi, sokaklarda perişan halde yaşayan binlerce çocuk ve de garantisi olmayan bir geleceği..... Şengal dağında ise hiçbir şey yokmuş gibi davranan ve kendi halinden memnun bir kitle var. Suyu, ekmeği, savunmayı, idareyi başkasından bekleyen bir ruh hali, bireysel atışmaya geldiğinde mangalda kül bırakmayan yiğitler! ve de kıymetli zamanlarını bilardo ve içki çadırlarında geçiren sürü halinde bir gençlik var.... Bunun hemen kenarında ise kıyasıya devam eden bir savaş ve mücadele, ve de Ezidi halkımızın deyimiyle halkı kurtarmaya ve esirleri özgürleştirmeye gelmiş, ama buralı olmayan ve ölmekte tereddüt yaşamayan "PPK"liler ya da "intihari"ler.... Onların da hemen kenarında ise yaratılan kahramanlığın üzerine ucuzca oturmak isteyen diğer paralı askeri güçler..... buyurun size şimdiki Şengal'in tablosu!..

Bu tablonun içinde en fazla zoruma giden durum ise dağın içinde açılmış bilardo ve içki çadırlarıdır. İnsanlar başını sokacak bir çadır bulamıyorken dağın zirvelerinde açılmış ondan fazla bilardo yeri ve de açılmış onlarca dükkanda satılan içkilere anlam vermek zor be kardeşim. Geçen iki yıllık direniş içerisinde nice yiğitler bu halkı ve bu toprağı savunmak için şehit düştü. Ama hemen kenarında yaşanan bu duyarsızlık ve normalite, toplumun ne kadar uyuşturulduğunu net olarak gösteriyor. Bu konuda buradaki toplumu mu eleştirmek gerekiyor, yoksa bu toplumu bu hale getirenleri mi yargılamak gerekiyor insan tam bilemiyor. Ezilen toplumların, sürü haline getirilen toplumların içinde bu ruh halleri normaldir tabi. Ama halen uyanmamak, uyandığında ise tersten uyanmak da bir o kadar kötü bir durum.

Bazen şehit düşen arkadaşlarımızı şehitliğe götürdüğümüzde bile oyunlarını bırakmayan insanları görüyoruz. Sıradan bir insan bile öldüğünde, ölüye saygı gereği için bile olsa insan işini durdurur, ölünün kim olduğunu sorar bari. Şimdi böyle basit ve de kırıcı şeyler olduğunda bunu gören arkadaşlarımız inciniyor. Hatta bu insanlar için ölmeye değer mi gibi bir sorgulamayı bile yaşıyorlar.

Bu bilardolar bir geçim kapısı değil tabi, değerli zamanlarını! öldürdükleri bir uğraş. Ama kendi gerçekliğinden kopmuş bir ruh halini ve açık bir tablosunu gösteriyor. Ha keza içki salonları da öyle. Şimdiye kadar içki içerek birbirini vuran nice gençler oldu burada. Hani eline silahını alıp, halkı için savaşsa..... ama nerdee? Ezidi toplumu bu fermandan ciddi bir ders çıkarmalı. Şimdiye kadar hiçbir zaman kendilerini savunmak için bir savunma örgütü kurmadılar. Sen bırak örgüt kurmayı bildiğim kadarıyla Ezidilerin hiç isyanı bile olmamış. Hani halkımız içinde o çokça bahsettiğimiz daralıp isyana kalkan gelenek, burada sanki hiç yaşanmamış. Yani kendileri için ayağa kalkmamışlar. Başlarına gelen her katliamı kader bellemişler ve bunun karşısına dikilmek ve direnmek yerine yerlerini yurtlarını terk edip gitmişler. Yani bu durum sadece ezilen toplumların ruh halini yansıtmıyor, bir tarz haline de gelmiş. Ondan dolayı da fazla yadırgamamak gerekiyor diyesi geliyor insanın içinden ama batsın bu alışkanlık.

Bir gün Mam Bapir'e, dağın zirvesinde neden bu kadar içki çadırının açıldığını sordum. "Bizde bir kültürdür onun için içiyorlar" dedi ama kendisi hiç içmemişti. "Herhalde Müslümanlarda günah olduğu için siz içmiyorsunuz" diye sorunca, ben de "evet biz içmiyoruz ama günah olarak gördüğümüzden ya da Müslüman olduğumuzdan dolayı değil. Biz ahlaken benimsemediğimiz için içmiyoruz. Yani bir devrimci her zaman ayık, zinde, kendinde olmalıdır. Eline, diline, beline hakim olmalıdır. İnsanı uyutan ve oto kontrolün elden gitmesine yol açan şeyler yapmayız, PKK'de sigara bile içilmemesi gereken gereksiz bir madde olarak görülüyor. Diğer her türlü uyuşturucu maddeye ise elimizi bile sürmüyoruz" dedim. Pek çok acıyı ve olayı yaşamış olan ve bunun olgunluğu ile doğal bir otorite olan Mam Bapir sadece kafasını sallayarak beni onayladı ve "siz çok farklı insanlarsınız" diye de ekledi.

Ama yine de zirvelerdeki bu bilardo salonlarını ve içki çadırlarını her gördüğümde tükürüp geçiyorum....

Eylül 2016

Şoförlere Toplantı

Şimdiye kadar Şengal'de bulunan Şoför arkadaşlara iki sefer toplantı yaptım, bu sefer yaptığım toplantı ise üçünce toplantı oluyor. Arabalarımızın sayısı arttığı için doğal olarak şoförlerin sayısı da artıyordu. Hem gittikçe alanın genişlemesi hem de sayının çoğalmasından dolayı tüm şoförleri bir yere toplamadık, iki toplantı şeklinde yaptık. Kersé'den yukarı olmak üzere Şengal'e kadarki yeri şehirde yaptık, Kersé'den aşağı Mediban'a kadar olan yeri de Baré'de yaptık. Şehir merkezindeki toplantıya 43 şoför arkadaş, Baré'dekine ise 62 arkadaş katıldı. Bu gelen arkadaşların dışında da gelmeyenler vardı. Örneğin sanayide pekçok arkadaş gelmemişti, bazı yönetimler nasıl olsa biz şoförlerimizi uyarıyoruz diyerek göndermemişlerdi. Bazı araçlarımız ise şoförsüzdü. Yani araba vardı ama şoför yoktu. Toplantıyı ben ve Zınarin arkadaş birlikte yapıyorduk. Fakat bir noktada görüş ayrılığımız çıktı. Tabi bu görüş ayrılığı toplantıda değil, toplantı arasında çıktı. Bana dedi ki, "Biz kadın arkadaşlar olarak karar almışız, kadın arkadaşların

arabaları KDP nizamiyelerinden geçtiğinde araçlarımızın camlarını indirmeyeceğiz.” Ben de ona “iyi o zaman, sizin kendinize farklı bir yol bulmanız gerekiyor. Yani herkesin kullandığı yoların dışında, üzerinde KDP nizamiyelerinin olmadığı yolları bulmanız ve buralardan gelip gitmeniz gerekiyor” dedim. Zınarin arkadaş tuhaf tuhaf bana bakarak “niye” diye sorunca biraz açtım. “Bak heval, burada KDP ile aramızda herhangi bir resmi anlaşma veya ittifak yok. Fakat fiilen oluşmuş bir hukuk var. Biz de buna saygılı yaklaşıyoruz, onlar da öyle yaklaşıyor. Şengal’de bizim de nizamiyelerimiz var. KDP, hangi nizamiyemizden geçiyorsa camını indirmeyene kadar arkadaşlarımız bırakmıyor. Ondan dolayı onlar bunu bildiği için daha arkadaşlarımız söylemeden camlarını indiriyorlar ve selam verip geçiyorlar. Aynı şey bizim için de geçerlidir. Biz de onların nizamiyelerinden geçerken camlarımızı indirip selam veriyoruz. Onlar selam verdiklerinde bizim arkadaşlarımız doğru dürüst selam bile almıyorlar fakat biz onlara selam verdiğimizde onlar daha sıcak yaklaşıyorlar. “merhaba hevaal serçavaa” deyip nerdeyse arkadaşlarla merhabalaşmak istiyorlar. Bu nizamiyelerdeki peşmergelerin çoğu Êzididir. Selam vermek bizi küçültmez, saygınlığımızı daha da arttırır” dedim. Zınarin arkadaşı ikna etmek biraz zor tabi. Diyor ki, “biz karar almışız, onun için biz camları indirmeyeceğiz”. Sekvan arkadaş da hazırdı. Şimdi ne diyeceksin. Dedim “tamam, madem siz kadın arkadaşlar öyle bir karar almışsınız, o zaman bu toplantıya katılmanızın gereği yok. Çünkü ben bu toplantıyı cinsiyet gözetmeden şoför arkadaşlara yapıyorum. Burada söyleyeceğim her kural bir talimattır ve herkesin uyması gerekiyor. Madem öyle o zaman kadın şoförlerin katılmasına gerek yok” dedim. Akşamleyin de Medya arkadaşla biraz konuştum, tabi Zınarin arkadaş işi biraz da abartarak Medya arkadaşa söylemişti. Neyse tartıştık ve hal oldu. Baktım ertesi gün yaptığım toplantıya Zınarin arkadaş tekrar gelmişti. Ve bu tartışma da böylece kapandı. Aslında buradaki bütün peşmergeler de kadın arkadaşlara saygı gösteriyor. Zaten kadın arkadaşlar için öyle bir zorunluluk yok. Nizamiyede biraz yavaşlayıp selam verip geçse sorun da olmaz. Fakat bizim bütün arabalarımızın camında siyah film de var ve arabaların içindekiler görünmüyor.

Toplantıya şoförlüğün tanımını yaparak başladım. Düzende şoför olmak için bir ehliyete sahip olmak yeterlidir. Fakat bizim ortamımızda bu durum değişiyor. Kaldı ki arkadaşımızın ehliyeti yok ve bunun için yaşı da tutmuyor. Bizde olması gereken ehliyet, kart biçimindeki ehliyet olamazdı. Bizdeki ehliyet, olgunluğun, efendi olmanın, direksiyon başında iken havalı olmamanın, herkese karşı saygılı olmanın ehliyetidir. Bizim arkadaşlarımızın temel şoförlük sorunları, araçlara iyi bakmamak, hızlı araba sürmek ve bununla kazalara yol açmak, halkın içinde hızlı sürmek ve bu değerlerin nasıl yaratıldığının farkında olmamak. Şengal’e yeni geldiğimizde de sadece birkaç tane arabamız vardı, fakat şimdi büyük araçlarla birlikte iki yüze yakın arabamız vardı. İşi biraz da rakamlara vurarak arkadaşlara izah etmek istedim. Bizim aldığımız her bir pikabın fiyatı 25 bin dolar. Büyük arabaların fiyatları ise bunun çok daha üstünde. 200 araba 5 Milyon dolardan fazla para yapıyordu. Ben HPG’nin son konferansına katılmıştım ve aklımda kaldığı kadarıyla HPG’nin iki yıllık bütçesi 5 Milyondu. Yani koskoca HPG’nin iki yıllık bütçesine eş değer bir para bizim altımızdaydı. Bunun değerini bilmemiz gerektiğine işaret ettim. Bu işin maddi yanıydı, işin bir de manevi yanı vardı. Şimdiye kadarki araç kazalarında da 5 arkadaşımız şehit düşmüştü. Bundan dolayı belirleyeceğimiz kurallara uyulması gerektiğini arkadaşlardan rica ettik. Sonra görüşlerimizi biraz da maddeler biçiminde özetledik;

1- Araçlarımız 80 km/s üzerinde hız yapmayacak. Acil bir durumda bile en fazla 100’ü geçilmemeli. Gideceğimiz her yere yarım saat geç gidilsin sorun değil. Sonuçta ben yönetim adına konuşuyorum. Bir komutan sizi eleştirdiğinde ona deyin ki 80 ile geldik deyin, dedim. Ya da biraz daha erken yola çıkın dedim.

2- Halka selam verilecek, Halkın olduğu yerde kesinlikle yavaş gidilecek, halkın üzerine toz, çamur kaldırılmayacak.

3-Elini kaldıran herkesin önünde durulacak ve onlar arabaya alınacak. Tabi hava karardığında güvenlik durumlarının olduğu yerde bu durum esnek olacaktı.

4-Araçların sürekli olarak bakımı yapılacak, araçlar temiz kullanılacak, araçlarda sigara içilmeyecek, yollarda gidilirken çukurlara, taşlara vurulmayacak.

5- Komutanlar araç sürmeyecek. Tabi ben bizim çoğu komutanın araç kullandığını biliyordum. Ama şoför arkadaşları sorumluluk altına koymak istedim. Şengal’li bir arkadaş olan Çiya arkadaş, “peki ya benim komutan, talimattır bana anahtarı ver derse ben ne yapayım” diye sorunca ben de “eğer senin komutanın sana böyle bir talimat verirse, önce ona bu kuralı hatırlatın, deyin ki komutanların araç kullanması yasaktır. Eğer ısrar ederse arabanızı durdurun, anahtarı çıkarın ve ona verin. Ona deyin ki al sana anahtarı veriyorum ve ben de gidiyorum, sorumluluk artık senindir deyin ve bizim yanımıza gelin” dedim.

Bu kuralları söyledikten sonra bütün arkadaşların adını ve kime ait araçları kullandığını da yazıp toplantımızı bitirdik. Bu kurallar da şoförlerin 5 parmak kuralı oldu. bu toplantıların belli bir etkisi oluyor.

Tabi bizim bu konuda esas sorunumuz şoför arkadaşlardan kaynaklanmıyor. Çünkü her bir araba sonuçta ya bir kurumun ya da bir yönetimin yanında kalıyor. O arkadaşlar dikkat etse ve uyarsalar sorun çıkmaz, fakat bazen şoförler de kendi başlarına kaldıklarında araçları hovarda kullanıyorlar.

Ek Not: Baré'nin üst taraflarındaki tepeye Şehit Dılgeş adını koymuşuz. Ş. Dılgeş'le birlikte 5 arkadaşın şehit düştüğü tepeye. O günden sonra o tepeyi sabit tutmaya başladık. Sıkiniyé hatlarına kaydıktan sonra bu tepeyi sabit olarak tutmanın gereği kalmıyordu, fakat ben sadece o arkadaşların anısına bile olsa HPG burada olduğu müddetçe burayı tutacağımızı söyledim. Fakat burayı biraz hazırlamak gerekiyordu. Önce tepeye bir bölük kalacak biçimde manga yerleri ve mevziler yaptık. Sonra şkeft ve tünel çalışmasını başlattık. Sonra da tepeye araba yolu götürdük. Yol çalışmasını sürekli takip ediyorduk. Boğaza ulaştığında orada çalışan ekibe bir koyun gönderdik, öğlene doğru Ciger, Ahmet ve Çeko Serhat arkadaşı alarak biz de gittik. Sohbetimiz doğal olarak, bu yol üzerine ve bizim için neyi ifade ettiği üzerine gelişti. Ahmet arkadaş da Şengal'e gelen ilk grupların içinde olduğu için ilk başlarda ne kadar zorluk çekildiğini biliyordu. Ahmet arkadaşa; "Rus Astronot Yuri Gagarin, Ay'a ilk adımını attığında, bu adım benim için küçük olabilir ama insanlık için büyük bir adımdır, demişti. Bu yol da bazıları için sıradan birşey olabilir ama Şengal'de bizim kalıcılaşmamız için büyük bir adımdır" dedim. Ahmet arkadaş da "aynen öyle, çoğu arkadaş için de sıradan birşey gelebilir ama çok büyük değeri var" dedi. yani Şehit Dılgeş'e yol götürdük ve çok da sevindik.

15 Eylül 2016

"Deli" Olan, Onlar Mı?

Şengal çok renkli bir yer. Elimden geldiğince bu renkleri biraz yazdım ama bahsedilmesi gereken bir renk daha var; "Şengal'in Delileri". Gerçi herkes onlara "deli" diyor ama belki de herkesten akıllı olanlar onlar. "Deli" olarak adlandırılmalarının sebebi, herkes gibi olmamaları… Yani herkes gibi olmayan, herkesin söylediklerinden farklı olarak konuşanlar, hareket edenler. Ama bana göre burada deli diye adlandırılanlar, pek de deli değiller. Oldukça akıllı ve cesaretli görünüyorlar. Toplumun oturmuş gelenek ve adetlerine göre "deli" olarak adlandırılanlar, belki de herkesin gördüğü ve bildiği ama yapmaya ve söylemeye cesaret edemedikleri şeyleri, onların açıkça ve cesaretlice söylemeleridir. "Kral Çıplak" misali yani. Şengal'de tanıdığım deliler, oldukça cesaretli ve herkesten de açık sözlü davranıyorlar. Söylemek istediklerini gizlemiyorlar, kıvırmıyorlar ve de direk söylüyorlar. Bir de her nedense ne kadar "Deli" tanımışsam genelde çok yurtseverdirler. Hatta evdeyken bile bizim memlekette "deli" olarak bilinenlerin hepsi de çok yurtseverdi. Mesela Sineva köyünde (Gever'de) Kerim diye bir "deli" vardı. Bu Kerim köyden Gever'e geldiğinde yolun üzerine çıkar, otobüs, ya da minibüsün gelmesini beklerdi. Minibüs ya da otobüs geldiğinde direk onun yanında dururdu. O da ön kapıdan arabaya biner ve şoförün yanında durup, "eger dı nava wé erebé da çehş (korucu) hebe, ez day û jına vi …." deyip beklerdi. Doğal olarak kimse korucu olduğunu söylemeye cesaret etmezdi ama o aracın içinde mutlaka yolcuların en az yarısı korucu olurdu. Peki hangi "akıllı" bunu söylemeye cesaret ederdi? Şengal'dekiler de öyle görünüyor. Bir de her nedense "Deli" ler PKK'lileri çok seviyorlar. Acaba biz de toplumun ölçülerine göre "deli" sınıfından mıyız. Biz de genelde kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyleri yapıyor, kimsenin söylemeye cesaret etmediği şeyleri söylüyoruz. Şimdi buradaki bu "deli"leri biraz tanıtayım.

İlk geldiğimiz zaman Dıguré'de yaşlı bir kadın görmüştük. Sınuné'ye giden yolun tam kenarında bir kulübe vardı ve yaşlı kadın burada kalıyordu. Kimi kimsesi var mıydı, tam bilmiyorduk. Sonra etraftan biraz sorunca meseleyi biraz anlattılar. DAİŞ, Şengal'e saldırınca bu kadının tüm ailesi kaçmıştı, ama kendisi gitmek istememiş ve kalmıştı. Yani çocukları gitmişti ama o gitmemişti. Daha sonra arkadaşlar o kadını gördüklerinde getirip Serdeşté'de bir yere yerleştirmek istemişlerdi fakat kadın Dıgure'den ve yolun kenarındaki kulübeden çıkmak istemedi. Ne ettiysek orada kaldı. Dıgure arkadaşların elinde olduğu için fazla sorun değildi ama kendi başına ve yalnızdı. Acaba dünyaya mı küsmüştü, herkesin evini yurdunu terk etmesine tepki olarak mı o şekilde yaşamayı seçti tam anlayamadık. Fakat elini eteğini bu dünyadan çektiği belliydi. Kir pas içinde kalmıştı. Bazen arkadaşlar erzak götürüp onun kulübesine bırakıyordu ama tek kelime

konuşmuyordu. Bazen dışarı çıkıp dolaşıyor, sonra tekrar yerine geri dönüyordu. Basıncı arkadaşlarımız bir ara onun üzerine bir program da yaptılar.

Aynı süreçlerde Dıguré'nin hemen yukarısında Adika köyünün kenarında sanırım ismi Berekat (ismi yanlış da hatırlıyor olabilirim) bir yaşlı vardı. 65- 70 yaşlarında vardı. Biraz uzun boyluydu, saçları ve bıyıkları tamamen beyazlamıştı. Göğsünden çaprak bir fişeklik vardı, omuzunda da bir bronu silahı. Çapraz fişekliğin üzerinde de, eski olduğu belli siyah Rusi bir dürbün vardı. Dolun ağzındaki bir mağarada kalıyordu. Ama sabahtan akşama kadar gelip yolun üzerinde bekliyordu. O zamanlar Sınuné çetelerin elinde olduğu için biz Dıgure'den dağın eteğine gelip oradan vadiye giriyor ve dağa çıkıyorduk. Yani bu yol çok işlekti ve doğal olarak herkesin gelip geçtiği bir yerdi. Biz de oradan her gelip geçtiğimizde bu amcayı orada görürdük. Tabi arkadaşların arabaları geçtiği zaman hemen yolun üzerine geliyordu, sivil araçlar gelip geçtiğinde ise onlara karışmıyordu. Biz her geçtiğimizde yanında duruyor, durumunu soruyor ve biraz konuşuyorduk. Tabi sohbetleri fazla zengin değildi ama söyledikleri de ilgi çekiciydi. Kendisini Şengal dağının kuzey yamacının (Şimal) sorumlusu olarak görüyordu. "Heval, hun lı hember DEİŞ'é şer bıkın, ezé ji çiya bı parézım" diyordu. Bunu söylerken son derece de kendinden emin konuşuyordu. Her vedalaştığımızda da bir ihtiyacınız var mı, demekten de geri durmuyordu. Tabi biz de her seferinde bir ihtiyacının olup olmadığını soruyorduk. Bir seferinde; "mamo, daxwaziyek te jı me heye?" diye sorduğumda, "ezé dû tıştan jı we bıxwazım" diye söyleyince ben de merak içinde "keremke mamo" dedim. "jı bo mın pélavek lazım e, yék ji, lı Dıguré ewé Jına pir, jı bo mın bının. Ez tıné şkeftéda me, sebra mın nayé" deyince hiç pozisyonumuzu bozmadan, "ser çavan" dedim. Arabada ayakkabı olduğu için hemen bir tane çıkarıp verdik. İkinci isteğinin yerine getirmek zordu tabi. Fakat bu "gönüllü dağ bekçisini" kırmak da ayıp olacaktı. Onun için cevabımızı biraz yuvarlayarak söylemek zorunda kaldık; "mamo, ezé bıçım gel wé jına tû dıbéjı, ezé bo te bıxwazım, eger qebul kır, emé bo te bının" dedim. Tabi mamonun sevinci hemen yüzüne yansıdı. Ne de olsa artık mağarada yalnız kalmayacaktı. Bu iki yaşlı, çetelerin Dıguré saldırısına (Eylül 2014'teki saldırı) kadar da oralardaydılar, sonra oralara gitmeyince göremedik.

Diğer "deli", Seydo. Gerçi deliden çok, bir "dengbéj ve filozof". Bu Seydo gerçekten de renkli. Bu da 55-60 yaşlarında. Daha çok Baré taraflarında kalıyor. Şimdi de ara sıra arkadaşların yanına geliyor. Seydo, DAİŞ'in Şengal'e saldıracağını, ve peşmergenin onları bırakıp kaçacağını önceden tahmin etmiş! Bunu etrafındakilere söyleyerek tedbir alınması gerektiğini söylemiş de "deli" olduğu için kimse inanmamış. Seydo, 90'ların başında Bekaa vadisine gittiğini, Başkan Apo'yu da orada gördüğünü söylüyor. Doğru mu değil mi bilmiyorum ama bahsederken mecburen inanır gibi olmak zorundasın. Öyle bir heyecanlı, tok bir ses ve net kelimelerle konuşuyor ki, kesin doğrudur diyorsun. Eskiden her köyde, daha elektrik ve televizyonlar yokken hikaye anlatıcıları vardı. Ve bu amcalar hikaye anlatmaya başladıkları zaman gerçekten de nefeslerimizi tutup dinlerdik. Öyle içten, öyle canlı anlatırlardı ki, sanki sen de o hikayenin içindeydin. İşte bu Seydo da çok hikaye biliyor ve anlatırken öyle mitolojik bir dille de anlatıyor, insan dinlemek istiyor. Bir de klam söylüyor. Kime ait olduğu belli değil ama başladı mı sonu da gelmiyor. Bazen hiç beklemediğin bir anda kesip gidiyor, bazen de hiç beklemediğin bir anda ortaya çıkıyor.

Bir de Heyder adında bir genç var. 16-17 yaşlarında ama dilsiz ve sağır. Bu Heyder, Mam Bapirlerin akrabası ve onların kampında kalıyor. Belki de "deli" değildir ama dilsiz ve sağır olduğu için herkes ona öyle yaklaşıyor. Sürekli bizim karargaha gelip gidiyor ve Kedkar arkadaşın ahbap-çavuşu. Her geldiğinde gidip çeteleri öldürmek istediğini söylüyor, daha doğrusu tarif ediyor. Çeteleri tarif etmek için sağ elinin parmaklarının çenesinden aşağıya doğru indirerek sakal işareti yapıyor sonra da elini tam açarak kendi boğazını keser gibi bir işaret yapıyor. Yani "beni de yanınızda götürün çeteleri öldüreceğim" diyor. Koca koca adamlar bunu söylemeye cesaret etmezken bizim Heyder her seferinde bunu bizden istiyor. Gerilla gibi görünmek için Kedkar'dan gerilla elbisesi isteyince ona bir elbise vermiştik. Onların kampına her gittiğimizde gelip ilk önce bizi karşılayanlardan bir tanesi de odur.

Şengal'in en renkli "deli"si Zana'dır, daha doğrusu Zana arkadaş. Ne de olsa bir asker, YBŞ savaşçısı. Zana, 25 yaşlarında ve bir yıla yakındır YBŞ içinde. Ailesi Duhok tarafına gitmiş ama o Şengal'e gelerek direniş saflarına katılmış. Zana "deli" değil ama sanki bir tahtası eksik, tabi kendisi hakkında öyle düşündüğümüzü bilmemeli. Genelde komutanlarla alıp veriyor ve konuştuğu her komutanla gidip fedai eylem yapmak istiyor! Bir gün bana da bu teklifte bulundu; "hevalé Egid were ez û tû bıçın xwe çeta da bı teqinın" deyince, " hınek kare mın heye dest peke tû bıke, ezé jı pışt tera bıkım" dedim ama ikna olmadı ille beraber yapalım diyor. Ben de Zana'ya dedim ki; " Hevalé Zana, Şengalé da dû zılamén aqıl hene. Yék tûyi, yé di ji ez nabéjım". Tabi o da kahkaha atarak "yedi ji tû yi" dedi. Benim bu takılmam bir süre arkadaşların ağzına da düştü. Bir süre önce Duhok'taki ailesini ziyaret etmek için gittiğinde KDP onu tutuklamıştı ve neden YBŞ'ye

katıldığını sormuşlardı. O da, YBŞ'lilerin onlardan daha cesaretli olduğunu ve onun için katıldığını söylemiş. KDP biraz işkence de yapmıştı ve bir süre önce serbest bırakmıştı. Serbest bırakılma şartı da, bir daha YBŞ'ye katılmayacaktı, ama o Şengal'e geldiği gibi yine arkadaşların yanına geldi. Zana'nın bir de Tolhıldan adında bir kardeşi var, o da YBŞ'de. Tıpatıp Zana!

Evet bunlar da Şengal'in "deli"leri. Ama hepsinde ortak bir özellik göze çarpıyor; Şengal'i terk etmemişler, tüm zorluklara rağmen burada kalmayı tercih etmişler ve hepsi de bir biçimiyle savaşmak istemişler. Bundan dolayı da tanıdığım tüm bu "deli"ler pek çok "akıllı" dan daha akıllı. En azından cesaretli ve açık sözlü. Belki de "deli" olan onlar değil!....

28 Eylül 2016

Fedai Eylem Girişimi!

Bu Şengal tuhaf bir memleket olduğu için, bu tuhaflıklar bizim arkadaşlara da bazen bulaşıyor ve tuhaf şeyleri biz de yapıyoruz. Yani olmaması gereken bir şeyi şıp diye yapmak tuhaflıktır, başka da birşey değil. Ruken, Béritan ve Rojen arkadaşların yaptığı fedai eylem girişimi gibi. Hem de bu dönemde, hem de hamle yapamaya hazırlandığımız bugünlerde, hem de bitmek üzere olan DAİŞ'e karşı. Yahu işiniz gücünüz yok da böylesi bir zamanda ve durumda insan DAİŞ karşısında fedai eylem mi yapar?. Fedai eylemlerin bir anlamı vardır, zamanı vardır, değeri vardır. Çok zor durumlarda kaldığımızda, Önderlik, halk üzerine büyük yönelimler ve baskılar olduğunda, savaşın tıkandığı dönemlerde, savaşma takatinin olmadığı durumlarda ruh yaratmak için vb. pek çok durumda arkadaşların kendi örgütünden onay isteyerek ve onay alarak gidip yapabileceği riskli eylemlerdir. Eylem yeri de bizim bu üç arkadaşın belirlediği gibi hele ovaya bir açılalım da önümüze ne gelirse vururuz biçiminde olmayan, özenle seçilen, daha çok karşındaki düşmanına sarsıcı darbe vuracağın bir hedefe yönelik olarak yapılır. Böyle durup dururken, insanın canı sıkıldığında yanına bir-iki arkadaş alarak, kimseye söylemeden, arkalarında bir not bırakarak biz fedai eylemine gidiyoruz demek çok anlamsız bir durumdur.

Bir-iki gün önce ben Şılo'daki arkadaşların yanına gitmiştim. Akşam Ahmet arkadaşın taburunda kaldık. Sabaha doğru cihazlarda yoğun muhabere olunca, cihazımızı alıp Ahmet ve Serhat arkadaşla kendimizi sırta verdik. Çıktığımız gibi Hedar arkadaşın sesi geliyordu cihazda. Bir arkadaşa yalvarır gibi konuşuyordu; "Ruken, ses alıyorsan lütfen cevap" gibi bir muhabere. Bir olay olduğu belliydi ve Mediban gücünde olmuştu. Hemen Ciger arkadaşa çağrı yaptık ve meseleyi sorduk. Ciger de "Ruken; Béritan ve Rojen arkadaşların gece yarısından sonra taburlarından ayrıldıklarını, arkalarında bir not bıraktıklarını, notta bizi aramayın dediklerini ve eylem yapmaya gideceklerini yazmışlar" dedi. Ruken bölük komutanı, Béritan takım komutanı, Rojen de tim komutanıydı. Yani bölük yönetimi kimseye söylemeden vurup başlarını gitmişlerdi. Mediban'ın önünde DAİŞ vardı zaten. Eğer bu tarafa gitmişlerse hemen belli olacaktı, belki de bir şeylere daralıp başka bir yere gitmiş olabilirlerdi. Böylesi durumlarda insanın aklına değişik ihtimaller geliyor.

Tam bu sırada Ahmet, Tewra üçgeninde bir karartı gördüğünü söyleyince hemen oraya baktık. Gerçekten de üç kişiyi ben de gördüm. Çetelere ait iki tepe arasında küçük bir satır yeri vardı ve orada üç kişi görülüyordu. Fakat çeteler de olabilirdi bazen oraya da gelip kalıyorlardı, çoğunlukla da oradan havan atıyorlardı. Fakat baktık ki bunlar satırın bu tarafındalar. Yani eğer bunlar çete olsaydı satırın diğer tarafına gideceklerdi ve kendilerini bizden saklayacaklardı. Bazen başlarını kaldırarak Tewra köyüne bakıyorlardı, anladık ki bunlar bizim fedailerdir. Hemen Ciger ve Hedar arkadaşlara yerlerini söyledik ve hemen müdahale etmemiz gerekiyordu. Çeteler daha fark etmemişti. Eğer fark etseler ve bizden önce müdahale etselerdi, çatışmaya dönüşürdü ve kayıp verebilirdik. Ondan dolayı ne pahasına olursa olsun gidip onları oradan almamız gerekiyordu. Gerekirse ovanın ortasında çatışa çatışa gidip alacaktık. Geçen yılın baharında Pirdoğan ve Canfeda arkadaşlar hepimizin gözü önünde kendilerini şehre bırakıp gitmişlerdi ve hepimiz de elimiz kolumuz bağlı bir biçimde sadece izlemiştik. Bu sefer buna kesinlikle izin vermeyecektik. Hatta arkadaşlara da söyledim, 20 kaybı bile göze alırız ama onların DAİŞ'in eline geçmesine izin vermeyecektik. Fakat bu durum tam da Pirdoğanların olayına benzemiyordu. Onlar akşam gitmişti ve tüm şehir bir derya gibiydi, nereye gittiklerini bilmiyorduk. Şimdi gündüzdü ve arkadaşları görüyorduk. Hemen Ciger arkadaşa bir grup arkadaş hazırlamasını ve hemen satırı açarak müdahale etmelerini söyledim. Fakat orada dozer olmadığı için hendeği kapatamayacaklarını söylediler. Bir de Hemır ile gidecekleri için gelip taa Şehit Mani'nin eteğinden dönmesi gerekecekti. Bundan dolayı geç kalabilirlerdi. Bu sefer yanımdaki Serhat Qoser arkadaşı ve Şehit Mani'den de Ferhat arkadaşı hemen harekete geçirdim. Ferhat arkadaşa hemen yanına 5-6 arkadaşı alıp kendini ovaya bırakmasını ve gidip onları oradan çıkarmasını söyledim. Ferhat durmadan koşsaydı 30-40 dakikada onlara ulaşabilirdi. Serhat arkadaşı da vadinin ağzına Ferhat arkadaşı savunması için gönderdim.

Tabi bu arada cihaz üzerinden herkes Ruken'e çağrı yapmaya devam ediyordu. Raperin arkadaş da devreye girmişti ama Ruken kimseye cevap vermiyor. Tam bu sırada çetelere ait bir araç önce üçgene geldi, sonra da tam Ruken onların bulunduğu satıra doğru gelmeye başladı. Çeteler büyük ihtimalle onları görmemişti, çünkü çok rahat bir biçimde onların olduğu tarafa gidiyordu. Tabi büyük ihtimalle Ruken onlar da görüyordu ama insan ovada olduğu zaman arazi çok daha farklıdır. Bizim yerimiz yüksek olduğu için biz rahat görebiliyorduk, belki de onlar görmüyor olabilirdi. Bunun için hemen Ruken'e çağrı yaptım, cihaz

kodumu söylemedim, zaten sesimi tanıyordu " Ruken, eğer sesimi alıyorsan sana birşey söyleyeceğim fakat sesimi alıp almadığından emin olmak için cihazını bir sefer mandalla" dedim, baktım bir sefer mandala bastı. "tamam sesimi alıyorsun. Ben sizin yerinizi görüyorum. Bak şimdi Tewra üçgeninden beyaz bir pikap size doğru geliyor. Büyük ihtimalle sizi görmemişler. Ondan dolayı şimdi sen yanındaki iki arkadaşı da güzelce mevzilendir ve aracın tam önünüze gelmesini bekleyin. Araç zaten yavaş geliyor. Tam önünüze geldiğinde üçünüz birlikte kalkıp vurun ve imha edin" dedim. "Şimdi eğer bu söylediklerimi aldıysan iki sefer mandala bas" dedim. Baktım Ruken iki sefer mandallama yaptı. Demek ki almışlardı. Artık bize de takip etmek kalıyordu. Tabi tam o sırada Mediban'daki arkadaşlarla birlikte 400'e yakın arkadaş bu sahneyi canlı canlı izliyoruz. Ama Mediban'dakiler bizim gibi görmüyorlardı. Araba yaklaştıkça Ruken onlar da biraz hareketlendi, vurmak için kendilerini mevzilendiriyorlardı. Araba 30-40 metre önlerine geldiklerinde-yani bize öyle görünüyordu- baktık her üç arkadaş arabayı taramaya başladı. Çetelerin arabası biraz toz içinde kaldı, imha olduğunu zannettik. Fakat imha olmadı, araç hemen yerinde dönerek hızla oradan kaçtı, asfalta yetiştiğinde ise araç durdu ve üç tane çete araçlarından inerek Tewra köyüne doğru yavaş yavaş yürümeye başladılar. Araçlarının darbe aldığı belli oluyordu çünkü araç orda durdu, onlar yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Onlar da neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Neyse artık hızla Rukenleri oradan çıkarmak gerekiyordu. Çünkü hemen müdahale edeceklerdi. Arkadaşlar vurduktan sonra "Ruken eğer sesimi alıyorsan, tamam eyleminizi yaptığınız elinize sağlık, ama şimdi hızla oradan çıkmalısınız" dedim. Rukenler harekete geçti fakat yanlış tarafa doğru gidiyorlardı. Onların eylem yaptığı yer ile Mediban arasında çetelerin bir tepesi vardı, baktık ki onlara o tepeye doğru yürüyorlar, hem de çok sakin ve rahat bir biçimde. Hemen araziyi karıştırdıklarını anladım. İnsan Mediban'dan bakarken 3-4 km ön tarafta çetelerin bir tepesi vardı. Bunlar akşam Mediban'dan çıkarken büyük ihtimalle bu tepeye yönelik eylem yapmak için çıkmışlardı. Fakat büyük ihtimalle yollarını şaşırmışlardı ve ondan sonraki tepeye gitmişlerdi. Şimdi eylemlerini yaptıktan sonra onların hesabına göre arada çete yoktu ve onlar mediban'a doğru yürüyorlardı. Halbuki onlar esas çete tepesine doğru yürüyorlardı. Tabi bu arada çeteler de hem üçgende, hem bahsettiğim tepede hem de köyde harekete geçtiler. Köyden iki doçka arabası ile darbe alan aracın ve çetelerin yanına geldi. Çete tepesinden de 5 çete Rukenlerin tarafına doğru hareket etmeye başladı, üçgene bir araba geldi. Ruken onlar da tam çetelere doğru yürüyorlardı. Tabi birbirlerini görmedikleri belli oluyordu. Bir süreydi susan cihazlar tekrar devreye girdi ve herkes tekrar Ruken'i çağırmaya başladı. Fakat Ruken yine kimseye cevap vermedi. Ama çetelere doğru gidiyorlardı ve onlara göre onlar Mediban'a gidiyorlardı. Bir de hiç istifini bozmadan ve rahatça gidiyorlardı. Ferhat kendini dağdan bırakmaya başlamıştı ama onlara daha uzaktı. Göz göre göre çetelerin üzerine gidiyorlardı. Çeteler arkadaşların orda olduğunu biliyordu, çünkü orda çetelere vurdular ama bizim arkadaşlar önlerinde çete olduklarını bilmiyorlardı. Sonra doçka araçlarını da tam o satırın karşısına getirip yerleştirdiler.

Ben tekrar Ruken'e çağrı yaptım, kimseye cevap vermiyordu ama yine şansımı denemek istedim. Fakat bu sefer konuşmamız gerekiyordu. "Bak Ruken eyleminizi yaptığınız ama sizin oradan sağlam çıkmanız gerekiyor. Siz şimdi yanlış yere gidiyorsunuz, önünüzde çeteler var. Aranızdaki tepeden dolayı siz onları görmüyorsunuz ama onlar sizin orda olduğunuzu biliyorlar. Şimdi inat etme ve bana cevap ver" dedim. Baktım konuştu, "tamam Laleş bizi koordine et" deyince tarif etmeye başladım. (Benim küçük cihaz kodum Laleş'ti.) Tabi artık çeteler çok yakınlarına gelmişlerdi. Biz yüksekte olduğumuz için biz de o tepenin ne kadar yüksekte olduğunu bilmiyorduk ama sanki artık çeteler onları görecek mesafeye gelmişlerdi. "Bak Ruken yanlış gidiyorsunuz, hemen dönün ve yönünüz direk dağa verin, Şılo'ya doğru hızla koşmaya başlayın. Fakat çeteler size yaklaştığı için üçünüz birden arkanızı dönerek kaçmayın. Bir arkadaş ateş edecek pozisyonda beklesin, diğer iki arkadaş koşsun. Sonra o iki arkadaş durup diğer arkadaş gelinceye kadar savunsun. Bu biçimde asfaltı geçinceye kadar devam edin. Zaten Ferhat da önünüze doğru geliyor" dedim. O da "tamam" deyince iki arkadaş koşmaya başladı, bir arkadaş da ateş pozisyonunda bekledi. İki arkadaş koşmaya başlayınca çeteler tam sırtın başına çıktı. Ateş pozisyonunda bekleyen arkadaş hemen onları taradı. Çeteler hemen kendini arka tarafa atmaya başladılar. Sonra koşan iki arkadaş ateş pozisyonuna geçerek, diğer arkadaşı savunmaya başladılar. Bu savunma tarzı ve koşarak oradan çıkma pozisyonu iki üç sefer tekrarlandı ve o düzlük yerden çıkarak kendilerini asfaltın arka tarafındaki küçük yamacına atmayı başardılar. Tabi bu arada Ferhat onlar da yaklaşmıştı. Ferhat'a uygun bir yere BKC yerleştirip sırttaki çetelere vurmasını söyledim. Mediban'dan da Agit Amed arkadaş onlar hemırle yola çıktılar ve onlar da ovaya indi. Ferhat arkadaşa yetişince artık hemırle gitmelerini söyledim. Tabi bu arada Ruken onlar da asfaltı geçmişlerdi ve araç onlara yetişti. Araca bindirip hızla uzaklaştılar. Çeteler doçkayla mermi attılar ama etkili olmuyordu.

Hepimizin yüreğini ağzımıza getiren bir sinema perdesi böylece kapanmış oluyordu. Kazasız belasız bir şekilde bu operasyon bitmiş oldu. Artık kadın arkadaşlar da bizim fedaileri bir yere kapattı. Umarım onlar yaptıkları işin çocukça bir davranış olduğunu anlarlar. Bir süre sonra hamle yapacağımızı biliyorlardı, o hamleye katılıp kinlerini boşaltabilirlerdi. Bu bunaltıcı sıcakta ve dümdüz ovada 30 arkadaşı da tehlikeye atarak çocukluk yaptılar. Onları çıkarmak için otuz arkadaşı gönderdik. Gerçekten de ne kadar kayıp da versek gidip onları oradan alacaktık. Onlar şehit düşseydi bile bu sefer de gidip cenazelerini alacaktık. Değer miydi gerçekten böyle bir şey yapmaya ve bu kadar arkadaşı riske atmaya?

30. 10. 2016

Eşyalarımızı Hırsızlardan Satın Alalım!

Şengal'e geldiğimiz ilk günden bu yana halkın maddi ve manevi tüm değerlerine karşı saygılı yaklaşmayı esas aldık. Bunu da yurtsever, ahlaklı ve Apocu olmanın birer gereği olarak yaptık. Fermanla birlikte evinden köyünden şehrinden çıkmak ve kaçmak zorunda olan on binlerce insan arkalarında her şeylerini bıraktılar. Kendi çocuklarını, eşlerini, yaşlılarını ancak alabildiler. Ve de bir öğünlük yiyecek-içeceklerini, o da sırtlayabildikleri kadarıyla. Nakit değerlerini bile almaya yetişemediler. Maddi tüm değerleriyle birlikte, geçmişlerini de bırakıp, üzerlerine gelen vahşetten kaçtılar.

Tabi DAİŞ ve onlarla hareket eden Suni Müslümanlar, bu kaçıp göç etmek zorunda kalan insanların pekçok şeylerini talan ettiler. Ama bizim denetimimizde kalan pekçok köyde, evde, daha sonra da şehirde pekçok eşyaları kaldı. Evlerde, dükkanlarda çok şey kalmıştı. Arabasından, altınına, bilgisayarından silahına pek çok yerde pek çok şey kaldı. Yiyecek içecek malzemesinden giyecek malzemesine kadar. Biz ilk günden tüm arkadaşları bu konuda uyardık. Daha sonradan bazı insanlar gelip eşyalarını almak isteyince vermiştik, bazıları bunun altında sahtekarlık yapmaya başlayınca tekrar yasaklamıştık. Pek çok erzağı ve giyim malzemesini de kamulaştırarak, dağda çadırlarda kalan insanlara dağıtmıştık.

Şengal'i aldığımızda gerçekten de tam bir talan yaşandı. Binlerce insan gelip şehirden eşya aldı. Kendi eşyalarını mı alıyorlardı başkasının eşyasını mı çalıyorlardı anlamıyorduk. Biraz engellemek istedik ama tepki çıkınca geri adım attık. Çünkü Ezidilere yaklaşım gerçekten de hassas bir konu. Eşya götürenlerin çoğu da peşmerge elbisesi giyen ezidilerdi. Tabi bizim arkadaşlar da Müslümanlara ait evlerden bazı eşyalar aldı ama onu da yasakladık. Müslümanların evinden almamızın sebebi, bunların şimdilik buraya gelmeye cesaret etmeyeceklerini biliyorduk. Bu katliam sıcaklığında Şenga'de eskiden kalmış Müslümanlar tekrar geri gelseydi onların derisini yüzebilirlerdi. Ezidiler de zaten genelde onların evlerinden eşya alıyorlardı. Tabi arkadaşlarımızın aldığı eşyalar basit küçük eşyalardı, tabi onları da yasaklamıştık.

Sonra baktık ki, gidip şehirden eşya alanların çoğu bu eşyaları getirip satıyorlar. Yani bu iş bir sektöre dönüştürenler varmış. Tabi bu işi yapmak zorunda olanlar için de belki bir geçim kapısı, ne diyelim yani!

Geçenlerde talihsiz bir olay yaşanınca, hem çok üzüldük, hem de evlerden eşya almayı kesin yasakladık. MLKP'li üç arkadaş şehirden kapı pencere almak istemişlerdi. Kendileri Kolık tarafında bir kamp yapacaklardı, onun için de gidip yapacakları mangalar için kapı pencere almak istemişlerdi. Şehirde kapı pencere sökerken evin sahibi onların yanına gelmiş. Ev sahibi de yaşlı biri. Her halde müdahale etmek istemiş ve aralarında da tartışma çıkmış. MLKP'li arkadaşların bahsettiğine göre bu yaşlı adam onların elindeki silahlarını almak istemişler onlar da vermeyince gerginlik biraz artmış. Yaşlı amca onların deyimiyle silahlarını almak isteyince bu üç MLKP'li arkadaş bu yaşlı amcayı dövmeye başlamışlar ve her tarafını kanlar içinde bırakıp oradan ayrılmışlar. Olayı duyunca hemen müdahale ettik, hemen arkadaşları o yaşlı adamın evine gönderdik. MLKP sorumlusu arkadaşı da yanımıza çağırdık. Olayı izah etti, tabi Tuncay arkadaş da çok üzülmüştü. Olayı yapan grubun içinde Amed adındaki yoldaşın da olduğunu duyunca daha da hayret ettim. Çünkü Amed arkadaştan beklenecek bir davranış değildi. Fakat çok utandığı belli olduğu için yanıma bile gelmemişti. Arkadaşlar biraz izah etmişlerdi ama sebep ne olursa olsun devrimcilere ve devrimci ortama yakışmayan bir davranıştı. Tabi örgütsel olarak bize bağlı olmadıkları için direk tavır koyamazdık, ama onlara karşı mutlaka tavır alınması gerekiyordu. Bunu Tuncay arkadaşa söyledik, onlar da daha sonra soruşturma açtıklarını söylediler. MLKP'li bir grup arkadaş (Mahir, Özgür, Eylül, Viyan, Delal, Diren arkadaşlar) fermanın daha ilk ayından sonra Şengal'e gelip bizimle birlikte savaşa katılmışlardı. Epeyce destekleri de olmuştu. Daha sonra bu sayı bazen değişti, bazen de arttı. Bu sonlarda ise kendilerine bir özgün kamp açmak istemişlerdi. Merkez karargahın onayıyla biz de onlara bir yer vermiştik.

Olayın yaşandığı ilk gün direk o yaşlının evine arkadaşları göndermiştik. Ertesi gün de onları davet etmiştik, ondan sonraki gün de yine yemeğe davet etmiştik, hem ben hem de Zeki arkadaş onlarla konuştuk. Adamı gördüğümde yerin dibine battım nerdeyse. Adam 65 yaşında, sol gözü morarmış, sağ gözü ise bir yumurta kadar şişkindi hala. "Ey toprak! Yarıl da içine girelim!" dedik. Yani gerçekten de yerin dibine girdik. Adamdan on defa özür diledik. Adam gerçekten mütevazi yaklaştı, "em ji exlaké hevalan nas dıkın, ev ne nézikatiya hevalan bu" deyince tekrardan özür diledik. Tabi onlara bu olayı yapanların Türkiye solundaki arkadaşlar olduğunu söylemedik. Olayı yapanların bizim arkadaşlarımız olduğunu ilk günden söyledik ve kabul ettik. Çünkü onların üzerinde bizim elbiselerimiz vardı ve de gerçekten de devrimci ahlakı bizim gibi olan insanlardır ve o konuda şimdiye kadar herhangi bir yetersizliklerini görmedik. Ondan dolayı talihsiz bir olay oldu. Bizim arkadaşlarımız ise şimdiye kadar burada öyle birşey yapmadılar. Bu olaydan sonra tekrardan kuralı koyduk, eski de olsa, yeni de olsa halkın boş ve yağmalanmış evlerinden bir iğne bile alınmayacak!. Varsa ihtiyaç gidip satın alacağız. Ya da hırsızlığı bir geçim kapısına çeviren hırsızlardan alacağız. Ne de olsa çok daha ucuza satıyorlar. Arkadaşlara, ihtiyacınız olan eşyaları, gidin hırsızlardan satın alın dedim.....

21 Kasım 2016

"Ezidi Kadınlarının İntikamı Hamlesi"

50 güne yakındır Musul Hamlesi başlamış durumda. Bizim de katılıp katılmayacağımızın çokça gündem olduğu hamle başlamıştı yani. Irak hükümetinin ilk başlardaki olumlu yaklaşımı KDP ve TC'nin baskıları sonucu değişti ve bizi operasyona davet etmediler. Yani ne gelin dediler ne de gelmeyin dediler. Tabi Türk devletinin katılmasını da engellediler.

Bu aralar bu Ortadoğu kaynayan kazana dönüşmüş durumda. Türk devletinin Osmanlıyı canlandırma ve Erdoğan'ın sultan olma hayalleriyle, KDP'nin üç şehirden oluşan bir devletçik kurma adına Kürdistan'ı pazarlama girişimleri tüm bölgeyi felakete sürüklemek üzere. PKK'ye karşı mücadele adına Rojava ve Başur'u işgal etmek isteyen Erdoğan'ın sonu parlak görünmüyor. Kandil'i, Şengal'i ve Mımbiçi işgal edeceğini söylüyor. Sanki artık her yerde bu alçak devlete vurmanın ve onlara tarihi bir yenilgiyi yaşatmanın zamanı gelmiş artık. Valla kendimizi artık her şeye hazırlıyoruz. Bu konuda örgütün de bize sık sık uyarıları oluyor. Yeni bazı mevzilenmelere gittik. Tabi bu arada yapmamız gereken görevlerimizi de ertelemeden yapacağız.

Yapmamız gereken işlerden bir tanesi de kalan köylerin özgürleştirilmesi görevi. Şuan halen DAİŞ çetelerinin elinde olan irili ufaklı 20'ye yakın Ezidi köyü var. Bunları da özgürleştirmek için savaşacağız. Fakat parça parça yapmayı düşünüyoruz. Çünkü çok geniş bir alan ve özellikle koruma anlamında sayı sorunumuz çıkacak. Ondan dolayı parça parça yapmayı düşünüyoruz. Bir süredir gündemimizde olan üç köy vardı, bunlara yönelik bir hamle başlattık. Tewra köyü bir Arap köyü, Sıkeniyé ve Heyalé ise Ezidi köyleri. Bu köyleri almamız durumunda DAİŞ'in dağ ile olan bağlantısı tümden kopacaktı ve artık dağ ve dağda yaşayan halkımız üzerindeki son tehdit yolu da kapanmış olacaktı. Geçen sonbahar Gelyé Şılo'yu aldığımızda çeteler bu köyleri boşaltıp kaçmışlardı fakat sayı sorunumuz olduğu için tutamamıştık ve onlar tekrar gelip yerleşmişlerdi. Bu baharın da planlamasını yapıp güç toplamıştık fakat KDP'nin bazı oyunlarından dolayı ertelemiştik. Bundan bir süre önce de yine hazırlık yaptık bu sefer de Musul'daki siyasetten dolayı durdurmuştuk. Birkaç gün önce tekrar örgüte önerdik, arkadaşlar da uygun görünce yapmak için güç toplayıp hazırlıklarına hızla başlamıştık.

Bu köylerin alınmasının bizim için önemi vardı. Özellikle de Ezidilere ait olan bu iki köy bizim denetimimizdeki alanlara düşüyordu ve bu anlamda halkın da bir beklentisi vardı, ayrıca KDP de bu konuda anti propagandamızı yapıyordu. Neymiş işte kendi gücümüzle köyleri kurtarma gücümüz yokmuş, uçaklar olmazsa hiçbir yeri alamazmışız gibi uydurukça şeyler söylüyordu. Sanki Şengal'i ve köylerini o kendi gücüyle özgürleştirmiş gibi anti propaganda yapıyordu. Genel arkadaşlarımız için de böyle bir hamle moral motivasyon kazandıracaktı.

Mediban'dan Siba üçgenine (Heyale'nin alt tarafı) kadarki alan 23 km idi. İlk önce ele geçirmemiz gereken 4 çete tepesi vardı. Tabi bazı avantajlarımız vardı, bu tepelerden 3 tanesi dağ silsilesinde idi. Ve dağda bizim gibi savaşma yeteneğine sahip başka bir güç yoktur. Bu operasyon için Gelyé Şılo ve Mediban gücünün dışında Şengal merkezden 2 tabur, Tekin arkadaşın gücünden (Xanesor) 2 tabur, orta alandan biri HPG biri YBŞ olmak üzere 2 tabur , Kolık'tan da 1 tabur örgütledik. Yaklaşık 18 taburluk bir gücü topladık. Operasyonu 5 kol şeklinde örgütledik. Medibandan bir kol çete tepesine ve oradan Tewranın altına gidecekti, bir kol da direk üçgene gelecekti. Bu kolları Ciger ve Sozdar arkadaş koordine edecekti, saha yönetiminden de Alişér ve Rusyar arkadaş o tarafta kalacaktı. Şılo tarafından da üç kol hareket edecekti. Bir

kol Şılo ve Sıkiniyé arasındaki dağ silsilesini ve oradaki bir tepeyi alacaktı, bu kolu Tekin arkadaş, bir kol Sıkiniyé ve Heyalé arasındaki dağ silsilesini ve oradaki 2 tepeyi alacaktı ve o kolu Şergıran arkadaş, üçüncü kol da Şılo kapısından ovaya inip Sıkiniyé ve Heyalé köylerini kuşatmaya alacaktı ve bu kolu da Sema arkadaş koordine edecekti. Bu taraftaki cepheye de yönetimden Devrim ve Zınarin arkadaş bakacaktı. Genel koordine ise ben, Mazlum ve Medya arkadaş idik. Cemal ve Şevger arkadaşlar da cephe gerisindeki işlerin üzerinde duruyorlardı. Böylesi hamlelerde en fazla kafa ağrıtan işler de bu geri cephedeki işler oluyor, ondan dolayı iki cephe komutanı arkadaşı bu iş için örgütledik. Bu operasyon için toplumsal alanda çalışan arkadaşların da yardımları dokundu. Anneler gelip arkadaşlar için yemek yaptılar, ihtiyarlar ise boşalan asayişlerde arkadaşların yerine nöbet tuttular, tabi sayı arkadaşların bahsettiği kadar fazla da değildi. 150 kişi göndereceklerini söylemişlerdi 13 kişi gelmişti.

Operasyonu başlatma zamanını tam şafağa göre ayarladık. Akşam yapsaydık mayınlara basabilirdik, gündüz ortası da yapsaydık düzlükteki tepenin saldırı grubu ortalıkta kalacaktı, ondan dolayı herkes yerini karanlıkta alacaktı ve şafakla birlikte başlayacaktık. Tabi harekete geçmeden önce tüm güce üç ayrı yerde toplantı yaptık. Mediban'daki toplantıyı Mazlum arkadaş, Gera Qéraniya'daki toplantıyı Medya ve Devrim arkadaş yaptı, Şılo'dakini ise ben yaptım. Şılo'daki toplantıda 8 tabur arkadaş vardı. Tabi insan bu kadar arkadaşı yan yana gördüğü zaman ayrıca büyük bir moral alıyor. Şengal'e ilk geldiğimizde 1 aya kadar da bu Şılo'da ikisi kadro, 3'ü yerel olmak üzere sadece 5 arkadaşımız vardı. Tabi sonra o gruptan Canpolat arkadaş şehit düşmüştü, Kahraman arkadaş da yaralanmıştı. Daha sonra Kendal arkadaşın takımını göndermiştik buraya. Şimdi ise bu kadar arkadaş var. Tabi bu da şehit yoldaşlarımızın ve örgütümüzün direnişle yarattığı bir değer. Toplantıda arkadaşlara genel planlamayı ve hareket tarzı hakkında görüşlerimizi söyledik. Bu operasyonda en fazla dikkat etmemiz gereken husus kuşkusuz mayınlar ve intihar araçları idi. Şuan DAİŞ'in elindeki en güçlü iki silah buydu. Bu konuda duyarlı olmamız gerekiyordu. Özellikle mayınlamayı fazla yaptıklarını biliyorduk. Bu hamlemiz bir anlamda mayınlara karşıydı. Medibanı aldığımızda sadece üç arkadaşımızı savaşta şehit verdik, onun dışındaki arkadaşları mayınlarda ve evlere girişte şehit vermiştik. Onun için evlere girmeyi yasakladık bu hamlede. Tepeleri alacaktık, köyü kuşatmaya alacaktık, eğer halen kaçıp gitmemişlerse kaldıkları evlere yönelecektik. Zaten toplantıda biraz ağır da konuştuk. Yönetimi dinlemeyerek kendi başına evlere girecek arkadaşları direk tutuklayacağımızı söyledik. Çünkü bu konuda bazen arkadaşlarımız kendine göre olabiliyorlar. Ondan dolayı ne pahasına olursa olsun bu bahar ki pratiği tekrarlamayacaktık.

Ayın 11'inde akşam tüm arkadaşlar yerlerini aldı. Sabaha doğru başlayacaktık. Bu tarih aynı zamanda Şengal şehir merkezinin özgürleştirilmesinin de yıl dönümü oluyor. Geçen yıl da 11 Kasım'da hareket başlamıştı ve 13'ünde kurtarılmıştı. Bu anlamda da bu hamlenin zamanlaması anlamlıydı. Sabaha doğru saat 6'da tüm arkadaşlar yerlerini aldı. Mediban tarafındaki saldırı grubu termalle çeteleri görüyordu ve yakın olduklarını söylüyorlardı ve başlamak istediklerini söylüyorlardı. Aslında biz 6.30'da başlamak istiyorduk çünkü, 6'da hava biraz karanlıktı. Ama onlar saklanacak yerleri olmadığını söylüyorlardı ve eğer şimdi başlamazsak geri çekilmek zorunda kalacaklarını söylüyorlardı. Aslında ben planlamada bu riski söylemiştim. Ova dağ gibi değildi ve dümdüz ovada tepenin dibinde kalmanın riskli olduğunu ve onun için de karanlıkta vurmayı önermiştim. Fakat arkadaşlar etrafını tutalım belki kaçarlar demişlerdi. Ama şimdi bu durumda saat 6'da başlamak zorunda kalacaktık. Dağ silsilesindeki 3 tepeyi vuracak gruplar da yerlerini almıştı. Ama koordine olarak tekrardan tüm kollarla bağlantı kurarak hazır olmalarını ve başlayacağımızı söyledik. İlk vuruşu Tekin arkadaşın kolundaki tepe grubu yapacaktı. Arkadaşların "Xebat'ın tepesi" olarak adlandırdıkları tepeyle başlayacaktı.

Eylemlerin en heyecanlı yeri grupların yerleşme zamanı ve eylem başlamadan önceki andır. Genel için önemli olan deşifre olmadan grupların yerlerini almasıdır ama eyleme katılan arkadaşlar içinse özellikle saldırı gruplarındaki arkadaşlar için en heyecanlı an tetiğin çekilmesinden önceki zamandır. Tetik çekildikten sonra var olan merak ve heyecan kendini savaşın gerçekliğine bırakıyor. Artık savaş meydanındasın ve o anda artık heyecan ve merakın yeri kalmamıştır, cesaret veya korku hakim olur artık. Cesaretliysen, yiğitsen yürüsün düşmanın üzerine ve düşürüşün hedefini. Korkaksan, ilerlemekten çekinirsin ve bunu anlayan düşmanın bu fırsatı kullanarak seni ateş baskısı altına alır. Orada ya seni imha eder yada seni oradan kovar ve sen de kaçmak zorunda kalırsın. Tabi gerilla olarak, APOCULAR olarak bu konuda avantajlarımız çoktur. Arkadaşlarımız genelde cesaretlidir. Böylesi anlarda bu cesareti tamamlayan diğer faktör ise hızlı ve atik olmaktır. Yani düşmanın neye uğradığını anlamadan hedefinin üzerine gitmek ve ona kendini toparlaması şansını vermemektir. Böylesi eylemlerde çok kısa bir zamanda hedefini düşürürsün.

Saat 6.05'te "başlayın" diyerek "Ezidi Kadınlarının İntikamı Hamlesini" başlattık. Tepeye giden ilk B-7 tepenin üzerinden gitti, tepeye değmedi. Tabi artık eylem başlamıştı. Çeteler hemen karşılık verdi. Bizim savaşımızda böylesi eylemlerde en etkili silah B-7'dir. Bir roket yiyen mevzinin direnmesi mümkün değil. Fakat ikinci roket de, üçüncü roket de, dördüncü roket de tepenin üstünden gitti. B-7'yi kullanan arkadaşın acemi olduğu netleşince, saldırı grubundaki arkadaşın vurmasını söyledik. O arkadaş mevziye vurmadı ama tepeye vurdu ve doçka durdu. Tabi bu arada diğer tepeler alındı. Ovadaki tepeyi basan Masiro arkadaşın grubu 4 çeteyi sığınakta yakaladı ve dışarı çıkmalarına fırsat vermeden sığınağın üzerine gittiler ve o grubu orada imha ettiler. Bahtiyar arkadaşın grubu da hızlı bir şekilde tepeyi vurunca bırakıp köye kaçtılar. Bu grupta Çekdar Bılécan arkadaş ayağından bir M-16 mermisini ve bir parçayı yemişti ama kimseye bahsetmemişti. Hatta tüm tepeler alındıktan sonra bile sadece hamleden çıkmamak için söylememişti. Sonra arkadaşlar fark edince doktorun yanına göndermişti. Ahmet arkadaşın taburuna ait tepe de erken düştü. Bu taburun saldırı grubu zaten genelde komutanlardı. Azat arkadaş ilk roketi mevziye vurmuştu ancak kaçabilmişlerdi. Fakat arkadaşlar orada hızlı oldukları için kaçanları bile vurmuştu. Orda da 2 cenaze almışlardı. İlk başlaması gereken tepe en son düşen tepe oldu. Oradaki çeteler de tepeyi bırakıp kaçtı. Uzayınca kaçmak için fırsat buldular. Fakat tepeye roket değince cephaneyi ateş almıştı, onun için arkadaşlar tepeye biraz daha geç girdiler. Her dört tepe de kayıpsız biçimde ele geçirildi. Arkadaşlar 6 cenaze aldı. Ayrıca 1 doçka, 3 BKC, 2 B-7, 5 kleş ve 1 tabanca da kaldırıldı.

Operasyonun tepeler kısmı başarılı biçimde tamamlandı. Bundan sonrası köylerin alınmasıydı. İlk gün köyü kuşatmaya alacak kolu göndermedik. Çünkü hem Mediban'dan üçgene gelecek kol gelmedi hem de satır yapacak olan dozerlerimizde sorun çıktı. Onun için o kol ilk gün bekledi. Alınan tepeler Sıkiniyé ve Heyalé köylerine hakim olduğu için köyde sıkışan çetelere takviyeye çeteler rahat gelemediler. Takviye için gelen iki araçlarını da arkadaşlar doçka ve Şiyar silahlarıyla vurdular ve iki araçlarını darbelediler. Darbelenen bir araç alev alarak yandı sonra da patladı. Mediban tarafında da takviye için gelen bir zırhlı araçta da mayın patlatıldı. Eylem gecesi hem Tewra tarafına hem de Sıkiniyé tarafına mayın döşemiştik, burası çetelerin kullandığı yoldu.

İkinci gün Sema arkadaşın kolunu köyü çembere alması için gönderdik. Akşama doğru köyün büyük bir kısmı kuşatmaya alındı ama köyden müdahale olmayınca akşam köyü boşaltıp kaçtıklarını anladık. Üçüncü gün Heyalé köyüne de indik, artık her iki köyde de çete kalmadığı netleşti. Bu sefer dışardan gelebilecek saldırılara karşı tedbir almamız gerekiyordu, özellikle de intihar araçlarına karşı. Bunun için satırlarla, demir çubuklarla ve mayınlarla tedbir aldık. Sabaha doğru erken saatlerde çetelerin elinde bulunan Çayırlı ve Zübeydat köylerinden Agır arkadaşın taburuna ait tepelere yönelik çetelerin bir saldırısı gelişti. Toplam 9 araçla saldırdılar. Ama onların esas amacı tepeleri ateş altına alarak intihar arabalarını tepelerin içine sokup patlatmaktı. Tabi yaklaşan araçlara arkadaşlar vuruyordu. Arkadaşların bir gün evvel yaptığı fakat akşam tutmadıkları bir satırın içine gelip yerleştiler. Orası onlar için iyi bir siper oldu. Tabi oradan aracı mevzilerin içine sokmak istiyorlardı. İntihar aracı yerinden çıkıp tepeye girmek isteyince tüm arkadaşlar elindeki silahlarla vurdular ve araç hedefine ulaşmadan patlatıldı. En etkili silah ise 23'lük doçkaydı. İkinci araç da saldırdı. Arkadaşlar onu da durdular. Tekerine değen mermilerle tekeri patlayınca durdu ve cennete gitmek için gelen intihar eylemcisi aracını bırakıp kaçtı ve araç arkadaşların elinde kaldı, daha sonra arkadaşlar onu etkisizleştirdi.

İlk gün üçgendeki tepeyi almadığımız için akşama kadar o tepeye gelip gittiler ve oradan arkadaşlara ateş açtılar ama etkisizdi. Mazdek ve Brusk arkadaş havanlarla bu tepeyi susturdu. Her iki arkadaş da isabetli atış yapıyordu. Ertesi gün bu tepeyi aldığımızda da burada bir cenaze gördük ve havan parçasıyla ölmüştü. Eski bir cenaze ve yanmış bir araç da vardı. Bunu da bir süre önce Şehit Newrez tepesindeki doçkacı arkadaş vurmuştu. İkinci gün Mazdek arkadaş havan atmak isterken, bir roket havanda patladı ve yaralandı. Haseké'ye götürülünceye kadar şehit düştü. Talihsiz bir kaza oldu. Mazdek arkadaş bir yıldan fazlaydı buradaydı ve katılımı iyi olan bir arkadaştı. Yoğunlaşması güçlü ve savaşta tekniği etkili kullanmak isteyen bir arkadaştı. Bu hamledeki tek şehidimiz de Mazdek arkadaş oldu.

Başlatılan hamle basında iyi işlendi ve halk arasında da güçlü bir etki yarattı. Irak hükümeti ikinci gün acilen Bağdat'ta bulunan Said arkadaşla bağlantıya geçmişti ve direk Ebadi adına bir mesaj göndermiş ve ricada bulunmuşlardı. Ricaları da hamleyi durdurmaktı. Yani DAİŞ'e karşı başlatılan, üstelik de Ezidi kadınlarının intikamı için yapılan bir hamleyi, hem de YBŞ adıyla yapılan bir hamlenin durmasını istiyorlardı. Sebep ne olursa olsun bu istek ahlak dışı bir istekti ve kesinlikle bizi etkisizleştirmeye dönük bir istekti. Adamlar acilen bir heyet göndererek görüşmek istiyorlardı. Biz zaten planladığımız hamleyi başardık ve yaptık. Tewra köyü bunun dışında kaldı ama ilk başta da Tewra'yı tutamayacağımızı tartışıyorduk. Aldıktan

sonra ya yanımızdaki Araplara devredecektik ya da eğer onlar tutmazlarsa yıkacaktık. Bu operasyona Irak baştan sıcak bakmadığı için bizimle ittifak halinde olan Abdulrahim'e bağlı Şemer'liler de katılmadı. Geriye yıkma seçeneği kalıyordu, bunu da yapsaydık bu sefer de Arap aşiretlerin tepkisi gelişecekti. Zaten hamle başlayınca arkadaşlara ricada bulunmuşlardı ve köylerini korumamızı rica etmişlerdi. Köyde zaten birkaç çete kalmıştı, almasak da ciddi bir sorun çıkmazdı.

Irak'la görüşme Kamışlo'da gerçekleşti. Zeki ve Mazlum arkadaş gittiler görüşmeye. Türk devletinin ve KDP'nin ciddi baskıları olduğunu söylemişler. Eğer ısrar edersek onlar da Musul'a girmek için baskı yapacaklarmış. Eğer illaki hamle yapmak istiyorsak başka bir isimle, mesela Arapların ismiyle ve Irak bayrağıyla katılabileceğimizi söylemişler. Tabi TC'nin ve KDP'nin baskılarının olduğu açık ama Irak devleti de fazla samimi değildi. Bitmek üzere olan DAİŞ'e karşı ilk kimin savaştığını unutmuşlar herhalde. Ve onlar da kendilerini daha etkili kılmak için bizim etkin olmamızı istemiyorlar. Bu alandaki siyaset "at izi, it izi" meselesine dönüşmüş artık. Bu tabire denk düşen güzel bir örnek de üzerimizden geçen helikopterlerin Baac'a gidip tekrar üzerimizden dönmeleriydi. Hamlenin ikinci günü, 5 Skorsky helikopteri iki Apaçi helikopterinin eşliğinde hemen üzerimizden geçtiler. Bir dakika öncesinden seslerini duyduğumuz ama henüz göremediğimiz helikopterleri görmek için hepimiz sesin geldiği tarafa baktık. Baktık hemen arkamızdaki Baré tarafından taş çatlasa 200 metre yukarıda olan 7 tane helikopter geldi. Bu helikopterlerin DAİŞ'e ait olmadıkları belliydi. TC devletinin de böylesine gündüz vakti, herkesin gözü önünde böyle birşeyi yapmaya ne yetkisi ne de cesareti vardı. Amerika'nın helikopterleriydi elbette. Ama ilişkide oldukları arkadaşlarımıza da söylememişlerdi. En azından bir yanlışlığın yapılmaması için bilgi verebilirlerdi. Çünkü sadece metrelerce üzerimizden geçtiler, bizim alanımızdan geçtiler, üstelik de hamlede olduğumuzu biliyorlardı. Helikopterler üzerimizden geçince doğal olarak tüm arkadaşlar sordular. "Vurun" deseydik, kesinlikle Skorskyleri düşürürdük. Hatta Apaçileri de düşürebilirdik. Çünkü onlarca doçka ateşe hazır durumundaydı ve de tüm eller tetikteydi. Fakat tüm arkadaşlara "bu helikopterler YBŞ'nindir, kimse ateş etmesin" diyerek hem Mazlum arkadaşa bir tebessüm attım hem de arkadaşlara hafiften takıldım. Ne de olsa Amerikalıların YBŞ ile rutin görüşmeleri devam ediyordu. Zaten arkadaşlar telefon ettiklerinde de "bunlar bizim helikopterlerimizdir" demişlerdi. Üzerimizden geçen bu helikopterler, nasıl ki sadece bir tabanca mermisi mesafesinde üzerimizden geçtilerse, aynı biçimde önümüzdeki mevzilerde duran DAİŞ'in de üzerinden geçerek Baac tarafına gittiler. Ve şehrin hemen kenarında bir yerde yere indiler ve çok beklemeden aynı yükseklikte ve rotada tekrar gelip gittiler. Birilerini veya bir şeyleri bıraktıkları ya da aldıkları belliydi. Aslında buna benzer iki olay daha yaşanmıştı. İngilizlerle birlikte yanımıza gelen Hemavend adındaki tercümana (peşmergeydi kendisi) bu olayı sormuştum. O da, Amerika'nın DAİŞ içerisinde ajanları var, bunlar deşifre olduklarında helikopterlerle gidip onları alıyorlar, bazen de gidip özel operasyonlar yapıyorlar" demişti ama olayın aslını belki o da tam olarak bilmiyordu. En azından gözlerimizin önünde gerçekleşen şeyin bir operasyon olmadığı belliydi. 2014'ün sonlarında da gece saat 3'te Türk devletine ait 3 helikopterin bu mıntıkaya gelip çetelere malzeme bıraktıklarını arkadaşlarımız görmüştü. Arkadaşların helikopterlerin Nusaybin sınırından girdiklerini ve tekrar o taraftan kuzeye geçtiklerini söylemişlerdi. İşte böylesi bir ortamda yeniden kendine gelmeye başlamış olan Irak devleti de bizim bu hamlemizi durdurmamızı istiyordu.

Bu hamlede bizi en fazla kaygılandıran bir mesele çetelerin döşedikleri mayınlardı. Her tarafı mayınladıklarını biliyorduk. Genel arkadaşlara toplantı yaparken de açıkça söyledim, bu köylerde çeteler fazla dayanmayacak ama bizim esas savaşımız mayınlara karşı olacak dedim ve gerçekten de öyle oldu. Ele geçirilen ilk tepeye 50'ye yakın mayın döşemişlerdi. Bir de mayınları iyi de kamufle etmişler. Taşların renginde kamufle ederek boyamışlardı. Ele geçirilen doçkanın altına bile mayın döşemişlerdi. Devrim ve Tekin arkadaşlar kendilerine orada yatma yeri yaparken mayınları görmemişlerdi ve tesadüfen kendilerinde patlamamıştı. Tabi onlarınki de işti yani. Başka bir yer bulmamışlar da gidip çete mevzisinde yatma yeri yapıyorlar kendilerine. Sözde kurallı olan iki arkadaşımızdı. Kurallıların hali böyle olursa kuralsızların hali nasıl olacaktı acaba? Bir yerde de bizim Suphi arkadaş mayına basmıştı, fünye patlamıştı ama mayın patlamamıştı. Demek ki onun da verecek sadakası varmış ve annesinin dualarına şükretsin. Dıjwar Feqir arkadaşa bağlı arkadaşlar da içinde mayın olan bir mevziye akşam girmişlerdi ve tesadüfen basmamışlardı, sabah fark etmişlerdi. Bunlar artık tesadüf müydü, Melek-é Tavus'un bize desteği miydi bilemiyorum ama kaza olmadı. Ama her tarafı mayınlamışlardı. Mesela kapı (Deryé Şılo) tarafına soğan eker gibi mayın ekmişlerdi. Xebat ve Andok arkadaş en az 300 mayını sadece buradan çıkardı. Asfaltın hepsine ve tüm evlere mayın döşemişlerdi. Zaten operasyonun başında evlere girmeyi yasaklamıştık. Operasyon içinde de sık sık uyarılarımızı yaptık hatta operasyondaki tüm arkadaşları cihaz kanalı üzerine getirerek "kimse evlere girmeyecek, bu uyarımızı

dikkate almayıp evlere girenler bizim arkadaşımız değildir" diyerek açıkça tavır da koyduk. Mediban'da bu duyarsızlıktan dolayı 10 arkadaş şehit düşmüştü ve bunu tekrarlamayacktık. Uluslararası bir mayın kuruluşu vardı. Onlar bu baharın gelip bizimle bir görüşme yapmışlardı ve bu konularda bize yardımcı olacaklarını söylemişlerdi, (ne de olsa bu iş için tonlarca para alıyorlardı) biz onlara haber verdik ve onlar gelip bazı evlere baktılar. Baktıkları 11 evin hepsinde de mayın buldular. Yani her eve tuzak döşemişlerdi. Tuzaklarını da çeşit çeşit bırakmışlardı. Bazılarını kapının koluna, bazılarını dikiş makinesinin ayağına, bazılarını pervaneye bağlamışlardı. Yine dağınık eşyaların altına, yünün ve samanın içine tuzak yerleştirmişlerdi. Çoğunu da çekmeli ve uzaktan kumandalı yapmışlardı. Zaten ikinci gün evlerin içinde olduğumuzu düşünerek 3 tane evi kumandayla patlattılar ama kimse yoktu içinde. Bu konuda bizim tüm mayıncı arkadaşlarımızın da (Xebat, Rızgar, Andok, Hejar, Arya, Tekoşer) ciddi katkıları oldu. Adamlar mayınlamayı iyi yapmışlardı. Köyün dışına düşen bütün tekli evleri de kendileri patlatmışlardı. Yani bizim gidip oraları siper yapmamamız için öyle yapmışlardı. Yukarı Sıkiniyé'deki bütün evleri de patlatmışlardı. Burada bulunan güzel ve büyük su deposunu da patlatmışlardı. Bu patlatılan çeşme ünlüydü. Zaten bu köyün suyu ilk günden beri hep övülüyordu. Kendimiz de gördüğümüzde bunun doğru olduğuna tanık olduk. Ama Sıkiniyé çeşmesinin patlatılmış olmasına üzüldüm. Patlatıldığını arkadaşlar anlatmıştı fakat nasıl onarabiliriz umuduyla gidip bakmak isteyince gördüklerimiz karşısında üzüldük. Medya ve Sekvan arkadaşla birlikte gidip baktık, onarım için biraz çalışmak gerekiyordu. Arkadaşlar arasında bu çeşmenin "Derwéşé Ewdi ile Edulé'nin randevu çeşmesi" olduğunu söyledim. Bu propagandam tutar mı tutmaz mı bilemiyorum ama gerilla olarak içinde yaşadığımız yerlerin propagandasını yapmamız gerekiyor.

Şimdi bunlar çetelerin döşediği ama bizde patlamayan mayınlarıydı. Bir de bizim çeteler için döşediğimiz ama bizde patlayan mayınlarımız da vardı. İkinci gün arkadaşlar çiftliğin yakınlarına gidince akşam asfaltın üzerine bir mayın bırakmışlardı, eğer çeteler saldırsaydı onlarda patlayacaktı. Ertesi gün orayı geçince "herkes zaten mayının yerini biliyor ve tedbir olarak kalsın" diyerek mayını kaldırmamışlardı. Maxmur'dan gelen Ferman arkadaş arkadaşların arabasını sürüyordu ve arkadaşlara eşya getirip götürüyordu. Benim yanımda kalan ve biraz da kuralsızlığıyla tanınan Özgür arkadaş da sözde onunla birlikte mayının yerini bilen olarak arkadaşlara eşya götürürlerken mayına basmışlardı. Allahtan ki araba biraz hızlı gitmiş ve mayın da yolun tam üzerinde değilmiş ve arabanın arkasında patlamıştı. Araba gitmişti fakat arkadaşlara bir şey olmamıştı. Özgür ensesinden bir sıyrık almıştı, o da ciddi değildi. Bu duyarsızlıklarını da ucuz atlattılar.

Operasyondan birkaç gün önce Ana Karargah büyük cihaz için randevu vermişti ve genel deryalarla tartışmak istiyorlardı. Fakat verdikleri gün bizim hamle günümüze denk geliyordu. Koordine yerini terk edemezdik, ondan dolayı koordine yerine büyük cihazı götürdük ve orda açtık. fakat bu sefer ana karargahtaki arkadaşlar çıkmadı. Ertesi gün Gulistan arkadaş telefonla aradı ve Cemal arkadaş da onun yanındaydı. Hemen anladım. Çünkü Gulıstan arkadaş hem yanındaki arkadaşla konuşuyordu hem de arkadaşın sesi geliyordu. Tabi bu da insana ayrı bir moral oluyordu. Her gün keşif uçaklarının dolaştığı ve vurduğu bir yerde kendi güvenliklerini bile tehlikeye atarak durumlarımızı soruyorlardı. Genel durumu aktardım kısaca tabi, çünkü uzatmak istemiyordum, onlar için tehlikeliydi. Moral aldıkları belliydi, genel arkadaşları kutladılar ve imkan varsa üçüncü köyü de almamızı söylediler. Şengal'e ilk geldiğimizden beri Ana karargah sürekli burayı sordu ve destek verdi. Özellikle Cemal arkadaş, savaşın yoğun olduğu o ilk dönemlerde gerçekten de bizi hep sordu ve bize sürekli perspektif verdi. Savaş ortamında üst örgütün bu perspektif ve destekleri çok etkileyici oluyor.

Üçüncü günden sonra çetelerin saldırısı olmadı. Bundan sonra olup olmayacağı net değil. Ama genelde çeteler kaybettikleri yeri tekrar geri almak için ilk birkaç gün içinde bir-iki saldırı yaparlar. Alamazlarsa vazgeçerler. Fakat artık DAİŞ eski gücünde değil. Her taraftan çembere alınmışken bize saldırmaları zordur. İki buçuk yıldır elimizde bulunan yerlere ne zaman saldırmışlarsa sürekli onları darbelemişiz ve çeteler karşısında hiç geri adım atmadık. Çoğu zaman da saldırılarında arkadaşlar onlara ciddi kayıplar da vurdu.

Şimdilik hamlemiz de bitmiş oldu. Kalan köylerin alınması için de girişim ve çabalarımız olacak. Fakat bölgedeki siyasetin birbirine girdiği bir dönemde önümüzdeki sürecin neye gebe olacağını şimdiden kestirmek zor. Ondan dolayı aldığımız yerleri şimdi sağlamlaştıracağız. Aldığımız iki köyü zaten bir cephe olarak örgütledik ve YBŞ'ye devrettik. HPG güçlerini tekrar dağa çektik. Eskiden Qéraniyé cephesi olarak örgütlediğimiz alanı ön tarafa kaydırdık ve eskiden farklı olarak Sıkiniyé'nın arkasında bir tabur yerleştirerek yeni bir mevzilendirme yaptık. Bir de bundan önceki süreçlerden farklı olarak askeri mevzilenme ve hesaplarımız sadece DAİŞ'e karşı olmayacak. Bir süredir Erdoğan'ın "Şengal'i ikinci Kandil yaptırmayacağız" gibi şantaj ve tehditleri var. Bundan dolayı bir ihtimal de olsa TC'nin bu yönelimlerini de hesaplayarak

hazırlık ve mevzilenme yapacağız. Geleceklermiş gibi kendimizi ve yapımız hazırlayacağız. Zaten psikolojik ve moral olarak yapını ve kendini hazırlarsan başarı için yeterlidir. Ayrıca bir asker ihtimaller üzerinden değil de olacakmış gibi hazırlığını yapmalıdır. Keşke gelselerdi. Artık sadece Kuzeyde TC devletine karşı savaşmayacaktık. Şengal'de, Rojava'da, Başur'da bu yıl onlara vursak, Kürdistan'ı onlara batak yapabiliriz.

Askeri ve siyasi açıdan başarılı bir hamle oldu. Zaten örgüt de kutladı. Demek ki insan biraz dikkatli duyarlı olursa kayıpsız da başarılı sonuçlar alabilir. Bu bakımdan tüm arkadaşların belli bir çabası oldu. Biz de zaten saha yönetimi olarak arkadaşları kutladık.

Daha büyük başarıları elde etme dileğiyle.....

12.12.2016

"İkinci Kandil"

Bu aralar Erdoğan ve TC'nin gündeminde "Sincar dağının ikinci Kandil olmasına izin vermeyeceğiz" tartışmaları var. Belli ki birinci Kandil dağı onları çok zorluyor ve ondan dolayı başka bir Kandil'le de baş edemeyecekler, yeni Kandil'leri de kendileri için tehlikeli görüyorlar. Halbuki yanı başlarında onlarca Kandil'in var ve bunları unutmuşlar sanki. Tabi Şengal'e ilişkin açıklamaları sadece TC yapmıyor, stratejik ortakları olarak KDP de bol bol yapıyor. Hatta onlarınki daha keskin, onlar "çıkacaksınız!" diyor.

Tabi PKK'nin 2.5 yıllık Şengal pratiği çok önemli bir dönemi ifade ediyor. Sadece DAİŞ'e karşı verilen bir direnişi ifade etmiyor. Tarihi bir geçmişe sahip olan Ezidilik gibi bir inancın yok olmasını ve Şengal gibi bir coğrafyanın da işgal edilmesini önledi. Fakat bunun dışında da bazı gerçekleri ortaya çıkardı. DAİŞ'in suç ortaklarını da ortaya çıkardı. Yani örgütümüzün bu kısa dönemdeki pratiği DAİŞ'in gerçek suç ortaklarının kim olduğunu da herkese gösterdi. Koca koca şehirleri DAİŞ'e kimlerin teslim ettiğini ve bugün de bunlara en fazla desteği kimlerin verdiğini gösterdi ve bu da onların zoruna gidiyor.

Şengal, ikinci bir Kandil olur mu olmaz mı bunu önümüzdeki süreç gösterecek. Ya da Şengal ikinci bir Kandil olmuş mu olmamış mı, önce bunu bilmeleri gerekiyor. Fiziki anlamda bakılıyorsa eğer, PKK'nin ikinci bir Kandil'e ihtiyacı yok. Çünkü PKK'nin mücadele yürüttüğü her yer birer Kandil'dir. Şengal'de ise PKK çoktandır Kandillerini yarattı. Bir de sadece ikinci Kandil'i değil, yüzlerce Kandil'i yarattı. Bu anlamda düşmanlarımız çok geç kaldı. Yaratılan bu Kandiller kendi işbirlikçiliğinin ve katliam politikalarının birer sonucudur. Artık geç kaldılar ve bunu engelleyemezler. PKK, her Ezidinin gönlünde birer Kandil oldu. DAİŞ'in vahşetini ve katliamını görüp de buna karşı direnişi gösteremeyen her insanın yüreğinde birer Kandil yarattı. Ve bütün dünya da buna şahit oldu.

Tabi bizler PKK'nin birer militanı olarak ve de Şengal'de mücadele eden birer Apocu olarak işin sadece bu yanına bakamayız. Asker olarak düşünmeliyiz ve de buna göre hazırlığımızı yapmalıyız. Özellikle özgürlük hareketinin yürüttüğü destansı direniş bugün Kürdistan'da sınırları ortadan kaldırdı. Buna bağlı olarak düşmanımız da sınırları takmadan her yerde özgür Kürdü yok etmek için elinden gelen herşeyi yapıyor ve onlar da sınırları kaldırdılar. Rojava'ya girip işgal ettiler. Başur'a girip işgal ettiler ve Şengal'e de gireceklerini söylüyorlar. Bu son süreçte Silopi'ye büyük bir güç getirmişler ve bekletiyorlar. Güney'e operasyon yapacaklarını söylüyorlar. Şimdilik hedef olarak Şengal'i gösteriyorlar ama Kandil ve Medya savunma alanlarına da yapılabileceği yorumları var. Birer gerilla olarak ve birer komutan olarak ihtimaller üzerinden hazırlıklarımızı yapamayız. Operasyon olacakmış gibi hazırlıklarımızı yapacağız. Bu konuda Merkez karargahın da uyarıları oluyor. Tabi karadan bir operasyon ihtimali biraz zayıf olabilir. Bunu yapmaları için KDP'yi katmaları gerekiyor. KDP, dünden böyle bir şeyi yapmaya hazır ama böyle birşeyi yapması, kendisini bitirmesi anlamına gelir ki KDP bunu yapmaya cesaret etmez. Onun dışında her türlü desteği gösterir. KDP, kendi yanındaki Ezidileri katmak isteyebilir. Bu biçimiyle hem bize karşı savaşmış olacak, hem de "bakın Ezidiler de PKK'yi istemiyor ve onlara karşı savaşıyor" havasını yaratmak isteyecektir. Bunu yapabilecek kontralaşmış bazı Ezidiler var tabi ama genel anlamıyla bu mümkün değil, Ezidiler bunu yapmaz. Geriye, KDP'nin vereceği istihbarat ve kendi peşmergesine TC askeri elbisesi giydirerek öncülük yapma seçeneği kalıyor ki bu da zordur.

TC devletinin Şengal'e karadan bir operasyon yapması, intihar etmesi gibi birşey olur. Çünkü Şengal bu iki yıl içerisinde tüm dünyanın gündemine girdi. Ezidiler tüm dünyanın gündemine girdi. Ve onları katliamdan kurtaranların da PKK olduğunu herkes biliyor. "PKK'ye karşı mücadele ediyorum " adıyla burayı işgal etmesi, tarihte Ezidilerin başına getirdiği 65 katliama yeni katliamları eklemesi anlamına gelecektir. Ki bu da kabul görmeyecektir. Hadi bütün bunları da göze alarak gelmesi durumunda da bizim güçlerimizden büyük darbe yiyecektir. Zaten Merkez karargahın bize gönderdiği talimatta da net olarak yazılmış, "eğer Türk devletinin Şengal'e yönelik bir operasyonu gelişirse, orada bulunan güçlerimizin görevi kendilerini savunmak değil, aynı zamanda Şengal'i TC için bataklığa dönüştürmesidir" Bu anlamda örgütümüz net olarak perspektifi vermiş.

Ben de bu bir haftadır bu çerçevede arkadaşlara toplantılar yapıyorum. Tüm taburları ayrı ayrı dolaşarak bu çerçevede arkadaşları hazırlamak istiyoruz. Tabi bunu yaparken ortamı paniğe de vermemek gerekir. Yapıp yapmayacakları onların bileceği bir iş, bizim görevimiz artık Şengal'de bunu da hesaplamaktır. Yani sadece DAİŞ'e karşı nasıl savaşacağımızın hesabını yapmayacağız, onların esas efendilerine karşı da savaş olabileceği hesabını da yapmalıyız. Böyle birşey olursa bizim avantajlarımız var ve onlara büyük darbeler vurabiliriz. Belli bir sayımız var ve arkadaşların belli bir tecrübesi de oluşmuş durumda. Tabi Türk ordusuna karşı savaş ile DAİŞ karşısındaki savaş aynı değil. Fakat savaşta önemli olan komuta ve yapımızın psikolojik ve ruhsal olarak herşeye hazır olmasıdır. Herşeye hazır olan bir yapı ve komuta herşeyi yapabilir.

Bence artık bu alçaklara karşı her yerde savaşmanın zamanı gelmiş zaten. Keşke Şengal'de, Rojava'da da, tüm medya savunma alanlarında da savaş başlasaydı ve her yerde aynı anda bu alçaklara

vursaydık zaten bunu yapmazsak sadece Kuzeydeki Gerilla direnişiyle bunların iradesini kıramayız. Her yerde vururuz, bunları yıkarız. Tarihten günümüze kadar da tarihin şahit olduğu bir gerçek var ki, o da şudur; bütün işgalci ordular, işgal ettikleri topraklarda yenilgiye uğratıldı mı artık baş aşağı gidiyorlar. İskender'den günümüze kadar en son Saddam'a kadar da bu örneği görmek mümkün. Dee hadi buyursunlar!....

Kara operasyonun dışında hava saldırıları seçeneği de var. Tabi buna da Amerika ve Irak'ın onay vermesi gerekiyor. Tabi böyle bir ihtimal olabilir ve bu ihtimali daha gerçekçi görüyoruz ve bu konuda da tedbir alıyoruz.

Aralık 2016

CIA Heyetiyle Görüşme

Amerika'nın Suriye'deki CIA sorumlusu, Rojava'daki arkadaşlar aracılığıyla Şengal'e gelip bizi, YBŞ'yi ve Meclisi görmek ve görüşme yapmak istediklerini söyleyince, biz de olabilir demiştik ve ziyarete geldiler. Tabi gelmeden önce programları hakkında bize bilgi de göndermişlerdi. Önce HPG'yle görüşme yapacaklardı ve öğlen yemeğini de bizim yanımızda yiyeceklerdi. Sonra da YBŞ ve Meclisi ziyaret edeceklerdi. Biz de buna göre hazırlık yaptık. Sabah 9.30'da misafirlerimiz geldi. 6 Amerikalı, yanlarında Azat Kovan ve onun yanında da iki araç YPG-YAT'tan arkadaşlar gelmişti. Görüşmeyi yukardaki (Amud) karargahımızda yaptık. HPG'yi temsilen Ben, Agit ve Medya arkadaş katıldık. Zeki arkadaş, hem Êzidi kimliği hem de toplumsal alandaki konumundan dolayı meclisteki görüşmeye katılacaktı fakat tam olarak kararını vermemiş olacak ki görüşmemizin ortalarında o da gelip katıldı.

Tanışma safhasından sonra ziyaretlerinin amacını söylediler. Başlayan Musul operasyonu ve başlayacak olan Rakka operasyonu hakkında görüşlerimizi almak istediklerini ve de bundan sonra PKK ile de ilişkiler geliştirmek istediklerini ve bu ziyareti de bunun başlangıcı olarak gördüklerini söylediler. Tabi bu ekibin yaklaşımları bundan önce görüştüğümüz Amerikalılara göre biraz daha samimi ve sıcak görünüyordu. Görüşmemiz 3,5 saat sürdü. Tabi yemek süresi bu zamanın dışında.

Öncelikle Kürt ve Amerika ilişkilerimizi nasıl değerlendirdiğimizi öğrenmek istediler. Ben de "Kürtlerin Amerika ilişkilerinin fazla eskiye dayanmadığını, 1950'lerden sonra geliştiğini, bunun da daha çok

güney Kürtleriyle ve KDP üzerinden olduğunu, kuzeydeki Kürtlerle ilişkilerin çok az olduğunu, orada verilen özgürlük mücadelesine karşı fazla duyarlı olmadıklarını, burada daha çok Türkiye devletinin söylemiyle PKK'yi tanıdıklarını, Türkiye'yi müttefik bir devlet olarak görmelerine anlam verdiğimizi fakat, PKK'yi terörist bir örgüt olarak görmelerinden dolayı, kuzeyde Türk devletinin hergün sivil insanları katlederek katliam yaptıklarını söyledim. 99 yılında Önderliğimize karşı gerçekleşen uluslararası komploda Amerikan'ın aktif rol oynamasından dolayı Kürt halkının Amerika'ya karşı dargın olduklarını fakat Rojava'da DAİŞ'e karşı mücadele eden Kürtlere destek vermelerinin ise halkımızda moral yarattı ve bu hava üzerinden yeni bir dönemin başlayabileceğine dair umutlarımız olduğunu" söyledim. CIA sorumlusu da "Türkiye devletinin bir NATO ülkesi ve müttefik bir devlet olduğunu, Türkiye'nin önemli ve ilişkilerinin iyi olduğu bir devlet olduğunu, fakat Türkiye'nin artık eskisi gibi Amerika'nın en iyi dostu olmadığını ve artık böyle görmediklerini, DAİŞ'e karşı verilen mücadeleden sonra PKK'yi daha iyi tanıdıklarını ve terörist bir örgüt olarak görmediklerini, KDP ile ilişkilerin güçlü olduğunu fakat bundan sonra Kürtlerle olan ilişkileri sadece KDP üzerinden yürütmek istemediklerini, YPG ile geliştirdikleri ilişkinin de bunun göstergesi olduğunu, Ortadoğu'da Kürtlerin de bir hikayesi olduğunu ve bu hikayeyi bir de bizden dinlemek ve öğrenmek istediklerini" söyledi. Tabi buraya yazdıklarım konuştuklarımızın özetidir. Yani kelime kelime tam böyle olmayabilir ama içerik olarak böyledir. Tutanakta bunlar daha detaylı olarak yazılmıştı. Bu konuşmamız bittiğinde Zeki arkadaş da gelip oturdu. Zeki arkadaşı Êzidi koordinasyonu ve bir Êzidi arkadaş olarak tanıttık. Hemen YBŞ ile ilgili birkaç soruyu Zeki arkadaş sormak istedi. Zeki arkadaş bazılarına cevap verdi. Fakat ben araya girerek, "bizden sonra zaten onlar da sizi bekliyor. YBŞ ile ilgili konuları onlardan öğrenmeniz daha sağlıklı olur" dedim. Saat de artık öğlene doğru geliyordu, bundan dolayı görüşmeye yemek arası verdik.

Yemekten sonra askeri konular üzerinde görüşme devam etti. Musul operasyonunu nasıl değerlendirdiğimizi ve Rakka için neler yapılabileceğini sordu. "Şengal'de DAİŞ'e karşı aldığımız tecrübelerle Musul operasyonuna aktif katılmak istediğimizi, bunun büyük bir faydasının olacağını fakat bize bu fırsatın tanınmadığını, söylendiği gibi Musul operasyonunun kolay ve erken bitmeyeceğini, bu operasyona katılamayan Türkiye'nin de KDP'nin de bu operasyonun başarısız olmasını isteyeceklerini, Musul'un düşmesinin DAİŞ'in Irak'ta bitmesi anlamına geleceğini ve DAİŞ'in bundan dolayı direneceğini, mevcut operasyon şekliyle Musul'a sürekli militan ve cephane takviyesi olacağını, bu takviyeyi durdurmak için Irak ve Suriye bağlantısının koparılması gerektiğini söyledim. Bunun için de bize hava desteği yapmaları durumunda son aldığımız köylerin (Heyalé'den Mediban'a kadar) güneyinden başlamak üzere Baac'a kadarki alanı ele geçirebileceğimizi, Baac'ın güneyinin ise çöl olduğunu ve buradan dönerek Musul'a gelmelerinin zor olacağını söyledim. Eğer bu koridor kapanmazsa, DAİŞ Musul'dan umudunu kestiğinde bütün askeri gücünü Rakka'ya geçireceğini ve sizin orada YPG ile yapacağınız operasyonun daha zorlu olacağını" söyledim. Sonra harita üzerinden de bahsettiğim yerleri gösterdim ve Musul'un nasıl kuşatmaya alınacağını gösterdim. YBŞ ile ortak tuttuğumuz yerleri gösterdim ve Baac'tan Ebu Kemal kapısına kadar ki yerin nasıl alınabileceğini ve bununla Suriye koridorunun kapanacağını söyledim. O da benim söylediğimin mantıklı olduğunu, bu yolu kapatmadan Musul'un erken düşmeyeceğini, düşmesi durumunda da çoğu militanın Suriye'ye geçeceğini, ve bu konuyu kendi aralarında da tartışacaklarını söyledi.

Sona doğru Medya arkadaş da, DAİŞ'in elindeki Êzidi kadınlarını kurtarmak için büyük bir mücadele verdiklerini, bundan sonra da vermeye devam edeceklerini söyledi. Haa, konu açılmışken bu konudan bağımsız bir konuyu da yazayım. Şengal'e geldiğimizden beri pek çok partiyle, heyetle, devletle görüşmelerimiz oldu ve oluyor. 2014'te yönetim olarak tartışıp bir görüşme heyeti oluşturmak istedik. Yani hem arkadaşların görüşmelere tek başına gitmemesi için, hem de görüşmelerde kadın arkadaşların da hazır bulunması için bir komite belirlemiştik. Yönetimin genel görüşü ben, Sait ve Berfin arkadaş olması yönündeydi. Tabi görüşmelerimizin çoğu ilk başlarda sadece KDP ileydi. Kadın arkadaşlar "bu KDP'li erkekler çok feodaldir ve doğru dürüst kadını muhatap almıyorlar" diyerek görüşmelere gelmek istemediler, hatta hiç gelmediler. Fakat sonraki süreçlerde Amerikalılar ve Avrupalılar da görüşmelere gelince bu sefer de kadın arkadaşlar "niye sadece erkekler gidiyor" diyerek eleştiri yapmaya başladılar ve bunu kabul etmeyeceklerini söylediler. Tabi artık o süreçlerde biz daha çok YBŞ'yi öne vermek istediğimiz için görüşmeleri oraya yönlendirdik. İlk başlarda Mazlum arkadaş biraz erkek erkeğe bu işi götürmek istiyordu, sonra kadın arkadaşlar da katıldı. Mazlum'a gelen eleştirilere bakarak tedbir aldık ve HPG olarak yaptığımız görüşmelere kadın arkadaşlar da katılıyor. Zaten Medya arkadaş, eğer İngilizceyi de konuşsaydı tam onlara benziyordu, yani doğululardan çok batılılara benziyordu.

Görüşmenin sonuna doğru CIA sorumlusu bu görüşmeyi geliştirmiş olmaktan dolayı memnun olduğunu ve bundan sonra da görüşmeyi umduklarını söyledi. Ben de, bu görüşmenin gerçekleşmiş

olmasından dolayı memnun olduğumuzu ve bu görüşmelerin daha üst düzeyde yapılmasından da yana olduğumuzu söyledik ve misafirlerimizi uğurladık.

Bakalım artık, bu görüşmeler devam edecek mi, etmeyecek mi? Tabi çoğu devlet bu ilişkilere önce istihbarat örgütleriyle başlar. Eğer gerçekten de ilişkilerin geliştirilmesi konusunda samimiyseler bu sefer farklı kurumlarla da temasa ve ilişkiye geçerler. Değillerse sadece istihbarat örgütüyle sınırlı tutarlar.

28 Aralık 2016

Êzidi Koordinasyonu Toplantısı

Birkaç gün önce Ezidi Koordinasyon toplantısı oldu. Yani tüm Ezidileri temsil eden koordinasyon. Tabi KDP ile hareket edenler buna katılmıyorlar. Bunlar daha çok bize yakın olanlar ve bizimle hareket edenler. Avrupa'da, Ermenistan'da Rojava'da Ezidi tolum çalışmalarının içinde olan yönetimler gelmişti. Ayrıca güneyde çalışma yürüten bazı arkadaşlar da vardı. Diğerleri de Şengal'de çalışmaların içinde olan kurumlar. Yani meclis, kadın meclisi, gençlik, toplumsal alan yönetimi… bizim komutanlıktan da ben, Mazlum ve Medya arkadaşlar katıldık. Avrupa'dan gelen arkadaşlardan bazılarını tanıyorduk, bazılarını da Şengal'de gördük. Zerdeşt arkadaş zaten kadro bir arkadaştı. Fikret arkadaş da Kuzey'li bir Ezidi ve 2014'te Ali Atalan, İdris Bagok ve başka yurtseverlerle gelip ziyaret etmişlerdi. Ermenistan'dan da üç dost ve çalışan gelmişti

Toplantı üç gün sürdü, tüm alanlardaki çalışmalar tartışıldı ve yeni planlamalar ve perspektifler ortaya çıktı. Toplantıya damgasını vuran nokta Sozdar arkadaş ve Xıdır arasındaki tartışmaydı. Bilindiği gibi Xıdır, Şengal Kurucu Meclisinin başkanı ve meclis ilan edildiğinden beri başkan. Fakat çalışma tarzıyla, temsil ettiği anlayışıyla, yine kendine göre olan yaklaşımları yüzünden pek çok sefer gündemimize girdi. Tabi biz komutanlık olarak eskisi kadar toplumsal alan çalışmalarının içinde değiliz. Daha çok Mam Zeki, Sozdar ve Piros arkadaşlar bakıyorlar, yani toplumsal alan yönetimi bakıyor, fakat biz de Şengal koordinasyonunda yer aldığımız için bu sorunları biz de hep takip ettik. Xıdır'ın bu kendine buyruk yaklaşımlarından dolayı toplumsal alan yönetimi Xıdır'ı değiştirmek istiyordu ama normal tüzüğe göre Xıdır'ın daha iki yıllık başkanlık hakkı vardı. Xıdır da bize devlet gözüyle baktığı için olacak, meclis tüzüğüne göre hareket edilmesini dayatıyordu. İşte bu konu toplantıda çok tartışıldı. Sozdar arkadaş toplantıyı yürütüyordu ve Şengal çalışmalarının genişlediğini, eskisi gibi çetelerin kalmadığını, silahlı mücadelenin bir düzeye geldiğini, bundan sonra toplumsal çalışmaların daha fazla olması gerektiğini ama mevcut meclis çalışmalarının bunu karşılamadığını ve bunun için olağanüstü bir toplantıyla yeniden meclisin seçilmesi gerektiğini söyleyince Xıdır hemen ayağa kalktı, bu söylenenlere katıldığını ama olağanüstü bir toplantıya ihtiyaç olmadığını, yeri boşalan meclis üyelerinin bu toplantıda tespit edilebileceğini söyledi. Yani bir öğün sadece bu konuda tartışma oldu. Ama sonunda olağanüstü bir meclis toplantısına gidilme kararı alındı ve Mart'a kadar çalışmalar yürütüldükten sonra bu toplantı yapılacak.

Alanların çalışmaları da değerlendirildi. Avrupa'da ve Ermenistan'da büyük bir Ezidi kitlesi ve çalışma imkanı olmasına rağmen çalışmaların yeterince yürütülmediği belliydi. Özellikle Avrupa'da büyük bir zemin vardı. Ezidi Fermanı bütün dünyanın gündemindeydi ama bunu diplomasiye, yeni dostlukların kazanılmasına, değere dönüştürülmesine yönelik çalışmalar çok zayıf. Şengal'de yürütülen yoğun mücadelenin, verilen büyük bedellerin karşılığı hemen hemen hiç yok. Bizim yürüttüğümüz mücadelenin puanını, diplomasi avantajını, maddi gelirini KDP alıyor. Diplomasiyi onlar yönetiyor, sanki burada sağlanan askeri başarıları onlar sağlamış gibi kendilerini herkese farklı gösteriyorlar. Tabi Avrupa'da bu çalışmaları yürüten kurumlarımız, arkadaşlarımız ve dostlarımız eğer biraz daha yaratıcı, koparıcı, örgütleyici olabilseler çok

daha etkili sonuçlar alabilirler. Fakat herkes Özgürlük savaşçılarının kanlarıyla, emekleriyle ortaya çıkan sonuç üzerinde iş yapmayı ve çalışma yürütmeyi yeterli görüyor.

Mesela bir Nadiye Murad var, tüm kurumlarımızdan daha fazla Ezidiler adına diplomasi yürütüyor! İki yıla yakın bir süre önce DAİŞ'in elinden kaçan Koço Köyünden, 25 yaşlarında bir kız. Artık nasıl DAİŞ'in elinden kurtulmuşsa, Avrupa'ya çıktı ve Avrupa'nın bütün hümanistleri! bu Nadiye Murad'ı başlarının üzerinden indiremiyorlar. Devlet başkanlarıyla görüşmeler yaptı, heyetler onun ağılamak için peş peşe sıraya dizildiler ve bol bol ödül verdiler. Belki de bu Avrupa'nın iki yüzlülüğünü en net burada görmek mümkündü. Nadiye Murad, ne bir insanı kurtarmıştı, ne bir mermi sıkmıştı, ne de bir gün dağdaki zorluğu çekmişti. Ama sanki tüm Ezidileri o kurtarmış gibi yaklaşıyorlardı ve o da bu ilginin büyüsüne ve havasına öyle bir kapılmış ki, sanki Şéx Adi'den aşağı bir tarafı yok gibi görüyor kendini. Ve o Nadiye Murad, her gün televizyonlara, gazeteler ve dergilere konu olmasına ve çıkmasına rağmen şimdiye kadar bir gün bile ne PKK'den, ne onun gerillasından, ne de verilen mücadeleden bahsetti. Yani insan bu kadar da nankör olmaz. Belki sen bir biçimiyle kendini -sadece kendini- DAİŞ'in elinden kurtardın ama senin halkını, dindaşını, on binlercesini kurtaranlar da bu PKK idi ve onun özgürlük savaşçılarıydı. Eğer cahil biri değilse, demek ki bilinçli olarak bunu söylemiyordu. Belki de bunun için KDP'den özel para almıştı. Bu Nadiye de Viyan Dexil'in farklı bir versiyonu…. İşte bu fermanın acı bir yanı da bu… bu ferman çoğu insan için -hatta Ezidilerin çoğunluğu için acı- gözyaşı, talan, ölüm ve katliamdı iken bazıları için de para, nam, ün, silah ve içi kof bir popülizmdi.

Toplantı bittikten sonra dışardan gelen misafirlerimize Baré'de bir yemek verdik. Hepsi de çok moral almış gibi görünüyorlar. Ama Ermenistan'dan gelenler diğerlerinden daha sıcak ve daha heyecanlıydılar. Hem Şengal'e yeni geliyorlardı, onun bir heyecanı vardı, hem de gerillaya daha sevgi ve hayranlıkla dolu bir yaklaşımla doluydular. Ermenistan'da da çalışma yürüten arkadaşlar vardı ama onlar bir gerillayı, elbisesiyle, silahıyla, raxtıyla, gerilla kokusuyla, duruşuyla yeni görüyorlardı ve onun coşkusunu net olarak yansıtıyorlardı. Davut Anka arkadaşı bol bol anlatıyorlardı ama anlaşılan Davut arkadaş onların gerilla hasretini gideremememişti. Her üçü de öyleydi ama içlerinde Toron adındaki dost en sempatik ve komik olanıydı. Bol bol hikaye anlatıyordu ve gülüyordu, gülerken de tüm göbeği sallanıyordu. Bizim de doyasıya ve içten güldüğümüzü görünce daha bir sıcak ve coşkulu anlatıyordu.

30 Aralık 2016

Şengal İkliminde Dört Mevsim

İki buçuk yıla yakın bir zamanı geride bıraktığımız Şengal dağında birbirinden farklı iklim ve havaları da yaşadık ve yaşıyoruz. Arkamızda bıraktığımız zaman fazla uzun bir zaman dilimi değil ve hepimizin de kolayca hatırlayabileceği bir uzunlukta. Ama çok şey değişti. Bu kısacık zaman diliminde bile yaşadığımız pek çok şey bize bir anı ya da çok öncelerde yaşanmış bir durum gibi geliyor. Çok az şey mi yaşadık? yoksa bu kısa zamana çok şey mi sığdırdık? Zamanın izafi olduğu şu kainatta, takvim yapraklarına çizilmiş ve saat denilen aracın içine hapsedilmiş zaman, hepimiz için aynıdır. Peki öyleyse bu kısacık zaman içinde neden bu kadar şey değişti. Biz mi değiştik, Êzidiler mi değişti, DAİŞ mi değişti? Yoksa akıp giden zaman mı havayı ve iklimi değiştiriyor? Elbette suçu sadece zamana, bizim dışımızda da akıp giden ve hiçbir şeye aldırmayan zamana atamayız. Kısa da olsa bu zaman içinde yaşadığımız bu dört havayı yazalım tekrar. Yani ayrı ayrı sayfalarda yazılanları, tekbir sayfada ve başlık altında kısaca da olsa birleştirelim.

DAİŞ, uzun süreli savaş geçmişi olan bir örgüt değildi. Radikal İslam geleneğinden gelen ve İslam coğrafyasında Şeriat düzenine dayalı İslam devletini kurmak isteyen, ve bu anlamda El Kaide ile yaşadığı görüş ayrılılarından dolayı, kendi ismiyle bunu yapmaya başlayan bir örgüttü. Elbette bu örgüt tamamen bağımsız bir siyaset izleyerek, bütün dünya sistemine kafa tutan bir örgüt olarak siyaset sahnesine çıkmadı. İslami örgütlerin esasta egemen dünya sisteminin eliyle örgütlenen ve sonradan kontrolden çıkan örgütler olduğunu zaten kendileri söylemektedir. Kontrolden çıkan örgütü tasfiye etmek için bu sefer ortak mücadele adı altında coğrafyaları ve zengin petrol yataklarını kendi çıkarları doğrultusunda paylaşırlar. Fakat bunu daha rahat ve dikkat çekmeyecek biçimde yapmak için, kontrolden çıkan bu örgütler yerine bu sefer de yeni isimlerde farklı örgütleri piyasaya sürerler ve bir süre onlara da göz yumarlar. Onlar da kontrolden çıkmaya başlayınca bu sefer de ona karşı mücadele etmeye başlarlar. Hegemonik dünya sistemi uzun bir süreden beridir bu siyaseti özellikle Ortadoğu coğrafyası için izlemektedir. Bunun değişik sebepleri vardır.

Ortadoğu bütün dinlerin çıkış yeridir, pek çok halkın ve kültürün yaşadığı bir yerdir. Onların bu coğrafyalar için belirledikleri reçeteler hiç tutmadı. Ne dincilik, ne milliyetçilik, ne de devletçilik reçeteleri bu coğrafyaya ve halklara sükunet getirmedi. Zaten getirmek gibi bir niyetleri de hiç olmadı. Fakat bu özelliğinden dolayı, kaşınması durumunda en rahat bir biçimde sorun çıkarmaya müsait olduğunu bildikleri için sürekli kaşıdılar. En başta ekonomik sebepler gelmektedir. Yani Ortadoğu'nun zengin petrol ve su kaynakları herkesin iştahını kabartıyor. Dize gelmeyen devletleri dize getirmek ve kendileri için uygun gördükleri sistemleri daha rahat yerleştirmek. Ellerinde var olan savaş teknolojilerini hem satmak hem de savaştaki etkilerini denemek için bir savaş ortamını oluşmasını istemek. Kendi toplumları içerisinde, toplumun başına bela olmuş maceracı ve katil tipleri DAİŞ gibi bir örgütün içine göndermeyi teşvik ederek kendi içlerini temizlemeyi amaçlamak. Yani daha da arttırılabilecek bu ve bunun gibi sebeplerden dolayı bu bölgede bu amaçlarına hizmet edecek bir örgütü bulmak ve piyasaya sürmek hiç de zor bir şey değildi. DAİŞ, bunun için bulunmaz bir araçtı belki de. Fakat bütün bunların dışında DAİŞ'in de kendine has getirdiği bazı özelliklerden ve yaklaşımlardan dolayı, bir rüzgar gibi esti ve bir tufan gibi her şeyi yutup geçti. Karşısına çıkmaya kimsenin cesaret edemediği bir canavar gibi ortada durdu ve efendilerinin bile korkulu rüyası haline geldi. Yani sihirli şişeden çıkan ve artık kontrol edilmesi zor olan bir dev olmuştu.

DAİŞ, etkili olabilmek için tam bir korku imparatorluğu yarattı. Hedef ve fark gözetmeksizin insanları katletti. Katlettiği insanların görüntülerini televizyonlarda ve sosyal medyada kullanarak büyük bir korku yarattı. Yönünü nereye verdiyse silip süpürdü. Karşısında direnmeye cesaret edecek kimseyi bırakmadı. Önce propagandasını iyi yaptı sonra da ekonomik ve askeri olarak etkili ve zengin olan yerlere saldırarak kolayca ele geçirdi. Yeryüzündeki savaşı ganimetle, yeraltındaki dünyayı ise cennetle ödüllendirerek ölmeye ve öldürmeye kilitlenmiş bir yapı oluşturdu. Sunni olmayan ve kendisi gibi düşünmeyenleri kendisi gibi düşünmeye ve onlardan yerel ordular kurmaya başladı, Sunni olmayan ve kendisi gibi düşünmeyenleri ise ya kaçırttı ya da katletti. İşte bu hava ve ruhla Şengal'e ve Êzidilerin ülkesine de saldırdı.

Kendisi Şengal'e gelmeden önce ölümün rengini ve korkusunu göndermişti. Ondan dolayı geldiğinde ise hiç kimse karşısında durmaya cesaret edemedi. Sadece Siba ve Gırzerık'te birkaç saatlik bir çatışma olmuştu. Buralar da saldırıya ilk uğrayan yerlerdi ve kendilerini ve çocuklarını toparlamaları için zaman bulamamışlardı. Bu birkaç saatlik çatışma ile ailelerini ve çocuklarını çıkarabilmişlerdi. On binlerce Êzidi ya evlerinde-köylerinde kalacak ve dinlerinden vazgeçerek Müslüman olmayı kabul edeceklerdi, ya yerlerinde kalarak gönüllü olarak ölmeyi seçeceklerdi ya da evlerini-yurtlarını terk ederek kaçmaya ve kendilerini kurtarmaya çalışacaklardı. Fakat kaçmak için bile ne fazla zamanları vardı, ne de dağ dışında gidebilecekleri bir yerleri vardı. Çünkü ölüm, ateşten bir çember olmuştu ve Şengal dağını dört taraftan kuşatmıştı. On binlerce insan dağa sığınmıştı. Yaşlısıyla, genciyle, hastasıyla, çocuğuyla. Herkes sırtına alabildiği kadar eşyasını, veya yiyeceğini-içeceğini kaldırmıştı. Yaşlısı ve hastası olanlar bunu bile yapamamışlardı. Çünkü sırtına yaşlı anne-babasını ya da çocuğunu evladını almıştı. Kocaman dağ bile artık bu kadar insanı kaldırmayacak kadar küçülmüştü sanki. DAİŞ, bu ateşten çemberi ve ölüm perdesiyle dağı bile örtmek istiyordu. Şengal dağına sığınan ve sayıları yüzbinleri aşan, aç ve susuz insan idam sehpasında irmiği boynuna geçirilmiş bir ölüm mahkumu gibi beklemekteydi. Ve cellat, bütün hışmıyla sandalyeye son tekmeyi atmak için idam sehpasına doğru yürürken, Özgürlük Savaşçıları Şengal dağına bir nefes borusu açarak kendini dağa ulaştırdı ve idam sehpasında bekleyen bu mahkumu oradan indirdi, nefes verdi, su verdi, ruh verdi.

Cez'adan Şengal dağına açılan bu koridor ile ateş çemberini yardı, ölüm perdesini yırttı. Ve gerçekleşmek üzere olan büyük bir katliamın önünü aldı. Bu dönem koridoru açma dönemidir. Ve "Şengal iklimi"nin birinci mevsimidir. Bu mevsim koridorun açıldığı ve on binlerce insanın ardına bile bakmadan bu ölüm diyarından

çıktığı dönemdir. O zamanki insan yüzlerini tarif etmek çok zordur. Çoğumuz ölü bir insanın yüzünü görmüşüzdür, ya da tarifini duymuşuzdur. Belki de bir kitapta okumuşuz ya da bir filimde izlemişizdir. Peki yaşayan bir ölünün yüzünü nasıl tarif edebiliriz? Ya da ölümden kaçan bir ölünün tekrardan nefes almaya başladığı, yüzüne kan gelmeye başladığı, yaşam emaresinin tekrardan belirdiği o şok anını ve sevincini nasıl tarif edebiliriz? Yaşayanlar bilir, diye kullanılan söz belki de bu sahneyi tarif etmektedir.

Bu mevsim, sadece Êzidilerin ölümden kaçmaya çalıştığı bir mevsim değildir. Şengal'de bulunan herkesin kaçtığı bir mevsimdir. En başta bu toprakların ve bu halkın savunmasını ve idaresini üslenmiş KDP kaçtı. Binlerce peşmergesi, onlarca zırhlı aracı ve yüzlerce ağır silahıyla. Halka sahip çıkmadan ve halktan önce çıkarak kaçan KDP. Hadi savaşacak cesaretin ve iraden kalmadı diyelim. Bari halkla birlikte, halkın yanında dağ başında kalsaydın. Binlerce silahınla bari ölüm şokunu yaşayan halka cesaret verseydin. Ama ölüm korkusu en başta onları sarmıştı. Araçlarına binerek herkesten önce kaçtılar. Tabi o zaman Şengal'de sadece KDP yoktu, YNK de vardı, onlar da kaçtı. Sadece bunlar da değil, Irak Devleti de vardı Şengal'de. Irak da kaçtı. Êzidileri ve Şengal'i korumak amacıyla elinde silah olan herkes, Êzidilerden önce kaçtı. Şengal herkesin kaçtığı ve ölüm kusan bir cehennem olmuştu. İşte PKK, herkesin ölümden kaçtığı, kimsenin kimseye sahip çıkmaya cesaret edemediği bu cehenneme ve bu ateş çemberinin içine girdi. Bu mevsim, DAİŞ'in bütün dünyayı titrettiği, bir fırtına gibi estiği ve koskoca devletlerin ve kocaman orduların bile karşısında durmaya cesaret edemediği bir dönemde, adına PKK militanları denilen, adına özgürlük savaşçıları denilen, adına APOCULAR denilen bir avuç insanın, yurtseverlik inancı ve insanlık sevdalarıyla ortaya atılan, çıplak yürekleri ve ellerindeki ferdi silahlarıyla savaşmaya cesaret edenlerin ortaya çıktığı bir dönemdir. Bu dönem yaşam tohumlarının tekrardan filize durduğu bahar mevsimidir.

Koridorun açılmasıyla on binlerce insan Şengal'den çıktı. Fakat tüm dağın ve Şengal'in boşaltılması da, tehlikeli bir durum olacaktı. On binlerce insan çıkıp gidiyordu ama, bu topraklar tümden DAİŞ' mi bırakılacaktı? Bu da en azında yaşatılmak istenen katliam kadar tehlikeli bir durum olurdu. Çünkü her şeye rağmen tekrardan direnişi örgütlemek, dağın DAİŞ'in eline geçmesini önlemek ve burayı tekrardan bir mücadele alanına dönüştürmek gerekiyordu. Bunun için elimizde belli bir planımız vardı. İhtiyar, hasta, çoluk çocuk ve dağda kalamayacak durumda olanları Rojava'ya geçirmek, dağda kalabilecek, var olan zorluğu da hesaplayarak direniş içinde hem yaşayabilecek hem de savaşabilecek insanları da dağda bırakmak. Bu planlamamızın dışında, acilen yapmamız gereken diğer işimiz, dağın eteklerindeki köylerde kalmış ve kendini sağlam yerlere ulaştıramamış insanlara ulaşmak ve bunları acilen sağlama almak. Diğer planlamamız ise dağa geçen gerilla arkadaşları ve eline silah alarak arkadaşlara katılmış Êzidi gençlerini ve gönüllüleri DAİŞ'in dağa saldırı yapabileceği yerlere mevzilendirme, onların saldırılarını kırma ve onlara karşı savaşı örgütleme. Bu temelde yoğun her günü ve her saati ölüm kalım mücadelesi ile geçen bir dönem yaşadık.

Bu dönemde arkadaşlarımız canla başla çalıştılar, mücadele ettiler. Şengal dağı ve Êzidi halkı bizim için yabancıydı. Yeni görüyorduk, yeni tanışıyorduk. Daha eskilerden bir çalışma vardı ama gerilla mücadelemiz için yeni bir alandı. DAİŞ'in Şengal'e saldırısı her gerillanın yüreğinde bir yara açmıştı ve her arkadaşımız isteyerek, severek Şengal'e geldi ve mücadeleye katıldı. Her gün yeni bir yer ve yeni bir şey öğrendik. Şengal'de çoğu şeyi yaşayarak öğrendik ve tanıdık. Öğrenerek de iş yaptık.

Bu dönem halk için ölüm korkusunun yok olduğu ve tekrardan yaşam tohumlarının toprağa ekildiği dönem oldu. Halk bizi tanımıyordu. Çoğu insan adımızı bile yeni duymuştu. Ama evladın bile ana-babasına sahip çıkmadığı, herkesin kaçtığı bu ölüm diyarının içine gelenler, bilen bilmeyen herkes için Allah tarafından gönderilmiş kurtarıcılar ve Êzidilerin deyimiyle Meleké Tavus'un derwéşlerden oluşan kızlı-erkekli ordusuydu. Teker teker isimlerimizi bilmiyorlardı fakat bu kurtarıcı insanlara "heval" denildiğini duymuşlardı hemen. Dağı taşı sarmış ölüm korkusunu "heval hatın haware" söylemi bir efsane gibi çok erken dağıldı ve bu korkuyu dağıttı. Aslında arkadaşlara olan bu sarsılmaz güven ve kurtarıcı gözüyle bakılma durumu sadece Şengal'de yaşanan bir durum değildi. Çünkü o günlerde DAİŞ, sadece Şengal'e saldırmamıştı. Hewler'e de, Kerkük'e de saldırmıştı. Ve o zaman arkadaşlar oralara da müdahale etmişlerdi. Fakat arkadaşlar müdahale etmeden bir-iki gün önce Hewler'in neredeyse yarısı boşalmıştı. Maxmur tümden boşalmıştı. Ama arkadaşların müdahalesi başta peşmergeye cesaret verdi, sonra da halka. Maxmur tekrar geri alındı, Hewler ve Duhok halkı tekrar evlerine geri döndü, Kerkük direniş cephesine girdi. Bütün Kürtler'de özellikle de Güney Kürdistan'da gerillaya yönelik çok büyük bir saygı ve hayranlık uyandı. Bizi bilmeyen tanımayan çoğu insan aslında gerillanın her zaman tereddüt etmeden kendi halkı için feda etmeye hazır olduğunu gördü. Bu dönemde hiç olmadığı kadar, Kürtler arasında milli ve ulusal bağ güçlendi. Yıllardı yaratamadığımız Ulusal ruhu, DAİŞ'in saldırısı sayesinde yaratmıştık.

Bu dönemde Êzidi gençleri de ellerine silahlarını alıp mücadeleye katıldı. Daha fermandan önce, Şengal'e gelen 12 arkadaş 40'a yakın genci örgütleyip eğitime almıştı. Fermanla birlikte bu gençler de Yékineyén Berxwedana Şengalé (YBŞ) adıyla kurulan örgüt içinde savaşa katıldılar.

Bu dönem KDP için, tarihinde en rezil olduğu dönem ve Şengal'de suç üstü yakalandığı dönemdir. 10 bine yakın peşmergesi ile bütün Kürtlerin ve dünyanın gözü önünde Şengal'i bırakıp kaçtı ve Êzidilerin tarihine 73. Ferman olarak geçecek olan trajedinin yaşanmasına sebep oldu. Tarih elbette bazı gerçekleri zamanı geldiğinde daha iyi gösterecektir. Fakat geri çekilme, merkezi bir planlamanın sonucu yapılmıştır. Yani onların dediği gibi DAİŞ'in korkusundan dolayı savaş cephesinin kırılması ya da sadece Serbest Bapir'in kendi inisiyatifiyle aldığı bir karar değildi. KDP, Şengal'den çıkarken bir daha oraya dönmemek üzere çıktı. Büyük ihtimalle işin içinde bazı pazarlıklar vardı. Ama dönmemeyi göze almıştı. Fakat biraz kurnazca da yaklaştı. Bütün peşmerge güçleri güneye geçerken küçük bir gruplarını Rojava'da Cez'a sınırında bıraktı. Bizim müdahale edip etmeyeceğimizi öğrenmek istediler. Nasıl ki arkadaşlar koridoru açıp dağa ulaştılar, onlar da hemen bu birliğini tekrar geri getirip Dıgûré'ye yerleştirdi. Sonra dağa da bir gruplarını helikopterle indirdiler. Halkın tepkisi oldu ama KDP ölümü bile göze alarak tekrar Êzidilerin içine geri döndü. Kurnaz davrandı ama kritik bir kararla da baş başa kaldı. KDP, bir daha geri dönmemek üzere çıktığı Şengal'e eğer geri dönmeseydi bitecekti. Çünkü biz oraya gitmiştik. Yani KDP'nin kaçtığı yere biz girdik ve katliamın önünü aldık. Biz kim oluyorduk da, KDP'nin savaşamadığı yere gidip savaşacaktık. Ondan dolayı geri dönmek zorunda kaldılar. Biz onun oyununu bozduğumuz için de kızgın bir şekilde döndü. Fakat halkın tepkisinin hat safhada olduğunu gördükleri için kendilerine oturmaları için verdiğimiz köşeyi yeterli gördüler kendilerine.

Şengal İkliminde birinci mevsim olarak adlandırılacak bu dönem yaklaşık iki ay sürdü. 26 Eylül'de DAİŞ'in pek çok yerden koridor hattına saldırmasıyla ve 29'unda koridorun kapanmasına kadarki dönemi ifade ediyor. Rojava'dan Şengal'e açılan nefes borusu ve insanlık koridoru tekrar kapanmıştı. Ve Şengal ikinci sefer tekrar DAİŞ tarafından çembere alınmıştı. Şengal, tekrardan ateş çemberinin içinde bir ada gibi olmuştu. Fakat bu sefer yanlarında kurtarıcıları da vardı. Ölüm korkusundan eser yoktu ama bir merak ve bir bilinmezlik çökmüştü dağın üzerine. Bu dönem de koridorun kapalı olduğu 3 aylık dönemdir.

Koridorun kapalı olduğu dönemde DAİŞ 11 sefer dağın değişik yerlerinden dağa girmek istedi. En fazla Şılo ve Sıkiniyé hatlarından çıkarak Baré hattını kırmak ve Xanesor'dan dağın güneyine inen ve Baré'den geçen yolu denetimine almak istedi. Fakat başarılı olamadı, kısa bir dönem Baré'yi aldı ama tekrar onlara saldırarak onlardan geri aldık. Bunun dışında Pir Ewra tarafından, Amadin tarafından, Solak tarafından da dağa girmek istediler. Bu hatlarda gerillanın dışında KDP'ye bağlı cemaatler de vardı fakat arkadaşlar müdahale etmeyene kadar bunlar çeteleri dağdan çıkaramadılar. DAİŞ, bu saldırılarıyla dağda kalan insanların içine bir panik sokmak istiyordu. Fakat arkadaşların başarılı müdahale ve eylemleriyle bu girişimleri boşa çıkarıldı

Bu üç aylık zaman içinde pek çok eylem yaptık. Bundan önceki dönemde bizim yaptığımız eylemler genelde çete saldırılarını kırma girişimleriydi. Bizim elimizde bulunan yerlere onlar saldırıyorlardı ve bizi çıkarmak istiyorlardı. Fakat bu dönemde bizim yaptığımız eylemler, kendi inisiyatifimizle çetelerin elinde bulunan yerlere yaptığımız eylemlerdi. DAİŞ'in ova ve şehir savaşındaki tecrübeleri ve imkanları bizimkinden fazlaydı fakat dağ savaşında, tepe baskınlarında, sızma eylemlerinde onlar bizim kadar tecrübeli değillerdi. Bu süreçte yaptığımız eylemlerin büyük bir kısmı kayıpsız ve başarılı yaptığımız eylemlerdi. Arkadaşlar da bu dönemde daha farklı bir psikoloji yaşıyordu. Yeni geldiğimizde az çok arkadaşlarda "imdada gelen" ya da "müdahaleye gelen" lerin yaşadığı bir psikoloji vardı. Yani acil bir durum için gelmiştik ve bu aciliyet bittiğinde dönebilirdik, psikolojisi vardı biraz. Fakat koridor kapanınca 15 bin insanın sorumluluğunu daha yakıcı hissettik. Bu halkı sadece savunmayacaktık aynı zamanda bir de doyuracaktık. Yine DAİŞ'le baş başa kaldığımızı her arkadaş daha iyi anladı. Ve burada bu sorunlarla baş başa kalmanın yarattığı psikoloji bir devrimciyi daha fazla kamçılar. Zaten bizim ortamımızın ve arkadaşlarımızın da bir özelliğidir. Zorlu pratikler daha değerlidir. Maneviyat daha güçlüdür. Kollektif bilinç daha öndedir. Doğal militanlık görevlerini herkes daha derinden hisseder. Ekmeğimizi bölüşmeyi, acılarımızı paylaşmayı, yoldaşça yardımlaşmayı, düşmanın üzerine daha yiğitçe gitmeyi ve cephanemizi idareli kullanmayı biz hep böylesi zorlu zamanlarda öğrendik. Aslında yaşamımızın doğal renkleri hep böylesi zamanlarda ortaya çıkar. Gerillanın yaşam ve savaş tarzı her zaman bellidir. Ama zorlu dönemlerde yaşamımızın doğla rengi daha net bir biçimde ortaya çıkıyor.

Bundan önceki dönemde KDP, sinsice bir şekilde köşesine çekilmiş ve pusuda bekliyordu. Koridorun kapalı olduğu bu dönemde yavaş yavaş kıpırdamaya ve kendini örgütlemeye başladı. Amacında DAİŞ'e karşı savaşı örgütleme ya da savaşmak için adam ayarlama yoktu. Temel amacı kendini yeniden örgütleme ve alttan alta da halkın bize yanaşmasını önlemeydi. Daha önceden KDP'li olan ama, kaçtıkları için onlara dargın

olan cemaatlerle temas kurmaya başladılar. Irak devletini Şengal'e tahsis ettiği helikopterleri tekeline alarak bunu kendini örgütlemek için çirkince kullandı. Tekrardan peşmergeliği kabul eden ve edecek olan cemaatlere silah ve erzak getirdi. Eski peşmergeleri tekrar peşmerge yaptı. Diğer taraftan da peşmerge olmayanların çoğunu da Şengal'den çıkararak dağı boşaltma siyaseti izledi.

Halkın ihtiyaçlarını çoğunlukla biz karşıladık. Koridor kapanmadan önce halk için büyük miktarda erzak getirmiştik ve ölçülü bir şekilde dağıtıyorduk. Fakat sonlara doğru bu erzaklar bitmeye başlayınca askeri güçlerimiz için getirdiğimiz erzakları da halka dağıttık. Eskiden KDP'li olan cemaatler bu dönemde kapağı KDP'ye attılar. Ve çoğumuzun büyük bir hayal kırıklığını yaşadığımız dönem bu dönemdi. Çünkü KDP, Êzidilere karşı affedilmez bir suç işlemişti. Bu suç öyle 2-3 ay içerisinde affedilecek bir suç değildi. Her ne kadar muhtaç da olsa, bu suç öyle bir kaç silah karşılığında veya bir kaç un torbası karşısında affedilecek bir suç değildi. Yer yerinden oynasa, artık Êzidiler KDP'yi affetmez dediğimiz zamanın üzerinden sadece birkaç ay geçmişti ve bu cemaatler tekrardan KDP'nin kucağına oturuyorlardı. Bunu büyük bir onursuzluk olarak görenler ve bu çirkin davranışı kabul etmeyenlerin sayısı ise bunlardan çok daha fazlaydı. Aç kalacaksak da onurumuzla öleceğiz diyenler, "KDP'li olma şartıyla" verilen unu reddederek makarnadan hamur yaparak ekmek pişirecek kadar onurlu olanlar daha fazlaydı. Kayanlar olduysa da halkın en fazla arkadaşlar etrafında kenetlendiği dönem bu dönemdir. Halkın ve gerillanın Şengal'de en fazla birbirine yakın olduğu dönem, koridorun kapalı olduğu bu dönemdir.

Bu iklimin üçüncü mevsimi ise 19 Aralık'taki ikinci defa koridorun açılmasıyla başladı. Koridorun açılması artık bir aciliyet durumu olarak kendini dayatmıştı ve bunu biz de gündemimize almıştık. Fakat bunu sadece Şengal'deki sayıyla yapmamız zordu, dışardan da desteğin gelmesi gerekiyordu. YPG ile ortaklaşarak açma hazırlıklarına başladığımızda, KDP de bunun hazırlığı içine girdi. Hatta arkadaşlara birlikte de açabiliriz demişlerdi ama operasyona başladıklarında Zumar hattından gelerek YPG'deki arkadaşları boşluğa düşürmüşlerdi. 80 km'ye yakın bir mesafeyi ve 6-7 tane kent büyüklüğündeki köyü tekbir mermi sıkmadan KDP'ye devrettiler. Bu dönemde DAİŞ halen güçlüydü ve öyle kolayca mevzisini bırakıp gidecek kadar zayıflamamıştı. Bir anlaşmanın yapılma ihtimali çok yüksekti. KDP'nin açtığı koridorun dikine biz de bir koridor açtık. YPG güçleri Recmıl Abıd'a kadar geldi, biz de Dahola köyünü aldık ve KDP'nin koridoru dışında bir koridor açtık. Fakat KDP'nin bu operasyonla Şengal'e gelmesi yeni bir dönemin başlangıcını ifade eden, yeni rüzgarlar estiren bir mevsimin de başlangıcı oldu. Onlar hem bize hem de tüm Êzidilere bir mesaj vermek istediler. Bize vermek istedikleri mesaj; "Siz gelip müdahale ettiniz, insanlarımızı kurtardınız (tabi bunu hiçbir zaman içten söylemediler), bize yardımlarınız dokundu. Biz bir kırılma yaşamıştık ve güçlerimizi geri çekmek zorunda kalmıştık. Fakat kendimizi toparladık ve tekrar geldik. Yaptığınız her şey için teşekkür ederiz fakat artık sizin gitme zamanınız gelmiş. Bayraklarınızı indirin ve buradan gidin" mesajını verdiler. Hatta mesaj değildi, kendimizi şehre bıraktığımızda KDP'nin en üst yetkilileri kelime kelimesine bunu bize sözlü olarak da söylediler. Halka da; "Evet sizi ölümün çemberinde yalnız bırakmış olabiliriz fakat bizim peşmergelerimiz (cemaatleri kastederek) de burada mahsur kaldı. PKK bir koridor açtı belki ama sonra bu koridoru savunamadı ve koridor tekrar kapandı. Kendinize kurtarıcı olarak gördüğünüz PKK'nin de artık yapacağı bir şey kalmamıştı. Biz kendimizi tekrar topladık ve büyük bir operasyonla, Başkan Barzani'nin bizzat koordine ettiği bir operasyonla tekrar size geldik ve bundan sonra sizi asla yalnız bırakmayacağız. Buranın esas sahibi biziz, sizin bizden başka yâriniz yok" mesajını verdiler. Ama halk KDP'nin bu söylemine "3 Ağustos'ta nasıl ki Şengal'i sattıysanız, şimdi de satın aldınız" diyerek onun yine DAİŞ'le anlaşmalı bir biçimde bunu yaptığını onun yüzüne vurdu. Bizim açtığımız koridor halkta daha bürük bir moral yarattı.

Tabi KDP, bu hamleyle esas olarak bizi sıkıştırmak istiyordu. Ondan dolayı bizim de daha etkili bir hamle yapmamız gerekiyordu. Eğer gerçekten de KDP, bu operasyonu Şengal'i özgürleştirmek için yapmışsa ve bunu söylediği gibi kendi bileğiyle yapmışsa o zaman bundan daha büyük bir adım atarak şehir merkezini de alabilirdik. KDP'nin dürüst olup olmadığı belli olacaktı. Şengal'e geliş amacı DAİŞ'i çıkarmaya mı yönelikti, yoksa bizi mi çıkarmaya yönelikti, bu durumu netleştirmek istedik. Ve bir hamleyi de biz yaptık. Şaha çekilmiş bir hamleydi ve KDP'nin yapabileceği sadece tekbir hareketi vardı, o hareketi yapmasaydı, birinci oyunda olduğu gibi ikincisinde de mat olacaktı. Tüm gücümüzü toplayıp kendimizi şehre bıraktık, ve KDP mecburen gelmek zorunda kaldı. Gelmeseydi bütün oyunu boşa çıkacaktı. Anlaşmasında şehir merkezi olmadığı için gelmek de istemiyordu. O kızgınlıkla geldi ve hepimizi geçmek istedi. Son anda herhalde şehrin de kuzey tarafı gibi boşaltılmış olabileceğiniz hesaplamıştı. Ama adımını atar atmaz yaralı verince durdu ve bizimle yürümeye başladı. İstemeyerek de olsa arkadaşlarla hareket etmeye başladı. İşte bu dönem uzun ve kıyasıya bir direniş dönemini ifade ediyor.

Bizi inkar etmek ve şehirden çıkarmak için gelen KDP, şehirde DAİŞ'in direndiğini ve büyük çatışmaların olduğunu görünce bu havasını değiştirmek zorunda kaldı. Kendi başına kalması durumunda tekrar kaçmak zorunda kalacağını anladı. Arkadaşların cesaretli ve fedakarca savaşını gördüklerinde ise ancak bu cesarete dayanarak ve güvenerek kendi peşmergesini de mevzide tutabileceğini anladı. Yani eğer o değil de biz arkadaşlarımızı geri çekseydik, onlar da çekilmek zorunda kalacaklardı. Çünkü peşmerge arkadaşların varlığından bile cesaret aldı. Belki KDP'nin komutanları bunu söyleme büyüklüğünü göstermezler ama sıradan her yurtsever peşmerge bunu açıkça söyledi. "Heval sizi olmazsanız biz birgün bile bu mevzilerde duramayız" dediler. Şimdi ben o peşmergelerin ismini söylesem belki KDP onları tutuklayacak ama gerçek benim söylediğim gibidir. Bu dönemde peşmergeler arkadaşları daha yakından tanıma fırsatını buldular. Hem KDP'li hem de YNK'li peşmergeler arkadaşlara çok saygı gösterdiler. Üst yönetimlerin havası elbette sürekli farklıydı fakat savaş cephesinde olanların havası başkaydı. Aynı mevzide şehit verdik, aynı mevzide yaralılarımız oldu. hatta onlardan bazıları kendi şehitlerine sahip çıkamazken bizim arkadaşlarımız kendilerini tehlikeye atarak peşmergelerin cenazelerini ve yaralılarını aldı. Cephede birlik ruhu daha güçlüydü. Burada partilerin ideolojik söylemleri yerine, Kürt yurtseverliğinin ulusal bağları daha güçlüydü. Bu dönemde ekmeğimizi de, cephanemizi de bölüştük. Tabi bu hava cephedeki havaydı. Dışarda ise hava bambaşkaydı. İlan edilen meclisle "PKK Şengal'de Kanton Kuruyor", "Şengal'i Kürdistan'dan koparmak istiyor" tartışmaları almış başını götürüyordu. Kimi haklı, kimi haksız, ama bu mevsimde bu tartışmalar da tüm sıcaklığıyla devam etti. Bu dönemde meclisin dışında halka yönelik farklı çalışmalar da yürütüldü. Gençlik çalışmaları , kadın çalışmaları, okulların açılması gibi.

Bizim arkadaşlarımız için bu dönem yeni ve çok farklı bir dönemi ifade etti. Tüm parti tarihimiz boyunca hiçbir yerde ve hiçbir zamanda 11 ay boyunca üst üste, hiç aralıksız devam eden bir savaş pratiğimiz olmamıştı. Bir pratik dönem olmuştur, bu da çoğu zaman 6-7 ay olmuştur. Fakat bu 6-7 ay içerisinde de sürekli mevziye çakılıp savaşmamışız. Ama burada tam 11 ay boyunca her günü çatışmayla geçen bir savaş pratiği oldu. Dağ savaşında, gerilla savaşında tecrübelerimiz vardı. Ama şehir savaşında tecrübemiz yoktu. İşte burada şehir savaşını da öğrendik. Cesaret fedakarlık vardı ama şehir için gereken tarz, yöntem ve taktikleri ise burada öğrendik. Yaşayarak öğrendik, yaralı vererek öğrendik, şehit vererek öğrendik. Ama tek bir adım geri atmadık. Öğrendiklerimizi hemen pratiğe geçirdik, aldığımız tecrübeleri hemen taktiğe dönüştürdük ve kısa bir zaman içinde şehir savaşındaki hakimiyeti elimize aldık. En güçlü oldukları suikast ve bombalı araçla yaptıkları eylemlerini boşa çıkardık. Suikastlerle onları hareket edemez hale getirdik, çoğu bombalı aracı ya hedefine ulaşmadan kendini patlatmak zorunda kaldı ya da biz vurup patlattık.

Bu dönemde DAİŞ sürekli saldırdı. İlk 3 ay zaten hiç durmadı. Şehre saldırımız onlar için sürpriz olmuştu, onlar beklemiyorlardı böyle bir saldırıyı. İlk birkaç gün bunun boşluğunu yaşadılar ve hemen kendilerini toparlayarak karşı saldırılara başladılar. Ve bizi tekrar şehirden çıkarmak istiyorlardı. Bu saldırılarının hepsi ona yönelikti. Fakat bunu başaramayacaklarını anlayınca bu sefer de tuttuğumuz hatların ötesine geçmemek için tedbirlerini aldı. Ve Şengal 11 ay boyunca bir cephe savaşını yaşadı. Ara sıra eylemler yapmak tarzında saldırılar yaptı, bazen biz onlara yönelik cephenin dışında farklı yerlerde eylemler yaptık. Fakat genelde cephe savaşı biçimde devam etti. Fakat çatışmalar, havan ve doçka atışları her gün vardı. Onlarca merminin patlamadığı bir gün yoktu belki de.

Bu dönem halk için rahat geçen bir dönemdi. DAİŞ'in halk üzerindeki tehdidi kalmamıştı artık. Çünkü savaş artık ön hatlardaydı ve burada halk yoktu, sadece savaşmak için öne gitmiş olanlar vardı. Ondan dolayı halk artık bir nefes almıştı. Kendi etrafına bakma, kendisine yeniden yaşamın imkanlarını yaratma arayışlarına girmeye başladı. Dağ başında artık kendilerine ev bile yapmaya başlayanlar olmuştu. Tabi bunu arkadaşların telkinleriyle yaptılar. Arkadaşlar koridor kapandığı süreçte Kersé'de kendilerine 2-3 odalık bir ev yaptıklarında çoğu insan hayrete düşmüştü. Hatta bazıları merakını saklamayarak gidip arkadaşlara bile sormuşlardı "heval burada bir gün bile yaşayıp yaşamayacağımız bile belli değilken siz nasıl oluyor da kendinize ev yapıyorsunuz" demişlerdi. Aslında bu cümle bile halkın yaşadığı psikolojiyi tarif etmek için yeterliydi. Gününü kurtaran paşa sayılıyormuş demek ki. İşte o günlerden bugünlere gelmiştik. Halk ürkerek de olsa yavaş yavaş dönmeye başlıyordu. Bu dönemde halk daha politik olmuştu. KDP'ye karşı var olan hava biraz daha değişmişti. Eski kin ve nefret fazla kalmamıştı. Hatta "onlar bir hata yaptılar ama bu hataları affedilebilir" diyenler çoğalmıştı. Bizi de aramızdaki sorunlarımızı diyalogla çözmemizi isteyenler ve bunun için KDP ile aramızda arabuluculuğa soyunanlar bile çıkmıştı meydana. Heyhaat heyhat!.... nereden nereye?.... Êzidileri bırakan sanki KDP değil de PKK'ymiş. Sanki biz onlar kaçtığı için oraya gitmemiştik. Sanki Êzidiler KDP'ye kin ve nefret beslememişler de biz beslemiş gibi şimdi de onlar aramızdaki sorunlarda tarafsızlık rolüne soyunmuşlardı!... Bu Şengal ne de öğretici bir yerdi?...

Basının ve halkın Şengal'e yönelik ilgisi hiç azalmadı. Fakat koridorun kapalı olmasından dolayı ulaşamayanlar, koridorun açılmasıyla adete tekrardan akın ettiler. Eline kamerasını ve kalemini alan herkes bir gazeteciydi, bir uzmandı. Böylesi zamanlarda en rahat yapılan şey, belki de bol bol yorum yapmak ya da acıların üzerinden mühendislik taslamaktır. Şengal çoğu gazeteci için ödül getirecek fotoğrafı çekme yeriydi. Acıyı en güzel ifade eden fotoğraf, ödül getirecek olan fotoğraftı. Êzidilerin çektiği acı bir Avrupalı için belki de ödül getiriyordu. Bir ananın, susuzluktan ölmüş evladı için döktüğü gözyaşları, bir gazeteci için sadece mutlaka çekilmesi gerek bir objeydi. On binlerce insanın ölümden kaçarken aç ve susuz bir biçimde bir an önce buradan kaçmak için yollara düştükleri o insan kervanı, dünya için yılın en güzel fotoğrafıydı. Acının fotoğrafını en iyi çeken, en iyi gazeteci sayılıyordu. Böylesi bir yere gazeteci akmaz mı peki?... bu durum sadece bir gazeteci için geçerli değildir. Dünyamızın acı bir gerçeğini de ifade ediyor. Silah üreten bir firmanın silahını satması için savaşın çıkması ve insanların birbirini öldürmesi gerekir. Bir doktorun para kazanması ve işini yapması için, insanların hasta olması gerekir. Bir kaportacının evine ekmek götürmesi için, bazı araçların kafa kafaya kaza yapması gerekir. Bunu uzatmak mümkündür. İşte bir gazeteci de en iyi fotoğrafını Şengal'de, Halep'te ya da Kürdistan'ın her hangi bir yerinde çekmesi gerekmektedir. Çünkü en büyük acılar şuan buralarda yaşanmaktadır. Bu arada konudan bağımsız, size bir sır da vereyim. Yazdığım örneklerden de anlaşıldığı üzere mevcut dünya gerçekliğinde birilerinin mesleğini ve işini yapması başkasının acısı üzerinden gerçekleşiyor. Ve herkes de kendisine biçilmiş bu rolünü severek yapıyor. Ama mesleğini sevmeyen, yaptığı işiyle de acı çeken bazı insanlar da var. Bunların kim olduğunu biliyor musunuz? PKK'liler!... biz savaşı sevmiyoruz. En cesaretli savaşçılar ve en iyi savaşçılar olduğumuz halde, biz savaşlar olmasın diye savaşıyoruz. Asıl savaşçılar, savaşların olmaması için savaşanlardır.

11 ay çeken bu dönem buranın en yoğun, en hareketli ve en sıcak geçen zamanıdır. Şengal şehir merkezinin alınmasıyla sona erdi ve yeni bir mevsim başlattı Şengal İkliminde. Şehir operasyonunu ve ilk başta KDP ile yaşadığımız kriz ve gerginlikleri uzun uzun yazdığım için burada da tekrarlamayacağım. Ama kısaca da olsa birkaç cümle yazalım. KDP, 11 aylık direnişimizin üzerine oturarak ve bitmek üzere olan DAİŞ'e karşı koalisyon güçlerinin de desteğiyle, Şehir merkezine kendi adıyla büyük bir operasyon yaparak PKK defterini kapatmak ve kendini tümden Êzidilere affettirmek istedi. Bizimle savaşı bile göze alarak "madem biz ihanet etmişiz, madem Êzidileri biz satmışız, o zaman bırakın KDP olarak alnımızı temizleyelim. Ve bunu yapacağız, kesinlikle sizin bu operasyona katılmanıza da izin vermeyeceğiz" dediler. Biz ise ortaklaşmaktan yana olduğumuzu, bu 11 aylık süre içerisinde sürekli yan yana olduğumuzu, bu direnişin en ön mevzilerinde bizim arkadaşlarımızın olduğunu, buraya geliş amacımızın DAİŞ'e karşı savaş olduğunu, gelirken kimseden izin almadan geldiğimizi, bundan sonra da DAİŞ karşısında savaşmak için kimseden izin almayacağımızı ve kesinlikle arkadaşlarımızı cepheden çekmeyeceğimizi ve eğer ortaklaşmaya gelmiyorsanız, herkesin kendi planını yürüteceğini" söyledik. 11 Kasım'da başlayan operasyon, 13 Kasım'da sabahın erken saatlerinde, Özgürlük savaşçılarının birkaç koldan şehir merkezine girmesiyle başarıyla tamamlandı. Arkadaşlarımızın 11 aylık emekleri boşa gitmemişti ama KDP'nin bizim için hazırladığı planı boşa çıktı. Krizle biten bu dönem, krizlerle devam eden hatta ilişkilerin kesileceği yeni bir dönemi de başlatıyordu.

Bu iklimin son mevsimi de Şengal şehir merkezinin alınmasıyla başlayan ve günümüze kadar devam eden ve Şengal'in ve Êzidilerin geleceğini de tayin edecek olan mevsimdir. Şehir merkezinin alınmasıyla Êzidilerin bütün toprakları DAİŞ'ten temizlenmemişti. Ama Şengal'in artık DAİŞ'e bırakılmayacağının ve Êzidilerin kutsal topraklarının tekrardan kazanıldığını göstermişti. Bu dönemden sonra KDP ile içiçe olan mevzilenme durumu yerine, yine birbirine yakın ama herkesin kendi yerinde durduğu bir dönemi başlattı. Şengal aramızda adeta bölüşülmüş bir pozisyona gelmişti. Dağın doğu tarafı daha çok KDP'nin denetiminde, batı tarafı daha çok bizim denetimimizde, ortasının ise yani Sınuné'den dağa ve oradan da şehir merkezine kadar ki yeri ise içiçe olan bir pozisyondaydık. Bu süreçten sonra KDP, kalan yerler için hiçbir şey yapmadı. Ya yapmak istemedi ya da yapmaya izin vermediler. Bu süreçten sonra Mediban, Sıkiniyé, Xeyalé köylerini biz aldık. Irak'a bağlı Heşti Şabi güçleri de Musul ve Telafer'in güneyinden ve Tılbenat'ın batısından Şengal'e kadar geldiler. Bundan sonraki Êzidi köylerini ise Irak almak istiyor. Şimdi en zayıf pozisyonda olan güç Irak devletidir. Ama birkaç ay önce kendi gücüyle başlattığı Musul operasyonundan başarıyla çıkarsa, yönünü Telafer'e ve Şengal'e verecek. Şimdiden buraya gelen Heşti Şabi zaten bunun için gelmiş. Büyük ihtimalle bizim de KDP'nin de ilerlemesine izin vermek istemeyecektir. Çünkü Sıkiniyé hamlesini yaptığımızda etekleri tutuştu ve hemen görüşmeye geldiler. Operasyonu durdurmamızı rica ettiler, ve bizim bu operasyonu devem etmemiz durumunda Türkiye'nin ve KDP'nin Musul'a gireceklerini söylediler. Ama kurnazlık yaptıkları hemen belli oluyordu. Artık Irak da Şengal'de varlığını hissettirmek istiyordu. Zaten bir süre önce Heşti Şabi Şengal'e geldiğinde çoğu Êzidi onları sevinçle karşılamaya gittiler. Demek ki burada son gelene sürekli

kurtarıcı gözüyle bakıyorlarmış. Tuhaf ve acı bir durum. Heşti Şabi, şimdiden Êzidilerden savaşçı toplamaya başladı. Aylık maaşı da 900 dolar. Bu savaşçılar ne kadar da değerli olmuşlar?

KDP ile bu dönemde ilişkilerimiz nerdeyse kalmamıştı. Sadece krizler çıktığında telefon görüşmeleri ya da görüşmeler oluyordu. Bizi Xanesor'dan ötesiyle ve dağla sınırlandırmak istediler. Şehir merkezinde elimizde bulunan resmi devlet dairelerini almak için çok baskı yaptılar ama vermedik. Onlarla Şengal'in ve Êzidilerin geleceği hakkında ortaklaşmak istedik ama buna gelmediler. Şengal'in kendilerine ait olduğunu ve bizim artık çıkmamız gerektiğini bir sakız gibi sürekli çiğnediler. Biz ise Şengal'in eski Şengal olmadığını ve Êzidilerin geleceğini tekrardan KDP'ye teslim etmeyeceğimizi söyledik.

Bizim arkadaşlar bu dönemde büyük bir görevi başarmış olmanın sevincini yaşadılar. Kutsal bir görev için gelenler, "Hawar"a gelenler görevlerini başarmıştılar. Ve artık çoğu arkadaş bu görevi tamamlamış olmanın rahatlığıyla direniş bayrağını YBŞ'ye devrederek tekrar özgürlük dağlarına ve oradan da kıyasıya bir mücadelenin ve direnişin devam ettiği kuzey Kürdistan'ın şehirlerine ve dağlarına dönmek istiyorlardı. Arkadaşların bu isteği artık zapt edilmez bir duruma gelmişti. Mediban ve Sıkiniyé hamleleriyle bu istekleri ertelemişsek de halen devam etmektedir.

YBŞ, bu dönemde daha da güçlendi. Hem savaşçı katılımı oldu hem de kadro ve imkan ayırdık. Şehirden sonra yaptığımız bütün hamleleri YBŞ adına basına verdik. Amerika'yla ilişkiler geliştirdi. Êzidi toplumunu her şart altında savunacak bir öz savunma gücü olduğunu ispat etti. Artık HPG olarak direnişin bayrağını YBŞ'ye devrederek yeni direniş alanlarına gitmenin zamanı gelmiş bulunuyor. Cemal arkadaş, geçenlerde bu yönlü bir açıklama yaptı. Ondan bir hafta sonra da KCK farklı bir açıklama yaptı. Sanırım bu konuda bir görüş ayrılığı var ama YBŞ, bundan sonra yaratılan değerleri koruyabilecek düzeye gelmiş bulunmaktadır. Ayrıca bu isimle daha fazla da kabul görebilir ve siyaset yapabiliriz.

Bu dönemde halk kutuplara bölünmüş bir durumdadır. Biz de, KDP de, Irak da Êzidiler için ve Şengal için bir şeyler yapmak istiyoruz. Hepimiz de Êzidilerin özerk bir statüsünün olmasını istiyoruz. Ama üçümüz de bunu kendi denetimimizde yapmak istiyoruz. Ve bu anlamda her birimizin yanında belli bir kitle de var. Yanımızda olan kitleler de bizim gibi düşünüyor. "Ben bir Êzidi olarak böyle düşünüyorum" diyen Êzidi bile aslında bir tarafa göre konuşuyor. Ve bu anlamda bakıldığında aslında işler biraz zor gibi görünüyor. Bu toplum ya kötü kaderinin ayrılmaz bir parçası olan parçalanmışlığı bundan sonra da böyle yaşayacak, ya herkes var olacak ama kimse kimseye kendini farz etmeyecek, güçlü bir demokrasi anlayışıyla halka kendini seçme ve seçilme hakkını tanıyarak inisiyatifi halka devredeceğiz, ya da tüm Êzidiler güçlü bir irade beyanında bulunarak, hiç kimsenin boyunduruğu ve hakimiyeti altında olmadan, bütün parçalanmışlıklarını bir tarafa vererek kendi iradesi ve gücüyle kendi kendini savunacak ve idare edecektir. Aslında en iyi tercih bu son tercihtir fakat İçinde olduğumuz bu kısa dönem içinde bu iradenin ortaya çıkması zordur. Çünkü buna öncülük yapabilecek olanların her biri, mutlaka bir tarafın yanındadır. Büyük fermanlardan geçmiş bu halk için 3 yıla yakın bir süredir herkes bir taraftan bir şeyler yapıyor. Yaptığımız bu mücadele eğer gerçekten de bu halkın geleceği içinse mutlaka ortada buluşacağımız bir yer olmalı. Ve bu yer kesinlikle Êzidilerin isteğine kulak vereceğimiz bir yer olmalı. Bu halk bu kadar acıyı yaşadı ama bundan sonra bu acıların tekrarlanmaması için herkesin kendinden bir ödün vermesi ve Êzidileri ortak değerlerinde buluşturması gerekmektedir.

Bu mevsimde Êzidilerin inanç, kültür ve gelenek farklarını ve özgünlüklerini de tanıyarak ve onlara kendi geleceklerini ve kaderini tayin edecekleri bir şans tanırsak, bu tohumlar şimdiden toprağa gömülecek ve bahara kadar toprağa gebe olacaklardır. Êzidilerce kutsal sayılan Güneş ışınlarının ilk vuruşuyla bu tohumlar, baharla birlikte filize, tomurcuğa ve çiçeğe duracaktır. Yeryüzü cennetimizin o güzel bahçesinde Êzidiler de bir çiçek olarak hür ve özgürce yaşayacaklardır.

Daha 96 yılında Önderliğimizin söylediği gibi; "Eğer bütün Kürdistan güzel bir bahçe ise, Êzidiler de bu bahçenin güzel çiçekleridir!"....

08.01.2017

Bu bahardan sonra dağa tekrar gidişimiz oldu. Yani buraya geldiğimden beri dağa ikinci gidiş. Merkez karargahın iki aylık toplantısına katılmak için arkadaşlar yönetimimizden iki arkadaş istemişlerdi. HPG'den bir YBŞ'den de bir arkadaş gittik. Aslında bundan önceki toplantıya ben gidecektim ama Sıkiniyé hamlesinden dolayı gidemedim, bu sefer ben ve Sekvan arkadaş gittik. Rojava'ya gittiğimizde oradan da Derwéş ve Tolin arkadaş geldi ve beraber yola koyulduk. İnsanın kendi ülkesinde kaçak yürümesi veya bir sınırı düşman sınırı gibi geçmesi kadar tuhaf birşey olmasa gerek ama maalesef biz KDP'den dolayı 5 dakikalık yeri saatlerce gizli ve kaçak yürüyerek geçiyoruz hem de Dicle suyunda boğulma tehlikesini de göze alarak.

Bu akşam tanrılar da bize küsmüştü sanki. Gerçi yola çıkmadan önce birkaç sefer Derwéş arkadaş onlar Melek-i tavusun diğer adını yani yasaklı olan adını söyleyince ona biraz kızdım ve bu akşam durumu onun öfkesine yorduk. Çünkü sınırda arabadan iner inmez yağmur başladı, yol bitip arabaya bindiğimizde de yağmur durdu. Bu sürülmüş tarlaların içinde yürümek, sabun ya da buzun üzerinde yürümeye benzer. Her adımını attığında ayağın kayıyor. Düşme tehlikesi de bir yana ayakkabılara yapışan çamur, ayakkabıyı kilolarca ağırlaştırıyor.

Sergelé'ye ulaştığımızda ise kuryenin gazabına uğradık. Bizi toplantı yerine götürecek olan Rénas adındaki kurye arkadaş ilk defa buraya geliyormuş. Geldiğinde kar da yağmamıştı, geri dönerken kar yağdığı için yolu şaşırdı. İki saat olan yolu tam 7 saat yürüdük. Sabah toplantı yerine ulaştığımızda artık arkadaşlar kahvaltı için uyanıyordu. Gerçi yolda Tolin arkadaş da biraz rahatsızlandı ama biz de halden düşmüştük. Kurye arkadaş yolu bilmediğini ve artık kendi başımıza karar vermemizi itiraf etti. İşin iyi olan tarafı Tolin arkadaş buraları tanıyordu ve kuryeden hangi mağara olduğunu sordu ve yönü biliyordu. Sekvan arkadaş da rolünü tam oynuyordu. Mağaranın altına ulaştığımızda mermi attık ve ses çıkardık, ondan sonra Baxtiyar adında bir arkadaş cevap verince damarlarımıza tekrar kan geldi. Ses gelince bizim kurye "tamam bu bizim arkadaş, bunu tanıyorum" dedi. araziyi tanımamıştı bari arkadaşı tanıdı. Neyse o da iyiydi.

Mağaraya ulaştığımızda herkesin geldiğini sadece bizim kaldığımızı söylediler. Herşeye rağmen böylesi durumlarda arkadaşlara ulaşmak güzeldir. Arkadaşlarla merhabalaştık. Cemal, Abbas ve Fuat arkadaşların kaldığı yere çağırdılar gidip onlara merhaba verdik. Sonra da diğer arkadaşlara. Tabi genelde eski arkadaşlar. Cemal arkadaş öğlene kadar izinli olduğumuzu söyledi, öğleden sonraki oturuma katıldık. Toplantı iki gün sürdü. Bu toplantıda Şengal'in durumunu da biraz tartıştık, HPG'de sistem değişikliği oldu biraz. Tabur ve cephe komutanlığı kalktı. Ayrıca bazı düzenlemeler de oldu. Beni ilgilendiren yan benim de düzenlememin olmasıydı. Cemal arkadaş kendimi kuzey için hazırlamamı söyledi, bahar düzenlemelerinde kuzeye gideceğimi söyledi. Tabi bu toplantının güzel bir yanı da oydu. Ben daha geçen sonbaharın önermiştim. Şengal'e gelmeden önce de Botan'a gidecektim tekrar ve bunun için Kuzey sevk-idareye düzenlenmiştim. Ama buradaki durum çıkınca buraya gelmiştim. Tabi kendimle birlikte 80 arkadaşı da düzenlememi söyledi. Yani hazırlayıp eğitime alacağız. Rojava'da da yönetim değişikliği oldu. Bahoz arkadaşın yerine Sofi arkadaş düzenlendi. Geçen yıl TEV-DEM'in başındaydı, bu sefer de YPG'nin başına geldi.

Ocak 2017

Şengal Şehitliği

"Bir yerde ölün yoksa o toprak senin değildir" diye bir söz vardır. Güzel bir söz. Ama işgal için gelen güçler de işgal altında tuttukları topraklarda ölü verebilirler. Acaba onlar da ölü verdikleri için bu toprağın sahibi olabilirler mi? Tabi bu bir tartışma konusu ama kendi ülkesini ve halkını savunmak için direniş içerisinde verilen kayıpları ve bedelleri elbette diğer kayıplar gibi saymamak gerekir. Biz hareket olarak uzun bir süreden beridir Şengal'de Êzidi halkını korumak için her defasında bu coğrafya parçasına gelmeyi hep istemişizdir. Fakat kendini buraların sahibi gören güçler bunu istemediler. Ta ki bu halk bir katliamla baş başa bırakılıncaya kadar. Buraya gelme fırsatını katliamla yüz yüze kalmış bir toplumu, ölüme terkedilmiş bir toplumu kurtarma fırsatı sayesinde bulduk. Yani biz buraya gelmeden kendimizi bu halktan toplumdan

görüyorduk ama bu toplumun bizi ne kadar kendisinden gördüğü bir tartışma konusuydu. Fakat bu direniş süreciyle birlikte artık bu halk da bizi kendisinden görmeye başladı. Özellikle şehit yoldaşlarımız sayesinde kendimizi bu halka kabul ettirdik ve bu topraklar bizi kendisinden saymaya başladı. Yani bu topraklara düşen şehitlerimiz sayesinde bu topraklar bizim oluyor artık ya da bu topraklar bizi de bağrına basıyor.

Şimdiye kadar sadece Şengal dağında şehit düşen yoldaşlarımızın sayısı 120'yi geçti. Fakat Şengal için YPG de 90 arkadaşın üzerinde şehit verdi. Şengal'de şehit düşen arkadaşların hepsini burada defnedemedik. Aslında daha ilk günden itibaren Şengal için şehit düşen arkadaşları burada defnetmek istedik. Fakat şehit düşen arkadaşlarımızın aileleri cenazeleri götürmek isteyince fazla ısrar edemedik. İkna etmeye çalıştık fakat aileler ısrar edince götürdüler. Rojavalı ve Güneyli olan arkadaşlarımızın çoğu cenazesi oralara gitti. Şimdi burada yanımızda kalan arkadaşlar genelde koridorun kapalı olduğu dönemde şehit olan arkadaşlardır, bir de bu bir yıldan fazladır kuzeyde devam eden çatışmalardan dolayı kuzeye gidemeyen arkadaşlardır. Şengalli arkadaşlardan ise çoğu arkadaş yine bu şehitliktedir.

Bu şehitlikte ilk önce defnettiğimiz arkadaşlar 2014 Eylül'ünün sonlarına doğru çetelerin saldırısı sonucu koridorun kapanması sırasında şehit düşen arkadaşlardı. O zaman Agır Kato, Dara, Jiyanda ve Givara arkadaşlar şehit düşmüştü. Koridor kapanınca şehitleri dağa getirmemiz gerekiyordu. Arkadaşları nerde defnedelim diye bir tartışma yürütmüştük. Bazı arkadaşlar içinde kubbelerin olduğu mezarlıklarda defnedelim dediler, fakat ben katılmadım bu görüşe. Bu arkadaşlar, bu topraklar için şehit düşmüşlerdi, sıradan insanlar gibi mezarları olmamalıydı. 4 arkadaş bile olsa onlara ayrı bir yer yapmamız daha yerinde ve değerli olacaktı. Bir de önümüzde kıyasıya bir savaş dönemi ve vahşi bir düşman vardı. Yürüteceğimiz savaşta, her ne kadar bunu söylemeye insanın dili varmasa bile, şehitlerimiz olacaktı. Örgütümüz bu kıyamet ortamına müdahale etmeyi göze aldığında, bunu da göze almıştı. Ondan dolayı Munzur ve Netewi arkadaşların da görüşüne dayanarak şimdiki şehitliğimizin yerini uygun görmüştük. İlk başta 4 arkadaşı defnettiğimiz bu şehitliğimizde şimdi 60'a yakın arkadaş var. şimdiye kadar şehit düşen arkadaşlarımızdan 4 arkadaş hariç (Armanç, Roni, Agit Batman ve Demhat Çatak) tüm arkadaşların cenazeleri bizim elimizdedir.

Arkadaşları defnetmeye başladıktan sonra, buranın şehitlik olduğunun belli olması için bazı çalışmalar yapmamız gerekiyordu. O zaman TEVDA çalışmalarına bakan Munzur arkadaşla tartışarak bu çalışmayı başlatmıştık. 5-6 aylık emeklerden sonra şehitliğimizin büyük bir bölümü bitmişti. Tabi şehitliğimizi Êzidilerin inançlarına göre yapmayı uygun gördük. Burada şehit düşen arkadaşlarımızın çoğu Müslümandı belki ama, kendi halkı ve ülkesi için şehit düşenin dini kimliği fazla önemli değildir. Bir de Şengal'de olduğumuz için bu toplumun dini hassasiyetlerini de göz önünde tutmamız gerekiyordu. Onun için şehitliğin içine iki tane kubbe yaptık, yani Êzidilerce kutsal sayılan kubbelerden. Bizim bu kubbeler Mam Xıdır'ın oğlu İlyas ile Feqir Xıdır yaptı. Tabi bu kubbeler yapılırken özellikle KDP'nin alttan örgütlediği bazı kişiler bu kubbeleri tartışmaya sokmuştu. Aslında KDP'nin zoruna giden şey bizim Êzidilere ait kubbeleri yapmamız değildi. Onların zoruna giden şey esasta Şehitlikti. Yani Şengal'de verilen savaşın ve direnişin sembolü olan şehitlik. Bu şehitlik kimin bu topraklar için mücadele ettiğinin en somut ifadesiydi. Ondan dolayı onların zoruna gitmişti. Fakat bu tartışmayı Kubbeler üzerinden gündeme atmışlardı. Sözüm ona kubbelerin yapımına anca Babé Şéx izin verebilirmiş. Bana söylediklerinde ben de onlara "Ferman yaşandığında biz buraya geldik, fakat Babé Şéx'i görmedik. Eğer o zaman o da burada olsaydı, ondan izin isterdik" dedim ve bu konuyu boş bir tartışma olarak görüp ciddiye almamıştık. Sonunda da güzel bir şehitlik yapmıştık. Kürdistan'ın dört parçasından arkadaşların içinde yattığı bu şehitlik aynı zamanda ulusal ruhun da temsili gibi olmuştu.

Bu Şehitliğimiz şimdiden Şengal'in en kutsal yerlerinden birisi sayılıyor. Çünkü şehitler direnişin sembolüdür. Şehitliğimiz Şengal'in en güzel yerinde duruyor. Kersé vadisinden zirveye doğru çıkılmak istendiğinde Kolka köyünün sol tarafında tüm vadinin nöbetinin tutan bir tepenin başında yapmışız şehitliği. Tüm vadiyi kollayan ve tüm dağı savunan öncü bir nefer gibi duruyor.

Çıl Méra

Hem Kürdistan'ın hem de bölgenin pek çok yerinde bir kırklar (40'lar) hikayesi vardır. Yani içinde kırkların geçtiği pek çok efsane, yer ismi, harami grupları vs. ismi vardır. Şengal'de de böylesine bir adlandırma var. Çıl Méra ismiyle bir yer var. Burası Şengal dağının en yüksek yeri. 1356 metre rakımlı bir yer. Hem coğrafik olarak, hem askeri olarak hem de dini olarak önemi olan bir yer. Coğrafik yanı en yüksek yer olmasıdır.

Askeri olarak önemi de hakim bir yer olmasıdır. Burayı elinde bulunduran güç dağın hakimi sayılır. Tabi bunun gibi birkaç nokta daha var bu dağda, onlar da zaten arkadaşların elinde. Ama burası en hakim yer. Buraya gelip giden diğer güçler de burayı hep bir askeri üs olarak kullanmışlar. Burası Saddam Hüseyin yaptığı bir askeri kamp yeridir aynı zamanda. Buraya özel kuleler yaptırmış. Bu özel kuleleri füze rampası olarak kullanmış. Rampaların yönünü ise İsrail'e göre yapmış. Burayı İsrail'e karşı olarak yapmış ve buradan üç füzeyi İsrail'e attığı söyleniyor. Saddam rejimi devrildikten sonra ise burayı Amerikalılar kullanmış bir süre. Amerikan askerleri buraya geldiklerinde burayı kullanmışlar. Şimdi ise bizim elimizde. İlk günden beri burayı bir üs olarak kullandık ve diğer silahlı güçlerin buraya girmesine izin vermedik. Tabi şimdi burada kalan arkadaşlarımız belki "mér" değil ama "mér"lik anlamında kırk (40) tane "mér'i cebinden çıkaracak delikanlı kızlar var. Yani burayı kadın arkadaşlar koruyor. İlk günden beri de hep kadın arkadaşlar kaldı. İki sefer zaten burada Amerikalıları tutukladı arkadaşlar. Her seferinde de KDP'lilerin eteği tutuştu. Nerdeyse yalvaracaklardı. Onlar alışmışlar ya Amerika karşısında el-pençe durmaya, kadın arkadaşlar Amerikalılar izinsiz gelmişler diye durdurunca hemen telefona sarılıp aradılar. Ben de her seferin "kadın arkadaşlarımızın bazı özgünlükleri var ve biz de her istediğimizde onlara talimat veremiyoruz. Onların alanına biz de izinsiz girmiyoruz. Bu kural Amerikalılar için de geçerlidir ve onlara da bunu aynen söyleyin" diyordum.

Dini olarak özgünlüğü ise burada Çıl mera kubbesinin varlığıdır. Bu Çıl Méra kubbesi, Şerfedin'in ve Êzidi dini öncülerinin toplantı yeriymiş. Zaten bu tepenin aşağısında da o ünlü Şerfedin türbesi var. Rivayete göre Şerfedin ve yanındaki Kırk erkek (yani mér) dini toplantılarını burada yapıp görev yerlerine gitmek üzere dağılmışlar. Yani Êzidiliği yayma toplantılarını burada yapmışlar ve buradan dağılmışlar. Bu toplantıya katılan diğer dini adamların ismiyle anılan pek çok türbe var bu çevrede. Şéx Mend, Şéşems, Amadin, Mehemareşe, Şébılqasım vb. pek çok türbenin ismini taşıyan isimler bu toplantıya katılan kişilerin ismini taşıyor. Bu bakımdan bu Çıl Méra'nın dini önemi fazladır.

Türbeler buranın ibadet yerleri sayılır ve her dinde ibadet yerleri kutsal sayıldığı gibi bu türbeler de kutsaldır. Fakat her dinin ibadet biçimi farklıdır. Ezdiler bu türbelerine daha çok bayramlarda gelirler. Fakat ziyaretçileri sürekli olur bu türbelerin. Bu türbelere ayakkabısız girilir. Girmeden önce kapının kenarındaki taş ya da kapı eşiği öpülür ve öyle girilir. Bazı kubbelerde horoz, bazılarında da geyik, tavus kuşu, akrep ve yılan heykelleri var. Ama dilek taşı, dilek deliği, dilek bezi, dilek ateşi gibi pek çok ortak ve kutsal sayılan semboller de var. Bazı dileklerin şartlarını yerine getirmek kolay ama bazıları da çok zor. Mesela bezdeki düğümü açıp tekrar düğüm atmak kolay bir şey. Ama orta yerde duran taş sütunu kollarla sarmak ve parmakları birbirine yetiştirmek zor. Fakat bu hareketin beden sağlığı için faydası olduğunu fark ettim. Tüm gücünle ellerini kavuşturmak istediğinde bütün kemiklerin hareket ediyor. Diğer zor olan dilek yeri ise kapalı gözlerle deliğe parmak sokmaktır. Bir bardağın dibi büyüklüğünde bir deliği duvara yapmışlar ve 3-4 metre uzaktan elinle nişan aldıktan sonra gözlerini kapatıyorsun ve ona doğru yürüyorsun. Parmağını sokabilirsen başarmışsındır ve dileğinin yerine geleceği söyleniyor. Ne zaman yerine geleceği ise fazla önemli değilmiş.... işte bu Çıl Méra'nın da böylesi bir önemi, kutsallığı ve de şimdilerde ise farklı bir hikayesi var...

Amûd

Amûd'un ne olduğunu yazmadan önce Şengal dağı hakkında bir şeyler yazayım. Şengal ya da Arapça Sincar dağı, Fırat ve Dicle ırmaklarının arasına düşen, en yüksek noktası 1356 metre olan ve bir silsile gibi uzayıp giden kuru yayla (Zozanlık) bir dağdır. Dağ 72 km uzunluğundadır, ismini ise güneyine düşen Şengal şehrinden almaktadır. Dağın kuzey tarafları, zirvelerine ve güneyine göre bira daha çıplaktır. Dağın zirvesi ve güney tarafları biraz daha taşlık ve ormanlıktır. Dağın hemen yamacında, Kora Sımokya'dan başlayan ve dağın doğu ucunda bulunan Amadin'e kadar uzayıp devam eden küçük bir silsile de paralel olarak uzayıp gidiyor. Yani batıdan başlayıp güneyinden doğusuna kadar gidiyor. Bu silsile bazen küçük dolarla kesiliyor ve arka tarafına yol veriyor. Yolun verdiği bu kısımlarda genelde küçük köyler var. bu köyler hem küçük hem de eski köylerdir. Fakat Ezidilerin hemen hemen bütün kubbeleri bu küçük köylerdedir. Bu köyler biraz da saklı köyler gibidir. Yani dağın dibindeki ya da dağın içindeki köylerdir. Tabi kubbeler burada olduğu için mezarlıklar da bu kubbelerin etrafındadır. Êzidilerin böylesine güzel bir özellikleri de var. ölülerini mutlaka dağın içinde ya da dağın eteklerindeki bu kubbelerde toprağa verirler. Belki dağa bağlılığın en sade biçimi budur. Bu köyler aynı zamanda ferman zamanında herkes için de ilk sığınma yeri olmuştu. Biz ilk geldiğimizde ise ilk önce bu köylerde mevzilenme yapmış ve çete saldırılarını karşılamıştık.

Dağın ortasında küçük bir plato gibi bir düzlük var ve buraya Serdeşt deniliyor. Su bakımından kuru meyve bakımından da zayıftır. Dağ kısmında Piraxan çeşmesinin dışında hemen hemen çeşme hiç yoktur. Serdeşt denilen mıntıkada ise su kuyulardan çıkarılıyor. 100 metre inildiğinde su çıkıyor. Fakat dağın eteklerinde değişik yerlerde çeşmeler var. Baré bu bakımdan zengin bir köy sayılır. Onun dışında Sıkiniye suyu belki de Şengal'in en tatlı ve güzel suyudur. Solax tarafında da dere büyüklüğünde bir çeşme yerine dibinden çıkıp akmaktadır. Fakat bu çeşme biraz kireçlidir. Pir Ewra tarafında da güzel bir çeşme var. Tabi bu çeşmeler dağın eteklerine düşmektedir. Dağın kendisinde pekçok yerde elle yapılmış su kuyuları var. dağda yaşayan halk, yağış zamanlarında bu kuyulara doldurdukları su ile yazın hem dağda kalabiliyorlardı hem de hayvanlarını sulayabiliyorlardı. Fakat 1970'lerden sonra BAAS rejimi dağda yaşamayı yasaklayarak, tüm

Êzidileri ova köylerinde toplama ve yerleştirme kararı aldıktan sonra, dağdaki bu kuyuların çoğunu da dağ ve toprakla doldurarak, kullanılmaz hale getirmişti.

Bitki örtüsü bakımından fakirdir ama buna rağmen koyunlar besleniyor. Hatta sadece çalı-çırpı yemelerine rağmen buranın koyunları hem etli hem de sütlüdür. Meyve ağaçları sadece Kolka'nın aşağısındaki vadide var. tabi burası da çeşmenin aşağısı oluyor. Bu taraflarda üzüm asmaları ve incir ağaçları var. Vadinin burasında sağlı sollu tütün tarlaları uzayıp gitmektedir. Sigara içmediğim için kaliteli olup olmadığını bile hiç sormadım ama sanırım güzel bir tütün değil. Çünkü buradaki su soğuk değil.

Dağın güney tarafı daha engebelidir. Dolları derin ve ağaçlıktır. Dağın bu tarafında pekçok yerde hem doğal hem de elle yapılmış onlarca mağara var. Şılo vadisi, Kızılkent'in üst tarafları, Dér'asé, Solax'ın üst tarafları mağaraların en fazla olduğu yerlerdir. Bu mağaraların çoğu elle yapıldığı için aynı zamanda barınak yerleri olarak da kullanılmış. Mağaraların içi özenle yapılmış, sarımsı kil toprak ile sıvanmış ve çoğusu da kireçle boyanmıştır. Çok eski zamanlarda Keldanilerin bu mağaraları yaptıkları ve buralarda yaşadıkları söylenmektedir. Fakat hangi tarihte yaşadıkları hakkında net bir bilgi yok. Tabi mağaraların olduğu bu vadiler, fermanın ilk birkaç gününde halkın gelip sığındığı esas yerlerdi. Êzidilerin ise bu topraklara ne zaman geldiği konusunda da net bir bilgi yok ama en eski tarihi binyıl öncesine dayandırıyorlar. Bazıları da daha sonradan geldiklerini söylüyorlar. Dérasé dolu, içinde hem güzel bir çeşmesi olması nedeniyle hem de pek çok aileye yetecek kadar mağaranın olması nedeniyle fermanda halkın esas kaçış hattı olmuştu. Bir de halk kaçarken özellikle yürüyerek kaçanlar genelde bu vadiden Çılméra'ya çıktılar. Dağ hakkında bu bilgileri yazdıktan sonra şimdi konumuza geçelim.

Amûd dendiği zaman çoğu arkadaşın aklına direk Rojava'daki Amudé şehri geliyor. Buradaki "Amud" burç anlamındadır yani yüksek direk. Dağın en zirvesinde 3 tane yüksekçe kurulmuş telefon ve cihazlar için yapılmış direk var. Bir tanesi Korek şebekesinindir, bir tanesi Asiacell'in, üçüncüsü ise cihazlar için yapılmış. Cihazlar için yapılmış Amud'un etrafına bir de duvardan genişçe sur yapmışlar ve içine de birkaç tane bina. Burası Saddam tarafından buradaki askeri güçler için yapılmış bir karargahtır. 70'lerden sonra yapılmış. Hakim bir yer, yani bir askeri karargah için hakim sayılacak bir yerdir. Etrafındaki taşlardan yapılmış duvar, karargaha eski kaleleri hatırlatıyor. Taştan duvarın içine belirli mesafelerde yapılmış yedi tane kule var, bu kuleler iki katlıdır. Savunma amaçlı yapılmış. Tabi o zaman sadece karadan saldırılar olduğu için de bu savunma sistemi karaya karşı yapılmış.

Çılméra'dan sonra ikinci hakim nokta burasıdır. Gerçi Çılméra yükseklik açısından buradan daha yüksek ama hakimiyet açısından burası daha hakim. Çünkü burası dağın tam orta yerinde bulunuyor ve dağın kullanışlı bölgesinin en hakim yeri. Bu anlamda dağın esas hakimiyet sembolü bu karargahtır. Ayrıca Saddam'ın askeri karargahı olduğu için ayrıca önemli sayılıyor.

Bu karargah şimdi de bizim buradaki saha karargahımız oluyor. Bu Şengal'de HPG olarak bizim kullandığımız pek çok nokta var ama bu karargah PKK'nin resmi bir karargahı sayılıyor. Ön cephesine ve iç tarafına Önderliğin ve şehit arkadaşların iki tane büyük resmini vurmuşuz. Ve dağa çıkarken ki ilk kulesine biri PKK'nin, biri HPG'nin, biri de YJA-Star'ın bayrağı olmak üzere yan yana üç tane bayrak asmışız. Birbirinden güzel üç bayrak! Bazen hangi bayrağın daha güzel olduğunu tartışır arkadaşlar kendi aralarında. PKK'nin bayrağı elbette güzel ama HPG sancağı (eskinin ARGK sancağı) bana daha güzel geliyor. Belki de gerillanın sembolü olmasındandır. Ama her üç bayrak da dağın esas efendileri gibi dalgalanıyor. Az vurmuşuz ama çok dikkat çekiyor. Bayrak konusunda Türk devleti ile KDP birbirine biraz benziyor. Her ikisi de bayraklarla gövde gösterisini yapmayı çok severler. Halbuki aşırı derecede bayrak asmak farklı bir psikolojinin yansımasıdır. Eğer bir güç bir yere aşırı derecede bayrak vurmuşsa o güç orada ya işgalcidir, ya da oranın halkı o gücü sevmiyordur. Bayraklarla kendini hakim göstermek istemektedir.

Tabi bu son süreçte bu karargahımızın içine yeni yerler de yaptık. Yönetim için birkaç yer yapmışız. İlk süreçlerde bütün kurumlarımız buradaydı. Daha sonra yeni alanları ele geçirince ve denetimimiz altındaki alanlar genişleyince yeni mevzilenmelere gittik ve bu yeni mevzilenmelere göre de kurumlarımızı dağıttık. Karargahımızı sadeleştirdik ve bir askeri karargaha dönüştürdük. Şimdi bir askeri taburumuz burada kalıyor. Yer altı savunma sistemini de yapmaya başladık. Karargahın kuzey tarafında kayalıklı bir uçurum var ve burada doğal bir koridor var. Şimdi biz o koridorun içinde şkeft ve tünel yapıyoruz. Dışardan tüneli getirip karargahın içinden çıkaracağız. Tabi daha bitmemiş ve çalışmalar devam ediyor. Bunlar biterse sağlam bir kale olur. Yani gerçek anlamında bir kaleye dönüşür.

Tabi bu karargahın en güzel bir yanı da göz alabildiğince uzayıp giden kuzey dağlarının tam karşısında olması. Cudi, Gabar, Bagok, Herekol dağları sadece bir göz mesafesinde duruyor. Oralardan esen rüzgarlar bazen bu Amud'ta iyice hissediliyor. Hele çöllerin yaz sıcaklarında kuzeyden esen bu serin yeller

olmazsa buralar çekilmezdi. Bu yeller hem bedenimizi hem de yüreklerimizi serinleten en güçlü dostlarımızdır...
Bu dağ zirvesinin en güzel ikinci özelliği de akşamlarıdır. Cudi'nin zirvelerindeki akşamlara biraz benziyor. Cudi'nin yakın etrafındaki dağlardan dolayı her dört tarafı görmek bira zor. Fakat Şengal öyle değil, dağın dört tarafı dümdüz ova ve göz alabildiğince uzuyor. Dağ, denizin ortasındaki bir ada gibi görünüyor. Bu adadan bakıldığında ise ova bir deniz gibi görünüyor. Tabi bu manzara gündüzün manzarasıdır. Geceleri ise farklıdır, ova bu sefer bir ışık deryasına dönüşüyor. Göz alabildiğince uzuyor bu derya. Semada ise uzaklardaki yıldızlar sanki yerin üstündeymiş gibi görünüyor. Ufukta yıldızlar ve ışıklar sanki birleşecekmiş gibi duruyorlar. Esen serin hava ise insanı saatlerce oturmaya davet ediyor, gündüzün tozu, kiri, sisi insanı hemen akşamlarına götürüyor. O serin ve yalnız gecelerine.....

Deryé Kersé

Adı üzerinde "deri", yani kapı. Şengal dağının girişinde bir vadi var, bu vadinin birkaç km yukarısında ise Kersé adında bir köy var ve bundan dolayı da buradan başlayıp Kolka köyüne kadar çıkan vadiye Gelyé Kersé deniliyor. Bu dağın içinde tek bir çeşme var, o da buradadır. Pirexa çeşmesi buranın en meşhur çeşmesidir. Onun dışındaki sular genelde kuyulardan çıkarılıyor. Şengal dağına arabayla çıkılan yol da bu

doldan geçiyor. Saddam'ın yaptığı bu yol dağın zirvesine çıkıyor ve zirveye ulaştıktan sonra da kendini Şengal merkeze bırakıyor.

Şengal dağındaki temel hakimiyet noktalarından bir tanesi de bu kapıdır. Hatta Şengal hakimiyetinin tek sembolü Deryé Kersé'dir. Ovadaki noktalar kimin elinde olursa olsun fark etmez ama bu nokta kimin dağa hakim olduğunu hiç söze ihtiyaç duymadan tarif ediyor. Şengal'e geldiğimiz ilk günden bu yana burayı hep tuttuk, burada sürekli gerilla nöbet tuttu. İlk başlarda halkla birlikte tutuyorduk. Cepheye gidip mevzi tutmak yerine pek çok köylü "biz de direnişte arkadaşlarla birlikteyiz" diyerek gelip akşamlarla burada nöbet tutuyorlardı. Daha sonra yavaş yavaş burayı dağın nizamiyesi gibi yaptık. Ve sadece arkadaşlar tutmaya başladı.

KDP ile en fazla aramızda sorun olan noktalardan bir tanesi de bu noktaydı. İlk geldiğimizde burası vadinin ön mevzilerinden biri sayılıyordu, daha sonra DAİŞ biraz bu noktadan uzaklaştırılınca KDP sorun çıkarmaya başladı. Bize dediler ki burayı nizamiye yapmayın. Tabi bunu öyle direk söylemiyor. Çünkü söyleyemez, çünkü burayı bırakıp kaçtı, çünkü buranın hakim gücü biziz. Ondan dolayı farklı oyunlarla bunu yapmak istedi. Bizim noktanın hemen 500 metre yukarısına bir grup Ezidi peşmerge getirip nizamiye yaptırmak istedi, biz bunu bırakmadık. Tabi bunu sinsi biçimde yapıyor. Önce yolun kenarına bir mevzi yapıyor ve tepkiyi ölçmek istiyor. Fakat mevziyi yaptığında hemen yanlarına Ş. Demhat arkadaşı göndermiştim ve bu mevziyi niçin yaptıklarını sormuştuk. Onlar da "bizim burada bir noktamız var nöbet için yapmışız" demişlerdi. Fakat biz sorunca nizamiye yapmaktan vazgeçmişlerdi. Eğer o zaman sormasaydık ertesi gün yolun ortasına bir nizamiye kuracaklardı.

Bu oyun tutmayınca bu sefer bayraklarla yeni bir deneme yaptılar. Aynı yerde yolun üstünden karşı tarafa dev bir KDP ve bölge bayrağını açtılar. Burada Barzani'nin geçişi sırasında bir bayrak krizi yaşanmıştı ve o zaman durumu merkez karargaha bildirmiştik ve arkadaşlar da bize "tamam yolun üzerinde değil de kenarında bayrak olabilir" deyince yolun üzerindeki HPG bayrağını yolun kenarındaki evin üzerine taşımıştık ve aramızda fiili bir anlaşma olmuştu, biz o mıntıkada yolun üzerine bayrak koymayacaktık, onlar da ne bayrak koyacaklardı ne de nizamiye yapacaklardı. Şimdi onlar oyunu bozunca biz de yolun üzerine bayraklarımızı tekrar koyduk. Şimdi bizim yolun üzerine bayrak koymamız resmi PKK hakimiyeti anlamına geliyormuş ondan dolayı onlar bir görüşme istediler. Burada Ezidi peşmerge sorumlularından Mervan İlyas'ı gönderdiler, biz de Fırat'ı gönderdik. Onlar şartlarımızı kabul ettiler, biz de bayrağımızı tekrar eski yerine bıraktık. Bu PKK bayrağı ne kadar da korku! vericiymiş. Ama ant içmiştim oraya öyle bir şey yapacaktım ki onlar bu vadinin PKK vadisi olduğunu kendileri itiraf edeceklerdi.

Buradaki ilk kriz Barzani'nin 2014 sonundaki gelişi sırasında yaşanmıştı. İkinci sefer koridor açıldığında KDP de Zumar tarafından gelmişti ve esas olarak koridoru kendilerinin açtığını söylemişlerdi ve onun propagandasını yapmak üzere Barzani Şengal dağına gelip basın toplantısı yapmıştı ve koridoru açmanın müjdesini halka vermişti. Tabi o zaman biz direk şehir merkezine saldırınca KDP'nin bu propagandası havada kalmıştı. İşte o zaman Barzani vadiye gelince yolun üzerinde arkadaşlarımızın olduğunu ve yolun kenarında da bayraklarımızın olduğunu görünce herhalde çok zoruna gitmişti ve "PKK'nin bayrakları altından geçmeyeceğim" diyerek bayrakları indirmek istemişlerdi. Fakat arkadaşlarımız buna izin vermemişlerdi. Ve gerginlik çıkmıştı, zorla bayrakları indirmek isteyince arkadaşlarımız da silah çekmişlerdi. İşin çatışmaya döneceğini anlayınca herhalde Barzani müdahale etmişti ve bayrak indirmekten vazgeçmişlerdi fakat Barzani geçinceye kadar bizim bayrakların yanına bir tane de bölge bayrağını bırakmışlardı. TC devleti bile bizim bayraklarımızı indiremiyor, bunlar gelmiş bayraklarımız indireceklerdi.

Dönüşte de yine aynı bu noktada kriz yaşandı. Bu sefer ise Sait arkadaş kriz çıkarmıştı. TEVDA'nın sorumlusu olan ve ailece içimizde olan değerli bir aile. Barzani buradan dönünce ona bağırmış, "5 bin ezidi kızının şuan DAİŞ'in elinde olmasının sorumlusu sensin, sen hangi yüzle buraya gelmişsin" diyerek küfür etmişti. Tabi Sait arkadaşın bu yaklaşımı özellikle gerillanın yanında böyle bir şey yapması iyi olmamıştı. Bu davranışı biz de yanlış bulmuştuk ve eleştirmiştik.

Diğer bir kriz de Ferik (general) Cemal ile aramızda çıkmıştı. Bu adam şimdi KDP'nin genelkurmayı olmuş, yani atamışlar. Diğer peşmerge sorumlularına göre biraz daha efendi bir adam. Tabi o da koyu bir KDP'li ama üslubu diğerlerine oranla biraz daha yumuşak ve diyalogla sorunları aşmaktan yana olan biri. En azından bize yansıyanı bu. Bizim arkadaşlar bir gün araçların hızlı geçmesini önlemek için çapraz biçimde taş bırakmışlardı. Tabi o zamana kadar arkadaşlar yolun üzerinde kalıyorlardı ama böyle resmi nizamiye biçimine gelecek şeyler yapmamışlardı. Gerçi yolun üzerinde durmak zaten nizamiye anlamına geliyordu da KDP bunu böyle bilmek istemiyordu. Arkadaşlar taş bırakınca, beni aradı ve arkadaşların yolun üzerine taş bırakmasının iyi olmadığını, bu davranışın seytere kurmak anlamına geldiğini, oysa buranın Irak ve güney

Kürdistan'ın resmi bir şehri olduğunu, seytere kurmanın içişlere karışmak olduğunu, eğer böyle olursa kabul etmeyeceklerini, bundan dolayı da taşların kaldırılmasını rica etti. Ben de ona buranın bir seytere olmadığını, bir güvenlik noktası olduğunu, ilk günden bu güne kadar arkadaşların burada nöbet tuttuğunu, taşların ise güvenlik amacıyla bırakıldığını söyledim. Fakat benim söylediklerim onu ikna etmemişti. Bu sefer de taşların çok sık bırakıldığını araçların geçmesinin zor olduğunu söyledi. Ben, tamam bakarız, eğer taşlar kötü bırakılmışsa düzeltmelerini arkadaşlara söylerim dedim. Ama taşların kaldırılmasını dayatıyordu. Ben onu ikna etmeye çalışıyordum ama o ikna olmak istemiyordu. En sonunda tehdit etti, "eğer yarına kadar o taşları kaldırmazsanız biz gelip kaldıracağız" deyince ben de ona "madem öyle, kaldırmıyoruz ve eğer sen kaldırabiliyorsan gel kaldır da göreyim seni" dedim. Durum böyle olunca tedbir almamız gerekiyordu. Zaten buranın durumunu Merkez karargaha da bildirmiştim ve Cemal arkadaş buraya bir tabur arkadaşı koymamızı söylemişti. Hemen Şengal'den bir tabur arkadaşı getirip buraya koyduk. Sabah erkenden vadinin her iki tarafına da arkadaş çıkardık. Tabi taşları kaldırmak için ne onlar geldi ne de biz taşları kaldırdık.

Fakat bu taş olayından benim haberim yoktu. Böylesi yerlere konulan taş bloklar var genelde ve her seyterede de bunlardan var. Bir süre önce arkadaşlara her iki tarafa birer tane bırakmalarını söylemiştim ama uygun biçimde. Benim amacım burayı nizamiyeye çevirmekti ama bunu dikkat çekmeyecek biçimde yapmaktı. O gün taş bırakacaklarını arkadaşlar bana söylememişti, Agit Kelar arkadaşa söylemişlerdi ve o da bana söylememişti. Blok beton yerine ise normal taş bırakmışlardı. Hem de öylesine gıcık bir biçimde bırakmışlardı ki ben bile o taşları gördüğümde kaldırmak istedim. Yani o taşların içinden geçmek için arabanın durması ve direksiyonu tam kırması gerekiyordu. Şimdi taşı kaldırsan KDP'nin söylediğini yapıyordun, kaldırmazsan başta arkadaşlar olmak üzere tüm halkın tepkisini alacaktın. Çünkü gerçekten de qıcıx bir biçimde bırakmıştı arkadaşlar. Mecburen birkaç gün kaldıktan sonra o taşları düzeltmiştik.

Yani uzun lafın kısası bu vadi ağzının bizim elimizde olması KDP'nin çok zoruna gidiyordu. Ama gerçekten de çok güzel bir yerdir. Dağa tam gireceğin anda gerillayı karşında görüyorsun. KDP'nin bu yaklaşımından dolayı burayı kalıcılaştırmamız gerekiyordu. Arkadaşlarla da biraz tartıştım, buraya bir Önderlik bahçesi yapalım dedik ve ilk başta Önderliğin büyük bir resmini koyduk, yolun kenarındaki tepeye, sonra yanına bayrakları koyduk, sonra 4 nisanda gelip ağaç diktik. Fakat daha da kalıcılaştırmak ve güzelleştirmek gerekiyordu. Buralarda betondan heykeller ve şekiller yapan bir mühendis vardı. Adamı çağırdım ve onunla konuştum, projemi ona anlattım. O da zaten biraz para hastası biriydi. Çok hoşuna gitti ve "sen merak etme heval, buraya çok güzel bir şey yapacağım" deyince çalışmaları başlattık. 3-4 aya yakın bir çalışma sürdü ve en sonunda güzel bir "Bexçé Serok APO" yaptık. Sonra yolun üzerine bir de 20 m uzunluğunda 12 m genişliğinde bir çatı yaparak üstü kapalı asayiş haline getirdik. Bu yılki 15 Ağustos kutlamalarında da yolun tam üzerine karşılıklı 12 tane HPG ve YJA-Star bayrağını da astık ve o günden bu yana da o bayrakları hiç kaldırmadık ve öylesine rengarenk duruyor.

Bizim buradaki yönetim içerisinde de bu seytere üzerine çok tartışmalarımız oldu. Bu vadinin bu kadar güzelleşmesi arkadaşlarımızın da iştahını kabarınca bizim meclis de gidip Sozdar arkadaşa "arkadaşlar buranın halkını iyi tanımıyor, vadiye gelenleri daha iyi denetlemek için burayı yerel arkadaşları koyalım" demişlerdi. Bundan dolayı bizim toplumsal alanda çalışan arkadaşlarımız burada yerel arkadaşların (özellikle de meclise bağlı asayiş güçlerinin) kalmasını istiyorlardı. Bir-iki sefer tekmillerimize gündem oldu. Bizim komutanlığımızdan Agit Kelar arkadaş da onlar gibi düşünüyordu. YBŞ yönetimi dahil diğer arkadaşlar da benim gibi düşünüyordu. Ben buranın gerillada kalmasını dayatıyordum. Gerilla ilk günden bu yana bu dağda halkı savunuyor ve bir de PKK olarak burada resmi olarak varız ve gerilla da bunun resmi temsilcisidir. Gerillanın en çok yerleştiği yer dağ kısmıdır, burası da dağın girişidir. Bir de KDP ile aramızda bu kadar gerginlik olmuşken yerel arkadaşlara bırakmamız doğru olmazdı. Fakat benim bu dayatmam Sozdar arkadaşın zoruna gitmiş olacak ki," ben gerekirse merkez karargaha not yazacağım ve onlara da dayatacağım" deyince, ben de "siz yazabilirsiniz ama biz de gerekçemizi arkadaşlara iletiriz" dedim. Ve gerçekten de Sozdar arkadaş merkez karargaha bir not yazmıştı ve buranın yerel arkadaşlara devredilmesini söylemişti. Tabi karargah da durumu bize bildirmişti ve bizim görüşümüzü sormuştu. Ben de durumu izah etmiştim. Cemal arkadaş da "o zaman şimdilik kalsın, orada gerilla durmazsa KDP'ye taviz vermiş gibi anlaşılır" deyince arkadaşlar bu gündemi kapatmıştı. Helal olsun Cemal arkadaşa, gerçekten de bu Şengal'de en objektif perspektifleri hep o verdi. Aslında sorun yerel arkadaşlar da değil. Daha çok meclisin bir dayatmasıydı. Meclisin içinde de Xıdır'ın bir dayatmasıydı. Ama gerekçeleri çok havadan sudan bir gerekçe. Diyorlar ki arkadaşlar dışardan geldiği için buranın halkını tanımıyorlar. Eğer biz buraya yerelleri bırakırsak onlar halkı tanıyor ve kimlik kontrolü yaparak daha iyi bir denetim sağlayabiliriz diyorlardı. Kendini dev aynasında görmek buna denir işte. Mevcut haliyle belki Şengal'de 50 tane nizamiye var. hemen yarısı bizim

elimizde, yarısı da KDP'nin elinde. Hiçbir yerde ne araç durduruluyor ne de kimlik kontrolü yapılıyor. Biz kalkıp burada araç durdurup kimlik kontrolü yapacağız, ama KDP bizim araçları durdurmayacaktı. Her gün kriz çıkardı. Yani "biz burayı YBŞ'ye devredelim" deseler sorun değil, diyorlar ki meclise devredin, gerçek nizamiye rolünü oynasın. Burada KDP ile aramızda fiili bir durum ortaya çıkmış artık. Onlar bizim araçları durdurmuyor biz de onlarınkini durdurmuyoruz. Sadece araçlar yavaşlıyor, camını indiriyor ve selam verip gidiyor. Ve bu konuda ciddi bir sorun da yok.

Şimdi buraya mağara, sığınak, tünel vb. şeyler de yapıyoruz. Yani tam "kapı" yapıyoruz. Siyasi ve askeri olarak Şengal'in sembolü "Deryé Kersé Asayişi"dir. Ben buraya gittiğimde gerçekten de huzur buluyorum. Bahçede bir de Şengal'de şehit düşmüş arkadaşların resimleri var. Tam bir maneviyat yeri. Şengal'de benim hoşuma giden üç yer var. Bir tanesi bizim zirvedeki karargahımız, bir tanesi Baré köyü, diğeri ise burası, Şengal direnişinin sembolü olan "Deryé Kersé!" ve ben burada olduğum müddetçe burası gerillanın elinde kalacak.... benden sonra kime vereceklerini kendileri bilir....

19.02.2017

2015'in yazında iş bahanesiyle bir günlük bir Kobani ziyaretimiz olmuştu ve Fırat'ın kıyısına kadar gitmiştik. Fakat gönlümüzce dolaşamadık özgürlük savaşçılarının destan yazdığı o diyarları. Bir de ondan bu yana epeyce alan özgürleştirildi. Mımbiç ve Tışrin alındı, Raqqa'ya hamle başladı ve devam ediyor. Bütün buraları da tekrardan görmek için buralara bir ziyaret gerçekleştirmeye karar verdik. Sekvan arkadaş da Şengal'e geldiğinden beri Kobané'yi ziyaret etmek istiyordu. Doktorla da ufak bir işimiz vardı, bazı kontrolleri yapmamız gerekiyordu, ne de olsa kuzey yolcusuyuz ve tamir işlerimizi bitirmemiz gerekiyordu. Bu üç sebepten dolayı Rojava turuna çıktık. Fazla kalabalık olmaması için iki araçla gittik. Tabi bu yolculuğun ayrıntılarını anlatmayacağım çünkü geçen seferki yolculuğumuzda ayrıntılı anlatmıştım. Fakat bahsetmeden geçemeyeceğim husus Kobané'ye gittiğimizde oradaki arkadaşların sıcaklığı ve misafirperverliğiydi. Koçero Batman, Azat Çelé, Rojhat Karakoçan, Sinané Qop, Nimet, Tevfik ve oradaki tüm arkadaşların yaklaşımlarıydı. Dönüşte de Kamışlo'daki yaralı evini ve hastaneyi ziyaret ettik. Xeyri ve oradaki arkadaşların sıcak yaklaşımları da öyleydi. Bu yazıda daha çok Fırat etrafını ve kenarında ziyaret ettiğimiz kaleleri yazacağım.

Bu seferki gezimiz kendimizi doktora göstermemizle başladı ama bir hafta sürdü ve pekçok arkadaşı ve yeri gördük. Kobané'ye gittiğimizde yanımızda yolu bilen öncü götürmedik. Çünkü hem ikinci gidişim oluyordu hem de yanımda tablet vardı, yolumuzu oradan buluyorduk. Sadece Tılebyad'a ulaştığımızda yolumuzu biraz şaşırdık ve sınıra yakın köylerden geçerek tekrar yola indik. Ama oradaki Arapların bakışlarında kin ve nefreti rahat görebildik. Burada DAİŞ'in ve Türklerin etkisi fazladır. Zaten burası alındıktan sonra tekrar bir iç provakasyona zemin olmuştu ama arkadaşlar erken bastırmıştı.

Kobani, şimdi daha derli toplu ve o büyük direnişteki savaş atmosferinden çıkmış gibi görünüyordu. Harıl harıl bir çalışma vardı. Mıştenur ise eski yoğunluğunu tenha ve sakin bir sükunete bırakmıştı. Koçero arkadaş büyük bir emek harcamış olacak ki etrafına duvar ve kuleler yapılmış. İçine ise çeşit çeşit hayvan koymuş. Bir hayvanat bahçesi gibi olmuştu. Güvercinden tavus kuşuna, kurt, kangal, firavun tavuğu vb pekçok kuş ve hayvan. İlk gece Mıştenurda sessiz sakin ve huzurlu bir geceyi geçirdik. Sabah ise başladık gezmeye. Necım ve Cebır kalesini Mımbiçi ve Şehitliği gezdik ve gördük.

Karakozax köprüsünden geçip Necim (Yıldız) kalesine gittik. Güzel ve ünlü bir kale ve arkadaşlarımızın ilk ziyaret ettiği yerlerden biri. Bundan dolayı kaleye ulaştığımızda kalenin bakımını üslenen aileden biri hemen kendini tepeden bırakıp yanımıza geldi. Adamın ismi Abıd. Abıd ve abisi bakıyor bu kaleye. Bunlar rejim zamanında da yine aynı görevi yapıyorlarmış. Kale hakkındaki bilgileri ondan aldık fakat kale hakkındaki yorumu ve yapılma sebebini de gezdikten sonra kendimiz yaptık.

Bu kale Mımbiç arazisinde ve Fırat'ın kenarında doğu tarafına karşı bir yerde yapılmış. Kale güçlü bir savunma merkezi. Bu kale Romalılar tarafından yapılmış. Yani en az 2000 yıllık bir şaheser. İlk yapıldığında ismi Tıl Mensur kalesi imiş, Eyyübiler zamanında ise ismi Necim (sekiz köşeli yıldız) kalesi olarak değiştirilmiş. Kalenin duvarları oldukça diktir ama Fırat tarafındaki duvarı ise taşları gittikçe geri çekilerek yapılmış biçimdedir. Üç tarafı hendektir, yani duvarın dışında hendektir, bir tarafı da sudur. Bu anlamda güçlü bir savunma sistemi var. güçlü savunma sisteminin yanı sıra mimarisiyle, Pazar yeriyle, hamam ve fırın sitemiyle su ve buğday deposuyla göz kamaştıran bir güzelliği var. DAİŞ burayı havaya uçurmamış ama bazı yerleriyle oynamış. Mesela içerden dışarıyı savunmak için okçular için yapılmış dar delikleri biraz genişletilerek dokça mevzisine dönüştürülmüş. Kuzey tarafında ise kalenin altına doğru bir tünel yapılmıştı. Ama genelde zarar vermemişlerdi.

Kalenin içinde Pazar yeri için yapılmış sokakta insan gezdiğinde bir anda filmlerdeki Bağdat sokaklarının cıvıltısını insana hatırlatıyordu. Atlar için yapılmış salon ise tam da Romalılara özgün bir biçimdeydi. Biz biraz gezene kadar Abıd küçük oğluna bir çay yaptırmıştı bile. Kalın kale surlarının üzerinde Fırat'a bakarak çaylarımızı yudumluyorduk.

Kaleden ayrıldıktan sonra kendimizi Tışrin barajına bıraktık. Rojhat Karakoçan, Özgür, Cudi ve Sinan arkadaş onlar da oraya geldiler. Arkadaşlar önceden biraz hazırlık yapmışlardı. Güzel pişirilmiş Fırat balıklarını doyasıya yedikten sonra motorlu kayıkla Fırat'ı biraz dolaştık ve barajın etrafını dolaştık. Çok büyük bir baraj, bir devlete yetecek kadar elektrik üreten bir baraj.

Bu Fırat havzası nice türkülere konu olmuş ya, ne söylense de azdır. Gerçekten de bu Fırat havzası çok güzel bir yer. Çoğu yeri genişlemiş ve bir deniz gibi olmuş. Suyu oldukça temiz ve berrak, masmavi bir görüntü veriyor etrafına. Suyun doğu tarafı biraz daha alçak, batı tarafı biraz daha yüksek ve de engebeli. Yeşillikler suyun etrafını sarmış dolamış. Alabildiğince uzayan düzlükler, Fırat'tan çekilmiş kanallarla sulanıyor. Suriye devletinin kurnaz olduğunu insan buraları gördükten sonra daha iyi anlıyor. En güzel yerleri kendine almış. Aslında burası Kürdistan'dır, tarihten günümüze Fırat ve Dicle arası Mezopotamya olarak

bilinir tanınır. BAAS rejimi bu ara bölgelere Arapları getirip yerleştirmiş ve “Arap Kuşağı” olarak bilinen siyasetle uzun vadeli hesaplar yapmış. Çünkü Suriye’de, hatta Ortadoğu’da bu Fırat havzası kimin elinde ise ekonominin gücü ve siyasetteki söz yetkisi onda olur. Suriye Devleti bu avantajı biraz kullanmış ama yetersiz. Fırat gibi bir hazinesi olsa insanın her şeyi yaparsın ve burayı bir cennete dönüştürürsün.

Bizim bu gelişimiz biraz da gezi amaçlı olduğu için gezilecek yerleri görmek istiyorduk. Bu Fırat üzerinde görülmesi gereken başka bir güzellik de arkadaşların bir süre önce özgürleştirdiği Cebır Kalesiydi. Gidiş geliş 3-4 saat çekiyordu ve biraz geç olabilirdi ama çoğunluk görüş gitme yönünde olunca yola koyulduk ve oraya gittik.

Cebır kalesi, Tebqa’nın karışında yani Fırat’ın doğu tarafında yer alan bir yarım adanın üzerinde kurulu. Yani kale, suyun içine yarım ada şeklinde uzanmış bir yerin üzerinde. Burada Fırat oldukça geniş. Çünkü burada Tebqa barajı var, bundan dolayı oldukça geniş. Belki de Fırat’ın en güzel yeri burası. Ama gerçekten de oldukça güzel.

Bu kale de güzel. Kalenin en göze çarpan yanı, kulesidir. Uzunca bir kulesi var. bizim buraya gelişimiz bir acele olduğu için doyasıya gezemedik, zaman da geç olunca ayrılmak zorunda kaldık ve tekrar Kobané’ye doğru yol koyulduk.

Akşam Mıştenur’a geldik. Tabi Mıştenura çıkmadan önce Şehitliği, Qada Azadiyé ve Gelhat arkadaşın şehit düştüğü yeri de ziyaret ettik.

Ertesi gün tekrar Şengal’e doğru yola koyulduk fakat bu sefer Duali (uluslararası) yoldan döndük. Daha önce Rojava’da görmediğimiz yerleri de gördük. Yolumuzun üzerinde Kamışlo’da hastaneyi ve yaralı arkadaşları da ziyaret ettik.

11 mart 2017

3 Ağustos’tan sonra 3 Mart ihaneti!

İhanet kültürü KDP’nin temel bir karakteri. Kuruluş temelinde böyle bir ruhları var. Sadece bize karşı değil, birbirlerine karşı, yandaş partilerine, güney halkına da ihanet etmişlerdir. Daraldıklarında da hemen Saddam ve TC devletine başvurmaktan da geri durmamışlardır. Ve bu ihanet kültürü Kürdistan’ın özgürlüğü, ulusallığı, birleşmesi önünde en büyük engeldir. Şengal’e geldiğimizden beri bunların gerçek yüzleri bir kez daha görüldü.

Son süreçte KDP ve TC devleti arasında yoğun bir diplomasi trafiği yaşanmaktaydı. Ve TC yetkilileri de ikide bir Mart ve Nisan aylarında “terörün kökünü” bitireceklerinden bol bol bahsetmeye başladılar. Aralarında bazı konularda anlaştıkları belli oluyordu. Bu ayın hemen başında Mesut Barzani, Türkiye’yi ziyaret etti ve ilk defa Türk devleti Güney’in bayrağını resmi karşılamada göndere çekiyordu. Tabi Kürt düşmanı olan faşist bir devletin bu hareketinin Barzani’ye olan hayranlığından değil de, PKK karşıtlığından ileri geldiğini herkes anlar. Ve bundan hemen sonra bir yerlerde bunun somut sonuçlarının olacağını tahmin etmek zor değildi. İki gün sonra bizim alanımızda patlak verdi

Şengal'de KDP ile aramızda resmi bir anlaşma olmasa da onların elindeki yerler belli, bizim denetimimizdeki yerler de belli ve bunu onlar da biliyor ve herkes ona göre yaklaşıyor. Yani bu anlamda artık herkes kendi alanını biliyor ve bunu aşan durumların kriz olduğunu hem onlar da gördü, hem de biz gördük. Bunu bildikleri halde 2 Mart'ta öğleden sonra Xanesor'un girişine 2-3 km kala yani YBŞ'nin denetiminde sayılan bir yere bir tabur Roj adıyla bilinen peşmergeyi getirip yerleştirmek istediler, üstelik kimseye haber vermeden. Ve özellikle bu Roj peşmergesi denilen çeteleri buraya getirmesi zaten savaş çıkarmaya açık bir davetiyeydi. Çünkü bu çetelerin içinde Şengal'deki fermanda yer alan Müslüman suniler var, Rojava'dan kaçan savaş kaçkınları var, içimizden kaçarak kendini satan xainler var, her türlü pislik var, başlı başına bir tahrik unsuru. Bir de geldiklerinde yanların hemır, panzer gibi zırhlı araçlarını da getirmişlerdi. Xanesor'da zaten KDP'nin dört tane resmi yeri vardı, onun dışında onların yanında bulunan Êzidi peşmergelerine ait evler de vardı. Buraya zaten geliş gidişleri oluyordu. Getirdikleri yeni güç sorun çıkarmaya çok müsait bir güçtü, onlar da bu biçimiyle sorun çıkacağını biliyordu. Herhalde amaç biraz ortamı yoklama amaçlıydı, ondan sonra farklı bir hamleleri gelişebilirdi. Onların esas derdi bizim denetimimiz altındaki koridor hattında "sınırlarımızda kaçakçılık oluyor, onu kontrol etmemiz gerekiyor" adı altında o tarafa güç kaydırmaktı. Belki buna yönelik ön hazırlıklardı. Bir de Türkiye'ye yönelik de "bakın harekete geçiyoruz" mesajını vermeye yönelikti.

Onlar buraya gelince arkadaşlar direk müdahale etmişlerdi. Ben Sıkiniyé'de kuzey grubunun yanında eğitimdeydim. Mazlum Serhat arkadaş beni aradı ve bana durumu aktardı. Ben de "git onlarla görüş ve ne için geldiklerini öğren" dedim. Tabi bizim yönetim (Mazlum, Egit Kelar ve Medya ark) dün konsey toplantısı için dağa gittikleri için burada kimse kalmamıştı. Merkez karargahtaki arkadaşlar benim de toplantıya gelmemi söylemişlerdi, biz kendi aramızda tartıştık ve ya ben ya da Mazlum'un burada kalması gerektiğini söyledik. Çünkü bu Şengal sürekli bir kriz halidir, ve ne olacağı belli olmazdı. İki ay önce ben gittiğim için doğal olarak ben kaldım. Neyse yine konuya döneyim. Tekin arkadaş da aradı ve durumu aktardı. Sanki epey karışıklık çıkmıştı. Ben dersi bırakıp Xanesor'a doğru yola koyuldum daha yoldayken Devrim arkadaşı da oraya gönderdim. Bu arada Devran onlar yukardan, anti-terör güçlerini de indirmişlerdi. Tabi ilk başta benim bundan haberim yoktu. Bu güçleri Sınuné'den getireceklerini söyleyince, onları oradan değil de ovadan gelen yoldan getirmesini söyledim. Ondan sonra da Tekin arkadaşı arayarak olayı koordine etmesini ve rastgele hareketleri engellemesini söyledim.

Ben yoldayken telefonla Ferik Cemal'i (KDP'nin genel kurmayı) aradım ve buraya gelen güçten haberleri olup olmadığını sordum. O da "doğru bu gücü oraya göndermişiz ve orda kalacak" dedi. Ben de ona "ama biliyorsun orası sorunlu bir yer, geçen yıl da sorun çıktı, siz de tutmak istediniz, YBŞ de tutmak istemişti. Şimdi aynı yere siz gelip yerleşiyorsunuz ve kimseye de haber vermiyorsunuz. O güç orda olursa sorun çıkabilir" dedim. Bana "ben Serbest'i arayıp sana bilgi vereceğim" dedi.

Xanesor'a geldiğimde ortalık ana-baba günüydü. 200'e yakın Peşmerge Xanesor tarafına geçmişti, sonra arkadaşlar yolu kesmişti. Onlar zırhlı araçlarla geçip diğer güçlerini getirmek istemişti arkadaşlar bırakmamışlardı. Sonra toplumsal alandan arkadaşlar gelmişti ve onlar da epey karışıklık çıkarmıştı. Hatta arkadaşlar işin kontrolden çıkmasına toplumsal alandan gelen arkadaşların yaklaşımları neden oldu diyorlardı. Onlar bir yandan ortamı çok gererek peşmergeye ağıza gelecek her türlü lafı söylerken diğer taraftan da onların karşısında halay tutmuşlardı. Fakat gelenlerin çıkmaya niyetleri yokmuş, diye aktarıldı. Onların burada kalmaktaki ısrarı işi içinden çıkılmaz hale getiriyordu. Durumu bu biçimiyle görünce bu seferki krizin daha önceki krizlere benzemediğini anladım. Şimdiye kadar onlarca defa KDP ile aramızda kriz çıkmıştı ama bu seferki hava çok daha gerginleşmişti. Yönetimdeki arkadaşları bir köşeye çektim ve kısaca yapılacakları tartıştık. Toplumsal alanda çalışan arkadaşları oradan çıkardık, onlar ortamı zaten gerdiği kadar germişti, Tekin arkadaşı kendi gücünün başına, Bışar arkadaşı da kendi gücünün başına gönderdim. Devrim ve Sekvan arkadaşları genelden sorumlu olmaları için görevlendirdik. Biraz mevzi yapılması gerekiyordu, Serhat arkadaşa dozer kepçe göndermesini söyledim. Her şey hazır tekmilini vermişti ama şimdi bir dozer tek çalışıyordu, onu da getirtip mevzi yaptırdık. Fakat peşmergelerle arkadaşlar içiçeydi. Bu pozisyonda çatışma çıksa katliam olacaktı. Fakat öyle bir pozisyon oluşmuş ki ne onlar gidebilirdi ne de bizimkiler geri çekilebilirdi. Getirdikleri güçlerin büyük bir kısmı geçtikten sonra arkadaşlar yolu kesmişti, diğerleri diğer tarafta kalmışlardı ve arkadaşlar geçişlerine izin vermiyordu. Yolu kesen arkadaşlarımız da onların iki gücü arasında kalmıştı. Şimdiye kadarki krizlerimizde ilk defa gerginlik bu düzeye çıkmıştı ve bu durum eğer bir çatışmaya dönüşürse bizim pozisyonumuz dezavantajdı. Aslında oradaki gücümüzü çekmeyi düşündüm. Adamlar zaten gelip geçmişlerdi. Aradaki gücümüzü çekseydik belki farklı bir hareket yapabilirdik. Ya bize de yeni bir yer tutardık, ya da geçen yıl yaptığımız gibi gidip onların önünde yer yapardık. Fakat dedim ya iş artık

kontrolden çıkmıştı. Bir de ben kaygı yaşadım. Şimdi bu kadar gerginlikten sonra ben arkadaşları oradan çıkarsaydım, kesinlikle Toplumsal alan bizi teslimiyetçi ve KDP işbirlikçisi ilan edeceklerdi. Zaten toplumsal alan uzun bir süredir, HPG'yi KDP'ye taviz vermekle suçluyor. İşin doğrusunu söylemek gerekirse HPG adına ben bu kaygıyı yaşadığım için bu görüşümü söylemeye bile cesaret edemedim. Artık bazı şeyler kontrolden çıkmıştı ve bu duruma göre tedbir almamız gerekiyordu.

Durumu Rojava'ya ve merkez karargaha da bildirdim. Rojava'dan biraz takviye ve zırhlı araç istedim, yine zırhlı araçlara karşı füze istedim ama onlar akşam yetişmedi sabah biraz takviye geldi o da zaten artık iş işten çıkmıştı. Ferik Cemal arayacağım demişti ama o değil de Serbest Lezgin olarak bilinen Serbest Sındori akşam 10'da aradı. Bu adam KDP'nin pülot büro üyesi ve Şengal sorumlusu. Ama tam bir PKK düşmanı ve tahrikçi, kışkırtıcı bir adam. "Güçleriniz bizim peşmergenin yolunu kesmiş ve o arkadaşlarınızı oradan çıkarın" dedi. Ben de ona "hayır kimse kimsenin yolunu kesmemiş ve oranın sorunlu olduğunu biliyorsun kimseye söylemeden Rojava peşmergelerini oraya getirmeniz doğru olmamış. Biz bu konuyu görüşerek halledelim" dedim. O bana "tamam görüşebiliriz sorun değil ama o güçleri oradan çıkarın ve yolu açın" dedi ve telefonu kapattı. Akşam yönetimdeki arkadaşları tekrar çağırdım (Zeki ve Piros arkadaşlar da dahil) ve durumu onlara aktardım. Bu seferki durumun daha gergin olduğunu ve çatışmaya dönüşebileceğini onlara söyledim ve tedbirli olmamız gerektiğini söyledim ve dağıldık.

Sabah erken Mazlum Serhat aradı, ardından Devrim arkadaş. Peşmergelerin avcı kolu biçiminde zırhlı araçlarına binerek onların mevzilerine doğru harekete geçtiklerini ve ne yapmamız gerektiğini sordular. Bu durumda yapılacak iki şey vardı; ya sesini çıkarmayacaktın onlar arkadaşların mevzileri üzerinden geçeceklerdi ya da vuracaktın. Kritik bir karar anıydı. Ben Mazlum arkadaşa mevziden çıkarak onlara durmalarını söylemesini söyledim. Yani savaşı başlatan tarafın biz olmasını istemiyordum. Mazlum ve Çeko arkadaş mevzilerinden çıkaracak üzerlerine gelen Alman panzerini ve hemırleri durdurmak istedi. Fakat durmadılar. Bunun üzerine Çeko arkadaş bir Hemırın üzerine çıkarak onu durdurmaya zorlamak isteyince onlar içerden Çeko arkadaşı taradılar ve artık her taraftan taramaya başladılar. Çeko arkadaş orada şehit düştü. (saat 6.40'ta) Zaten artık her taraftan silahlar patladı. Onlar zaten tetikteydiler ve onlar başlattı. Tabi arkadaşlar da hemen karşılık verdi. Onlar arkadaşları vurunca zaten kimse talimat beklemedi arkadaşlar da onları vurmaya başladı. İçiçe 2.30 saat süren yoğun bir çatışma yaşandı. Fakat arkadaşlarımızın pozisyonu tam olarak savaşa göre değildi. Akşam yönetimi çağırıp uyarmama rağmen, akşam dozer getirip satır yaptırmamıza rağmen, akşam Rojava'dan takviye güç istememize rağmen yine de arkadaşların aldığı tedbirler yetersizdi. Mesela savaşı koordine etmelerini istediğim arkadaşlar peşmergelerin ortasında kalan bir eve gitmişlerdi. Üstelik tüm yönetim beraber. (Devrim, Sekvan, Tekin, Zınarin, Mızgin arkadaşlar) yani yönetimimiz ne kurşun sıkabildi, ne durumu koordine edebildi. Üstelik kuşatmada kaldılar ve hepsinin durumu tehlikedeydi. Yine en ön cephede hiç olmamaları gereken arkadaşlar gelip oraya gitmişti. (Nujiyan, Orhan, Çiya vb) yani çorba gibi olmuştu. O arkadaşların orada işi yoktu ve kendi başlarına vurup oraya gitmişleri. Oysa ben yönetimdeki arkadaşlara işi olmayan arkadaşları oradan çıkarmalarını söylemiştim. Arkadaşların beyaz merziyeleri peşmergelerin hemen önünde yolun üzerinde kalmışlardı ve zırhlıların önünde kalmışlardı ve çoğu darbe aldı. Tabi onların da 200'e yakın peşmergesi-çetesi arkadaşların ortasında kalmıştı.

İlk başta 3 arkadaşın şehit ve 7 arkadaşın yaralı olduğunu bana söylediler. İçiçe olduğu için ve yönetim de iş başında olmadığı için tam tekmili alamıyordum. Ben de zaten olay yerine yakın bir yerdeydim ve üzerimizden mermiler vızıldıyordu ama çatışmada değildik. Yaralı arkadaşları almak için iki sefer hemırı gönderdik fakat ikisinde de tekerlerini patlattılar. Rojava'dan gelen arkadaşları parça parça takviye amaçlı gönderdik. Bir grubu bizim yönetimin çemberde kaldığı yerin arkasındaki peşmerge evinin arkasına gönderdik.

Çatışma sırasında Şengal şehir merkezinde de KDP harekete geçmişti. Dumuzi'den bir konvoyu harekete geçirmişlerdi. Şengal'deki arkadaşlar beni arayıp bilgi verdiler ve ne yapmaları gerektiğini sordular. Tabi bizim Şengal'deki pozisyonumuz daha kötüydü. Orada noktalarımız biraz birbirinden kopuk ve her noktanın etrafında KDP'nin yerleri vardı. Orada çatışmaya girmek daha kötü olurdu. Arkadaşlar sonuna kadar savaşırdı ama biz çok büyük bir darbe alırdık. Hatta bu durum bana 97 yılındaki Hewler katliamını hatırlattı. Fakat yapılacak birşey de yoktu. O saatte şehre göndereceğimiz herhangi bir güç de yoktu. Bir de esas sorun şimdi Xanesordaydı. Ondan dolayı arkadaşlara, çatışma çıkacakmış gibi mevzilenmelerini, gelen konvoyu takıp etmelerini, eğer onlar geçip gidecekse karışmamalarını söyledim. Sonra aynı konvoy için bu sefer Çiya Urfa arkadaş aradı. Bu konvoy eğer dağa gelirse ne yapalım diye sordu. Tabi bu sefer durum farklı oluyordu. Eğer konvoy dağa çıksaydı kesinlikle oradaki noktalarımıza el koymak ya da Xanesor'daki çatışmaya katılmak için

olacaktı. Ondan dolayı geçişlerine izin vermemek gerekiyordu. Çiya arkadaşa, arkadaşları mevzilendirmelerini, konvoyun daha çıkması durumunda sadece bir arkadaşı önlerine gönderip, Xanesor'da çatışma olmasından dolayı geçişe izin vermeyeceklerini, geçmek istedikleri taktirde hiç tereddüt etmeden vurmalarını söyledim. Onlar da zaten ona göre hazırlanmışlardı. Fakat konvoy dağa gelmedi. Şehir içindeki bütün noktalrımızın etrafını sarıp kuşatmaya almışlardı. Tank ve diğer ağır silahlarının namlularını da arkadaşlara çevirmişlerdi. Fakat onlar da başlatmamıştı ve öyle karşılıklı pozisyonda bekliyorlardı.

2,5 saatten sonra Serbest alçağı telefonla arayarak yolu açmamız durumunda çatışmayı durduracaklarını söyledi. Ben de ona, görüşeceğiz diyen ve saldıran sizsiniz, siz durmayıncaya kadar biz durmayacağız ve yolu da açmıyoruz dedim. "tamam o zaman siz durursanız biz de duracağız" dedi. Yani ateşin durmasını istiyordu alçak adam. "Arkadaşlarıma soracağım ondan sonra cevap veririm" dedim. Ve arkadaşların görüşünü aldım. Yanımdaki bütün yönetimin (askeri ve toplumsal alan dahil) ve Rojavada bulunan Sofi ve Sozdar arkadaşların görüşünü de aldım arkadaşların görüşlerini sordum. İlk önce kuşatmada kalmış arkadaşların görüşlerini sordum. Onların adına Devrim arkadaş konuştu fakat yanındaki arkadaşların görüşlerini de aldı. "Aslında biraz darbe vursaydık iyi olurdu ama madem onlar istiyor biz de durabiliriz" dediler. "Biraz darbe vuralım" dediler de darbe vuracak gücün komutanları onlardı ve hepsi de gafilce gidip kendilerini bir tuzağın içine hapsetmişlerdi. Sozdar arkadaşın görüşü de biraz daha farklı ve radikalceydi. Kendisi Rojava'daydı o zaman. "tüm çeteler Şengal'den çıkmayana kadar ateşkes ve görüşme olmamalıdır" dedi. Tabi tüm şehitlerin sayısını bilmiyordum ama şehit düşen arkadaşların, yaralanan arkadaşların ve yönetimimizin arada kaldığını biliyordum. Eğer çatışma devam etseydi bu arkadaşların durumu tehlikede olurdu. Bu durumu Sozdar ve Sofi arkadaşa da söyledim. Eğer devam edersek hem yönetimi hem de arada kalan arkadaşları gözden çıkarmamız gerekir dedim. Fakat genel yönetimin görüşü "tamam, olabilir" yönündeydi. Bu arada Merkez karargahın cevabı da gelmişti. Onlar da madem ateşkesi KDP istiyor ve kayıplar da bu kadarsa görüşme olabilir demişlerdi. Serbest'i arayıp cevabımızı söyledim. "Yol açma meselesini sonra tartışalım fakat madem siz ateşin durmasını istiyorsunuz, biz de ateş açmayız" dedim ve önce onlar durmaya başladı. Ben de arkadaşlara ateş açmamalarını söyledim. Fakat onların tarafından halen bazı noktalardan ateş açılmaya devam edince ben de arkadaşlara nerden size ateş açılıyorsa siz de orayı vurun dedim. 10 dakika sonra tümden ateşkes sağlanmış oldu. Biz yaralı ve şehit arkadaşlarımızı almak için ambulans ve sivil araçlarımızı gönderdik, aynı şeyi onlara da söyledim, yaralılarını almak için zırhlı araç göndermemelerini sivil araç ya da ambulans göndermelerini söyledim. Onlar da buna uydu. Tabi tüm şehit ve yaralılar gelince durumun daha ağır olduğunu anladık. Bizden 9 arkadaş şehit (Firaz Erkendi, Çeko Serhat, Orhan Kamışlo, Tekoşin Serhat, Şengalli arkadaşlar Çiya Reş, Arif, Şoreş, Amed ve YPG'den Demhat (ilk önce yaralıydı, Haseki'de şehit düştü) arkadaşlar) düşmüştü, 27 arkadaş da yaralanmıştı. Yaralılardan Nujiyan ve Xelil arkadaşların durumu ağırdı, diğer arkadaşlar hafifti. Tabi çatışma duruncaya kadar durumun bu kadar ağır olduğunu bilmiyorduk. Karşımızdaki çetelerin kayıpları daha fazla olmuştu ama bizim için durum ağırdı.

Şehit ve yaralıları çıkardık, onlar da ölü ve yaralılarını götürdüler. Ateşkes oldu ama görüşmeyi daha yapmamıştık. Bizim 30'a yakın arkadaşımız halen onların ortasındaydı. Tabi onların da ortamızda kalan güçleri vardı. Fakat onların zırhlı araçları vardı. Görüşmeye gitmeden önce yönetimi toplayıp onların görüşünü de aldık. Arada kalan arkadaşları oradan uygun biçimde çıkarmamız gerekirdi. Ondan dolayı görüşmeden dönünce o arada kalan arkadaşları oradan çıkarmayı kararlaştırdık. Tabi bu kararların hepsini orada bulunan bütün yönetim olarak ortak aldık.

Görüşmeyi saat 4'te çatışmanın olduğu ara yerde yaptık. Benimle birlikte Mazlum Serhat, Tiréj Şengal ve Viyan Hebabi de geldi. Oraya gittiğimizde onlardan da Ferik Cemal, Serbest, Behçet ve İskender adındaki Zeravan komutanları gelmişti. Önce Serbest konuştu, çatışmaya bizim sebep olduğumuzu, önce bizim arkadaşların ateş açtığını, kimsenin peşmergenin yolunu kesemeyeceğini, Xanesorda peşmergelere ait yerleri tekrar geri vermemiz gerektiğini vb. şeyler söyledi. Ondan sonra Cemal de aynı çerçevede konuştu ve bu gücün burada kalacağını ve bundan ileriye gitmeyeceğini söyledi. Onlardan sonra ben konuştum; akşam bize görüşme yapacağımızı ve bizim görüşmeyi beklediğimizi, arkadaşlarımızın savaş pozisyonunda olmadığını, bu sabah son ana kadar bile savaşın olmaması için iki gerilla arkadaşımızın kendini panzerin önüne vererek durmalarını istediğini ve sizin o arkadaşlarımıza çirkince ateş açtıklarınızı ve savaşın sizin başlattığınızı söyledim. Bunların içinde bizden kaçanların olduğunu, rojavadan kaçanların olduğunu ve bu gücün burada kalması durumunda daha fazla karışıkların olacağını ve eğer sorunun büyümesini istemiyorlarsa bu güçleri buradan geri çekmelerini ve herkesin iki gün önceki pozisyona dönmesi gerektiğini bu durumda Xanesordaki eski yerleri de tekrar peşmergelere vereceğimizi söyledim. Çatışma başladığında Xanesordaki peşmerge yerlerini almaları için arkadaş göndermiştim. Burada ezidi peşmergeler kalıyordu.

Çatışma başlayınca zaten çoğu savaşmak istemediğini söyleyerek ve elbisesini değiştirerek çıktı. 4 tanesini de arkadaşlar getirdi, silahlarını alarak serbest bıraktık. Çünkü bu savaşa onları katmamak gerekiyordu. Onlara ait 4 yeri almıştık ve eski pozisyona dönülmeyinceye kadar o yerleri geri vermeyeceğimizi onlara söyledim. Görüşmemiz bu biçimiyle sona ermiş oldu. yani biz iki gün önceki yerlere dönülmesini istedik, onlar ise geri çekilmeyeceklerini söyledi.

Tabi böylesine bir çatışmadan sonra ve bu kadar değerli yoldaşların şehadetinden sonra onların yaptığı bu alçaklıktan sonra gidip o düşmanlarla tokalaşmak ve görüşmek benim için çok zordu. Konum olarak da çok zordu, birey olarak da çok zordu. Aslında daha gitmeden önce, görüşmeye kim gitsin noktasında bir tartışma da yaşandı. Komutanlığımızdan başka arkadaşlar hazır olsaydı kesinlikle ben gitmeyecektim. Fakat arkadaşlar dağa toplantıya gittikleri için kimse yoktu. Rosyar arkadaş da HPG'yi muhatap göstermeyelim dedi, fakat onun dışında tüm arkadaşların ortak görüşü benim gitmemdi. Zaten başka bir arkadaşın gitmesi de mantıklı olmazdı. Bütün kin ve nefretimi içime gömmek zorunda kalmıştım. Omuzuma gerçekten de büyük bir ağırlık çökmüştü. KDP ile savaşın başlaması ve devam etmesi tam da TC'nin ekmeğine yağ sürmek olacaktı. Ciddi bir oyun tezgahlanıyordu. KDP bu oyunun farkında mıydı değil miydi insan tam çıkaramıyordu. Ama gerçekten de ortada ciddi bir oyun vardı. belki onlar oraya gelirken direk olarak savaş çıkarmak için gelmemişlerdi. Belki baskı kurmak için, belki TC'den biraz daha destek ve övgü almak için gelmişlerdi. Fakat niyetlerinde çatışma yoksa da gelip üslendikleri yer daha önceden de kriz çıkan bir yerdi ve sorun çıkacağını biliyorlardı. Onların provakasyon zeminini yaratmaları, bizim arkadaşlarımızın yöntemsiz ve ciddi olmayan yaklaşımları da çıkınca bu çatışma kaçınılmaz olmuştu. Bu faşist TC devletinin bu ihanet şebekesi dışında hiçbir dostu kalmamış. Bunların eliyle bizi çok zoruma sokmak istiyorlardı. Bu savaşla aslında uzun sürecek bir Kürt savaşını yaratmak istediler. KDP, sanırım mermiler patladıktan sonra bunu anladı, belki de hiç anlamadı. Fakat ateşkesi istemeleri ister istemez bunu akla getiriyordu. KDP de sanırım şimdilik böyle bir savaşa hazır değildi. Tabi bunun sebebi kesinlikle yurtseverliğinden değildi. Kendisi zaten zor durumdaydı, bu savaşla biz de zorlanacaktık belki ama onlar biterdi. Tabi bu savaş sadece Şengal'le sınırlı kalmayacaktı, Kandil'den Haftanin'e kadar her yere dağılacaktı. TC devleti bu savaşla bir kez daha Güney'e girecekti ve Kerkük'e, Şengal'e kadar her yeri işgal edecekti. 2017 yılında Kuzey'de yapmak istediğimiz hamle boşa çıkacak, örgüt tüm enerjisini bu savaşa verecekti. Rojava'daki kazanımlarımız tehlikeye girecekti. Yani her açıdan bu savaşın bütün Kürtler bedeli ağır olacaktı. Yıllardır KDP'nin bu siyasetine karşılık PKK, sürekli kazanımcı yaklaşmak ve onu TC'nin kucağından kaldırmak istedi. Bu sefer de bu sağ duyu hakim oldu. tabi bütün bu olayların orta yerinde olmak büyük bir sorumluluk istiyordu. Bir yandan gözlerinin önünde şehit düşen arkadaşların, diğer tarafta ise düşmanın oynamak istediği büyük oyun. Burada atılacak yanlış bir adım, söylenecek yanlış bir söz yeniden savaşın çıkması ve artık zapt edilemez noktaya gelmesi demekti. Tabi Örgütümüz aslında KDP'ye nasıl yaklaşacağımızı söylüyordu ve bu doğrultuda hareket etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bireysel öfkem, kinim ve nefretim, Örgütün istek ve politikalarının önüne geçemezdi.

4 Mart sabahı Mekez Karargahın RMS ile gönderdikleri iki notu bize ulaştı. Aslında ilk not ile ikinci not arasında fark vardı. İlk notta misilleme yapmamız isteniyordu. İkinci notta ise "madem ki çetelerin de bu kadar kaybı var, o zaman misillemeye gerek yok" deniliyordu. Tabi notların gönderilme zamanı farklıydı, fakat RMS'de sorun çıkınca ikisi birlikte bize ulaşmıştı. Tabi biz de çatışmanın tekmilini merkez karargaha vermiştik. Çatışmada çetelerin 15 kaybı olduğu bilgisini çatışmadaki arkadaşlardan almıştık.

Aslında yaşanan çatışma onların aleyhine oldu. Adeta bir düşük yaptılar. Barzani'nin Ankara ziyaretinden hemen sonra saldırmaları bu savaşın talimatını Ankara'dan aldıklarını herkese gösteriyordu. Ve bu saldırının yeni bir ferman girişimi olduğunu, daha doğrusu 2014'te başaramadıklarını bu seferki saldırıyla tamamlamak istedikleri net olarak görüldü. Hem halkımız arasında hem de uluslararası alanda teşhir oldular. Bizim onlara ateş açtığımızı ve peşmergenin yolunu kestiğimizi söylediler ancak, arkadaşların savaşın çıkmaması için kendini panzerin önüne atan görüntüleri yayınlanınca tüm o çirkin politikaları boşa çıktı ve rezil oldular. Yine bu panzer görüntüsünün yayınlanmasıyla Alman Der Spiegel dergisi hemen bir haber yaptı ve Almanya'nın DAİŞ'e karşı savaşmaları için verdikleri silahları Ezidilere ve Kürtlere karşı kullandıkları haberini yapınca Almanya KDP'den resmi açıklama istedi. Yani alçaklar tamamen rezil olunca bu havayı yumuşatmak istediler ve mağduriyet politikasını yapmaya başladılar.

İstediğimiz takviyeler ve silahlardan bazıları geldi. Şimdi Xanesor'da karşılıklı bir mevzilenme var. Çeteler gelip tuttukları yerdeler ve etraflarına hendek yapmışlar. Biz de onların tam karşısında bir satır yapmışız ve geniş bir mevzilendirme yapmışız. Xanesor artık "Xetasor" oldu. Ve onlar bundan sonra buradan tek adım atamayacaklarını biliyorlar artık. Ortalık tam bir savaş sessizliğinde. Bir merminin patlaması, bir kıyametin başlamasına neden olacak.

İlkinde onlar alçakça arkadaşlara saldırdılar ama bu sefer bu hatta bir çatışma çıkarsa sonuç onlar için de ağır olacak. Fakat Şengal'deki en büyük dezavantajımız, Sınuné, Dıguré, Dahola, Borık ve Şengal şehir merkezindeki noktalarımızın kopuk olması ve yeni bir çatışma durumunda buradaki arkadaşların kuşatmada kalacak olmalarıdır. Ondan dolayı bu konuları da tartıştık. Yeni bir çatışmanın başlaması durumunda, Sınuné, Dıguré, Dahola ve Borık'ı boşaltacaktık, şehir merkezinde ise her noktamız bir karakol biçiminde kendini savunacaktı ve gerilla tarzı eylemleri yapacaktı.

Şimdilik durumlar oldukça gergin ve ortalıkta yeni bir çatışma kokusu var. Değerli şehadetler verildi bu çatışmada ama bu çatışma durumuyla KDP'nin Şengal-Rojava hattını, koridorunu Roj peşmergeleri eliyle kapatma hayali boşa çıktı. Türkiye'de hazırlanan bu planla Rojavanın ve Şengal'in tek nefes borusunu kapatma planı boşa çıktı. Bunun dışında da bazı planları deşifre oldu ve boşa çıktı. Bunu önümüzdeki günlerde daha net olarak göreceğiz.

7 Mart günü KDP'nin Hekar adındaki bir komutanlarıyla bir görüşme yaptım. Bu Hekar evleri Amediye'de olan dost bir ailenin çocuğudur. Yıllarca KDP'nin baskılarına rağmen arkadaşlarla ilişki içinde olan bir ailedir. Bu adam aynı zamanda Şengal'de bulunan KDP'nin Hézén Taybet güçlerinin komutanıdır. Bunun Ahmet adında bir tane yeğeni var, başta istihbarat olmak üzere pekçok konuda yardımları oldu. Merkez karargaha bağlı diplomasi çalışmalarının sorumlusu olan Welat Amed arkadaş, bu çevrenin dost olduklarını ve kendileriyle ilişki içinde olmaları durumunda yardımları dokunabileceğini söylemişti. Daha sonra Bahoz arkadaş da söyleyince Hekar denilen kişiyle bir randevu ayarladık. Fakat bu ayarlama 3 Mart çatışmasından önceydi. Olaylar olunca doğal olarak iptal oldu.

Fakat çatışmadan birkaç gün sonra öğrendim ki, Şehir merkezinde arkadaşların etrafını saran peşmergeler Hekar'ın güçleriymiş. Ondan dolayı iptal ettiğimiz randevuyu tekrar gündemimize aldık ve ertesi gün için ayarladık. Tabi bu arada Mazlum ve Agit arkadaş merkez karargahtan dönünce Bahoz arkadaşın, Hekar'dan bahsettiğini ve bu tür ilişkilerin önemli olduğunu ve kendisiyle görüşmenin iyi olacağını söyledi. Ama önceden zaten ayarlamıştık. Görüşme yeri için en uygun yer bizim karargah yeriydi, Mazlum arkadaş da karargahın daha iyi olacağını söyledi. Fakat Xanesor'dan uzaklaşmak istemediğim için Kersé'deki asayişimizde yaptık. Bu yerin uygun olmadığını sonra ben de fark ettim ama artık iş işten geçmişti. Adam üç arabayla ziyarete geldi ve sohbet etmeye başladık. Yanımda Ahmet arkadaş da vardı. Biraz Xanesordaki çatışmadan bahsettik, o da gerginliğin bitmesinden yana görüşlerini söyledi. Tam bu sırada ben konuyu şehirdeki güçlere getirdim. Şehirdeki peşmergelerin kendisine ait olduğunu duyduğumu, bu pozisyonun provakasyona açık olduğunu, böylesi bir ortamda nerden bir mermi patlarsa bize ya da onlara mal olacağını ve ortamı yatıştırmak için bu güçlerini çekmesini ve karargahına götürmesinin daha iyi olacağını söyledim. O da bunu tedbir olarak yaptıklarını, arkadaşların noktasını kuşatmaya almalarındaki amacın, başka güçlerin yapabileceği provakasyonların önünü almak olduğunu, kendi merkezlerinin kendilerine 1500 kişilik ek güç göndermek istediklerini fakat buna gerek olmadığını söylediğini, bu görüşmeden sonra da gidip şehirde arkadaşların etrafındaki güçleri geri çekeceğini söyledi. Ve gerçekten de gittiği gibi bütün güçlerini çekti ve şehirdeki arkadaşlar da bir nefes aldılar.

Fakat görüşmeyi yaptığımız sırada sanırım Piros arkadaşın arabası geçmişti ve peşmergeleri görünce Sozdar arkadaşa, her hangi bir görüşmeden haberi olup olmadığını sormuştu. O da haberi olmadığını söylemişti. Sonra Mazlum arkadaşı aramıştı, bir dostun görüşmeye geldiğini söylemişti. Sonra beni aradı, ben de ona bir dost olduğunu sonra kendilerine bilgi vereceğimi söyledim. Bana dedi ki halk duymuş ve halk Kersé'de toplanmış. Piros arkadaşa dedim ki eğer halktan soran olursa dersiniz YNK'li peşmergelerdir, Agit arkadaşı görmeye gelmişler dersiniz. Gerçekten de halkın toplanıp toplanmadığını netleştirmek için görüşme için beraberimde götürdüğüm Ahmet arkadaşı gönderip kontrol ettirdim ve geri geldiğinde, öyle birşey olmadığını ve kimsenin toplanmadığını söyledi. Tabi bu hareketlilikten Hekar'da biraz şüphelenince mecburen durumu ona söyledim. Tabi anlayışla karşıladı ve sorun olmadığını söyledi. Fakat ben yerin dibine girdim adeta. Rahat olamazdım artık. Nasıl yemek yediğimizi bile anlamadan onları göndermek istedim. Fakat KDP'li bile olsa bizim noktamıza gelmişti ve misafirimiz sayılıyordu. En azından alanımızdan çıkıncaya kadar sağlam çıkarmak istedim. Bizim araba ile Ahmet arkadaşın arabası ile Serdeşté'ye kadar gittik, sonra Xanesora döndük. Fakat bizim toplumsal alan yönetimi beni eleştirdiler ve bu görüşmenin doğru olmadığını söylediler. Halbuki bu resmi bir görüşme değildi, önceden ayarlanan bir ziyaretti. Ve bu ziyaretten sonra da gidip bütün o tank ve ağır silahlarını arkadaşların etrafından çekti.

Görüşmeden hemen iki gün sonra KDP'nin Parastın örgütü Hekar'ın adamlarının içinde olduğu bir aracı Şengal Şehir merkezinde taradılar. Hekar'la birlikte ziyaretimize gelen Ahmet adındaki dost da arabadaymış ve kıl payı kurtulmuştu fakat aynı arabada 3 peşmerge yaralanmıştı. Bu olayla, Parastın hem onları öldürerek

olayı üzerimize atacaktı (çünkü o gerginlikte bir peşmerge ölseydi bizden bilinecekti) hem de onlara göz dağı vermek istediler. Olaydan hemen sonra Hekar basına çıkarak olayın bizimle bağlantılı olmadığını ve kimler tarafından yapıldığını bildiklerini söyledi.

Firaz arkadaş, iki yıla yakın bir süreydi Şengal'deydi, en son taburun başındaydı. Duruşu ve katılımıyla dürüst ve mütevazi bir arkadaştı. Çeko arkadaş, 2015'in ilk günlerinde buraya gelmişti. İlk geldiğinde başka bir arkadaşın yanlış notuyla gelmişti. Yani beraberinde getirdiği doktor notu başka bir arkadaşa, on tane hastalığı olan bir arkadaşa aitti. O günden beri "mülayim" benzetmesiyle hep takılıyorduk. Temiz, saf, çalışkan bir arkadaştı. Orhan arkadaş, Şehit İsa Huso'nun oğlu ve Karadeniz'de şehit düşen Ferhat arkadaşın kardeşiydi. Çok efendi, temiz, saygılı, dürüst bir arkadaştı. Çiya Reş arkadaş, ilk günden beri arkadaşlara katılan bir Ezidi genciydi. Sessiz ve sakindi ama dürüstlüğün sembolü gibiydi. Diğer arkadaşların her biri de öyleydi. Şimdiye kadar Şengal'de şehit düşen arkadaşların kanında sadece DAİŞ'in eli vardı, bu olaydan sonra bu xayinlerin de eli kanımıza bulaşmış oldu. Belki asıl bundan sonra Şengal bu özgürlük savaşçıların diyarı olacaktır!... ve size sözümüz olsun ki, ne kanınız yerde kalacak, ne de bu Ezidi yurdunu bu çakallara bırakırız!.....

(Ş. Çiya, Ş. Firaz, Ş. Çekdar, Ş. Orhan)

16 mart '17

Halkın Üzerine Ateş Açıldı

Çatışmanın yaşandığı yere gelen AKP-PDK çeteleri halen ordalar. Etraflarına da hendek ve satırlar yaparak daha da sağlamlaştırdılar. Halkın bazı tepkileri gelişti ama fazla etkili olmadı. Olayları protesto için

kitle genelde Rojava'dan geldi. Bu karar Rojava'daki arkadaşların bir kararıydı. Rojavadan her gün bin kişiyi yürüyüş için Şengal'e göndereceklerdi. Rojava'daki arkadaşlar eğer KDP ile bir gerginliğimiz çıkacaksa Şengal'de çıkmalıdır görüşünü başından beri taşıyorlardı. Fakat bu tepkinin esas olarak çıkması gereken Şengal'de ise ciddi bir tepki çıkmadı. Rojava'da bulunan Ezidilerin ve halkın tepkisi daha güçlü oldu. 3 Mart'taki çatışmadan sonra onlar iki kol şeklinde Şengal'e gelmek istemişti. Hol tarafından gelenler dağa kadar gelerek gidip taziye çadırlarını ziyaret ettiler fakat Newroz kampından gelenler eski koridor hattından gelenler KDP tarafından engellendi. Yolları kesildi, üzerlerinden mermiler sıkılarak ve tazyikli su sıkılarak dağıtıldılar ve önlerine hendek kazılarak geçişlerine izin verilmedi.

14 Mart'ta tekrar bir yürüyüş yapıldı. Tabi bu yürüyüşe katılanlar esasta Rojava'dan gelenlerdi. Bir haftaya yakın bir süreydi sürekli gelip gidiyorlardı. Bu yürüyüş ve basın açıklamasıyla artık tümden gideceklerdi ve bu eylemleri de bitirmiş olacaklardı. Toplumsal alan yönetimi bu yürüyüşü kendi aralarında planlamışlardı ve bize de ilk başta söylememişlerdi. Piros arkadaş Medya arkadaşa söylemişti, o da bana söyleyince Piros arkadaşla konuşup bu ara yerde böylesi bir yürüyüşün olmasına katılmadığımız söyledik. Yani biz, komutanlık olarak bu ara yerde yani her iki satır arasında yani her iki cephe arasında bu tür yürüyüş ve açıklamaların yapılmasını istemiyorduk. Çünkü iki silah arasında böyle bir durum iyi olmazdı. Karşılıklı mevzilenmiş iki güç vardı, provakasyona açık bir zemin olabilirdi. Toplumsal alan yönetiminde Piros ve Salih arkadaşlar bu işin üzerinde duruyordu. Piroz arkadaşla tekrar konuşarak burada yürüyüş vb. şeylerin yapılmasına katılmadığımızı söyledik. O, yürüyüş olmayacağını ve sadece basın açıklamasını yapacaklarını, açıklamadan sonra biteceğini söyledi. Fakat biz yine de bu sorumluluğu kaldırmayacağımızı söyledik.

Bu arada Sofi arkadaş da Baré'ye geldi ve bizim yönetimle kısa bir toplantı yaptı. Toplanan kitle Xanesor'a gelince yanlarında bazı silahlı kişiler de varmış. Biz toplumsal yönetimini (Piros ve Salih arkadaşı) aradık fakat telefonlarını kaldırmadılar. Devrim arkadaşı aradım ve silahlı kişilerin yürüyüş içinden çıkarılmasını söyledim. Provakasyona dönüşebilirdi. Fakat kendi aramızda bunu konuşuncaya kadar kitle zaten satırımızı geçmişti, kitle açıklama yapılacak yeri geçti. Sonradan aldığımız bilgiye göre Piros ve Salih arkadaş devam etmelerini söylemiş. Kalabalık ve öfkeli kitle bu çetelerin satırlarına doğru giderek bunların üzerine yürüdü ve onları oradan çıkarmak istediler. Aslında bizim arkadaşlarımızın Rojava kitlemizin KDP'ye karşı daha fazla öfkeli olacağını tahmin etmeleri gerekiyordu. Şengal'deki Êzidi kitlesi gibi değildir. Rojava tamamen arkadaşların kontrolünde olan bir yer. Orada KDP'ye yönelik daha büyük ve daha serbest bir tepki var ve bu tepki kontrolden çıkabilirdi. Bunu hesaplamadıkları gibi elinde silah olan bazı kadroların da yürüyüşe eşlik etmesi hem bu zapt edilmez kitleye cesaret verdi, hem de kitleyi hedef yaptı. Artık iş işten çıkmış, taşlı sopalı kavgaya dönüşmüştü. Ve başladılar yine halkın üzerinden ateş açmaya, sonra da halkın üzerine ateş açtılar. Nazé Naif adında genç bir Ezidi kızının kafasından vurarak şehit ettiler. 2 kişi de kurşunla yaralandı, 8 kişi de gaz bombalarından etkilendi ve yaralandı. Ortalık yine ana baba gününe döndü. Onlar arkadaşların gözü önünde halka ateş açıyorlardı. Arkadaşlarımızın öfkesi yüz kat daha artmış biçimde gelip parmak uçlarına toplanmıştı. "Vurun Xainleri" desek ortalık katliama dönecekti. Arada kalan halktan onlarca kişi ölebilirdi. KDP, bu sefer nişan alarak insanları katledecek ve bize yükleyeceklerdi. Ve bu sefer aramızda başlayacak savaşı artık durdurmak çok zor olacaktı. Arkadaşlar uyarı olarak birkaç doçka mermisi atınca onlar biraz yumuşattılar. Fakat ortalık epey karıştı. Silah başlarındaki arkadaşları uyararak mermi atmamalarını söyledik. Halk geri çekildi ve yaralılar ambulanslara bindirilerek hastaneye götürüldü.

Tabi KDP'nin alçaklığına söylenecek söz bulunamaz ama bu olayda toplumsal alan yönetiminin ciddi bir yetersizliği oldu. Yürüyüş bu biçimde ve burada olmamalıydı. Karşımızdaki düşmana söyleyecek lafımız olmaz çünkü onlar zaten talimatlarını direk Ankara'dan alıyor. Cizre sokaklarında halkın üzerine ateş açan TC timleri ile Xanesor'da yürüyen insanların üzerine ateş açanlar arsında hiçbir fark yoktur. Fakat halka karşı yapılan bu saldırı için bir misillemenin yapılması gerekecekti. Halk yürüyüşünden sonra akşam doğru Merkez karargahın bir notu geldi ve misilleme yapmamız isteniyordu. Olayı yapan çetelerden 3-4 kişinin vurulmasını istiyordu arkadaşlar.

Komutanlık olarak tartıştık ve sonra ben Zeki arkadaşın yanına gittim. O çatışmada da yine Sozdar arkadaş Rojava'da olduğu için sadece teknik üzerinden görüşmemiz olabiliyordu. İlk önce şehadetin gerçekleştiği yerde eylem yapmak istedik. Rojava'da Suikast güçlerinin sorumlusu olan Cudi arkadaşı iki arkadaşla keşfe gönderdim. Gidip baktığında çetelerin çok tedbir aldıklarını gördü. Bir misilleme yapalım derken bir kayıp vermeyi göze almadık. Bunun üzerine tekrar Zeki arkadaşla tartıştık. Bu sefer aynı Rojava çetelerinin başka bir yerdeki gücünü vurmanın da uygun olacağını tartıştık. Ve Tırbıka'daki güçlerine yönelik misilleme yapmayı netleştirdik. Grubu hemen aynı akşam göndermemiz gerektiği için oradaki araziye hakim olan birisini göndermek istedik. Zeki arkadaş, Meclis'teki Haşim'in bu sınırda kaçakçılık yaptığını ve araziyi iyi

tanıyabileceğini söyleyince olabilir dedik. Zeki arkadaş dolaylı olarak Haşim'e söyledi fakat Haşim oraları tanımadığını söyleyince vazgeçtik. Tabi bu keşfi ve işleri örgütleyinceye kadar ilk gün yetişemedik. Bu bilgileri merkez karargaha da bildiriyorduk. Misilleme konusu hassas olduğu için arkadaşların talimatlarına göre gitmeyi uygun gördük. Sanırım bu konuyla ilgili olarak 3 tane talimat geldi. Merkez karargahın ikinci notunda "burada misilleme yapılmasına katılmayan arkadaşlar da var ama yine de küçük bir misilleme yapılsa iyi olur" deniyordu. Aslında arkadaşların bize bu biçimde görüşlerini göndermeleri, biraz da bu misilleme olayının tekrardan bir çatışma ihtimalini doğurabileceğini ve ondan dolayı biraz daha dikkatli olmamız anlamına geliyordu. Yoksa normalde Merkez Karargahın kendi iç tartışmalarını bize yansıtmalarına gerek yoktu. Üçüncü notta da yine bir uyarı vardı. bu sefer de "bahsettiğiniz yerde misilleme yapabilirsiniz fakat fazla abartılı olmasına gerek yok. Sadece bir silah ile 1 ya da 2 çete vurulabilir" deniyordu. Yani Merkez karargah misilleme yapmamızı istiyordu ama kontrollü olmasını da istiyordu.

Arkadaşlar bizim Tırbıka için yaptığımız öneriyi uygun görünce bu sefer de Rojava tarafından keşif yapmayı ve oradan gelip vurmanın risksiz olacağını uygun gördük. Devrim arkadaşla iki tane suikastçı olmak üzere birkaç arkadaş gönderdik. Devrim arkadaşın Rojava tarafında olduğu gün arkadaşların üçüncü notu gelmişti. O notu da uygun biçimde ona aktardım. Ondan önceki iki notu zaten direk ona okumuştum, üçüncü notu da uygun biçimde teknik üzeri söyledim. Çünkü hassas bir konuydu ve anlayıp anlamadığından emin olmak istiyordum. Akşam arkadaşların gittiği (yani dün akşam) noktada 20'ye yakın peşmerge varmış, arkadaşlar bir tanesini vurup döndüler. Zaten iki arkadaş atış mesafesine kadar yanaşmıştı. Çiyazan arkadaş birisini vurmuştu, bir arkadaş da birkaç metre arkada onun savunması için beklemişti.

Bugün KDP, kendi basınında Kamışlo'lu bir peşmergenin bizim tarafımızdan vurulduğunu yazmıştı. Fakat biz bunu resmi olarak üslenmedik. Şehit Nazé'nin ailesine söyleyeceğiz ama.

Durumlar halen gergin ve başlayacak yeni bir çatışmanın dağılma ve büyüme ihtimali çok daha fazla var.

19 Mart 2017

14 Mart'ta yapılan yürüyüşü KDP çok işledi, ondan önce var olan olumlu hava bize ters dönmüş gibi görünüyor. Çünkü bu yürüyüşe kadar KDP çok sıkışık bir durumu yaşıyordu. Bu yürüyüş baştan sona bize tersten dönen bir yürüyüş oldu. 3 Mart'taki çete saldırısında belki biraz örgütsüz yakalandık, toplumsal alanın işin içine girmesiyle işler biraz daha gerginleşmişti ve görüşme olabilir beklentisiyle, çetelere tam etkili bir cevap verememiştik. Ama KDP ikinci bir 3 Ağustos ihanetini yaşamış gibi her yerde teşhir oldu. Barzani'nin görüşmesinden hemen sonra gerçekleşmesi bu talimatın direk Erdoğan tarafından verildiğini herkese gösterdi. Barzani'nin kendisi bile teşhir oldu. Onlar bile bunu gördükleri için uzatmak istemediler, bu çatışmayı Roj Peşmergeleri ile YBŞ arasındaki çatışma olarak verdiler ilk başta. Çatışmayı PKK-KDP çatışması olarak vermediler. Fakat gitgide biz bu olumlu havayı kendi elimizle aleyhimize çevirdik. Şengal ve Rojava'da bulunan KCK ve PKK yönetimindeki çoğu arkadaşımız daha ilk günden yaptıkları açıklamalarla sanki PKK-KDP çatışması gibi konuştular, genel örgüt merkezinden bu tarzdaki yansıtmanın yanlış olacağı görüşü gelene kadar, KDP de artık YBŞ yerine PKK söylemini kullanmaya başladı. Özelde Rojava'da olmak üzere Şengal'de de kısmi düzeyde gelişen halk tepkisi olumluydu. Ama bu yürüyüş KDP için adeta can simidi oldu. 3 Mart ihanetinin bütün havasını değiştirdi. KDP, yürüyüşe gelen halkın hemen hemen tümünün Rojava'dan geldiğini biliyordu ve bunu görüntülerle basına verdi. Yürüyüşün içindeki kadro arkadaşlarımızın isimlerini, resimlerini ve ellerindeki silahları çekerek basına verdi. Bizim halk yürüyüşü dediğimiz şeyi onlar bu görüntüler sayesinde "peşmergeye saldırı" olarak yansıttılar. Halkın üzerine ateş etmeden önce bizim arkadaşların ve kitlenin 15 peşmergeyi yaraladığını, bir tanesinin ayağının kırıldığını görüntülerle çıkardılar.

Tabi bu Xanesor'daki olaylardan sonra Toplumsal alan yönetimi ile bizim komutanlık arasındaki görüş ayrılıkları kendini iyice su yüzüne vurdu. KDP'nin saldırısı karşısında fazla etkili cevap veremediğimizi, bu saldırıdan sonra karşı bir saldırıya geçmemiz durumunda KDP'yi tümden Şengal'den çıkarabileceğimizi, fakat bunu yapmadığımızı, halkın ise bundan dolayı bizden uzaklaştığını söylemeye başladılar. Hatta 3 Mart'taki olaylar sırasında bizim onlara yaptığımız eleştirilerimizi boşa çıkartarak "eğer toplumsal alan

kadroları müdahale etmeseydi, KDP alana girecekti. Biz gidip önlerini durdurduk" dediler. Şimdi gel de üsluba ve yaklaşıma bak.... bu arkadaşlar gerçekten nerde yaşıyorlar, ne kadar hayalci yaklaşıyorlar, düşmanlarını ne kadar da basit ve de küçük görüyorlar? Allah'ım sen bana akıl ve sabır ver diye dualar ediyorum. İki yıldan beridir örgütleyemedikleri halkın örgütsüzlüğünü bile bu olaya bağladılar.

Bu arkadaşlar herhalde, Şengal'i sadece Xansor olarak biliyorlar. Ne de olsa Xanesor Toplumsal alanın "Pilot Bölgesi" ya!, onlar da tüm Şengal'i burası biliyorlar. Burada başlayan çatışmanın şehre yayılması durumunda oradaki arkadaşlara müdahale edemeyeceğimizi herhalde bilmiyorlardı. Ya da devam edecek savaşın, medya savunma alanlarına da sıçrayacağını ve bütün ülkeye dağılacağını bilmiyorlardı. Daha önceki savaşlarımızda olduğu gibi, tıpki 97'de olduğu gibi nasıl ki TC ordusuyla Sideka'ya kadar veya diğer yerlere nasıl girmişse bu gerekçeyle Şengal'e de geleceklerini ve elimizdeki bütün mevzileri bırakarak gerilla savaşına başlamamız gerektiğini bilmiyorlardı. Bir de bu arkadaşların çoğu en az 20 yıllık gerilladır. Nasıl bu kadar kopuk ve soyut düşünebiliyorlardı? Tabi bu değerlendirmeyi bu alanda çalışma yürüten her arkadaş için söylemek haksızlık olacak. Fakat yönetimin bu yöndeki görüşü, diğer arkadaşların yaklaşımlarını da etkiliyordu.

"Biz müdahale etmeseydik alana gireceklerdi" dedikleri alanda zaten onların onlarca peşmergesi vardı. Sen bırak Xanesor'a bırakmayı onun en az 25 km batısında bulunan Baré'de bile iki tane yeri var. 2014'ün sonbaharına doğru oraya en az bin peşmerge getirip yerleştirmişlerdi. Hatta daha o zaman bu Rojava peşmergelerini Hol operasyonu sırasında Rojava'ya sokmak istiyorlardı. Fakat bu planları tutmayınca ve biz de Gelyé Şılo'yu alınca buralardaki güçlerini hafifletmişlerdi. Bizim baskımızla çıkarmadılar ki, kendileri kendi güçlerini hafifletti. Acaba bu arkadaşlarımız bunu bilmiyorlar mıydı?

Bu olaydan sonra halkın bizden uzaklaştığını söylemeye başladılar. Halbuki hiç alakası yok. Bizim yanımızda olan bir kitle var. Fakat yanımızda olan bu kitlenin içinde Irak yanlısı bazı aileler de vardı. Bunlar KDP'ye muhalif oldukları için yanımızda duruyorlardı ve bizimle hareket ediyorlardı. Bunların KDP'ye olan muhaliflikleri fermandan kaynaklanan bir durum değildi. Özellikle Meclisimizin başında olan Xıdır ve çevresi bunu açıkça da söylüyor. Yani kendisinin Irak taraftarı olduğunu hiç gizlemedi. Ama ona rağmen toplumsal alan onu meclisin başına koydu. Bizimle hareket eden kitlenin içindeki en tutarlı çevre Sait arkadaşların aile çevresidir. Bunlar da 2005'ten beridir Örgütle temas içindeydi, dağa gelerek arkadaşları görmüşlerdi. Yani öyle buradaki arkadaşların da örgütlediği bir çevre değil. Buraya geldikten sonra o aşiretin önde gelenlerinden olan Mam Bapir gerilla ile dost oldu ve bu dostluk bugüne kadar da devam ediyor. Yanımızda olan diğer kitlenin ise öyle çokça abartılacak bir kitle olmadığını biliyorduk. Êzidi halkımızın büyük bir kısmı arkadaşları seviyor. Eğer öyle olmasaydı, KDP defalarca bizi karşı karşıya getirmek istedi. Ama hiçbir zaman bu siyasete gelmediler. Fakat bu sevgileri, kendilerini tümden KDP'den koparıp yanımıza gelecek kadar cesaretli ve büyük bir sevgi değildi. Çoğunlukla Êzidilerin izlediği siyaset taraf olmama siyasetiydi. Özellikle durumlar gerginleştiğinde ve çatışma düzeyine geldiğinde Êzidilerin hemen hemen tümü tarafsız olmayı tercih ediyordu. Çünkü biz Êzidileri örgütlemek isterken, daha çok KDP karşıtlığı üzerinden örgütlemek istedik. Ve bir yerden sonra Êzidilerin büyük bir kısmı, KDP ile aramızda yaşanan sorunların kendilerinden kaynaklanmadığı sonucuna vardılar. Ve bize açıkça da şunu söylediler; "KDP ile sorunlarınızı gidin başka bir yerde çözün. Bizim çocuklarımıza yazıktır, bize yeni bir ferman yaşatmayın" dediler. Şimdi biz kitlenin bu durumunu biliyorduk ve koordinasyonda da defalarca tartışmıştık. Şimdi işler sapa vurunca bu yetersizliklerini getirip bu çatışma ile izah ediyorlar. Toplumsal alan ilk günden beri Şengal'e ve Êzidi kitlesine hayalci yaklaştı. Ve Toplumsal alanın en büyük eksikliklerinden birisi de bu gerçeği görmediler, bu durumu objektif bir biçimde genel örgüte yansıtmadılar ve bundan dolayı da erken tedbir alarak, farklı bir siyaseti geliştirmemiz önünde engel oldu.

Fakat toplumsal alandaki arkadaşların yaptığı bu eleştiri daha derin ve daha farklıdır. Toplumsal alan yönetimi başta olmak üzere, o alanda çalışan arkadaşların çoğu, KDP'nin, Şengali bırakıp kaçtıktan sonra uzun bir süre Şengal'e dönemediğini, HPG'nin KDP'nin gelişine izin verdiğini, HPG'nin verdiği bu izne kadar tüm Êzidi halkımızın bizim yanımızda olduğunu, fakat bundan sonra ise bize tepki alarak uzaklaştıklarını söylüyorlar. Ve dedikleri gibi HPG'nin, KDP'ye alan ve mevzi açtığını düşünüyor, öyle biliyor ve sürekli olarak da bunu böyle eleştiriyor. Şengal dışındaki pekçok arkadaşımızda da sanki KDP fermandan sonra tekrar Şengal'e geri dönmemişti, HPG izin verdikten sonra geçtiklerini düşünmektedir. Cemal arkadaş bir röportajında, (KDP'nin, HPG Şengal'den çıkmalıdır baskılarını yaptığı bir dönemde) KDP'nin nankörlüğünü onların yüzüne vurmak için "Birgün Mesut Barzani bizi aradı. Bir grup peşmergeyi Şengal'e geçirmek istediklerini ve bu konuda arkadaşların kendilerine yardımcı olmalarını rica ettiğini söyledi, biz de arkadaşlara yardımcı olmalarını söyledik" biçiminde bir açıklama yaptı. Çoğu arkadaş Cemal arkadaşın bu

açıklamasından sonra KDP'nin tekrar Şengal'e döndüğü izlenimini taşıyor. Halbuki tam olarak öyle değil. KDP'nin bir bölüğü, koridorun açıldığı ilk gün Şengal'e tekrar geri döndü. Koridor 5 Ağustos 2014'te açılmıştı, KDP'nin bu ilk grubu da ayni gün YPG ile birlikte Dıguré'ye yerleşti. İkinci gün de helikopterle Çılméra'nın zirvesine 30 tane peşmerge indirdi. O zamanki yönetimimizde Dılşér ve Azat Çelé arkadaş halen yaşıyor ve o zaman bunu net olarak tartışmıştık. Yani Cemal arkadaşın bahsettiği olaydan önce KDP, YPG ile dönmüştü zaten. Yani suçu bu sefer de YPG'ye atmak anlamında söylemiyorum. O hengamede belki arkadaşların dikkatini bile çekmemiştir. KDP kurnazlık yapmıştı aslında. Kaçan peşmergelerin çoğunu güneye geçirdi. Fakat bir gruplarını Cez'ada bıraktılar. Onlar bizim gidip gitmeyeceğimizi bekliyorlardı. Arkadaşlar koridoru açınca onlar da arkadaşlarla geçtiler. O peşmergelerin sorumlusunun ismi Sımé Bosei'dir. Fermandan önce de 7 yıl orda görev yapan biriydi, oraları iyi biliyordu. Halkla da arası iyiydi. Bu adam halen buradaki "Fermanda Şengal'in" komutanıdır.

Toplumsal alandaki çoğu arkadaşın bilmediği başka bir gerçek daha var. Şuan KDP'nin yanında bulunan Kasım Şeşo, Kasım Dırbo, Kasım Sımél, Mervan İlyas, Mam Bedel, Mam Qewal, Xelef Murat fermandan önce KDP'nin yanındaydılar. Fermandan sonra bu cemaatlerin hepsi Şengal dağında kaldılar. Rojava'ya ya da güneye geçmediler. Kurtarıcı olarak gördükleri arkadaşlara büyük bir saygı gösterdiler. KDP'ye karşı kırgınlıkları vardı ama KDP'li olduklarını hiçbir zaman inkar etmediler. 4 Eylül 2014'te Kasım Şeşo hariç bütün bu cemaatlere ve dağdaki diğer tüm cemaatlere toplantı yaptık. Ortak direniş cephesi altında örgütlemek istedik. Çoğusu da olumlu yaklaştı. Fakat koridorun kapanmasından sonra KDP Irak'tan aldığı ve üzerine zımmet ettiği helikopterler yoluyla bu cemaatlere erzak ve silah verdi. Bir-iki ay önce peşmerge olan bu cemaatlerin hepsi tekrardan KDP peşmergesi oldu. Hatta bizim önemli bir dostumuz olan Qéyrani aşiretini büyüğü olan Şehit Şéx Xeyri (Münir'in babası) bile kendilerine silah verilmesi şartıyla gidip peşmerge oldular. İşte o zaman da karşımıza çıkan KDP, Êzidilerden oluşan bir KDP idi. Ve şuan toplumsal alanın yönetiminde yer alan arkadaşlar başta olmak üzere, bu alanda çalışma yürüten arkadaşlardan tekbir tanesi bile o zaman Şengal'de değildi ve çoğu arkadaş da bu gerçekleri bilmiyor, ya da bildiği halde inanmak istemiyor. Ondan dolayı da Şengal'de en rahat yapılan eleştiri "HPG'nin KDP'ye taviz verdiği" eleştirisidir. Xanesor çatışması sırasında da, yolu açmamamın sebebi işte bu eleştirilerdi. HPG adına yaşadığım bu kaygıdan dolayı rahat karar alamadım. Fakat tüm içtenliğimle söylüyorum ki, o gün yolu açsaydık, o çatışma yaşanmayacaktı ve ondan sonra büyük bir ihtimalle biz farklı bir biçimde KDP'ye ya geri adım attırırdık ya da başka birşey yapardık. Bunu yapmadığımız halde bizi KDP karşısında tavizkar olarak eleştiren toplumsal alandaki arkadaşlar, acaba bu sefer beni "tavizkar ve KDP destekçisi" olarak adlandırmayacak mıydı?

Kendini bu kadar radikal gösteren bu alandan en az 5-6 kişi gidip KDP'ye teslim oldu. Hatta yönetimin yanındaki şoförleri bile gidip KDP'ye teslim oldu. Eğer iş bireysel tepkiye bile gelse, benim KDP'ye olan kinimde onlarınkinden farklı olan bir yan daha vardı. Belki ben onlar kadar işi ideolojik politik ele almıyordum, olabilir ama benim kinim daha derindi. Yani örgüt olarak KDP'ye karşı verdiğimiz mücadelenin dışında bireysel bir kinim vardı. 92 yılında bir amcamın oğluyla katılacaktık, fakat yolda kaza geçirince arkadaşlar beni geri gönderdi. Adını Pılıng (Erdal Karay) koyan amcaoğlu ise ihanet savaşında yedi arkadaşıyla birlikte Lélkan tepesinde son mermilerine kadar savaşarak şehit düştüler. 97 yılındaki savaşımızda da yine aynı Lélkan tepesinde KDP ile girdiğimiz bir çatışmada yaralandım. Hepimiz Kürdüz ve hepimizde de bireysel bir öfke ve tepkilerimiz olur. Elbette bu bireysel öfke ve tepkilerimizi, örgütsel görev ve yaklaşımların önüne koyamayız ama hiçbir zaman da KDP'ye olan bu bireysel kinimi kaybetmemişim. Muhatabı olduğum Örgütün ve benim de doğru bularak katıldığım görüş ve yaklaşımlar temelinde yürüttüğümüz siyaset, taviz verme siyaseti ise o zaman doğru siyaset neydi, niye yürütemedik ve niye başaramadık, niye Şengal bu duruma geldi?

İşin gerçeği böyleyken şimdi bazı arkadaşlar oyun bozanlık yapıyorlar. Çok önceden abartılı olarak örgüte verdikleri bilgilerin öyle olmadığını artık herkes biliyor. Hatta bu abartılı bilgi Önderliğe kadar bile gitmişti. 2014'teki bir görüşme notuna bile yansımıştı. Önderliğe, bütün Êzidilerin bizim yanımızda olduğunu ve 5 bin Êzidi kızının bize katıldığını, söylemişlerdi. Bu abartıyı yapanlar şimdi ise bir protesto için 20 kişiyi bulamıyor. Bunun sorumlusu, bu abartıyı yapanlardı. Ben Şengal saha komutanıyım, elbette kendimi bunun dışında görmüyorum. Benim öncelikli işim askeri güçler ve savaşı örgütlemekti. Bu yönetimin de bir üyesiyim. Ama toplumsal alanın birinci dereceden sorumlusu da o arkadaşlardır. Ve şimdi o arkadaşlar resmen bizi kendi başarısızlıklarına kurban yapmak istiyorlar. Genel örgüt çıkarlarının zarar gördüğü bir ortamda bireysel olarak kendini kurtarma çabaları bana fazla ahlaki gelmiyor.

24 Mart 2017

Nujiyan Şehit Düştü!

Evvelki akşam doktor arkadaşlar Nujiyan arkadaşın şehit düştüğünü söyledi. 3 Mart'taki Xanesor çatışmasında kafasından aldığı kurşunla ağır yaralanmıştı. Yaralı düştüğü yer çatışmanın başladığı yerde en ön mevziydi. Ve çatışma boyunca orada yaralanan arkadaşlara müdahale edememiştik. İki sefer hemır gönderdik fakat her ikisinde de alçaklar vurup tekerlerini patlattı. Ve ancak çatışma durduktan sonra o arkadaşları oradan alabildik. Hemen o zaman Haseké'ye gönderdik ve orda ameliyata almışlardı. Kritik saatleri geçtikten sonra iyi olacağı söylenmişti ama tekrar fenalaşmıştı ve tekrardan ameliyata alınmıştı. Helikopterle Süleymaniye'ye göndermek için dostlarla görüşüldü ancak yerinden hareket edilmesi durumunda şehit düşeceği söylenmişti. Yabancı bir doktorlar heyeti de bakmıştı onların da görüşü hareket ettirilmemesi, biraz daha bekletildikten sonra kaldırılmasıydı. Fakat sonunda yaşam mücadelesini kaybetti ve şehitler kervanına katıldı.

Aslında gerginliğin yaşandığı 2 Mart'ta o Şengal'de değildi, Rojava'daydı. Gerginlik olduğunu duyunca hemen gelmek istemişti ve Zérea'daki YPG noktasına geldiğinde arkadaşlar onu durdurmuştu ve buradan geçişin yasaklandığını söylemişti ona. Gerginlik çıkınca ben o hattaki geliş-gidişlerin şimdilik durmasını söylemiştim arkadaşlara. Çünkü KDP'nin alanıydı ve kontrolsüz şeyler olabilirdi. Arkadaşlar ona geçişlerin yasak olduğunu söyleyince telefonla beni aradı ve gelmek istediğini söyledi. Rojava'da olduğunu öyle anladım. Ben ona "oradan gelmeyin, burada durumlar biraz gergin" dedim. Ama o gelmek için çok ısrar etti "tupp xwedé heval Egid, geleyim ma ne olacak?" dedi. Beni aradığında ben de Xanesor'daki gerginlikle uğraşıyordum. Kırılgandı biraz Nujiyan, onu kırmamam gerekirdi, "gözüm, ma sen çocuk musun, gerginlik var burada, oradan gelme, eğer geleceksen de Hol tarafından gel" dedim ve vedalaştık. O konuşma artık Nujiyan'la son diyaloğum olacaktı. Meğerse Hol'dan gelmiş ve Xanesor'a geldiğinde de hiçbirimize söylemeden direk en ön mevziye gitmişti. Orada olduğunu yaralandıktan sonra öğrendim.

19 gündü hepimiz kendimizi Nujiyan'sız bir Şengal'e alıştırmak istiyorduk. Ve de oradan gelecek böyle bir habere. Ama maalesef alışamadık. Şehit düştüğünü duyduğumuzda hepimiz birbirimizden saklamak istedik. Sanki hepimiz bilmesek öyle bir şey yokmuş gibi olacaktı. Ama öyle değildi ve şehit düşmüştü işte. Hepimizin "Şengılok"u şehit düşmüştü. Bazı yerler var, hemen bir arkadaşı getirir insanın aklına, bazı arkadaşlar ise hemen bir işi.... İşte Nujiyan hepimizin aklına ilk önce Şengal'deki ızdırabın, acıların, kadınların ve de gerilla direnişinin sesi olarak gelir. Hep çalışırdı bir haber için, yaşananları herkese duyurmak için, hep yürürdü yeni bir hazırlık için. Bazen yollarda karşılaşırdık ve hemen kenarında durur "binmez misin yoldaş" derdik. Bazen bir çatışma anında "ya bu Nujiyan nerde" dediğinde bakmışsın en ön mevzide. Bazen canımız sohbet çekerdi arardık bu güzel yoldaşımızı ve kızdırarak başlatırdık sohbete. Kavgacıydı..... tok ve de kendinden emin bir sesi vardı, deli dolu ve de hep kavgaya davet eden bir ses. Sempatik, güler yüzlü ve de tatlıydı. İnsanların iç güzelliği bazen yüzüne yansır. Nujiyan'ın gülen yüzü, gülerken yüzünde oluşan o çekicilik, sempatik duruşu, yoldaşlarına olan sevgisi onun iç dünyasının dışavurumuydu.

Onu yeni gören herkes onu hemen ilk görüşte severdi. Biz insanları genelde konuşmasıyla, yaptıklarıyla, duruşuyla tanırız ve değerlendiririz. Ve bu da biraz zaman alır. Ama o öyle değildi. İlk görüşte karşısındaki insan üzerinde etki bırakırdı. Konuşmasıyla, saygısıyla, duruşuyla hemen etkilerdi. Hem arkadaşları, hem de halkı....

Nujiyan ve Jinda arkadaşlar Rajin basını olarak 2015'in başında geldiler Şengal'e ve ilk tanışmamız orda olmuştu. Şengal'e geleceğini bana Nujin Ankara arkadaş söylemişti ve o da Erzurum yolcusuydu. Güzel ve hatırı sayılı bir tesbihi de Nujiyan'la bana göndermişti. Tabi ilk tanışmamız biraz kavgalı olmuştu. Onunla değil tabi. Yanıma geldiklerinde Piros arkadaşla gelmişlerdi. Ve Şengal basınını tartışmıştık. Piros arkadaş askeri güçleri herşeyi tekeline almakla eleştirmişti ve ben de bunu kabul etmemiştim. Bu konu üzerine biraz tartışmamız olmuştu ve bu arkadaşların önünde olması hoş olmamıştı. Sonra bu tartışma yüzünden Nujiyan ve Jinda arkadaştan özür dilemiştim. Sonra birbirimizi daha çok tanıdık. Bir hafta ya da on günde bir durumlarını sorar biraz sohbet ederdik. Bazen telefonda "bak ben ikinizin abisi sayılırım, bir ihtiyacınız olur da bana söylemezseniz bozuşuruz" derdim. Onlar da her seferinde "sağol, bir ihtiyacımız yok, olsa ayıp ettin söyleriz tabi" der ve birşey istemezlerdi. Şehit düştükten sonra Jinda arkadaşı aramaktan bile kaçındım, çünkü hemen ağlayacaktı. Mecbur kalıp yanına gittiğimde ise "bir şartla görüşeceğiz, Nujiyan'dan bahsetmeyeceğiz" dedim ve yanına gittim. Sarıldı bana ama gözleri dolu halde. Ve oturduğumuzda da sohbet etmedik. Çünkü ağlamaması için Nujiyan'ı konuşmayacaktık, Nujiyan'ı konuşmadığımız için de sohbet edemedik zaten.

Sevdiğin bir arkadaşını kendi elinle gömmek kadar zor birşey yoktur belki de. Ve biz bugün kendi elimizle o güzel, o sevimli yoldaşımızı, hepimizin "şengılok"unu toprağa verdik. Rojava'dan çok arkadaş gelmişti. Tüm sevenleri ordaydı, mezarının başında. Ben ve Mazlum arkadaş ise kendi elimizle onun tabutunu toprağa teslim ettik. Bizi var eden anamıza, toprak anaya.....

Ve eğilerek kulağına fısıldadık "Nujiyan sana emanet" dedik.....

Ek Not: Hastanede bazı ihmalkarlıkların olduğu söylenmişti, ondan dolayı zaten soruşturma başlattık hemen. Çünkü iki gün önce Tevra'da yaralanan Ferhat arkadaşın da zamanında ameliyata alınmamıştı ve küçük bir parça yüzünden şehit düşmüştü. İki olayı hemen soruşturmaya aldık.

27 mart 2017

"Kriz ve Savaş Yönetimi"

Xanesor çatışmasından sonra işlerin eskisi gibi yürümeyeceği netti. Şimdiye kadar Şengal'de sürekli gerginlikler çıkıyordu ama çatışmaya dönüşmemişti. Çatışma çıktıktan sonra da işler eskisi gibi yürüyemezdi. Yeni bir tarzla ve yaklaşımla yürümeliydi. Bu konuda hem Merkez Karargah komutanlığından hem de Eş Başkanlıktan bize iki ayrı not geldi. Merkez Karargahınki komutanlığa, Eş Başkanlığınkiyse Koordinasyona geldi. Her ikisinde de perspektif ortaktı ama bir husus farklıydı. "kriz ve savaş yönetimi" oluşsun diyordu arkadaşlar. Eş Başkanlık, askeri perspektiflerinizi merkez karargahtan alın diyordu. Merkez karargah ise sayı, teknik ve bilgi konularda yardımcı olacaklarını fakat tüm perspektifleri bu oluşan yönetim alsın ve muhatap Eş Başkanlıktır diyordu. Bu yönetimden de direk olarak Sozdar arkadaşın ismini vererek bu arkadaşın sorumlu olması yazılıyordu.

Eş başkanlık ve Merkez Karargahın notları arasındaki farklı bu görüş yeni yönetimin işinin ve sorumluluğunun biraz zor olduğunu gösteriyordu. Bence çok yerinde bir karardı. Tabi Sozdar arkadaş isim verilmesine katılmıyordu. Hatta küplere binmişti, bu mesenin farklı olduğunu, bizim bunu anlamadığımızı, bu meselenin altında bireysel bir tepki olduğunu söyledi. "Cemal arkadaşın benim düzenlememi yapma yetkisi yok, benim adımı yazması bireysel bir yaklaşımdır" dedi. Ama bence yerinde bir karardı. Çünkü toplumsal alan şimdiye kadar hep kenarda kalarak sürekli eleştiriyordu. Kitle çalışmaları hakkında da sürekli olarak örgüte abartılı tekmiller verdi. Hatta bu tekmiller Önderliğe kadar da gitmişti. Beş bin Êzidi kızının bize katıldığı bilgisi bile Önderliğe gitmişti. Fakat durumun öyle olmadığı netti. Bundan dolayı şimdi biraz daha gerçeklerle yüz yüze geliniyordu. Sorumluluk direk olarak artık bu arkadaşlarda olacaktı. Bir de bir süre önce toplumsal alan koordinasyonu, Eş Başkanlığa yazdıkları bir raporda, Sozdar arkadaşın sadece toplumsal alandaki konulardan değil, askeri çalışmalardan da sorumlu olmasını önermişlerdi. Yani onların yaptığı bir öneriyi arkadaşlar onaylamıştı. Şimdi niye bu kadar tepki gösteriyorlardı ben de anlamadım. Benim için sorun değil, ben zaten gidiyorum. Sonbaharın düzenlemem kuzeye olmuştu. Bir süre önce de arkadaşlar dağa gelmemi söylediler. Benim yerime Şıvan arkadaş gelmiş. Yavaş yavaş çalışmaları ona devretmeye başladım. Allah yeni yönetime kolaylık versin. Bu yönetimin "savaş"ı ne kadar yöneteceğini bilemem ama iyi bir "kriz" yönetimi olacağını tahmin edebiliyorum.

Fakat yaklaşık üç yıla yakın bir süredir buradayım ve neler çektiğimizi az çok bu günlüğüme yazmışım. Yazdıklarım yaşadıklarımızın belki yüzde biridir. Ama bu haliyle gidiyor olmam biraz da zoruma gidiyor. Özellikle de üç yıllık sürekli kriz halini sapasağlam atlatmama rağmen, Xanesor'da bu çatışmayı engellememek adeta tüm emeklerin üzerine de bir gölge gibi düştü. Hele bu toplumsal alandaki bazı arkadaşların "KDP'ye karşı HPG rolünü oynamadı eleştirisi bir bıçak gibi yüreğime saplanmış durumda. Tuhaflığa bak şimdi; KDP beni Xanesor savaşını çıkarmakla suçluyor, toplumsal alanımız ise tersini söylüyor, yani savaşmadığımızı söylüyor.

Askeri güçler ile toplumsal alanda çalışan arkadaşlar arasında uyum sorunları her yerde çıkıyor. Rojava'da da, kuzeyde de bu tür sorunlar çıkıyor. Acaba askeri güçler mi toplumun durumunu objektif değerlendiremiyor yoksa toplumsal alanda çalışan arkadaşlar mı askeri güçlerin psikolojisini ve toplumun durumunu objektif değerlendiremiyor? Sebebini bilmiyorum ama genel mücadeleye zarar verdiği açık. Belki de yıllar öncesinden Eflaton bu durumu gördüğü için, "ya krallar filozof olmalı, ya da filozoflar kral olmalı" demiş.

Yeni yönetim bu isme fazla ısınmadı ve ismin bir dönemi tarif ettiğini, bunun yerine "Şengal Sevk-İdare Komutanlığı" olmasını önerdiler. Ben katılmadım ve örgütün dediği gibi olmasını söyledim. Bakalım yukardaki arkadaşlar ne diyecek.

3 Nisan 2017

Kuzey grubunu gönderdik bugün. Kuzeye gitmenin heyecan ve coşkusu başka olur her zaman. Bu arkadaşlar da oldukça heyecanlı ve şanslıydılar. Sonbahardaki toplantıda kuzey için 50 arkadaşın toplanması kararı alınmıştı. Ve toplantıdan döndükten 20 gün sonra grubu topladık. HPG'deki yeni sistem işimizi biraz kolaylaştırdı ve boşlukta kalan arkadaşlar oldu. Topladığımız arkadaşları hareketli birlikler biçiminde örgütledik. İki birlik şeklinde ayarladık. Genelde uzun zamandır Şengal'de kalan, kuzey için önerileri olan ve bizim uygun gördüğümüz arkadaşlardandı. Geçen baharın kuzeye giden grubun uygun olmadığı konusunda örgütün eleştirileri olmuştu. Ki bu eleştiriler doğruydu. Bu bahar ki askeri konsey toplantısında kuzey eyalet ve sahalarının "Rojava ve Şengal'den arkadaşların direk kuzeye geçmemeleri" önerileri vardı.

Xanesor'daki gerginlik işleri biraz değiştirdi. Merkez karargahın gönderdiği notta kuzey için hazırladığımız arkadaşlardan 25 tanesi gelsin diyorlardı. Diğer arkadaşlar kalacaktı. Ayrıca benim için de demişlerdi. Zaten sonbaharda benim kuzey için hazırlanmamı arkadaşlar söylemişti. İki birlik arasında yeniden bir düzenleme yaptık ve 30 arkadaş hazırladık. Tabi eski ve nitelikli arkadaşlardı. Diğer kalan arkadaşlara durumu söylemedik, çünkü kriz olacaktı. Karargaha gittiğimde bu arkadaşların da gelmesi için tekrar öneri yapacağım. Çünkü iki aydan fazladır bu arkadaşlar kendini kuzeye hazırlıyordu. Burada ciddi bir boşluk çıkmazdı. Belki biraz sayı sorunu çıkabilirdi, onu da arkadaşlar telafi edebilirdi.

Bu sabah grubu yola çıkardık. Yönetim olarak gidip onları uğurladık. Ben de işleri devretmek ve arkadaşlarla vedalaşmak için birkaç gün daha kalacağım.

8 Nisan 2017

Tarihe Bir Sayfa Olmak

Yeniden çantayı sırta vurup gitme zamanı gelmişse bu mekandan, geride bırakılan değer ve anıların güzelliğini ve acılarını, yani bir bütünen yaşananların ağırlığını yüreğinin bir köşesine sıkıştırarak arkana bakmadan çıkacaksın. Acı, öfke ve intikamla sıvanmış ve yine güzellik, sevgi, özgürlük tutkusuyla dolup taşmış bu yüreklerimiz, bir fiske vursan volkanlar gibi gümbür gümbür patlayacak bu yüreklerimiz çoğu zaman göğsümüzün kafesini sökercesine şişiyor. O kadar büyük bir mücadele ortamındayız ki yaşadıklarımız ve gördüklerimiz bu yüreklerimize çok ağır geliyor. Ama devrimciyiz ve bu halkın fedaileriyiz. Bu halkın geleceği verilen bu mücadeleye bağlı olduğu için yapacağımız tekşey bu halkımızın beklentilerine cevap olmak ve içinde yaşadığımız bu tarihi süreçte düşmanlarımızın yaptıklarının hesabını sormak ve onu ülkemizden söküp atmaktır.

Sonbahardan beridir kuzeye hazırlanıyorum. Örgüt bana kendimi kuzey için hazırlamamı söylemişti. Örgütümüz de ayıp etti gerçekten, lafı mı olur? Şengal şehir merkezi alındıktan sonra kuzeye gitmeyi önermiştim zaten. Bir de artık kuzeyde devrim zamanı gelip kapıya dayanmış durumda. Onun coşkusunu ve moralini içinde mücadele ederek yaşamak çok daha farklıdır. Düşman katliamlar yapıyor, operasyonları devam ediyor fakat halkımız ve TC devleti arasındaki tüm bağlar kopmuş durumdadır. Kabul edilecek tekşey bu düşmanı ülkemizden atmak ya da halkımızın statüsünün ne olacağını bu faşist devlete kabul ettirmektir. Ondan dolayı burada mücadele etmek daha coşkulu olur. Bu coşkuyla sonbahardan beri işimi aksatmadan ve etrafıma yansıtmadan kendimi hazırlıyordum. Ve birkaç gün önce Merkez karargah gelmemi söyleyince artık resmi olarak arkadaşlara söyledim. Ve bir haftadır yerime gelen Şıvan Gever arkadaşa görevi devretmeye başladım.

Sonbahardaki merkez karargah toplantısında Cemal arkadaş "Şengal'de zamanında bazı adımları atmazsak yaptığımız fedakarlıklar boşa gidebilir" demişti. Tabi Cemal arkadaşın söylediği husus çok önemliydi fakat sanırım bu konuda genel örgüt yönetimi içinde tam bir görüş birliği yoktu. Cemal arkadaşın görüşüne göre baharın bir grup arkadaşı (daha çok da kuzey için uygun olan 80 ark) kışın iyice eğitelim ve baharla birlikte ben çıktığımda bu arkadaşları da yanıma alarak açık bir şekilde çıkmaktı. Ve bunu basına da vererek "HPG Şengal'den çekiliyor ve mücadeleyi YBŞ'ye devrediyor" açıklamasıyla resmi olarak HPG'nin bir gücünü çekmek ve kalanları da YBŞ'ye aktararak bazı gündemleri ortadan kaldırmak ve PKK olarak elimizi güçlendirmek istiyordu. Tabi bu görüş Önderliğin "Güney'in YPG'sini oluşturmak gerekir" perspektifine de uygun düşerdi. Fakat bu görüş ayrılıklarından dolayı bu olmadı, Xanesor'daki çatışmalardan sonra da tamamen gündemden çıktı. Çünkü bu çatışmadan dolayı "HPG güçlerini çekiyor" denilse olmazdı. KDP bunu bir başarı olarak yansıtır ve siyaseten bizi zorlardı, daha fazla şey isterdi. Şimdi bundan dolayı sonbahardaki planlamalarda bazı değişikler yapıldı. Kuzey için hazırladığımız 50 arkadaştan yarısını bırakmak zorunda kaldık. Fakat ben Merkez karargaha gittiğimde diğer yarısının da gelmesi için öneri yapacağım. Çünkü hepsi de kendini kuzeye kilitlemiş. Tabi benim şimdiki gidişim de resmi olmuyor, gizliden gidiyoruz. Resmi olarak ve dünyanın gözü önünde geldiğimiz Şengal'den şimdi sessizce çekip gidiyorum. Duyulsa KDP farklı olarak yansıtabilirdi. Fakat arkadaşlardan da vedalaşarak gideceğim. Zaten birkaç gündür vedalaşma turuna başladık ve bugün Şengal sınırını geçip Rojava'ya geçtik.

Üç yıla yakın bir süreç oldu Şengal'e gelişimiz. Dolu dolu geçen üç yıl. Mücadeleyle, zorlukla, krizle geçen üç yıl. Ama her şeyi yeniden yaratmanın, yapmanın, inşa etmenin verdiği coşku ile geçen üç yıl. Oturmuş sohbet ediyoruz bu uzun, ama dolu olan süreci, Tekin arkadaş bu süreci "Şengal Yürüyüşü" olarak adlandırıyor, özellikle de benim için. Gerçekten yerinde bir tespit ve de göğsümü kabarttı. Elbette "ilkler" her zaman farklıdır ve de unutulmaz. Ve bu anlamda Şengal bizim için bir ilkti. Şengal'de bundan sonra ne olacağını bilemiyorum ama bundan önce neler yaşandığını biraz da olsa, tekrar da olsa söyleyebilirim.

"İlkler her zaman başkadır" diye genel geçer bir deyim var ki sanki bu tespit doğrudur. Her şeyin ilki anlamlıdır, güzeldir, zordur ,tadı farklıdır, emeği farklıdır. İlmik ilmik örülür her şey. Şengal gerilla mücadelemiz açısından yeni bir alandı. İlk defa gerillanın mücadele yürüteceği bir alandı. Arazi yeniydi, Ezidi halkımızı fazla tanımıyorduk, kültürünü fazla bilmiyorduk ve de karşısında mücadele edeceğimiz düşmanla ilk defa savaşacaktık. Gerillanın yapacağı her şey halkımız için, örgütümüz için bir kazanım bir değer olacaktı. Hiçbir imkanımız yoktu, her şey damla damla biriktirildi, iğnenin ucuyla kazar gibi ufaktan başlandı her şeye. Karış karış toprak özgürleştirerek, ite ite yer açarak kendimizi yerleştik. Direnişle, bedelle kazanıldı her bir

mevzi. Tabi Şengal'de kazanılan her yeni mevzi, DAİŞ'in de kaybettiği birer mevzi oluyordu. DAİŞ'in kaybettiği her mevzi bütün dünyada DAİŞ'e karşı verilecek olan mücadelede moral, cesaret yarattı. Abartısız söylemek gerekir ki, DAİŞ'in Kürtleri hedef alması temel bir hataları sayılabilir. Tabi Kürtlerin içinde de hiç kuşkusuz bizimle karşı karşıya gelmesi DAİŞ'i durdurdu. Bizimle karşı karşıya geldikten sonra hiç bir alanda artık ilerleyemedi. Hem Kobani'de hem de Şengal'de bizi kıramayacağını net olarak gördü ve buralarda çok büyük kayıplar verdi ve bu her iki alandaki yenilgi, DAİŞ'in yenilgisinin başlangıcı oldu. Belki şimdi artık pek çok devlet ve örgüt kendini DAİŞ karşısındaki başarının sahibi olarak görüyor. Fakat PKK hareketi olarak göğsümüzü kabartarak bu başarıdaki en temel payı kendimize ait görebiliriz. DAİŞ'e karşı verdiğimiz savaşın hem halk olarak hem de örgüt olarak bize de pek çok faydası dokundu. Fakat bu iş daha yeni yeni planlanırken ve DAİŞ, halkımızın yaşadığı yerlere saldırırken ya da buralara yönlendirilirken belki de bu direncin ve sonucun ortaya çıkacağını kimse düşünmemişti. DAİŞ, bu sonucu tahmin etseydi belki de buralara saldırmayabilirdi. Çünkü Kobani ve Şengal'de verdiği kayıplarla rahatlıkla Şam'ı ve Bağdat'ı alırdı. Buraları alması DAİŞ'i daha farklı bir konuma getirecekti. Fakat öyle yapmadı. Bu durum hepimiz için de çok farklı bir duyguyu ifade ediyor.

Diğer bir husus alışkın olduğumuz bir gerilla yaşam ve pratik tarzı vardı. Tabi bu durum biraz coğrafyayla da bağlantılıydı ama gerillacılığımızda belli bir pratik dönemi vardır. Ve kışla birlikte farklı bir durum ortaya çıkar ve bu sefer de ona göre bir pozisyon alırdık. Kışların karlı ve yağışlı geçtiği Kuzey Kürdistan'da kış süreçleri genelde eğitim ve baharla birlikte yeni dönem savaş pratiğine hazırlanma temelinde olurdu. Şengal'de böyle bir durum yoktu. Çünkü kışları kuzeyinki gibi değildi. Bu anlamda dört mevsimi ve 24 saati pratikle, koşturmayla geçen bir alan oldu.

Ezidiler bizi fazla tanımıyordu ama en dar zamanda, herkesin yüzünü bile dönmeden kaçıp gittiği, evladın ana-babasına sahip çıkmadığı bir ateş çemberinin içine girip onların yardımına koşuyorduk. Bu cesaret ve fedakarlık onlarda gerillaya karşı büyük bir sevgi ve güven yarattı. En büyük avantajımız buydu belki de. Zamanla bizi daha iyi tanıdılar. Önderliğin ve Partimizin Êzidilerin kendi iradeleriyle kendilerini yönetmesi ve savunması fikrinde ciddi olduğunu ve bu konuda taviz verilmeyeceğini anladılar. En azından alışagelmiş tarzın dışında kendi iradeleriyle siyaset yapabilecekleri anlayışına ulaştılar. Ve pekçok yiğit genci eline silahını alarak halkının özgürlüğü için savaşma bilinci ve kararlılığına ulaştı. Tabi bu düzey elbette yeterli değildir ama bu bilincin oluşması önemliydi.

Şengal aynı zamanda suç üstü yakalanmış bir ihanetin açık, tarifsiz sembolüydü. Bir kültürün, bir dinin nasıl yok olmaya terkedildiğini herkes gördü. KDP, Şengal'i bilerek, yaptığı bazı anlaşmalar sonucu bırakıp gitti. Ve tekrardan geri gelmeyecekti. Fakat Özgürlük gerillası Şengal'e müdahale edince büyük bir çıkmaza girdi. Ya artık dönmeyecekti -ki bu da onun bitmesi anlamına gelecekti- ya da tekrar dönecekti, fakat Şengal'i DAİŞ'ten almak için değil, PKK'den almak ve ona karşı mücadele etmek için. KDP ikincisini tercih etti. Ondan dolayı Şengal sürekli bir kriz yeri ve pratiği oldu. Defalarca çatışmanın eşiğine geldik, örgütümüzün sağ duyusu sayesinde savaşa dönüşmedi. Tabi Şengal aynı zamanda Kürt yurtseverliğini ve birliğini de güçlendiren bir duygu bağı yarattı. Gerilla Güney Kürdistan için büyük bir fedakarlık yaptı, en dar zamanda kendi DAİŞ'in önüne attı. Şengal'de, Maxmur'da, Kerkük'te en ön mevziye gidip savaş yürüttü. Ki bu müdahale olmasaydı buraların DAİŞ'in eline geçme ihtimali bile vardı.

Genel hatlarıyla yukardaki özet paragraflar yaptıklarımızın kısa bir özetidir belki de. Fakat yapamadığımız veya yanlış bazı sonuçların ortaya çıkmasına sebep olan bazı yetersizliklerimiz de ortaya çıktı. Bunu da birkaç noktada yazmak gerekir. Elbette bunu herhangi bir arkadaşa yükleyip kendimi temize çıkarmak niyetinde değilim. Sonuçta ben alanın askeri sorumlusuydum ve de genel yönetimimizin de bir üyesiydim.

Birinci husus; Biz en dar zamanda Şengal'e gittik. Bizim gidişimiz aslında "imdat"a gelenlerin gidişiydi ve bir canlıyı ölümden kurtarmanın ve ona yeniden can vermenin gidişiydi ve bu başarıldı. Fakat uzun süre kendimizi bu pozisyonda ve psikolojide tuttuk. Nasıl olsa biz katliamın önünü tuttuk ve bu halk sadece bununla bile kalsa bizimle birlikte hareket edecek ve hiçbir şey yapmasak da bu yeterlidir, anlayışı bizim daha farklı çalışmaları zamanında geliştirmenin önünde engel oldu. Kırk yılda Kuzey Kürdistan'da büyük mücadele ve bedellerle elde edebildiğimiz değerleri ve birikimleri sadece bu müdahaleyle yerine geleceğini bekledik. Kuzeyde ya da Rojava'da halk bize nasıl yaklaşıyorsa, Êzidi halkımızdan da onu bekler pozisyona geldik. Bu durum ortaya çıkmadığında ise yetersizliği karşımızdakilere attık.

İkinci husus; Êzidi halkımızı hem inanç bakımından hem de toplumsal gerçeklik bakımından yeterince tanıyamadık. İnanca saygıyı sadece "yasaklı kelimeyi" kullanmamakta gördük. Toplumsal gerçekliği ise zamanında göremedik ve ona göre daha gerçekçi bazı yaklaşımları geliştiremedik. Yoksa bu anlamda hem yaşam tarzımızla hem de temsil ettiğimiz düşünce yapısıyla büyük bir güven oluşturduk. Halk arasındaki

tabakaşlaşmayı ve şimdiye kadar yönetenlerin nasıl bir psikoloji ve ruh hali yarattığını daha erken fark edebilseydik bunu daha objektif biçimde boşa çıkarmanın yollarını bulabilirdik.

Diğer bir husus ise, KDP'yi nasıl boşa çıkarabileceğimiz ve ona karşı nasıl mücadele edebileceğimiz hususuydu. KDP'nin zihniyeti konusunda zaten pek çok şey yazmışım, onları tekrarlamaya gerek yok. Onların temsil ettiği zihniyet gerçekten de Kürt ulusallığının ve büyük kazanmanın önünde temel engeldir. Bunlar zaten biliniyor. Örgütümüzün KDP'ye karşı ideolojik ve politik olarak nasıl mücadele edilmesi gerektiği konusunda sürekli olarak bize perspektif ve talimat geldi. Fakat bunu yerine getirecek olan bizler, yani Şengal'deki hem askeri komutanlık hem de toplumsal alan yönetimi bunu başarılı bir biçimde yerine getirmedik. Elbette var olan sonuç az değil ama daha büyük sonuçlar elde edebilirdik. KDP'nin Şengal'i bırakıp kaçmasının ne anlama geldiğini zaten çok işledik. Fakat bir süre geçtikten sonra KDP kendini tekrar örgütlemeye başladı ve etrafına yine bırakıp kaçtığı o insanları topladı. KDP, Şengal'e yine Êzidiler olarak geldi, kendini tekrar var etti. Yani ilk süreçlerde uzun bir süre bizim karşımızdaki KDP, Êzidilerden oluşan bir KDP'ydi. Fakat biz onları da hep KDP'li olarak gördük ve sürekli olarak KDP karşıtlığı üzerinden Êzidileri örgütlemek istedik. Aslında bizim arkadaşlarımız bu üslubu kullanırken biraz da halkın ilk süreçlerdeki KDP karşıtlığı temelinde gelişen atmosferden almışlardı ve halkın o kin ve nefretine cevaben hitap ediyorlardı. Fakat durum değiştikten sonra da biz halen o üslupta kaldık. Yani kısaca KDP karşıtlığı üzerinden gelişen siyaset belli bir süreden sonra halkın istemlerine cevap olmadı. Tabi KDP de zaten bize karşıt siyaseti temel siyasetleri olarak yürüttükleri için biz de doğal olarak KDP'nin siyasetine geldik. Ve Şengal'de artık herşey biz ve KDP olduk. Bu durum bir algı oluşturdu, bir siyaset oluşturdu. KDP, bu durumu kendi ihanetini kamufle etmek için kullandı. Êzidi halkımıza karşı işlediği suçu ikinci plana attı. Fermanı unutturmak istedi. Bizim Şengal'e geliş amacımızın farklı olduğunu, Şengal'i Güney Kürdistan'dan koparmak istediğimizi, 2014'te güney halkı içinde yaratılan büyük coşku ve morali ters çevirmek istedi ve en önemlisi de DAİŞ'e karşı gösterdiğimiz büyük fedakarlığı tali plana attı. DAİŞ'e karşı verdiğimiz mücadele gerçekten de bütün dünyada hayranlık uyandırmıştı ve bu onların çok zoruna gidiyordu. Cemil Çiçek'in "PKK, DAİŞ'e karşı mücadele ettiğini söyleyerek kendini sevimli göstermek istiyor" sözü onlarında korkulu rüyası haline gelmişti. İşte bunlar bu suni ve tali gündemlerle DAİŞ'e mücadelemizin görmezden gelmesinin zeminini yarattı. Bunların karşısında daha örgütlü ve bütünlüklü bir politika oluşturup yürütseydik belki de elde edeceğimiz sonuçlar daha büyük olurdu. Bunlar da yapmamız gerekip de yapamadığımız hususlardı.

Evet Şengal'i elimden geldiğince yazdım. Yazdıklarım, yaşadıklarımın, yaşadıklarımızın çok az bir kısmıydı. Yaşadığımız zorlukları yazıyla tarif etmek zordur. Halkın çektiği acıları yazmaya kelimeler yetmezdi. Verilen direnişin, yapılan kahramanlıkların hangisini hakkıyla yazabilirsin? Kökünden bağı koparılmak istenen bir yaşamın ızdırabını yazmak kolay mıdır? Herbir çocuğun yaşadığı bilmezliği, her bir kızın yaşadığı işgal, esaret ve bekaret korkusunu yazmak kolay mıydı? Binyılların süzgecinden gelmiş bir inancın, kendini sadece kubbelerle ifade ettiği ve her bir kubbe havaya uçurulurken yaşadıkları psikolojiyi yazmak, elbette imkansızdı. Ve ben ayrıca bu alanın komutanıydım. Her günümü ve her saatimi dolu dolu yaşadığım böylesi bir ortamda bunu hakkıyla yazabilir miydim? Hayır!... Ama yazmamak da olmazdı. Çocukların gözyaşlarını, her bir kızın korkusunu, geçmişinin içinde kalıp, bedenleriyle ve de kemikleriyle huzur bulmak isteyen ihtiyarların ve de bu fermanı özgür bir yaşama ve mücadeleye gerekçe yapan ve bu amaçla direniş saflarına atılan gençleri az da olsa yazmak gerekirdi. Kör bir coğrafyaya, çöllerin sıcağına ve ölüm çemberinin içine koşan, ellerinde sadece ferdi silahları olan ama yüreklerinde büyük bir cesaretle korku çemberine hapsedilmiş insanlığa nefes aldıran, bakışlarında ise şimşek çakan o yiğitleri yazmamak nankörlük olurdu. Şengal'de şehit düşen arkadaşlarımızız ortak özelliği hep nitelikli, işinde istekli, yoldaşlığında dürüst, düşmanlarına karşı öfkeli ve de hep en önde olan arkadaşlardı. Hepimizden daha iyi oldukları için hep en öndeydiler. En önde oldukları için, herkesten önce şehit düştüler. Az da olsa, sadece isimleri itibariyle bile olsa yazmam gerekiyordu. Ama sonra dönüp baktığımda çoğu arkadaşı yazamadığımı, yazdıklarımı ise hakkıyla yazmadığımı gördüm. Umarım bu açığımı başka arkadaşlar kapatır. Umarım bundan sonra da yazılır belki, çünkü dolu dolu geçen bir dönemdi.

Ve şimdi sırtımıza çantamızı vurup gitme zamanı, ülkemizin bir başka mücadele alanında pratik yürütmenin zamanı geldi. Geldiğimiz gibi, sadece sırtımıza çantamızı vurup gidiyoruz. Ve herşeyi geride bırakarak gidiyoruz. Şehitlerimizin kanıyla sulanmış bu dağ, artık bir Cudi gibi, Gabar gibi, Çarçela, Munzur, Şaho gibi özgürlük tohumlarıyla filize durdu ve artık yeşermeye başladı.

Vedalaşmayı gerçekten de sevmiyorum ama arkadaşları görmeden gitmek ayıp olacaktı. Üç yıla yakındı kendilerine komutanlık ve yoldaşlık yaptığım arkadaşlara "serkeftın" demeden gitmek ayıp olacaktı. Ondan dolayı 7-8 gün arkadaşlardan hatır istedik.

Vedalaşmanın zor olduğunu söylemiştim. “Devrimcilerin vedalaşmadığı” sözü güzeldir bence. Arkadaşların dışında halktan da görmem gerekenler vardı. Görünmeden gitsem ve gittiğimi duysalar ayıp olurdu. Fakat bu gidişimin fazla duyulmasını da istemiyorum. Çünkü KDP bunu çarpıtarak basına verebilir. Ama mutlaka duyulacaktı da. İlk günden beri hep bizim yanımızda olan birkaç aile vardı ve onları görmeden gitmek ayıp olurdu. Ondan dolayı Mam Bapir’e haber vererek onun evine gittim. Tabi görmek istediğim diğerlerine de söyledim. Onun evine gittiğimde hepsi içerdeydi. Mam Bapir, Ebu Eli, Xelil, Xıdır (meclis başkanı), Xelef ve diğerleri.

Bu aileler ve bu kamp Fermandan sonra Şengal dağını terk etmediler. Çok zorlandılar. Ama açlığa, susuzluğa, yağmura, soğuğa karşı direnerek yerlerini yurtlarını terk etmediler. Halkın direnişine öncülük ettiler ve Şengal direnişinin halk kesimini temsil ettiler. Tabi Şengal’in insansızlaştırılması hem DAİŞ’in isteğiydi, hem de KDP’nin siyasetiydi. Bu anlamda ilk günden itibaren Şengal dağını terk etmeyen halk büyük bir fedakarlık yapmış oldular ve her türlü taktiri hakkediyorlar. Bu aileler aynı zamanda en erken ve en samimi biçimde evlerini gerillaya açan aileler oldu.

Ben de bu ailelere değer verdim. Aslında tüm halka yaklaşımım kapsayıcıydı. KDP’li olan Ezidileri de hiç dışlamadım. Normalde Ezidiler Müslümanlara karşı biraz güvensizdir. Özellikle de bu fermandan sonra, ama bana hiç öyle yaklaşmadılar. Bu anlamda sanki onlara biraz güven vermiştim. Bugün bunu onlar çok sade ve özlü biçimde ifade ettiler. Hem de öyle bir dile getirdiler ki, hem göğsüm kabardı hem de çok duygulandım. Mam Bapir de Xıdır de beni duygulandırdı. Mam Bapir “Heval Egit, bizi bırakıp gitme, hepimiz sana çok alıştık, ma bir süre daha burada kalsan ne olacak, gitme” dedi. Xıdır ise nerdeyse beni ağlatacaktı. “Bütün Kürt halkı için Cemal arkadaş ne ise, Şengal için de sen öylesin ve hep öyle kalacaksın” dedi. Bu kadar sivilin içinde ağlamak biraz ayıp olmasaydı belki de kendimi fazla zorlamayacaktım. “Sen bizim halkımız içinde çok saygın bir insansın, çocuklarımız bile seni unutmayacak” diyerek sözünü bitirdi. Normalde bu Xıdır kominist kolay kolay birşey beğenmezdi ama bu sefer tüm konuşmaları çok içten geldi bana. Ve yerinden kalkıp bir anı defterini ve bir kalemi verdi, ben de üzerinde adım yazılı olan bir kalemi ona verdim. Ondan sonra da palaskamdan tabancamı ve şarjörlerini çıkarıp Mam Bapir’e hediye olarak verdim. Almak istemedi ama verdim ve çok sevindi. “fakat Mam Bapir, bununla peşmergeleri vurmayasın” deyince hepsi birden güldü ve ortamda oluşan duygusal hava biraz dağıldı. Biraz daha sohbet ettik ve bundan sonra nasıl yaklaşmaları gerektiğini, PKK’nin asla Ezidileri yüz üstü bırakmayacağını söyledim. Çaylarımızı da içtikten sonra, birkaç tane de resim çektik, ve bu güzel insanlarla vedalaşıp çıktım. Kampın önünden geçerken arabamızı gören 4-5 yaşlarında bir çocuk koşarak yolun üzerine geldi ve zafer işareti yaptı. Arabamızı durdurduk, merhaba verdik ve bu işaretin ne olduğunu söyledik. “ev tıliyén hevala ne” (bu parmaklar arkadaşlarındır) dedi. Zafer işaretinin ne olduğunu bilmiyordu ama bu işaretin emek gerektirdiğini, başarı gerektirdiğini ve de arkadaşlara ait olduğunu biliyordu. Arabadan birkaç şekerleme alıp bu çocuğa verdik ve zafer işaretinin başarı getirdiğini ona gösterdik. Karşılığında şeker almış olsa da PKK, bu toprakların çocuklarına bir ruh vermişti.

Ve bugün Hol sınırından Rojava’ya geçtik. Baré’deki karargah yerimizden Agit, Devrim, Medya, Ahmet ve diğer arkadaşlar bizi uğurladı. Bizim Şerda arkadaş da (bana mamo diyen Şerda) ağlayarak uğurladı. Sınıra kadar Mazlum Rus ve Mazlum Serhat arkadaş da geldi. Rojava’dan da Mam Zeki arkadaş (Şengal’de alışmıştık Mam Zeki demeye) geliyordu ve gümrükte beklememi söyledi. Bir yarım saat oturduk ve kalkıp vedalaştık. Duygusal olmamak için 7 gündü vedalaşırken hiç uzatmıyordum, sanki bir noktadan başka bir noktaya gidiyordum gibi kalkıp birkaç resim çekiyorduk arkadaşlarla sonra da vedalaşıyorduk. Ama bu son nokta var ya..... son vedalaşma anı.... içimi yıktı ve gözlerim doldu, boğazım düğümlendi. Mam Zeki ve her iki Mazlum arkadaşla kucaklaşırken nerdeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. Yüzümü indirdim ve arkama bakmadan arabaya bindim.

Hoşçakalın tüm yoldaşlar, hoşçakal Şehitlerimizin ruhlarını ve kemiklerini kucaklayan Şengal dağı....

Ek Not: Bu notun günlükle ilgisi olmayabilir ama yine de yazayım. 3 Mart’taki çatışma ve 14 Mart’taki halk yürüyüşüyle ilgili soruşturma açıldı. Her iki soruşturmayı da biz önerdik ve sonra Şengal koordinasyonunda da tartıştık ve ortak olarak komisyon çıkardık. Fakat toplumsal alan yönetimi ilk günden beri nasıl yanlış ve tek taraflı bilgi vermişse bu soruşturmalar için de “askeri güçler içinde ciddi dağınıklık vardı ve soruşturma kararı almışız” gibi bir bilgi vermişlerdi örgüte. Halbuki soruşturmayı ben kendim önermiştim. Her iki olay için de. Onlar zaten 14 Mart’takinden hiç bahsetmemişlerdi, çünkü onların örgütlediği ve bizim katılmadığımız bir yürüyüştü. Taşıma kitleyle, Ezidiler adına yürüyüş yapmak, sonra da ortaya çıkan olumsuz tablo karşısında yan çizmek bana ahlaklı gelmemişti. Ondan dolayı 7 sayfalık bir rapor

yazıp hem merkez karargaha hem de Eş Başkanlığa gönderdim. Şimdiye kadar örgütsel raporların dışında bireysel rapor yazmamıştım ama bu sefer yazıp örgütü objektif bilgilendirdim.